

Giới thiệu Đùng Sợ, Bồn Vương Ở Đây

Mẫu thân mất, phụ thân quá đau lòng nên đã để nàng cho di nương chăm sóc, di nương nàng một mình khổ cực nuôi nàng. Năm 11 tuổi, khi thành công luyện xong bí kíp võ công mà di nương ép nàng học, nàng vui vẻ chạy về khoe với người nhưng chính mắt nàng chứng kiến di nương bị thương nặng. Dùng hết sức lực còn lại di nương đưa nàng đến nơi có tên Phong Thiên Quốc. Đến đây nàng gặp được lão quái, nhận ông ta làm phụ thân. Vào hôm di nương mất nàng tình cờ biết được thân phận của kẻ thù.

"Thì ra là thuộc hạ thân tín của hoàng gia, Hoàng thượng hoàng hậu các người chờ đó ta sẽ cho các người sống không bằng chết, di nương Băng nhi sẽ báo thù cho người!"

Ép xuống mối hận sâu đậm nàng lấy thân phận nghĩa nữ để ở bên cạnh kẻ thù âm thầm hạ độc thù. Dù hai người họ có sủng nàng đến trời thì thù giết nương không thể không báo.

Thành công hạ độc, nàng chấp nhận lấy Độc Vương để trốn thoát nhưng sao nàng lại không ngờ nhìn hai người họ đau đớn. Nhân lúc đêm khuya, nàng đột nhập vào hoàng cung giải độc cho họ.

Hắn sở dĩ đồng ý thú nàng là vì ân nhân nhờ hắn. Biết người con gái đó vì trả thù "tên hôn quân" đó hắn giúp một tay hành hạ nàng nhưng có sao mỗi lần gặp nàng hắn lại thấy cô gái này rất quen.

Một người con gái mang trong mình một bí ẩn mà chính mình cũng không biết. Ôm một sủng vật đi chấn động thiên hạ. Tương truyền không có ai là nàng không cứu được chỉ có người mà nàng không muốn cứu thôi. Tương truyền nghìn vàng nàng không cứu nhưng chỉ cần thuận mắt là nàng không tiếc gì cứu người đó. Tương truyền không ai thấy mặt nàng, chỉ biết nàng là một nữ tử bạch y luôn đi với một con sủng vật màu trắng. Nàng thờ ơ lạnh lùng, nhưng trái tim của nàng đã chứa đựng hình bóng người nam nhân đó dù nàng cố ra vẻ thờ ơ. Nàng có nên vứt bỏ tất cả sự hận thù chỉ để ở bên hắn?

****Đoạn trích 1:**

- Tỉnh
- Tạ ơn cô nương đã cứu ta- Hắn cất giọng hơi yếu
- Không cần tạ ơn, ta chỉ tiện đường
- Cô nương có thể cho ta biết quý danh để ta có thể trả ơn cho nàng được không?
- Gặp người chỉ là tình cờ, cứu người chỉ là nhất thời, còn muốn trả ơn- đôi môi nàng dưới lớp lụa mỏng nhếch lên một độ cong đẹp mắt, nhìn hắn- xem người có cái duyên đó không đã. Nếu gặp lại người phải làm cho ta một điều

****Đoạn trích 2**

- Tại sao lại giết chết bảo bảo, nó là cốt nhục của ta và nàng mà- nam nhân nắm chặt tay nữ nhân tức giận nói
- Nó không nên sống- nữ nhân nhắm mắt lại nói. Nàng không muốn hắn nhìn thấy ánh mắt của nàng
- Tại sao?- nam nhân rít lên
- Hừ, nó là nghiệt chủng, sinh ra chỉ tổ vướng chân bản tiểu thư- nữ nhân nhếch mép lên cười

"chát"- người, đồ rắn độc, bồn vương đã nhìn lầm người rồi

Nhìn hình bóng hắn đi xa, nàng gục xuống khóc như một đứa trẻ con bị cướp đồ. Mất bảo bảo, nàng đau lắm. Bảo bảo chính là kết tinh tình yêu của bọn họ, nàng mong đứa trẻ này bao lâu. Nhưng nàng không thể không bỏ nó. "bảo bảo, mẫu thân có lỗi với con"

****Đoạn trích 3:**

- Bồn tiểu thư ta không cần ai bảo vệ-mỗ nữ nào đó hừ lạnh nói
- Vậy sao, vậy ta không ra tay, nàng bây giờ có đứng ở đây được không- nam nhân nào đó nói
- Tại...tại ta không muốn hắn bị thương... Tóm lại ta không cần người cùng ta đi đến núi Tuyết Liên
- Vậy trước hết nàng cho ta biết dung nhan của nàng chứ- hắn thấy giọng nàng rất giống với nữ nhân hắn yêu nhất. Nhưng chính hắn đã làm tổn thương nàng. Có thể cô gái trước mặt hắn là nàng
- Mơ đi- cô gái toang bỏ đi nhưng bị hắn giữ lại

Bạn đang đọc truyện *Đùng Sợ, Bồn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 1: Rời đi

Một tiểu cung nữ có gương mặt thanh tú hót hải chạy vào Từ Hy cung, rồi cung kính hành lễ với một bà lão uy nghiêm ngồi trên chiếc ghế quý phi làm từ vàng cao quý.

"Bẩm hoàng thái hậu... hoàng thượng đã... băng hà rồi ạ..." Tiểu cung nữ vội vàng quỳ sụp xuống, cố gắng để cho mình bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn run run.

Vị tiểu cung nữ kia len lén ngược mắt nhìn lên Hoàng thái hậu trang nghiêm trong bộ Hoàng phục. Khuôn mặt phúc hậu của bà tuy đã nhuốm những vết tích của thời gian, nhưng vẫn không che giấu nổi nét đẹp của thời thiếu nữ. Chắc chắn khi còn trẻ, bà hẳn phải là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Nghe thấy lời nói của tiểu cung nữ, Hoàng thái hậu thôi đùa nghịch với tiểu hải tử đang bế trên tay, rồi cười thê lương nói với đứa trẻ: "Băng Nhi, hoàng thượng bỏ ai gia đi rồi! Cuối cùng hoàng thượng cũng chọn làm một đứa con bất hiếu, để lại bà lão này bơ vơ sống trên cõi đời này. Băng Nhi, con có thấy hoàng thượng bất hiếu không?" Khuôn mặt đẹp lão của bà bỗng trở nên méo mó, nụ cười chua xót trở nên méo xệch trên đôi môi tái nhợt, đôi mắt phượng không giấu nổi nét bi thương cùng tuyệt vọng.

Một giọt nước mắt chẳng biết từ lúc nào rơi ra, rơi trên chiếc áo trắng tinh của đứa bé. Hoàng thái hậu vội vàng cầm chiếc khăn tay lau nhanh đi. Đứa bé như biết nỗi buồn của mình đang buồn, hai cánh tay trắng trẻo mập mạp xinh xắn đưa lên chạm vào đôi gò má bà. Hành động của đứa bé như đang an ủi, thế nhưng lại làm bà càng đau lòng hơn.

"Hoàng thái hậu, hoàng thượng mắc bệnh lâu như vậy rồi, bây giờ mất đi cũng như là một sự giải thoát cho người. Xin người bớt đau buồn!" Tri Nhi - cung nữ thân cận của Hoàng thái hậu ôm lấy bờ vai bà, nhẹ nhàng vỗ về giống như đang dỗ dành một đứa trẻ. Tri Nhi là nha hoàn hồi môn của bà khi xuất giá, thế nên nàng chính là người bằng hữu thân thiết nhất của bà trong chốn hậu cung sâu hơn biển này.

"Tri Nhi, hoàng hậu ra sao rồi?" Cố giữ cho giọng nói của mình không run lên, bà hỏi, khuôn mặt ngoài vẻ đau buồn, tuyệt vọng còn nhiều hơn một nỗi lo lắng. Bà biết, tình cảm của hoàng hậu đối với con trai mình là thật lòng yêu thương, không phải cái thứ tình cảm thực dụng như của các vị phi tần kia, thế nên bà càng thương cảm hơn đối với hoàng hậu.

"Dạ, bẩm Hoàng thái hậu, từ khi hoàng thượng băng hà, hoàng hậu nương nương tự nhốt mình trong tấm cung, không hề đặt chân ra bên ngoài dù chỉ nửa bước, cả ngày không ăn không uống." Tri Nhi cúi đầu bẩm báo, trong lòng mắt đen láy sâu không lường được lóe lên một chút đồng tình cùng thương hại.

"Di giá Tĩnh An cung!" Sắc mặt trở nên ngưng trọng, Hoàng thái hậu ôm tiểu hải tử đứng dậy, vội vã cất bước. Hai hàng cung nữ thái giám dài ngoằng ngoằng nhanh chóng nối gót theo bà.

... Tĩnh An Cung...

Hôm nay cảnh sắc vẫn vậy, vẫn như cái tên "Tĩnh An" của nó, an bình yên tĩnh nhưng lại không khác gì chốn tiên cảnh, đẹp đến hút hồn người, thế nhưng lại mang theo nồng đậm nét ảm đạm, u ám cùng thê lương. Phải chăng, vì tâm trạng của chủ nhân nó như thế, nên cảnh cũng u buồn theo?

Trong Tĩnh An cung, một người phụ nữ tầm khoảng ba mươi lăm tuổi đang nằm nghỉ trên chiếc giường lông lầy. Khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng khiến ai ai dù chỉ nhìn lần đầu tiên cũng không thể nào quên được nay lại mang sắc trắng bệch, dường như trở nên trong suốt dưới ngọn đèn lưu ly, mỏng manh yếu ớt đến cùng cực, thế nhưng vẫn không làm mất đi sắc đẹp rung động lòng người.

"Hoàng thái hậu giá đáo!" Một tiếng thái giám the thé vang lên, chói tai vô cùng, khiến vị đại mỹ nhân yếu ớt kia không thể không tỉnh giấc.

Tất cả các cung nữ, thái giám trong điện đều quỳ xuống, tôn kính hô vang "Hoàng thái hậu thiên tuế cát tường"

Chỉ riêng Hoàng hậu vẫn nằm im bất động trên chiếc giường chế tác tinh xảo, hoàn mỹ kia, tựa như một pho tượng tuyệt mỹ.

"Bình thân! Lui hết ra cho ai gia!" Hoàng thái hậu uy nghiêm lên tiếng.

Tất cả mọi người đều đồng loạt đứng lên, nhẹ nhón bước chân đi ra ngoài. Đến khi chỉ còn lại mình bà và Hoàng hậu thì bà bước đến bên giường, khẽ khàng ngồi xuống chiếc ghế tử đằng đặt cạnh giường, một tay dịu dàng vuốt mái tóc mềm mượt xoa tung ra trên chiếc gối ngọc, một tay cẩn thận ôm tiểu hải tử

"Hoàng hậu, ai gia biết con không có ngủ, thế nên nghe mẫu hậu nói này con. Hoàng thượng băng hà, mẫu hậu biết con rất buồn, con mất đi người phụ quân mà con hết lòng yêu thương, nhưng ai gia lại mất đi đứa con trai do mình dứt ruột đẻ ra. Tiên đế cũng băng hà từ khi hoàng thượng còn rất trẻ, chỉ bằng tuổi Tiểu Nhật bây giờ nhưng ta vẫn phải gắng gượng đứng vững để đất nước không loạn. Con cũng phải gắng gượng lên, con còn có Tiểu Nhật, Tiểu Nhiên và cả Chi Nhi nữa. Bọn chúng mất phụ hoàng rồi, bây giờ chúng không thể mất mẫu hậu của mình được."

Một hồi lâu sau khi Hoàng thái hậu nói xong, hoàng hậu vẫn nhắm nghiền đôi mắt phượng xinh đẹp, và cánh môi anh đào vẫn mím chặt, không hề có bất cứ một âm thanh nào phát ra. Hoàng thái hậu bất lực lắc đầu rồi từ từ đứng dậy cất bước rời khỏi điện.

Chờ khi bóng dáng của Hoàng thái hậu khuất hẳn sau cánh cửa gỗ chạm khắc tinh xảo đã khép chặt, Hoàng hậu mới lặng lẽ ngồi dậy, đôi mắt phượng đen láy đờm về u sầu, từng giọt nước mắt trong suốt thì nhau rơi xuống, thấm dẫm dung nhan tuyệt sắc của nàng. Thế nhưng, kỳ lạ một điều, tuy đôi môi anh đào của nàng có mấp máy, nhưng không hề có một âm thanh nào phát ra.

Cung nữ thân cận của nàng bước vào, thấy nàng âm thầm khóc như vậy thì vội vàng lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng, nhẹ giọng ní non bên tai: "Hoàng hậu, vì sao người không cho Hoàng thái hậu biết người không thể nói chuyện được nữa?"

Nghe Hoa Nhi nói vậy, Hoàng hậu lắc đầu, nàng biết mình không thể sống lâu được nữa. Hoàng thượng băng hà, nàng biết Hoàng thái hậu rất đau buồn, vì vậy nàng không thể cho bà biết chuyện này được.

Hoàng hậu chậm rãi lấy từ trong ngực ra một mảnh giấy đưa cho Hoa Nhi, Hoa Nhi nghi hoặc mở mảnh giấy ra. Khoảng nửa ly trà sau, biết mảnh giấy này là một bức thư, Hoa Nhi không nén nổi nước mắt, rồi quỳ sụp xuống nền đất lạnh như băng, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống sàn nhà lát vàng lộng lẫy.

Đôi mắt của Hoàng hậu đỏ lên, nàng nhẹ nhàng vỗ vai Hoa Nhi như để an ủi. Sau này, tương lai của ba hài tử và nữ nhi của nàng phải làm phiền Hoàng thái hậu rồi! À, còn đứa con dâu tương lai của nàng nữa, mong nó bình an vượt qua được kiếp nạn này, nàng cố gắng hết sức mình rồi.

//////// Trường An Cung (cung của Hoàng Thái Hậu) //////////

Nếu cung của Hoàng hậu là chốn tiên cảnh thì cung của Hoàng thái hậu lại là chốn bồng lai. Nơi đây trăm hoa khoe sắc, nhiều loài hoa không biết tên đang đua nhau nở. Nhiều loài ong bướm thì nhau xà xuống hút mật. Nơi này cũng nói lên tâm hồn chủ nhân nó như thế nào rồi. Trong chốn bồng lai này, có một cảnh mà người khác không thể không ngước nhìn. Ở trung tâm của khu vườn này là một khu đất trống, hai tiểu hài tử đang luyện kiếm. Cách đó không xa là một bà lão ngồi trên xích đu đọc sách. Bên bà là một tiểu hài nhi đang đỡ tay đến một tiểu hài nhi khác đang khó nhọc bước từng bước chân nhỏ bé. Cái miệng chúm chím nhỏ xinh không ngừng nói " Cô lên đại tẩu". Khung cảnh này mới hài hoà làm sao. Đột nhiên một tiểu cung nữ vào nói nhỏ vào tai đại cung nữ Bảo Tri(cung nữ thân cận của Hoàng Thái Hậu). Suy nghĩ một hồi , ra dấu cho tiểu cung nữ lui đi, bước đến bên Hoàng Thái Hậu, cô nói nhỏ vào tai bà.

- Hoàng Thái Hậu, Nguyên tể tướng cầu kiến

- Ông ta lại muốn làm gì đây?- Hoàng thái hậu rời mắt khỏi cuốn sách, đứng lên phân phó cho một tiểu cung nữ gần đó chăm sóc cho hai tiểu hài nhi rồi đi vào trong điện, khi vào không quên truyền tể tướng vào.

//////// Điện Trường An //////////

Vào trong điện, người khác không khỏi cảm thán vì sự tao nhã của nó. Không dùng nhiều vàng bạc châu báu làm đồ trang trí nhưng mỗi đường thông ngõ ngách trong điện đều thể hiện được sự sang trọng của chủ nhân nó. Chính giữa đại điện có một bộ bàn ghế bằng cẩm thạch. Hoàng thái hậu ngồi trên ghế cẩm thạch, một cung nữ nhanh nhẹn đến rót cho bà một tách trà hoa lái. Trà hoa lái là loại trà bà thích nhất, nó thanh thanh và cũng rất thơm, khi uống cũng rất ngon. Đang thưởng thức tách trà, một người nam nhân trung niên bước vào. Ông ta làm tể tướng được một đời vua và cũng rất được vua tin tưởng.

- Hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế

- Bình thân,ngồi xuống uống trà với ta

- Tại on hoàng thái hậu- tể tướng cung kính ngồi xuống ghế cẩm thạch, nhấp một ngụm trà hoa lái cung nữ vừa mới rót, không tiếc một câu khen- Trà ngon.

- Tể tướng mà thích thì ta ban cho khanh một ít về dùng- Hoàng thái hậu nhấp một ngụm trà nói

- Vì thần tạ ơn hoàng thái hậu ưu ái

- Không có gì, chỉ là một chút trà thôi, Tể tướng đến gặp ta có việc gì sao? -Hoàng thái hậu liếc nhìn tể tướng.

- Hoàng thái hậu, Hoàng thượng đã băng hà được ba ngày rồi, vì thần mong người hãy lập tân hoàng đế, nước một ngày không tể không có vua, như vậy bách tính sẽ lâm than- tể tướng dè dặt nói

- Ta hiểu tấm lòng của khanh, việc này để ta suy nghĩ thêm- Hoàng thái hậu nói

- Vì thần mong người cho thần được câu trả lời nhanh nhất, vì thần không quấy rầy người nữa, vì thần cáo lui.

- ưm - hoàng thái hậu phất tay.Tể tướng đi khuất, bà lâm vào trạng thái trầm ngâm. Bà biết quốc gia một ngày không thể không vua, nhưng bà vẫn chưa muốn lập tân hoàng đế.

- Đại hoàng huynh, huynh sao lại ôm đại tẩu đi, tẩu đang tập đi với Chi nhi mà - một loạt ồn ào kéo bà ra khỏi suy nghĩ, nhìn mấy đứa cháu của mình, bà nở một nụ cười sùng sĩnh.

- Chi nhi của ai gia làm sao vậy, sao lại lớn tiếng với đại hoàng huynh như vậy- Bà kéo tiểu hài nhi vào lòng hỏi.

- Nãi nãi, đại hoàng huynh phá Chi nhi với tẩu tẩu- đôi mắt to tròn của tiểu hài nhi nhìn bà làm cho bà không thể nào không thương được bây giờ đang tức giận, khuôn mặt đỏ hồng, môi chu ra thể hiện sự bất mãn trông rất đáng yêu.

- Nãi nãi, đại hoàng huynh phá Chi nhi với tẩu tẩu

- Tiểu Nhật, sao tiểu tử nhà con lại bắt nạt hoàng muội đáng yêu như thế này chứ- Hoàng thái hậu mang giọng điệu trách mắng nhưng ánh mắt bà rất hiền từ.

- Nãi nãi, Tiểu Nhật chỉ là vừa luyện kiếm với nhị đệ xong, muốn đến ôm phụ nhân của Tiểu Nhật thì Chi nhi phản ứng dữ dội như vậy, Tiểu Nhật không có phá muội muội- Minh Nhật vừa ôm tiểu hài nhi vừa nói

- Nãi nãi, tẩu tẩu tập đi, gần đến chỗ Chi nhi thì đại hoàng huynh đột nhiên ôm tẩu tẩu, cả ngày huynh ý dính với tẩu tẩu, có mỗi tý thời gian huynh ý luyện kiếm Chi nhi mới được chơi với tẩu. Không biết đâu Châu nhi muốn được chơi với tẩu tẩu, muốn được ngủ với tẩu tẩu, muốn ôm tẩu tẩu, không biết đâu, không biết đâu - Trúc Chi bắt đầu làm nũng

- Tiểu Hạo con đỡ muội muội của con đi, ai gia không đỡ được đâu - Hoàng thái hậu biết khi tiểu tử tông này bắt đầu làm nũng thì bà sẽ đầu hàng vô điều kiện, người con sợ nhất là đại hoàng huynh nhưng người mà nó nghe lời nhất lại chính là nhị hoàng huynh.

Hạo Nhiên bước đến bên cạnh Trúc Chi, nói nhỏ vài câu với cô bé. Ánh mắt cô bé sáng rực lên, cái miệng nhỏ xinh cười rục rờ như ánh ban mai.

- Huynh nhớ nha - Xong cô bé chạy ra ngoài

- Nhị đệ, đệ nói gì mà Chi nhi nghe ngay vậy - đội bóng dáng Trúc Chi khuất sau cánh cửa, Minh Nhật lên tiếng hỏi

- Đúng đấy, con nói gì vậy, nói cho ai gia nghe với

- Con không nói gì nhiều, chỉ bảo tiểu muội là cứ ra ngoài chơi đi, tối nay muội ý sẽ được ngủ với tẩu tẩu- Hạo Nhiên cười vô lại

- Đệ đã hỏi qua ta rồi sao- Minh Nhật mặt lạnh nói

- Thôi mà hoàng huynh, đừng nhỏ mọn thế, huynh nhường muội ý một đêm thôi, đằng nào sau này tẩu ý ngủ với một mình huynh thôi mà- Hạo Nhiên nói

- Đúng đó tiểu Nhật, ai gia thấy tiểu Hạo nói đúng đấy- Hoàng thái hậu xen vào

Minh Nhật suy nghĩ một hồi, hết nhìn tiểu hài nhi rồi đến nhìn nãi nãi và đệ đệ. Một lát sau, cậu gật đầu đồng ý

- Được rồi, đưa Băng Nhi cho ai gia, hai con đi luyện kiếm tiếp đi- ôm tiểu hài nhi xinh xắn vào lòng, nhìn bóng hai tiểu hài tử khuất sau cánh cửa, bà thờ dãi nhìn tiểu hài nhi trong lòng- Băng Nhi, ai gia bắt buộc phải xa con rồi, đó là tốt cho con thôi.

- N...nãi...nãi nãi - miệng nhỏ xinh xắn bập bẹ nói vài từ không rõ mấy nhưng Hoàng thái hậu lại hiểu được. Miệng bà nở một nụ cười nhưng nước mắt lại không nghe lời tuôn rơi.

- Đúng nãi nãi, cuối cùng ai gia cũng là người nghe từ đầu tiên của con, Băng Nhi, xa ai gia con phải bảo vệ bản thân thật tốt, ai gia biết con không phải là một đứa trẻ bình thường nên con cũng sẽ biết bảo vệ mình đúng không- bà nói mà nước mắt bà vẫn không nghe lời ngừng rơi, ôm chặt tiểu hài nhi trong lòng, từ nay bà sẽ không được nhìn thấy tiểu hài nhi luôn cười này rồi.

///////// Tôi là dài ngân hà ngăn cách kí ức ////////////

- Hoàng thái hậu, đêm khuya nô tỳ lén lút vào tầm cung của người là tội nặng nhưng mong người nghe nô tỳ nói trước- một tiểu cung nữ quỳ gối bên giường của hoàng thái hậu nói.

Hoàng thái hậu phát tay ý bảo cô ta nói. Đêm nay bà đang ngủ thì nghe thấy tiếng động, mở mắt ra thì thấy tiểu cung nữ này lén lút đến bên bàn trang điểm của bà làm gì đó mờ ám. Bà cầm con dao nhỏ luôn cầm theo người lén lút ra đằng sau cô ta. Đến gần bà nhận ra đó là tiểu cung nữ thân cận của hoàng hậu không thì bà đã cho cô ta một đao rồi.

- Hoàng thái hậu, hoàng hậu nhờ nô tỳ đem cái này cho người- cung nữ lấy từ trong ngực áo ra một phong thư đưa cho bà.

- Hoàng hậu đưa? nó có việc gì sao?- bà giật mình khi đưa con dấu này lại đưa thư cho bà. Không biết chuyện gì không thể nói miệng.- sao nó không trực tiếp nói với ai gia mà phải đưa thư?

- Việc này...việc này...hoàng hậu...hoàng hậu...hoàng...- Tiểu cung nữ ấp úng, muốn nói nhưng lại không dám

- Ai gia ra lệnh cho người nói, không ta trực tiếp chém người- bà mặt lạnh đi. Mấy ngày nay hoàng hậu có cái gì đó rất lạ, từ khi hoàng nhi chết đi nó vẫn

cứ im lặng như vậy, không ăn không uống, không nói không cười, đã thế còn không gặp hải nhi của nó. Chuyện này tất có ẩn tình.

- Dạ ... dạ... nô... nô tỳ nói - Tiểu cung nữ bị khí thế của bà dọa nên không thể không nói- Hoàng hậu không nói được nữa, người nói với nô tỳ nếu người có mệnh hệ gì thì hãy đưa bức thư này cho Hoàng thái hậu

- Cái gì, người nói hoàng hậu không nói được, làm sao lại bị như thế?- bà sùng sốt khi nghe thấy tiểu cung nữ nói vậy

- Nô tỳ không biết nhưng hoàng hậu không ăn được gì, ăn bao nhiêu ói ra bấy nhiêu, mong hoàng thái hậu tha cho nô tỳ

- Người đi đi, ai gia biết rồi

Đợi khi trong tâm cung chỉ còn mình bà, bà mở bức thư ra xem. Đọc xong thì sắc mặt bà không thể hình dung bằng từ tốt mà phải là cực tệ. Vô nát bức thư, bà cắn hận nói:

- Nghiệt chủng, người muốn có cái ngôi vị đó đến vậy sao? Ngay cả ca ca cũng nhẫn tâm xuống tay, người thật không bằng loài lang thú- Từ trạng thái uất hận, khuôn mặt bà hiện lên vẻ lo lắng cùng nghi hoặc- Bỗng nhiên gặp nguy hiểm sao? Sao hoàng hậu lại bảo đưa nó đi xa khỏi nơi này một thời gian

////////// Tôi là dải ngân hà ngăn cách tương lai //////////

Hoàng thái hậu nhớ lại buổi tối hôm qua gặp cung nữ đó. Đến khi Bảo Tri đến bên bà lúc nào bà cũng không biết. Đứng bên cạnh Hoàng thái hậu một lúc, Bảo Tri cũng phá vỡ sự im lặng này.

- Hoàng thái hậu, người có việc gì phiền lòng sao, có thể cho Tri nhi biết không?

- Tri nhi, nếu có một ngày người bắt buộc phải rời xa ai gia, người có đi không?- suy nghĩ một hồi hoàng thái hậu hỏi Bảo Tri

- Nếu có ngày đó, Tri nhi vẫn sẽ ở bên người- Bảo Tri trả lời ngay

- Nhưng nếu điều đó lại là tốt cho ta thì người có đi không

- Nếu đó là tốt cho hoàng thái hậu thì Tri nhi sẽ đi. Nhưng sao người lại hỏi như vậy, chẳng nhẽ có việc gì sao?- Bảo Tri nghi ngờ thái độ hôm nay của hoàng thái hậu

Hoàng thái hậu không nói mà đưa cho Tri nhi một mẫu giấy. Đọc xong mẫu giấy, đọc xong cô kinh ngạc ngẩng đầu lên

- Tại sao phải làm vậy ạ?

- Người không cần hỏi, cứ làm theo lệnh của ta thôi

- Dạ nô tỳ tuân mệnh

Đêm nay trăng thanh gió mát, cảnh vật đang chìm vào sự yên lặng. Con gió nhẹ nhàng thổi, tiếng côn trùng rì rào với nhau. Trong Trường An cung là một mảnh tĩnh lặng. Đột nhiên một đạo bóng đen rất nhanh đột nhập vào trong cung. Đi thẳng đến điện công chúa đang nghỉ, nhìn hai tiểu hải nhi ngủ, hần giờ cây đao nhỏ hướng hải nhi nhỏ nhất. Con dao còn cách hải nhi vài milimet thì hần dừng lại. Phụ thân của tiểu quận chúa là ân nhân của hần. Dù là sống trong bóng tối, là cái bóng cho hoàng thất, nhưng hần vẫn nhớ ân nghĩa của quận mã. Nhận được mệnh lệnh của người đó hần không thể từ chối vì hần chỉ là đầy tớ, chủ từ nói gì thì phải nghe nấy. Trong đôi mắt của hần tràn đầy sự bất đắc dĩ cùng khổ tâm, hần không biết nên làm sao. Quay người, đột nhiên thấy một đốm sáng ở ngoài cửa sổ, hần đi đến xem. Giật mình kinh ngạc, thì ra đó là ngọn lửa. Khoan, lửa. Hần nhìn lại thì thấy một bên tiểu điện sát điện này đang bị cháy và có nguy cơ lan sang đây. Hần nhìn hai tiểu hải nhi đang ngủ lần cuối rồi bỏ đi. Như thế này coi như hần đã hoàn thành nhiệm vụ được giao mà không cần rút lương tâm vì bội nghĩa.

Đạo bóng dáng đen đó đi, hai người bước ra từ tấm bình phong, đó không ai khác chính là Hoàng thái hậu và Bảo Tri-cận nữ của bà. Hắc bào kia không nhìn thấy hay cảm nhận được hai người chứng tỏ hai người là một cao thủ và cũng có thể hần quá chìm đắm trong cảm xúc của mình nên không có để ý. Là một sát thủ mà như thế thì không thể là sát thủ chân chính. Hoàng thái hậu lắc đầu tiếc nuối.

- Hoàng thái hậu, sao người biết sẽ có người đến

- Còn nhớ tờ giấy hôm nay ai gia đưa không?

- dạ, có

- trong đó viết gì

- Đưa tiểu đại hoàng tử phi đi xa một thời gian

- biết vì sao không

- Tri nhi muội muội, không biết ạ, mong người chỉ bảo thêm cho Tri nhi

- con bé đang gặp nguy hiểm, bây giờ cách tốt nhất là cho nó đi xa một thời gian và quan trọng hơn là phải cho người đó nghĩ con bé đã chết

Đang nói chuyện, tiếng la cháy thu hút họ. Biết thời cơ đến, Hoàng thái hậu lấy ra một đôi ngọc. Đôi ngọc này có hình giọt nước tách đôi nhìn rất đẹp. Đưa cho Bảo Tri một chiếc còn mình thì cầm chiếc còn lại bắt đầu truyền công lực vào trong ngọc. Ngọc trên tay bà phát sáng và toả ra một mảng khói xanh huyền ảo.

- Hoàng thái hậu, như này là sao? - Bảo Tri ngạc nhiên hỏi

- Ngọc này sẽ đưa ngươi đến một không gian khác, con bé sẽ an toàn khi đến đó. Còn ngọc trong tay ngươi, khi nào gặp chuyện, truyền công lực vào ngọc rồi nghĩ đến nơi đây thì tự khắc ngươi sẽ trở lại nơi đây. Nhưng ngươi nên nhớ không được sử dụng tùy tiện, Khi xong nhiệm vụ, ngọc tự khắc sẽ tan biến

Nói xong, bà đến bên giường, ôm lấy Băng Nhi, hạ một nụ hôn vào trán cô bé. Bà nén nước mắt giao tiểu tâm can vào tay Bảo Tri

- Chăm sóc tốt cho con bé- nói rồi bà quay đi lau nước mắt

Bảo Tri nhận lấy tiểu hài tử đang ngủ rất ngoan trọng ngực, chợt nhớ đến cái gì, Bảo Tri lấy từ trong ngực ra năm cái hà bao. Đưa cho Hoàng thái hậu bốn chiếc còn một chiếc để vào trong ngực tiểu hài tử

- Hoàng thái hậu, sau này Tri nhi không thể ở bên người, mong người bảo trọng. Đây là hà bao giải tà Tri nhi xin ở một ngôi miếu thần cho người và hoàng tử công chúa nhưng chưa có dịp đưa. Mong hà bao này có thể bảo vệ mọi người- Nói rồi Bảo Tri ôm tiểu hài tử chạy vào ánh sáng phản chiếu của ngọc rồi biến mất. Nàng không muốn cho hoàng thái hậu thấy nàng khóc.

Đứng nhìn theo mảng khói xanh kì ảo hồi lâu, Hoàng thái hậu đến bên giường ôm hài nhi còn lại, cất ngọc vào trong người rồi chạy một mạch ra ngoài. Ở nơi Bảo Tri biến mất hình thành một vùng không bị lửa chạm tới.

Chạy thoát được ra ngoài, trừ y phục bị cháy xén vài chỗ và khuôn mặt nhem nhuốc ra thì Hoàng thái hậu vẫn còn rất lành lặn. Nhìn toà điện vì cháy mà sụp đổ ngay trước mắt, nước mắt bà tuôn rơi. Thế là sau này không được nhìn thấy nụ cười ngọt ngào đó, không được nhìn thấy ánh mắt đen tuyền đó, không được nghe thấy tiếng cười khanh khách nhưng tiếng chuông rung đó,... Không còn tri kỉ hiểu bà, an ủi bà và tâm sự cùng bà nữa. Băng Nhi, Tri Nhi, hai người phải bảo trọng, ai gia đội ngày chúng ta đoàn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trở lại

Sáng hôm sau tại Trường An cung, một không khí ưu thương vây quanh. Nơi này không còn là chốn bồng lai nữa vì nó đã thiếu đi tiếng cười khanh khách như chuông rung, thiếu đi tiếng đùa vui của những đứa trẻ, thiếu đi tiếng cãi nhau của hai huynh muội chỉ để ôm một tiểu oa nhi, không còn tiếng luyện kiếm. Bây giờ trong này ngay cả cung nữ đến thái giám đều không nói gì nhiều như ngày thường. Bất kể ai đi qua đây đều ngậm ngùi tiếc nuối. Trong điện, Hoàng thái hậu ngồi trên ghế quý phi đọc sách nhưng thực chất bà không hề đọc, quyển sách vẫn dừng lại ở trang đó mà không hề tăng thêm. Tiểu công chúa Trúc Tri ngồi bó gối ở trong lòng nhị ca mình thút thít. Nhìn khuôn mặt nhỏ bé vì khóc mà đỏ bừng làm người ta đau lòng. Nhị hoàng tử Hạo Nhiên thì đỏ tiểu muội muội không khóc. Đại hoàng tử Minh Nhật thì khuôn mặt lạnh lùng như băng ngàn năm, quanh người toả ra sát khí làm ai cũng không dám tới gần.

- Minh Vũ Vương gia, Minh Vũ vương phi tới

Tiếng thái giám the thé phá vỡ bầu không khí bế tắc này. Hoàng thái hậu để quyển sách lên bàn gần đó, lệnh cung nữ đưa hoàng tử công chúa vào trong rồi nhắm mắt lại giả ngủ. Bước vào là một nam nhân trung niên, khuôn mặt tuấn tú, mày cương nghị, sống mũi cao thẳng, đôi mắt hay cười là người đối diện cảm thấy ấm áp. Bên cạnh y là một nữ tử cũng tầm ba mươi tư, ba mươi lăm. Mái tóc bồng bềnh mượt mà, đôi mắt phong tình, cái miệng như trái nho làm người ta muốn hưng hăng giãy vò một phen.

Hai người đến thỉnh an Hoàng thái hậu. Lúc này bà mở mắt nói một tiếng bình thân rồi ban ghế ngồi.

- Mẫu hậu, Tiểu Vũ nghe báo tiểu cung của Băng nhi bị cháy, rốt cuộc là có chuyện gì vậy- Minh Vũ vương gia nói

- Ai gia đang cho người điều tra- Hoàng thái hậu lạnh nhạt trả lời

- Mẫu hậu, vậy Băng nhi có sao không? - Minh Vũ hỏi

- Băng nhi...- Hoàng thái hậu nghe thấy tên Băng nhi thì nước mắt không nén nổi lại tuôn rơi. Bà vội lấy khăn tay lau vội những giọt lệ buống bình tuôn rơi.

- Mẫu hậu bớt đau lòng, mai Trúc nhi cùng người đi chùa cầu siêu sinh cho băng nhi được không - Minh Vũ vương phi nói

- Hào, ai gia cũng đang muốn đi
- Mẫu hậu sao con không thấy cung thân cận của người - Minh Vũ hỏi
- Tri nhi... Tri nhi vì cứu Bạng nhi mà...- Hoàng thái hậu quay đi không muốn nói nữa.
- Được rồi, mẫu hậu con không hỏi nữa, người đừng khóc nữa được không- Minh Vũ sốt ruột. Người mà y kính yêu nhất là Hoàng thái hậu. Bà dù không phải mẫu thân ruột thịt nhưng lại coi y như con mình mà nuôi lớn. Y rất biết ơn bà vì điều đó.
- Tiểu Vũ, ta muốn con làm tân hoàng- một hồ sau Hoàng thái hậu nhìn vào mắt Minh Vũ nói. Bây giờ ba muốn đi đến nơi nào cho khuấy khoả nổi lòng
- Mẫu hậu, sao lại đột ngột vậy, con không có ý định lên ngôi, người có thể tìm ai được không- Minh Vũ từ chối
- Trong hoàng thất thì chỉ còn mình con có tư cách lên ngôi, Tiểu Nhật và Tiểu Hạo còn quá nhỏ. Khi con lên ngôi xong xuôi ta muốn đi đến Tĩnh An Đường ở đỉnh núi phía Tây để cho khuấy khoả một thời gian. Ta chỉ mang theo Chi nhi làm bạn còn Tiểu Nhật và Tiểu Hạo thì ta nhờ con chiếu cố chúng nó.- Hoàng thái hậu lạnh nhạt phân phó
- Nhi thần tuân mệnh, nhi thần sẽ dùng hết sức lực và sinh mạng để bảo vệ hai huynh đệ chúng, mong mẫu hậu an tâm- Minh Vũ thấy thái độ của bà đã quyết , không lay chuyển được đành bất đắc dĩ mà nhận lời. Hai người mãi nói chuyện đại sự mà không để ý đến khoẻ miệng Minh Vũ vương phi nhếch lên một nụ cười hả hê, nụ cười như đã đạt được mục đích của mình.

//////////Phủ Minh Vũ Vương//////////

Phủ Minh Vũ vương, dù không được như trong cung nhưng nó cũng mang cho mình vẻ đẹp riêng mình. Trăm hoa đua nở, Ngàn chim thi hót. Cảnh sắc này thật đẹp làm sao.

Minh Vũ vương phi khi từ hoàng cung trở về thì lấy lý do mình không khoẻ và về phòng nghỉ ngơi. Về đến nơi, nàng nhìn quanh xem có ai không, bảo tì nữ ở ngoài không được quấy rầy mình nghỉ ngơi rồi đóng cửa phòng lại. Đi đến sau tấm bình phong, nàng cầm bình hoa cạnh đó nghiêng đi một chút. Xuất hiện trước mặt nàng là một mặt thất tối om. Cầm cây đuốc gần đó rồi bước vào. Không biết đã đi bao lâu, khi xuống đến nơi thì người ta không khỏi trầm trở. Nơi này là mặt thất mà kẻ sách cũng không ít hơn thư phòng của hoàng thượng là bao. Trong này còn một người nữa, thấy nàng hần quỳ xuống kêu một tiếng "chủ tử"

- Đứng lên đi, việc ta nhờ người đến đâu rồi?- nàng cho hắc y nhân đứng dậy và hỏi
- Dạ, hôm nay tiểu nhân đã bí mật xem nơi bị hoả hoạn, có một điều làm cho tiểu nhân cảm thấy rất lạ lạ
- Điều gì?
- Ở trung tâm đám cháy cũng chính là tiểu điện tiểu quận chúa ngủ thì thấy một vùng không bị lửa chạm tới, tiểu nhân nghĩ tiểu quận chúa vẫn còn sống
- Không ngờ bà già này thông minh hơn ta nghĩ, dám tạo ra một vụ việc giả để đánh lừa ta
- Bây giờ chúng ta nên làm như thế nào a?
- Người tìm cách đến nơi mà tiểu quận chúa đến, tiêu diệt con bé cho ta
- Dạ tiểu nhân tuân mệnh- hắc y bào đứng dậy rồi thoát cái không còn thấy hần đầu nữa. Còn một mình nàng ở trong này, nàng ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong này, nhìn vào được liệu trên bàn, nàng bắt ta vào chế độ. Nàng phải tiêu diệt hết các chương ngại cản trở con đường của người nàng yêu.

////////// ta là dài ngân hà ngăn cách thế giới nơi Bạng Bạng sống//////////

- Di nương, di nương, nhìn tiểu Bạng mặc bộ váy này có đẹp không?
- Một cô bé tầm năm tuổi mặc một bộ hồng y đến khoe người phụ nữ trung niên. Vâng đó không ai khác ngoài Bảo Tri, người ôm Bạng nhi đến nơi này để lánh nạn. Đến nơi đây mọi thứ đều khác lạ với bà, có thứ chạy mà không cần đến tuần mã kéo. Ở đây người ta còn cười lên một đại cục sát thay cho cười ngửa. Mỗi đầu đến đây bà cũng rất vất vả nhưng Bảo Tri cũng rất nhanh thích ứng. Lấy vàng vụn ra đổi một ngôi nhà lớn mà Bà nhìn trúng. Trang hoàng cho ngôi nhà rồi cô mở một võ quán dạy võ. tính đến bây giờ đã là năm năm rồi, không biết Hoàng thái hậu , công chúa và hai hoàng tử như thế nào rồi, họ có được an toàn không?
- Di nương, di nương...- cô bé quơ quơ tay trước mặt di nương của mình, bà chẳng để ý đến bé gì cả
- a... tiểu Bạng đẹp lắm, bộ này ai tặng tiểu Bạng đáng yêu của di nương nào?- Bà ôm cô bé vào lòng, hỏi cô bé
- Chú đằng kia kia - Bạng Bạng chỉ vào người nam nhân trung niên mặc vest đang đứng khoanh tay ngoài cửa, khuôn mặt ông nở nụ cười toả nắng, trong mắt ông nhìn về nơi này toàn nhu tình. Người đàn ông này ngày nay là tuần tử.

Bảo Tri biết ông. Người đàn ông này tên Tuấn là người ra tay giúp bà để mở ra cái võ quán này, ông cũng chính là người giúp bà tìm nơi để giáo dục

Băng nhi. Vài năm qua chung đụng, bà cũng biết người đàn ông này thích mình nhưng sẽ có ngày bà trở về nơi đó, Bảo Tri không muốn người đàn ông này buồn. Đứng dậy đi đến bên cạnh người đàn ông đó, nở nụ cười

- Anh đến rồi sao

- Đến rồi, em hôm nay dạy có mệt không- Người đàn ông lấy khăn tay trong túi lau đi giọt mồ hôi trên trán bà. Bảo Tri đỏ mặt tránh né, cánh tay của ông ngại ngần vươn ở nơi đó một lúc rồi ngại ngần rút tay lại.

- Di nương, chú đồng ý đưa tiểu Băng và di nương đi khu vui chơi đó, di nương có thích không?- Băng Băng nắm tay di nương cười nói

- Tiểu Băng thích thì di nương cũng thích- Bảo Tri ngồi xuống cười với Băng Băng

- Chú ơi Tiểu Băng đã kéo được di nương đi cùng chúng ta rồi, tí chú phải cho tiểu Băng ăn kem như đã hứa nha

- Được thôi - Người đàn ông nở nụ cười nói sùng sình. Ông năm nay cũng ngoài bốn mươi rồi, ông cũng có một người vợ nhưng cô ấy bị mắc bệnh tim mất cách đây mười năm. Năm năm trước, ông tình cờ gặp được Bảo Tri, mới đầu chỉ là giúp đỡ như một người bạn bình thường nhưng lâu dần trái tim ông đã bị Bảo Tri đánh cắp lúc nào không hay. Nhiều lần cố ý bày tỏ với bà nhưng bà toàn uyển chuyển chối từ.

////////////////////TÔI là dài ngân hà ngăn cách buổi tối////////////////////

" cộc cộc cộc"

- Vào đi- nghe thấy tiếng gõ cửa, Bảo Tri lên tiếng. Cả ngày nay dạy học sinh xong lại đi chơi cùng Băng nhi. Hôm nay cả người bà cảm thấy không phải của mình nữa rồi. Định đi ngủ sớm thì thấy có người gõ cửa. Nhìn hình bóng xuất hiện sau cánh cửa bà nở một nụ cười hiền từ, dang tay ý bảo bé con đến đây.

Băng Băng ôm gối xà vào lòng bà làm nũng

- Di nương, Hôm nay Tiểu Băng học gần xong quyển sách dạy võ mà di nương đưa rồi, tiểu Băng giỏi không a- Ngày nào bé cũng chăm chỉ luyện võ sau giờ học ở ngọn núi sau nhà

- Ngoan quá, thế học chữ đến đâu rồi? - bẹo má Băng Băng, bà cười hỏi. Đến đây hai năm bà phát hiện chữ ở nơi đó giống y hệt chữ cô ở nơi này.

- Tiểu Băng học hết rồi, chú đẹp trai còn khen tiểu Băng viết chữ cò cũng rất là đẹp- Băng Băng cười híp mắt để lộ hàm răng sún đi vài chiếc, nhìn trông rất là đáng yêu. Băng Băng bây giờ đã sáu tuổi, khuôn mặt trắng hồng phúng phính nhìn mà muốn véo phát. Nhìn bây giờ đã như vậy, đến khi cô bé trưởng thành ắc hẳn là một nữ nhân khuyên quốc quyên thành.

- Ngoan quá, muộn rồi, Tiểu Băng phải ngủ sớm để mai đi học đúng không. Nào ngủ thôi- Bảo Tri cười ôm Băng Băng tiến vào giấc ngủ.

//////////////////// Ta là dài ngân hà ngăn cách năm năm sau////////////////////

- Di nương, di nương, di...- Băng Băng năm nay đã 11 tuổi, khuôn mặt bớt đi vài nét trẻ con. Đôi mắt to tròn hút hồn, đôi môi nhỏ nhắn như trái nho nhìn mà chỉ muốn hái. Trên khuôn mặt cô bé cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Bé đã học thành thạo hết tất cả võ công mà di nương đưa cho bé. Băng Băng muốn khoe với di nương, bé muốn nhìn thấy di nương cười. Nhưng nụ cười của bé tắt khi mở cửa phòng. Trong phòng tập xác những học sinh học võ nằm la liệt, trên cổ họ để có vết cắt sâu, sâu đến nổi máu vẫn chưa ngừng chảy. Một nỗi bất an hiện hữu trong tâm can bé, chạy một mạch lên phòng di nương. Đến khi mở cửa ra, bé kinh hãi nhìn thấy chú đẹp trai nằm cạnh giường, chú có vẻ bị thương rất nặng, mặt chú tái nhợt, đôi môi mím chặt không còn thấy vẻ hiền từ hằng ngày.

Kiểm tìm hình bóng di nương, thấy bà cũng bị thương bằng không kém chú đẹp trai. Trước mặt bà là hắc y nhân, tay trái hấn cầm thanh bảo kiếm. Máu từ thanh bảo kiếm đó nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất như những cánh hoa vô tình rơi. Bé cảm thấy sợ hãi, sợ di nương sẽ bỏ mình như phụ thân, mẫu thân. Chạy tới chắn trước mặt di nương, khuôn mặt hiện lên vẻ quyết cường.

- Người xấu, không được làm hại di nương của ta

- Bảo Tri cô nương, đây là tiểu quận chúa sao, thật là đẹp. Mai sao trưởng thành chắc hẳn làm siêu lòng nhiều công tử lắm đây. Nhưng thật là đáng tiếc mà... chắc chắn- Hắc y nhân phát ra hai tiếng chắc chắn như thể hiện sự tiếc nuối nhưng ánh mắt và giọng điệu hẳn rất ư là lạnh lùng.

- Người bớt sàm ngôn đi, có chết ta cũng phải bảo vệ tiểu Băng- Nói xong bà ôm lấy Băng Băng, hai người mờ dần trong đám khói xanh. Hắc y nhân thấy vậy vội chạy đến chỗ khói đó. Cả ba cùng biến mất để một người đàn ông ánh mắt đau khổ nhìn mãi nơi ba người biến mất.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân WWW

5 thành viên đã gửi lời cảm ơn Công tử hào hoa về bài viết trên: Ngọc Ngân, Snowflake HD, ThaiKy, Thần Bơ, linhlunglinh

Gửi bài 03.11.2015, 13:24

Hình đại diện của thành viên

Công từ hào hoa

Tổ trưởng

Tổ trưởng

Ngày tham gia: 05.10.2014, 15:44

Tuổi: 16 Nữ

Bài viết: 48

Được thanks: 117 lần

Điểm: 6.19

Gửi bài Re: [Cổ đại] Đùng sợ, bồn vương ở đây - seal heart - Điểm 12

*

/////////////////PHONG THIÊN QUỐC- ngoại ô/////////////////

Vùng ngoại ô này tiếp giáp với núi Tuyết Liên. Vì sao núi này lại có tên như vậy. Trên ngọn núi này phủ tuyết trắng xóa, tuyết ở đây không bao giờ tan dù cho lên lửa đun. Trên núi mọc một loài hoa có hoa nhưng không có lá. Cánh hoa màu trắng như tuyết nơi đây nên người nào không tinh mắt sẽ không thể thấy nó. Bông hoa này tựa tựa giống hoa liên nên người ta gọi nó là Tuyết Liên. Tương truyền Tuyết Liên có thể chữa được bách bệnh, là khắc tinh của các loài cực độc. Nhiều người đã lên ngọn núi này chỉ để hái được nó nhưng họ toàn một đi không trở lại. Tương truyền có người trở lại được, người đó là người đầu tiên hái được bông hoa này nhưng trên người hắn chẳng vết thương do dã thú gây nên. Và từ đó Tương truyền rằng đoá Tuyết Liên này là do thần thú bảo vệ khỏi những người có dã tâm muốn nó. Đoá Tuyết Liên của người đó được cho vào hoàng thất, để trong khối băng nghìn năm để bảo quản nó khỏi tan.

Trên núi Tuyết Liên một mảnh trắng xóa, một mảng đỏ chói làm cho ngọn núi này thêm một phần sinh động lên. Màu đỏ đó không phải là màu của thực vật, không phải của loài động vật. Đó là máu, máu vẫn đang từ từ thấm vào những bông tuyết trắng xóa. Bên cạnh đó là hai người, một tiểu hài nhi tám mươi một tuổi ôm chặt người phụ nữ trung niên. Máu của bà vẫn không ngừng chảy.

- Di nương, di nương lạnh lắm, Tiểu Băng ôm người cho đỡ lạnh được không?- Băng Băng giọng nói run run nói, cánh tay ôm chặt người Bảo Tri mong có thể truyền chút hơi ấm sang cho bà. Bé rất sợ, sợ di nương sẽ bỏ đi.

- Tiểu Băng... di...nươ...nương không...không thể, c...con phải cố...gắng sống tiếp- Bà khó nhọc nói ra câu hoàn chỉnh. Bị thương nặng, bà lại liều mạng vận công vào ngọc, dù viên ngọc bây giờ tan biến trở về với nửa kia của nó nhưng gân mạch của bà đã đứt hết, không thể sống được nữa. Dù biết khi mình trở về Hoàng thái hậu sẽ biết nhưng bà vẫn cảm thấy hổ thẹn vì không thể đưa con bé đến bên Hoàng thái hậu như đã hứa.

- Không, không, híc...di nương hứa với Tiểu Băng là không bỏ con mà, di nương lừa Tiểu Băng, oaoaoaoao

- Cảm động quá ha, nếu đã không muốn rời xa như vậy thì để ta giúp cho, cho hai người các người cùng xuống với diêm vương- Hắc y nhân đi theo hai người đến đây, hắn đã hứa với chủ tử là sẽ hoàn thành nhiệm vụ rồi.

- Ta có chết thì ta cũng sẽ hoá thành quỷ ám người cả đời- Băng Băng gằn từng chữ

- Tốt, vậy làm quỷ đi- Hắc y nhân giờ bảo kiểm định đâm Băng Băng thì bỗng nhiên hắn khựng lại, cơ thể hắn dần dần tan ra. Đến khi chỉ còn lại bộ y phục của hắn thì chui ra một con sâu xanh lét. Nó nghe thấy tiếng còi, vút một cái chui vào bình xứ nhỏ. Một người đàn ông trung niên đi đến, mỗi bước chân của ông để lại dấu ấn trên tuyết, đặt tay lên vai cô bé, nở một nụ cười từ ái

- Tiểu nha đầu, con có sao không?

- Thúc, thúc cứu di nương của con đi- Băng Băng nhìn thấy ông như nhìn thấy cọng rom cứu mạng, kéo tay áo ông muốn ông cứu di nương của mình.

Bảo Tri khi nhìn thấy người đàn ông đó thì thoáng ngạc nhiên, xong khuôn mặt của bà hiện lên một nụ cười bình thản.

- Quận... quận mã, T..Tri Nhi ... cuối cùng cũng... g...g...gặp được người rồi

- Người là cung nữ thân cận bên Hoàng thái hậu cô cô sao?- Người đàn ông đó không tin nói. Ông gửi nữ nhi của mình cho cô cô rồi đi biệt tâm biệt tích hai năm, hai năm sau ông quay lại thì nhận được tin hoàng thượng băng hà, Minh Vũ vương gia lên ngôi tân hoàng, hoàng hậu vì đau buồn quá mà lâm bệnh rồi mất ngay sau đó. Nữ nhi của mình thì bị chết trong trận hoả hoạn cùng cung nữ thân cận của Hoàng thái hậu cô cô, cô cô vì đau lòng quá nên gửi hai hoàng tử cho tân hoàng, chỉ dẫn theo tiểu công chúa đến nơi cửa phật thanh tịnh. Khi biết được những thông tin đó, ông đau khổ lên ngọn núi này ẩn cư. Thình thoảng ông xuống thị trấn gần đây mua dụng cụ và nguyên liệu hằng ngày. Tổng cộng ông có ba lần xuống núi tính cả lần này. Lần nào ông cũng cứu được một đến hai người. Lần thứ nhất là một nam hài tử mười hai mười ba tuổi vì chạy trốn kẻ thù mà lên ngọn núi này, ông thương tình

đưa nó về mà cứu chữa nhưng mà năm năm sau tên nghịch tử đó lại bỏ ông mà đi phục vụ cho vương gia nào đó. Lần hai là cứu một đôi huynh muội, huynh thì mười mười một tuổi ồm muội mười một năm tuổi. Đôi huynh muội này cũng học nghệ của ông xong cấp mong bỏ đi tự lập, trừ tiểu oa nhi kia có lương tâm còn trở về chơi với ông. Lần này lại làm ông bất ngờ lại là cung nữ thân cận của cô cô và tiểu nha đầu, nhìn con bé cũng trạc tuổi tiểu hoa nhi kia.

- Người đã chết cùng nữ nhi của ta trong đám cháy rồi mà, sao người có thể sống chứ, vậy nữ nhi của ta đâu, nó còn sống không? - ông kích động hỏi. Nương tử- người mà ông yêu nhất vì khó sinh mà bỏ ông đi, để lại nữ nhi đó. Mới đầu ông cực đoan cho rằng nó là nguồn căn gây ra cái chết cho nương tử nên bỏ lại nó cho cô cô nuôi. Nhưng khi ở ẩn, canh bên phần mộ của nương tử hai năm mới cảm thấy mình thật là ngốc. Nữ nhi là nương tử dùng cả sinh mệnh để đổi lấy vậy mà ông không biết coi trọng. Khi nhận ra thì đã quá muộn vì nữ nhi cũng theo nương của nó rồi. Đó là điều ông ân hận nhất. Đến bây giờ gặp Bảo Tri, ông lại dấy lên chút hi vọng là nữ nhi còn sống để ông có thể bù đắp cho con bé.

- Tiểu Băng nhờ thúc cứu di nương của tiểu Băng chứ không bảo thúc hành hạ di nương- Băng Băng ôm chặt di nương, trừng mắt với Phong Nguyệt Triết- người đàn ông đó.

Đột nhiên di nương cầm lấy bàn tay bé, lắc đầu ý bảo không được như thế. Bây giờ nhìn kỹ, khuôn mặt con bé làm ông thoáng sùng sột. Giống, rất giống với nương tử, y như phiên bản thu nhỏ của nàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Bây giờ nhìn kỹ, khuôn mặt con bé làm ông thoáng sùng sột. Giống, rất giống với nương tử, y như phiên bản thu nhỏ của nàng vậy. Nhìn về phía Bảo Tri thấy bà khó nhọc gật đầu như ngầm thừa nhận suy nghĩ của ông.

- thì ra nữ nhi của ta còn sống, thì ra nữ nhi của ta còn sống- Phong Nguyệt Triết vui mừng lắm lắm. Nhưng nỗi vui của ông bị tiếng kêu thê lương của Băng Băng cắt đứt.

- DI NUƠNG...HIC...di nương mở mắt đi, người mở mắt nhìn Tiểu Băng đi, người đừng ngủ như vậy, Tiểu Băng sợ lắm

Đột nhiên Băng Băng không khóc, không gào, cô bé ôm lấy Bảo Tri thì thầm như đang đọc thoại.

- Di nương mệt rồi đứng không, cả ngày người phải dạy mấy cái tiểu quý kia xong lại dạy Tiểu Băng. Tiểu Băng cho người ngủ một chút nhưng không được lâu quá, người từng nói ngủ nhiều không tốt mà. Quanh đây thật lạnh, người của di nương lạnh quá, di nương bảo như thế này là bệnh mà.

Phong Nguyệt Triết không đành lòng nhìn nữ nhi như thế này, ông đến bên cạnh cô bé, cầm lấy tay bé như tiếp thêm sức mạnh

- Băng nhi, di nương đi rồi, con bớt đau buồn

- Ông nói dối, di nương chỉ ngủ thôi, người mệt quá nên ngủ thôi. Di nương thương tôi như vậy sao có thể bỏ tôi được

- không tôi không tin, tôi KHÔNG TIN- Băng Băng hét lên, nước mắt tuôn dài trên má, trước mắt bé hiện lên hình ảnh mười một năm qua của bé và di nương. Di nương từng hứa với bé là không bao giờ bỏ bé mà đi rồi mà, di nương đã hứa với bé mà tại sao bây giờ di nương lại bỏ rơi bé

- Thúc, có phải Tiểu Băng phạm lỗi gì làm di nương giận bỏ rơi Tiểu Băng?- Băng Băng ngược mắt nhìn ông.

- Băng nhi không có lỗi, lỗi là ở kẻ ác nhân tâm giết chết di nương của con, con không cần tự trách bản thân.

Nghe ông nói vậy, đôi mắt của Băng Băng nhìn vào bộ y phục còn sót lại của hắc y nhân. Đôi mắt từ bi thương chuyển sang thù hận. Bé đứng dậy đến bên bộ y phục, cầm lên dùng sức xé rách. Bỗng từ trong bộ y phục rơi ra một thứ thu hút sự chú ý của Băng Băng. Cầm thứ đó lên, không biết nó là gì, bé đưa đến trước mặt Phong Nguyệt Triết

- Thúc có biết đây là thứ gì không?- cô bé cất giọng lạnh nhạt lên

- Cái này là thẻ bài đại diện cho thân phận cận vệ của hoàng thượng và hoàng hậu ở Phong Nguyệt quốc này.

Băng Băng không nói gì thêm, cất thẻ bài trong ngực, quay lại phía ông

- Thúc có thể giúp con chôn cất cho di nương không?

- Được- ông nói xong bế bổng Bảo Tri rồi đi sâu hơn vào núi tuyết, Băng Băng đi theo phía sau.

Nơi chôn cất cho Bảo Tri là nơi như là mùa xuân, ở đây không có tuyết, phong cảnh hữu tình. Quỳ trước mộ Bảo Tri thật lâu, lâu đến mức mặt trời không

thể chờ được nữa mà xuống núi thì Băng Băng cất tiếng

- Thúc là phụ thân của con sao?

- đúng

- Con nghe di nương nói thúc là nhân tài của nơi này

-đúng

- Con muốn học hết tài nghệ của người

- Được, ta đồng ý với con

- Cả họ cả tên con là Phong Nguyệt Băng Băng nhưng khi xuống núi con phải đổi họ nếu không muốn bị đề ý.

- Băng nhi đồng ý, phụ thân

////////// Tỉnh An Đường- Đỉnh núi phía Tây//////////

- Trở về rồi sao, nhanh vậy, không biết tiểu nha đầu kia như thế nào rồi- dưới gốc cây cổ thụ, một bà lão nhìn miếng ngọc dần dần tan trên tay, nở nụ cười sùng nịnh

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Gặp lại

//////////năm năm sau//////////

Trăng lên cao, mọi thứ rơi vào một mảng yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài tiếng côn trùng kêu phá vỡ mảnh yên tĩnh đó. Ánh trăng len lỏi qua những tán cây, chiếu vào một nhánh sông tạo ra từng đợt óng ánh say lòng người. Ánh trăng chiếu lên nửa thân thể lộ ra ngoài mặt nước của một thiếu nữ. Nhìn nàng chỉ sắp si tầm mười năm mười sáu tuổi. Làn da trắng ngần, nhìn vắt ra nước. Mái tóc đen óng xõa tùy ý sau lưng. Khuôn mặt thon gọn, đôi mắt to tròn mọng nước nhìn rất đáng yêu nhưng khi nhìn vào đôi mắt đó, một điều làm người ta cảm thấy đáng tiếc cho chủ nhân của nó. Đôi mắt đó làm người ta cảm thấy như là nước mùa đông, lạnh lùng, không có cảm xúc nhưng khi nhìn kĩ người ta lại phát hiện ra một nỗi buồn trong đôi mắt đó. Đây là liễu cang tô điểm cho dung nhan tuyệt sắc của thiếu nữ. Người đó không khác chính là Phong Nguyệt Băng Băng- cô bé mười một tuổi năm đó.

Đang tận hưởng cảm giác thoải mái do con suối mang lại thì bỗng Băng Băng nghe thấy tiếng vó ngựa chạy về bên này. Đôi mày nhíu lại, thân hình uyển chuyển nhảy lên bờ mặc y phục vào rồi nấp trên một cành cây gần đó. Xuất hiện trước mặt nàng là một con bạch mã chở trên lưng một hắc y nhân. Hắc mặc hắc bảo giáp bằng lụa thượng hạng. Chắc hẳn là con cái của gia đình quyền quý nào. Con Bạch mã đến bên bờ suối, nghiêng người cho hắc ngã xuống đất. Tên đó rên rĩ vài tiếng rồi im lặng. Bạch mã thấy chủ không tỉnh, dùng miệng lấy nước rồi phun lên mặt hắc. Băng Băng nhìn cảnh đó biết là không có nguy hiểm gì, nàng lấy khăn lụa trắng luôn mang bên mình che đi nửa khuôn mặt rồi nhảy xuống đến bên người đó. Bạch mã thấy có người đến thì đứng lên như để bảo vệ chủ nhân của mình.

- Bạch mã, ta không có ác ý, ta chỉ có ý định cứu hắc.

Bạch mã như có linh tính, nó ngồi lại chỗ cũ rồi nhìn theo Băng Băng. Đến gần hơn để nhìn rõ mặt, trái tim nàng không khỏi đập sai một nhịp. Người con trai này khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím chặt lại như đang phải chịu một nỗi đau nào đó quá sức của hắc. Đôi mày cương nghị.

Làn da hơi ngăm đen.

Nàng rút một con dao nhỏ ở dưới bắp chân, rạch tay áo của hắc. Nhìn thấy nàng không phôi hút một ngụm khí lạnh. Cánh tay này gân xanh nổi hết lên nhìn rất ư là ghê rợn. Trong cách mạch gân đó có một vật màu đỏ di chuyển hết chỗ này đến chỗ khác. Băng Băng biết vật này. Nó chính là huyết trùng, nó là loài rất là tàn ác, chỉ cần thả nó vào người mà chủ nó muốn giết, trong ba năm huyết trùng sẽ uống hết máu của người đó, làm người đó chết vì khô. Phụ thân cũng có một con như vậy nhưng phụ thân nói là loài này trừ phi thân chủ của nó gọi nó về không thì không có cách nào bắt nó ra được. Cầm tay hắc, bắt mạch, mày liễu nhíu chặt lại. Hắc trúng huyết trùng sáu năm rồi, sao hắc vẫn còn sống đến bây giờ. Nhưng nhìn tình trạng này chắc là dùng được khắc chế trùng nhưng lại bị phản lại, con trùng này càng hăng hơn. Cầm con dao toạ một vết thương trên ngón tay, máu từ đó rỉ ra. Nhìn huyết trùng dừng lại, nàng mới đưa tay đến gần con huyết trùng đó, nhìn nó càng ngày càng rõ hơn. Chắc nó bị hấp dẫn bởi máu của nàng, nàng cho tay ra xa hơn, huyết trùng thấy mồi ngon bị mất thì càng cố gắng ra nhanh hơn, đến khi ra được nó dùng tốc độ nhanh như một cơn gió ý muốn bắt được mồi. Nhưng huyết trùng có nhanh vậy cũng không thể nhanh hơn nàng được. Cầm con dao nhỏ chém ngang người con huyết trùng, nhìn nó dần tan đi, nàng xé một mảnh vải ở váy nàng rồi băng bó vết thương cho hắc.

Đang định đi thì váy nàng bị nắm lại, nhìn xuống thì thấy hân đã tỉnh, giọng lạnh nhạt cất lên

- Tỉnh
- Tạ ơn cô nương đã cứu ta- Hân cất giọng hơi yếu
- Không cần tạ ơn, ta chỉ tiện đường
- Cô nương có thể cho ta biết quý danh để ta có thể trả ơn cho nàng được không?
- Gặp người chỉ là tình cờ, cứu người chỉ là nhất thời, còn muốn trả ơn- đôi môi nàng dưới lớp lụa mỏng nhếch lên một độ cong đẹp mắt, nhìn hân- xem người có cái duyên đó không đã. Nếu gặp lại người phía làm cho ta một điều

Nói xong nàng huyêt một tiếng sáo, một bóng trắng nhỏ từ một bụi rậm gần đó nhảy lên vai nàng làm nũng

- Tiểu tử, người lại ham chơi rồi- BĂNG BĂNG nở một nụ cười sùng nịnh vuốt bộ lông xù xù như một quả cầu bông của nó.
- miao miao
- Đi thôi.

Nàng bỏ đi để lại người con trai yếu ớt nằm đó nhìn theo bóng dáng của nàng.

Khi bóng dáng nàng biến mất, hân nhìn lên ánh trăng, ngẩn người tự hỏi mình có duyên gặp lại nàng không. Bạch mã bên người hân đang nằm nghỉ ngơi đột nhiên dựng đầu dầy nhìn về phía khu rừng. Nhận thấy sự biến đổi của nó, hân gắng sức cầm lấy bảo kiếm bên hông, dựa vào bạch mã đưa mắt về phía đó phòng bị. Đôi mắt hân lạnh lùng đến đáng sợ, sát khí toả ra làm người khác không dám tới gần. Khi bóng của mấy nam tử xuất hiện, nhận ra người quen, hân buông lỏng phong bị nhưng hân khí vẫn còn.

- Vương gia của ta ời, ta đã bảo với ngài rồi, ba tháng một lần ngài phải kiên trì ngâm người trong nước thuốc nguyên nửa ngày, sao hôm nay ngài lại bỏ đi, ngài có biết thuốc này quý đến mức độ nào không? - nam tử mặc lục bào vừa xuống ngựa đến chỗ hân là căn nhà
- Từ thần y, bốn vương đã từng nói người rất giống đàn bà không- hân khó chịu nói
- Cảm ơn lời khen của vương gia- Từ thần y cười nhạt. Hân có một khuôn mặt yêu nghiệt, hại nước hại dân. Y thuật cao siêu, võ công cũng không kém cạnh, nhưng có phần hơi ngốc nên bị Độc Vương giải bầy. Điều này làm hân bị hiểu lầm là nghị đồ trong mắt sư phụ, nhiều lúc hân than với trời hân vô tội nhưng có ai nghe hân.
- Ta không phải là không chữa, ta đi cười ngạo một chút, ai ngờ gặp thích khách- nói đến đây ánh mắt của hân hiện lên sát khí. Hân mà tra ra là ai thì người đó đừng mong sống yên.
- Từ Ảnh tham kiến chủ tử, chủ tử ngài bị thương?- người nói là nam tử mặc kim y, nhìn hân như ánh sáng mặt trời kết hợp với khuôn mặt trẻ con kia làm siêu lòng bao nhiêu nữ tử. Hân là cận vệ thân tín của Độc Vương-Kim Ảnh. Sau lưng hân là hai nam một nữ. Nam nhân thứ nhất mặc xám bào, là một mật thám được huấn luyện đặc biệt, võ công xuất quỷ nhập thần, đi không ai biết, đến không ai hay. Hân là cái bóng, đôi mắt trong tối của Độc Vương-Vô Ảnh. Nam nhân bên cạnh hân mặc lam bào, là quân sư tài ba của Độc Vương-Hữu Ảnh. Dù võ công không được bằng Vô Ảnh nhưng chỉ có rất ít người xứng làm đối thủ của hân. Nữ tử duy nhất ở đây mặc một bộ hồng y, dáng người cân xứng, mái tóc như thác nước được nâng cột lên bằng mảnh lụa hồng. Khuôn mặt như thiên sứ làm siêu lòng bao chàng trai. Đừng nghĩ nàng là nữ tử chân yếu tay mềm, thực chất nàng không hề thua kém ba nam tử trên. Chấn mọi người cũng tò mò về Độc vương. Hân là người bị thương đến mức độ cử động khó khăn ở cạnh bờ suối - Phong Thiên Minh Nhật. Hân là huyền thoại thứ hai của Phong Thiên quốc, mười lăm tuổi ra chiến trường đánh tan bộ tộc cường hân có dã tâm xâm chiếm Phong Thiên quốc. Mười tám tuổi được phong là Độc Vương. Sở dĩ hân có cái phong hiệu này là vì hân ra tay rất tàn độc. Người dân phong hân là chiến thần vì mỗi lần ra chiến trường là một lần đem vinh quang về. Năm nay hân đã hai mươi lăm tuổi đã lập nhiều chiến công hiển hách. Hân là phụ quân lí tưởng của bao thiếu nữ, tiểu thư và quan lại. Dù vậy đến bây giờ hân chưa có cưới ai về phủ của mình, mà hân cũng không có gần nữ sắc trừ Hồng Ảnh. Hồng ảnh là thuộc hạ của hân nên mọi người không có bất cứ suy nghĩ sai lệch gì nhưng bên Độc vương này toàn là nữ nam tử. Tương truyền là Độc Vương đoạn thụ.
- Cái gì, vương gia của tôi ời ngài có thể hay không cho ta bớt lo một chút để ta nghĩ cách cầu xin sư muội cứu người a- Từ thần y lại phàn nàn
- Ta không có làm sao, huyết trùng được giải rồi- Minh Nhật lạnh nhạt nói
- Hà- Từ thần y sững người, nắm lấy tay của Minh Nhật bắt mạch. - Đúng là đã được giải, vương gia, cao nhân nào ra tay hành hiệp vậy- Từ thần y mắt sáng lên.
- Người cứu ta là một nữ tử, nàng dùng tấm lụa mỏng che mặt nên ta không nhìn được mặt nàng
- Nàng ta có đặc điểm đặc thù gì không?- Từ thần y hỏi
- Nàng mặc bạch y, bên cạnh nàng là một sủng vật màu trắng, dáng nó như cục bông
- Mặc bạch y, bên cạnh nàng là một sủng vật màu trắng, dáng nó như cục bông. Chẳng nhẽ lại là muội ấy- Từ thần y nói

- Muội ý, ý người là sư muội của người?- Minh Nhật hỏi

- Đúng, theo như sư phụ miêu tả về muội ý cho ta, đối chiếu với lời nói miêu tả của ngài giống y hệt. Ta học hết y thuật của sư phụ nhưng ta không có hứng với mấy con sâu ngo ngoáy đó nên ta trực tiếp bỏ. Theo như sư phụ viết thư, sư muội của ta còn giỏi hơn cả ông ý về việc chữa độc trùng. Ba năm nay ta cứ hai tháng ba lần lại đến để gặp được muội ý nhưng không được, tính muội ý cổ quái lắm, ai mà muội ý muốn gặp thì mới gặp, còn không thì trực tiếp đá người đó. Tháng trước ta có về để xem có gặp được muội ấy không thì được sư phụ nói là muội ý đã xuống núi. Ngài thật là may mắn mới gặp được muội ý đã thế còn được sư muội giải độc trùng- Từ thần y hâm mộ

- Cô ấy giỏi như vậy sao?- Minh Nhật hỏi. Nhìn sang phía Tứ Ảnh thấy bốn người vẫn đang quỳ thì mới giật mình, thì ra hẳn bỏ quên bọn họ từ nãy đến giờ mà chưa cho họ đứng lên.- đứng lên đi

- Dạ- Tứ Ảnh đồng thanh

- Vô Ảnh, đi điều tra về sư muội của Từ thần y, một tuần là phải có cho ta

- Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh- Vô Ảnh chấp tay cúi người xong, thì triển khinh công biến mất.

- Từ thần y, mấy lần người về núi Tuyết Liên có gặp hoa Tuyết Liên không?- Minh Nhật hỏi Từ thần y

- Ta không có tìm thấy nó, hoa này ai có duyên mới có thể lấy được nó. Ngài cần hoa này để làm gì?- Từ thần y nghi hoặc

- Hoàng nãi nãi ta nay sức khỏe không được như trước, bốn vương nghe nói Tuyết Liên rất tốt nên muốn tìm cho nãi nãi.

- Hình như tứ sư muội của ta có một bông thì phải- Từ thần y nói

- Tam sư muội, Bốn vương nghĩ người chỉ có một người thôi, sao nhảy đâu ra một người nữa vậy?- Minh Nhật nghi ngờ

- À, ta quên, ta có hai người sư muội, một người đã ra ngoài tự lập cùng nhị sư đệ cách đây mấy năm rồi, còn người ta nói là tứ sư muội. Nàng là tiểu nữ thất lạc từ nhỏ của sư phụ. Tìm được nữ nhi của mình sư phụ rất vui, ngài không ngại mang hết tâm huyết của mình truyền lại cho tứ sư muội. Ta là đại đồ đệ còn không có được như vậy.

- Hữu Ảnh, gửi tin hàm cho Vô Ảnh bảo người cần tìm hiểu là tứ sư muội của Từ thần y

- Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh- Hữu Ảnh cúi người rồi đi

- Kim Ảnh, Hồng Ảnh, Từ thần y, đỡ bốn vương về dịch trạm

- Dạ- Kim Ảnh, Hồng Ảnh đến mỗi người một bên đỡ Minh Nhật lên Bạch mã rồi bốn người đi về hướng ngược lại của Băng Băng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thái Bình công chúa

Băng Băng khi đi xa con suối, nàng bỏ khăn lụa che mặt xuống, bế ngang nách Tiểu Bạch ra trước mặt mình hỏi:

- Tiểu Bạch, người thấy ta có rảnh đời không, trực tiếp quay lưng đi có phải tốt hơn không, tự nhiên ta lại có cảm giác không nở để hẳn chết, trong đầu ta có một ý nghĩ là cứu hẳn không thì sau này ta sẽ hối hận, ta bị sao vậy Tiểu Bạch- Băng Băng khuôn mặt ủ rũ, còn đầu khuôn mặt lạnh nhạt như thường ngày nữa.

- Chủ nhân chỉ là có lòng nhân từ của một người thầy thuốc nên ngài không muốn nhìn người ta chết, chủ nhân đừng suy nghĩ nhiều- cục bông nhỏ Tiểu Bạch nói. Băng nhi không biết chủng loại của con thú này nhưng chắc Tiểu Bạch có thân thể không tầm thường đâu. Tiểu Bạch có bộ lông màu trắng, đuôi của nó xé làm hai, đôi mắt to tròn long lanh làm người ta yêu quý. Đôi tai nhọn dựng thẳng lên. Giữa trán có một núm nhỏ bộ lông màu đen hình trăng khuyết. Lần đầu tiên nàng gặp Tiểu Bạch là lúc nàng đi hái độc dược để chế độc. Tình cờ nhìn thấy nó bị kẹp vào bẫy của đám thợ săn. Không biết mà xui như nào nàng lại cứu nó ra khỏi cái bẫy đó rồi băng bó. Nàng mới đầu nhìn Tiểu Bạch nghĩ là một tiểu hồ yêu vì nó có hai cái đuôi nhưng về sau nhìn mặt nó nàng thấy không giống. Nhìn Tiểu Bạch giống một con mèo nhỏ hơn. Nàng cứu nó xong, nghĩ con linh thú này sẽ đi về với gia đình luôn nhưng lại không ngờ rằng nó đi theo nàng.

Mới đầu nó chỉ cách xa nhìn nàng, cách mấy ngày nó lại mang cho nàng một vài cây dược hoặc độc dược quý. Dần dần Tiểu Bạch trở thành bằng hữu. Một ngày nàng chỉ là thuận miệng hỏi Tiểu Bạch có thể nói được không, nghĩ mình ảo tưởng nhưng thật không ngờ rằng nó có thể nói. Tiểu Bạch bảo nó chờ nàng mấy nghìn năm rồi.

- Tiểu Bạch nghĩ vậy sao?- Băng Băng ủ rũ không biết làm như thế nào

- Chủ nhân, không còn sớm, người phải về thôi không Lan Nhi lo đó
- Được thôi, về không lỗi tai của ta lại bị tra tấn, nhưng về đó lại phải uỷ khuất cho Tiểu Bạch, không nên để ai thấy người
- Tiểu Bạch biết, mọi việc nghe theo chủ nhân- nói rồi Tiểu Bạch chui vào tay áo của Băng Băng, Băng Băng thấy vậy không nói gì thêm, dài bước hững về toà thành mà đi đến.

Vừa đến toà thành nàng đã thấy Lan Nhi đang đi đi lại lại, thấy Băng Băng thì nàng mặt mừng rỡ rồi chạy về phía Băng Băng

- Tiểu thư, sao người đi lâu vậy, Hoàng thượng đang chờ người đó- Lan Nhi nói kèm theo giọng điệu trách móc. Lan Nhi có một khuôn mặt khá giống trẻ con, nhiều lúc Băng Băng còn nghĩ rằng Lan Nhi là muội của mình. Tính cách nàng cũng như khuôn mặt, trẻ con. Vì vậy y phục của Lan Nhi toàn là màu hồng phấn.
- Ông ta tới bao lâu rồi?- Băng Băng khuôn mặt lạnh lùng nói, đôi mắt nàng hiện lên vẻ thù hận sâu đậm rồi nhanh chóng giấu đi
- Hoàng thượng chờ tiểu thư một canh giờ rồi
- Lan Tỷ, đi vào thôi, xem hôm nay ông ta cho muội cái kinh hi gì?

Nói xong Băng Băng dẫn đầu vào trong. Vào đến phòng nàng, nhìn thấy đầu tiên là một người đàn ông trung niên. Nhìn ông rất tuấn tú, chắc hẳn hồi trẻ ông cướp đi bao nhiêu trái tim của những nữ tử.

- Nghĩa phụ, sao người lại đến đây muộn vậy, Băng Nhi chờ người lâu lắm nha- vừa vào, Băng Băng che đi bộ mặt lạnh nhạt và đôi mắt đầy thù hận. Nhào vào lòng ông làm nũng

- Tiểu nha đầu dẽo miệng, con làm gì có nhớ ta, ta đến chờ con lâu như thế này rồi mà con bây giờ mới xuất hiện- Hoàng thượng Phong Thiên Minh Vũ ngất mũi Băng Băng cười sùng sịnh. Ông nhớ lần đầu tiên gặp con bé vào ba tháng trước, vừa nhìn thấy con bé, ông lại nhớ đến nghĩa muội của mình, con bé giống y hệt nghĩa muội của ông. Lúc ông nhìn thấy con bé, trên người con bé vết thương chằng chịt, khuôn mặt tái nhợt không chút máu nằm gần con suối nhỏ gần núi. Ông đưa con bé cho ngự y cứu. Đến khi Băng Băng tỉnh thì ông mới được biết con bé tên Trần Băng Băng, cha mẹ làm nghề chài, gia đình cũng bình thường. Hôm đấy đột nhiên một đám cướp xông vào nhà con bé, chém chết chết phụ thân, làm nhục mẫu thân, con bé may mắn trốn thoát nhưng mà bị ngã xuống vách núi. Nghe Băng Băng kể, ông không nén nổi bi thương, đột nhiên ông muốn nhận con bé làm nghĩa nữ và muốn sủng con bé, mang những điều tốt đẹp nhất cho con bé.

- Nghĩa phụ lâu đến quá, Băng Nhi nghe các cung nữ bảo trong núi có một con suối trong và đẹp lắm nên Băng Nhi mới đi đến đó a.- Băng Băng ôm cổ Minh Vũ làm nũng

- Nha đầu con đến nơi đó một mình sao? Sao không mang theo vài cận vệ? Chẳng may gặp tặc cướp thì sao- Minh Vũ giọng điệu trách móc nhưng trong mắt ông chứa muôn vạn sùng sịnh.

- Băng Nhi muốn được thoải mái một chút thôi mà, ngày nào cũng có năm sáu người theo sau, thật chẳng tự do tí nào- Băng Băng chu môi oán

- Nhiều người theo con mới tốt, ta không muốn tiểu nha đầu con nghịch quá xong bị thương, ta sẽ đau lòng- Minh Vũ vuốt tóc Băng Băng cười hiền. Nụ cười này làm cho nàng cảm thấy nội tâm ấm áp, nụ cười này làm nàng cảm giác giống phụ thân của mình. Nhưng tức khắc nàng gạt bỏ suy nghĩ này, ông ta là kẻ thù, không thể coi ông ta giống như phụ thân nàng được. Nở một nụ cười ngây thơ che đi sự thù hận trong lòng, nàng chu môi kháng nghị:

- Băng Nhi không có nghịch a

- Không nghịch sau, vậy tháng trước vừa đến đây xảy ra việc gì tiểu nha đầu con còn nhớ không?

- Làm gì có vụ gì ta- Băng Băng hí mắt cười lấy lòng

- Vậy toà nhà phía Tây thành sao đó? - giọng nói của ông có phần bất đắc dĩ

- tại có yếu quá, Băng Nhi vừa mới dùng kiếm của nghĩa phụ đâm vào một cái cột, ai ngờ nó lại đổ- Băng Băng biện minh

- Được rồi, không nói đến chuyện này, vậy mấy tuần trước con trèo cây, trượt chân xuống xuyt bị thương, nếu không nhờ Bùi tướng quân cùng ta tình cờ đi ngang qua, con có còn lành lặn không?

- Đó là Băng Nhi thấy một con chim non ở dưới gốc cây, thấy tổ nó tí trên cành cây, con chỉ muốn giúp chim non thôi mà

- Sao con không nhờ lính ở đó

- Băng Nhi không thích, Băng Nhi muốn tự mình đưa chim non lên cơ. Mà nghĩa phụ đến đây có chuyện gì vậy?

- Ta tỳ quên mục đích đến đây, ngày mai chúng ta về kinh thành, con chuẩn bị đi

- Dạ, nghĩa phụ

Đợi cho đến khi bóng của Minh Vũ đã khuất hẳn sau cánh cửa, lúc này Lan Nhi mới đi vào, nhìn thấy ám hiệu của Băng Băng nàng liền đóng hết tất cả cửa lại. Khi chắc chắn rằng đã an toàn, Băng Băng lập tức lên tiếng nói với người trên mái nhà.

“Tình Nhi tỷ mau vào đi.” Cửa sổ thoáng một cái mở ra xong đóng lại ngay tức khắc, một bóng đen đang mang trên người một đồng đồ công kênh nhảy vào trong phòng không một tiếng động. Người đó bỏ tấm lụa che mặt ra đích thực là Tình Nhi. Tình Nhi có khuôn mặt rất giống với Lan Nhi nhưng ánh mắt hai người lại rất khác nhau. Ánh mắt Lan Nhi làm cho người ta cảm giác nàng như một tiểu hải tử ngây thơ trong sáng không chứa một tạp chất. Ánh mắt của Tình Nhi làm cho người ta thấy vẻ đứng đắn của người trưởng thành. Hai người là song phượng thai, nếu để ý kỹ sẽ thấy rất dễ nhận diện hai người họ. Nhiều lúc Băng Băng đau đầu nghĩ ngợi, hai người này là song phượng thai, đáng lý là phải giống y đúc nhau chứ sao tính cách lại khác biệt lớn như vậy. Trừ sở thích và dung mạo ra thì chẳng có gì là điểm chung.

“Tình Nhi tỷ sao đi lâu vậy, phụ thân có đưa cho tỷ thứ đó không?” Băng Băng nói.

“Tiểu thư, sự phụ giữ Tình Nhi ở lại hỏi thăm tin tức của người, hỏi hết bảy canh giờ hai khắc thì mới chịu thôi.” Tình Nhi cung kính đáp. Người đứng trước mặt nàng đây chính là ân nhân cứu mạng nàng và muội muội, bốn năm trước gia tộc bị hại, các nàng bị sát thủ đuổi giết, rơi xuống vách núi. Nếu không có tiểu thư tình cờ đi ngang qua cứu các nàng thì các nàng đã đi gặp diêm vương rồi.

“Phụ thân tỷ hỏi cái gì mà mất nhiều thời gian như vậy?” Băng Băng có vài vạch đen trên mặt, cười bất đắc dĩ nói.

“Sự phụ hỏi sức khỏe tiểu thư rồi dặn dò tiểu thư phải biết tự chiều cố bản thân. Sự phụ lặp đi lặp lại vấn đề này bao nhiêu lần thì tốn bấy nhiêu thời gian.” Tình Nhi nói xong làm cho Băng Băng đang uống trà suýt bị sặc.

“Thứ đó đâu?” Băng Băng hỏi xong, Tình Nhi liền lấy trong ngực áo ra một cái lọ sứ nhỏ rồi đưa cho Băng Băng. Nhìn lọ sứ, đáy mắt Băng Băng càng lúc càng biểu hiện rõ sự thù hận sâu đậm. Chỉ cần hai tháng thôi, thù của di nương sẽ được báo, di nương có thể yên nghỉ rồi.

~~~~~Ta là dài ngân hà ngăn cách 1 tháng sau~~~~~

Kinh thành Phong Thiên quốc là nơi phồn hoa nhất ở dị giới này. Thức ăn phong phú, khung cảnh đẹp như chốn bồng lai. Vì vậy nơi đây tụ tập hầu hết tất cả các thương gia buôn bán, các nhà quyền quý cũng muốn đến nơi đây tham quan, du ngoạn. Trong số đó cũng có một số quốc gia có dã tâm với nơi này. Nhưng họ vẫn luôn biết phải e dè có chừng mực, nơi đây có một đại nhân vật không thể nào đắc tội được. Trong một tửu lâu lớn nhất kinh thành, tiếng bàn tán náo nhiệt vang lên không ngớt.

“Biết gì chưa, Hoàng thượng đi vi hành mang về một nữ nhân khuynh quốc.” Vị khách A nói

“Có chuyện đó sao? Ta nghĩ nàng ta sẽ làm quý phi đó, dưới gôi hoàng thượng chưa hoàng tử nối dõi nha.” Vị khách B nói

“Ta cũng nghĩ như hần, dưới gôi hoàng thượng bây giờ có mỗi hai công chúa do Liễu quý phi sinh, nghe nói hoàng hậu không thể sinh con.” Vị khách C nói.

“Các ngươi đều sai hết rồi!” Vị khách A lớn giọng nói.

“Vậy chuyện là như thế nào ngươi nói đi.” Hai vị khách kia nhíu mày đáp.

“Muốn ta nói thì cũng phải có chút gì đó chứ?” Vị khách A nhướn mày cười đều nói, hai người kia thấy vậy liền xuất ra năm lượng bạc vụn.

“Thế nào đủ chưa?”

“Ta nói cho các ngươi nghe nha, nữ hoàng thượng mang về là nghĩa nữ của người nhận ở trên đường, nghe nói người rất yêu thương nàng ta.”

“Nàng ta muốn gì hoàng thượng đều đáp ứng. Các ngươi biết không, hoàng thượng muốn phong nàng làm Bình Dương công chúa, ban hôn cho Độc vương đó.” Nói xong tên đó thu bạc vào túi.

“Độc vương sao? Ai cũng biết ngài ấy lãnh huyết vô tình, hoàng hậu từng đưa cung nữ thông phòng cho ngài ấy nhưng các cung nữ đó đều bị giết hết. Có người đồn Độc vương đoạn thụ đó, bên cạnh ngài ấy toàn là nam nhi mà ai cũng đều đẹp cả, trong phủ ngài ấy không hề có một nữ tử nào.” Vị khách C chật lưỡi tiếc nói.

“Thật là tiếc cho một nữ nhân như thế.” Vị khách B lắc đầu tiếp lời.

Mọi người đang bàn luận sôi nổi thì có ba nữ nhân đội nón khăn che mặt đi vào. Nhìn qua tấm lụa mỏng cũng thấy được họ đẹp đến mức nào. Nữ nhân đi đầu một thân bạch y, nón khăn cũng màu trắng. Tóc như thác nước đổ dài sau tấm lụa mảnh mai. Hai người đi đằng sau đều là thân hồng y, chắc là tỷ nữ của nàng. Tiểu nhị thấy ba người liền niềm nở chào đón. Một nữ tử hồng nói vào tai tiểu nhị gì đó, tiểu nhị bảo họ chờ một lát đến khi đi ra hần cảm một thứ đồ gì đó đưa cho nữ tử áo hồng. Khi nhận được đồ, ba người xoay người rồi đi, để lại một đám khách trong tửu lâu đang bàn tán sôi nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Kế hoạch hoàn hảo

Trước khi bước ra khỏi cửa nữ nhân thân bạch y liếc mắt về gian lâu phía trên. Từ lúc vào đây, nàng luôn cảm nhận được một ánh mắt luôn dõi theo mình. Người này chắc hẳn là cao thủ, võ công của Lan Nhi và Tinh Nhi trên giang hồ so ra thì rất ít đối thủ có thể địch lại. Thế mà họ lại không nhận biết được người kia. Không biết hẳn là địch hay bạn. Trên gian lâu trên có ba nam nhân, tuy nhiên chỉ có hai người vừa thưởng thức trà vừa nói chuyện.

“Vương huynh, những lời bàn tán này huynh đã nghe hết rồi nha, cái này không thể bảo là đệ đệ huynh. Bây giờ trong kinh thành đề tài được bàn tán sôi nổi nhất là chuyện của huynh và cô công chúa sắp được sắc phong đó.” Nam nhân mặc lục bào nhàn nhã nhấp một ngụm trà.

“Đó chưa hẳn là sự thật, nhiều lúc không quá tin tưởng vào tin đồn.” Nam nhân mặc hắc bào lạnh nhạt đáp.

“Tin đồn cũng phải có nguyên nhân a.” Nam nhân lục bào nói. “Mà người trong miệng của mọi người là huynh đó, sao huynh không có tỷ biểu cảm nào vậy.”

Thấy nam nhân hắc bào từ chối cho ý kiến, hẳn quay sang nam nhân đang ngồi trên xà lâu nhàn nhã đọc sách, mặt hẳn ai oán.

“Từ thần y, người là thần y?”

“Huyết vương tự biết cần gì hỏi ta.” Từ thần y mắt không rời cuốn sách nói. Phải biết là khó khăn lắm hẳn mới lấy được cuốn sách nói về trùng độc ở trong tay sư phụ. Đề cổ được nó hẳn phải cho sư phụ hết tất cả các dược vật quý của hẳn. Hẳn đúng là quá ngốc khi không học về mấy cái sinh vật ngộ ngày trong cơ thể con người sớm hơn mới phải.

“Người là thần y sao người không chữa được cái bệnh nan y lâu năm cho vương huynh của ta vậy?” Huyết vương Phong Thiên Hạo Nhiên liếc mắt về phía vương huynh của mình nói.

“Độc vương còn có bệnh gì sao, ta bắt mạch cho ngài ấy rồi, vẫn bình thường mà.” Từ thần y rời mắt khỏi cuốn sách nhủ mồm nói.

“Bệnh mặt lạnh, huynh đệ sau gần một năm mới gặp mà vương huynh cấp cho ta một cái bộ mặt như ta thiếu bạc huynh ý không bằng ý.” Hạo Nhiên nói.

“Vậy Huyết vương mong Độc vương cho ngài cái bộ mặt như hồng nhan tri kỉ của ngài, niềm nở chào đón ngài sao?”

Từ thần y nói Hạo Nhiên vừa tưởng tượng đến khuôn mặt tươi cười niềm nở của Minh Nhật thì thoáng giật mình nổi da gà. Thôi như thế này tốt hơn nhiều. Nhìn về phía Minh Nhật thấy hẳn đang nhìn chăm chú dưới lầu. Nhìn theo ánh mắt của hẳn y thấy ba nữ tử, nhìn họ rất bình thường có cái gì mà vương huynh nhìn chăm chú như vậy. Còn Minh Nhật thì vẫn chú ý đến động tĩnh dưới lầu.

Nữ nhân bạch y làm hẳn cảm thấy rất quen, hẳn liên tưởng nàng giống với người đã cứu hẳn ở bờ suối hôm đó. Đến khi thấy nàng hoà vào dòng người đông đúc, hẳn đứng dậy vội đuổi theo. Trong nhân tâm của hẳn có một tiếng nói nếu không đuổi theo nàng hẳn sẽ hối hận. Hai người kia thấy hẳn đi đành đi theo, trước khi đi không quên để lại bạc.

Quay trở về nữ nhân bạch y, nàng đích thực là Băng Băng. Khi ra khỏi từ lâu đó, nàng hoà vào dòng người đi ngắm các món đồ cùng với Lan Nhi và Tinh Nhi. Y phục nàng có tay áo rất rộng, nàng chủ ý may như vậy là để cho Tiểu Bạch có chỗ trốn. Đi được một lúc, nàng cảm giác như có người đang theo dõi mình, ra hiệu cho Lan Nhi và Tinh Nhi đi nhanh. Nhận được ám hiệu, hai người cùng Băng Băng sử dụng khi công chạy nhanh về phía trước. Khi đến một khu rừng ở ngoại thành thì ba người đồng thời dừng lại.

Băng Băng lên tiếng: “Nếu đã đuổi theo đến tận đây sao không lộ diện đi.”

Băng Băng vừa dứt lời lập tức ba nam nhân nhảy từ trên cây xuống. Không phải ai khác ngoài Minh Nhật, Hạo Nhiên và Từ thần y. Nhìn thấy Minh Nhật, Băng Băng cảm thấy người này có vẻ đã gặp qua nhưng nàng không nhớ là mình đã gặp hẳn ở đâu. Thấy ba người, Lan Nhi và Tinh Nhi liền tăng cường cảnh giác.

Minh Nhật thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu lên tiếng: “Cô nương, kinh động đến cô nương, tại hạ chỉ là muốn xác thực một chuyện thôi.”

“Chuyện gì?” Tinh Nhi lên tiếng thay Băng Băng. “Cô nương có phải là người đã cứu tại hạ ở bên bờ suối một tháng trước?” Không để ý đến thái độ của hai nữ tử bên cạnh Băng Băng, hẳn nhìn vào nàng hỏi. Ánh mắt của hẳn như muốn xuyên qua tấm lụa mỏng mà nhìn vào đôi mắt của Băng Băng. Bị ánh mắt đó nhìn như vậy, mặt Băng Băng nóng lên, trái tim đập nhanh hơn không còn theo nhịp của mình. Cố gắng trấn tĩnh nàng lạnh nhạt lên tiếng.

“Người là người bị trúng huyết cổ.” Từ thần y nghe cuộc trò chuyện của hai người cũng đoán được thân phận của nữ tử bạch y kia, y vô ý lên tiếng.

“Muội là tử muội của ta đúng không?”

“Vị công tử bạch y kia đừng nhận bừa, tiểu thư của ta đích thực là có sư huynh nhưng một người đang ở Hiên Viên trang còn một người thì bị sư phụ gọi là nghịch đồ theo vương gia nào đó làm tay sai rồi.”

Lan Nhi hồn nhiên nói. Lời của nàng làm cho Từ thần y vạch đen đầy mặt. Hạo Nhiên đứng một bên nghe vậy không nhị được trêu chọc.

“Oa vị Tử thần y danh danh đại đỉnh của chúng ta thì ra trong mắt sự phụ của mình là nghịch đồ.”

“Ngươi là đại đồ đệ của phụ thân ta?” Băng Băng lạnh nhạt hỏi.

“Là ta.” Tử thần y ừ ừ trả lời, hần bị lừa, có ai hiểu cho hần không vậy.

“Phụ thân nhờ ta đưa ngươi cái này” Nói rồi nàng lôi ra một cái hộp nhỏ ném về phía Tử thần y.

Tử thần y thuần thục bắt lấy, mở hộp ra. Trong đó có một bức thư và một lọ sứ nhỏ. Đọc xong bức thư, y ngẩng đầu nhìn về phía Băng Băng.

“Sự phụ bảo ta chăm sóc tốt cho muội, hai tháng sau người sẽ đến đây.”

“Vậy ra chỉ còn một tháng thôi, ta không cần ai chăm sóc, ta tự biết chăm sóc cho mình”

“Đây là sự phụ giao phó, ta không thể phụ sự mong đợi của người.”

“Vậy nếu muốn gặp ta huynh chỉ cần đốt đèn lồng ghi chữ Băng, ta thấy liền sẽ đến. Vậy cho ta hỏi, ai là người đã lừa được huynh vậy.” Băng Băng lạnh nhạt nhìn hai người bên cạnh Tử thần y

“Là ta.” Minh Nhật lên tiếng. “Cô nương còn nhớ câu cuối khi cô nương nói khi từ biệt ta không?”

“Gặp ngươi chỉ là tình cờ, cứu ngươi chỉ là nhất thời, muốn trả ân thì phải xem ngươi có duyên không.” Băng Băng nhắc lại.

“Đúng là câu này... Ngươi muốn đền ơn, vậy thì thú nghĩa nữ của hoàng thượng đi.” Băng Băng nhàn nhạt lên tiếng.

“Chuyện này...” Minh Nhật do dự.

“Chuyện này ngươi không làm được thì đừng nghĩ đến trả ơn cho ta.” Băng Băng nói

“Được ta đồng ý với cô nương.”

“Được, thú cô ta ngươi không cần để ý đến cô ta, trực tiếp cho cô ta một cái viện hoang vắng là được, ta không ở đây tiếp các ngươi nữa.” Dứt lời Băng Băng cùng với Lan Nhi và Tinh Nhi phi thân biến mất trong rừng. Đến khi xác định rằng không có ai thì ba người mới dừng lại.

Lan Nhi không nhị nổi tò mò hỏi Băng Băng: “Tiểu thư, sao người lại đưa ra cái đề nghị đó?”

“Chúng ta tiếp cận hần là để trả thù cho di nương của ta, khi trả thù xong, ta muốn trở về nơi đó sống qua ngày, nếu ta còn thân phận này thì không thể nào được. Lợi dụng hôn sự này, ta sẽ ra tin đồn là nghĩa nữ của hoàng thượng không được phu quân sủng ái, bị tê lạnh mà sinh bệnh mà chết.”

“Có nhiều cách mà, sao người phải chọn cách đó?” Tinh Nhi nhiu mày

“Ta muốn làm cho danh phận nghĩa nữ của hoàng thượng hoàn toàn biến mất. Các tỷ không cần nói gì nữa, Băng nhi tự có sắp xếp. Về cung thôi, chúng ta đi quá lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tứ hôn

Thời gian trôi thật nhanh, thoáng cái đã qua năm ngày kể từ khi Băng Băng và Minh Nhật gặp nhau.

Hôm nay, không khí trong hoàng cung khác hẳn so với ngày thường. Cảnh cổng hoàng cung đóng quanh năm chỉ mở vào những ngày đặc biệt, hôm nay lại mở rộng. Các quan đại thần cùng gia quyến ăn vận thật đẹp cùng nhau tiến cung, dân chúng khắp nơi tùm ba tùm bảy ngồi lại bàn tán xôn xao.

Yến Ninh Cung là nơi đẹp nhất ở trong hoàng cung. Nơi đây được xây dựng như một vương quốc thu hẹp đặt ở trong hoàng cung. Yến Ninh Cung chứa đầy sự uy nghiêm, lại không thể thiếu nét sang trọng, nơi đây được thiết kế có rất nhiều cửa nhỏ để thông đến các cung khác, cửa chính thông với cánh cổng hoàng cung.

Xung quanh Yến Ninh Cung trồng một dãy hoa anh đào, mỗi khi có gió nhẹ thổi qua sẽ mang theo những cánh hoa lay động yếu ớt, tạo nên khung cảnh hoa rơi man mác xao động lòng người.

Cũng như tên của nó Yến Ninh Cung là nơi dùng để tổ chức các yến tiệc. Ở phía Đông cũng chính là hướng đi đến Võ Anh điện(nơi thiết triều) có ngũ ngự bậc(ngũ: năm, ngự: ngồi năm bậc thang vị trí ngồi), mỗi bậc rộng 10 thước. Bậc cao nhất ở đây là vị trí của Hoàng thượng, Hoàng hậu và Hoàng

thái hậu. Bậc thứ hai từ trên xuống là chỗ của quý phi. Đến bậc thứ ba là vị trí của các vương gia. Tiếp đó là vị trí của các công chúa và hoàng tử, rồi cuối cùng là vị trí của hai trọng thần quả triều đình: Tể Tướng và Thừa Tướng.

Còn hai dãy vị trí song song là chỗ ngồi của các vị quan văn, võ và các gia quyến của họ. Chính giữa Yến Ninh Cung là một khán đài để các vũ nữ hoặc các tiểu thư biểu diễn góp vui. Hôm nay là ngày hoàng thượng sắc phong danh hiệu Thái Bình công chúa cho nghĩa nữ của người. Từ trong ra ngoài chuẩn bị một cách rất hoàn hảo đủ để thấy Hoàng thượng sủng ái vị nghĩa nữ này ra sao.

Mọi người đã có mặt đầy đủ tại Yến Ninh Cung duy nhất chỉ thiếu ba người Huyết vương, Độc vương và nghĩa nữ của hoàng thượng. Các tiểu thư chụm năm chụm ba bàn tán vị công chúa sắp được sắc phong này không biết hình dáng ra sao mà có thể chỉ trong bốn tháng làm cho Hoàng thượng sủng nãi như báu vật.

“Độc vương gia đến, Huyết vương gia đến” Một giọng thái giám the thé hô to. Mọi người đều nhìn về phía cửa chính Yến Ninh Cung. Xuất hiện trước mặt mọi người là hai nam nhân yêu nghiệt một hắc bào một lục bào, một người lạnh lùng một người vui vẻ dễ gần. Hai người này đã cướp đi bao nhiêu trái tim non nớt của các thiếu nữ.

“Minh Nhật/ Hạo Nhiên khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu. Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Bình thân, Tiểu Nhật, Tiểu Hạo hai con về vị trí đi.” Nhìn hai người đã về vị trí xong, Hoàng thượng sốt ruột nhìn ra ngoài cửa, hoàng hậu ngồi bên cạnh thấy vậy lên tiếng.

“Hoàng thượng hay để thiếp đi xem Băng nhi như thế nào được không, ngài đừng lo nữa”.

Hoàng hậu vốn mang thân phận đặc biệt, nàng là công chúa hoà thân sang nơi này để cưới vương gia cũng là hoàng thượng bây giờ. Nàng bây giờ gần bốn mươi tuổi nhưng nhìn nàng không hề có một chút vết tích của thời gian. Dung mạo nàng khiến cho biết bao thiếu nữ ganh tị hâm mộ, làn da trắng hồng, tron bóng, ánh mắt rất sắc sảo. Hôm nay nàng ta vận một bộ phượng y màu đỏ, từng bước đi của nàng chứa đầy sự cao quý uy nghiêm là thứ mà một vị quốc mẫu nên có. Mái tóc dài, đen bóng được vấn lên bởi một cây trâm phượng cổ định. Đầu nàng đội một mũ phượng thể hiện cho thân phận của nàng.

“Được, nàng đi đi.” Hoàng thượng gật đầu đồng ý. Hoàng thượng hôm nay vận một bộ long bào, đầu đội một chiếc vương miện. Tạo cho người khác cảm giác không giận mà uy.

~~~~~ Bình Dương Cung ~~~~~

“Tiểu thư, trễ rồi, người đừng tháo tóc ra nữa a, Lan Nhi mất bao nhiêu công sức mới vấn xong đó.” Lan nhi gấp như kiến bò trên chảo nói với cái vị đang để cho hàng chục người từ vua đến thần chờ đợi. . .Băng Băng

“Mấy cái này làm gì mà nặng dữ vậy, cài lên đầu như là cho hàng đồng đá lên đầu.” Băng Băng cắn nhai

“Băng Nhi của ta có gì không hài lòng sao?” Hoàng hậu tao nhã bước vào, Băng Băng thấy vậy vội chạy đến nắm lấy tay người làm nũng.

“Nghĩa mẫu, tại sao Băng Nhi phải cài thứ đó lên đầu, nặng chết Băng Nhi của người rồi.”

“Tiểu nha đầu, hôm nay ta muốn con trở thành nữ tử đẹp nhất, ta muốn con gái của ta là đẹp nhất” Hoàng hậu sủng nãi nói.

Nàng mới đầu khi nhìn thấy Băng Nhi thì đã yêu quý tiểu nha đầu này rồi. Con bé giống như nàng trước khi đến đây hoà thân. Quan trọng nhất là con bé lại rất giống với nghĩa muội của chàng(Hoàng thượng). Nghĩa muội của chàng không may chết sớm, để lại một tiểu hài nhi nhưng tiểu hài nhi đó đã bị nàng hạ lệnh giết rồi. Nếu con bé còn sống thì chắc là bằng tuổi Băng Nhi bây giờ. Con bé có trách thì trách vì sao mình sinh ra lại có mệnh phượng hoàng chứ đừng trách nàng.

“Băng Nhi không muốn cài mấy cái đó đâu a” Băng Băng lắc tay Hoàng hậu làm nũng.

“Được rồi, vậy ta làm cho con kiểu tóc khác có chịu không?” Hoàng hậu mềm mỏng khi nhìn thấy khuôn mặt đầy uỷ khuất của Băng Băng, nàng thật là hết cách rồi.

~~~~~ Yến Ninh Cung ~~~~~

Tiếng ca múa, cười nói ngập tràn trong Yến Ninh Cung. Nhưng lại có người không tham gia vào cuộc vui này. Hoàng thượng thì đang sốt ruột nhìn về phía cửa chính cung, còn Độc vương thì đang nhâm nhi rượu. Nếu không phải lời hứa của mình với Huyết Tử(tên ngoài giang hồ của Băng Băng) thì hẳn cũng không đến nơi nhâm chán này.

Hoàng hậu từ Bình Dương cung trở về, đi từ một lối cửa nhỏ để không làm gián đoạn cuộc vui của mọi người, nàng về chỗ nói nhỏ với hoàng thượng: “Băng Nhi đã đến rồi hoàng thượng”

Châu quý phi là muội muội ruột của thừa tướng, nhan sắc cũng là thuộc dạng mỹ nhân nhất nhì trong Phong Thiên quốc, vào cung làm quý phi từ khi mười sáu tuổi, nàng sinh được hai cô công chúa. Dù nhan sắc của nàng có đẹp như thế nào thì hoàng thượng cũng chẳng sủng ái nàng như hoàng hậu. Nhìn thấy hoàng hậu ngồi bên cạnh hoàng thượng tình chàng ý thiếp nàng thật muốn giết a ta.

Đáng lẽ cái ghế hoàng hậu là của nàng, à ta chỉ là một công chúa hoà thân không xứng.

Thấy hoàng hậu trở lại, không thấy Băng Băng nàng lên tiếng mang theo hàm ý châm chọc: “Băng Băng tiểu thư đâu, sao không đi cùng hoàng hậu tỷ tỷ”

“Băng Nhi gần đến rồi, cảm ơn muội muội đã quan tâm đến nghĩa nữ của ra” Hoàng hậu lạnh nhạt trả lời, trực tiếp coi thường nàng ta.

“Băng Băng tiểu thư đến” giọng thái giám the thé lại cất lên.

Mọi người dừng hết việc đang làm nhìn về phía cửa chính. Đến khi một thân bạch y xuất hiện thì mọi người không khỏi hít một ngụm khí. Đẹp quá, nữ tử này có phải là tiên nữ không may lạc xuống đây không. Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người ở đây. Các vị tiểu thư thì ghen tị ra mặt.

Băng Băng bước chân tao nhã bước vào, bỏ qua tất cả biểu cảm của mọi người mà đi. Cảnh này nàng đã quá quen thuộc vì thế nàng mới dung khan lựa che đi dung nhan của mình khi hành tẩu trên gang hồ. Làn váy trắng thêu hình Tuyết Liên cử động theo từng bước chân của nàng, tay áo rộng bay theo làn gió. Mái tóc như thác nước được vấn lên một nửa cố định bởi một cây trâm hình Tuyết Liên, khuyên tai hình giọt nước. Trên cổ trắng ngần của nàng đeo một sợi dây chuyền cùng bộ với khuyên tai. Phía sau nàng là Lan Nhi và Tinh Nhi, vẫn là y phục màu hồng phấn, các nàng cung kính đi sau Băng Băng.

“Nghĩa nữ Trần Băng Băng khấu kiến Ho...” Băng Băng cúi người hành lễ thì bị Hoàng thượng cất lời.

“Băng Nhi không cần đa lễ, lại đây với trẫm cùng nghĩa mẫu của con” Hoàng thượng sùng sục nói.

Mọi người một phen sửng sốt, mức độ sùng ái của hoàng thượng đối với vị nghĩa nữ này. Phải biết rằng Độc vương và Huyết vương dù được hoàng thượng sùng ái như vậy nhưng vẫn chưa được người đối xử đặc biệt như đối xử với vị công chúa sắp được sắc phong kia.

Minh Nhật giật mình không phải cùng ý nghĩ với mọi người mà là giọng nói kia rất là quen, rất giống với giọng của Huyết Từ. Đến khi nhìn lên vị công chúa sắp được sắc phong kia thì lại thất vọng, đó không phải là nàng, dù hai người cùng vận bạch y nhưng Huyết Từ là sự lạnh nhạt tuy hững hờ còn nữ tử kia mang nét trẻ con. Ổn định lại tâm tình hắn lại chú ý đến rượu của mình. Băng Băng ngồi ở bàn được kê thêm cạnh Hoàng thượng, ngồi xuống nàng vẫn duy trì nụ cười tao nhã.

Thấy đã ổn định, Hoàng thượng đứng lên nói: “Hôm nay trẫm mời chư vị ái khanh và gia quyến của mọi người là để chúc mừng cho trẫm có một nghĩa nữ ngoan này. Nhân tiện đây trẫm muốn sắc phong cho nghĩa nữ là Bình Dương công chúa, được tham gia vào triều đình và quyền hạn ngang bằng Trần Quốc công chúa.”

Hoàng thượng vừa dứt lời thì ở dưới mang đến một trận xôn xao bàn tán “Vi thần chúc mừng hoàng thượng có thêm được một công chúa nữa” Tể tướng đứng lên hành lễ.

“Vi thần cũng chúc mừng hoàng thượng có thêm được một công chúa nữa” Thừa tướng cũng đứng lên hành lễ.

“Chúng vi thần chúc mừng hoàng thượng” Tất cả văn võ bá quan thấy vậy đều quỳ xuống chúc mừng cho hoàng thượng.

“Cám ơn lời chúc của các ái khanh, yến tiệc hôm nay các khanh cứ tự nhiên.” Hoàng thượng cười ha ha nói.

“Chúng thần khấu tạ long ân của hoàng thượng.”

“Bình thân, trẫm còn một chuyện quan trọng nữa, trẫm muốn tứ hôn Bình Dương công chúa cho Độc vương Minh Nhật, Tiểu Nhật con thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Dừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đêm tân hôn để phu quân chung với một tên nam nhân

Hoàng thượng vừa dứt lời, phía dưới nổi lên một trận xôn xao. Mấy ngày nay họ đã nghe bên ngoài đồn đãi hoàng thượng ban hôn cho Độc vương. Ban đầu nghĩ rằng chỉ là đồn của dân gian không đáng tin tưởng, nhưng hôm nay nghe chính miệng Hoàng thượng nói ra họ mới thấy vô cùng kinh ngạc.

Một số người tiếc thương cho vị công chúa kia, mọi người ai không biết Độc vương nổi tiếng lạnh lùng lãnh khốc, hơn nữa hắn còn bị đoạn tỵ nha.

Một vài thiên kim tiểu thư thì ghen ghét, đố kỵ. Dù các nàng nghe không ít tin đồn xấu về Độc vương nhưng chung quy các nàng vẫn không từ bỏ ý nghĩ muốn vào Độc vương phủ làm Độc vương phi.

Trong hoàng đô này ai mà không biết hoàng thượng hết mực sùng ái ba người cháu con huynh trưởng. Nếu vào được Độc vương phủ, chẳng lẽ gia tộc của các nàng không vì con cháu mà hưởng vinh chung sao? Mọi người đều nhìn về phía Độc vương chờ xem phản ứng của hắn nhưng làm mọi người thất vọng rồi.

Hắn vẫn thờ ơ nhảm nhí ly rượu như chuyện vừa rồi không hề liên quan tới hắn. Nghĩ là hắn từ chối. Một lúc sau, Độc vương nhìn về phía Hoàng thượng

lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng chọn chính phi cho Minh Nhật, nếu con từ chối vừa là kháng chỉ lại vừa phụ ý tốt của hoàng thúc. Minh Nhật không có gì để nói.”

Câu nói của Độc vương khiến cho Hoàng thượng rất hài lòng, hoàng thượng cười to ba tiếng: “Tốt, rất tốt, vậy một tuần sau trẫm sẽ đích thân chủ trì hôn sự của các người.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Độc vương đứng lên chấp tay hành lễ

“Băng Nhi tạ ơn phụ hoàng.” Băng Băng khuy gối hành lễ.

Nàng từ đầu đến giờ vẫn luôn ngồi thẳng im lặng, thuận tiện để cho Tiểu Bạch trong ống tay áo theo dõi sự tình. Thấy sự việc theo đúng kế hoạch thì trong lòng nàng càng cảm thấy thoải mái. Chỉ cần ba tuần nữa thôi, ba tuần nữa sẽ không còn người nào là Trần Băng Băng hay Bình Dương công chúa mà chỉ còn Phong Nguyệt Băng Băng, Huyết tử nàng.

~~~~~ Ta là dài ngắn hà ngắn các trò thú vị sắp xảy ra ~~~~~

Thoáng cái đã đến ngày thành thân của Độc vương. Hoàng thành chìm trong bầu không khí náo nhiệt. Người dân ra đường chờ đoàn rước tân nương đi qua để được chiêm ngưỡng lễ cưới của Độc vương. Trong Hoàng cung chữ hỷ đỏ chói dán khắp nơi, cả hoàng cung chìm trong một màu đỏ. Ở Bình Dương cung cũng không ngoại lệ. Băng Băng nhắm nghiền mắt mặc cho đám ma ma già kéo đông kéo tây. Mới sáng sớm gà chưa có gáy nàng đã bị bọn họ lôi ra khỏi giường. Thả nàng vào trong một bể tắm đầy cánh hoa bắt nàng ở trong đó hết một canh giờ. Bây giờ nàng đang ngồi trước gương gột gảy rửa mặt cho họ nhét một đồng trang sức nặng trĩu lên đầu. Xong xuôi nàng chỉ muốn tháo gỡ hết tất cả mấy cái thứ linh tinh này xuống, cởi bỏ cả bộ giả y nữa.

Thành thân là để hành nữ tử hay sao mà mang mấy cái thứ mệt người như vậy. Lan Nhi và Tinh Nhi đứng một bên ngăn lại không cho Băng Băng tháo giả y và trang sức xuống. Nhìn trái nhìn phải không thấy ai, Băng Băng huyết sáo một cái, Tiểu Bạch từ xà nhà nhảy vào lòng Băng Băng, dụi dụi lấy lòng rồi chui vào ống tay áo giả y.

“Lan Nhi, Tinh Nhi, sao nữ tử thành thân lại khổ như vậy?” Băng Băng nhìn không được hỏi.

“Tiểu thư cố chịu đựng một chút, đến khi về Độc vương phủ tiểu thư muốn làm gì cũng được mà” Lan Nhi nháy mắt tinh nghịch.

“Các tỷ phải làm theo kế hoạch đó” Băng Băng nhắc nhở.

“Tiểu thư, Độc vương thú người không phải do hần tình nguyện, chắc gì hần đã viên phòng với tiểu thư” Tinh Nhi nói.

“Hôm nay ngày Băng Nhi với hần thành thân, đã thế còn có Hoàng thượng là chủ hôn, muốn hần không vào phòng tân hôn cũng là khó” Băng Băng nói.

“Tân lang đến” giọng thái giám cất lên ngắt câu chuyện của ba nữ tử trong phòng. Lan Nhi chum khăn lụa đỏ lên trên đầu Băng Băng để che đi nguồn mặt.

Ngoài cửa của Bình Dương cung, Độc Vương mặc giả y cầm một cái gậy đi về phía quả cầu treo ở giữa cửa cung, nhảy lên đập vào quả cầu. Tương truyền, trong ngày thành thân nếu tân lang mà trong một lần đập trúng quả cầu thì có nghĩa là lương duyên của hai người đã được nguyệt lão chấp nhận. Khi hần đập trúng quả cầu, mọi người vỗ tay hoan hô. Xong, hần giao cây gậy cho một thị vệ gần đó rồi đi thẳng vào trong phòng của Băng Băng. Khi hai người cùng nhau xuất hiện, mọi người đều cầm cánh hoa ném về phía hai người. Dù Băng Băng về kiểu hoa xong xuôi, Độc vương lên ngựa xuất phát đi về Độc Vương phủ.

Về đến nơi, Độc vương Minh Nhật xuống ngựa đi về phía kiệu hoa đá nhẹ vào cửa kiệu. Một cánh tay thon dài vươn ra cầm lấy cánh tay đang giờ ra của Minh Nhật. Băng Băng bước xuống kiệu, vịn tay Minh Nhật cả hai cùng bước vào trong.

Độc vương phủ cũng không khác hoàng cung cho lắm, chữ hỷ dán khắp nơi, cả phủ màu đỏ của hỷ sự trông rất chói mắt. Trong đại sảnh của vương phủ, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ngồi ở ghế chủ tọa, nhìn thấy tân lang tân nương thì nở nụ cười.

“Nhất bách thiên địa.”

“Nhị bách cao đường.”

“Phu thê giao bách”

“Đưa vào động phòng.”

Khắp nơi đều vang lên tiếng cười nói chúc mừng. Độc vương bị Hoàng thượng cùng Huyết vương và đám đại thần lôi ra chúc rượu. Trong tân phòng chỉ còn Băng Băng, Lan Nhi Tinh Nhi và đám ma ma già. Lan Nhi Tinh Nhi đuổi đám ma ma ra ngoài. Khi cửa phòng vừa đóng lại, Băng Băng lập tức tháo bỏ hết tất cả mọi thứ, thay bộ y phục dạ hành trắng. Mái tóc dài óng được nàng vấn gọn lên và cố định bởi một cây trâm. Nhìn người bị Tinh Nhi Lan Nhi bắt, mặt nàng đầy hắc tuyến.

Nàng không biết nên khen hay nên trách hai người tỷ tỷ kia. Trong vương phủ này hết người để bắt rồi sao. Nhìn người đó bị vấn tóc, trang điểm rồi thay bộ giả y vào thì nàng tặc lưỡi. Đúng là tai họa ngầm cho nhân loại mà. Cầm khăn hỷ che đi khuôn mặt yêu nghiệt, nàng ôm Tiểu Bạch cùng Lan Nhi Tinh Nhi phi thân ra khỏi tân phòng.

Độc vương bị thuốc rượu đã say, mọi người mới bằng lòng thả hắn về tân phòng. Đến khi đứng trước cửa tân phòng, hắn thấy đám ma ma đứng hết ngoài cửa. Đám ma ma thấy hắn khụy gối hành lễ. Không thèm liếc đám ma ma cái nào đẩy cửa vào tân phòng, vẫy tay bảo đám ma ma không cần phục vụ. Đến khi không còn ai ngoài hắn và tân nương đang ngồi ngay ngắn ở đầu giường, hắn mới bỏ bộ dạng kẻ say ban nãy thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng: “Bốn vương lấy người theo ý chỉ của hoàng thượng, người có thể tự bỏ khăn hỷ xuống, đừng mong chờ bốn vương giúp người”

Hắn nói xong lạnh lùng quay người đi tắm. Đến khi tắm xong, trở lại vẫn thấy tân nương vẫn ngồi đó không nhúc nhích, hắn cười lạnh nói: “Người muốn trở thành vương phi vậy sao”

Nói xong hắn đến gần giật chiếc khăn hỷ xuống. Kéo khăn hỷ xuống trên mặt Độc vương lập tức đen lại, trong con ngươi hiện ra vài tia tơ huyết giận dữ. Trước mặt hắn bây giờ... là một nam nhân mặc giả y, vân tóc và cấm đồng trang sức trên đầu. Nhìn người này khó có thể nhận ra là một nam nhân, khuôn mặt nam nhân xinh đẹp trang điểm lên còn đẹp hơn cả nữ nhân. Miệng của nam nhân này bị nhét một chiếc khăn, muốn kêu cũng không kêu được. Người đó không ai khác chính là Từ thần y.

Hắn thật là xui xẻo mà, đang đi đến đại sảnh thì bị đánh lên phía sau, đến khi tỉnh dậy thấy chân tay mình bị trói, miệng bịt khăn và quan trọng nhất, tự tôn nam tử của hắn đã bị mất hết, hắn đang mặc giả y của nữ tử lại còn là đồ hỷ. Loay hoay cời dây trói thì phát hiện có vài vấn đề. Mãi không cời được dây trói, hắn đành ngồi im chờ tân lang vén khăn hỷ lên. Đúng là không phụ kì vọng của, cuối cùng hắn hỷ cũng được vén lên, xuất hiện trước mặt hắn là khuôn mặt đấng đấng sát khí của vị vương gia nào đó.

Gào khóc trong lòng “Bốn thần y ta cũng là bị hại mà.”

Nhìn tờ giấy trên bàn Độc vương không biết cảm xúc của hắn bây giờ phải như thế nào: “Phu quân vương gia thân mến, bản tiểu thư có việc nên không thể bồi ngài đêm nay. Bản tiểu thư sau mấy ngày thám thính thì cũng biết được ngài không thích nữ nhân nên bản tiểu thư đã bắt cho ngài một nam nhân mà còn là một nam nhân yêu nghiệt. Chúc tướng công có một đêm xuân đáng giá ngàn vàng.”

Hắn tức giận vò mảnh giấy, gần từng chữ: “Được lắm người có giới thì đừng về đây, không thì bốn vương sẽ làm cho người hối hận vì việc người gây ra cho bốn vương.” Bên cạnh có một cỗ thần y bị bịt miệng trong lòng hét lớn “Ngài tức cái gì, bốn thần y khó chịu lắm rồi, ngài còn không mau thả bốn thần y ta ra.”

Ở ngoài ô thành, mỗi nữ nào đó chợt cảm thấy lạnh sống lưng “Ai tính kế ta vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cuộc sống trong Độc vương phủ

~~~~~ Ba ngày sau ~~~~~

Từ ngày thành thân của Độc vương đến nay, Độc vương phủ không có ngày nào là được yên bình. Từ quản gia cho đến người hầu lính canh lúc nào cũng phải đối diện với một ngọn núi lửa và một tảng băng nghìn năm. Núi lửa là Từ thần y ngày thường khuôn mặt luôn luôn tươi cười mang đến sự gần gũi với mọi người nhưng sau ngày thành thân của vương gia, Từ thần y này như ăn phải thuốc nổ dễ dàng có thể phát hoả. Tảng băng nghìn năm không ai khác ngoài Độc vương của bọn họ. Ngày thường đối mặt với vương gia đã cảm thấy lạnh toát sống lưng nay vương gia của bọn họ càng lạnh lùng hơn nữa thật khiến cho người ta sợ hãi không thôi.

Vì vậy mọi người từ trên xuống dưới trong Độc vương phủ tận dụng mọi cơ hội ‘tránh gặp người né gặp mặt’ thì may ra bọn họ còn có cơ hội để sống sót. Tuy nhiên họ cũng là thấy rất tò mò về vị vương phi kia nha, ba ngày liền vẫn chưa thấy nàng ta ra khỏi tân phòng. Vương gia cũng không cho tí nư vào phục vụ vương phi, nói là vương phi còn mệt, thức ăn để ngoài cửa.

Cửa sau Độc vương phủ, ba bóng dáng đột nhập vào bên trong một cách lặng lẽ không ai biết. Nhanh nhẹn tiến về hướng tân phòng, ba người thành thực nhảy vào bên trong không gây ra một chút tiếng động nào.

“Chịu về rồi sao? Bốn vương tưởng vương phi của bốn vương có gan đi luôn chứ.”

Một giọng nói lạnh thấu xương mang theo thập phần tức giận của chủ nhân phát ra. Hắn không hiểu mình bị làm sao, mọi người đều đồn rằng hắn Độc vương gia bị đoạn thụ hắn không hề có cảm giác gì. Nhưng hôm đó đọc lá thư nàng ta để lại, hắn cảm thấy cực kì tức giận.

“Phu quân thân mến, ngài ngồi đây ba ngày chỉ để đợi ta sao, ta có nên cảm thấy vinh hạnh mà hạnh phúc không a! Mà nhìn mặt phu quân hình như là chưa có được thoả mãn, nam nhân ta tặng ngài không làm ngài thoả mãn sao, ài làm sao bây giờ, mỗi lần là ta thấy ưng nhất. Hay là để lần sau ta đưa ngài đi chọn, ngài thấy thế nào?” Băng Băng xoay người lại giọng điệu vừa chêu chọc vừa khiêu khích.

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Biết điều sống an phận làm Độc vương phi của người, đừng gây phiền phức cho ta, nếu không đừng trách ta vô tình!” Minh Nhật nghiêng răng cổ nén lửa giận trong lòng. Không phải có Hoàng thượng làm chỗ dựa cho nàng ta, hắn đã sớm cho nàng ta đi gặp diêm vương sớm một chút.

Nghe lời nói của hân nàng cười trừ một tiếng: “Vậy xin hỏi vương gia đại nhân ngài cho ta ở đâu? Ta không muốn tối ngày nhìn thấy bản mặt thối hoắc của ngài đâu.” BĂNG BĂNG khoanh tay dựa vào bàn không chút kiêng kỵ sợ hãi mặt đối mặt với ĐỘC VƯƠNG.

Hân nghe xong trên mặt xuất hiện vài tia hắc tuyến cổ găng ngưng cái cảm giác muốn giết người: “Tây Uyển, Phong quân gia sẽ đưa ngươi tới đó.” Nói xong hân đứng dậy phất hai ống tay áo giận dữ xoay người rồi đi.

“Vương gia đi thông thả, nương tử ta không tiễn.”

Xác định ĐỘC VƯƠNG đã thực sự đi, Lan Nhi và Tinh Nhi bước đến bên cạnh BĂNG BĂNG: “Hừ chết Lan Nhi rồi, không ngờ cô gia lại là người như vậy” Lan Nhi vuốt ngực nói

“Cô gia? Hân?” BĂNG BĂNG về mặt nghi hoặc quay người lại hỏi Lan Nhi.

“Đừng a, tiểu thư lấy hân, Lan Nhi không gọi hân là cô gia thì gọi là gì?” Lan Nhi trưng ra vẻ mặt ngay thơ đáp lại. Nhìn khuôn mặt này, BĂNG BĂNG thật muốn nghẹn chết mà. Nàng lập tức trả lời: “Cưới hân chỉ đơn giản là làm theo kế hoạch, làm sao có thể coi hân là phu quân thật sự của BĂNG NHI được, Lan Nhi tỷ tỷ đừng nghĩ bậy.”

“Hân thật không tầm thường, chúng ta phải hết sức cẩn thận, khi bước vô đây chúng ta không hề phát hiện được hơi thở của hân, chứng tỏ võ công của hân cao hơn hân so với ba người chúng ta.” Tinh Nhi cắt đứt câu chuyện của hai người.

“Tinh Nhi tỷ tỷ, BĂNG NHI biết tỷ vẫn giận ta cái vụ hái thuốc đó. Nhưng tỷ đừng để ta tự ti được không? Tỷ không nên nâng cao phía kẻ thù mà hạ thấp phía bên mình chứ.” BĂNG BĂNG giờ khuôn mặt ai oán ra, chu môi hờn dỗi.

“Tinh Nhi chính là chỉ đánh giá hân không có ý hạ thấp tiểu thư, võ công của tiểu thư tuy rằng ít người địch lại tuy nhiên cũng không nên quá chủ quan cũng không đến mức tự ti nha.” Tinh Nhi cười cười nói.

“Được rồi, mau thay y phục mặc đồ đơn giản một chút, chúng ta dọn tới Tây Uyển, sẽ nhiều việc lắm đây.”

Sau một lúc, ba người bước ra từ tân phòng. Nơi này thật hợp với tính tình của tăng băng đó, ít người, đi mãi BĂNG BĂNG mới gặp được một lão bá chừng năm mươi mấy. Đến gần lão bá ấy, BĂNG BĂNG lễ phép hỏi: “Lão gia gia, xin cho ta hỏi Phong quân gia hiện đang ở đâu?”

Ông ta nâng mắt lên đánh giá nữ tử trước mặt. Nhìn nữ tử này rất xinh xắn hiền lành lão thấy rất có thiện cảm. Nàng chắc chỉ lớn hơn tiểu oa nhi của ông có hai, ba tuổi thôi. Nhìn nàng, hân là thiên kim nhà nào đó. Nhưng ông thừa biết vương gia nhà mình khẳng định không có băng hữu là nữ tử, cũng không có kết thân với nữ tử nào. Chắc vị tiểu thư này là do Huyết vương hoặc Tử thần y đưa vào.

Ông ta giọng hòa hoãn nói: “Lão nô là Phong quân gia, xin hỏi vị tiểu thư này là thiên kim của nhà nào, tìm lão nô có việc gì chăng?”

“Tiểu thư nhà ta là ĐỘC VƯƠNG PHI, vương gia các người bảo tiểu thư nhà ta đi tìm Phong quân gia, bảo Phong quân gia dẫn đến Tây Uyển.” Lan Nhi nói

Phong quân gia nghe đến ĐỘC VƯƠNG PHI vội vàng quỳ gối hành lễ, lão đã thật sự quên mất cái vị ĐỘC VƯƠNG PHI đây: “Ra là vương phi, lão nô thật thất lễ xin được ra mắt vương phi xin vương phi đừng trách tội.”

Cử chỉ và giọng điệu của lão một mực cung kính tuy có vẻ xa cách nhưng cũng khiến BĂNG BĂNG cùng hai người Lan Nhi Tinh Nhi thuận lòng. BĂNG BĂNG cũng không muốn gây khó dễ nói: “Bình thân, ta không trách Phong quân gia, hãy đưa ta đến Tây Uyển.”

“Cảm tạ vương phi không trách tội, vương gia đã dặn qua lão nô, xin mời vương phi đi theo lão nô.”

Phong quân gia đứng dậy rồi nghiêng người mời BĂNG BĂNG. Âm thầm đánh giá Vương phi cũng là một nữ tử, mang trên người một mảng thuần khiết làm cho người khác có cảm giác muốn đến gần. Vậy mà vương gia nhà ông làm sao mà lại cho vương phi ở cái nơi đó. Nơi đó bỏ hoang không ai sống đã lâu lâu nhớ không nhầm thì lần dọn dẹp gần nhất cách đây 15 năm.

BĂNG BĂNG cùng với Lan Nhi và Tinh Nhi đi theo Phong quân gia. Đi qua nhiều nơi, thấy ở đâu phong cảnh cũng không thua kém trong cung nhưng trong phủ này thật vô cùng vắng vẻ. Thỉnh thoảng có gặp vài người nhưng phần lớn là những mama già và gia đình, không thấy một nữ tử nào cả. Đi ước chừng nửa canh giờ thì Phong quân gia dừng ở một cái điện tối tăm, ông nghiêng người cung kính nói: “Đây là Tây Uyển thưa vương phi, vì vương gia phân phó quá đột ngột nên lão nô chưa kịp cho người dọn dẹp, mong vương phi trách tội. Lão nô lập tức cử người đến thu dọn.”

“Đa tạ, ta cùng hai vị tỷ tỷ đây sẽ tự làm, không cần sai người đến đây.” BĂNG BĂNG hừ trong lòng mặt ngoài vẫn giữ nét tự nhiên.

“Như vậy thật không phải, vương phi người...”

“Không cần, ở đây không còn chuyện gì nữa lão có thể đi” BĂNG BĂNG cắt lời lão nói xong phất tay ý bảo lão quân gia rồi đi, Phong quân gia hành lễ rồi xoay người đi thăm than trong lòng vương gia thật không biết thương hương tiếc ngọc gì hết mà vương phi cũng thật cường hân nga.

Nhìn bóng dáng Phong quân gia đã đi xa, BĂNG BĂNG nhìn sang hai người đang đứng ngây như phỗng, ném ra một câu nói đùa: “Các tỷ mà không nhanh tay phụ ta dọn dẹp là tối nay lấy trời làm màn lấy đất làm giường đó haha.”

“Tên vương gia đó cũng thật là ác nha, ba nữ tử chân yếu tay mềm chúng ta mà dọn dẹp nơi đây thì phải mất năm ngày là ít đó.” Lan Nhi ai oán nói

“Muội nói nữa là thành một tháng đó, mau đi dọn dẹp” Tình Nhi ném cho Lan Nhi một câu phũ phàng rồi đến bắt đầu lau dọn cái Tây Uyển dơ như cái chuồng heo này.

“Không biết tại sao phụ thân đặt tên tỷ là Tình nữa, muội chẳng thấy tỷ có tình gì cả.” Lan Nhi cần nhằn oán giận rồi bước vào phụ giúp hai người.

Trong Tây Uyển bây giờ là ba nữ tử đang dọn dẹp, thỉnh thoảng sẽ có một tiếng than oán của Lan Nhi vang lên. Không “Cái Tây Uyển này sao rộng vậy” hay “Vương phủ thiếu tí nữ sao mà thảm hại như thế này”. Những câu đó không được ai đáp lại. Băng Băng và Tình Nhi thì lắc đầu không biết nói gì.

~~~~~ Đông Uyển (nơi ở của Độc Vương) ~~~~~

“Nàng ta nói thế sao?” Một chất giọng lạnh lùng vang lên, Độc vương vẫn chăm chú nhìn vào ván cờ trước mắt.

“Vâng thưa vương gia, thứ cho lão nô nhiều chuyện, vương phi là nghĩa nữ mà Hoàng thượng sủng ái nhất, lại là hòn ngọc quý trong tay Hoàng hậu. Ngài làm như vậy, nếu sự việc này đến tai hai vị thiên tử ở trên thì ngài phải ăn nói làm sao?” Phong quân gia ông cũng là thương cho vị vương phi kia nha. Nhưng mà ông biết vương gia từ trước đến nay chưa từng làm việc gì đó mà không có suy xét kĩ hậu quả như bây giờ.

“Phong quân gia, ta tự có cách ông không cần lo.”

~~~~~ Năm ngày sau ~~~~~

“Phù, cuối cùng cũng dọn xong cái Tây Uyển này, thật muốn giết người ta mà.” Băng Băng nằm xuống thâm cò xanh ở Tây Uyển thở phào.

Qua năm ngày dọn dẹp nơi này nàng phát hiện ra Tây Uyển này lại có phong cảnh đẹp như thế này. Sau Tây Uyển có một con suối, nước trong vắt mát lạnh. Nơi này dù nhiều cỏ dại nhưng qua năm ngày miệt mài chăm chút thì nơi đây chẳng khác gì chốn tiên cảnh. Tiểu Bạch thấy chủ nhân nằm thì nhảy lên bụng Băng Băng quặn tròn lại đánh cờ với chu công. Mấy ngày nay thật là mệt chết nó. Nó theo lệnh của chủ nhân bay trở về núi Tuyết Liên lấy đồ, hôm qua vừa về đến đây. Lan Nhi Tình Nhi thì ngồi dựa vào gốc cây đại cổ thụ gần đó ngồi nghỉ, khuôn mặt hai người hồng hồng nhìn như đoá hoa thẹn thùng. Nằm trên thảm cỏ, Băng Băng lấy từ trong ngực áo một chiếc lắc chân có gắn năm chiếc lục lạc bằng bạc. Dây lắc màu trắng. Khi lắc chúng lên, tiếng lục lạc vang lên nghe rất là vui tai. Cái lắc chân này là phụ thân gửi cho nàng, phụ thân dặn nàng lúc nào cũng phải đeo nó vào chân.

Ngồi dậy, đặt Tiểu Bạch qua một bên, nàng đeo lắc vào chân bên trái cổ chân của mình. Nó thật hợp với nước da trắng của nàng, rất khó có thể nhìn ra nó đeo ở trên chân nàng. Đứng dậy, ý định đi dạo một chút thì thấy Tiểu Bạch đang ngủ đột nhiên bật dậy chui vào ống tay áo của nàng. Một lúc sau một tiếng nói vang lên phía sau lưng.

“Lão nô khấu kiến vương phi” Nàng quay mặt lại, nhận ra đó là Phong quân gia, nàng lạnh nhạt hỏi.

“Phong quân gia tìm ta có việc gì không?” “Dạ trong cung truyền ý chỉ của hoàng hậu muốn người vào bồi chuyện với nương nương” Phong quân gia cung kính đáp.

“Được, ta đi chuẩn bị một chút.” Băng Băng nói xong bước về phòng của nàng, Lan Nhi Tình Nhi đi theo ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Độc phát và nghi ngờ

Từ Độc vương phủ đến hoàng cung mất nửa canh giờ đi xe ngựa. Hoàng cung từ xưa đến nay luôn cấm xe ngựa vào bên trong vì thế vừa đến cửa cung, Băng Băng chậm rãi bước xuống xe, ý định tiện thể dạo bộ ngắm cảnh.

Vừa xuống, xuất hiện trước mặt Băng Băng là kiệu phượng của hoàng hậu. Nàng nhìn xung quanh tìm bóng dáng của hoàng hậu nhưng không thấy. Lưu công công (thái giám thân cận của hoàng hậu) vừa thấy Băng Băng, đã vội vàng tiến đến hành lễ.

“Nô tài ra mắt Độc vương phi, hoàng hậu sai nô tài đứng đợi ở đây đón vương phi vào Tĩnh An cung.” Lưu công công nói xong giơ tay mời Băng Băng về phía kiệu phượng.

Lính canh cùng cung nữ xung quanh đều không thể giấu được sự ngạc nhiên. Ai mà chẳng biết kiệu phượng biểu tượng cho cái gì, nó chỉ dành cho hoàng thái hậu và hoàng hậu ngồi. Nay hoàng hậu lại sai Lưu công công mang kiệu phượng đến đón vị vương phi này chứng tỏ hoàng hậu có bao nhiêu phần sủng ái nàng ta.

Bỏ qua ánh mắt dò xét của những người xung quanh Băng Băng rất tự nhiên bước tới kiệu ngồi xuống. Lan Nhi Tình Nhi đi bên ngoài kiệu hộ tống.

Đến Tĩnh An cung, nơi này vẫn không thay đổi một chút nào, thứ thay đổi duy nhất chính là chủ nhân của nó. Băng Băng còn nhớ lần đầu tiên khi bản

thần tiến vào nơi này, một cảm giác thân thuộc ập đến nhưng nàng không thể nào nhận biết được cái cảm giác thân thuộc đó là gì. Chính giữa cung là một vườn hoa, cạnh đặt một bộ bàn ghế cẩm thạch. Hoàng hậu đang nằm trên một chiếc ghế quý phi gần đó nhắm mắt dưỡng thần, nhìn nàng ta lúc này thật là thư thái, không thể không công nhận dung mạo của nàng không kém gì so với sắc hoa bên cạnh, thanh thuần thoát tục.

Băng Băng ngây ngốc nhìn Hoàng hậu, một hình ảnh mờ mờ xuất hiện trong đầu nàng. Một nữ tử nằm trên ghế quý phi, an tĩnh nhắm mắt. Nhưng không hiểu sao nàng không thể nhớ rõ mặt của nữ tử đó.

Hoàng hậu đang yên tĩnh nghỉ ngơi đột nhiên tròn tròn mắt ngồi bật dậy, trên trán bắt đầu xuất hiện từng lớp mồ hôi, khuôn mặt nàng ta không giấu được nỗi sợ hãi, đôi môi run rẩy lắp bắp mấy từ không rõ. Băng Băng là người học võ khinh công không hề tệ, cho nên có nghe được cũng là chuyện bình thường không đáng nói.

Hoàng hậu lập đi lập lại một câu: “Ta không sai...do các ngươi...các ngươi cản đường chàng” “Bảo Tri, cô ta chết là đúng...” Câu trước thì Băng Băng mờ mịt không hiểu nhưng câu sau làm nàng sững người lại. Bảo Tri, đó không phải là tên di nương sao? Hay, đó chỉ là trùng tên? Nhưng nếu là di nương thật thì chết là đúng là ý gì? Như vậy là vẫn còn ân tình trong chuyện này? Hoàng hậu rồi rầm một hồi xong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Lấy ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán, quay đầu lại, thấy Băng Băng đang đứng sững sờ tại chỗ, trong mắt nàng ta hiện ra một tia sùng nịnh.

“Băng Nhi đến rồi sao, lại đây ngồi với ta.” Băng Băng hoàn hồn nở một nụ cười ngây thơ đứng tuổi đến bên cạnh hoàng hậu. Hoàng hậu đứng dậy vẫy tay ra hiệu cho Băng Băng đi đến chỗ bộ bàn ghế cẩm thạch ngồi. Ra dấu cho Lưu công công ở đằng xa dâng trà. Sờ dĩ Lưu công công đứng đằng xa là vì lúc nghỉ ngơi hoàng hậu không thích ai ở kề bên.

Quay sang Băng Băng, hoàng hậu nở nụ cười: “Băng Nhi vừa xuất giá đã quên ai gia rồi sao? Ta không truyền chỉ gọi thì không biết bao lâu mới gặp được con đây”. Nghe vậy Băng Băng ôm tay hoàng hậu làm nũng.

“Nghĩa mẫu, người nghĩ xấu cho Băng Nhi nha, Băng Nhi nhớ người chết đi được a”

“Càng ngày càng dẻo miệng nga.” Hoàng hậu cười tiện thể đưa tay véo yêu mũi nàng. Hai người vui vẻ trò chuyện được một lúc lâu, một tiểu thái giám vội vã chạy vào, nói nhỏ vào tai Lưu công công. Mặt của Lưu công công biến đổi, bảo tiểu thái giám rời đi trước, ông đến bên hoàng hậu, nhẹ giọng run rẩy: “Hoàng hậu, chuyện lớn rồi”

“Là chuyện gì?” Hoàng hậu sắc mặt không đổi nghiêm nghị ngồi ở ghế cẩm thạch nàng ta vẫn luôn giữ vững biểu hiện của một Hoàng hậu nên có. Một sự uy nghiêm mà không phải nữ tử nào cũng có được.

“Hoàng thượng...bị...bị...” Lưu công công khó nhọc nói không thành câu. Ai mà không biết Hoàng hậu yêu hoàng thượng như thế nào, chỉ cần chuyện liên quan đến hoàng thượng, người hầu như mất đi lý trí.

Nghe tới, sắc mặt hoàng hậu trầm xuống: “Ngươi mau nói rõ cho ta.”

“Hoàng thượng bị trúng độc ạ, thái y không tìm ra được là loại độc được gì.” Lời của Lưu công công làm cho Băng Băng chợt nhớ ra. Nàng nhếch mép khẽ cười lạnh trong lòng, độc nàng hạ nếu dễ dàng tìm ra thì nàng cần gì phải phí tâm như thế.

“Sao lại có chuyện đó, bái giá đến Long Cung” Hoàng hậu sốt ruột đưa tay nhắc váy nhanh chóng rời đi, Băng Băng không nhanh không chậm cũng bước đi phía sau.

~~~~~ Long Cung ~~~~~

Long cung- Tẩm cung của Hoàng thượng. Khắp nơi toát ra một cỗ khí uy nghiêm của một vị vua nên có. Đại diện là nơi Hoàng thượng thiết triều, phía Tây điện là tẩm cung của Hoàng thượng. Lúc này, không khí cực kì khẩn trương, rất đông thái giám cung nữ đang đứng ở trước cửa chờ gọi sai bảo. Nóng lòng nhất e rằng là các vị thái y, đùa sao đây là tánh mạng vua đó, họ không dám chậm trễ e sợ phạm phải sai lầm, họ còn muốn giữ cái đầu nha.

Đức công công (thái giám bên cạnh hoàng thượng) sốt ruột nắm chặt hai tay nhìn các vị thái y. Hoàng hậu vội vàng chạy vào làm thái giám đứng ngoài không kịp thông báo. Đức công công thấy Hoàng hậu ý định hành lễ nhưng nàng khoát tay ý bảo miễn.

“Đã tìm ra loại độc hoàng thượng trúng phải chưa?” Hoàng hậu sốt ruột hỏi một vị thái y gần đó.

Các vị thái y còn lại nghe hỏi xong liền rầm một cái quỳ xuống, xấu hổ không dám ngược mặt lên nhìn: “Hoàng hậu thứ tội, chúng thần đã cố hết sức nhưng không thể đoán ra độc Hoàng thượng mắc phải là loại nào.”

“Đức công công” Hoàng hậu lên tiếng: “Hoàng thượng khi nào thì trở nên bất thường?”

“Bẩm hoàng hậu nương nương, lúc hoàng thượng vừa thiết triều xong thì người bảo mệt. Liền về tẩm cung nghỉ ngơi, hơn hai canh giờ mà nô tài vẫn chưa thấy bệ hạ tỉnh, nô tài vào xem thì thấy bệ hạ ngất ở cạnh long sàng người bệ hạ rất nóng. Nô tài nghĩ là cảm mạo lập tức cho gọi thái y đến, được một lúc liền phát hiện môi bệ hạ thâm đen lại. Thái y đến vẫn nhưng vẫn chưa tìm được kết quả.” Đức công công nói.

“Tại sao lại như vậy chứ” Hoàng hậu run rẩy, người nàng ta nghiêng ngả như có thể té xuống ngay lập tức, Lưu công công đứng gần đưa tay cho hoàng hậu vịn vào.

Nhìn sang tất cả vị thái y có mặt, ánh mắt hoàng hậu hiện lên tia lạnh lùng. Triều đình nuôi bọn họ để phục vụ cho quốc gia nhưng bây giờ bọn họ có khác

gi như mấy tên phế vật không: “Các người tránh ra cho bần cung.”

Hoàng hậu đến bên long sàng, ngồi mép giường, cầm tay Hoàng thượng lên bắt mạch. Nàng cố bình tâm lại để bắt mạch cho Hoàng thượng.

“Mạch lúc nhanh lúc chậm, người nóng lạnh liên tục thay đổi. Chẳng lẽ là...” Hoàng hậu khiếp sợ với ý nghĩ của chính mình. Hoả Hàn trùng, tại sao lại là nó. Loài trùng này rất khó nuôi nên hiếm ai có thể nuôi được nó...

“Hoàng hậu, người phát hiện ra hoàng thượng trúng độc gì rồi sao?” Lão thái y đứng gần Hoàng hậu nhất hỏi: “Đức công công, trong phủ độc vương có người tên Từ thần y đúng không?”

Hoàng hậu không trả lời câu hỏi của lão thái y kia mà quay sang Đức công công hỏi.

“Dạ đúng thưa hoàng hậu”

“Truyền chỉ, triệu Từ thần y vào cung chữa bệnh cho hoàng thượng”

“Dạ, nô tài lĩnh lệnh” Đức công công đi khuất, hoàng hậu phát tay cho đám thái y lui ra.

Băng Băng và Lan Nhi Tình Nhi từ vừa nãy đến giờ vẫn đứng một bên theo dõi tình hình. Băng Băng đã mong ngày này từ rất lâu, đáng lẽ nàng nên vui mừng ngược lại... sao lòng nàng lại cảm thấy khó chịu khi chứng kiến hân tạ sức sống tựa ngọn cỏ dễ dàng bị thổi bay, còn về mặt của bà ta nữa....

Nàng đã quên mất cái tên Từ Thần y kia hẳn cũng là đệ tử của phụ thân, bà ta lập tức cho gọi hẳn chẳng lẽ đã phát hiện ra điều gì, tự cười giễu chính mình nghĩ, đến cuối cùng bọn họ còn bao nhiêu bí mật mà nàng chưa biết đây.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bồn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hoả Hàn trùng

Sau một canh giờ, Băng Băng nhìn trời cũng là quá trưa rồi, cúi đầu hành lễ với Hoàng hậu rồi cáo lui. Vừa bước ra khỏi Long cung thì thấy Đức công công trở lại. Sau lưng ông là Độc vương Minh Nhật và Từ thần y. Nhìn hai người, nàng chắc chắn là họ vừa mới về chưa kịp làm gì thì đã bị gọi vào cung. Minh Nhật lười cấp cho Băng Băng một cái liếc, trực tiếp lướt qua nàng đi vào trong, nàng cũng lười quan tâm. Từ thần y khi nhìn thấy nàng như là gặp kẻ thù lâu năm, không cho nàng nổi một cái ánh mắt hoà nhã. Nhưng khi nhìn thấy Lan Nhi Tình Nhi y không khỏi ngạc nhiên. Đó chẳng phải Tình Nhi tỷ nữ thân cận của Từ sư muội sao, tại sao lại có hai Tình Nhi thế này, sao Tình Nhi lại đi theo Bình Dương công chúa, chuyện này là sao, hay chỉ là trùng hợp?

“Từ thần y, thỉnh ngài tự trọng, ngài nhìn chằm chằm hai tỷ nữ của bốn vương phi như vậy, nếu ai đó đàm tiếu thì thanh danh của các nàng làm sao giữ được” Băng Băng đứng lên che tầm mắt của Từ Thần y. Nàng chắc chắn rằng một trong hai người ắt hẳn đã gặp tên đại sư huynh này. Ánh mắt của y đã nói cho nàng biết.

“Bốn thần y không có ý mạo phạm nhưng ta nhìn thấy hai tỷ nữ của vương phi rất quen, không biết ta và các nàng đã gặp qua chưa?” Từ thần y nghi ngờ hỏi

“Từ thần y đến đây ắt hẳn là xem bệnh cho phụ vương, theo ta được biết thì người đang rất nguy kịch, thần y không nhanh chân, nếu phụ vương ta có mệnh hệ gì không khéo đầu ngài phải chuyển nhà đó” Băng Băng đánh lạc hướng

“Hừ, bốn thần y không cần người lo. Đầu ta không dễ rời đi được.”

“Ồ, là ta lo thừa rồi sao, ta có việc nên từ biệt trước, thần y nhớ phải tận lực chữa cho trị cho phụ hoàng chứ nhỉ?” Nói đến đây, Băng Băng nở một nụ cười rất nham hiểm, ghé vào tai Từ thần y nói chỉ đủ hai người nghe

“Nếu ngài mất đầu, ai sẽ hầu hạ phụ quân của ta mỗi đêm đây.” Nói rồi nàng cất bước đi. Theo chuyển động của nàng, chiếc lục lạc tạo ra những tiếng “leng... keng... leng... keng” nghe như có như không. Nghe thấy tiếng lục lạc, Từ thần y thất thần hồi lâu cộng thêm lời nói khiêu khích kia nữa. Khi bóng Băng Băng đã khuất hẳn y vẫn chưa kịp hoàn hồn. Tiếng lục lạc đó nghe rất quen tai. Là do y ảo giác hay là nữ tử này có liên quan đến sư phụ, tiếng lục lạc đó nghe rất giống với chiếc y đã làm giúp sư phụ.

“Từ thần y ở đây ngắm cảnh sao? Nhân nhả vậy thì để bốn vương đưa người đến quân danh được không?” Một giọng nói lạnh lùng cất lên kéo Từ thần y về với hiện tại. Y nở một nụ cười lấy lòng

“Vương gia đại nhân, ba ngày liền ta ở quân danh được đối xử rất là ‘đặc biệt’, ta mà đến nơi đó lần nữa không biết còn được đối xử đặc biệt như thế nào, kính xin ngài rộng lượng.”

Nói tới đây Từ thần y đặc biệt nghiêng răng rất chặt. Ba ngày liền có ngày nào là y được yên đâu, ban ngày chữa bệnh thì đã đành. Đến khi y ngủ cũng bị

lời đi chữa bệnh. Y rửa thẳm trong lòng cho cái tên hạ độc vào quân danh của cái tên Độc vương đáng chết kia, chết không được yên, nếu để y tìm ra tên đó, y sẽ làm cho tên chết bầm đó sống không bằng chết. Nhưng Từ thần y không biết rằng mơ ước sẽ mãi chỉ là mơ ước, y không bao giờ có thể trả thù được.

“Cắt cái bản mặt đó của ngươi đi, mau vào cứu hoàng thượng.” Minh Nhật lạnh lùng nói rồi quay lưng bước vào trong. “Ta cứu là được chứ gì, có cần chung cái bộ mặt đó ra không, dọa người ta sợ chết khiếp” Từ thần y lâu bầu, đi vào bên trong tâm cung.

Vào bên trong, thấy Hoàng hậu khuôn mặt tràn đầy lo lắng, nắm chặt tay hoàng thượng, y lắc đầu ngao ngán. Đàn bà mãi vẫn chỉ là đàn bà thôi. Dù có mạnh mẽ đến đâu, có cường ngạnh đến mấy nhưng đó chỉ là vỏ bọc để họ che giấu cái yếu ớt sâu thẳm trong tâm hồn họ. Hoàng hậu cũng không ngoại lệ. Hoàng hậu thấy y, y theo quy tắc vội hành lễ với nàng. Nàng không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu rồi buông tay Hoàng thượng, nhường chỗ cho y ngồi bắt mạch. Từ Thần Y ngồi xuống, cầm tay Hoàng thượng lên bắt mạch. Một lúc lâu, y ngừng đầu lên, đồng tử mở lớn đầy sự kinh ngạc và sợ hãi.

“Hoàng thúc mắc lại độc gì, có giải được không?” Độc vương mặt không đổi sắc hỏi. “Hoàng hậu, Vương gia, đạo gần đây nước ta có đắc tội với tộc nào không?”

Y không trả lời câu hỏi của Minh Nhật đưa ra mà hỏi ngược lại hai người, Đức công công và Lưu công công cùng các cung nữ đều được Hoàng hậu lệnh ra ngoài.

“Đắc tội với tộc nào? Minh Nhật, chuyện này là như thế nào?” Hoàng hậu nắm lấy y phục của Minh Nhật lo lắng hỏi

“Hoàng hậu đừng nghĩ nhiều, Phong Thiên quốc chúng ta không hề đắc tội với tộc nào” Minh Nhật gỡ tay Hoàng Hậu ra “Không đắc tội với tộc nào, vậy rất khó để tìm người hạ độc” Từ thần y lắc đầu nói

“Từ thần y, rút cuộc Hoàng thượng mắc phải độc gì?”

“Nói là độc thì cũng không phải là độc, nhưng cái thứ này còn nguy hiểm hơn cả độc, Hoàng thượng mắc phải Hoả Hàn trùng” Từ thần y chậm rãi nói

“Hoả Hàn trùng? Nó là thứ gì vậy?” Trên mặt Độc vương dần xuất hiện vài tia trầm lắng.

“Hoả Hàn trùng, tên cũng như đặc tính của nó. Trong cơ thể nó có hai loại khí nóng và lạnh. Loại này là trứng của một con trùng bất kì, cho nó ở trong băng ngàn năm, mỗi ngày nhỏ một giọt máu lên nó đến khi trứng nở ra. Khi trứng vừa nở, cho nó vào trong lửa cháy lớn. Từ đồng tro đó sẽ sinh ra một con Hoả Hàn trùng. Nhưng để nuôi một con Hoả Hàn trùng này thứ nhất là tốn rất nhiều thời gian, có thể trứng trùng trên băng sẽ nở trong một năm nhưng cũng có lại mười năm vẫn không thấy nở. Thứ hai, phải là băng ngàn năm trên đỉnh núi Tuyết Liên. Và điều cuối cùng là lửa này phải là của một linh thú nào đó cho. Chính vì những điều trên nên rất ít ai có thể nuôi được một con Hoả Hàn trùng. Hoả Hàn trùng vào cơ thể người thì cũng không khác gì từ thần lấy mạng bất cứ lúc nào.”

Từ thần y nói rất kĩ càng. May là có cuốn sách lấy được ở chỗ sư phụ, không thì y cũng chịu không biết gì. “Vậy có cách giải không?” Hoàng hậu vội nói “Cách thì không phải là không có nhưng phải tìm được người hạ trùng, lấy máu của người đó uống, trùng sẽ tự chui ra. Đồ nước nóng lên người nó thì nó sẽ chết”

“Minh Nhật, con phải cố gắng tìm ra người hạ trùng cứu Hoàng thượng, ta xin con hãy cố gắng tìm ra người đó.” Hoàng hậu giọng rung rung nói. “Hoàng hậu, đó là điều Minh Nhật nên làm, người yên tâm, ta sẽ cố hết sức tìm cho ra người đó”

Minh Nhật trấn an Hoàng hậu. Hắn không hiểu vì sao, một người ác độc hại chết hoàng huynh hoàng tẩu của mình chỉ vì ngôi vua mà lại có một người phụ nữ thật lòng thật dạ đối xử tốt đến như vậy.

~~~~~ Tây Uyên ~~~~~

“Bây giờ hai ty có thể nói, ai trong hai người sau lưng Băng nhi gian dâm với cái tên thần y ngốc đó” Băng Băng già nghiêm túc nhưng lời nói của nàng đang bán đứng nàng.

“Tiểu thư có cần nói quá thế không, tỷ muội ta luôn ở bên tiểu thư, làm gì có thời gian gian dâm với tên thần y đó” Lan Nhi hắc tuyến đầy mặt nói. Nàng có nên bội phục trí tưởng tượng của tiểu thư không?

“Tình Nhi, còn tỷ, có hay không” Băng Băng không buông tha, nàng không tin trong hai người này không có ai từng gặp tên đại sư huynh ngốc kia. “Ta chưa từng gặp y” Tình Nhi ngắn gọn trả lời.

“Không có sao? Vậy thôi, không đề ý đến, chúng ta ra sau viện đi, Băng nhi muốn được gặp Tiểu Bạch, nửa ngày không thật là nhớ.” Băng Băng đứng lên, như một tiểu hài chạy ra sau viện của Tây Uyên, trực tiếp ném việc mình vừa nghi ngờ ra sau đầu.

Lan Nhi Tình Nhi nhìn nhau cười trừ. Tiểu thư của họ là thế đó, lúc ở bên người nàng tin tưởng thì nàng chẳng khác nào một tiểu hài không bao giờ lớn. Trước mặt những người đó tiểu thư sẽ lộ ra con người thật của chính mình. Nhưng khi đối mặt với người lạ, tiểu thư của các nàng sẽ trở thành một con khổng tước kiêu ngạo, xa cách. Đối với kẻ thù, tiểu thư sẽ đeo lên một chiếc mặt nạ tùy theo hoàn cảnh. Điển hình là đối với Hoàng thượng và Hoàng hậu, hung thủ hại chết di nương của tiểu thư, nàng đối với bọn họ bằng một cái mặt nạ tình nghịch, dễ thương, hoà đồng để bọn họ buông phòng bị với tiểu thư...nhưng tỷ muội họ lại không biết rằng, tiểu thư của họ đã bắt giặc buông lỏng cảnh giác đối với hai vị thiên tuế kia, đến cả chính bản thân tiểu thư bọn họ còn không có phát hiện ra.

~~~~~ Đông Uyên ~~~~~

“Tứ thần y, độc của Hoàng thượng có vấn đề?” Minh Nhật khi vừa về đến Vương phủ, ném lại cho Tứ thần y một câu cụt lủn. “Vào phòng bốn vương” xong đi mất dạng.

Đến khi y vào khi câu đầu tiên chào đón y là cái câu không cảm xúc kia. Để người ngoài nghe có khi người ta tưởng là tên vương gia kia không phải cháu của Hoàng thượng không chừng.

“Không phải độc có vấn đề mà là người hạ độc có vấn đề” Tứ thần y nói

“Vấn đề gì?” Minh Nhật nhú nhú lông mày

“Chẳng nhẽ ngươi biết người hạ độc?”

“Không hẳn là biết, chỉ được nghe qua lời của sư phụ và qua thư của tam sư muội”

“Ý ngươi là tứ sư muội Huyết Tử của ngươi”

“Ta chưa có nói cho ngài tên muội ấy mà” Tứ thần y ngạc nhiên

“Bốn vương muốn làm gì ngươi nghĩ ta có thể không?”

“Rồi, ba năm trước, sư phụ viết thư cho ta, bảo ta rằng tứ sư muội tìm ra cách nuôi ra một con Hoả Hân trùng. Ta nghĩ rằng muội đó là người hạ trùng” Tứ Thần Y trầm ngâm nói.

“Hạ trùng? Hoàng thượng có thù với nàng ta?” Minh Nhật nghi ngờ “Muốn biết tìm muội ấy mà hỏi, ta làm sao biết được trong cái đầu quái quỷ của muội ấy chứa thứ gì?” Tứ thần y nói

“Quái quỷ?”

“Ài, vương gia ngài không biết được đâu, ngài nghe đứa trẻ mười một tuổi dung ánh mắt thôi miên một con Băng Xà chưa. Ngài đã nghe đứa trẻ mười hai tuổi đi cứu người chưa, mặc cho người đó gần chết. Ngài đã nghe một đứa trẻ mười ba tuổi nuôi ra Hoả Hân trùng chưa. Còn nữa, ngày đầu tiên xuống núi giết chết một sát thủ cứu người chưa. Ngài biết lúc đó muội ý bao tuổi không, chỉ có mười hai tuổi thôi” Tứ thần y dùng giọng điệu nể phụ nói.

“Được, nếu trùng là do nàng ta hạ, vậy tối nay ngươi hãy gọi nàng ta đến đây.”

Nói rồi Minh Nhật xoay người, để cho Tứ thần y một cái bóng lưng lạnh lùng. Tứ thần y khóc không ra nước mắt. Tại sao là ta, sao ngài không làm đi, cách liên lạc với muội ý đâu phải mình bốn thần y biết. Sư phụ nếu con nghe lời người không xuống núi, đợi đến mấy năm nữa xuống thì con đã không bị lừa. Nhưng trên đời này không có chữ nếu và cũng không có thuốc hối hận. Khổ thân khổ thân a...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mâu thuẫn

~~~~~ Tây Uyển ~~~~~

“Tiểu Bạch, ta bị trúng tà sao?” Băng Băng ngồi trên mái Uyển hỏi Tiểu Bạch đang rúc trong ngực nàng. Không hiểu sao, từ khi trúng bắt đầu tỉnh, nàng không cảm thấy một chút gì đó gọi là vui vẻ. Nàng không hiểu, chẳng phải nàng đã đợi ngày này lâu lắm rồi sao?

“Chủ nhân không bị trúng tà gì cả, chẳng qua người lại bắt đầu yếu lòng rồi” Tiểu Bạch cất chất giọng vô cùng dễ thương nói.

“Ta phải làm sao bây giờ, Tiểu Bạch?” Băng Băng thuận tay vuốt lông cho Tiểu Bạch, hàng lông mày nhú chặt lại với nhau.

“Chủ nhân, người có thật sự mong ông ta chết không?” Tiểu Bạch hỏi ngược lại Băng Băng. Nó muốn chủ nhân vui vẻ chứ không mong chủ nhân suốt ngày ưu sầu. Như vậy nó sẽ rất khó chịu.

“Thật sự, ban đầu ta rất muốn giết ông ta để trả thù cho di nương. Nhưng bây giờ ta cũng không rõ nữa” Nàng bây giờ rất mơ hồ. Trong thâm tâm của nàng có hai giọng nói đối địch với nhau, một nói nàng phải trả thù cho di nương nhưng một cái khác lại nói nếu nàng làm vậy, nàng sẽ hối hận cái đời. Lấy từ trong ngực ra một chiếc lệnh bài. Bây giờ nàng mới chính thức nhìn kĩ tấm lệnh bài này. Vốn dĩ nàng không nhìn kĩ nó là vì ngày trước mỗi khi nhìn vào nó sẽ làm nàng nhớ đến cái chết của di nương. Lệnh bài làm bằng bạc, trên lệnh bài có hình một bông Hoa Bát Tiên. “Hoa Bát Tiên? Nó biểu thị cho cái gì? Chẳng phải vua là rồng sao? Tại sao phụ thân lại nói khối lệnh bài này là của ám vệ hoàng gia?”

Hoa Bát Tiên “Bạn là người vương giả, thanh cao, và kiêu hãnh”

Đang suy nghĩ, đột nhiên giọng nói của Lan Nhi từ dưới vang lên. “Tiểu thư nhìn kia, có người thả đèn trời.” Trong một buổi tối như thế này, đèn trời càng nổi bật hơn. Hôm nay không phải ngày lễ, vì thế sẽ không có ai thả đèn trời. Nhìn hướng đèn trời đang lên-hướng Bắc, nàng đoán ra ngay người thả đèn trời là ai. Nhếch môi lên nở một nụ cười nửa miệng, dùng khinh công tiếp đất an toàn, nàng ôm Tiểu Bạch vào trong viện. Một lúc sau, Lan Nhi thấy nàng ôm Tiểu Bạch đang ngậm một cái hộp gỗ ra.

“Mang thứ đó đến cho người thả chiếc đèn trời đi”. Tiểu Bạch nghe thấy vậy, bay đến hướng chiếc đèn trời.

Băng Băng nhìn theo Tiểu Bạch, trên môi vẫn còn nụ cười nửa miệng đó: “Đại sư huynh cũng không phải là một tên ngốc, nhanh vậy đã nghĩ đến ta rồi.”

“Tiểu thư, người bảo Tiểu Bạch mang gì cho Từ thần y vậy?” Lan Nhi ở bên nghi hoặc hỏi. Phải chăng có Tình Nhi tỷ ở đây thì tốt quá, Tình Nhi tỷ sẽ nói cho nàng biết tiểu thư đang làm gì.

“Không có gì, chỉ là tặng huynh ý một chút lễ vật.” Băng Băng nháy mắt tình quái.

“Lễ vật?”

“Tỷ không cần để ý, ngày mai tỷ sẽ biết thôi.” Băng Băng nhìn theo hướng đó cười, ngày mai sẽ có chuyện hay rồi đây. Chợt nhớ đến cái gì, nàng quay sang Lan Nhi hỏi: “Tình Nhi tỷ chưa về sao?”

“Tỷ ấy chưa về, không biết tỷ ấy thăm dò tình hình như thế nào nữa, tiểu thư, lâu như vậy chưa có về, có phải tỷ ấy gặp chuyện gì không may không?” Lan Nhi vừa dứt lời, một chiếc hải hạ cánh an toàn ngay đầu của nàng. Lan Nhi che đầu ai oán: “Kẻ nào ác vậy?”

“Kẻ ác đó là tỷ tỷ của muội nè, dám nghi ngờ năng lực của ta.” Tình Nhi từ trên mái nhà Tây Uyển, dùng khinh công đáp xuống đất. Trên khuôn mặt nàng thể hiện sự không hài lòng khi có người nghi ngờ thực lực của mình.

“Tình Nhi tỷ, tình hình trong cung như thế nào rồi?” Băng Băng lên tiếng hỏi. Đáng nhẽ nàng muốn hỏi về vị đang bị Hoả Hàn trùng dày vò kia nhưng nàng nhanh chóng thay đổi câu hỏi.

“Tình hình hoàng thượng càng ngày càng xấu, ta nghĩ là hẳn không thể trụ được qua năm ngày đâu” Tình Nhi nói, nàng không quên xem phản ứng của tiểu thư. Từ khi vị vạn tuế gia trong cung kia bị trúng trùng, nàng thấy tiểu thư rất lạ, như là tiểu thư đang có tâm sự vậy.

“Tiểu thư, thù sắp trả xong, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Lan Nhi ngây thơ hỏi

“Làm gì sao? Để lúc đó tính sau đi, muội mệt rồi, muội đi nghỉ đây” Nói xong Băng Băng đi thẳng vào phòng. Lan Nhi Tình Nhi nhìn nhau không hiểu biểu hiện của tiểu thư là tại sao. Nếu các nàng không làm thì tiểu thư không vui khi hẳn gần chết. Chẳng nhẽ tiểu thư lại mềm lòng?

~~~~~ Bắc Uyển ~~~~~

“Ta nghĩ tứ sư muội không đến đâu, nhìn đèn trời cũng thả được một chiếc rồi” Từ thần y nhìn đốm sáng nổi bật trên bầu trời. Y nghĩ tứ sư muội không còn trong thành hoặc là muội ý cố ý tránh mặt y. Nếu là cố ý tránh mặt y, chẳng nhẽ chủ nhân của Hoả Hàn trùng chính là muội ý. Y thuyết phục mình bằng ý nghĩ là muội ý không có trong thành vì y sợ, sợ nếu thực sự là muội ý, ngày tháng sau nàng làm sao y đối mặt với tên mặt lạnh kia.

“Nàng ta không đến nhưng lại có sứ giả đến” Minh Nhật nhìn trên trời, đột nhiên thấy một cái bóng trắng bay đến. Nhìn kĩ, đó chẳng phải là con sùng vật bên cạnh Huyết Từ sao? Hẳn nhận ra được sùng vật đó cũng không khó. Đây là con Bạch Hồ lạ nhất mà hắn từng thấy.

Nghe tiếng của Minh Nhật, Từ thần y cũng nhìn lên. Nhìn thấy Tiểu Bạch, y có một dự cảm chẳng lành. Tiểu Bạch xà xuống, đứng vững trên bàn tay đang giờ ra của y, trong miệng ngậm một chiếc hộp nhỏ khó nhọc kêu ra mấy tiếng “chít...chít...chít”

Nhìn ra thứ trong miệng của Tiểu Bạch, Từ thần y giờ tay ra lấy. Tiểu Bạch thuận ý nhả chiếc hộp xong thoáng cái đã bay đi. Thấy Tiểu Bạch đi, Minh Nhật ra hiệu cho Hồng Ảnh Kim Ảnh này giờ đứng ở phía sau đuổi theo.

Còn Từ thần y thì đang lay hoay với chiếc hộp tìm cách mở. Y không biết là sư muội tạo nó như thế nào mà lại kì cục vậy. Loay hoay một lúc lâu, y mới thấy một cái ô vuông lòi ra. Không nghĩ ngợi gì, y ấn ngay vào. Độc vương thấy y đang loay hoay, cũng im lặng nhìn theo. Khi y phát hiện ra cái nút đó, ấn vào, hẳn suy nghĩ một hồi vội lên tiếng: “Không được ấn” nhưng không kịp.

Từ thần y vừa ấn xong mới kịp nghe Độc Vương nói, y quay lại nghi hoặc hỏi: “Thế nào?” Chiếc hộp mở ra, y thấy nhoi nhói ở trán. Giờ tay xờ lên trán thấy một cây châm, rút ra đưa lên mũi ngửi thử. Nhìn sang phía Minh Nhật nói một câu: “Bốn thần y lại bị hạ thuốc rồi”, tiếp đó ý thức trực tiếp mất đi. Trước khi ý thức mất đi, y vội vàng oán than một tiếng: “Tại sao lại là bốn thần y?” giọng y nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Nhìn thấy Từ thần y ngất, chiếc châm chạm vào đất lập tức tan chảy, Độc Vương cảnh giác nhìn chiếc hộp. Hữu Ảnh cầm bảo kiếm chọc chọc vào chiếc hộp trên tay Từ Thần y, thấy đã an toàn, Hữu Ảnh mang lên cho Minh Nhật xem. Cầm chiếc hộp, thấy trong đó là một mảnh giấy, hắn cầm lên đọc. “Mong ngài thích lễ vật của ta, Độc vương gia. Hoả Hàn trùng là của ta, muốn thuốc giải, vậy thì dùng năng lực của ngài mà tìm ta, bản tiểu thư sẽ đợi.”

“Chết tiệt” Minh Nhật tức giận bóp nát chiếc hộp. Chiếc hộp đáng thương đã trở thành cát bụi và đoàn viên cùng đất mẹ. Đúng lúc này, Hồng Ảnh Kim Ảnh quay về, Minh Nhật thấy hai người về, giọng lạnh hơn cả băng, hàn khí toả ra khiến người đối diện không rét mà run.

“Bạch Hồ đâu?” Nếu Tiểu Bạch ở đây chắc hẳn nó sẽ kêu to lên “Ta không phải Bạch Hồ, ta là linh thú aaaaaa”

“Vương gia, chúng thuộc hạ vô dụng, không đuổi theo được con Bạch Hồ kia” Hồng Ảnh và Kim Ảnh cúi sát đầu xuống đất đếm cát, khóc trong lòng
“Vương gia, không phải bọn ta vô dụng mà là con Bạch Hồ đó quá khôn a, bọn ta cũng hết cách, xin ngài đừng đoạ bọn ta được không?”

“Trò về Ảnh luyện tập lại cho ta” Minh Nhật lạnh lùng nói

“Dạ” hai người cung kính đáp nhưng không che giấu đi phần buồn bực trong đó.

“Không phục” Minh Nhật nhướm mày.

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ được trở về Ảnh rất là vui.” Hai người chân chó cười nịnh với Minh Nhật. Đùa. Nói “không phục” chẳng khác nào những ngày bình yên chấm dứt. Vương gia của bọn họ thật không biết thương thuộc hạ mà. Hai người âm thầm chảy nước mắt.

“Hữu Ảnh, đưa Tử Thần y vào phòng” Nói xong, Minh Nhật quay đi để lại cho ba người một bóng lưng lạnh lùng, quay trở về phòng.

Hữu Ảnh đến vác Tử thần y trên vai như vác một bao cát. Trước khi đi không quên cấp cho hai người kia ánh mắt tự bảo trọng rồi mang Tử thần y về phòng của y.

“Dù đi bốn cô nương cũng là nữ tử khuynh quốc mà, bảo ta cải trang nam nhân là quá lắm rồi, bây giờ thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì hết a” Hồng Ảnh chu môi oán.

“Thôi đi cô nương, nếu còn thời gian oán thì trực tiếp dùng thời gian đó lên đường đến Ảnh luyện tập đi. Ở đây lâu một chút, nhờ may Vương gia đổi ý thì không xong luôn” Kim Ảnh nói rồi quay người đi.

“Bốn cô nương ngay cả oán cũng không cho.” Hồng Ảnh phụng phịu đi đằng sau Kim Ảnh. Từ đằng xa vẫn thấy hai chiếc bóng một vàng một hồng đi cùng nhau rồi cùng hoà mình vào bóng đêm.

~~~~~ Tĩnh An cung(Mật thất) ~~~~~

“Ngươi tìm hiểu cho bốn cung, ai là người nuôi Hoả Hàn trùng, lấy máu của hắn về đây cho bốn cung” Trong mật thất, Hoàng hậu lạnh nhạt nói với tên ám vệ đang quỳ. Trong cái mật thất này, phải nói là đầy đủ gần ngang bằng với cái thư phòng của vua.

“Chủ tử, mạo phạm, cho nô tài hỏi, sao người lại muốn tìm người nuôi Hoả Hàn trùng. Người biết để tìm được một con Hoả Hàn trùng đã khó huống chi là người nuôi chúng?” Tên ám vệ nói.

“Không nhiều lời, bốn cung nói ngươi làm gì thì ngươi cứ làm. Không nên tò mò nhiều, điều động tất cả ám vệ của ta, lật tung cả cái quốc này cũng phải tìm ra người đó.” Ánh mắt của Hoàng hậu xoẹt qua tia lạnh. Dù tìm khó, nàng vẫn sẽ cố gắng lục tung cái vương quốc này lên, tìm kẻ hạ trùng để cứu chàng. Nàng không chấp nhận chàng bỏ nàng mà đi trước.

“Dạ, nô tài tuân mệnh” ám vệ cung kính hành lễ rồi đi.

Trong mật thất chỉ còn lại Hoàng hậu, nàng chống tay lên đầu, mặt mũi nhăn nhó. “Vũ, chàng hứa bên ta trọn đời mà, chàng không được phép quên, phải đợi đến khi ta tìm thuốc giải về”

~~~~~ Ta là tuyến phân cách mâu thuẫn ~~~~~

“Tiểu thư, tiểu thư, có chuyện có chuyện rồi...” Lan Nhi vừa chạy vừa nói. Đến khi nàng dừng trước một bạch y nữ tử đang nằm trên thảm cỏ dường như thì dừng lại, thở hồng hộc. Khuôn mặt nàng vì mặt đỏ lên, nhìn chỉ muốn cắn một cái.

“Chuyện gì thì từ từ chứ, chạy thế này còn ra thể thống gì hả?” Tinh Nhi nói, tay cầm một cốc nước đưa cho Lan Nhi. “Hi hi, tỷ lại bắt đầu lên lớp rồi” Uống xong cốc nước, Lan Nhi nở một nụ cười rất ư là đáng đòn.

“Lan Nhi tỷ ngày nào cũng như một đứa trẻ con, ra dáng thực nữ một chút a, tỷ như thế này làm sao ai dám lấy chứ?” Băng Băng ngồi dạy cười trêu.

“Ta muốn bên tiểu thư suốt đời cơ” Lan Nhi nói

“Nữ tử đến tuổi phải gả chứ” Băng Băng cười nói

“Không chịu, không chịu đâu, ta muốn bên tiểu thư cả đời a” Lan Nhi xà xuống ôm tay Băng Băng làm nũng.

“Lan Nhi chẳng phải muội bảo có chuyện sao?” Tinh Nhi cắt đứt câu chuyện cả hai người.

“A, xuyết quên mất, hôm nay ta đi xuống lấy đồ ăn vặt cho tiểu thư, nghe Lưu thẩm ở nhà bếp nói, Tử thần y bị bệnh, nằm liệt giường rồi” Lan Nhi nói. Như nhớ đến gì, Lan Nhi nhìn sang phía Băng Băng, giọng nói không giấu đi sự tò mò: “Tiểu thư, chuyện này tiểu thư là đúng không?”

“Tỷ nghĩ sao?” Băng Băng cười. “Là tiểu thư sao, thuốc tiểu thư hạ là loại nào vậy?” Lan Nhi tò mò.

“Hai người nói gì đó, ta không hiểu gì cả?” Tinh Nhi dẩu chằm chằm hỏi to đùng trên đầu. Chẳng nhẽ nàng đã lỡ mất gì sao?

“Ai da, quên nha, hôm qua muội quên không kể với tỷ” Lan Nhi đứng dậy ôm tay Tinh Nhi: “Chuyện là thế này...”

“Tiểu thư, Từ thần y có đắc tội với người sao?” Tinh Nhi hắc tuyến đầy đầu khi nghe muội muội của mình kể. Tiểu thư của nàng thật là... “Hình như là không có?” Băng Băng ngây thơ nói.

“Vậy sao lại hạ thuốc y, mà tiểu thư hạ thuốc gì vậy, có hại đến tính mạng y không?” Tinh Nhi hỏi. Ở cùng tiểu thư bốn năm. Các nàng đã chứng kiến tài chế dược của tiểu thư. Độc dược của tiểu thư rất là lợi hại, lợi hại đến mức mấy con linh thú trong núi chỉ cần thấy nàng ta là chạy mất dạng, có con thì già chết. Thật bị ai mà...

“Hại đến tính mạng của y thì không có đâu, chỉ là một châm băng, trong đó có thuốc mê loại mạnh, ít nhất huynh ý phải ngủ hết một tuần là nhiều. Còn vì sao Băng Nhi lại hạ thuốc đại sư huynh thì phải trách huynh ý lại đoán ra chủ nhân của Hoả Hàn trùng. Tốt nhất huynh ý ngủ một chút sẽ tốt hơn.” Băng Băng không hiểu sao mỗi lần nhắc tới Hoả Hàn trùng thì không tự giác lại nhớ đến người đó. Nàng lắc đầu xua đi ý nghĩ. Từ thần y mà ở đây, nghe lời này của Băng Băng chắc hẳn sẽ giống to “Bổn thần y đoán ra không phải là lỗi của bổn thần y aaaaaaaaaa”

“Y phát hiện ra tiểu thư rồi sao?” Lan Nhi nói

“Ừ” Băng Băng nói, càng nghĩ về chuyện trùng thì nàng càng cảm thấy khó chịu. Tại sao chứ, tại sao nàng không vui gì khi ông ta gần chết. Tại saooooooooo? Lắc đầu xua tan ý nghĩ, nhìn về phía Tinh Nhi, nàng nói: “Tinh tỷ tỷ, đi mua cho Băng Nhi thật nhiều rượu về đây.”

“Sao tự nhiên tiểu thư lại muốn uống rượu?” Tinh Nhi nghi hoặc “Tiểu thư, người có chuyện buồn?”

“Tỷ chỉ cần mua cho Băng Nhi rượu thôi” Băng Nhi ôm gối nói. Nàng bắt đầu cảm thấy ghét bản thân mình. Tại sao nàng lại như thế này, từ khi nào lại mơ hồ như thế này. Nàng muốn quên đi chuyện này. Tinh Nhi thấy tiểu thư của mình thế này thì đành kéo Lan Nhi đi theo. Một mình nàng làm sao vác được nhiều bình rượu về cho tiểu thư. Mà tiểu thư cũng cần ở một mình, không muốn ai quấy rầy. Đúng là hiệu suất làm việc của Lan Nhi và Tinh Nhi rất là hiệu quả. Chưa hết một khắc các nàng đã mang về sáu bình rượu to. Vào lấy ra một chiếc bình nhỏ rồi mang ra cho Băng Băng.

Băng Băng thấy rượu được đưa ra, cầm cả bình uống. Chất lỏng cay xè trôi qua cổ họng làm nàng khó chịu. Đây là lần đầu tiên nàng uống rượu. Ngày trước nàng thấy phụ thân đúng ngày rằm là uống rượu, uống đến say, rồi người gục ở cạnh mộ của mẫu thân. Có lần sau ngày rằm nàng hỏi phụ thân: “Phụ thân, sao phụ thân uống nhiều rượu vậy, người của phụ thân toàn mùi rượu, thật là khó chịu!”. Lúc đó phụ thân nói gì nhỉ... à người nói: “Trong một năm, phụ thân chỉ có ngày này để buông thả mình, tự chuốc say mình để không phải chịu nỗi đau thấu xương đó”. Nàng biết phụ thân rất là yêu mẫu thân của nàng. Nhưng mẫu thân của nàng mệnh khổ, bị bệnh nan y, không có người nàng có thể cứu được, ngay cả phụ thân là quái y cũng bó tay.

Hôm nay, nàng muốn được như phụ thân, muốn buông thả để quên đi chuyện làm mình không vui, muốn buông thả mình một ngày để rồi ngày mai nàng lại trở lại như mọi ngày.

Hết bình này đến bình khác, má của Băng Băng đã hồng lên, đôi mắt mơ màng nhìn lên bầu trời. Sao bây giờ không phải là trời tối để nàng có thể nói chuyện với mẫu thân. Phụ thân nói, mẫu thân không bỏ phụ tử nàng mà chỉ là đi lên trên đó trước đợi phụ tử nàng thôi.

Tinh Nhi thấy Băng Băng đã say, không còn phân biệt được gì nữa rồi. Nàng ra hiệu cho Lan Nhi cùng mình đến đỡ Băng Băng vào phòng. Băng Băng thấy có người chạm vào mình, nhìn sang thì thấy khuôn mặt từ ái của Hoàng thượng và Hoàng hậu, đôi mắt hai người nhìn nàng mang muôn vạn sự sùng nịnh. Nàng nở một nụ cười ngây ngô: “Nghĩa phụ, nghĩa mẫu, hai người sao lại ở đây, không phải nghĩa phụ bị hạ trùng sao? Người giải được rồi sao?”

“Tiểu thư, ta là Tinh Nhi và Lan Nhi đây, người say rồi, bọn ta đưa người về phòng nghỉ ngơi.” Tinh Nhi nói.

“Ai giải trùng cho nghĩa phụ vậy?” Băng Băng vẫn cứ thao thao. Đột nhiên nhớ ra gì đó, nàng đẩy Tinh Nhi và Lan Nhi ra: “Không đúng, ta mới là chủ nhân của Hoả Hàn trùng, muốn giải trùng là phải có ta. Hai người biết ta hạ trùng rồi đúng không. Hahahahaha ta hạ đó. Ai bảo các người chia cắt đi nương với ta, ta hận, hận các ngươi ác độc ra tay giết người. Ta hận các ngươi như vậy nhưng khi ta gần trả thù được thì lại không vui, tại sao!!!” Băng Băng ngồi ôm gối, khóc như một đứa trẻ bị cướp mất đồ. Tinh Nhi và Lan Nhi nhìn nhau. Thì ra tiểu thư đã vô thức chấp nhận hai vị thiên tuế kia như những người thân không thể thiếu của người. Tại sao ông trời lại cho tiểu thư một số mạng khổ như vậy? Lan Nhi đến ôm Băng Băng vào lòng. Băng Băng nâng đôi mắt hơi đỏ vì khóc nhìn Lan Nhi. Nhìn khuôn mặt của Lan Nhi, nàng lại nhìn sang khuôn mặt của di nương, nàng ôm chặt lấy Lan Nhi như người chết đuối vớ được một khúc gỗ. Nàng ôm chặt, phát tiết hết những uất ức mà mình đã giấu rất lâu. “Di nương, người nói dối, người không giữ lời hứa. Người hứa bảo vệ Băng Nhi mà, người nói sẽ mãi mãi không rời xa Băng Nhi. Người không giữ lời. Băng Nhi rất nhớ người. Di nương, Băng Nhi nhu nhược, không thể trả thù cho người hic...hic..hic...”

Khóc mệt, Băng Băng gục vào ngực Lan Nhi ngủ. Nhìn mặt của nàng ngủ, trên khuôn mặt đỏ đỏ vì say. Đôi lông mi còn vương chút nước mắt. Nhìn nàng giống như một tinh linh, làm người ta chỉ muốn hào hào bảo hộ nàng trong tay, chỉ muốn đổi cả mạng sống của mình chỉ để thấy được nụ cười của nàng.

“Tinh Nhi tỷ tỷ, chúng ta đã làm sai ở đâu rồi sao. Tiểu thư bây giờ còn tệ hơn trước rất là nhiều” Lan Nhi đáp chần xong xuôi cho Băng Băng. Nhìn Băng Băng ngủ nàng cất tiếng hỏi.

“Tỷ cũng không biết nữa, phải chăng ngày trước chúng ta khuyên tiểu thư bỏ hết hận thù, đi ngao du thiên hạ cùng tỷ muội ta có phải tốt hơn không?” Tinh Nhi nói “Bây giờ điều duy nhất chúng ta làm là đợi người tỉnh thôi, khi tỉnh lại, người sẽ biết làm gì tiếp theo.”

~~~~~ Bắc Uyên ~~~~~

“Từ thần y vẫn chưa tỉnh?” Minh Nhật Lạnh lùng nói.

“Dạ, Từ thần y ngủ hết một ngày rồi” Hữu Ảnh khom lưng nói

“Thế chuyện ta bảo ngươi làm đến đâu rồi?”

“Vương gia, mấy ngày nay không có người nào ra vào thành, cũng không có người nào khả nghi”

“Tra tiếp cho ta”

“Dạ” nói xong Hữu Ảnh biến mất.

Còn một mình Minh Nhật, hần tay chống cằm, tay gõ lên bàn theo một tiết tấu “rốt cuộc là ở đâu?”

~~~~~Hoàng cung-Long cung~~~~~

“Bị bệnh sao? Lúc nào không bệnh sao lại bệnh vào lúc này?” Hoang hậu tức giận nói

“Dạ..dạ...quần gia ở Độc vương phủ nói Từ thần y vì dùng thân thử thuốc nên trúng độc, bây giờ vẫn chưa tỉnh” Tiểu thái giám run sợ nói.

“Thử thuốc? Trên đời này không có ai cho hần thử mà hần phải dùng đến chính mình để thử hả?” Hoàng hậu đập vỡ ly trà nói.

“Hoàng hậu, xin người bớt giận, Từ thần y làm vậy ắt hẳn có nguyên nhân. Mà Hoàng thượng là con cưng của trời, ngài sẽ gặp dữ hoá lành nên Hoàng hậu đừng lo lắng quá.” Lưu công công trấn an Hoàng hậu.

“Mong là đúng như lời ngươi, nếu không...” Hoàng hậu dừng lại, nhìn một lũ quan y đang quỳ dưới đất “Ngày Hoàng thượng băng hà, bôn cung tru di cả thái y viện” Nói xong nàng rồi đi để lại đám quan y run sợ. Ngày xưa nói gần vua như gần cọp, bây giờ họ mới thấy thâm thúy. Nếu trên đời này có nữ vương chắc ngôi đó dành cho hoàng hậu của bọn họ mất.

“Các ngươi còn không mau về tìm cách giải độc, ở đây cẩn thận đầu cũng không còn.” Đức công công nói xong, một đám quan y nối đuôi nhau đi ra khỏi Long cung.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Giải độc

Tây Uyển hôm nay yên tĩnh đến lạ thường, không có tiếng cổ cầm cùng tiếng ca hát của nữ tử ngồi trên thảm cỏ sau Tây Uyển, không có tiếng cười nói của cặp song sinh nào đó. Nơi này bình thường tuy hoang vắng chỉ có ba nữ tử cư ngụ, nhưng mỗi ngày ở đây đều rất náo nhiệt. Nhưng mà hôm nay Tây Uyển yên tĩnh đến mức âm đạm.

Trong một tiểu viện, nơi đây nhìn qua là biệt phòng của nữ tử. Một tiếng “Ưm...” khẽ vang lên, dù rất nhỏ nhưng trong cái không gian yên tĩnh này, tiếng rên đó lại vang lên rất rõ ràng. Băng Băng từ từ mở mắt. Nàng không nhớ nổi chuyện gì xảy ra, nàng chỉ nhớ là nàng uống rất nhiều. Khi tỉnh lại đầu nàng đau như ai đó lấy đá đập vào vậy. Cơ thể như bị mất hết sức lực. Băng Băng khó khăn ngồi dậy, nhìn xung quanh phòng, nàng phát hiện đây là phòng của chính mình. Nếu nàng nhớ không lầm thì hôm qua nàng không có uống rượu ở đây. Chắc hẳn Lan Nhi và Tinh Nhi đưa nàng vào. Nhìn ngoài trời, đoán chừng đã quá trưa rồi. “Ừc...ừc...ừc...” đưa tay lên xoa xoa cái bụng đang lên án chủ nhân, nàng xuống giường đi hải vào. Đang ý định ra ngoài tìm thức ăn thì thấy trên bàn trà giữa phòng đã đặt sẵn điểm tâm, chắc hẳn là Tinh Nhi và Lan Nhi làm, bên cạnh đĩa điểm tâm còn có một bát canh vàng óng. Bưng bát canh lên ngửi, trên môi nàng nở một nụ cười rất ấm áp “Các tỷ thật là chu đáo”. Uống canh giải rượu xong đầu óc Băng Băng thanh tỉnh lên không ít, sau đó chậm rãi dùng hết điểm tâm rồi đi ra ngoài đại sảnh Tây Uyển.

“Oaaaaaaa, thật là mệt a, lần sau sẽ không uống rượu nữa, đau đầu muốn chết a!” Nàng nhìn lên trời bất giác nở nụ cười “mẫu thân, di nương, Băng nhi biết phải làm gì rồi, Băng Nhi sẽ làm theo trái tim của mình để về sau Băng nhi sẽ không phải hối hận”. Nàng nở nụ cười, một nụ cười chân thực nhất, có lẽ đã lâu lắm rồi nàng chưa cười như thế. Hôm qua nàng mơ thấy di nương, người đã cười với nàng. Dù chỉ là trong giấc mơ nhưng nàng đã rất mãn nguyện.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi!” Tinh Nhi tay bê một chậu nước đang định vào gọi Băng Băng rồi giường thì thấy Băng Băng đang đứng ở đại sảnh. Nàng lập tức mỉm cười đi đến chỗ Băng Băng.

“Tinh Nhi tỷ tỷ, Lan Nhi tỷ đâu?” Băng Băng nhìn trái nhìn phải tìm kiếm bóng dáng của Lan Nhi.

“Lan Nhi đang ở dưới phòng bếp cùng Lưu thâm, chắc muội ấy đang hàn huyên cùng thâm ấy” Tinh Nhi vẻ mặt bất đắc dĩ nói. Nàng không biết khi nào muội muội của nàng mới lớn. Cả ngày chỉ biết chơi thôi.

“Lưu thâm là ai vậy, sao Lan Nhi tỷ cùng Lưu thâm lại thân thiết như vậy?” Băng Băng tò mò. Azzzz... không thể trách nàng nha, nàng cũng muốn biết

ai là người khiến cho Lan Nhi buồn lòng phòng vệ dễ thân thiết. Đừng nhìn tỷ ấy hihi haha suốt ngày như một đứa trẻ con mà trực tiếp coi thường tỷ ý. Trong ba người thì tỷ ý là người tinh ý nhất. Để Lan Nhi tỷ thật sự tin tưởng một người, điều đó rất khó nha.

“Luu thăm là đầu bếp ở vương phủ, ta cũng đã gặp qua bà ấy rồi, bà ta không phải là người xấu, tiểu thư đừng lo”. Tinh Nhi nói

“Điều này là tất nhiên, muội và tỷ đều hiểu biết rõ Lan Nhi tỷ mà.” Băng Băng nở nụ cười. Chợt nhớ ra điều gì, nàng quay sang phía Tinh Nhi: “Tinh Nhi tỷ tỷ, Băng Nhi ngủ bao nhiêu lâu rồi?”

“Ừmmmm. . . Không lâu lắm, mới có hai ngày ba khắc” Tinh Nhi đưa tay lên cảm ra vẻ suy tư.

“Hai ngày ba khắc? Tỷ đếm từng khắc một à?” đầu Băng Băng xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

“Tại tiểu thư say rượu, ngủ li bì, ta với Lan Nhi chán quá không biết làm gì nên ngồi đếm thời gian.”

“Vậy trong lúc Băng Nhi ngủ, có xảy ra chuyện gì không?”

“Mọi chuyện vẫn vậy, ngoài việc hôm qua, Luu công công lại đến hỏi Từ thần y”

“Tiểu Bạch đâu?” Băng Băng tò mò. Tiểu Bạch bình thường rất dính lấy nàng. Từ lúc nàng tỉnh dậy không hề thấy nó. Thật lạ nha!!!!

“Tinh Nhi không biết” Tinh Nhi lắc đầu. Có trời mới biết linh thú đó ở đâu.

“Vậy à. Tinh Nhi tỷ, chuẩn bị đi, đêm nay chúng ta sẽ vào cung” Băng Băng nhìn lên trời nói

“Đêm nay? Vào cung? Làm gì vậy? Chẳng lẽ. . .” Tinh Nhi nghi hoặc hỏi.

“Ừm, Băng Nhi nghĩ kĩ rồi, phụ thân nói đúng, oan oan tương báo bao giờ mới dứt, bỏ đi oán hận, con người sẽ sống vui vẻ hơn. Băng Nhi tin chắc di nương cũng muốn Băng Nhi sống vui vẻ.” Băng Băng nói vậy nhưng trong lòng nàng lại suy nghĩ về câu nói lúc gặp ác mộng của Hoàng hậu và lệnh bài của tên ám vệ đó. Nàng muốn điều tra lại, điều tra kĩ sự thật để không hại lầm người.

~~~~ Ta là dải ngân hà ngăn cách. . . không biết ngăn cách gì nữa hi hi~~~~

Đêm nay là một đêm thật đẹp. Ánh trăng soi sáng qua những kẽ lá. Tiếng côn trùng gọi nhau. Vì là mùa thu nên trăng buổi đêm rất sáng, rất đẹp. Đêm trăng đẹp như vậy thật là một thời điểm lý tưởng cho các cặp tình nhân. Nhưng trong cung là một không khí ngột ngạt, nguyên nhân chính là người nằm trên long sàng hôn mê ba ngày chưa tỉnh kia. Thú y liên tục ra vào, miệng xì xầm trao đổi tình hình của hoàng thượng. Trên mái nhà có hai bóng đèn đang ngồi, khuôn mặt được che bởi một chiếc khăn lụa, chỉ để lộ ra đôi mắt.

“Đồng như thế này, làm sao có thể thực hiện được?” Băng Băng nói

“Tiểu thư, việc này để cho ta.” Tinh Nhi nói xong, lấy trong chiếc túi bên hông một vạt đen xì. Nàng ngắm đến một nơi rồi ném. Băng Băng khó hiểu nhìn Tinh Nhi, miệng vừa thốt ra từ “Cái. . .” thì một tiếng “oanh” vang lên. Tiếp đó là một loạt tiếng kêu “Cung quý phi cháy rồi, mau dập lửa. . .”

Băng Băng khó hiểu nhìn Tinh Nhi: “Tỷ lấy thứ đó ở đâu vậy? Mà nơi nào không nhắm lại nhắm vào Từ Ninh Cung (cung của quý phi)?”

“Hắc hắc. Bởi vì ả quý phi đáng ghét đó với nữ nhi của ả bắt nạt tiểu thư nha.” Tinh Nhi hừ lạnh. Nghĩ, tiểu thư của nàng là tiểu miêu tuy ý bắt nạt chắc, tiểu thư không tính toán, không phải là người khác cũng dễ yên cho bà ta. Nhìn xuống thấy không còn ai, nàng quay sang Băng Băng: “Tiểu thư, thời cơ đến rồi.”

“Ừm” Băng Băng cũng không quá quan tâm đến nguyên do, nàng tuyệt đối tin tưởng Tinh Nhi.

Dùng khinh công tiếp đất an toàn, bước vào trong Long cung. Giật mình thấy Hoàng hậu vẫn đang ngồi bên long sàng chăm sóc cho Hoàng thượng. Nàng với Tinh Nhi nhanh chóng nấp sau chiếc rèm ở gần cửa. Lấy từ trong tay áo một chiếc lọ thủy tinh và một hộp đựng băng châm. Rút một cây châm nhúng vào chiếc lọ rồi vận khí, cho băng châm châm chính xác vào động mạch ở cổ Hoàng thượng. Băng châm vừa chạm vào da thì lập tức tan ra không chút tung tích. Thấy việc chính đã làm xong, Băng Băng vận công biến mất không một sơ hở, Tinh Nhi thấy vậy cũng nhanh chóng đi theo phía sau.

Trong tâm cung ở Long cung chỉ còn lại Hoàng thượng và Hoàng Hậu. Hoàng hậu vẫn không chưa biết chuyện gì đã diễn ra vì ánh mắt của nàng luôn đặt trên người Hoàng thượng. Không gian chìm trong im lặng, một sự im lặng đến đáng sợ. Sự im lặng này làm cho Hoàng hậu sợ, nàng sợ Hoàng thượng rồi bỏ nàng, bỏ nàng lại một mình trên thế gian này. Nắm chặt cánh tay của người nam nhân đã giữ trọn trái tim nàng, áp vào má, khóe mắt không kìm được thương tâm chảy ra hai dòng lệ.

“Minh Vũ, chàng đã hứa với ta rồi, chàng hứa bên ta, yêu ta đến già, chàng sẽ nhường ngôi, rồi chúng ta sẽ đến một nơi thật an bình, sống cuộc sống an nhàn của một đôi lão phu thê. Lão ông ngày chăm gà, chăm cây, lão bà thì dệt vải bán. Ta vẫn còn nhớ ánh mắt của chàng lúc đó. . .” Nghĩ đến lời Hoàng thượng nói khi nàng và chàng thành thân được vài ngày, nàng bắt gặp nở một nụ cười. Nhớ đến ánh mắt của Hoàng thượng, dù ánh mắt đó không phải là ánh mắt nhìn nữ nhân hần yêu, nhưng trong lòng nàng vừa bị thương lại vừa ấm áp, mãn nguyện: “Ánh mắt đó của chàng đã khắc sâu trong tim của ta. Nhưng bây giờ, chàng. . .chàng. . .” Không nhịn được nữa, nàng gục mặt xuống khóc vô cùng bị thương. Nàng rất sợ, rất sợ. . .

“Um. . .” Một tiếng rên tuy nhỏ nhưng lại làm cho người trên đang khóc dừng lại. Hoàng hậu ngồi dậy, quyết đi dòng lệ còn vương trên khuôn mặt khuyhnh thành của nàng. Nàng nhìn chăm chăm Hoàng thượng như sợ chớp mắt một chút thì người trên giường sẽ biến mất.

Hoàng Thượng khó khăn mở mắt. Ông cảm thấy mình đã ngủ một giấc rất dài. Trong lúc ông ngủ, ông nghe thấy bên tai vang vang tiếng nghen ngào của Hoàng hậu. Ông muốn mở mắt, ôm nàng vào lòng, an ủi nàng nhưng ông không thể cử động được. Rồi sau đó ông như bị đẩy vào một hang động tối. Ông đi mãi, đến khi thấy trước mắt mình có ánh sáng. Bây giờ, xuất hiện trước mặt ông là khuôn mặt nữ tử mà cả đời này ông yêu nhất. Dù ông vẫn còn nhớ đến hoàng tẩu của mình nhưng cái ngày nàng đến, ông mới nhận ra, tình cảm ông đối với hoàng tẩu chỉ là sự rung động nhất thời, một sự ngưỡng mộ chứ không phải là tình yêu. Còn nữ tử trước mặt này mới chính là người ông yêu nhất. Nhưng Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình nàng chỉ coi hân như ca ca. Khó nhọc đưa tay lên lau đi giọt nước mắt còn sót lại trên đôi mắt Hoàng hậu, giọng ông có chút khàn khàn “xin lỗi”. Ngoài từ này ông không biết nói gì nữa.

“Không phải xin lỗi, chàng tỉnh lại là tốt lắm rồi” Hoàng hậu nở nụ cười nghen ngào nói.

~~~~~ Ta là dài ngắn hà phâ cách...e hèm...thật ra chưa nghĩ ra~~~~~

Bờ sông ở khu rừng khứa Đông kinh thành.

“Tiểu thư, vì sao người lại làm vậy, không phải ông ta là kẻ thù của người sao?” Tinh Nhi nhìn nữ tử đang nhắm mắt nằm bên bờ sông. Nàng biết tiểu thư không hề ngủ, tiểu thư chỉ là đang suy nghĩ thôi.

“Chẳng phải muội đã nói rồi sao, oan oan tương báo bao giờ mới dứt, bỏ đi ân oán để chính mình được thanh thản.” Băng Băng nhắm mắt nói. Nàng không dám mở mắt, nằng sợ Tinh Nhi sẽ phát hiện điều gì đó.

“Thì ra tiểu thư vẫn chưa có hoàn toàn tín nghiệm ta!” Giọng Tinh Nhi trầm xuống, nàng nở một nụ cười khổ. Nếu tiểu thư bảo nàng ấy bỏ đi ân oán, làm sao nàng tín. Để trả thù, hơn ai hết nàng và Lan Nhi biết tiểu thư trải qua những gì. Có ai dám ở trong một động băng chỉ để nuôi trùng. Có ai dám vào tận trong rừng sâu, tìm băng xà chỉ để lấy mật. Có ai dám xông vào núi linh thú chỉ để bắt một con chim hoá. Tất cả chỉ để chuẩn bị cho kế hoạch trả thù này. Ai nói Lan Nhi mới là người khó gần nhất trong ba người. Tiểu thư mới là người giỏi che giấu. Tiểu thư làm cho người khác tưởng như nàng ấy đã hoàn toàn tín nhiệm mình, nhưng thực chất, tiểu thư vẫn giấu rất là nhiều thứ trong lòng. Khi nào tiểu thư mới hoàn toàn mở lòng với nàng đây!!!

Sau câu nói đó, không gian rơi vào một sự trầm lặng, cũng không ai lên tiếng.

“Hung thủ giết di nương không phải là Hoàng thượng” Băng Băng nói. Nàng biết nàng đã vô tình làm tổn thương Tinh Nhi. Không phải nàng không muốn tín nghiệm, nàng đã gần như ý lại vào hai tỷ ấy. Nhưng nàng không muốn hai tỷ ấy nhúng quá sâu vào việc này. Đây là thù của nàng, các tỷ ấy không có liên quan. Nàng không biết phải giải thích như thế nào, không thể để các tỷ ý mạo hiểm. Nhưng sao nhìn thấy khuôn mặt thất vọng đó, giọng nói đó thì nàng lại không nghe theo chính mình nói ra sự thật.

“Hả?” Tinh Nhi không kịp tiêu hoá tin tức. Chẳng nhẽ các nàng chuẩn bị kĩ càng vậy là để trả thù thâm mục tiêu sao.

“Hoàng thượng không phải hung thủ” Băng Băng nhắc lại

“Vậy là ai?” Tinh Nhi nói

“Băng Nhi không biết, nhưng việc này liên quan đến Hoàng hậu”

“Vậy tiếp đến chúng ta nên làm gì?” Tinh Nhi hỏi. Chẳng nhẽ lại thay đổi kế hoạch?

“Kế hoạch đó vẫn tiếp tục, Băng Nhi vẫn sẽ giả chết, tiếp đó muội sẽ lấy một thân phận khác để xuất hiện bên cạnh bà ta để điều tra thêm” Băng Băng nói.

“Vậy ngày mai ta sẽ tung tin.”

“Ừm, ai da, về thôi, cái người ở Tây Uyển chắc đang tức giận đó” Băng Băng nở một nụ cười tình nghịch. Bây giờ, Lan Nhi ở Tây Uyển đang giậm chân giận dữ, Tiểu Bạch nằm trên bàn trà nhắm nháp điểm tâm, thỉnh thoảng cấp cho Lan Nhi một cái liếc mắt.

Băng Nhi và Tinh Nhi cùng biến mất ở bờ sông. Băng Nhi không nghĩ rằng kế hoạch nàng đã tỉ mỉ chuẩn bị lại bị một “Trình Giảo Kim” đến phá rối.

"Trình Giảo Kim" này là ai ta

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đại công chúa trở về

Một tháng sau – Từu Sắc lâu

“Này, các ngươi đã nghe tin gì chưa? Chuyện này rất hấp dẫn nha!” người A hướng hai bằng hữu của mình nói.

“Chuyện gì a?” người B tò mò.

“Ngươi nói là chuyện gì?” người C.

“Muốn ta kể thì phải có cái này chứ!” người A tay giơ lên ý là hai người bằng hữu kia đưa ít ngân lượng.

Hai người kia thấy vậy lấy túi tiền đặt lên bàn, ai cũng đều lưu luyến với túi tiền. Bọn họ sắp phải ở nhà phụ nương tử trông hài nhi rồi. Thật là khổ mà. Tên này thật biết cách kiếm tiền nhưng mà bọn họ muốn nghe nha, người B nói: “Đủ chưa!”

“Ấy làm gì phải gắt. Ta làm tình báo không phải là vui đâu a. Thăm dò chuyện, bị phát hiện cẩn thận mất mạng như chơi” người A nói nhưng tay không quên cất túi tiền vào ngực áo.

“Chuyện gì nói đi, dài dòng” người C gắt.

“Đây đây. Các ngươi còn nhớ nghĩa nữ được Hoàng thượng sắc phong, Bình Dương công chúa không?” người A

“Có a, trong ngày sắc phong nàng còn được Hoàng thượng ban hôn nàng ta với Độc vương. Lễ thành hôn còn náo động cả kinh thành nga” người C nói.

“Hình như là từ khi công chúa vào Độc vương phủ thì không thấy nàng ta xuất hiện nữa!” người B.

“Thế. Ta nghe được là năm ngày sau khi thành thân, Độc vương của chúng ta cho công chúa đến một tiểu viện xa xôi hẻo lánh ở phía Tây. Từ đó cũng không ngó ngang đến vương phi mới cưới. Ngay cả người hầu hạ nàng cũng chỉ có hai người thôi nha.” người A kể

“Ta chưa có được gặp công chúa, nhưng nghe muội muội của ta miêu tả, nàng như một đóa Tuyết Liên, thanh cao, xinh đẹp. Nàng thành thân với Độc vương gia, bị đối xử như vậy, không biết hiện giờ nàng như thế nào rồi” người B nói.

“Theo ta được biết, bây giờ, công chúa vì bị tể nhạt, sinh ra uất hận. Nàng uất đến bệnh rồi a. Thật đáng thương mà” người A tặc lưỡi lắc đầu.

“Vậy sao, thật là tội nghiệp mà” người C nói: “À, theo ta được biết, Hoàng thượng Hoàng hậu rất sủng ái nàng ấy, chẳng lẽ lại để yên như vậy?”

“Có chứ. Hoàng thượng triệu kiến Độc vương vào cung hỏi đầu đuôi sự việc, không biết ngài nói gì mà Hoàng thượng cứ thế bỏ qua, không truy cứu nữa. Còn Hoàng hậu, người triệu thái y đến khám bệnh cho Bình Dương công chúa, thái y nói không có gì đáng ngại người mới yên tâm” người A nói.

Ba người mãi mê nói chuyện, không để ý bàn trong của từ lâu, một lam y nam nhân, à không chính xác là nữ giả nam. Tuy nhiên nhìn kỹ vẫn có thể thấy khuôn mặt trắng hồng, đôi mày thanh tú, đôi mắt to tròn, đôi môi nhỏ nhắn, đỏ như trái anh đào, là một mỹ nhân khuynh thành. Nghe câu chuyện của ba gã nam nhân, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại. Đại vương huynh thành thân từ lúc nào, sao nàng không có biết? Mà nãi nãi có biết không? Nàng chắc chắn, nãi nãi mà biết vương huynh thành thân, chắc chắn người sẽ từ cái nơi xa xôi hẻo lánh kia nhanh chóng trở về kinh thành. Mà cái vị vương phi kia hình dáng ra sao, làm sao có thể khiến thúc thúc yêu thích đến vậy? Ngay cả Hoàng hậu kia cũng bị nàng ta thu phục. Cũng may là nàng trốn nãi nãi về mới được thấy nhiều việc như vậy. Nàng rất muốn thấy vị đại vương tâu trong lời đồn của mọi người a.

Nghĩ xong đứng dậy, đặt ít bạc vụn lên bàn, cầm thanh bảo kiếm đi về hướng Độc vương phủ.

Độc vương phủ - Tây Uyển

“Ahahahahaha, Băng Nhi lại thắng rồi a!” Băng Băng thoải mái dựa vào ghế quý phi ăn điểm tâm nhìn xuống ván cờ đắc chí cười. Nhìn khuôn mặt này, không thể nào hình dung được nữ tử này với vương phi thất sủng lại bệnh tật kia là một người.” Băng Băng cười hướng về phía Lan Nhi nói: “Lan Nhi tỷ tỷ, chấp nhận đi, tỷ chơi không giỏi bằng muội đâu.”

“Được rồi, phạt gì tiểu thư nói đi” Lan Nhi phụng phịu nói. Tại sao a, lần nào nàng chơi với tiểu thư, người thua đều là nàng vậy, tại sao nàng không thắng tiểu thư được dù chỉ một ván.

“Ấn...Tỷ coi y phục đi.” Băng Băng đưa ra yêu cầu. Vì đây là ở trong phòng nên nàng không lo là có người đi vào. Dù đây hoang vắng thật đó, nhưng làm sao giám chắc được là không ai đột nhiên nào hồng đến đây.

“Hả...cời...cời y phục...có thể đổi hình phạt khác được không?” Lan Nhi áp ứng, khuôn vì thẹn thùng mà ửng đỏ nhìn làm người ta muốn phạm tội.

“Aizz...tiểu nữ nhân, có gì mà phải đỏ mặt, tỷ thường nhìn ta tắm đó thôi. Hôm nay bảo tỷ cời tỷ lại thẹn là sao?” Băng Băng nở một nụ cười chau ngược: “A, hay là tiểu nữ nhân của ta muốn ta chịu trách nhiệm. Được a, nàng cho ta nhìn, ta sẽ hảo hảo thương nàng a! Hắc hắc”

“Tiểu thư lại trêu ta rồi, đáng ghét a” Lan Nhi thẹn quá

“Ahahahahaha...” Băng Băng cười.

Tiếng “Ai...” từ ngoài vọng vào gây sự chú ý đến Băng Băng và Lan Nhi. Hai người nhìn nhau. “Đây không phải là tiếng của Tĩnh Nhi tỷ sao”. Đó là suy nghĩ trong đầu hai người. Hai người đồng loạt hướng ngoài cửa chạy ra.

E hèm, tình hình là bên ngoài...rất hỗn loạn nha. Cây hoa Bạng Bạng mãi công chăm sóc thì...đã anh dừng hi sinh trước những mũi kiếm không chút lưu tình của lam y nam nhân. Bộ bàn ghế cẩm thạch của nàng...không biết vỡ vụn từ lúc nào. Còn chiếc ghế quý phi thì...thảm không muốn nói. Tình Nhi thì có vẻ chật vật. Bạng Bạng nhìn tình cảnh này thì nhủ đôi mi thanh tú lại. Quả nhiên là cao thủ.

Bạng Bạng sử dụng một viên đá nhỏ vận khí bắn về phía “nam nhân” kia. Nhìn tình hình Tình Nhi, nàng đoán chắc tỷ ý không thể chịu đựng thêm. Mà quan trọng nhất là nàng không muốn tiểu viện của mình bị hủy trong tay cái tên thích khách không mời này.

“Nam nhân” dù võ công có phần cao cường nhưng so vẫn kém hơn Bạng Bạng lại đang chú tâm bên này. Vì vậy, ám khí “hắn” không thể tránh được. Trúng ám khí ngay ở chân, “hắn” khụy xuống. May là có thanh bảo kiếm, không chắc “hắn” đẹp mặt trước ba nữ nhân này.

“Khôn, các người chơi trò tiểu nhân, ta đây đánh rất quân tử, sao các người lại sử dụng ám khí” “nam nhân” đó đứng lên chỉ kiếm vào Bạng Bạng nói.

“Quân tử, vậy người cho ta biết, có quân tử nào lại đi nhìn trộm khuê phòng của nữ tử không?” Tình Nhi khinh tay nói. Lan Nhi nghe vậy nhìn vào ‘lam y nam tử’: “Nói người đã nghe được những gì?”

“Bộp” Bạng Bạng xoa xoa bàn tay vừa thưởng cho Lan Nhi một cái cốc vào đầu, khuôn mặt nàng không đổi nói: “Hắn nghe lén, não hắn không hề bị ầm, hắn tự nhiên là to vào thông báo ‘ta nghe lén’ sao?”

Lan Nhi ụi khuất ôm đầu kêu đau, đôi mắt nàng ngập nước. Nhìn điệu bộ ụi khuất này, nam nhân nào mà nhìn thấy hình ảnh này hẳn là muốn ôm nàng vào lòng hun hăng yêu thương.

Bạng Bạng không để ý đến Lan Nhi nữa, quay sang phía ‘lam y nam nhân’, khoanh tay “Người là ai, rình trộm ta có mục đích gì?”

“Này, đừng nghĩ xấu cho ta, bổn công tử chẳng qua là thấy tò mò vị Độc vương phi, Bình Dương công chúa tướng mạo ra sao. Nhưng...” ‘lam y nam nhân’ nhìn Bạng Bạng từ trên xuống dưới: “Nhìn dáng vẻ này, bổn công tử thấy vương phi đang rất hưởng thụ. Bổn công tử không thể hình dung vương phi với bộ dạng oán phụ bệnh nha. Vương phi đang giả bệnh để gây sự chú ý với đại...à Độc vương sao?”

“Bổn tiểu thư không cần đến sự thương hại của hắn ta!” Bạng Bạng khoanh tay thờ ơ nói. Ta phi vào. Nàng cần hắn để ý sao? Không phải vì kế hoạch, nàng không có muốn lấy cái tăng băng di động làm phu đầu. Nhìn đánh giá ‘lam y nam nhân’ từ trên xuống dưới nàng nói: “Người đã biết ta giả bệnh, ta không thể nào...để người đi được.” Nói xong Bạng Bạng liền ra tay công kích bất ngờ. ‘Lam y nam tử’ thấy Bạng Bạng đột nhiên xông lên, nàng nhanh thân tránh thoát. Nhìn Bạng Bạng ra chiêu, nàng biết vị tẩu tẩu này không phải hạng tầm thường. Nàng ở cái nơi chán chết kia học võ của một tên cao tăng. Trong giang hồ rất ít người xứng đáng là đối thủ của nàng. Nhưng nữ tử trước mặt nàng võ công trên nàng không biết bao nhiêu.

“Áy áy, nữ tử phải thủy mị đoan trang, vương phi như vậy, làm sao có được sủng ái của Độc vương.” Dù gì cũng phải giữ mạng trước nha ài nàng vẫn còn muốn sống.

“Hay cho câu ‘thủy mị đoan trang’, người là nữ tử, sao ta không có thấy người thủy mị đoan trang hử?” Bạng Bạng thu hồi đứng đó nhìn nữ tử giả trang trước mặt mình. Tài giả trang của nàng ta thật là cao siêu. Nếu không phải nhìn thấy lỗ khuyết của nàng ta, có khi nàng lầm tưởng nàng ta là một nam nhân.

“Ách...ta cải trang rất kĩ mà, làm sao người phát hiện!” ‘lam y nam tử’ nói. Nàng cải trang nếu là nói thứ hai thì không ai nhận vị trí thứ nhất. Nữ tử này...chính là không hề đơn giản.

Bạng Bạng định nói gì đó, tai nàng đột nhiên nghe thấy có người đang vận khinh công đi về hướng này. Nàng lấy trong ngực áo một lọ sứ nhỏ, đổ một viên dược nuốt vào. Hành động nàng liền mạch làm cho ‘lam y nam tử’ nhìn thấy mà nghi hoặc. Tình Nhi Lan Nhi thấy Bạng Bạng uống dược thì hiểu ngay. Hai nàng nhanh chóng phi thân đến bên Bạng Bạng, mỗi người đỡ một bên nàng tựa như nàng bệnh rất nặng.

Ba bóng dáng đáp xuống Tây Uyển hấp dẫn sự chú ý của bốn nữ tử. Bạng Bạng thấy người đến là ai, nàng nở một nụ cười trên tức, giọng nói yếu ớt cất lên: “Con gió nào đã đưa vương gia phu quân và thần y đại nhân đến cái viện hẻo lánh của ta vậy?”

“Bổn vương nghe thấy tiếng động đánh nhau ở đây nên đến xem thử.” Minh Nhật nói.

“Hừ” Từ thần y thì trực tiếp hừ lạnh. Bây giờ y đang bận tìm sư muội, đến khi tìm được sư muội, giải quyết xong chuyện, y sẽ cho nữ tử này sống không bằng chết.

“Vương gia phu quân, ngài quan tâm đến ta sao? Cái tiểu viện của ta cách viện của người rất xa à nha, người nghe thấy được sao? Công nhận tai người thính thật!” Bạng Bạng dù giọng nói suy yếu nhưng sức chọc người ta tức điên vẫn không hề giảm.

“Hừ...Người đừng vọng tưởng, bổn vương chỉ lo không biết ăn nói như thế nào với hai vị thiên tuế.” Minh Nhật lạnh lùng nói. Nhưng trong tâm của hắn nhói đau khi nhìn thấy khuôn mặt suy yếu của Bạng Bạng. Hắn nhanh chóng xua đi cảm giác đau lòng này, dùng khuôn mặt băng sơn không đổi nói chuyện.

“Đại công chúa sao người lại ở đây?” Bạng Bạng định nói gì thì bị tiếng nói của Hữu Ảnh cắt ngang. Sao nàng định nói gì thì lại có người cắt ngang nàng vậy. Mà khoan, đại công chúa, Trần quốc công chúa, Phong Thiên Trúc Chi, muội muội ruột của Độc vương và Huyết vương, cháu gái Thái Hậu cung nhất. Thì ra nàng ta là công chúa.

Trúc Chi đột nhiên bị điểm danh, theo bản năng nàng lùi ra sau một bước. Nàng tự tin với tài cải trang của mình, ngay cả lão hòa thượng và nãi nãi còn không có nhận ra nàng, sao hôm nay có tận hai người phát hiện vậy. Đầu tiên là tẩu tẩu vương phi thân thần bí bí này, tiếp đó là cận vệ của đại vương

huynh. Nàng bị đá kích không nhẹ nha.

“Trúc Nhi, sao muội lại ở đây, không phải muội đang ở với nãi nãi sao?” Khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi của Độc vương dịu đi, bót vài phần lạnh lùng.

“Ách... Trúc Nhi nhớ huynh a, người ta phải mất rất nhiều sức để trốn nãi nãi vài lão hòa thượng kia mới có thể thoát a, huynh, huynh không bắt Trúc Nhi đi chứ!” Trúc Chi thấy mình bị phát hiện, nàng đến bên Minh Nhật, ôm cánh tay hắn làm nũng.

“Được rồi, muội là muội muội của ta, sao ta nỡ bắt muội đi chứ. Muội về sao không đi gặp ta mà lại đến đây?” Minh Nhật sùng nịnh nói.

“Ách... Trúc Nhi về, nghe được rất nhiều lời đồn của huynh và tẩu tẩu. Muội muốn xem tẩu tẩu như thế nào. Mà huynh nha, huynh cưới người ta, sao không chăm sóc người ta mà để nàng chịu uất ức đến mức sinh bệnh. Mà cái vương phủ này thiếu nơi ở sao mà huynh cho người ta ở cái nơi hoang vắng này?” Trúc Chi chông nạnh lên án. Dù đại vương huynh còn nhớ đến tiểu tẩu tẩu nhưng nàng ấy mất cũng đã lâu rồi, huynh ấy cũng không nên nghĩ đến quá khứ nữa. Cái gì mà không cưới bất cứ nữ tử nào. Dù nói vậy, nhưng bây giờ vẫn cưới vương phi đây thôi, cưới xong lại để người ta như thế này. Dù nàng biết nàng ta giả bệnh nhưng không hiểu sao, nàng thấy khuôn mặt suy yếu đó, nàng lại cảm thấy đau lòng.

“Được rồi, về viện ta hắn nói tiếp.” Nói rồi hắn kéo Trúc Chi đi ra khỏi Tây Uyển.

Khi bóng bốn người vừa biến mất, Băng Băng thở dài một hơi. Cuối cùng cũng hết. Băng Băng cũng có điểm ngạc nhiên nàng ta vậy nhưng không nói mình giả bệnh, cũng chưa chắc nay mai nàng ta không có nói. Haizz Có trời mới biết nàng mệt đến cỡ nào. Nghĩ xong, nàng xoay người đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đại công chúa rắc rối

Đông Uyển – Thư phòng

“Muội về từ lúc nào, tại sao không đi tìm huynh?” Minh Nhật lạnh nhạt nói. Dù lạnh nhạt nhưng trong lời nói của hắn vẫn có chứa tia sùng nịnh.

“Chi Nhi mới về, về mặt này của huynh là sao đây, Chi Nhi về huynh không vui sao?” Trúc Chi chu môi oán giận. Đại vương huynh không đáng yêu gì hết, suốt ngày giữ cái vẻ mặt đó.

“Còn nãi nãi, người đang ở đâu?” Minh Nhật trực tiếp lơ đi sự oán giận của Trúc Chi lạnh nhạt hỏi. Tiểu nha đầu này mà ở đây, chắc là nãi nãi phải ở gần đây thôi.

“À...ờ...ờm...ừm...” Trúc Chi nhìn đông nhìn tây thư phòng, khuôn mặt lộ lên vẻ mất tự nhiên. Nói với vương huynh nàng trốn đi, nàng có bị sao không?

“Muội trốn đi!” đây không phải câu hỏi mà là một câu khẳng định. Trúc Chi ái ngại nhìn Minh Nhật, chạy đến đấm vai cho hắn, cười lấy lòng: “Đại vương huynh thật là thông minh, Trúc Chi bái phục, huynh có thể hay không đừng phạt muội muội đáng yêu này nha.”

“Còn biết sợ, muội trốn đi thế còn nãi nãi ai chăm sóc?” Minh Nhật cốc yêu vào trán Trúc Chi. Trúc Chi xoa xoa trán cười hi hi: “Nãi nãi có Tiểu Thúy chăm sóc rồi, huynh không cần lo lắng.”

“Tiểu Thúy là ai?” Minh Nhật nghi hoặc hỏi. Lúc nãi nãi đưa muội muội đi thì làm gì mang theo tỷ nữ nào, mà lúc hắn lên thăm nãi nãi làm gì thấy Tiểu Thúy nào? Sao chui từ đâu ra một Tiểu Thúy vậy?

“Tiểu Thúy là cô nương muội đã cứu được vào hai năm trước, Tiểu Thúy hơn muội một tuổi a. Lần trước huynh lên thăm nãi nãi không gặp cô nương ấy là vì muội đã nhờ Tiểu Thúy đi mua mê dược để... muội trốn đi.” Trúc Chi hai ngón tay chọc chọc vào nhau, lén lút nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Minh Nhật.

“Thì ra muội đã có ý định trốn từ lâu, còn chuẩn bị cả mê dược. Thân là huynh trưởng, huynh phải phạt muội. Muội ở trong phòng hối lỗi về hành vi của mình cho ta.” Minh Nhật ngả người dựa vào ghế, ôm ngực nói.

“Muội làm gì có phòng ở đây.” Trúc Chi phản bác.

“Phong quân gia sẽ đưa muội đến phòng của mình.” Minh Nhật lạnh nhạt nói.

“Huynh, nếu muội nói cho huynh một tin rất hữu ích, huynh có thể...” chưa nói xong, Trúc Chi bị một hình bóng màu xanh dương xông vào ôm chặt lấy. “Oaoaaaa Chi Nhi bảo bối của huynh về rồi, huynh nhớ muội quá nha.”

“Nhị vương huynh, có thể buông Chi Nhi ra không? Huynh ôm chặt quá, Chi Nhi khó chịu” Không sai, người ôm Trúc Chi chính là Huyết Vương Phong

Thiên Hạo Nhiên. Trúc Chi bị ôm đột ngột, khuôn mặt nàng nhả lại, phồng má, trông rất đáng yêu.

“Ách, tại huynh thấy muội về nên vui quá thôi, nãi nãi có đi cùng muội không?” Hạo Nhiên nhìn khắp mọi nơi để tìm kiếm hình bóng quen thuộc.

“Ách...nhị vương huynh không cần tìm đâu, muội là trốn đi.” Trúc Chi hai ngón tay chọc chọc vào nhau, cúi gầm mặt xuống gần như là chôn đầu vào ngực.

“Ahahaha...huynh biết muội trốn mà...CÁI GÌ...MUỘI TRỐN...” Hạo Nhiên cười ha hả, khi tiêu hóa xong câu nói của Trúc Chi thì hét ầm lên. Sau tiếng hét đó, Hạo Nhiên nhận ngay một chiếc hộp ngay giữ trán. Đau quá hắn ngồi xuống ôm đầu nhìn về phía thủ phạm đang ung dung dựa vào ghế kia: “Đại vương huynh, huynh có thể chọn thứ nào mềm mềm mà ném được không, chiếc hộp này vào hủy hết dung nhan hoàn mỹ của đệ. Như vậy là huynh hủy đi hàng ngàn trái tim của nữ tử đó.”

“Ta hủy đi cái tên phong lưu như đệ để quốc gia này được yên ổn.” Minh Nhật lạnh lùng nói.

“Nhị vương huynh, huynh rất phong lưu sao, cẩn thận về sau vô năng đó.” Trúc Chi che miệng nói.

“Muội muội bảo bối, muội yên tâm, nhị vương huynh của muội rất là khỏe mạnh, không lo huynh vô năng đâu” Hạo Nhiên tự tin nói.

“Hạo Nhiên thôi đi, Chi Nhi muội định nói cho ta biết chuyện gì?” Minh Nhật tay chống cằm, tay gõ bàn nói. Bây giờ ở hắn toát ra một hơi thở uy nghiêm, người nào nhìn cũng phải kính sợ vài phần.

“A, nhưng huynh phải bỏ lệnh cấm túc và cho muội tự chọn một tiểu viện a” Trúc Chi ra điều kiện.

“Được, nhưng nếu chuyện này mà không hữu ích, ta sẽ phạt nặng hơn.” Minh Nhật nói.

“Muội tin chắc huynh sẽ rất hài lòng.” Trúc Chi nâng lên vẻ mặt tự tin, đến bên bộ bàn ghế cẩm thạch, tùy ý chọn một chiếc ngồi xuống.

“Muội muội bảo bối, muội và đại vương huynh đang nói gì vậy?” Hạo Nhiên ù ù cạc cạc không hiểu hai người đang nói cái gì.

“Nhị vương huynh, huynh ngồi yên nghe đi” Nói rồi Trúc Chi quay về phía Minh Nhật hỏi: “Khi huynh vào trong viện của tẩu tẩu, huynh thấy gì?”

“Nàng ta không phải tẩu của muội” Minh Nhật lạnh lùng nói. Nương tử của hắn duy nhất chỉ có cô bé đó thôi.

“Huynh trả lời muội.” Trúc Chi gắt.

“Tang hoang” Minh Nhật lạnh nhạt phun ra hai chữ.

“Đứng, huynh biết hung thủ là ai không?” Trúc Chi ra vẻ thần bí, cầm khối điểm tâm trên bàn nhấm nháp.

“Không phải là muội sao?” Minh Nhật hứng thú nhìn muội muội của mình. Có thể tin mà muội muội nói cho hắn rất là hữu dụng đây.

“Muội làm sao? Chỉ một phần thôi. Đó cũng có phần góp sức của tì nữ bên cạnh tẩu...à Độc vương phi. Muội với nàng ta giao đầu, nàng ta võ công chỉ kém hơn muội một chút thôi.”

“Tỳ nữ của Trần Băng Băng biết võ công?” Hạo Nhiên ngạc nhiên nói.

“Thì ra nàng ta tên Băng Băng...Không chỉ tỳ nữ của nàng ta biết võ công, Tiểu Băng Băng còn là cao thủ trong cao thủ nha, nàng ta tuyệt đối không kém đại vương huynh đâu.” Trúc Chi nói lòng không khỏi hâm mộ.

“Lúc ta đến, muội đang cầm kiếm, còn cô ta đang được tỳ nữ dìu, khuôn mặt nhợt nhạt không phải mang bệnh sao?” Minh Nhật nhíu mày. Việc này thật không tầm thường.

“Trước lúc huynh đến, Tiểu Băng Băng đã ăn một loại dược để làm mình yếu đi nên huynh không biết.” Trúc Chi nói xong giương mắt lên chờ đợi Minh Nhật. Minh Nhật thấy vậy lắc đầu thờ dãi “Được xóa bỏ lệnh cấm, muội tự chọn biệt viện mà ở.”

“Yaaaaa...đại vương huynh là tốt nhất a, muội muốn ở cùng tẩu tẩu ở Tây Uyển” Trúc Chi nhảy lên, nháy mắt nói.

“Trừ Tây Uyển.” Minh Nhật không lưu tình cắt đứt niềm vui của Trúc Chi.

“Huynh, nam tử hán đại trượng phu, một lời nói quý hơn vàng, không được thay đổi.” Trúc Chi ôm ngực lên án.

“Vậy cho ta một lý do chính đáng, lý do không thuyết phục thì muội đừng mong ta cho muội đến đó.” Minh Nhật suy nghĩ một hồi rồi lạnh nhạt nói. Ngày trước khi chưa biết nàng ta không đơn giản, Chi Nhi muốn ở đó hắn không ngăn cấm. Nhưng bây giờ khác. Nếu theo lời của Chi Nhi, nàng ta tuyệt đối không kém hắn, vậy Chi Nhi đến đây ở, làm sao hắn yên tâm cho được.

“Muội thích Tiểu Băng Băng, muội muốn được gần gũi với Tiểu Băng Băng” Trúc Chi nói. Lý do này đã được chưa.

“Không thuyết phục” Minh Nhật lạnh nhạt phun ra ba chữ.

“Nhị vương huynh, nói giúp Chi Nhi đi.” Trúc quay sang cầu cứu Hạo Nhiên. Nàng biết nhị vương huynh rất sợ nàng buồn nha, nếu nàng buồn, huynh ấy dù là làm trái với luân thường đạo lý cũng không sợ, chỉ để đổi lấy nụ cười của nàng. Có thể nói nhị vương huynh của nàng là mắc một chứng bệnh khó chữa ‘cuồng muội muội’.

Đúng như Trúc Chi đoán, Hạo Nhiên thấy muội muội bảo bối của mình buồn, hần vồ vồ tay Trúc Chi ý bảo nàng yên tâm, hần sẽ giúp nàng. Thu hết mọi việc vào mắt, Minh Nhật nói: “Tốt nhất tìm lý do thật thuyết phục.”

“Đại vương huynh, võ công Chi Nhi huynh thấy như thế nào?” Hạo Nhiên cười híp mắt hỏi Minh Nhật.

“Tốt” Minh Nhật keo kiệt cho một chữ tốt.

“Nhưng so ra thì đã là cao thủ rồi đúng không huynh.” Hạo Nhiên không để ý nói.

“Ừ” Minh Nhật ngồi ngả người ra sau chờ Hạo Nhiên nói tiếp.

“Vậy cho muội ý ở cùng Trần Băng Băng cũng không có nguy hiểm gì, nếu huynh lo lắng cho muội ý, có thể điều Hồng Ảnh về bảo vệ muội ý, mà Trần Băng Băng thật ra là ai chúng ta không biết, nàng ta vào đây có mục đích gì? Cho Chi Nhi đi dò xem cũng được nha.” Hạo Nhiên nói một tràng, khát quá, hần tự rót cho mình một ly trà uống. Minh Nhật nghe vậy thì ngồi đăm chiêu. Một lúc lâu sau, hần gật đầu đồng ý. Trúc Chi thấy đại vương huynh đã đồng ý thì vui mừng không thôi “Đại vương huynh, nhị vương huynh là tốt nhất. Tiểu Băng Băng ta tới đây.”

Trúc Chi đang định chạy đi tìm Băng Băng thì bị Minh Nhật gọi lại, khuôn mặt nàng hiện lên vẻ nghi hoặc, không phải đại vương huynh đổi ý chứ. “Muội yên tâm, ta không đổi ý, muội ở đó thì lấy cho ta lọ được mà nàng ta đã uống, ta muốn đưa cho Tử thần ý. Có thể từ lọ được đó chúng ta biết được thân phận của nàng ta.” Minh Nhật hai tay đan vào nhau đề lên bàn nói.

“Huynh yên tâm, muội sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.” Trúc Chi nói xong như con gió chạy thật nhanh ra khỏi đây. Nàng không thể chịu được muốn gặp tẩu tẩu, xem biểu hiện của tẩu ý khi biết nàng sẽ ở lại đó a.

~~~~~Tây Uyên~~~~~

Từ lúc Băng Băng vào trong phòng, Lan Nhi Tinh Nhi bắt đầu dọn dẹp chiến trường. Vì hai người cảm nhận thấy có người ở đây nên hai nàng không sử dụng võ công mà là dùng sức lao động bình thường. Làm được một lúc lâu, Lan Nhi đăm đăm lúng lúng: “Oaoaaaa... làm việc này còn mệt hơn cả dọn phòng nữa mà, cô công chúa kia mà còn đến đây, muội thể muội sẽ làm cho nàng ta không thể bước đi được nữa.”

“Làm đi, tốt nhất là lúc tiểu thư tỉnh dậy là phải xong” Tinh Nhi cầm chổi quét hết những tàn hoa lại một chỗ.

“Tỷ tỷ Lan Nhi tiếc bộ bàn ghế đã kia, bộ bàn ghế đó không phải muốn là tìm được a.” Lan Nhi ôm chổi ngồi chồm hổm. Nàng rất tiếc nga, bộ bàn ghế đó là từ đá thành tinh ngàn năm, hấp thu linh khí trời đất. Bộ đá này mùa hè mát như là băng ngàn năm, mùa đông lại có tác dụng sưởi ấm. Bây giờ lại bị một chường của cô công chúa đáng ghét đó mà hỏng. Oaoaoaoa cô công chúa đó tốt nhất đừng có đến đây không thì đừng trách nàng không lưu tình. Hừ...

“Tỷ biết.” Tinh Nhi lạnh nhạt nói, tay vẫn tiếp tục làm việc.

Ở trong góc khuất, Hữu Ảnh vẫn lẳng lặng quan sát hai nàng. Tử thần y thì đang bận tìm sư muội của mình. Vô Ảnh thì đang theo dõi Hoàng thượng, không có trong phủ. Kim Ảnh Hồng Ảnh thì khỏi phải nói, họ vẫn bị phạt ở Ảnh một tháng rồi. Chỉ còn mình hần, vương lại không lưu tình sai hần đến đây theo dõi hai cô nương trời gà không chặt này. Như thế này là coi thường hần. Nhưng lệnh của vương hần không cãi được, hần chỉ có thể ngậm miệng đi đến đây canh hai nàng ta thôi. Đang đứng ần ần, đột nhiên vai hần xuất hiện một cánh tay. Hần theo phản xạ tự nhiên xuất quyền nhưng người ở phía sau lại rất thuận lợi đỡ được quyền của hần. Một giọng nói trong trẻo cất lên: “Hữu Ảnh ở đây rình trộm gì vậy?”

Hữu Ảnh khi nhìn rõ mặt của người kia, hần lập tức quỳ xuống hành lễ: “Công chúa điện hạ. nô tài thất lễ đã mạo phạm người, mong người trách tội.”

“Trách tội sao? Vậy người đi về chỗ đại vương huynh lĩnh tội đi, ở đây đã có bốn công chúa rồi.” Trúc Chi ôm ngực nhìn Hữu Ảnh nói.

“Chuyện này... vương gia lệnh nô tài ở đây, nô tài không thể tự ý rời đi được.” Hữu Ảnh khó xử nói.

“Lời của bốn công chúa người không coi trọng sao?” Trúc Chi mất hứng nói.

“Nô tài không dám” Hữu Ảnh càng cúi thấp đầu hơn. Đùa. Bà cô nãi nãi này là muội muội cưng của vương gia mặt lạnh kia, lại thêm cái tên cuồng muội muội kia nữa. Hần mà đắc tội với nàng, hần sống yên được mới là chuyện lạ.

“Không dám. Vậy người làm theo lời ta, về bên đại vương huynh, huynh ấy mà trách tội ta chịu.” Nói rồi Trúc Chi phát áo rồi đi. Còn Hữu Ảnh, hần tiến không được mà lùi cũng không xong. Không về thì là đắc tội với bà cô nãi nãi kia. Mà nếu hần về, đảm bảo là hần phải đối mặt với một cục băng thành tinh đang tỏa sát khí. Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... ai cứu hần với. Cuối cùng, Hữu Ảnh cũng ngậm ngùi đi về hướng Bắc Uyên. Thà đối mặt với băng còn hơn là sống không bằng chết với cô công chúa này.

Quay lại với Lan Nhi Tinh Nhi, hai nàng cảm thấy người kia đã đi, hai nàng vút chổi xuống, sử dụng võ công để thu dọn bãi chiến trường này. Xong xuôi, hai nàng vỗ vỗ tay, vờn vai.

“Oaaaaaaa...như này có phải tốt hơn không, khi nào kế hoạch của chúng ta thành công, muội sẽ bảo tiểu thư hành tẩu giang hồ, chúng ta cùng làm nữ hiệp a” Lan Nhi nhí nhảnh nói.

“Ân...lúc đó tính sau, bây giờ điều quan trọng nhất là chúng ta đợi tiểu thư tỉnh lại đã. Quý Sai có gửi thư đến đây.” Tinh Nhi nói. Haizzzz...lại chữa bệnh nữa rồi. Lần này ai mà làm cho Quý Sai đồng ý đây.

“Vậy chúng ta vào phòng thôi, mà muội xuống chỗ Lưu thăm lấy chút đồ ăn vặt, đợi tiểu thư tỉnh lại sẽ ăn.” Lan Nhi nói.

“Ân...muội đi đi.” Tinh Nhi vẫy tay cho Lan Nhi đi rồi hướng phòng Băng Băng đi đến. Đến khi trong sân đã khôi phục sự yên tĩnh, Trúc Chi mới đi ra, khuôn mặt nàng không giấu nổi vẻ khiếp sợ. Nếu không làm, Quý Sai là hai tên một cam một điếu cùng nhau hành tẩu giang hồ. Hai tên này trên giang hồ không ai địch nổi. Dung nhan của họ chưa ai có cơ hội thấy vì hai người họ thường lấy mặt nạ hình quỷ che khuôn mặt của mình lại. Nếu có người nào có lấy mặt nạ của họ xuống thì người đó sẽ sống không bằng chết. Vì vậy, trên giang hồ truyền nhau, Quý Sai có dung mạo xấu hơn cả quỷ nên họ không cho ai thấy mặt của mình.

Nhưng tỷ nữ của Tiểu Băng Băng lại nói Quý Sai đưa thư đến. Chẳng nhẽ các nàng là thuộc hạ của Quý Sai? Nếu là thuộc hạ của Quý Sai thì các nàng vào Độc vương phủ làm gì? Thật là khó nghĩ nhưng nàng nghĩ là nàng có việc để làm rồi.

Tây Uyển – Buổi tối.

“Tiểu Băng Băng, tẩu thật ra là ai? Thuộc môn phái nào? Vị đại hiệp nào là sư phụ của tẩu vậy?” Trúc Chi ngồi ở trên ghế quý phi liên thoắt nói.

Khuôn mặt của Băng Băng vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt, nằm trên ghế quý phi nhắm mắt. Ngoài mặt là vậy nhưng trong lòng nàng đang gào thét. Nàng mong ai đó đến đây lôi cái vị công chúa rắc rối này đi cho nàng được một chút gì đó bình yên. Buổi chiều nay khi nàng mới tỉnh dậy, nhìn quanh phòng không thấy Lan Nhi Tinh Nhi, nàng bết hai người họ đang chuẩn bị bữa tối. Vừa mới mở cửa phòng, chẳng biết nàng công chúa này từ cái xó nào chui ra làm nàng xém chút ngất xỉu. Nàng ta bám theo nàng nói là đại vương huynh cho nàng ta ở đây với nàng. Nàng có thắc mắc gì với cái tăng băng kia à, sao muội muội của hân lại đến đây hành hạ nàng. Nàng không đồng ý thì cô công chúa này lại đi chiếm phòng của nàng. Nàng cáu. Thấy Lan Nhi đứng bên cạnh có ý định bộc phát, nàng đành nhìn xuống, bảo Lan Nhi tinh Nhi đi ngủ trước nên bây giờ trong phòng chỉ có nàng và cô công chúa rắc rối này. Mà hôm nay Tiểu Bạch về, nàng nhớ Tiểu Bạch, nàng nhớ bộ lông trắng tinh kia. Cô công chúa rắc rối này ở đây thì làm sao Tiểu Bạch dám vào hả? Nàng muốn một cước đá nàng ta ra khỏi đây quá aaaaaa...

“Tiểu Băng Băng, tẩu sao không trả lời Chi Nhi?” Trúc Chi ôm tay Băng Băng, khuôn mặt hiện lên chữ ‘ta đây đang bị tẩu bơ, tẩu bơ ta nữa xem’.

Bây giờ tình cảnh...Khụ Khụ...có thể nói là ái muội. Băng Băng đang nằm ngửa trên ghế quý phi, còn Trúc Chi thì...e hèm...từ ngoài nhìn vào thì là...đôi tình nhân đang...thân mật. Thấy khuôn mặt gần trong gang tấc, Băng Băng không thương tiếc đẩy Trúc Chi ra. Vốn không đề phòng, lại bị Băng Băng đẩy một cái có thể coi là...mạnh, Trúc Chi được có cơ hội mong đất gặp nhau. Đau, đau đến nổi mắt Trúc Chi hơi hơi hồng, môi chu lên ừ ừ khụt: “Tiểu Băng Băng thật là xấu, Chi Nhi chỉ muốn gần gũi với tẩu một chút vậy mà ân người ta như vậy.”

“Lần sau nên giữ khoảng cách với ta.” Nói rồi Băng Băng đứng dậy, ra khỏi phòng. Thấy nàng ra khỏi phòng, Trúc Chi vội vàng nói: “Tiểu Băng Băng đi đâu vậy?”

“Ta sang phòng Lan Nhi Tinh Nhi nghỉ, phòng này cho công chúa mượn, ngày mai ta sẽ dọn một phòng cho người.” Nói rồi không đợi Trúc Chi kịp phản ứng, nàng đóng cửa phòng đi về phía phòng Lan Nhi Tinh Nhi. Khi đi, nàng không quên nhìn lên mái nhà, thấy bóng trắng xà xuống, nàng vươn tay ra đón rồi ôm vào lòng, cất bước đi đến phòng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đại hội võ lâm

Khi Băng Băng vừa ra khỏi phòng, Trúc Chi liền lục tung phòng để tìm ra lọ dược kia. Nhưng tìm hết gần một canh giờ mà vẫn không thu được kết quả gì. Tức giận, nàng không hình tượng ngồi phịch xuống giường. Ngồi một lúc lâu, thấy hơi mệt, nàng cời hài nằm xuống giường mơ hồ tính ngủ. Mới vừa nằm xuống, đầu nàng cảm thấy có chút khó chịu. Đưa tay sờ trên chiếc gối găm, nghĩ, chiếc gối này làm bằng gì mà khó nằm như vậy, hình như có vật gì đó bên dưới. Lật gối lên, thấy một chiếc hộp nhỏ cực kì tinh xảo đặt ngay bên dưới. Cầm chiếc hộp lên ngắm xung quanh. Ngắm chán, Trúc Chi mở chiếc hộp ra. Tưởng rằng bên trong đựng vật gì rất thú vị thật làm người ta mất hết hưng phấn a. Chiếc hộp tinh xảo này chỉ đựng một cái hà bao bình thường. Cầm hà bao lên ngắm nghía xung quanh, nàng nhủ mảy: “Tại sao càng nhìn cái hà bao này càng thấy quen, là ta đã từng gặp ở đâu rồi?”

Nghĩ ngợi một hồi cũng không có kết quả, nàng liền cất hà bao vào trong hộp, bỏ chiếc hộp về chỗ cũ rồi nằm sang phía khác ngủ. Nàng không hiểu tẩu tẩu ngủ kiểu gì khi chiếc hộp cứng như vậy để dưới gối. Nàng dù bị lão hòa thượng đáng ghét từng cho ngủ rừng nhưng nàng vẫn không có ngủ được như tẩu ý. Miên man suy nghĩ, Trúc Chi đi đánh cờ với Chu Công lúc nào không hay.

Ở căn phòng bên cạnh

Băng Băng khi vừa mới vào phòng đã nằm lên chiếc giường êm ái, một tay cho lên trán nhắm mắt lại. Tiểu Bạch thấy chủ nhân mình nằm như vậy thì nhảy

lên bụng Băng Băng nằm nhắm mắt lại ngủ. Lan Nhi Tinh Nhi thấy nàng vào, vốn đang ngồi ở giữa phòng thì đồng loạt đứng lên. Nhìn thấy Băng Băng như vậy, Lan Nhi nhìn không được lên tiếng “Tiểu thư, cái nàng công chúa đáng ghét đó làm gì người mà nhìn người mệt mỏi như vậy?”

“Haizzz... đừng nhắc đến nàng ta nữa, ta đau đầu lắm rồi” Băng Băng xua xua tay.

Không biết cái vị sư phụ của cô công chúa này là ai mà luyện ra một đồ đệ có cái miệng nói không ngừng như vậy. Nếu nàng ở lại không biết bây giờ nàng như thế nào rồi.

“Tiểu thư, Quý Sai đưa thư tới” Tinh Nhi lấy từ trong ngực y phục ra một bức tín thư, cung kính đưa cho Băng Băng.

“Hai cái lão gia hỏa đó sao? Đợt này là ai đây? Hai cái lão này mà mạng thư đến thì người này sợ là sắp chết rồi” Băng Băng ôm Tiểu Bạch đặt xuống giường, ngồi dậy nhận lấy bức tín thư. Cầm bức tín thư, nàng xé ra bắt đầu đọc lên tiếng.

“Tiểu Băng Băng bảo bối, bọn ta sau một tháng cuối cùng không phụ sự kì vọng của người. Hai cái lão gia hỏa ta một hôm vừa đi săn về, thấy một chiếc rương tinh xảo đặt trong ngôi miếu tồi tàn hoang vu của bọn ta...” đọc đến đây, trên đầu Băng Băng bắt đầu xuất hiện mấy vạch hắc tuyến. Hai cái lão này đang kể chuyện mây trời cho nàng nghe sao. Lan Nhi và Tinh Nhi cũng không nhìn được thay đổi một khuôn mặt... rất không biết làm sao. Hai cái ông già đó nói miếu của bọn họ tồi tàn, vậy tất cả ngôi miếu trên quốc gia này đều là bỏ hoang mất. Dù bên ngoài tưởng như vậy nhưng thực chất bên trong... thực không còn từ nào diễn tả mà. Lấy lại tinh thần, Băng Băng đọc tiếp “...khi mở rương ra, chúng ta phải thốt ra ngạc nhiên là ‘ôi! nhiều ngân lượng quá’. Trên một đồng vàng bạc châu báu đó là một mẫu giấy ghi tên người cần chữa bệnh. Theo tờ giấy đó, hai lão gia bọn ta đã đột nhập vào nơi đó và được biết, bệnh nhân là một tiểu hài nhi mới có mười tuổi xuân xanh. Nhìn tiểu hài nhi đó còn dọa người hơn bọn ta. Mà tiểu hài nhi này lại là nữ nhi của vị anh hùng giang hồ kính nể nhất: Minh chủ võ lâm Trần Tiên Sinh. Đó mới là một lý do, lý do thứ hai là hãn họ Trần giống tiểu bảo bối người nên bọn ta gửi thư để người cứu nữ nhi của hãn. Hết. À quên, Băng Băng tiểu bảo bối, hai lão già ta đã nhận lời giúp người rồi, người mà không đến thì uy danh của người sẽ bị bôi nhọ đó. Hết thật.”

Đọc xong bức thư, khoe miệng của Băng Băng giật liên hồi. Chẳng nhẽ cứ ai họ Trần là cứu sao? Mà hai cái lão già này cầu y hay ép y đây. Sao cuối thư nàng cảm thấy nàng như là... tay sai của hai cái lão gia hỏa kia vậy. Lắc đầu thờ dài, nàng đứng dậy cầm thư đem đốt. Khi thư đã bị tiêu hủy hoàn toàn, nàng quay sang phía Lan Nhi và Tinh Nhi “Hai tỷ, tính sao giờ, bây giờ ta không được như ngày trước. Nếu trước khi đại công chúa về, chúng ta chưa bị chú ý thì ta có thể đi vài ngày mà không lo. Nhưng các tỷ thấy đó, vị công chúa kia mới về có một ngày mà đã dính lấy Băng Nhi như vậy. Nếu bây giờ đi thì kế hoạch bại lộ mất.”

“Tiểu thư, không cần lo như vậy, không phải gần đến đại hội võ lâm sao. Ở nơi này rất coi trọng võ học nên chắc hẳn Hoàng thượng sẽ phái nhân tài võ học ở Phong Thiên quốc đi. Lúc đó người chỉ cần xin Hoàng thượng cho đi theo những người đó là được rồi.” Lan Nhi nháy mắt nói.

“Ý kiến của Lan Nhi tỷ là tuyệt nhất, không hề là quân sư của Huyết Từ muội. Mà từ đây đến đại hội võ lâm là bao lâu?” Băng Băng cười nói. Nếu không phải hai cái lão gia hỏa kia nhận lời thì còn lâu nàng mới đi.

“Hai tháng nữa là tới.” Tinh Nhi nói. Như vừa nhớ ra cái gì đó, nàng nói thêm: “Hình như hai tuần nữa là sư phụ đến đây, tiểu thư.”

“Ách, tỷ không nhắc ta cũng quên. Phụ thân chỉ biết ta muốn trả thù chứ không hề biết là ta lại dùng cách này để trả thù. Nếu người biết ta sống chung mái nhà với cái tên thần y ngọc kia, bị đối xử như thế này. Với tính của người chắc chắn sẽ giáo huấn cho tên thần y đó một trận. Như vậy Băng Băng sẽ bị lộ mất. Làm sao giờ?” Băng Băng ôm đầu. Nàng không phải không muốn gặp phụ thân. Chẳng qua là bây giờ tình thế không cho phép.

Tinh Nhi thấy nàng ôm đầu ngồi sụp xuống như vậy, ra hiệu cho Lan Nhi đến bên đỡ nàng dậy nói. “Đại hội võ lâm đợt này tổ chức ở Trần gia trang của Trần Tiên Sinh. Nếu đi từ kinh thành đến Trần gia trang, đi xe ngựa mất ít nhất là một tháng ngày đường. Đó là chưa kể nếu xảy ra một vài sự cố. nếu xảy ra sự cố gì ngoài ý muốn thì đi hãn phải hết hơn một tháng. Mà đại hội hai tháng sau bắt đầu. Tinh nhi nghĩ là đoàn võ học ở quốc ta sẽ khởi hành trong vài ngày tới.”

“Vậy sao. Vậy ngủ sớm đi, mai chúng ta vào cung diện kiến. Tinh Nhi, tỷ gửi thư đến cho hai lão già đó là trước ngày đại hội võ lâm Băng Nhi sẽ đến xem bệnh cho tiểu nữ nhi Trần gia trang. Bây giờ muội đi ngủ đây.” Nói xong Băng Băng bỏ hài trên giường ôm Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch biến to ra đi”.

Tiểu Bạch nghe xong, thân hình trắng tuyết đó bị vây bởi một con lốc lửa. Nhưng ngọn lửa này lại không gây chút xíu nguy hiểm gì. Lốc xoáy đó càng lúc càng to ra, đến khi nó tan biến thì ở đó không còn đáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu Tiểu Bạch. Mà thay vào đó, một con thú to hơn cả người nằm. Cái đuôi xù xè đôi để nằm dưới chân. Khuôn mặt của Tiểu Bạch không còn là khuôn mặt của tiểu miêu mà thay vào đó, khuôn mặt nó bây giờ giống một con hổ hơn. Nếu không có hai chiếc răng nanh nhọn dài nhô ra thì chắc chắn ai cũng nghĩ nó là một con bạch hổ.

Băng Băng thoải mái nằm gối lên bụng Tiểu Bạch, kéo mền đắp cho cả hai rồi ôm chân Tiểu Bạch ngủ. Lan Nhi Tinh Nhi không ngạc nhiên gì bởi vì cảnh này xảy ra thường xuyên. Hai người không nói gì, bỏ hài lên chiếc giường còn lại ngủ. Bọn họ hôm nay mệt lắm rồi, nếu không nghỉ ngơi chắc bọn họ chết mất.

Sáng hôm sau – tẩm cung Hoàng hậu

“Nghĩa phụ, nghĩa mẫu, cho Băng Nhi đi cùng đoàn võ học đến đại hội võ lâm đi nha, Băng Nhi muốn xem đại hội võ lâm như thế nào!” Băng Băng làm nũng với Hoàng hậu và Hoàng thượng. Hoàng thượng vẫn không nói câu gì, chỉ yên lặng uống trà. Từ khi ông tỉnh dậy, không lâu sau đó ông cũng nhận ra được tình cảm của Hoàng hậu đối với ông. Lúc đó ông vui đến mức ôm Đức công công xoay mấy vòng liền. Xoay xong ông đi gặp Hoàng Hậu và nói ra hết tình cảm của ông. Lúc đó Hoàng hậu như thế nào nhỉ? À nàng vui mừng đến mức ôm chặt lấy ông, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên khuôn mặt khuyên thành của nàng. Từ ngày đó, ông thường xuyên qua đêm và dùng bữa luôn ở đây. Thỉnh thoảng ông cũng cầm một chút tấu chương đến đây ngồi đọc.

Sáng hôm nay, ông ý định đưa Hoàng hậu tản bộ thì đột nhiên bão bối của ông lại đến đây, nói cái gì mà buồn chán, xong là nghe thấy sắp có đại hội võ lâm, muốn ông cho nàng đi. Ông không nói gì mà chỉ yên lặng uống trà, ý muốn xem Hoàng hậu muốn xử trí ra sao.

“Băng Nhi, đại hội võ lâm nghe tưởng như rất hấp dẫn nhưng nơi đó rất nguy hiểm, mà con lại đang bị bệnh. Vì vậy con ở nhà chơi với nghĩa mẫu đi, có được không?” Hoàng hậu dịu dàng nói.

“Không chịu đâu a, Băng Nhi muốn đi đại hội võ lâm. Nếu hai người lo lắng cho Băng Nhi thì hai người cho ám vệ đi theo con. Thế là được rồi a. Còn bệnh tình thì Băng Nhi đã đỡ nhiều rồi, hai người đừng lo lắng.” Băng Băng chu môi làm nũng đưa tay Hoàng hậu.

“Cái này... Hoàng thượng, người thấy thế nào?” Hoàng hậu không biết nên làm sao quay sang hỏi Hoàng thượng. Nghe thấy mình bị điểm danh, cuối cùng Hoàng thượng cũng ngẩng đầu lên khỏi tách trà, cười sùng sình nhìn về phía Hoàng hậu và Băng Băng: “Băng Nhi nếu đã muốn đi như vậy, sao ta có thể để tâm can bảo bối của ta buồn được” Nói rồi ông nhìn trong góc khuất gọi: “Bạch Hổ”. Từ trong góc xuất hiện một nam nhân tuấn tú vạm vỡ. Khuôn mặt hần lạnh gần bằng tảng băng trong vương phủ kia rồi. Băng Băng thấy hần xuất hiện, nàng không mấy ngạc nhiên vì khi vào đây nàng đã cảm nhận được một khí tức lạ trong này. Nhưng xung quanh Hoàng thượng ngày trước làm gì nàng cảm thấy được khí tức này. Nàng cam đoan hần mới được triệu về sau khi ông ta được giải trừ. Ông ta bắt đầu cảnh giác rồi.

Bạch hổ đến bên Hoàng thượng, hành lễ “Chủ tử có gì phân phó?”

“Người cũng đã nghe hết rồi đúng không? Bây giờ ta lệnh cho người dẫn theo Chu Tước ba ngày sau đi theo Băng Nhi đến đại hội võ lâm và bảo vệ an toàn cho nó” Hoàng thượng lạnh nhạt trả lời. Cả người ông toát lên phong thái vương giả làm người ta kính sợ.

“Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh” Bạch Hổ hành lễ.

“Được, lui đi” Hoàng thượng phất tay cho Bạch Hổ lui. Khi Bạch Hổ lần nữa biến mất, chưa kịp chuẩn bị, ông bị một người bắt ngờ ôm lấy: “Băng Nhi biết người rất thương Băng Nhi mà.”

Thấy Băng Băng ôm lấy Hoàng thượng làm nũng, Hoàng hậu giả bộ ghen nói “Băng Nhi không thương nghĩa mẫu, haizz thật đau lòng a” Nói xong nàng khoa chương cầm tay áo giả gạt nước mắt. Băng Băng nở nụ cười chạy đến ôm tay Hoàng hậu, đôi môi anh đào chu lên: “Băng Nhi làm sao không thương nghĩa mẫu được, Băng Nhi yêu hai người nhất a”

Băng Băng nở một nụ cười xuất phát từ tâm can. Dù hai người này có khả năng là kẻ thù giết di nương mà nàng muốn tìm. Nhưng nàng không thể phủ nhận, bọn họ đã cho nàng cảm giác mà nàng luôn ao ước, cảm giác một gia đình hoàn chỉnh. Ngày trước, khi nàng bắt đầu ý thức được thì nàng đang ở cùng di nương tại một không gian khác. Đến khi xảy ra biến cố, nàng được di nương dùng hết hơi sức cuối cùng đưa về đây và tình cờ gặp được phụ thân. Nhưng trở trêu, mẫu thân của nàng đã mất từ rất lâu rồi. Dù phụ thân rất sủng ái nàng, sủng ái thay cho phần của mẫu thân nhưng trong lòng nàng vẫn luôn mong một gia đình, một gia đình hoàn chỉnh có phụ thân, có mẫu thân, cả nhà bọn họ sẽ sống những cuộc sống vui vẻ bình dị nhưng lại rất ấm áp. Nay, cái tình cảm nàng ao ước lại được nhận từ bọn họ. Thật là là nàng không hề bài xích với cái cảm giác này. Vậy thì để nàng có được một chút thời gian để có thể hưởng thụ cái tình cảm này. Chỉ một thời gian ngắn thôi. Nếu bọn họ thật sự là người đã gián tiếp giết di nương, nàng không dám chắc nàng có thể xuống tay với họ hay không, nhưng chắc chắn là nàng không để cho di nương chết một cách oan uổng như vậy.

Ở bên ngoài, Lan Nhi Tĩnh Nhi nhìn hình ảnh gia đình ấm áp kia, các nàng không kiềm được tiếng thở dài ngao ngán. Từ sau khi tiểu thư đi giải độc cho Hoàng thượng, từ đó các nàng bắt đầu để ý đến cách ứng xử của người với Hoàng thượng và Hoàng hậu. Họ phát hiện, không biết tiểu thư bỏ đi chiếc mặt nạ vô hình lúc nào không hay. Dù là diễn cũng không thể nhập tâm như vậy. Có lần các nàng cũng từng khuyên tiểu thư không nên đặt quá nhiều tình cảm vào hai người kia, nhờ họ thật sự là kẻ thù của tiểu thư thì sao? Lúc đó tiểu thư đã nói rằng dù một phút thôi, một giây cũng được, người muốn được hưởng tình cảm gia đình ấm áp này.

Từ hoàng cung trở về Độc vương phủ, Băng Băng chạm trán với đại sư huynh ngốc nghếch của mình ngay tại cửa lớn. Nhìn y, nàng cảm thấy một chút áy náy. Mặt y hiện lên vẻ mệt mỏi, hần là cả đêm không ngủ. Nàng biết đại sư huynh đang tìm nàng khắp kinh thành. Nhưng với tình cảnh này, nàng không thể gặp huynh ấy được.

Từ thần y thấy nàng, hừ lạnh, coi thường nàng trực tiếp đi qua nàng hướng Bắc Uyên đi. Băng Băng chẳng thèm quan tâm, nàng đi hướng Tây Uyên. Nàng lại nhớ Tiểu Bạch rồi, dù mới gặp sáng nay.

Bắc Uyên

“Vương gia, người bây giờ rất tốt, không cần tìm đến bản thân y để chữa bệnh đâu” Từ thần y khi vừa mới mở cửa vào phòng thì đã thấy Minh Nhật ngồi đó. Y đang rất mệt mỏi đấy, y muốn ngủ một giấc thật sáng khoái. Nhưng sao ông trời không thương y sao, muốn thời gian nghỉ ngơi cũng khó.

“Bỏn vương đến không vì bệnh” Minh Nhật ngồi ở vị trí chủ tọa lạnh lùng nói.

“Vậy ngài đến vì chuyện gì, nói nhanh có được không, bỏn thần y đang rất mệt” Y tùy tiện ngồi vào một chiếc ghế, cầm tách trà gần đó rót một tách uống.

“Ngoài người là thần y, trên giang hồ còn những ai biết về y thuật?” Minh Nhật nhìn thẳng vào Từ thần y. Sờ dĩ hần hỏi vậy là vì Chi Nhi nói với hần là từ trên người Trần Băng Băng, muội ý nghĩ thấy mùi dược liệu. Từ thần y là thần y nổi danh, chắc hần y cũng sẽ biết một vài người cũng biết y thuật.

“Những người biết y thuật trên giang hồ thì không nhiều lắm. Trừ ta ra, còn sáu người nữa rất là nổi danh. Nổi danh nhất là tứ sư muội Huyết tử của ta. Như ta đã kể, muội ấy là nữ nhi cũng như đồ nhi làm cho sư phụ ta tự hào nhất. Muội ấy cứu người được cũng có thể giết người được. Thứ hai là sư phụ quái y của ta và cặp đôi Quý Sai. Sư phụ là người cuồng y thuật, nếu người mắc phải chứng bệnh nan y hay là chất kịch độc, sư phụ ta mà nghe

được thì sẽ bắt người đó đi để nghiên cứu giải độc. Vì vậy sư phụ với có danh hiệu là quái y. Còn cặp đôi Quỷ Sai. Bọn họ tàn ác dư thừa, ai đắc tội với họ chỉ có con đường sống không bằng chết. Hai người này chỉ thích chế độc được chứ không bao giờ chế giải được. Nhưng bây giờ không hiểu sao lại không thấy bọn họ xuất hiện trên giang hồ nữa, có người nói họ chết rồi, có người lại nói họ đi ẩn cư. Đứng thứ ba là bản thân y danh danh đại đình là ta. Đứng thứ năm là nhị sư đệ và tam sư muội của ta. Bọn họ muội người là chế giải được một người chế độc được. Bây giờ Nhị đệ là đại đương chủ của một trang, tam muội theo ca ca của mình làm nhị đương chủ ở đó. Họ thường chế được bán, tiền bán đó bọn họ lấy hai phần ba ra làm quỹ chữa bệnh cho những người nghèo. Nổi danh chỉ có vậy, còn ai biết nữa không thì ta không có biết”. Nói hết một lèo, Từ thần y rót một ly nước để thanh quản. Khi cổ họng không còn cảm giác khô khốc nữa, y ngẩng mặt lên nhìn Minh Nhật hỏi “Vương gia, ngài còn chuyện gì không?” Nếu hết rồi ngài mau mau đi đi, ta mệt lắm rồi.

“Quỷ Sai có nhận đồ đệ nào không?” trầm ngâm một lúc, Minh Nhật lên tiếng.

“Đồ đệ, đừng đùa, bọn họ là hai tên ngốc đó, không theo đòi làm đồ đệ người ta thì đã là tốt lắm rồi” Từ thần y cười giễu cợt. Một tên điếc một tên câm đã thế lại là ngốc lão, bọn họ quy ẩn giang hồ là đúng đó. Y nào biết, chỉ vì cái thái độ giễu cợt này của y mà làm y sống không được mà chết cũng không xong. Nếu không có Băng Băng thì không biết y còn bị hành hạ đến bao giờ. Sau lúc đó, nhìn thấy hai lão, y chọn đi đường vòng để tránh trạm trấn với họ.

“Vậy người nghỉ đi” nói rồi Minh Nhật đứng dậy đi ra khỏi phòng. Khi hắn vừa ra khỏi phòng, Từ thần y không trụ được nữa, ngay cả hai chân cũng đã leo lên chiếc giường mềm mại đánh một giấc.

Tây Uyên

Băng Băng vừa bước vào Tây Uyên đã bị một bóng đen đột ngột ôm lấy. Vì người này không có sát ý nên nàng tùy ý để nàng ta muốn làm gì thì làm. Trúc Chi ôm lấy Băng Băng oán trách “Tiểu Băng Băng, tẩu đi đâu vậy? Không cho Chi Nhi đi cùng, tẩu thật là hư!”

“Ta đi đâu, công chúa muốn biết để làm gì?” Băng Băng lạnh nhạt nói, đẩy đẩy cánh tay đang ôm nàng ra.

“Tiểu Băng Băng, gọi ta là Chi Nhi” Chi Nhi không buông, ôm chặt Băng Băng hơn.

“Buông” Băng Băng nhũn mày khó chịu nói.

“Tẩu không gọi muội là Chi Nhi thì còn lâu muội mới buông” Chi Nhi bá đạo nói.

“Người... haizzz... Chi Nhi, có thể buông tay chưa” Băng Băng ý định hạ thủ với cái cô công chúa này nhưng không hiểu vì sao nàng lại không xuống tay được. Mỗi lần ở gần nàng ta, nàng lại có cảm giác thân quen không nói được thành lời. Nghe nàng ta gọi nàng là tẩu tẩu, nàng lại cảm thấy từng có ai đó gọi nàng là tẩu tẩu, nhưng nàng không nhớ ra nổi là ai.

“Tẩu tẩu ba ngày sau Chi Nhi phải đi xa rồi, tẩu có thể hay không đừng lạnh lùng với Chi Nhi như vậy được không?” Chi Nhi đầu cúi xuống, hai ngón tay chọc chọc vào nhau lên nhìn Băng Băng. Nhìn thấy dáng vẻ của nàng, thái độ của Băng Băng bất giác dịu đi hỏi: “Chi Nhi đi đâu?”

“Chi Nhi bị đại vương huynh đáng ghét bắt đi đến đại hội võ lâm a, Chi Nhi muốn ở nhà với Tiểu Băng Băng cơ” Chi Nhi ủy khuất ôm lấy Băng Băng kể.

“Không được ôm tiểu thư như vậy” Lan Nhi ở bên cạnh nhìn không nổi kéo Trúc Chi ra. Nàng chính là không muốn ai giành tiểu thư với nàng và tỷ tỷ.

“Này, người vô lễ, dám kéo bản công chúa ra” Từ dáng vẻ đáng yêu, Trúc Chi quay ngoắt phát biến đổi thành một cô công chúa điệu ngoa mắng Lan Nhi.

“Công chúa đã là gì chứ, không phải là được cái danh hiệu thôi sao?” Lan Nhi cũng không vừa nói.

“Người...” Trúc Chi định phát hỏa nhưng Băng Băng lên tiếng nói trước “Hai người thôi đi”. Thế là hai người đồng thời ngậm miệng, im lặng đứng như những đứa trẻ phạm lỗi làm nàng và Tinh Nhi phải nhìn cười. Nhẹ nhàng đằng hắng để không cười nữa, nàng nhìn hai người “Lan Nhi, tỷ nhường con... Chi Nhi một chút đi.”

“Dạ” Lan Nhi ỉu xù nói.

“Còn Chi Nhi, người có thể lấy phong thái của công chúa được không? Cả ngày cứ như một đứa trẻ không lớn.” Băng Băng tiếp tục giáo huấn

“Chi Nhi biết lỗi rồi, tẩu tẩu tha lỗi cho Chi Nhi nha” Trúc Chi cười tít mắt nói.

“Được rồi được rồi. Mà người cũng không phải buồn, đợt đại hội võ lâm này ta cũng đi.” Băng Băng thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bại lộ

“Chi Nhi biết tẩu sẽ đi mà... CÁI GÌ... TÁU ĐI...” Trúc Chi vẫn cúi mặt ỉu xù nói. Đến khi tiêu hóa xong câu nói của Băng Băng, rút cuộc nàng cũng ngẩng đầu lên, âm lượng của nàng làm cho ba người ở đây phải bật tai.

Lan Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai giễu cợt: “Kim chi ngọc điệp như công chúa, có khi không ai chịu lấy đâu.”

“Này, ngươi có thù với bản công chúa hay sao mà hết lần này đến lần khác ngươi chọc giận ta vậy. Bản công chúa ta như hoa như ngọc, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe đổ người nở lòng nào chọc giận ta” Trúc Chi không chịu yếu thế nói. “Ta, đại công chúa khuynh quốc khuynh thành, Trấn quốc công chúa dưới duy nhất chỉ có năm người nhưng lại trên vạn người. Người muốn lấy ta ngươi đếm mấy ngày còn chưa hết.”

“Đâu nhĩ sao ta không thấy ai, hay là công chúa quá mộng tưởng về bản thân mình rồi” Lan Nhi nói khích.

“Bản công chúa nghĩ người mới là khó xuất giá đấy, nói chuyện chanh chua, chẳng ra dáng thực nữ.” Trúc Chi tức giận nói lại, dám nói nàng mộng tưởng hừ còn lâu.

“Ta không thực nữ, vậy ngươi chắc là thực nữ nhĩ!” Lan Nhi cười châm chọc.

“Ngươi... Tiểu Băng...” Trúc Chi nói không lại, quay sang định tìm chỗ dựa là Băng Băng nhưng chẳng thấy người cần tìm đâu nữa.

Băng Băng đứng đây nghe hai người ta ta ngươi ngươi đến mức độ đầu đau âm ỷ. Không chịu nổi nữa, nàng đi thẳng vào phòng nghỉ ngơi. Cuối cùng, hai người kia cãi nhau chán xong không thấy Băng Băng đâu nữa, Trúc Chi lên tiếng cáo trạng trước: “Tất cả là tại ngươi, Tiểu Băng Băng bỏ đi rồi đấy!”

“Tại ta? Ha... công chúa không có phần chặc?” Lan Nhi đứng khoanh tay nói.

“Ta nói tại ngươi là tại ngươi” Trúc Chi không nói lý nói

“Tại công chúa...” Lan Nhi không chịu yên nói

“Tại ngươi...”

“Tại công chúa...”

“Ngươi...”

“Công chúa...”

“Ngươi, ngươi, ngươi...”

“Công chúa, công chúa, công chúa...”

...

Cuối cùng, chìm chóc trong Tây Uyển không thể chịu được hai cái nữ tử rảnh việc thừa nước đục thả câu kia. Con thì đâm đầu vào một cái lỗ cây để tránh nạn cho cái lỗ tai, con thì đâm đầu xuống đất, con thì bay đi chỗ khác. Hai cái người trong phòng kia thì rất là nhân nhả cho vài mềm vào tai... ngồi đánh cờ. Hôm nay Tây Uyển không thể nói là nhộn nhịp bình thường, mà là quá nhộn nhịp. Nhộn nhịp đến mức làm người ta đau đầu.

~~~~~ Dải ngân hà ta đã trở lại và ngăn cách chuyến đi gian nan ~~~~~

Ba ngày trôi qua thật nhanh. Hôm nay là ngày đoàn võ học được Hoàng thượng cử đi đại hội võ lâm khởi hành. Băng Băng hôm nay phải nói rất bí ẩn. Áo choàng đen che đi nửa khuôn mặt và dáng người mảnh khảnh của nàng. Sở dĩ nàng mặc như vậy là để cho Tiểu Bạch có thể ngồi ở vai nàng. Mấy tháng này ủy khuất cho nó rồi. Lan Nhi Tinh Nhi thì vận bộ dạ hành màu hồng giống hệt nhau, bảo kiếm cài bên hông. Nhìn hai nàng như đóa hoa anh đào thuần khiết làm lòng người ta cảm thấy yên bình. Trúc Chi lại vận một bộ hồng y, bảo kiếm cũng cài bên hông. Mái tóc óng ả được nàng buộc một nửa bằng một dải lụa cùng màu. Nhìn Trúc Chi như một đóa hoa kiều diễm thu hút ánh mắt của mọi người.

Hôm nay bên cạnh Trúc Chi lại xuất hiện một nam tử. À phải nói là nữ giả trang. Đó là Hồng Ảnh. Nàng hôm qua vừa mới trở về, nhận lệnh theo bên cạnh Trúc Chi công chúa bảo vệ an toàn cho người. Nàng luôn chung thủy với màu đỏ nên hôm nay nàng vận một bộ y phục màu đỏ. Bảo kiếm nàng luôn luôn cầm trên tay. Với dung nhan của nàng đã đánh cắp không biết bao nhiêu trái tim của nữ tử ngây thơ rồi.

Đoàn người tham gia đại hội võ lâm có tổng cộng bốn người. Minh Nhật, Hạo Nhiên, Từ thần y và Trúc Chi. Băng Băng và những người khác được phép đi chung để học hỏi thêm đại hội. Minh Nhật vẫn là vận bộ hắc bào, không bao giờ thay đổi, bảo kiếm bên hông. Hạo Nhiên lại vận một bộ lục bào, với nụ cười không bao giờ đổi, hắc cũng đã cướp đi không ít trái tim của các thiếu nữ. Từ thần y cũng không đổi, vẫn chỉ vận một bộ Bạch y. Trên vai y đeo thêm một hòm thuốc.

Hoàng hậu thấy bảo bối của mình gần phải xa mình, nàng cầm tay Băng Băng nói: “Băng Nhi, con ở lại đi, con đi như vậy khi ta nhớ con thì phải làm sao đây?”

“Nghĩa mẫu, người đừng buồn. Trên đường đi có ngang qua núi Tuyết Liên, Băng Nhi sẽ mang cho người một bông.” Băng Băng ôm tay Hoàng hậu nói.

“Tiểu nha đầu này, rất biết lấy lòng người khác nha. Ta không cần Tuyết Liên, ta chỉ cần con bình bình an an trở về thôi.” Hoàng hậu vuốt vuốt sợi tóc mai của Băng Băng, dịu dàng nói.

Nghe được câu nói của Hoàng hậu, hốc mắt Băng Băng hơi hơi nóng. Nàng ôm chặt lấy Hoàng hậu, không muốn người khác thấy nàng khóc. Hoàng thượng đứng bên cạnh, thấy hai người ôm nhau như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ. Nhưng cũng không thể chậm trễ giờ lành, Hoàng thượng đến bên cạnh hai người dịu dàng nói: “Băng Nhi chỉ là đến đại hội võ lâm, không phải một đi không trở lại. Trẫm đã phái Bạch Hổ Chu Tước đi theo bảo vệ an toàn cho nó rồi, nàng yên tâm đi.”

Hoàng hậu nghe thấy vậy, từ từ buông Băng Băng ra. Nàng mặt nghiêm lại dặn dò đủ thứ “Trên đường đi không được ủy khuất chính mình, nếu khát thì phải uống, đói phải ăn, lạnh thì phải mặc thêm đồ vào. Vốn dĩ con đang rất yếu, ta thật không muốn con đi đâu cả”

“Thôi thôi nghĩa mẫu, Băng Nhi đã biết con sẽ chăm sóc cho mình thật là tốt. Khi người gặp lại Băng Nhi, chắc chắn sẽ béo ra cho người coi, hi hi” Băng Băng cười trừ.

“Được rồi, đã đến giờ xuất phát.” Hoàng thượng nói.

“Nghĩa phụ, người ở lại phải chăm sóc tốt cho nghĩa mẫu, Băng Nhi muốn lúc Băng Nhi về sẽ có một muội muội hay đệ đệ. Mà cả hai đi, hihihi...” nói xong không đợi Hoàng thượng Hoàng hậu kịp có biểu hiện gì, Băng Băng đã chạy đến xe ngựa nhảy lên ngồi. Vào trong nàng thấy Lan Nhi Tinh Nhi đã chờ nàng. Hướng đằng sau Lan Nhi, Băng Băng nói: “Tiểu Bạch, ra đây nào.”

Khi lời Băng Băng vừa dứt, Tiểu Bạch trốn sau lưng Tinh Nhi nhảy vào lòng Băng Băng dụi dụi vài cái rồi chui vào trong tay áo của nàng. Băng Băng cười cười rồi cầm mũ áo choàng trùm lên che đi nửa khuôn mặt tuyết sắc của mình. Nàng ngồi dựa vào xe nhắm mắt dưỡng thần. Nàng có linh cảm chuyến đi này sẽ rất thú vị.

Khi Băng Băng đã lên xe ngựa, Minh Nhật, Từ thần y, Hạo Nhiên, Trúc Chi, Hữu Ảnh Hồng Ảnh đồng loạt nhảy lên ngựa khởi hành đến Trần gia trang.

Đoàn khởi hành thâm thoát cũng đã gần nửa tháng. Vì là có một chiếc xe ngựa nên tốc độ của mọi người giảm đi rất nhiều, như lời Trúc Chi nói là vừa đi vừa ngắm cảnh. Tối nay, đoàn người dừng chân tại một khu rừng. Khi dừng lại, ba huynh đệ vương gia thì đi sâu vào rừng để săn. Nửa tháng nay toàn ăn lương khô, mọi người thì không sao nhưng có một cô công chúa rất là khó chiều lái nhái bên tai Minh Nhật nên hẳn không thể không dừng lại tại đây. Từ thần y thì chẳng biết chạy đi đâu. Hữu Ảnh Hồng Ảnh thì đi tìm củi. Băng Băng nhảy xuống khỏi xe ngựa, vẫn trùm mũ áo choàng che đi nửa khuôn mặt. Xuống sau nàng là Lan Nhi Tinh Nhi. Băng Băng nhìn khu rừng này một chút, cảm thấy nơi đây không có gì nguy hiểm mới thả lỏng tâm tình, đi sâu vào trong rừng. Nàng chắc chắn là người đó đang đi theo nàng. Đến khi đi đủ xa rồi, nàng dừng lại. Lan Nhi Tinh Nhi nhủ đôi mày thanh tú lại, không hiểu vì sao tiểu thư lại đi vào sâu trong rừng.

“Các ngươi có thể ra rồi đó, ở đây không có ai đâu” Băng Băng hướng vào chỗ tối nói. Ngay lập tức, hai bóng hắc y nhân đứng quỳ gối trước mặt nàng: “Bạch Hổ Chu Tước ra mắt vương phi, người có việc gì sai bảo?”. Bạch Hổ là người trầm ổn, lên tiếng nói.

“Đưa ta xem lệnh bài của các ngươi.” Băng Băng lạnh nhạt ra lệnh. Ở nàng toát lên một khí chất vương giả làm cho người đối diện phải kính sợ. Bạch Hổ nghe thấy nàng yêu cầu như vậy, nghi hoặc đưa ra khối lệnh bài của hắn cho nàng.

Nhìn khối lệnh bài bằng bạc, khắc hình con rồng đen chứ không phải bông hoa kia, Băng Băng bất giác thờ phào nhẹ nhõm. Thật may khi người đó không phải nghĩa phụ. Nhưng nhìn con rồng đen, một cổ tò mò dâng lên trong lòng nàng, nhìn Bạch Hổ Chu Tước nàng cất giọng lạnh nhạt hỏi: “Con rồng đen có ý nghĩa gì?”

“Vương phi, con rồng đen thể hiện thân phận ám vệ thân cận của Hoàng thượng” Bạch Hổ không cảm xúc trả lời. Không quan tâm đưa trả khối lệnh bài cho Bạch Hổ, Băng Băng nói: “Trong chuyến đi này, dù có thấy gì ngươi không được gửi thư về cho nghĩa phụ, ta muốn nói thì ta tự nói”

“Chuyện này không thể” Chu Tước lên tiếng. Giọng của Chu Tước trong trẻo như tiếng nước, nghe rất là êm tai. Nhưng đáng tiếc hẳn lại là nam nhân, đã thế còn là một ám vệ. Thật đáng tiếc, đáng tiếc...

“Nghĩa phụ bảo các ngươi theo bảo vệ bốn vương phi, vậy thì các ngươi phải nghe lệnh bốn vương phi. Ta mà phát hiện một trong hai ngươi lên gửi thư, lúc đó đừng trách ta không lưu tình”. Nói xong Băng Băng phát áo rồi đi, để lại Bạch Hổ Chu Tước khó hiểu đứng tại chỗ. Lan Nhi Tinh Nhi vẫn duy trì im lặng đi theo Băng Băng.

Về nơi tập trung, Băng Băng bị một bóng dáng màu đỏ ôm chặt lấy làm mũ trùm của nàng xém rơi ra. May là nàng giữ khíp, không thì Tiểu Bạch lộ ra hết. Tiểu Bạch đang nằm vắt người ngang vai nàng, cảm thấy người nàng hơi chấn động thì mở mắt ra. Thấy tình thế không ổn, nó chui vào mái tóc dài của nàng trốn. Cảm thấy Tiểu Bạch đã trốn kỹ, Băng Băng bất giác thờ phào nhẹ nhõm.

Nhìn lại cái người đang ôm chặt lấy mình, đôi mày thanh tú của Băng Băng nhíu lại, lạnh nhạt nói: “Công chúa chú ý một chút, ta không thích người đột ngột ôm ta.”

“Chi Nhi, phải gọi là Chi Nhi. Ta nhớ Tiểu Băng Băng. Cả ngày trừ lúc ăn trưa thì tẩu toàn trốn trong xe, người ta nhớ người quá a” vừa nói Trúc Chi vừa dụi dụi vào cổ Băng Băng. Ở đằng xa, một người thấy vậy thì cảm thấy trong người rất là khó chịu, rất muốn tiến đến lôi muội muội của mình ra.

“Được rồi, Chi Nhi có thể buông ta ra không?” Băng Băng giọng điệu không đòi hỏi, trong lòng thầm gào thét.

“A được rồi. Ta cùng hai vương huynh đi săn được mấy con thỏ, đang nướng, Tiểu Băng Băng đến đây ăn cùng đi!” vừa nói Trúc Chi vừa kéo Băng Băng đến khúc gỗ lớn gần đống lửa ngồi. Băng Băng nhìn qua Lan Nhi Tinh Nhi ý bảo hai người cùng đi đến chỗ ngồi ăn. Từ thần y thì không nói gì, chỉ hừ lạnh nhìn Băng Băng rồi không để ý nghiên cứu cuốn sách được của mình. Minh Nhật và Hạo Nhiên đang bàn về chuyến đi đến Trần gia trang. Nơi đó rất xa nên hai người ý định dừng tại một thành trì nhỏ để mua một vài thứ nữa. Hữu Ảnh và Hồng Ảnh thì đang nướng thịt.

Khi giải quyết xong bữa tối, Trúc Chi nhìn Băng Băng hứng thú hỏi: “Tiểu Băng Băng biết đánh đàn không?”

“Sao không. Tiểu thư ta đánh đàn không chỉ người mà vật còn xao động.” Lan Nhi tự hào nói nhưng lại nhận được cái trừng mắt của Băng Băng và cái véo đau đớn của Tinh Nhi. Lúc này nàng mới biết mình đã nói điều không nên nói. Lan Nhi tự động im miệng không nói chuyện nữa. Nhưng câu nói của Lan Nhi lại làm cho những người ở đây đều ngạc nhiên. Với họ, Băng Băng là nữ nhi của một thường dân bình thường, chắc hẳn không biết đánh đàn mới đúng.

“Sao lại hỏi vậy?” Băng Băng khó hiểu nhìn Trúc Chi.

“Không khí có phần hơi chán, Trúc Chi muốn nâng không khí lên một chút. Nhưng, đại vương huynh thì chỉ biết cầm kiếm cầm bút, nhị vương huynh ngoài kiếm với bút còn cầm quạt đi treu ghẹo con gái nhà lành. Từ thần y thì không nên chông chờ. Hồng Ảnh và Hữu Ảnh thì càng không biết đến mấy thứ đó. Chỉ còn Tiểu Băng Băng thôi.” Trúc Chi cười hi hi nhĩ nhĩ.

“Sao Chi Nhi không đánh?” Băng Băng nói.

“Chi Nhi từ nhỏ đã đối mặt với một đám sư, làm sao ta có thể học mấy cái thứ kia” Trúc Chi nói.

“Vậy sao không hỏi Lan Nhi Tinh Nhi?” Băng Băng tiếp tục hỏi.

“Lan Nhi thì ta không nói chuyện, còn Tinh Nhi thì suốt ngày trung ra bộ mặt viết to mấy chữ ‘đừng có bắt chuyện với ta’, nhìn ta cũng không muốn nói. Chi còn tẩu thoát” Trúc Chi nói. Thấy Băng Băng có dấu hiệu từ chối, nàng ôm lấy tay Băng Băng làm nũng “Đàn một khúc đi mà Tiểu Băng Băng, đi mà, nha nha nha”

Không chịu nổi Trúc Chi làm nũng, Băng Băng quay sang Lan Nhi nói: “Lan Nhi tỷ, tỷ có mang cổ cầm theo chứ?”

Trúc Chi nghe thấy vậy vui mừng ôm lấy Băng Băng nói: “Tiểu Băng Băng là tốt nhất”

“Có tiểu thư, để Lan Nhi đi lấy.” Lan Nhi nhanh chóng ra xe ngựa lấy cây cổ cầm được bọc kỹ lưỡng trong một tấm lụa. Đặt cổ cầm lên đùi Băng Băng, Lan Nhi lui ra ngồi đằng sau Băng Băng cùng Tinh Nhi.

Tháo dây thắt bọc cây cổ cầm ra, mở mảnh lụa, cây cổ cầm hiện ra mắt mọi người. Cây cổ cầm này đẹp đến không gì có thể miêu tả. Thu hút nhất là hoa văn trên cây cổ cầm này. Trúc Chi không kìm lòng được than: “Cây cổ cầm này thật là đẹp. Tiểu Băng Nhi, bông hoa khắc trên thân cổ cầm là hoa gì vậy?”

“Đó là Tuyết Liên” Băng Băng lạnh nhạt nói. Lời nói của nàng làm cho Từ thần y giật mình ngẩng mặt lên nhìn chằm chằm cây cổ cầm. Nhìn cây cổ cầm, y kinh ngạc nhìn lên đánh giá Băng Băng. Giọng y không giấu nổi vẻ kích động hỏi “Người lấy cây đàn này ở đâu?”

Cây cổ cầm kia, nếu y không nhìn lầm thì nó chính là cây cổ cầm do chính tay y làm, hoa văn trên nó là y theo ý sư phụ mà làm. Cây cổ cầm này y phải mất rất lâu mới làm xong. Dây đàn là dây tơ của nhện tinh, rất chắc chắn mà đánh lên nghe rất hay. Trên thân đàn duy nhất chỉ có một bông hoa Tuyết Liên. Dưới nó, theo lời sư phụ, y khắc một chữ Từ vào. Chữ Từ này y biết. Đó là Từ trong Huyết Từ, nữ danh của tứ muội muội, nữ nhi bảo bối của sư phụ.

“...Người không cần biết” Băng Băng vẫn giữ bộ mặt lạnh nhạt trả lời. Về mặt của Từ thần y làm cho Minh Nhật, Hạo Nhiên, Hữu Ảnh Hồng Ảnh sinh ra hoài nghi. Bọn họ biết Từ thần y này, có lúc như một tên vô lại, có lúc lại như một kẻ trầm lặng. Nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy vẻ mặt kích động như bây giờ của y.

“Muội là Huyết Từ?” Từ thần y dè dặt hỏi. Người nữ tử này, y có cơ sở để nghi ngờ nàng là Huyết Từ tứ sư muội. Đầu tiên là tỷ nữ của nàng ta chính là người của tứ sư muội. Thứ hai là mỗi lúc nàng ta chuyển động, y đều nghe thấy tiếng chuông rất quen thuộc. Đến bây giờ, nàng lại có cây cổ cầm của Huyết Từ. Nàng có thật sự là Huyết Từ.

Phán đoán của Từ thần y làm cho mọi người ở đây trừ Lan Nhi Tinh Nhi ra thì ai cũng ngạc nhiên, không tin vào tai mình.

“Huyết Từ? Đó là ai?” Băng Băng dứt khoát giả ngu nói.

“Trên cây cổ cầm kia có khắc chữ Từ ở dưới bông Tuyết Liên, mà chữ đó là do chính tay ta khắc. Dưới chân muội là một cái lặc chân có năm chiếc lục lạc, dây lặc màu trắng. Tỷ nữ của muội, một trong hai người là Tinh Nhi. Ta nói có đúng không?” Từ thần y ép hỏi tới cùng.

Nghe Từ thần y nói xong, không khí nhất thời rơi vào trầm mặc. Một lúc sau Băng Băng nở một nụ cười nửa miệng nói: “Haha. Đúng vậy, ta là Huyết Từ. Không ngờ tên thần y ngốc huynh cũng rất thông minh đó”

“Thì ra muội ở gần ta như vậy. Tại sao muội không lộ diện, mà sao muội lại sống với thân phận nghĩa nữ của Hoàng Thượng?” Từ thần y kích động hỏi.

“Tình cảnh bất buộc” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Tình cảnh bất buộc, vậy tại sao muội lại hạ...” Từ thần y đang nói thì đột ngột bị Băng Băng cho uống một viên dược. Vì viên dược vào miệng tan luôn nên y không thể nhổ ra được. Đến khi y định nói gì đó thì phát hiện mình không thể nói được. Y tức giận trừng Băng Băng.

Trực tiếp bỏ qua ánh mắt của Từ thần y, Băng Băng vuốt ve cây cầm nói “Huynh quá lảm chuyện, im lặng một chút”

“Tại sao?” Một giọng nói lạnh lùng trầm thấp vang lên. Băng Băng nghe thấy câu nói, lạnh nhạt nhìn về phía Minh Nhật, nói: “Ngươi là muốn hỏi chuyện gì? Muốn hỏi ta vì sao bảo ngươi thành thân với ta chứ gì. Nếu ta nói đó không phải ý của ta, ngươi tin không?”

“Không phải chủ ý của nàng, vậy là của ai?” Khi biết nàng là ân nhân, là nữ tử mình đang tìm, hần đột nhiên có cảm giác vui trong lòng. Nhưng nghe nàng nói, thành thân với hần không phải là nàng tự nguyện, đột nhiên hần cảm thấy hụt hẫng. Hần bị sao vậy?

“Hoàng thượng. Ta vì muốn người vui nên ta mới làm vậy.” Băng Băng mặt không đỏ, tim không loạn nói dối. Lan Nhi Tinh Nhi về mặt... rất không biết làm sao. Tiểu thư nói dối thật có đẳng cấp.

Thấy mọi người lâm vào trầm tư, Băng Băng đứng dậy, đi đến một gốc cây kiểm tra. Xong nàng sang phía đối diện của cây đó kiểm tra. Đảm bảo cây đủ chắc chắn, nàng bỏ áo choàng vắt lên cành. Cả ngày Băng Băng chúi áo choàng nên mọi người không có biết dáng người nàng ra sao. Hôm nay, Băng Băng cởi áo choàng ra, lộ ra dáng người cao gầy. Nàng vận một bộ bạch y. Dây lưng màu trắng khoe ra vòng eo thon nhỏ của nàng. Bộ y phục này được thiết kế đặc biệt. Tay áo rất rộng, viền áo được thêu những đường chỉ vàng rất đẹp. Dây thắt bên eo nàng dùng hai lớp dây lụa cùng màu. Bộ bạch y mặc trên người nàng rất hợp, như thể nó làm ra chỉ để cho nàng. Tháo dây lưng bằng lụa bên hông, mỗi đầu buộc thêm một chiếc móc. Xong xuôi nàng sử dụng nội công, phi dây lụa sang hai bên. Dây lụa như có linh tính, rất nghe lời quấn quanh thân hai cây mà nàng đã kiểm tra. Kiểm tra độ chắc của dây lụa xong, nàng vận khinh công nhảy lên dây lụa nằm. Tiểu Bạch trốn trong áo choàng, thấy chủ nhân ngủ thì phi thân, an vị ở trên bụng chủ nhân nằm cuộn tròn ngủ. Sở dĩ nó không phải trốn nữa là vì thân phận thật của chủ nhân đã bị lộ, nó trốn cũng chẳng để làm gì nữa. Lan Nhi Tinh Nhi thì chia nhau mỗi người một cái cây buộc dây lụa, vậy khinh công nhảy lên cành gần đất nhất, ôm kiếm nhắm mắt dưỡng thần. Điều này rất là bình thường. Mỗi lần các nàng và tiểu thư đi ra ngoài thì đều như vậy cả. Tiểu thư không thích nằm đất hay cây nên người đã luyện ngủ trên dây. Các nàng sẽ chia nhau mỗi người một cây, nhắm mắt. Các nàng không bao giờ ngủ sâu vì mạng tiểu thư là nằm trong tay của các nàng.

Đến khi mấy người kia hồi hồn thì Băng Băng đã nhắm mắt được một lúc rồi. Trúc Chi thấy Băng Băng nằm ngủ trên một dây lụa, tò mò đến xò xò. Xong nàng không kìm được thốt lên “Tiểu Băng Băng, nội công tẩu thật thâm hậu”. Đến khi nàng để ý đến cục bông trên bụng Băng Băng, nàng kêu lên làm cho Băng Băng nhú mày lại. “Oaaaaa...con Bạch Hồ này thật là đáng yêu a”

Tiểu Bạch đang ngủ, nghe thấy tiếng ồn thì khó chịu mở mắt. Đúng lúc nó lại nghe thấy mình bị gọi là Bạch Hồ. Tiểu Bạch lập tức dựng lông lên, gầm gừ với Trúc Chi. Băng Băng mở mắt, ngồi trên dây lụa lạnh nhạt nói: “Nó không phải là Bạch Hồ”

Tiểu Bạch nghe thấy Băng Băng nói vậy, nhảy lên vai nàng dụi dụi lấy lòng. Chỉ có chủ nhân là nhận diện được nó thôi. Hình dáng của nó gần giống một con tiểu Bạch Hồ, nếu không để ý mặt của nó, có thể người ta nói nó là Bạch Hồ cũng nên. Mà hiện tại ai cũng gọi nó là Bạch Hồ đó thôi.

“Vậy nó là con gì?” Trúc Chi nhú mày nhìn Tiểu Bạch. Nhìn qua nàng còn tưởng nó là Bạch Hồ. Nhưng nàng cũng chưa thấy mặt con Bạch Hồ nào lại giống mèo như vậy, lại còn chòm lông giữa trán màu đen hình mặt trăng kia nữa. Nàng càng ngày càng tò mò rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khe núi tử thần – Cường hôn

“Vậy nó là con gì?” Trúc Chi nhú mày nhìn Tiểu Bạch. Nhìn qua nàng còn tưởng nó là Bạch Hồ. Nhưng nàng cũng chưa thấy mặt con Bạch Hồ nào lại giống mèo như vậy, lại còn chòm lông giữa trán màu đen hình mặt trăng kia nữa. Nàng càng ngày càng tò mò rồi.

“Tiểu Bạch là một linh thú cấp cao.” Băng Băng lạnh nhạt nói, thuận tiện vuốt lông cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch thấy vậy, nhắm mắt nằm vắt ngang trên vai nàng hưởng thụ, miệng thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng “grừm... grừm” đầy thoải mái.

“Linh thú? Nó? Tiểu Băng Băng, tẩu có đùa không? Nói nó là một linh thú mới sinh còn có thể chấp nhận được.” Trúc Chi khó tin hỏi. Linh thú cấp cao nàng gặp không ít, đã thế còn có một con. Những con linh thú cấp cao nó to gấp mấy lần một người trưởng thành, làm gì có con nào nhỏ như lông bàn tay như Tiểu Bạch này.

Tiểu Bạch nghe thấy có người coi thường nó, mắt ngọc mở lớn biểu hiện sự giận dữ, bộ lông trắng như tuyết dựng đứng lên. Miệng nó phát ra tiếng gầm gừ đầy tức giận, nhưng Tiểu Bạch đang trong hình dạng đáng yêu thế này, tiếng gầm gừ của nó không dọa được Trúc Chi, ngược lại làm mất của Trúc Chi sáng lên, không nhìn được hồ: “Oaaaa, Tiểu Bạch thật là đáng yêu.”

Cảm thấy Tiểu Bạch sắp sửa biến lớn, Băng Băng ôm Tiểu Bạch vào lòng, gãi gãi cổ nó. Nàng biết, Tiểu Bạch dù mạnh mẽ đến mấy nhưng ở cạnh nàng nó không khác gì một con tiểu miêu, rất ham chơi ham ngủ. Nhìn sang Trúc Chi, nàng lạnh nhạt nói: “Chi Nhi tin hay không tùy”. Nói xong nàng nằm lên dây lụa giả vờ ngủ.

Trúc Chi thấy Băng Băng không để ý đến mình nữa thì hậm hực đến bên Hạo Nhiên ngồi xuống. Miệng nàng chu lên đầy bất mãn: “Tiểu Băng Băng đáng ghét, mới nói một câu phật lòng mà đã lạnh nhạt với người ta như vậy rồi, đáng ghét!”

“Tiểu bảo bối của huynh đừng giận nữa, muội mà giận thì huynh đau lòng lắm, nếu muội muốn có chỗ trút giận thì đánh huynh nè!” Thấy muội muội của mình giận dỗi, Hạo Nhiên cố gắng hạ hỏa cho Trúc Chi, cầm tay Trúc Chi hướng vào ngực mình đánh. Thấy nhị vương huynh của mình như vậy, Trúc Chi mỉm cười, xoa xoa đầu Hạo Nhiên nói: “Huynh là ngoan nhất.”

Nhìn hình ảnh huynh muội nhà này, trên đầu của bốn người còn lại xuất hiện hắc tuyến. Sao bọn họ cứ cảm thấy Huyết vương kia giống như... một con thú sùng còn chủ nhân là vị công chúa đây. Thật là mất mặt a. Ài, ai bảo có người mắc bệnh cuồng muội muội, đã vậy còn nặng đến mức chuyển biến thành bệnh nan y, vô phương cứu chữa.

Không để ý đến hai huynh muội nọ, Minh Nhật quay sang Tử thần y hỏi: “Tử thần y, Băng Băng thật sự chính là Huyết Tử, tứ sư muội của người?” Hắn đến bây giờ vẫn không thể tin được, hắn nghĩ là mình đang nằm mơ sao có thể có chuyện đó. Nhưng đáp lại câu hỏi của hắn là những tiếng um...um đầy ai oán của y. Bây giờ hắn mới nhớ là Tử Thần Y bị Băng Băng cho ăn dược, không nói được. Minh Nhật khẽ hắng giọng, lạnh lùng nói: “Không còn sớm, mọi người nghỉ đi, mai sẽ khởi hành sớm”. Vậy là màn đêm đã được yên tĩnh trở lại.

Khi mọi người đã ngủ hết, Băng Băng vốn đang ngủ bỗng mở mắt ra, nhìn về phía một cái cây cổ thụ không xa. Gập ánh mắt của nàng, hai người đứng ở trên cây cổ thụ chột dạ. Bọn họ là ám vệ xuất sắc nhất, thế mà lại bị một nữ tử phát hiện nơi ẩn nấp. Dù nàng là Huyết Tử đi chăng nữa thì cũng không thể được. Mà bọn họ thấy trong mắt nàng là sự cảnh báo.

Bọn họ biết nàng cảnh báo gì. Nếu đã vậy thì họ đành phải im lặng một thời gian, đợi nàng ta lo là cảnh giác thì sẽ lên gửi mật thư. Nếu không họ tin chắc mật thư chưa gửi đến chỗ chủ tử thì đã sớm bị tiêu hủy.

Thấy hai người đang ẩn nấp có vẻ quy thuận, Băng Băng nhắm mắt vào ngủ tiếp. Chặng đường này còn dài, nàng phải hảo hảo nghỉ ngơi để còn có sức.

~~~~~ Ta là dải ngân hà ngăn cách...không biết ngăn gì giờ~~~~~

Sau cái ngày Băng Băng bị bại lộ, nàng thấy cái tên đại sư huynh gốc Từ Mặc và Trúc Chi công chúa có vẻ thích bám lấy nàng. Đúng, chính là bám. Nàng đi đâu, y và nàng ta cũng đi theo. May là nàng ngồi xe ngựa cùng Lan Nhi Tinh Nhi, không còn chỗ, không thì y và cô công chúa đó cũng lên ngồi cùng mất. Còn những lúc nghỉ chân ở một nơi nào đó, y và Trúc Chi đều bám lấy nàng thật chặt. Ngay cả lúc dừng lại ở một khu rừng có một con suối, nàng muốn tắm, y cùng Trúc Chi cũng đi theo. Nếu không phải một cục băng ngàn năm lúc đó giờ chứng thì có khi nàng không dám tắm mất. Biết vậy nàng không cho y ăn tỉnh dược mà cho ăn mê dược cho y ngủ một thời gian thì tốt hơn là bị cầm cổ ba canh giờ. Tên gốc này bám nàng chỉ là muốn nàng cho y một bông hoa Tuyết Liên. Nhưng một bông Tuyết Liên lấy không phải dễ. Hơn nữa nàng không có mang theo bông Tuyết Liên nào trong người. Tất cả những bông Tuyết Liên của nàng đều được Tiểu Bạch giấu, ngay cả nàng cũng không biết nó giấu ở đâu cả. Còn Trúc Chi công chúa bám nàng với một lý do rất chính đáng là nàng ta muốn được thân hơn với nàng.

Khe núi tử thần

“Đi hết khe núi này, chúng ta sẽ đến núi Tuyết Liên. Cách núi Tuyết Liên nửa ngày đường là một tiểu thôn. Chúng ta có thể nghỉ chân và mua đồ ở đó. Thôn đó cách Trần gia trang một tuần đi xe ngựa đây là con đường nhanh nhất.” Hữu Ảnh báo cáo tình hình với Minh Nhật và những người khác.

Băng Băng ở trong xe ngựa vẫn chum áo choàng kín, nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng thực chất nàng đang nghe ngóng xung quanh. Nàng từ núi Tuyết Liên xuống, địa hình quanh đó nàng nắm rất rõ.

Cái khe núi này, thực chất là khe giữa hai ngọn núi lớn tạo thành. Trong đó rất nhiều khí độc, còn có cả những loài vật cực độc đang ẩn náu. Trong đó cũng không thiếu những con tiểu linh thú vì muốn trở nên mạnh mẽ mà vào đây săn những loài độc vật này. Dù những con tiểu linh thú đó không mạnh nhưng vì trong cái môi trường đó, bọn chúng đã trở thành những độc linh, có thể độc chết người khác chỉ cần họ chạm vào nó. Vì vậy, khe núi này mới có tên là khe núi tử thần. Nàng và Lan Nhi Tinh Nhi đi qua nơi đây không có việc gì là vì nàng có Tiểu Bạch bảo vệ, Lan Nhi Tinh Nhi thì có đôi Tuyết xà bảo vệ nên các nàng không sợ đi qua khe núi đó. Những linh thú của các nàng đều rất cường đại nên một chút độc đó không làm gì được các nàng. Nhưng những người kia, bọn họ không có linh thú, không có cái gì để bảo vệ, dù có tên sư huynh gốc kia nhưng chưa chắc bọn họ có thể an toàn đi ra khỏi khe núi này.

Giật mình với suy nghĩ của chính mình. Nàng...đang lo lắng cho bọn họ. Nhưng...tại sao? Nàng với bọn họ không quen không biết, mà nàng cũng không thân thiết với bọn họ. Tại sao chứ?

“Ngọn núi này rất nguy hiểm, người đi vào được nhưng không thể nào ra, khi vào mọi người nhớ cẩn thận.” Hạo Nhiên nghiêm nghị nói. Dù thường ngày hắn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, không đứng đắn nhưng những lúc nguy hiểm thì hắn lại vô cùng nghiêm chỉnh.

“Trong khe núi này toàn là khí độc với độc vật, linh độc. Người vào đó sẽ bị bọn chúng ăn vì vậy không có ai sống sót. Vì sự phụ của ta thường xuyên đi qua nơi đây nên người đã chế được một loại dược. Nhưng dược này chỉ hiệu quả trong vòng hai canh giờ. Vì vậy nếu chúng ta vào thì nên đi thật nhanh. Khe núi này đi ít nhất là hơn một canh giờ mới ra được”. Tử thần y lấy trong hòm thuốc một lọ dược nhỏ, đổ ra chín viên màu đen óng ánh, đưa cho mỗi người một viên rồi nói. Còn ba viên y đến bên xe ngựa, vén màn che lên nói: “Băng Nhi, muội với Lan Nhi Tinh Nhi cũng ăn một viên đi.”

Băng Băng vẫn nhắm mắt không nói gì. Lan Nhi thấy vậy thì nói: “Chúng tôi không bị độc ở khe núi làm hại, cảm ơn thần y đã quan tâm”

“Không có gì, chỉ là khi vào đó chúng ta phải đi bộ nên ba người chuẩn bị trước đi.” Tử thần y nói xong thì trở lại chỗ mọi người đang tập trung.

“Tiểu thư, chúng ta xuống thôi.” Tinh Nhi lên tiếng.

Bây giờ Băng Băng mới mở mắt ra ôm Tiểu Bạch đi xuống xe ngựa. Lan Nhi Tinh Nhi cũng cầm theo hành trang theo phía sau.

Thấy nàng đi về phía này, Trúc Chi chạy đến ôm lấy Băng Băng, vỗ ngực cực kì nam nhi nói: “Tiểu Băng Băng, yên tâm đi theo sau muội, muội sẽ bảo vệ tâu.”

“Công chúa bảo vệ tiểu thư của chúng tôi hay là ngược lại, tiểu thư lại phải bảo vệ người?” Lan Nhi nói khích.

“Thì cũng hơn người à nha” Trúc Chi không kém cạnh.

Thấy hai người lại bắt đầu đầu đầu, Băng Băng lạnh nhạt nói: “Hai người còn cãi nhau, ta cho các người uống tỉnh tam dược.”

Nghe thấy nàng nói, Lan Nhi tức thời im lặng, không hé câu nào. Đùa, tỉnh dược khiến người uống không thể nói ba canh giờ, tỉnh tam dược còn lợi hại hơn, trực tiếp không thể nói chuyện trong ba mươi ngày, tức một tháng không thể nói chuyện. Như vậy nàng sẽ điên mất. Trúc Chi thấy Lan Nhi im lặng thì cũng không dám hó hé thêm câu gì. Đùa, nghe cái tên đã không phải vật tốt gì, tốt nhất im lặng một chút để giữ lấy mạng còn hơn.

Thấy hai người đã thôi không nói nữa, Băng Băng nói: “Vào khe núi chưa chắc các người có thể sống sót mà ra. Tốt nhất các người nên về bảo vệ nghĩa phụ đi.”

Câu nói của nàng không hề làm cho mọi người ở đây cảm thấy ngạc nhiên vì họ đã biết sự hiện diện của hai người kia rồi. Bạch Hổ Chu Tước hiện thân trước mọi người, quỳ trước mặt Băng Băng đồng nhất nói: “Chủ tử muốn huynh đệ bọn ta đi theo vương phi bảo vệ người, bọn ta không thể về, dù nguy hiểm đến mấy bọn ta cũng phải ở lại.”

“Thay vì đi theo ta rồi chết, các người trở về bên nghĩa phụ, bảo vệ người thì càng tốt hơn. Thừa tướng muốn soái ngôi, nghĩa phụ đang rất là nguy hiểm. Các người chỉ cần nói với nghĩa phụ là ta sẽ hảo hảo bảo vệ mình, nghĩa phụ không cần lo lắng là được.” Vẫn giữ bộ dạng lạnh nhạt nhưng ánh mắt của nàng lại bán đứng nàng. Ánh mắt nàng lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm. Điều này không phải là giả. Vì Băng Băng mặc áo choàng nên Bạch Hổ Chu Tước không thể nhìn thấy ánh mắt của nàng lúc này. Nghe Băng Băng nói, bọn họ khó xử nhìn nhau như để thảo luận.

Rồi giọng nói trong trẻo nhưng không có một chút cảm xúc nào vang lên: “Vậy bọn ta xin cáo biệt vương phi tại đây”. Nói xong bọn họ phi thân biến mất. Tinh Nhi thấy vậy lên tiếng “Tiểu thư, người không sợ Hoàng thượng chán ghét người vì chuyện đó sao?”

“Chuyện gì nên đến sẽ đến, sau này, chúng ta sẽ phải lựa chọn...” Băng Băng cười khổ. Biết ngày này sẽ đến, nàng chắc chắn sẽ không đi nước cờ mạo hiểm này để rồi bây giờ lo lắng như thế này.

Không để ý nữa, nàng cất bước vào nhưng có một bàn tay to, ấm áp cách một lớp áo choàng chính xác bắt lấy tay nàng, giữ nàng lại. Băng Băng nhú mắt nhìn chủ nhân của bàn tay đó lạnh nhạt nói nhưng thật ra tim nàng đập rất nhanh: “Độc vương có chuyện gì sao?”

“Đi cạnh ta.” Minh Nhật nói. Hắn không hiểu sao, hắn muốn bảo vệ nàng. Chắc vì nàng là ân nhân cứu mạng hắn nên hắn muốn báo ân. Nhưng tại sao khi cách một lớp vải chạm vào tay nàng, hắn lại cảm thấy tim mình không được bình ổn. Chẳng nhẽ hắn bị bệnh nan y thật rồi sao.

“Vì sao ta phải đi cùng người?” Băng Băng cố gắng bình ổn lại trái tim nhưng lại thất bại, dùng giọng lạnh nhạt để che đi sự bối rối của mình.

“Nàng là nương tử của ta, tánh mạng của nàng nằm trong tay ta” Minh Nhật bá đạo nói.

“Dựa vào đâu, ta lấy người không phải tự nguyện, buông tay ra, ta đi cùng Lan Nhi Tinh Nhi” Băng Băng giằng, kéo, giật, gỡ, chiều gì cũng dùng nhưng cánh tay đó như cộng sắt kim chặt tay nàng. Thấy nàng không an phận muốn thoát khỏi tay của hắn, một cổ chua xót dâng lên trong lòng hắn. Hơi dùng sức, nàng không lường trước được hành động này của Minh Nhật liền ngã vào lòng hắn, eo nhỏ bị một cánh tay kim chặt lấy, một cánh tay khác thì nâng cằm nàng. Ngay lúc này hắn thật sự rất muốn áp đôi môi mình lên cánh môi đỏ mọng của nàng, hắn nghĩ hắn biết cảm giác này là thế nào, đúng vậy, yêu, một thứ tình cảm đã chết từ lâu nay hắn đã gặp lại nàng dù nàng có tình nguyện hay không cũng đã là nương tử được mọi người chứng thực của Độc vương hắn, hắn nhất định sẽ không để mất nàng lần nào nữa. Nghĩ, hắn liền mạnh mẽ hôn lên cánh môi mềm của Băng Băng.

Băng Băng trợn to mắt, mũ của áo choàng bị rơi ra từ lúc nào, lộ rõ khuôn mặt ngạc nhiên xen lẫn thẹn thùng của thiếu nữ lộ ra trước mắt mọi người. Hành động đột ngột của Minh Nhật làm mọi người dường như dừng cả hô hấp.

Còn Băng Băng, khi nàng lấy lại tinh thần, nàng đẩy Minh Nhật ra, che môi. Khuôn mặt nàng bây giờ phải nói là đỏ hơn cả lửa, rất có sức mê hoặc làm cho tim người nào đó càng đập mạnh hơn. “Người... người... lưu manh...” Băng Băng lắp bắp mắng.

“Ta chỉ hôn nương tử của mình.” Minh Nhật khuôn mặt dịu dàng đầy nhu tình nói. Nhìn khuôn mặt bây giờ của hắn, mặt nàng càng đỏ hơn. Nàng lơ đãng không thêm nói gì.

(lời của tác giả: tốc độ so với ta lật sách còn nhanh hơn)

Đám người kia đơ toàn tập. Có ai nói cho bọn họ, đây không phải là vương gia mặt lạnh ai cũng sợ được không? Sao khác vậy? Hay đây là người khác? Từ thần y nói nhỏ cùng bốn người còn lại: “Đây các người chắc chắn là chỉ có một Độc vương, không có người thứ hai chứ?”

“Bỏn công chúa chắc chắn rằng không có hai Độc vương, đó là đại vương huynh đang yêu hắc hắc.” Trúc Chi nháy mắt.

“Yêu? Huynh ấy? Muội muội bảo bối, đại huynh của chúng ta mà biết yêu thì không ở một mình đến bây giờ. Muội phải biết là trong kinh thành nói huynh

ấy yêu nam nhân nha.” Hạo Nhiên nói.

“Bọn ta ở bên phục vụ vương gia cũng không có thấy ngài ấy gần nữ nhi nào.” Hồng Ảnh nói.

“Này Hồng Nhi, muội đừng quên muội là nữ nhi.” Hữu Ảnh trêu.

“Ta khác” Hồng Ảnh nói: “Ta suốt ngày cài trang nam nhân nên không được tính.”

Bên Tử thần y là vậy, bên song sinh Lan Nhi Tinh Nhi thì khác hoàn toàn. Hai nàng không như những người kia to nhỏ bàn luận mà hai nàng nói hăng ra.

“Tinh Nhi tỷ tỷ, tiểu thư đỏ mặt, chuyện lạ!” Lan Nhi biểu tình ngạc nhiên nói. Ở với tiểu thư cũng đã hơn bốn năm nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy tiểu thư đỏ mặt.

“Đừng a, mặt tiểu thư thật đỏ” Tinh Nhi gật gù nói. Nàng cũng như Lan Nhi, ngạc nhiên không kém. Có khi Độc vương từ cô gia giả thành cô gia thật cũng nên.

“Oaaaaaa...so với bánh bí đỏ của Lưu thẩm càng muốn đỏ hơn a”

“Ấn...”

Giọng của hai nàng không lớn cũng không nhỏ. Vì vậy Băng Băng nghe rất rõ hai kẻ muội tung tỷ hứng bên kia. Khuôn mặt nàng càng đỏ hơn. Bối rối lấy mũ choàng lại che đi dung nhan khuynh thành vì xấu hổ mà càng trở nên mê hồn hơn, nàng nhẹ nhàng đằng hắng che đi sự bối rối, giọng nói lạnh nhạt nói: “Lan Nhi Tinh Nhi, chúng ta đi. Trước tối phải đi qua nơi đây, khe núi này vào buổi tối rất nguy hiểm.”

“Ấn...” Lan Nhi Tinh Nhi biết Băng Băng đang bối rối, hai nàng nén cười, đáp một tiếng đi theo sau Băng Băng.

Nhưng Băng Băng chưa đi được hơn một bước thì nàng lại đột ngột bị kéo lại, chiếc mũ cao thẳng bị đập vào một lồng ngực rộng đau khiến nàng nhăn mày. Eo thon lại bộ một bàn tay giữ chặt khiến nàng đỏ mặt hơn. May là có mũ choàng che chứ không thì Lan Nhi Tinh Nhi cười chết nàng mất. Bị ôm đột ngột này, nàng có thể hạ được hấn nhưng sao nàng không làm, đã vậy nàng có cảm giác an toàn khi được hấn ôm chứ. Nàng bị bệnh rồi.

“Vương gia đại nhân, ngài còn điều gì muốn nói thì có thể nói nhưng ngài buông ta ra trước, được không vậy?” Băng Băng cố duy trì giọng nói lạnh nhạt nói.

“Gọi ta là Nhật.” Minh Nhật nói.

“Tại sao ta phải làm theo ngài yêu cầu?” Băng Băng nói.

“Nàng là nương tử ta lấy về vì vậy nàng là của ta. Nàng phải làm theo yêu cầu của ta, gọi ta là Nhật, ta gọi nàng là Băng Nhi.” Minh Nhật bá đạo nói.

“Ta...” Băng Băng á khẩu, chẳng nói nổi với cái logic bá đạo của cái tăng băng này nên nàng trực tiếp im lặng, quay về phía cặp song sinh nọ phóng mắt. Minh Nhật thấy nàng im lặng thì tự cho là nàng đồng ý nên vui vẻ ôm ngang eo của nàng, kéo nàng đi vào khe núi.

Lan Nhi Tinh Nhi thì đi theo, qua một mảnh vải cảm nhận được ánh mắt cầu cứu của Băng Băng phóng đến thì trực tiếp bỏ qua, đầu hai người rất đồng nhất niệm đi niệm lại một câu “Không nhìn thấy, ta không thấy gì cả”.

Nhóm đằng sau thấy màn đặc sắc đã hạ màn thì im lặng đi theo bốn người hướng khe núi đi đến. Vừa nãy họ cũng đã nghe thấy Băng Băng nói, khe núi này đêm xuống thì nguy hiểm tăng lên gấp bội. Vì vậy nên tranh thủ thời gian, bây giờ là buổi chiều, hai canh giờ nữa là đã đến tối.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tiểu Bạch to lớn – Nhật được tiểu hài nhi

Trong khe núi từ thần

“Tiểu thư, người có thấy gì lạ không?” Lan Nhi nhìn ngó xung quanh, nhú mày hỏi Băng Băng. Từ lúc các nàng vào đây đã đi hết nửa canh giờ mà không có gặp một con độc linh nào, ngay cả độc vật cũng không thấy. Điều này rất lạ à nha.

“Đúng đó, bọn độc linh và độc vật đâu rồi? Lần đầu chúng ta đi vào đây gặp ít vài con mà!” Tinh Nhi cũng nhú mày.

“Băng Nhi không biết, có thể bọn chúng đi rồi, hoặc bọn chúng sợ Tiểu Bạch” Băng Băng nhún nhún vai nói. Tiểu Bạch của nàng thân phận như thế nào nàng không cần biết, không cần biết vì sao các linh thú lại rất kính sợ khi thấy nó. Chỉ cần nó không có chủ ý muốn hại nàng thì nó sẽ mãi là vật cưng của nàng. Tiểu Bạch thì nói sau đi, nhưng có một vấn đề làm nàng rất khó chịu. Tay cố gắng gỡ cánh tay đang không biết ngượng ăn đậu hũ của nàng. Thỉnh thoảng nàng lại trừng mắt nhìn ai đó một cái. Hình như cái tên Độc vương này uống lộn được.

Minh Nhật thoải mái ôm lấy Băng Băng, trực tiếp xem nhẹ cái trừng mắt cảnh cáo của nàng mà bước tiếp. Trúc Chi đi đằng sau thì ôm chặt lấy tay của Hạo Nhiên, nhìn đông nhìn tây, giọng run run: “Nhị vương huynh, vì sao trong này âm u vậy, đã vậy còn rất lạnh nữa chứ?”

“Đây là nơi ở của độc linh và độc vật tất nhiên là âm u và lạnh hơn bên ngoài rồi, có huynh ở đây, muội yên tâm đi.” Hạo Nhiên dịu dàng an ủi Trúc Chi.

“Ha, thì ra cô công chúa điều ngoa của chúng ta lại nhát gan vậy” Lan Nhi nghe thấy Trúc Chi nói thì giễu cợt.

“Bỏ công chúa không nhát gan” Trúc Chi phản bác.

“Àn... không nhát gan, vậy ai sợ đến run rẩy phải ôm lấy nhị huynh của mình nhỉ?” Lan Nhi nói.

“Ta...” Trúc Chi á khẩu không nói được gì. Nàng phồng miệng tức giận, ôm thật chặt lấy cánh tay của Hạo Nhiên phát hỏa, nhìn nàng bây giờ trông rất đáng yêu.

Hạo Nhiên thấy muội muội bảo bối của mình tức giận ôm chặt lấy tay mình phát hỏa thì cười sùng sục. Dù muội muội bảo bối của hắn là cao thủ nhưng với sức lực của muội ý, có thể làm đau hắn cũng là chuyện xa vời. Vì vậy hắn để yên cho Trúc Chi thoải mái trút giận.

Đoàn người tiến càng ngày càng sâu. Đi được nửa canh giờ mà vẫn không gặp được bất kì một con vật nào. Đôi mây thanh tú của Băng Băng nhúu chặt lại. Có thể lúc vào không gặp bất kì một con độc vật hay độc linh nào thì nàng có thể nghĩ là bọn chúng tạm thời chưa có người thấy mùi con người. Nhưng bây giờ, bọn họ đã vào đây lâu như vậy mà không gặp một con vật nào, ngoài những bộ xương của nạn nhân xấu số ra thì không có thứ gì khác.

“Đến đây thì đi cẩn thận, còn một đoạn ngắn nữa là ra rồi” Băng Băng nói, khuôn mặt của nàng trầm xuống, càng cảnh giác cao độ.

“Băng Nhi, nàng phát hiện ra gì à?” Minh Nhật qua lớp vải nhìn Băng Băng hỏi. Cảm nhận được ánh mắt của hắn, má nàng hơi đỏ nhưng may có mũ choàng nên không ai biết. Cố gắng bình ổn lại, nàng nói: “Lúc bọn ta vào đây, nơi này có rất nhiều độc linh sinh sống, ít nhất cũng phải ngàn con. Vì tránh bọn chúng, ta Lan Nhi và Tinh Nhi phải mất rất nhiều thời gian. Ít nhất là hai canh giờ sau bọn ta mới thoát ra khỏi đây. Lần này vào, ta chưa có gặp một con linh độc nào. Người không thấy lạ sao?”

“Độc linh như thế nào ta không biết cũng không quan tâm. Nhưng đúng là từ khi vào đây, chúng ta chưa có gặp độc linh hay độc vật nào cả.” Minh Nhật sắc mặt trầm xuống. Như nghĩ ra cái gì, hắn hỏi nàng: “Có khi nào tất cả những con vật ở khe núi này đang tập trung tại một nơi không?”

“Không thể nào. Bọn chúng không giết nhau thì thôi. Người nên nhớ chúng là độc linh, ở cái khe núi này, chúng giết nhau để chứng tỏ mình cường hãn nhất. Nếu bọn chúng mà tập hợp lại một nơi thì tất cả các linh thú cao cấp trở thành thú sơ sinh.” Băng Băng nói. Một lần đi qua đây cũng làm nàng hiểu hết về những độc linh này. Chúng dù nhỏ, hình dáng lại rất đáng yêu, đáng yêu đến mức ai cũng bị thu hút. Nhưng dưới cái hình dáng đáng yêu đó lại là những con vật hung hãn nhất. Chúng chỉ biết tấn công chứ không biết phòng thủ bởi vì khắp cơ thể chúng đều có kịch độc, trúng phải thì vô phương cứu chữa.

Đang mãi suy nghĩ, đột nhiên Tiểu Bạch trong tay áo của nàng phóng ra làm nàng giật mình. Nó đang ngủ mà lại đột nhiên như thế này chắc hẳn là có chuyện. Không một chút nghĩ ngợi, nàng uyển chuyển thoát khỏi cánh tay đang trụ nơi eo nàng, vận khinh công chạy theo Tiểu Bạch. Lan Nhi Tinh Nhi thấy nàng như vậy thì đuôi sát nàng, không để mất dấu.

Minh Nhật vì không để ý nói lỏng tay ra vì sợ làm nàng đau nên Băng Băng thuận lợi thoát ra. Nhìn cánh tay trống trơn của mình, lòng hắn dâng lên một cảm giác hụt hẫng. Khẽ nhíu mày, không chậm trễ hắn vận khinh công chạy theo Băng Băng. Năm người đi đằng sau thấy thế cũng cố gắng đuổi theo sau.

Chạy một lúc, Tiểu Bạch dừng lại, bộ lông trắng dựng đứng lên đầy đề phòng, mắt ngọc mở lớn theo dõi tình hình phía trước. Thấy Tiểu Bạch dừng lại, sáu người đuổi theo phía sau cũng dừng lại. Cảnh tượng trước mắt làm cho họ đứng hình. Cái này... quá khủng bố rồi.

P phía trước mắt bọn họ phải nói là hàng nghìn con độc linh đang giết nhau, có rất nhiều con đã chết. Nhìn bọn độc linh này phải nói rất nhỏ, rất đáng yêu nhưng sao bọn chúng lại hung hãn vậy.

Lan Nhi Tinh Nhi vẫn còn ngỡ ngàng với cảnh tượng trước mắt này, không để ý đến ánh sáng trắng từ cổ hai nàng đang dần dần sáng hơn. Từ ánh sáng ở cổ của hai người, lộ ra hình bóng một con bạch xà. Rồi có một lớp sương mù vây quanh hai nàng. Đến khi lớp sương mù tan, ở cạnh hai nàng là một đôi Bạch xà dài ít nhất bảy thước. Hai con Bạch xà này, mắt của chúng cũng cùng màu với mắt Tiểu Bạch, trên cơ thể nó đều có những hoa văn rất kì lạ, trên đầu mỗi con đều có hình bông hoa. Đứng bông hoa này rất giống bông hoa trên cây cỏ cầm của Băng Băng – Tuyết Liên. Song xà khi vừa ra liền trườn đến vây xung quanh Tiểu Bạch tạo thành một vòng bảo vệ Tiểu Bạch bên trong.

Tình cảnh này làm cho những người còn lại, trừ Băng Băng ra, ai cũng đều ngạc nhiên nhưng họ nhanh chóng thu lại, giữ im lặng tránh bức dây động rừng. Người khoa trương thể hiện sự ngạc nhiên nhất chính là Trúc Chi. Cô công chúa này, phải nói là ở cùng các sư thầy quen rồi nên không biết che giấu cảm xúc. Nhìn thấy song xà, Trúc Chi oa một tiếng rất lớn. Tiếng oa này của nàng đã thành công kinh động đến bọn độc linh. Bọn chúng thấy có con người thì đồng loạt xông về phía bọn họ. Tiểu Bạch cùng song xà thấy chủ nhân của mình gặp nguy hiểm thì tiến đến ngăn cản những con độc linh. Tiểu Bạch trước khi bay lên không trung, nó tập chung để biến thân. Một ngọn lửa nhỏ xuất hiện ở dưới bụng nó rồi dần dần to ra, bao nó lại. Đến khi ngọn lửa đó to hơn cả song xà thì dần dần tan biến. Xuất hiện trước mặt mọi người không còn là Tiểu Bạch nhỏ bé dễ thương mà là một con linh thú cấp

cao trong hình dạng của một con sói. Khi biến thân xong, Tiểu Bạch bắt đầu tấn công các con độc linh có ý định xông về hướng này. Nó không bao giờ để ai có thể tổn thương chủ nhân. Ba nghìn năm trước nó đã không thể bảo vệ người, để người bị những cái tên đầu gỗ kia đẩy vào vòng luân hồi. Ngày đó nó dù có thân phận cao quý nhưng linh lực của nó quá thấp nên không thể bảo vệ chủ nhân. Bây giờ không còn như lúc đó, nó đã có thể bảo vệ chủ nhân rồi.

Khi nghe Trúc Chi kêu lên làm bọn độc linh để ý đến bọn họ, Băng Băng nhú đôi mày thanh tú lại. Trúc Chi biết mình phạm sai lầm nên che miệng im lặng, núp sau lưng Hạo Nhiên. Len lén nhìn Băng Băng, như một đứa trẻ muốn lấy lòng người khác, Trúc Chi nói: “Tiểu Băng Băng, Chi Nhi không cố ý, Chi Nhi gọi linh thú của Chi Nhi ra hỗ trợ Tiểu Bạch và song xà nha.”

“Tùy người.” Băng Băng lạnh nhạt trả lời, mắt vẫn không rời trận đấu. Thình thoảng nàng lại cảm thấy dây lụa mà nàng buộc ngang lưng đánh những con độc linh muốn đánh lên.

Minh Nhật, Hạo Nhiên, Tử thần y, Hữu Ảnh Hồng Ảnh bận rộn với đám độc linh. Trúc Chi nghe thấy Băng Băng nói vậy, chu môi buồn bực nhắm mắt gọi linh thú của mình ra. Ở cổ tay trắng ngần của nàng xuất hiện một cái bốt hình con chim phượng hoàng màu đỏ rất nổi bật, rồi nàng bị ngọn lửa vây quanh. Cuối cùng ngọn lửa biến thành một con chim phượng hoàng rồi bay lên chiến đấu với độc linh. Khi gọi linh thú xong, nàng rút bảo kiếm bên hông nhập cuộc cùng mọi người.

Đến khi giải quyết xong thì trời đã hừng đỏ. Tử thần y thấy vậy thầm kêu không ổn, thời hiệu của dược gần hết rồi, bọn họ phải nhanh chóng ra khỏi đây. May là nơi đây gần cách lối ra của khe núi không xa. Nhìn sang bên những người kia, y nói: “Chúng ta không còn nhiều thời gian, phải nhanh chóng rời khỏi đây”.

Mọi người nghe thấy vậy thì nhanh chóng hướng lối ra đi đến. Nhưng chưa đi được bao xa, ánh mắt của Băng Băng bị hấp dẫn bởi một bóng dáng lam y nằm sau thi thể của đám độc linh, chắc hẳn đó là nguyên nhân làm đám độc linh tập hợp lại một nơi để giết nhau. Nàng nhẹ nhàng gọi Tiểu Bạch. Nghe thấy chủ nhân mình gọi, Tiểu Bạch bay xả xuống. Thấy Tiểu Bạch đến gần, nàng nhảy lên lưng Tiểu Bạch, hướng bóng dáng lam y chỉ, Tiểu Bạch hiểu ý bay về phía đó.

Song xà, phượng hoàng lửa thì lại trở lại trong cơ thể của chủ nhân của mình. Đoàn người thấy hành động của Băng Băng thì nghi hoặc đứng lại nhìn về phía đó.

Băng Băng cười Tiểu Bạch bay về hướng bóng lam y. Khi đến gần nàng mới biết đó là một tiểu oa nhi tám tám chín tuổi, khuôn mặt trắng bệch, nhìn là biết trúng cổ. Nàng cảm cổ áo của tiểu oa đó cho nằm vắt ngang trên lưng Tiểu Bạch rồi cùng Tiểu Bạch hướng lối ra đi đến. Mọi người khi thấy nàng đi thì cũng nói tiếp sử dụng khinh công chạy ra.

Trước lối ra ở khe núi từ thần

Khi mọi người chạy ra khỏi vách núi từ thần thì trời vừa tối. Lan Nhi Tinh Nhi tìm ít củi đốt lên. Hữu Ảnh Hồng Ảnh thì đi vào khu rừng gần khe núi săn thú. Tử thần y từ lúc ra khe núi vẫn nhìn chằm chằm Tiểu Bạch làm nó lấy cái đầu to dụi dụi vào cổ Băng Băng tìm cứu viện. Minh Nhật một bước không rời Băng Băng làm nàng rất khó chịu. Trúc Chi và Hạo Nhiên ngồi một bên nhìn xung quanh, thình thoảng chọc chọc đồng lửa đang cháy.

Còn Băng Băng, nàng đang bắt mạch cho tiểu hoa nhi xem cô bé bị trúng loại trùng gì. Một lúc sau, mày nàng giãn ra, sau đó lại nhíu lại chứng tỏ trùng này rất khó giải. Một lúc lâu, nàng đặt tay tiểu oa nhi bỏ vào trong áo choàng của chính mình.

“Băng Nhi, tiểu oa nhi kia là như thế nào?” Tử thần y rời mắt khỏi Tiểu Bạch hỏi Băng Băng.

“Tiểu oa nhi này bị hạ trùng. Là từ trùng!” Băng Băng nhíu mày nói. Nàng không hiểu ai lại ác độc đến vậy, hạ từ trùng lên người một tiểu oa nhi khả ái như thế này.

“Từ trùng? Là loại gì?” Minh Nhật hỏi.

“Đúng, từ trùng là loài cổ trùng gì vậy?” Tử thần y hiếu kì hỏi.

“Huynh chưa đọc hết cuốn sách phụ thân đưa cho huynh đúng không?” Băng Băng hỏi.

“Muội có nói ở sách đó sao?” Tử thần y nghe thấy vậy thì lục tìm trong hòm thuốc cuốn sách rồi bắt đầu mò tìm.

“Huynh không cần tìm, đợi huynh tìm thấy có khi tiểu oa nhi đã chết rồi.” Băng Băng lạnh nhạt nói. “Từ trùng, tên nó cũng như đặc tính của nó. Từ là chết, người Trung quốc gọi nó là từ thần. Toàn thân nó có màu đen tuyền, đôi mắt nó đỏ như máu. Nếu hạ trên cơ thể người, nhanh nhất là ba năm sau người đó sẽ suy dinh dưỡng mà chết. Còn nếu hạ trứng của nó thì ít nhất sáu năm sau trứng mới nở, nhưng hạ trứng còn độc hơn hạ cổ. Hạ cổ thì vẫn có thể gọi nó ra nhưng nếu hạ trứng thì... gọi nó ra là một vấn đề rất khó.” Dừng một lúc, nhìn tiểu oa nhi, nàng nói: “Tiểu oa nhi là bị hạ trứng từ khi mới sinh, tính ra, từ khi trứng nở đến khi nó bắt đầu tái phát thì đứa bé này gần sắp chết rồi. Sáu tuổi thì trứng nở, trùng phát đã được ba năm rồi.”

“Nàng có thể cứu đứa bé này không?” Minh Nhật hỏi.

“Cứu, ta có thể vẫn cứu được nhưng quá trình rất đau đớn, đợi đứa bé này tỉnh dậy, ta sẽ hỏi ý kiến của nó, ta không thích nhúng tay vào việc người khác.” Băng Băng lạnh nhạt nói, tuy nhiên trong lòng nàng vẫn đang có suy tính riêng.

“Cách gì?” Tử thần y hỏi.

“Hoa đuôi rồng, nọc của rắn băng, máu của một con độc linh” Băng Băng suy nghĩ một lát rồi nói.

“Đó toàn là thứ kịch độc, có thể cứu người sao?” Từ thần y nói.

“Những chất kịch độc đó sau khi cho đứa bé này ăn, vừa giúp nó bách độc bất xâm, vừa trị tận gốc từ trùng.” Băng Băng lạnh nhạt nói. “Nhưng thời gian của tiểu oa nhi này không còn lâu nữa, nhiều nhất là hơn một tuần nữa là nó sẽ chết. Nọc rắn băng ta có, máu của một độc linh rất dễ lấy. Chỉ còn nhụy của hoa đuôi rồng là ta vẫn chưa có được.”

“Hoa đuôi rồng? Nó có hình dạng ra sao vậy Tiểu Băng Băng?” Trúc Chi nghe câu chuyện từ đầu đến cuối, nghe thấy hoa lạ, nàng hỏi.

“Kiến thức của công chúa thật có hạn, hoa đuôi rồng mà cũng không biết.” Lan Nhi cùng Tinh Nhi đi lấy thêm củi về tỉnh cờ nghe thấy nói.

“Vậy thì người biết sao?” Trúc Chi không vừa hỏi lại.

“Haizzz... phải nói người quá ngốc hay là ta đã đề cao trí thông minh của công chúa đây. Ai lại đi hỏi người hành nghề y có biết loài dược này không.” Lan Nhi cười trêu.

“Người biết, vậy người nói đi.” Trúc Chi nói.

“Vậy công chúa hãy nghe cho kỹ đây. Hoa đuôi rồng là một loài hoa độc nhất trong các loài hoa và cũng là loài hoa khó tìm nhất. Nó mọc ở vùng đầm lầy đầy đặc sương mù và có một con linh thú canh giữ ở đó. Chưa ai có thể hái được bông hoa đó về. Sở dĩ nó có tên là đuôi rồng là vì mỗi cánh hoa của nó đều rất giống đuôi của con rồng. Hoa này tổng hợp có bảy màu, từ cánh đến hoa đều chứa chất kịch độc. Hết” Tinh Nhi nói.

“Hoa bảy màu, hoa bảy màu...” Trúc Chi khi nghe hoa có bảy màu thì ngồi ngẫm nghĩ. Nàng nhớ là nàng đã gặp một bông hoa bảy màu ở nơi nàng thu phục Phụng Nhi. Hình như cánh hoa của bông hoa đó rất lạ nên nàng hiếu kỳ muốn hái nhưng Phụng Nhi không cho nàng hái. Thấy nàng buồn vì không có được bông hoa, Phụng Nhi đã lấy chiếc khăn nàng buộc ở cổ, dùng mỏ ngắt lấy bông hoa cho vào khăn rồi đưa cho nàng. Đúng, có thể bông hoa đó là bông mà Tiểu Băng Băng đang cần.

Trúc Chi lấy trong túi gấm bên hông ra một bọc khăn đưa ra trước mặt Băng Băng hỏi: “Tiểu Băng Băng, cậu xem thử có phải nó không?”

Nhận bọc khăn đó, nàng mở ra xem. Xuất hiện trước mặt nàng là một bông hoa bảy màu rất đẹp. Dù bị ngắt đi đã lâu nhưng nó vẫn rất là tươi tốt. Cánh hoa của nó đúng thật là hình đuôi rồng. Nàng nhìn Trúc Chi cười thật rạng rỡ, nụ cười đó làm những người khác đều hết sức kinh ngạc. Nàng nói: “Chi Nhi, người đã giúp ta cứu được một mạng người rồi.”

“Không có gì, nếu có thể giúp được Tiểu Băng Băng thì ta rất sẵn sàng” Trúc Chi xua tay cười nói, trong lòng không khỏi hết lớn.

Khi đã có được bông hoa cần tìm, Băng Băng quay sang Tiểu Bạch nói: “Làm phiền người quay lại khe núi bắt hộ ta một con độc linh, đừng giết nó, phải bắt sống, mang con đang thôi thóp cũng được, ta chỉ cần máu tươi thôi.”

Tiểu Bạch nghe thấy nàng nói, dụi dụi vào cổ nàng rồi hướng khe núi bay đến. Khi thấy Tiểu Bạch đã vào khe núi, Băng Băng quay sang Lan Nhi Tinh Nhi nói: “Hai người cho Băng Nhi ít nọc đi”

“Tiểu thư không cần phải nói vậy, dù tiểu thư có xin nhiều nữa bọn ta vẫn sẽ cho” Lan Nhi nhí nhảnh nói. Nói xong nàng tập trung tinh thần gọi bạch xà ra. Khi bạch xà ra ngoài, nó dụi dụi vào cổ Lan Nhi như hỏi cần nó làm gì. Lan Nhi lấy một chiếc lọ thủy tinh nhỏ, ra hiệu bạch xà há miệng ra rồi từ chiếc răng nanh dài nhọn, nàng lấy ra nọc xà. Nhìn nọc xà đã khiến cho người khác rợn người rồi hướng chi là uống nó.

Băng Băng nhận lấy lọ thủy tinh chứa nọc xà. Một lúc sau, Tiểu Bạch bay về, trong miệng nó kẹp một con tiểu độc linh. Tiểu độc linh này mới sinh, được vài tuần, nó đang ra ngoài kiếm ăn thì gặp phải Tiểu Bạch. Vì nó là linh thú thấp nhất đã vậy còn là tiểu độc linh nên không thể đấu lại với Tiểu Bạch.

Băng Băng rút con dao găm giấu trong làn váy, nàng đến gần Tiểu Bạch, cắt một đường ở cổ chân độc linh, lấy chút máu rồi ra hiệu Tiểu Bạch thả con tiểu độc linh đi. Nó còn nhỏ, độc tính của nó không đủ mạnh để gây hại gì cho người khác nên nàng cũng không giết nó làm gì.

Khi đã đủ dược liệu chế thuốc, Băng Băng đến túi hành lý bên cạnh Tinh Nhi, tìm trong đó bộ dụng cụ chế thuốc. Cầm bọc hoa đuôi rồng, thả vào trong cái cối nhỏ, nàng giã đến khi bông hoa nát vụn. Lấy ít nước uống rót vào trong chày. Khi nước và chất độc của hoa đã hòa với nhau, nàng đeo bao tay vào, lấy một lọ sứ nhỏ đựng chất độc của hoa đuôi rồng. Xong xuôi, nàng trộn hết tất cả các chất độc của ba loại với nhau. Khi đã chế độc được xong, nàng đổ hỗn hợp đó ra một lọ sứ nhỏ khác, đóng nắp và đưa cho Tinh Nhi giữ.

“Băng Nhi, tại sao lại nghiền hoa ra, chẳng phải cho vào hỗn hợp máu độc linh và nọc băng xà có phải nhanh hơn không?” Từ thần y nói.

“Phụ thân nói huynh chậm tiếp thu, sau từng ấy năm học nghề mà không thể học được ba phần tư y học của người, quả thật không sai.” Băng Băng vừa tháo bao tay vừa nói.

“Này, ta đang học hỏi mọi người, sao mọi người lại chế nhạo ta.” Từ thần y khuôn mặt yêu nghiệt hiện lên vẻ giận dữ không khác trẻ con là bao.

“Ta không có nhạo bàm, ta nói đúng. Huynh theo học y của phụ thân bao lâu mà không biết cách chế dược từ hoa đuôi rồng. Quả thật là chậm tiêu.” Băng Băng liếc mắt cúngh không có buồn liếc, nàng trực liếp đến bên cạnh tiểu oa nhi, ngồi dựa vào các cây bên cạnh, nhắm mắt lại dưỡng thần. Nàng rất buồn ngủ, không hiểu sao nàng tự dưng cảm thấy rất mệt.

Tiểu Bạch thấy chủ nhân đã ngủ, nó biết vì sao chủ nhân lại như vậy, tất cả là tại nó, tại nó duy trì hình dạng này quá lâu nên chủ nhân mới bị mệt như vậy. Nó biến nhỏ lại, nhảy lên đùi Băng Băng nhắm mắt lại.

Thấy Băng Băng ngủ, Trúc Chi đến gần, lay lay Băng Băng nói: “Tiểu Băng Băng, tàu chưa có ăn tối, ăn tối xong nghỉ sau cũng được a!”

Nhưng đáp lại câu nói của Trúc Chi là khuôn mặt tỉnh mạch khi ngủ của Băng Băng. Nàng không đáp lại dù chỉ là cái mở mắt. Minh Nhật thấy vậy, đến lay lay Băng Băng, vừa lay vừa nói: “Băng Nhi, Băng Nhi, mau tỉnh!”

Bị lay như vậy nhưng Băng Băng vẫn không có tỉnh lại, Tiểu Bạch đang ngủ cảm thấy người chủ nhân lung lay, nó mở to mắt, hướng Minh Nhật gầm gừ giận giữ. Lan Nhi Tinh Nhi thấy tiểu thư của mình bị lay như vậy cũng không thể đứng nhìn, muốn đến kéo Minh Nhật ra nhưng lại bị Trúc Chi ra hiệu cho Hữu Ảnh Hồng Ảnh chặn hai nàng lại. Thấy đôi mày của Tiểu thư nhíu lại, Tiểu Bạch thì có dấu hiệu biến thân, Tinh Nhi không chịu được nói: “Độc vương gia, đừng lay tiểu thư, chọc giận Tiểu Bạch nữa, ngài mà như vậy tiểu thư sẽ chết đó.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Khuế ước vạn kiếp – Giải trùng – Tiểu oa nhi bướng bỉnh

Nghe thấy vậy, Minh Nhật dừng động tác lại, nhìn thấy khuôn mặt của Băng Băng bây giờ hơi trắng bệch, đôi mày thanh tú nhăn lại biểu hiện nàng đang rất khó chịu. Đề Băng Băng dựa vào thân cây, hần còi áo khoác bên ngoài đắp lên cho nàng giữ ấm. Đứng dậy đến ngồi bên cạnh đồng lửa, hần không cảm xúc nói: “Nói, vì sao Băng Nhi lại bị như vậy?”

Lan Nhi Tinh Nhi thấy Minh Nhật không tiếp tục lay Băng Băng nữa thì yên tâm ngồi xuống ở cạnh đồng lửa đối diện Minh Nhật. Sau một hồi cân nhắc, Tinh Nhi mở miệng nói: “Ngài có thấy Tiểu Bạch khác so với các linh thú cao cấp khác không?”

“Nó không giống linh thú cao cấp bình thường?” Độc vương nhíu mày nói: “Chuyện này có liên quan đến Băng Nhi?”

“Tiểu Bạch vốn dĩ không phải là linh thú mà là một thần thú. Một lần hai tỷ muội ta bỗng nhiên thấy nó xuất hiện bên cạnh tiểu thư. Từ khi Tiểu Bạch ở bên cạnh tiểu thư, bọn ta thấy người khác hẳn. Ngày trước, chỉ vì luyện thành thân thể bách độc xâm nhập, tiểu thư đã xém mất mạng. Nhưng khi Tiểu Bạch xuất hiện thì không có chất độc nào có thể làm hại người. Lại nói một lần khác hai tỷ muội ta tình cờ nghe được Tiểu Bạch biết nói chuyện. Các linh thú nói được nhưng chỉ có thể nói chuyện với chủ nhân kí kết ước với nó bằng tâm linh. Nhưng thần thú lại khác, nó có thể nói ra miệng, nó mạnh hơn nhiều.” Lan Nhi nói.

“Khi biết Tiểu Bạch biết nói, tỷ muội ta rất kinh ngạc nhưng vẫn im lặng không đề cho tiểu thư phát hiện bọn ta đã biết bí mật của người. Cho đến một ngày, một song băng xà đột nhiên tấn công chúng tôi ở núi Tuyết Liên. Vì đôi song băng xà này là linh thú cao cấp gần đạt đến cấp độ thần thú nên bọn ta không thể đánh lại bọn chúng. Tưởng rằng bọn ta sẽ chết nhưng đột nhiên Tiểu Bạch biến to. Đó cũng chính là lần đầu tiên tỷ muội bọn ta thấy được hình dạng khác của Tiểu Bạch. Về sau song bạch xà đã kí huyết ước với tỷ muội ta. Ngài có biết sau đó tiểu thư thế nào không?” Tinh Nhi nói.

“Nói” Minh Nhật nói một từ duy nhất, chất giọng vẫn lạnh như vậy. Từ thần y và đám người kia vĩnh tai lên nghe.

“Sau đó, tỷ muội ta phát hiện tiểu thư đã ngất từ lúc nào. Tiểu Bạch cũng đã trở về hình dạng cũ, dù không hề thấy thương tổn gì nhưng nó lại ngủ mất năm ngày không mở mắt dù chỉ một khắc. Khi tỷ muội ta đưa tiểu thư về, sư phụ đã chữa cho tiểu thư. Sư phụ nói, nguyên khí của tiểu thư bị tiêu hao quá nhiều trong một thời gian ngắn nên người mới như vậy, nếu tiếp tục, tiểu thư sẽ chết. Sư phụ có hỏi lý do nhưng tỷ muội ta ứng phó cho qua. Năm ngày sau Tiểu Bạch tỉnh dậy, tỷ muội ta đã tìm cách hỏi Tiểu Bạch nguyên nhân.” Lan Nhi nói đến đây thì dừng lại, không nói nữa.

Trúc Chi đang nghe thấy nàng dừng thì giục: “Tiểu Bạch nói thế nào, nói nhanh đi.”

Lời nói của Trúc Chi cũng là nỗi lòng của tất cả mọi người đang nghe. Với huynh muội Phong Thiên thì không biết làm sao lại quan tâm đến Băng Băng vậy. Với họ, họ cảm thấy như họ quen Băng Băng rất lâu từ trước rồi. Với Từ thần y thì y thấy nhiều lúc tính khí của Băng Băng rất giống với sư phụ nên y chú ý nhiều đến nàng hơn. Và điều quan trọng nhất là nàng là bảo bối của sư phụ y. Hữu Ảnh Hồng Ảnh lại quan tâm nàng như quan tâm một vị chủ tử. Họ không hiểu vì sao họ lại làm vậy. Có thể họ làm vậy là vì cách đối xử của chủ tử bọn họ với nàng thay đổi, nên trong tiềm thức họ đã nhận nàng là nữ chủ tử.

Thấy mọi người chờ câu trả lời, Tinh Nhi tiếp lời của Lan Nhi: “Tiểu Bạch nói... tiểu thư bị như vậy tất cả là lỗi của nó. Thật ra, Tiểu Bạch đã theo tiểu thư đến nay hết tất cả bảy kiếp. Tiểu thư vốn dĩ là Băng Cơ tiên tử trên trời, còn Tiểu Bạch là thần thú của người. Cuộc sống vốn vui vẻ tự tại, bọn họ đi du ngoạn khắp nơi nhưng đến năm Băng Cơ tiên tử tròn một trăm mười sáu tuổi, Ngọc Hoàng mở hội bàn đào để chúc mừng tiểu nữ nhi của mình. Tại đây, Băng Cơ tiên tử gặp thái tử Minh Giới. Hai người yêu nhau nhưng bị Ngọc Hoàng ngăn cản. Ngọc Hoàng nói hoặc Băng Cơ nhảy vào vòng sinh tử, hoặc Ngọc Hoàng cho người đẩy thái tử Minh Giới xuống vách núi Chu Tiên, cho hần ngàn năm không siêu thoát...” Tinh Nhi dừng lại, nhìn sang Lan Nhi ý nói Lan Nhi nói hộ nàng.

Lan Nhi nhìn thấy ý của tỷ tỷ, nàng nói: “Băng Cơ vì quá yêu thái tử Minh Giới nên đã tình nguyện nhảy vào vòng luân hồi. Tiểu Bạch là thần thú nên dù

có nhảy vào cũng không bị sao. Vì vậy nó muốn nhảy xuống cứu Băng Cơ tiên tử nhưng Ngọc Hoàng nói với nó: “Nếu Băng Nhi có thể kiên trì trải qua bảy kiếp thì sẽ cho trở về Thiên Giới, hơn nữa, sẽ đồng ý tác thành với thái tử Minh Giới. Nhưng phòng người dùng linh lực của người giúp nó, ta phong ấn linh lực của người, người sẽ trở thành một linh thú bình thường”. Tiểu Bạch đã đồng ý với Ngọc Hoàng và đi tìm nơi Băng Cơ đầu thai. Mất rất lâu mới có thể tìm ra Băng Cơ, Tiểu Bạch mới dùng huyết của nó và huyết của Băng Cơ lập thành khuế ước vạn kiếp. Từ đó, nếu Băng Cơ kết thúc một kiếp thì nó sẽ rơi vào giấc ngủ cho đến khi Băng Cơ được luân hồi lần nữa.”

“Khuế ước vạn kiếp. Khuế ước tàn ác nhất trong tất cả các khuế ước giữa người và linh thú. Để có thể lập được khuế ước này, bắt buộc phải lấy huyết ở đôi mắt con người và huyết ở tim linh thú. Từ đó lập thành một khuế ước vạn kiếp nhưng linh thú lập phải là một thần thú. Như vậy nó sẽ không lấy đi nguyên khí của người lập khuế ước với nó. Dù vậy, nó vẫn có một tác dụng tốt là người chủ bị sao thì linh thú sẽ bị như vậy. Người chủ ở đâu linh thú cũng sẽ tìm ra. Nhưng linh lực của Tiểu Bạch đã bị phong ấn nên nó chỉ có thể duy trì đáng về một con tiểu miêu kia, khi nó biến lớn thì tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm!” Tinh Nhi nói.

“Theo lời hai người, Tiểu Băng Băng là Băng Cơ tiên tử, vì cứu tình duyên mà nguyện nhảy vào vòng luân hồi. Nhưng... làm sao có thể...” Trúc Chi nói.

“Mới đầu tỷ muội ta cũng không tin. Có một lần chính tỷ muội ta nhìn thấy tiểu thư thái được chẳng may bị thương ở tay trái, Tiểu Bạch nằm trên tay ta cũng bị nhiễm đỏ một mảng huyết ở chân trước bên trái. Đến khi vết thương của tiểu thư lành thì của Tiểu Bạch cũng biến mất.” Lan Nhi nói.

“Vậy, nếu Tiểu Bạch mà biến to lên thì Băng Nhi nhẹ sẽ ngất còn nặng là chết đúng không?” Minh Nhật lạnh lùng nói. Hắn không hoàn toàn tin nàng là Băng Cơ tiên tử gì gì đó. Nhưng nghe Lan Nhi Tinh Nhi nói nàng vì yêu một người mà tự nguyện nhảy vào vòng luân hồi thì ngực hắn lại cảm thấy đau xót lẫn tiếc nuối. Tiếc nuối là vì hắn không gặp nàng sớm hơn, để nàng yêu một người trước hắn. Còn đau xót thì hắn không biết vì sao. Nhưng không sao, bây giờ nàng là nương tử của hắn, hắn sẽ làm nàng yêu hắn, ở cùng nàng để trong tim nàng chỉ có hình bóng của hắn.

“Àn... Tiểu Bạch vì sợ nó làm liên lụy đến tiểu thư nên mới thường xuyên ngủ như vậy. Khi nó ngủ sẽ tiến vào trạng thái tu luyện.” Tinh Nhi nói.

“Cũng may lần này Tiểu Bạch không sử dụng nhiều nguyên khí của tiểu thư nên người chỉ ngủ một giấc, có thể hai ngày sau người sẽ tỉnh lại thôi.” Lan Nhi nói.

“Vậy còn Tiểu Bạch, bao giờ sẽ tỉnh?” Trúc Chi hỏi.

“Ta không biết. Những chuyện tỷ muội bọn ta biết thì đã nói hết rồi. Mang chuyện của tiểu thư tiết lộ ra ngoài, người mà biết thì người sẽ không nhìn mặt tỷ muội bọn ta nữa. Nên ta muốn các người coi như cuộc nói chuyện hôm nay chưa từng có đi.” Lan Nhi nói.

Nàng biết tiểu thư đối tốt với các nàng như vậy là đã coi các nàng là một phần của người. Nhưng chỉ cần các nàng bán đứng tiểu thư, người sẵn sàng từ mặt các nàng. Mà hành động tối nay của các nàng cũng gần như là bán đứng người rồi. Nhưng các nàng làm vậy là vì muốn tốt cho tiểu thư. Các nàng biết, những người trước mặt này là đối xử với tiểu thư rất tốt, họ dùng tâm để đối với người. Các nàng cũng hiểu tính của tiểu thư, người rất là cẩn trọng đặt niềm tin vào người bên cạnh mình. Để người có thể nhìn nhận bọn họ, các nàng chỉ có thể âm thầm giúp đỡ thôi.

“Azzzz... đồ ăn được rồi, ăn thôi. Ăn xong ngủ một giấc thật ngon để ngày mai lại lên đường. Lần này vất vả không ít nha.” Từ thần y nói. Vì đi qua cái khe núi chết tiệt kia mà bọn họ phải để ngựa và xe ngựa lại. Mai bọn họ phải đi bộ một khoảng dài rồi. Đã vậy, bọn họ còn phải đem theo hai người đang hôn mê kia nữa. Phải nghỉ ngơi tốt mới có thể đến Trần gia trang đúng thời hạn a.

~~~~~ Ta là dải ngân hà ngăn cách tiểu oa nhi bướng bỉnh ~~~~~

Doanh nhân thôn – Khách điểm

“Um...” Một tiếng rên khẽ vang lên trong căn phòng hảo hạn của khách điểm. Tiếng rên này dù rất nhỏ nhưng lại thành công làm cho nam tử đang ngồi nhắm mắt ở chiếc ghế gỗ gần giường. Hắn quay lại nhìn nữ tử, chờ nàng mở mắt nhìn hắn. Dù mới chỉ có hai ngày nhưng hắn lại rất nhớ đôi mắt như viên hắc minh châu, cái biểu cảm đáng yêu và giọng nói cô tình tỏ ra lạnh nhạt của nàng. Nàng nằm như vậy hắn không quen một chút nào.

Băng Băng mở mắt ra. Vì nàng ngủ hai ngày, mà bây giờ là ban ngày nên mắt nàng vẫn chưa thể thích ứng với ánh sáng. Nàng chớp chớp mắt một hồi. Đến khi nhìn thấy sự vật bên cạnh, nàng thấy khuôn mặt đáng ghét của người nào đó hơi hoảng hốt, một lúc sau lấy lại tinh thần. Nàng cất giọng khàn khàn nói: “Độc vương vào phòng ta có việc gì?”

“Ta là phu quân của nàng, ta có thể ở đây. Đây cũng không phải Tây Uyển ở Độc vương phủ.” Minh Nhật giọng dịu dàng mang theo sự sùng nịnh cười nói. Nụ cười của Minh Nhật làm co Băng Băng nhìn đến thất thần. Cảm thấy sự lỗ mãng của mình, nàng vờ ho hai tiếng rồi quay người vào bên trong che đi khuôn mặt ngượng của mình nhưng đôi tai đã bán đứng chủ. Thấy biểu hiện của nàng, hắn cười lớn. Băng Nhi của hắn quả thật rất đáng yêu mà.

Không chịu nổi nữa, Băng Băng quay mặt đối diện với Minh Nhật, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ tức giận. “Người cười đủ chưa, rồi thì để cho bản tiểu thư được yên”.

Vì nàng mới tỉnh, hơn nữa hai ngày nay chưa có thứ gì vào bụng nên bây giờ nàng cảm thấy mình không còn đủ sức lực nữa. Nhưng nàng vẫn mạnh mẽ đuổi Minh Nhật ra ngoài. Thấy nàng đáng yêu như vậy, Minh Nhật chỉ biết cười lắc đầu. Hắn đứng dậy bước ra khỏi phòng. Nhìn thấy Độc vương đi ra ngoài mà không hề lưu luyến, trong lòng Băng Băng dâng lên một thứ cảm giác chua chát khó tả, chu môi oán giận “Đuổi đi là đi, thật là đáng ghét”.

Một lúc sau, Minh Nhật trở lại phòng Băng Băng làm nàng hơi giật mình. Nằm trên giường nhìn mâm đồ ăn, bụng nàng bắt đầu lên tiếng kháng nghị nhưng nàng vẫn giả vờ thờ ơ, về mặt không hài lòng nói: “Vương gia thân mến, phòng ngài đầu sao chưa về nghỉ, lại vào phòng ta làm gì?”

“Phòng của ta ở đây, ta phải đi đâu hử? Ta đem đến cho nàng ít thức ăn. Đã hai ngày nàng chưa ăn gì rồi, chắc đã sớm đói. Mau dùng bữa đi!” Minh Nhật sùng nịnh nói.

“Đã hai ngày rồi sao? Vậy tiểu oa nhi kia đã tỉnh chưa?” Băng Băng ngồi dậy, dựa người vào giường hỏi.

“Tỉnh thì đã tỉnh, nhưng đứa bé đó tìm mọi cách để kết liễu mình. Lan Nhi Tình Nhi Hồng Ảnh Hữu Ảnh đã ở lại trông chừng nó.” Minh Nhật bê khay đồ ăn để lên giường, cầm bát cháo trong đó đút cho Băng Băng ăn.

Nhìn thìa cháo trước mặt, nàng phân vân không biết làm thế nào. Nhìn ánh mắt mong đợi của hắn, nàng không tự chủ được mở miệng đón lấy thìa cháo đó. Thấy nàng không phản đối, Minh Nhật vui vẻ, đút cho nàng ăn tiếp. Có thể do Băng Băng quá đói nên bát cháo thoáng chốc đã thấy đáy, những thức ăn khác cũng vơi đi nhanh chóng. Ăn xong, Minh Nhật bê khay đặt lên bàn trà gỗ ở giữa phòng.

Băng Băng ăn xong, nàng nhìn xung quanh kiếm một bóng dáng nào đó. Thấy nàng nhìn đồng nhìn tây, Minh Nhật không nhịn được hiếu kỳ hỏi: “Băng Nhi, nàng đang tìm thứ gì?”

“Tiểu Bạch hiện giờ ở đâu?” Băng Băng hỏi.

“Tiểu Bạch đang ở cùng Lan Nhi Tình Nhi. Nàng tìm nó có chuyện gì?” Minh Nhật khó hiểu hỏi.

“...Không có gì.”

Nói xong nàng bước xuống giường, mang hài vào rồi vội đi tới túi hành lý đặt ở đầu bàn trà, mò ra lấy một bộ y phục mới rồi ra sau bức bình phong. Không quên quay lại cho Độc vương một cái liếc mắt cảnh cáo, Minh Nhật chỉ cười cười nhún vai về mặt tùy ý.

Khi đã xong xuôi, nàng bước ra. Nhìn thấy nàng bước ra, Độc vương ngay lập tức như bị mất hồn. Nàng vẫn thân y phục trắng nhưng bộ y phục lần này có phần cầu kỳ hơn, đính vài bông hoa mẫu đơn tím nhạt. Ông tay áo vẫn dài và rộng. Bên hông nàng nhiều hơn một dải lụa tím nhạt làm nổi bật lên vòng eo thon gọn.

Đến gần Minh Nhật, thấy hồn hắn đã bay đến nơi nào, Băng Băng gờ bàn tay khua khua trước mặt hắn. Tức thì, bàn tay nàng nằm gọn trong một bàn tay to lớn ấm áp khác. Eo của nàng đột nhiên có nhiều hơn một cánh tay đang ở đó và thân hình nhỏ nhắn của nàng ngã nhào vào hắn. Nàng ngượng đỏ mặt. Hắn thâm tình nói: “Băng Nhi, nàng thật đẹp”.

“Buông ta ra.” Băng Băng ngượng chín mặt giãy dụa nhưng càng giãy dụa thì nàng càng bị ôm chặt hơn.

“Không buông, cả đời cũng không buông.” Minh Nhật bá đạo nói.

“Thả ta ra, ta muốn đi đến chỗ oa nhi kia” Băng Băng dùng giãy dụa nói.

“Vậy thì chúng ta cùng đi.” Minh Nhật ôm ngang eo Băng Băng ra khỏi phòng đến chỗ tiểu oa nhi, nàng thật khóc không ra nước mắt mà.

Bên phòng tiểu oa nhi bây giờ tình cảnh rất là thú vị. Trúc Chi thì đang rất mất hình tượng nằm trên chiếc ghế tựa, lưng tựa vào ghế và chân vắt lên chỗ tay ghế để...ngủ. Lan Nhi Tình Nhi ngồi dưới đất tựa vào nhau ngủ, Tiểu Bạch cuộn tròn trong lòng Lan Nhi ngủ. Hữu Ảnh Hồng Ảnh ngồi dưới đất ôm kiếm theo dõi tiểu oa nhi đang ngủ. Hai ngày nay họ cũng đã mệt lắm rồi nhưng đứa bé này không hiểu sao lại thừa sức như vậy, có thể nháo đến cho bọn họ không thể chịu được. May là Hữu Ảnh Hồng Ảnh là cận vệ bảo vệ an toàn cho Minh Nhật nên bọn họ không ngủ vài ngày cũng không đáng kể.

Khi Minh Nhật và Băng Băng mở cửa phòng, đập vào mắt bọn họ là hình ảnh không...mấy tệ nhị của đại công chúa kia. Trên trán hai người đồng thời xuất hiện ba vạch hắc tuyến. Tiểu Bạch nghe thấy cửa mở, ngẩng đầu lên. Khi thấy chủ tử của mình nó trực tiếp nhảy vào lòng Băng Băng dụi dụi rồi nhảy vắt ngang trên vai nàng ngồi. Hữu Ảnh Hồng Ảnh thấy hai người vào thì đồng loạt đứng lên cung kính cúi đầu: “Chủ tử, tiểu thư đến.”

“Gọi nàng phu nhân.” Minh Nhật không hài lòng nói. Bọn họ gọi nàng là tiểu thư, người ta lại nghĩ nàng là nữ nhi của hắn thì sao.

“Dạ. Phu nhân đến.” Hồng Ảnh Hữu Ảnh cúi đầu. Minh Nhật thấy vậy vừa lòng phát phát tay cho họ đứng lên.

Băng Băng trực tiếp bỏ Minh Nhật sang một bên, da mặt hắn càng ngày càng dày, đi đến bên Lan Nhi Tình Nhi, bắt mạch cho các nàng. Khi Băng Băng rời khỏi mình, Minh Nhật mày hơi nhíu nhưng không nói gì, chỉ đến bên chiếc ghế tựa cạnh Trúc Chi ngồi xuống. Hữu Ảnh Hồng Ảnh đứng cạnh Minh Nhật. Lan Nhi Tình Nhi chỉ là một mối quá độ nên ngủ thiếp đi, các nàng khi đi cùng nàng hành tẩu có bao giờ mệt mỏi như vậy đâu. Bọn họ đói thì sẽ đi kiếm đồ ăn, mệt thì nghỉ, khát thì uống. Nhưng chuyến hành đi này khiến cho bọn họ quá mệt rồi. Lúc về kinh thành sẽ cho họ nghỉ ngơi một thời gian vậy.

Nhắc đến kinh thành, đôi mắt của Băng Băng thoáng lên vẻ u buồn nhưng nhanh chóng biến mất. Nàng điều chỉnh lại cảm xúc đến bắt mạch cho tiểu oa nhi. Nhưng khi nàng vừa mới động vào cổ tay đứa bé thì lập tức một cánh tay nhỏ khác nắm lấy tay của nàng. Tiểu Bạch thấy tình hình như vậy thì xù lông lên gầm gừ. Tiểu oa nhi vốn đang ngủ, đôi mắt bây giờ mở lớn đầy dề phòng. Vì ở khe núi vội vàng, không hảo hảo đánh giá tiểu oa nhi này. Con bé có một đôi mắt to tròn, cái mũi nhỏ nhắn, đôi môi anh đào vì không chịu ăn uống gì mà nứt nẻ, khô khốc. Nếu không bệnh, ác hẳn sẽ rất đẹp, tương lai không chừng trở thành một đại nữ nhân khuynh thành.

“Ngươi là ai?” Cô bé cất tiếng nói khàn khàn, yếu ớt hỏi.

“Ta là ai?... Vậy trả lời ta, ngươi là ai, tại sao lại muốn tự tử?” Băng Băng không trả lời câu hỏi của tiểu oa nhi mà hỏi lại cô bé, thuận tiện vuốt lông Tiểu

Bạch.

“Hừ...Đó là chuyện của ta, ngươi là ai mà dám quân ta?” Tiểu oa nhi hừ lạnh nói.

“Hừm...thật là một cô bé bướng bỉnh. Ngươi càng bướng bỉnh, ta càng thích. Nhìn ngươi giống một tiểu thư của hào môn, tại sao lại đi đến tình huống như ngày hôm nay. Chẳng lẽ ngươi không để ý cảm nhận của phụ thân phụ mẫu của ngươi?” Băng Băng tựa người vào thành giường đối diện, ôm ngực nhìn cô bé.

Đứa bé im lặng suy nghĩ một hồi, mở miệng nói: “Ta sắp chết rồi, ở lại chỉ làm khổ phụ mẫu. Hai người vì lo bệnh tình của ta mà tìm biết bao nhiêu danh y nổi tiếng nhưng toàn bị lừa gạt. Họ vì ta mà bị lừa không biết là bao nhiêu của cải. Trên giang hồ có Từ thần y và Huyết Từ là thần y nhưng lại không thể mời. Từ thần y thì đi theo Độc vương nên phụ thân ta bỏ qua. Huyết Từ thì hành tung bất định, không ai biết. Ta nghĩ Huyết Từ này là một tên lừa đảo, giả thần bí để tiếng tăm càng vang xa.” Tiểu oa nhi càng nói càng tức giận, cầm hận nắm chặt hai tay. “Ta nghe phụ thân nói, Huyết Từ đã nhận tiền và hứa chữa bệnh cho ta, ta không muốn như vậy. Tiền có thể mất nhưng nếu để bọn họ phải thất vọng ta ngàn vạn lần không thể chấp nhận.”

Nghe tiểu oa nhi nói, trên đầu của tất cả những người có mặt ở đây đều xuất hiện ba vạch hắc tuyến. Huyết Từ mà là kẻ lừa đảo thì chắc trên tam quốc này, mọi người ai cũng là kẻ lừa gạt mất.

Riêng Băng Băng, nàng thật đau đầu, khoé miệng không ngừng giật giật. Nàng không để người ta biết hành tung là vì muốn được yên tĩnh. Đến tai con nhóc này lại là lừa gạt nổi danh. Có cần nghĩ xấu nàng đến thế không. Bình ổn lại tâm trạng, nhìn cô bé, nàng nói: “Kẻ lừa gạt tên Huyết Từ đang ở trước mặt ngươi đây”.

“Không thể...không thể nào, Huyết Từ nghe đồn là một tên đầy râu, mặt mày xấu xí cơ. Vị tỷ tỷ này, ngươi xinh đẹp như vậy, không thể là Huyết Từ.” Tiểu oa nhi biểu hiện không thể tin nói.

“Đầy râu, mặt xấu xí?...thì ra trên giang hồ đồn ta như vậy...” Băng Băng lần này không biết nên làm gì. Nàng là nữ tử, không có râu, nàng ra ngoài luôn luôn che mặt, chưa ai thấy mặt nàng, ai lại ác đến mức nói nàng xấu xí chứ.

“Không...là do ta tự tưởng tượng, một người chuyên đi lừa người khác làm sao đẹp được. Người đó giống những tên khuất cái ngoài kia thôi.” Tiểu oa nhi càng nói càng làm cho ba người đằng sau vận công nén cười.

Băng Băng chưa bao giờ gặp đã kích lớn đến thế. Nàng giật giật miệng nói: “Nhìn ta giống một tên khuất cái lắm sao?”

“Tỷ tỷ, tỷ rất xinh đẹp. Nhưng đáng tiếc ta không sống được bao lâu, nếu còn sống ta muốn tỷ làm tỷ tỷ của ta!” Tiểu oa nhi nở một nụ cười nói.

“Aizzzz...ngươi là trứng cồ, chỉ cần giải cồ là được.” Băng Băng thờ dài nói. Ai bảo cô bé này lại rất thuận mắt nàng nên nàng đành phải vô điều kiện mà chữa trị cho nó. Hết cách rồi.

“Tỷ tỷ, ngươi chữa được sao?” Tiểu oa nhi kích động nói. Từ khi cô bé có ý thức thì đã phải đối mặt với căn bệnh lạ này rồi. Dù luyện công để cho cơ thể khỏe lên nhưng công lực của nàng luyện mãi cũng chưa thể bằng một nửa của nhị tỷ. Rồi có những ngày nó còn phải đối mặt với cơn đau thấu xương nhưng chỉ cần nhìn thấy ánh mắt đau lòng và bất lực của phụ thân, mẫu thân, đại ca và tỷ tỷ thì bé cắn răng không kêu lên. Bây giờ có người lại biết bé mắc bệnh gì thì trong lòng cô bé dấy lên một hi vọng.

“Chữa thì chữa được. Nhưng quá trình chữa rất thống khổ. Ngươi có chịu được không?” Băng Băng nói.

“Dù là thống khổ đến mấy ta cũng chịu được, tỷ tỷ chữa trị cho ta luôn đi.” Tiểu oa nhi mỉm cười yếu ớt nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu oa nhi kiên cường – Tam tiểu thư Trần gia trang Trần Linh Linh

Nghe thấy tiểu oa nhi nói vậy, Băng Băng đến bên Tinh Nhi, không tiếng động lấy từ trong tay áo của Tinh Nhi lọ độc dược mà nàng đã điều chế hai ngày trước. Trở lại bên giường, nhìn tiểu oa nhi, nàng nói: “Đây là kịch độc. Ngươi uống nó sẽ giết được cồ trùng trong người nhưng trước khi cồ chết hoàn toàn, toàn thân ngươi sẽ rất đau đớn. Con đau này chưa chắc ngươi đã chịu được. Nếu không chịu nổi ngươi sẽ chết. Ngươi còn muốn chữa?”

“Dù đau đớn ra sao ta cũng muốn thử, ta không muốn người thân của ta phải đau khổ thêm nữa, vả lại ta muốn vui vui vẻ vẻ bên gia đình của mình.” Tiểu oa nhi ánh mắt kiên định nói.

“Hảo...thật là một cô bé kiên cường. Lần này nếu ngươi không chết ta sẽ truyền hết kiến thức y dược mà ta đã học cho ngươi. Còn bây giờ, hãy ăn chút gì đi, không ăn làm sao có sức.” Băng Băng nói.

“Ân, tất cả nghe theo lời sư phụ” Tiểu oa nhi vui mừng nói.

“Nhật...” BĂNG BĂNG cười cười nhìn về phía MINH NHẬT nói. Chữ phát ra đầu tiên làm cho nàng giật mình ngay lập tức ngậm miệng lại. MINH NHẬT thấy vậy có một sự ngọt ngào dâng lên trong lòng. Phải làm cho nàng quen thuộc hơn với chính mình mới được. Hiểu nàng muốn gì, nói với HỒNG ANH: “Xuống nhà bếp lấy ít cháo lên đây.”

“Dạ” HỒNG ANH cung kính lui ra. Khi HỒNG ANH vừa đi, BĂNG BĂNG quay sang tiểu oa nhi hỏi: “Ngươi, tên gì?”

“Ta tên TRẦN LINH LINH, sư phụ thật là HUYẾT TỬ?” LINH LINH nói.

“Chẳng nhẽ ta có nhũ húng đi lừa ngươi sao?” BĂNG BĂNG trừng mắt. Một lúc sau, như nhớ ra cái gì nàng nói: “Ngươi là tam nữ nhi của TRẦN TIÊN SINH,?”

“Dạ... Vậy con thú trên vai của sư phụ chắc chắn là sủng vật của ngươi.” LINH LINH gật đầu nói. Khi nhìn thấy TIỂU BẠCH, ánh mắt nàng sáng lên hỏi.

Nhận thấy ánh mắt thích thú của LINH LINH, BĂNG BĂNG ôm TIỂU BẠCH đặt vào lòng cô bé cười nói: “Nó là TIỂU BẠCH, linh thú của ta.”

TIỂU BẠCH thấy chủ nhân đặt nó vào lòng của cô bé kia, không giẫy dụa hay có phản ứng bài xích gì. Nó có hảo cảm với đồ đệ này của chủ nhân vì đây là người thứ tư không nhầm lẫn nó là BẠCH HỒ. Nó nằm yên trong lòng LINH LINH, ngẩng cái đầu nhỏ nhìn chăm chú LINH LINH làm cô bé càng cao hứng. Cánh tay nhỏ nhắn nhưng lại gầy yếu giờ lên, nhẹ nhàng vuốt ve làm TIỂU BẠCH thỏa mãn nhắm mắt hưởng thụ.

Lúc này, cửa phòng được mở ra một lần nữa, người vào là HỒNG ANH, TỬ THẦN Y và HẠO NHIÊN. Chuyện là thế này, TỬ THẦN Y và HẠO NHIÊN chủ ý đi thăm BĂNG BĂNG nhưng ở cầu thang tình cờ gặp được HỒNG ANH bê khay thức ăn đi lên lầu thì bọn họ mới biết BĂNG BĂNG đã tỉnh và đang ở cùng tiểu oa nhi. Nên bọn họ theo sau HỒNG ANH vào đây.

“Tẩu tẩu/Tử sư muội, người/muội tỉnh rồi, thật tốt quá!” TỬ MẶC và HẠO NHIÊN nói nhưng âm lượng khá lớn làm cho MINH NHẬT nhú mày. Ngay cả ba nữ tử đang ngủ ngon cũng bị bọn họ đánh thức. Trúc Chi dụi dụi mắt, nhìn thấy BĂNG BĂNG, giọng nói cũng không kém HẠO NHIÊN và TỬ MẶC: “TIỂU BĂNG BĂNG, tẩu tỉnh rồi...”. Lời chưa dứt, mặt nàng liền mạnh mẽ đáp xuống sàn nhà. HẠO NHIÊN thấy muội muội bảo bối ngã thì chạy nhanh để đỡ nàng dậy.

Lan Nhi Tình Nhi không khoa trương như vậy, chỉ nói: “TIỂU THƯ, người đã tỉnh thật tốt quá!” Xong đứng một bên tùy ý BĂNG BĂNG sai bảo.

(t/g: bây giờ TỬ THẦN Y là TỬ MẶC nha)

BĂNG BĂNG không để ý đến bọn họ, ra hiệu bảo TIỂU BẠCH ra bàn ngồi, cẩn thận đỡ LINH LINH tựa vào đầu giường, nhận chén cháo HỒNG ANH đút từng thìa cho cô bé, LINH LINH ngoan ngoãn ăn hết thìa này đến thìa khác, chốc lát bát cháo đã thấy đáy. Nhận lấy khăn TÌNH NHI đưa, nàng lau miệng cho cô bé.

Vừa ăn xong, LINH LINH sốt sắng hỏi: “Bây giờ có thể bắt đầu chữa sư phụ.”

“Sư phụ? tiểu thư, người nhận đồ đệ từ bao giờ vậy?” Lan Nhi hiểu kì hỏi.

“Mới đây thôi. Hai tỷ, đến đây giữ lấy tay Linh Nhi để nó không tự làm thương chính mình, Chi Nhi, đại sư huynh, hai người ra đây giữ lấy chân Linh Nhi.” Phân phó xong xuôi, nàng quay sang phía LINH LINH: “Ta bắt đầu, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Linh Nhi đã sẵn sàng, sư phụ làm đi.” LINH LINH kiên định nói.

Nghe thấy lời nói của LINH LINH, BĂNG BĂNG lấy lọ kịch độc ra, mở nắp và cho LINH LINH uống. Chưa đầy một khắc, đôi môi của LINH LINH đen lại, cơ thể bắt đầu đau đớn kịch liệt. Đau đớn này như bị lóc da bẻ xương vậy nhưng cô bé không kêu lên mà chỉ cắn chặt răng. Thấy vậy, BĂNG BĂNG cảm miếng vải, bóp miệng LINH LINH rồi nhét miếng vải vào. Nàng không muốn cô bé tự tổn thương mình.

Một khắc, hai khắc, đến khắc thứ ba, LINH LINH bắt đầu giẫy dụa. Mạch máu của cô bé nổi hết lên nhìn trông rất ghê rợn. Một canh giờ sau, LINH LINH ngừng giẫy dụa, tắt lịm đi. Đến bây giờ BĂNG BĂNG mới bỏ miếng vải ra. Lấy con dao nhỏ ở dưới chân, nàng rạch một đường trên cổ tay của LINH LINH. Tức thì, máu đen chảy ra ồ ạt. Đến khi máu ngừng chảy mà môi của LINH LINH vẫn còn thâm đen, nàng mới ra hiệu cho Lan Nhi Tình Nhi nâng LINH LINH dậy rồi bảo Lan Nhi Tình Nhi, TỬ MẶC, Trúc Chi xuống giường. Nàng ra đằng sau LINH LINH ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công ép độc. Hai khắc trôi qua, mồ hôi trên trán nàng càng ngày càng đổ nhiều, nàng mím môi lại. Đến khi LINH NHI phun ra một ngụm máu thì BĂNG BĂNG mới thu hồi nội lực lại. Ôm LINH LINH đứng dậy, đưa cho TỬ MẶC bế, nàng đem mềm đã bị dính máu cuộn lại, đưa cho Lan Nhi Tình Nhi nói: “Tử trùng chưa chết, hiện tại nó đang ngủ. Các tỷ mang đi đốt, phải nhanh lên”.

“Băng Nhi, như vậy là xong sao?” TỬ MẶC hỏi.

“Như vậy là xong rồi, tịnh dưỡng vài ngày là được rồi.” BĂNG BĂNG thờ ơ nói. TIỂU BẠCH lúc này thấy chủ nhân đã xong xuôi hết thì nhảy lên vai BĂNG BĂNG, yên vị trên đấy nhắm mắt ngủ.

“Vậy chuyến đi của chúng ta phải trì hoãn lại sao?” HẠO NHIÊN hỏi.

“Nhị huynh, huynh không thấy cô bé kia vừa mới trở về từ cõi chết à. Hoãn, hoãn đến khi nào cô bé khỏe lại thì thôi!” Trúc Chi hăng hái nói.

“Vậy đại hội võ lâm làm sao đây? Chuyện đó.. là đại diện mặt mũi của Phong Thiên quốc chúng ta đó!” HẠO NHIÊN nói.

“Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành, đi thuê một chiếc xe ngựa thượng hạng để cho Băng Nhi và Linh Nhi ngồi bên trong. Hai ngày nay chúng ta mua từng ấy lương thực đủ để cho một tuần đi đường.” Minh Nhật nói. Xong hắn quay sang nhìn về phía Băng Băng ý nói như vậy được không.

Nhận thấy ánh mắt của Minh Nhật, trái tim Băng Băng đập nhanh hơn, ngoài mặt lạnh nhạt nói: “Vương gia tùy ngài quyết định.”

“Giỏi ta là Nhật” Minh Nhật nhún mày không vui.

“Ngươi về phòng nghỉ đi, ta ở đây với Linh Nhi” Băng Băng lảng tránh.

“Ta ở đây với nàng” Minh Nhật không thoả hiệp nói.

“Tuỳ ngươi...” Băng Băng hết cách nói.

Những người khác thấy hai người như vậy thì tự động rút lui. Họ không muốn làm kì đà của cái tăng băng này đâu. Làm kì đà có khi bị đóng băng cũng nên.

Khi mọi người đi hết, Băng Băng lên tiếng: “Tại sao ngươi lại làm như vậy, ngươi không yêu ta?”

“Ta không biết vì sao mình lại làm vậy. Nhưng ta làm theo lý trí, theo trái tim của ta, nó muốn được làm tù nhân của nàng.” Minh Nhật thâm tình nói. Nghe vậy, trái tim Băng Băng như có một sức mạnh vô hình đánh vỡ bức tường do nàng tạo nên. Nhưng nhớ lại chuyện khi về kinh thành nàng phải đối mặt, nàng vội cup mi xuống, nói:

“Ngươi cũng biết, khi đại hội võ lâm kết thúc, về kinh thành có thể ta sẽ không còn là Bình Dương công chúa, không còn Độc vương phi của ngươi nữa. Ngươi tội gì phải đặt tâm tư trên người của ta.”

“Ta yêu nàng, đó là thật. Nàng có đáp lại không, ta không cần biết. Nàng nên nhớ, nàng là nương tử ta đưa sinh lễ cưới về, đã làm đầy đủ các hình thức trở thành phu thê, có ông tơ bà nguyệt chứng giám. Đời này kiếp này, ngoài nàng ra, không ai có thể chiếm vị trí quan trọng hơn trong trái tim ta, dù có chuyện gì nàng vẫn mãi là nương tử của ta.” Minh Nhật vừa bá đạo vừa thâm tình nói. Một lúc sau, hắn đã đứng lại trước mặt Băng Băng, một chân quỳ xuống, nắm đôi tay ngọc ngà của nàng, chân tình nhìn vào mắt nàng nói: “Nàng có thể chấp nhận ta được không?”

Băng Băng nhìn vào mắt hắn. Lúc này đây, hơn ai hết, nàng biết bức tường nàng tự dựng để bảo vệ trái tim mỏng manh của mình đã bị hắn hoàn toàn phá bỏ. Dù một thời gian ngắn thôi, hãy cho nàng được làm thê tử của hắn. Chỉ chuyện đi này thôi cũng được.

Đôi mắt nàng ngấn lệ, nhìn hắn, nàng nở một nụ cười, hai tay áp lên má hắn. “Ta đối với trượng phu của mình yêu cầu rất cao. Không được hai lòng, cả đời này chỉ yêu một mình ta. Là một trượng phu có chính kiến, có thể cho ta dựa vào cả đời. Không lừa dối ta dù là chuyện nhỏ nhất. Chẳng làm được không?”

“Cả đời này, không, cả kiếp sau, kiếp sau nữa, muôn đời, ta chỉ có nàng, yêu nàng, là nơi để cho nàng an tâm dựa vào.” Minh Nhật nói.

Nghe lời tuyên thệ của Minh Nhật, Băng Băng nở một nụ cười chân tình, làm cho Minh Nhật điều đứng. Nàng ôm chặt lấy hắn, từng giọt nước mắt ấm nóng mang theo niềm hạnh phúc thấm vào hắc bào của hắn. Minh Nhật ôm chặt nàng trong ngực. Từ khi chuyện đó xảy ra, đến bây giờ hắn mới cảm thấy mình hạnh phúc như thế này. Có thể hắn với tiểu nương tử không có duyên. Vì vậy hắn nên nhìn về tương lai, nên hào hào yêu thương nữ nhân trong ngực này. Hắn không biết, trái tim chết của hắn khi nào đã sống lại, khi nào lại bị nàng chiếm giữ. Nhưng hắn dám chắc hắn đã yêu nàng.

Giây phút đang lãng mạn thì một tiếng động làm cho hai người buông ra. Tình hình là thế này. Khi ra khỏi phòng, vì tò mò nên Hạo Nhiên, Từ Mặc, Trúc Chi và Hồng Ảnh Hữu Ảnh nghe lén hai người nói chuyện. Nhưng vì chen chúc nhau nên cánh cửa đáng thương đã bị hỏng và đổ xuống. Và hình ảnh khi ngã xuống là Từ Mặc nằm dưới đất, Hạo Nhiên nằm trên y còn Trúc Chi nằm trên Hạo Nhiên. Tiếp đó là Hữu Ảnh và Hồng Ảnh. Băng Băng thấy mình bị nghe lén thì thẹn quá, nhảy lên giường nằm cạnh Linh Linh, ngay cả hải cũng không cời, đắp chăn kín đầu trốn. Minh Nhật thấy vậy, khoé miệng nàng lên nụ cười sùng nịnh, ánh mắt thâm tình nhìn con rùa đang trốn trong cỏ. Thấy cả đám bị phát hiện, Hồng Ảnh Hữu Ảnh nhanh chóng đứng dậy lấy lý do là đi tìm mua thêm lương thực rồi chạy mất hút. Trúc Chi nhìn thấy vậy, nhảy từ người Hạo Nhiên đứng lên, nhí nhảnh nói:

“Oaaaaaa... đúng là sức mạnh của tình yêu. Ngay cả một tảng băng di động đại caca của muối cũng trở thành một ngọn lửa nóng. Thật ấm áp quá đi.”

Nói xong, nàng gặp một ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo, nàng chu môi oán: “Đại ca có nương tử xinh đẹp vứt bỏ Chi Nhi ra rồi. Thật là thương tâm mà. Chi Nhi đi chữa lành vết thương đây!” Nói xong nàng vô cùng tự nhiên đi ra ngoài phòng rồi mất hút.

Thấy muối muối của mình biến mất, Hạo Nhiên cười gượng bỏ dậy rồi rất trượng nghĩa bỏ lại Từ Mặc chạy mất hút. Còn Từ Mặc cũng cười gượng bỏ dậy rồi nói câu “Hai người cứ tiếp tục, ta có việc bận phải đi.” Rồi biến mất khỏi căn phòng. Minh Nhật thấy vậy, không biết làm sao lắc lắc đầu rồi đóng cửa lại, (đóng tạm thời đợi người lên sửa nha) trở lại chiếc ghế hắn vừa ngồi, ngồi xuống nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Phải biết rằng chuyện đi này hắn chưa có nghỉ ngơi thật tốt. Đã vậy còn công một người vận khinh công chạy nhanh đến cái thôn này. Hắn mệt chết rồi.

Thấy không còn động tĩnh nào nữa, Băng Băng thò đầu ra khỏi chăn. Nhìn thấy Minh Nhật ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng xuống giường, lấy trong tủ ra một chiếc mền khác, nhẹ nhàng đến gần Minh Nhật, đắp cho hắn. Xong xuôi, nàng ngồi bên ghế bên cạnh, ngắm hắn. Một lúc lâu, nàng cũng dần dần thiêu thiêu ngủ. Khi nàng nhắm mắt, người đối bên cạnh nàng khoé môi nâng lên một nụ cười thoả mãn.

~~~~~ Ta là dải ngân hà ngăn cách... đại hội võ lâm ~~~~~

Cuối cùng, sau một tuần lễ, đoàn người cũng đến được Trần gia trang. Mọi người khởi hành, đáng lẽ người nên ngồi trong xe ngựa lại không ngồi mà cưỡi chung một ngựa với tâng bằng nào đó. Bằng Bằng nhiều lần muốn thanh minh. Nàng rất muốn ngồi xe ngựa nhưng ai đó lại không chịu, nói cái gì mà muốn thắt chặt tình cảm với nàng nên ra yêu cầu cưỡi chung một ngựa. Báo hại nàng nhận được rất nhiều ánh mắt ái muội suốt quãng đường. Còn về phía Linh Linh, cô bé tỉnh dậy ba ngày sau khi đoàn người khởi hành. Biết bệnh của mình đã khỏi, cô bé cứ quẩn luyến Bằng Bằng những lúc đoàn dừng nơi nào đó nghỉ ngơi. Điều này làm cho người nào đó ăn một hũ giấm to. Mỗi lúc vậy, Trúc Chi lại đi kiểm củi rồi đốt lửa lên. Nàng nói, trời vào thu rồi, nàng mặc đủ ấm, nhưng lại có một tâng bằng ở đây nên nàng kiểm thêm củi sưởi ấm đỡ bị đóng băng.

À quên, Bằng Bằng vẫn mặc áo choàng đen của mình, Tiểu Bạch vẫn yên vị trong tay áo nàng ngủ rất là ngon.

Nhìn thấy Trần gia trang trước mặt, Bằng Bằng không khỏi thán phục vị Minh chủ Trần Tiên Sinh kia. Chỉ trong vòng sáu năm ngắn ngủi từ khi ông lên nhận chức, ông đã đưa Trần gia trang từ một trang thôn nhỏ trở thành một đô thành. Trần gia trang không quá rộng, cũng giống với thôn trang bình thường khác, chỉ có điều trong Trần gia trang này toàn là bậc võ anh hùng ẩn cư ở đây làm việc, trao đổi đề mưu sinh. Hiển nhiên, Trần trang chủ trở thành một người được người trên giang hồ hết mực kính nể.

“Đến phủ của Minh chủ Trần Tiên Sinh!” Minh Nhật lạnh lùng nói. Đoàn người tiến vào trong Trần gia trang. Vào đến đây, mọi người hết sức kinh ngạc. Trong trang, nơi đây không có hàng nào là không có, ngay cả trà lâu, khách điểm, kĩ viện, ... đều đầy đủ. Người đi trên đường, ai cũng đều có vũ khí phòng thân. Ngay cả một tiểu hài nhi cũng giắt một thanh tiểu kiếm bên hông.

Trong xe ngựa, Linh Linh vén màn che ra, nhìn đường phố tấp nập, trong lòng cô bé vừa lo lắng vừa hồi hộp. Thời hạn dự đoán mình chết cũng đã qua năm ngày rồi, nếu chính mình đột nhiên khỏe mạnh đứng trước mặt mọi người trong phủ, không biết mọi người sẽ có phản ứng ra sao. Nhưng cô bé lo lắng, bản thân đã bỏ nhà đi được gần một tháng, phụ thân phụ mẫu, đại ca và nhị tỷ liệu có giận mình hay không?

Thấy vẻ mặt Linh Linh lo lắng, Lan Nhi không nhịn được hỏi: “Linh Nhi, muội làm sao vậy?”

“Lan Nhi tỷ tỷ, phụ thân mẫu thân và mọi người có giận Linh Nhi không?” Linh Nhi ánh mắt mong đợi nhìn Lan Nhi. Chỉ cần Lan Nhi nói có thôi Linh Nhi sẽ ngay lập tức chạy trốn khỏi đây.

“Linh Nhi dễ thương như vậy, làm sao phụ thân mẫu thân và mọi người có thể giận muội. Thương muội không hết nữa là. Ngay cả tiểu thư, người không tùy tiện cứu người nhưng người lại vô điều kiện ra tay cứu muội. Muội đừng lo lắng gì cả!” Lan Nhi đến bên cạnh Linh Linh, áp tay vào hai má cô bé nói.

“Muội...” Linh Linh định nói thêm thì xe ngựa dừng lại. Giơ tay vén màn che, bằng hiệu phủ Trần gia đập ngay vào mắt cô bé. Trong lòng cô bé dâng lên bao nỗi cảm xúc. Lúc này, có người bước vào xe ngựa, thấy người đó là ai, cô bé đáng thương nhìn Bằng Bằng: “Su phụ, Linh Nhi...”

“Ngoan, không cần nói ta cũng biết. Ngoan ngoan đội cái này lên, khi ta nói người mới được bỏ ra.” Bằng Bằng lạnh nhạt nói. Tay lấy từ trong tay nải ra một chiếc áo choàng có mũ khác, trùm kín Linh Nhi lại.

“Su phụ, làm như vậy để làm gì?” Linh Linh nghi hoặc hỏi.

“Thăm dò. Đến nơi rồi, ba người chuẩn bị xuống ngựa đi.” Bằng Bằng nói xong thì xuống xe. Vừa xuống xe, nàng đột ngột bị cánh tay rắn chắc ôm ngang hông, đứng đợi Hữu Ảnh vào nói với gia đình để vào bẩm báo. Bằng Bằng liếc Minh Nhật với ánh mắt xen thường: “Không ngờ chàng lại là một người như vậy đó. Mới đầu ta nghĩ chàng là một cục băng ngàn năm. Bây giờ, chàng giống đĩa bám chặt không chịu rời.”

“Ta chỉ dính lấy nàng thôi!” Minh Nhật mặt không đỏ nói.

“E...hèm, đại ca, huynh có thể đừng thâm tình như vậy không, Chi Nhi ghen đó!” Trúc Chi nháy mắt trêu.

“Muội cũng đến tuổi rồi, lúc hồi kinh, ta xin hoàng thúc tìm phò mã cho muội!” Minh Nhật nhếch khóe miệng cười nói.

“Không, muội muốn tự chọn phu quân!” Trúc Chi nói: “Huynh mà nói với hoàng thúc như vậy, muội trực tiếp trốn đi luôn.”

“Chủ tử, Trần minh chủ không muốn gặp ai.” Hữu Ảnh quay lại bẩm báo.

“Phụ thân Linh Nhi gần đến ngày đại hội võ lâm luôn từ chối gặp tất cả mọi người, su phụ muốn gặp, e là rất khó.” Linh Linh bước ra khỏi xe ngựa, vừa vận nghe được liền nói.

“Người, đi nói với tên gia đình kia, bẩm báo với Trần minh chủ, ông ta không chịu gặp ta thì ông ta sẽ hối hận. Nói ta nhất định được bảo bối ông ta vô tình làm rơi.” Qua một lớp vải mỏng, Bằng Bằng nói.

“Đạ” Hữu Ảnh tuân mệnh đi làm. Một lúc sau, Hữu Ảnh trở lại báo Trần minh chủ đồng ý gặp bọn họ. Nghe xong, Minh Nhật ôm ngang eo Bằng Bằng đi vào phủ Trần gia. Linh Linh nắm tay Lan Nhi Tinh Nhi vào trong. Mọi người thấy vậy cũng nổi đuôi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nghĩa tử tình thâm

Phủ Trần gia không to như các phủ hào môn khác nhưng cũng không phải là quá nhỏ. Theo gia đình dẫn đường, ngang đường đi, bọn họ nhìn thấy rất nhiều loại hoa được trồng. Đi một lúc, bọn họ nhìn thấy một nữ tử khoảng mười sáu, mười bảy tuổi đang tưới nước cho hoa. Nhìn nàng ngây thơ trong trắng như tiên giáng trần. Làn da trắng hồng, đôi mắt to tròn, đôi môi anh đào, đôi mày thanh tú. Dung nhan của nàng chắc hẳn được ông trời ưu ái ban cho. Nàng vận một bộ y phục màu tím càng làm nổi bật làn da trắng mịn không tì vết. Ở eo nàng giắt một chiếc roi. Dung nhan của nàng tương tự Linh Linh nên mọi người đoán chắc nàng là nhị tỷ của Linh Linh, Trần Linh Đan.

Nhìn thấy họ, Linh Đan không kiêu ngạo, hơi cúi người như để chào hỏi rồi đưa vật đang cầm trên tay cho tỷ nữ bên cạnh, đến gần bọn họ, nàng cất giọng nói: “Các vị là người muốn gặp thân phụ của tiểu nữ, vậy mời đi theo tiểu nữ.”

Giọng nàng thật như cái tên của nàng. Linh Đan linh động, nghe thật vui tai. Linh Linh ở đằng sau, nghe thấy giọng của nhị tỷ thì căng thẳng nắm chặt lấy tay Lan Nhi Tinh Nhi.

Đoàn người đi theo Linh Đan đến đại sảnh của phủ. Nơi này không tráng lệ như những nhà hào môn khác thật đơn sơ nhưng không thiếu phần trang trọng. Có mười hai chiếc ghế tựa bằng gỗ hảo hạng chia ra mỗi bên sáu chiếc. Ở giữa hai chiếc ghế đặt một chiếc bàn gỗ nhỏ để trà. Ở vị trí gia chủ là hai chiếc ghế tựa và một chiếc bàn. Ở đó có một nam nhân đã ngoài năm mươi. Từ ông toát ra khí thế của một Đấng Minh Chủ võ lâm. Nhìn ông, cũng dễ dàng đoán ra, hồi trẻ từng là một nam nhân tuấn tú đến nhường nào. Linh Linh nhìn thấy người đàn ông đó thì hốt mất niềm hồng, nàng cố nhịn không để mình khóc.

Mọi người vừa đến nơi, Linh Đan hơi nhún người hành lễ với người nam nhân đó: “Phụ thân, Đan Nhi đã đưa người đến.” Xong nàng rất tự nhiên đến một chiếc ghế gần đó ngồi xuống.

“Các vị xin mời ngồi đi.” Trần Tiên Sinh uy nghiêm nói.

Khi mọi người đã ổn định, trà cũng đã dâng xong, ông nói: “Các vị nói ta đã vô tình đánh mất một bảo bối và các người lại đang giữ nó. Vậy xin hỏi bảo bối đó là gì?”

“Trần Tiên Sinh, Trần minh chủ, trước khi đưa ra thứ đó, ta muốn xác nhận một chuyện.” Băng Băng qua lớp vải đánh giá vị minh chủ võ lâm đương thời này. Để làm được minh chủ trong sáu năm và là người làm cho Trần gia trang càng ngày càng thêm cường thịnh thì ắt hẳn là một người không đơn giản.

“Vị cô nương này, có việc gì xin cứ nói!” Trần Tiên Sinh nghi hoặc hỏi.

“Gần hai tháng trước, ta nhận được một tín thư, có người muốn ta cứu chữa cho tiểu ái nữ của ngài, vậy bây giờ ta có thể gặp tiểu ái nữ của ngài chứ?” Băng Băng nói. Nghe nàng nói, tất cả mọi người trừ người ở Trần phủ đều có chung một biểu tình xúc động muốn lập tức tìm chỗ khác mà trốn. Tiểu ái nữ của người ta bỏ nhà đi gần một tháng, tình cờ gặp được nàng vô tình chữa lành bệnh. Bây giờ đưa ái nữ nhà người ta về mà lại hỏi ái nữ nhà người ta đâu. Đời này có ai như nàng không. Vừa dấm vừa xoa, đủ độc ác.

“Vậy vị cô nương này... là Huyết Tử thần y!” Đáy mắt Trần Tiên Sinh chợt lóe vài tia sáng.

“Đúng vậy...” Băng Băng trả lời.

“Không giấu gì Huyết Tử thần y, gần một tháng trước, tiểu ái nữ Linh Nhi của ta đột nhiên biến mất, ta đã cho người tìm khắp nơi nhưng không thể tìm được. Đã vậy Linh Nhi còn mắc bệnh lạ trong người, đại phu nói nó không sống quá ba tuần. Đến giờ đã là tuần thứ tư rồi, ta sợ Linh Nhi... sợ rằng nó không qua khỏi”. Trần Tiên Sinh tay chống trán cực kì đau lòng nói. Linh Đan thấy vậy cầm lấy tay của phụ thân mình an ủi: “Phụ thân, Linh Nhi là một tiểu nữ đáng yêu, chắc chắn ông trời sẽ không bạc đãi muội ấy đâu, phụ thân mong người bớt đau buồn.”

“...Ông trời không bạc đãi ư...!” Trần Tiên Sinh ghen ngào nói.

Linh Linh nghe thấy vậy, nước mắt rơi càng ngày càng nhiều, bàn tay bé nhỏ trong áo choàng nắm chặt lấy váy nén cho mình không khóc ra tiếng.

Nhìn tình cảnh này, Băng Băng nói: “Nếu, ta nói là nếu, Linh Nhi của các người còn sống, và lại đến trước mặt các người, các người có vui không?”

“Không...” Một tiếng không làm cho mặt mọi người hết sức kinh ngạc. Linh Linh đang nén khóc nghe xong cũng sững người ra, nhìn về phía ông. Có lẽ phụ thân vô cùng giận lắm. Ngưng một lúc kiềm nén xúc động Trần Tiên Sinh tiếp tục nói: “Không vui... mà là vô cùng hạnh phúc. Nếu tiểu ái nữ mà còn sống đứng trước mặt ta, ta sẽ cảm tạ trời đất, cảm tạ người đã cứu tiểu nữ.”

“Sao ngài lại nghĩ Linh Nhi được cứu?” Băng Băng khó hiểu hỏi.

“Linh Nhi mắc trọng bệnh, nếu nó còn sống, chắc chắn là do có người cứu giúp!” Trần Tiên Sinh nói.

“Không nói về chuyện này. Xin hỏi có thể gọi phụ nhân và đại thiếu gia ra đây được không?” Băng Băng nói.

“Gọi ca ca và mẫu thân của ta ra làm gì?” Linh Đan nghi hoặc nhìn Băng Băng.

“Bảo vật các người làm rơi, khi đông đủ ta sẽ trả lại!” Băng Băng cười thâm trong lòng, xem ra tiểu đồ đệ có một gia đình rất tốt, lại nghĩ về chính mình không khỏi có chút chua xót, người đó liệu có tha thứ cho nàng...

“Tiểu Long đi ra ngoài từ sáng, từ khi Linh nhi mất tích phu nhân ta luôn ở trong từ đường niệm phật”. Trần Tiên Sinh khó xử nói.

“Vậy xin ngài mời phu nhân đến đây một chuyện.” Hạo Nhiên từ đầu đến giờ luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Đan Nhi, đến từ đường đỡ mẫu thân con đến đây.” Trần Tiên Sinh suy nghĩ một chút rồi nói.

“Vâng thưa phụ thân.” Linh Đan nhún người rồi đi gọi phu nhân Linh Nguyệt đến.

Một lúc sau, Linh Đan quay trở lại với một nữ nhân tầm hơn bốn mươi lăm tuổi. Phan Nguyệt Nhi là thanh mai trúc mã với Trần Tiên Sinh. Khi lớn lên, kế nghiệp của Trần gia, ông mang sính lễ đến xin lấy bà làm vợ. Tính ra hai người đã làm phu thê được hơn hai mươi năm nhưng tình cảm của họ vẫn luôn như ngày đầu tân hôn. Dù đã nhiều tuổi nhưng dung nhan của bà rất tốt. Vị Trần phu nhân mặc một bộ y phục màu xám. Xem ra cũng ngày xưa cũng là một nữ nhân khuynh sắc. Nhìn đến ánh mắt của bà, chính là chứa đầy đau lòng không nguôi. Nữ nhi của bà mất tích đến nay đã gần một tháng, bà làm sao có thể ăn ngon ngủ yên được. Dù cho Trần Tiên Sinh không ngừng nói Linh Nhi của bà có thể đã chết. Nhưng bà không tin, bà biết, Linh Nhi của bà không có chết, bà cảm nhận được, ái nữ của bà còn sống. Linh Nhi của bà, sinh ra mệnh đã khổ, mắc phải căn bệnh khó giải. Nhìn nữ nhi nhiều lần chịu đựng thống khổ do bệnh phát, tim bà như có ai đó hung hăng siết chặt, đau đớn vô cùng, thống khổ vô cùng. Vì nữ nhi bị bệnh nên từ nhỏ đã được bà hết mực quan tâm, chưa bao giờ từ chối một nguyện vọng nào của nó.

Thấy thê tử vì thương nhớ nữ nhi mà càng ngày càng tiêu tụy, Trần Tiên Sinh không khỏi xót lòng. Đến bên cạnh Nguyệt Nhi, đỡ bà đến ghế tựa ở vị trí gia chủ, ngồi xuống. Trần phu nhân khẽ nâng mắt nhìn tướng công của mình, sau đó khẽ nhìn về phía đám người đang ngồi ở dưới kia, cất tiếng nói dịu dàng lại chứa một sức mạnh phi thường khó tả. Thật đúng là phu nhân của mình chủ vô lâm, khí chất vẫn hơn người bình thường. “Các vị, các vị nói Trần gia chúng tôi vô tình làm rơi bảo bối. Theo tôi được biết, Trần gia không có mất bảo bối đáng giá gì.”

“Trần phu nhân, vậy bảo bối trong lòng của người?” Băng Băng vừa nói, vừa đứng dậy đi đến chỗ Linh Linh đang ngồi.

“Bảo bối trong lòng phu thê chúng ta sao? Chính là con của chúng tôi.” Trần phu nhân cười khỏ nói.

“Vậy chắc hẳn là hai vị đã đánh rơi một thứ!” Nói xong, bước chân của Băng Băng đã dừng trước mặt của Linh Linh, ngồi xổm xuống, cánh tay trong lớp áo choàng đưa ra khỏi áo, cách một lớp vải nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run vẩy của Linh Linh, nhìn vào mắt con bé như tiếp thêm sức lực cho nó.

“Chẳng lẽ, bảo bối mà Huyết Tử thần y muốn nói đến...” Trần Tiên Sinh kích động đứng bật dậy nói nhưng ông không dám nói tiếp về sau, ông sợ câu trả lời sẽ làm bọn họ thất vọng.

“Cô nương đó là...!” Trần phu nhân run rẩy trong lòng.

“Là Huyết Tử thần y!” Trần Tiên Sinh gật đầu nói.

“Vậy bảo bối mà thần y nói...” Trần phu nhân run run nói. Tay bà giữ chặt ghế để cho cơ thể không bị đổ gục xuống. Bà không dám chắc có phải là con bé không. Bà không thể chịu đựng thêm một kích động nào nữa.

“Ý cô nương là tam muội muội Linh Nhi của chúng tôi!” Khác với phụ thân mẫu thân, Linh Đan lại giống như một nam tử khí huyết dồi dào, giọng nói chắc chắn. Những người ngồi đó thẫn thờ nhìn Linh Đan, cô nương như vậy thật đặc biệt.

Kéo Linh Linh đứng dậy đi đến trước mặt đôi phu thê Trần gia và Trần nhị tiểu thư, lấy áo choàng trùm trên người Linh Linh xuống: “Là nữ nhi bệnh tật của các người.”

Đến khi dung nhan của Linh Linh hiện ra, ba người ở vị trí gia chủ, các gia nhân đều giật mình ngạc nhiên. Đây có phải là tam tiểu thư đáng yêu của bọn họ. Tam tiểu thư từ nhỏ đã mắc phải căn bệnh lạ nên dung nhan của người rất nhợt nhạt. Còn tam tiểu thư đứng trước mặt bọn họ đây, dù nhan sắc không thay đổi nhưng sắc mặt hồng hào mạnh khỏe.

Linh Linh nhìn ba người họ môi cắn chặt kìm nén, khóe mắt vẫn không ngừng rơi xuống những giọt nước trong suốt.

“Linh nhi...có...có thật là muội hay không!” Linh Đan không thể tin vào mắt mình, muội muội đáng yêu của mình vẫn còn sống. Không chỉ vậy, còn rất khỏe mạnh nữa.

“Tỷ...Tỷ...Linh Nhi xin lỗi...” Linh Nhi vừa khóc vừa nói. Chưa kịp nói xong, thân hình nhỏ bé đã rơi vào một vòng tay ấm áp, mùi hương hoa quen thuộc xông vào mũi. Một bên vai ướt đầm nước mắt. Linh Nhi vội đưa tay lên khẽ vỗ lưng cho tỷ tỷ của mình: “Tỷ tỷ, là Linh Nhi không đúng, Linh Nhi không nên bỏ nhà đi, không nên để mọi người lo lắng đau lòng vì Linh Nhi.” Nói xong, liền òa khóc nức nở.

“Không...không...Linh Nhi về là tốt lắm rồi, đừng xin lỗi gì cả.” Linh Đan cười nghẹn ngào nói.

“Linh Nhi...con gái ngoan.” Trần Tiên Sinh đỡ phu nhân mình đến chỗ hai tiểu nữ nhi, bà quỳ xuống ôm hai đứa con bảo bối của mình vào lòng, bật khóc ra tiếng.

Nhìn tình cảnh gia đình của Trần gia, những người chứng kiến không khỏi không xúc động. Băng Băng yên lặng trở lại chỗ cũ ngồi. Khi vừa ngồi xuống, bàn tay của nàng đột nhiên bị một bàn tay ấm áp nắm lại. Nhìn sang chủ nhân của bàn tay đó, nàng nở một nụ cười xót xa.

Đại sảnh Trần gia

Khi đã khóc chán, Trần phu nhân nhìn khắp nơi trên cơ thể Linh Linh, xoay cô bé mấy vòng làm cho cô bé chóng hết cả mặt. Khi đã xem xét kỹ càng bà mới phát hiện phu quân vẫn đứng im lặng ở đó. Lấy ống tay áo gạt lệ rồi đẩy Linh Linh đến trước mặt Trần Tiên Sinh, giọng đầy kích động cùng vui mừng nói: “Phu quân, Linh Nhi đã về rồi, con bé còn sống đứng trước mặt chúng ta.”

“Nàng, đứng sang một bên.” Trần Tiên Sinh khuôn mặt đỏ bừng như kìm nén thứ gì đó nói.

Trần phu nhân nghe tướng công của mình nói vậy trong lòng lập tức sợ hãi: “Tướng công, đừng phạt Linh Nhi, tha cho nó đi.”

“Đan Nhi, đưa mẫu thân các con đứng sang một bên.”

“Phụ thân, con cầu xin người hãy tha thứ cho tiểu muội, không phải người nói nếu tiểu muội còn sống người...” Linh Đan lên tiếng can ngăn.

“Nhanh” Trần Tiên Sinh quát một tiếng cắt ngang lời Linh Đan. Mọi người ở Trần gia biết Trần minh chủ tức giận thật rồi.

Nghe thấy vậy, hai người Trần phu nhân cùng Linh Đan không khỏi cắn chặt răng chửi một hồi, cuối cùng, đứng sang một bên. Đám người Băng Băng cũng hết sức giật mình với thái độ của Trần Tiên Sinh, đang phân vân không biết có nên đứng lên ngăn cản hay không thì Minh Nhật nắm chặt tay Băng Băng lại lắc lắc đầu, khẽ nói: “Chuyện trong nhà của họ người ngoài không thể nhúng tay vào được. Bất quá có chuyện gì ra tay cũng không muộn.” Băng Băng liếc hần hợt một cái, trong lòng cũng lo lắng không ngừng, khẽ gật đầu đồng ý, nếu Trần minh chủ kia không biết điều dám làm tổn thương đến tiểu đồ đệ của nàng, nàng tuyệt đối sẽ san bằng Trần gia trang này.

Quay lại nhìn gia đình Trần Tiên Sinh

Linh Linh đau lòng nhìn phụ thân của mình khẽ cất giọng: “Phụ thân...” Chưa dứt lời, đã nhận một cái tát từ Trần Tiên Sinh. Đau, đau đến mức hằn đỏ một bên má nhưng là chính mình làm sai nhận một tát đã là quá nhẹ. Xong, chưa đợi mọi người hồi phục lại tinh thần, thân hình nhỏ bé lại rơi vào lòng ngực rắn chắc, cảm giác cổ mình có một dòng nước ấm nóng. Linh Linh không khỏi ngáy người kinh ngạc.

“Đau không?” Trần Tiên Sinh cất giọng nghẹn ngào nói.

“Dạ...” Linh Linh vẫn còn sững sờ nói.

“Ta đánh con... có đau không?”

“Đau, rất đau...” Lúc này Linh Linh mới kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đôi mắt ửng hồng tiếp tục chảy ra hai dòng lệ hạnh phúc.

“Vậy con có biết con đi như vậy, ta và mẫu thân của con, còn ca ca và tỷ tỷ của con, họ còn đau hơn cái tát ta tát con gấp ngàn lần hay không...?” Trần Tiên Sinh chôn mặt ở cổ Linh Linh nói.

“Phụ thân, Linh Nhi biết lỗi rồi, lần sau, không sẽ không bao giờ có lần sau nữa.” Linh Linh vừa khóc vừa lắc đầu nói. Lần đầu tiên bản thân chứng kiến phụ thân khóc, hơn nữa còn khóc vì mình, có thể không vui mừng hạnh phúc sao.

“Đừng khóc nữa, Linh Nhi bé nhỏ của ta dễ thương như vậy, khóc sẽ không còn dễ thương nữa, cười lên cho phụ thân xem nào!” Hai tay Trần Tiên Sinh lau đi hàng nước mắt trên mặt Linh Linh cũng nhanh chóng giấu đi hàng lệ của mình.

“Hi...” Linh Linh nở một nụ cười thật rạng rỡ chói lóa tựa ánh mặt trời, ôm chặt lấy Trần Tiên Sinh.

Hình ảnh của Trần gia thật làm cho bao nhiêu người ngưỡng mộ. Băng Băng xem xong, thấy không còn việc gì của mình nữa thì ra khẩu hình bằng tay cho mọi người ý rồi Trần phủ. Còn mấy ngày nữa là đại hội võ lâm, nếu bọn họ mà ở đây lâu, chắc hẳn giang hồ sẽ đàm tiếu. Như vậy thật không tốt cho cả bọn họ và Trần gia.

Khi mọi người vừa bước tới cửa đại sảnh, Linh Linh liền phát hiện ra. Cô bé buông Trần Tiên Sinh ra, chạy đến ôm chầm lấy Băng Băng, giọng điệu nũng nịu: “Sur phụ, người đi đâu sao không nói với Linh Nhi. Như vậy Linh Nhi sẽ rất buồn.”

“Ta đã hoàn thành nhiệm vụ đưa người về nhà. Còn việc nhận ta làm sur phụ, sau đại hội võ lâm chúng ta mới nói tiếp.” Băng Băng lạnh nhạt nhân tiện di chuyển cách xa Linh Linh một bước.

“Sur phụ, vậy người ở Trần phủ đến khi đại hội võ lâm kết thúc đi.” Linh Linh không để tâm việc Băng Băng dịch chuyển khỏi vòng tay mình, dùng ánh mắt cầu xin nói.

“Cái này, e là không hay.” Trúc Chi lên tiếng. Nàng không muốn tẩu tử mềm lòng mà gây ra lỗi lầm gì.

“Trúc Chi tỷ tỷ, tại sao lại không hay. Ở lại hay không là quyền của mọi người mà.” Linh Linh ngây thơ hỏi.

“Gần đến đại hội võ lâm, muội có biết vì sao phụ thân muội không tiếp bất cứ ai không?” Trúc Chi nói.

“Vì phụ thân không muốn ai đến quấy rầy người!” Linh Nhi nói.

“Không hẳn, chính là Trần minh chủ không muốn phải tốn công từ chối những người muốn đi cửa sau vào vòng trong. Chỉ cần vào đến vòng trong cũng

đã mang lại vinh quang cho gia tộc hay quốc gia của họ.” Trúc Chi kiên nhẫn giải thích.

“Nhưng mọi người là ân nhân cứu mạng cả Linh Nhi, không có mọi người, Linh Nhi làm sao có thể vui vẻ với gia đình của mình như bây giờ. Nếu không tiếp đón mọi người mới thật là không hay!” Linh Linh ra dáng trưởng thành lớn tiếng nói.

“Cái này...” Trúc Chi không biết trả lời làm sao. Con bé nói vậy không phải là không có lý. Trúc Chi nhìn sang mọi người cầu cứu. Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp uy nghiêm cất lên: “Linh Nhi nói đúng, các vị là ân nhân của Trần gia, nếu không tiếp đón mọi người chu đáo thì ta còn mặt mũi nào đối diện với mọi người trong thiên hạ. Há nói Trần gia chúng tôi vong ân bội nghĩa.”

“Trần minh chủ nói vậy thì chúng tôi cung kính không bằng tuân lệnh” Minh Nhật cất giọng lạnh lùng nói.

“Minh lão, ông cho người đi chuẩn bị phòng cho các vị khách quý!” Nghe được đáp án hài lòng, Trần Tiên Sinh quay sang một ông lão nói. Minh lão chính là quản gia cho Trần gia, đã được hai thế hệ rồi. Ông ta cũng không khác phụ thân của Trần Tiên Sinh là bao nên trong Trần gia, nhất là Trần Tiên Sinh, ông rất kính phục lão quản gia này.

“Lão nô lập tức đi ngay.” Minh quản gia cung kính trả lời.

“Trong lúc đợi hạ nhân chuẩn bị phòng, các vị có thể tọa ở đây trò chuyện cùng với chúng tôi chứ?” Trần Tiên Sinh nói.

“Xin tự nhiên.” Minh Nhật nói.

“Mời” Trần Tiên Sinh gợn tay mời rồi dẫn đầu đoàn người đi vào bên trong. Khi đã ổn định, Trần phu nhân dịu dàng lên tiếng: “Ta có điểm phúc được biết cao danh quý tánh của các vị ân nhân không?”

“Áy, Trần phu nhân chớ khách khí. Tại hạ Huyết vương gia của Phong Thiên quốc, Phong Thiên Hạo Nhiên. Cái vị đại ca có bản mặt như bánh bao đông lạnh này đây chính là đại vương huynh của ta, Độc vương gia, Phong Thiên Minh Nhật. Còn nữ tử mặc áo choàng đen che kính từ đầu đến chân kia là tẩu tử của ta, Độc vương phi cũng là nghĩa nữ của Đương kim hoàng thượng, Bình Dương công chúa, Trần Băng Băng và cũng là Huyết Từ thần y nổi danh. Nữ tử bên cạnh ta là...” Hạo Nhiên chỉ vào Trúc Chi đang định nói thì Trúc Tri cướp lời.

“Ta là Phong Thiên Trúc Chi, Trần minh chủ và Trần phu nhân có thể gọi ta là Chi Nhi. Ta là đại công chúa, muội muội của họ.” Nàng vừa nói vừa chỉ chỉ vào Hạo Nhiên và Minh Nhật. Nhìn nàng rất nhí nhảnh, nhí nhảnh đến mức làm người ta có thiện cảm ngay từ lần đầu tiên nói chuyện với nàng.

“Ân... tiếp đó, hai nữ tử giống hệt nhau kia là song thai Lan Nhi Tinh Nhi, hai nàng là tỷ nữ của tẩu tử nhà ta. Nói thật, hai người họ quá giống nhau nên ta cũng không nhận biết được ai là Lan Nhi, ai là Tinh Nhi, ai là tỷ ai là muội. Cái tên hay đeo hòm thuốc, mặc bộ y phục như đưa tang kia là Từ thần y nổi danh Từ Mặc. Còn hai cái nam tử một hồng một xám kia là Hồng Ảnh Hữu Ảnh, cận vệ của đại huynh của ta.”

“Ra các vị là người trong hoàng tộc Phong Thiên quốc, Trần gia ta thật là vinh dự đón tiếp.” Trần minh chủ cung kính nói.

“Độc vương phi, người có thể cho ta được diện kiến dung nhan của người không? Ta muốn được thấy dung nhan của ân nhân đã cứu tiểu ái nữ của ta. Người không phiền chứ?” Trần phu nhân dịu dàng nói.

“Thật không phiền, phu nhân nói quá.” Nói xong, Băng Băng bỏ mũ chòm xuống, dung nhan khuynh thành hiện ra làm cho Trần phu nhân cực kỳ kinh ngạc, nhìn đến thất thần. Đúng là báu vật. Độc vương phi này giống như ái nữ của trời, được trời ưu ái. Dung nhan của nàng, vừa thanh khiết vừa tao nhã lại không kém phần cao quý. Lạnh đậm như hoa Tuyết Liên nhưng đôi mắt lại như viên hắc linh châu trân quý. Đúng là không còn gì có thể miêu tả lên vẻ đẹp của nàng.

“Trần minh chủ, Trần phu nhân, chuyện ta là Huyết Từ phiền các người có thể đừng tiết lộ cho ai được không, ta không muốn bị quấy nhiễu.” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Chuyện này vương phi không phải lo.” Trần phu nhân ánh mắt cam đoan nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tỉ thí

Nghe được lời cam đoan của Trần phu nhân, Băng Băng cuối cùng cũng yên tâm. Lúc này, Linh Đang đứng bên cạnh Trần phu nhân lên tiếng: “Độc vương phi, bốn tiểu thư nghe nói Huyết Từ thần y thần thần bí bí, đi không thấy vết, đến không thấy người. Chắc hẳn vương phi cũng là một cao thủ. Vương phi có phiền nếu chúng ta cùng thi đấu một hiệp hay không?”

Lời của Linh Đang rất ngông cuồng nhưng lại không làm con người nàng xấu đi. Hơn nữa, trên người nàng toát ra phong thái của một vị anh hùng trong giang hồ. Đúng là nữ nhi của Minh chủ võ lâm có khác. Lời nàng nói ra khiến bao nhiêu người hưng phấn. Nhưng riêng Từ Mặc, Trúc Chi và song sinh Lan Nhi Tinh Nhi thì cho nàng một ánh mắt thương hại. Chẳng lẽ nàng không nghe giang hồ truyền một câu về Huyết Từ sao. “Có hai thứ không

được khiêu chiến với Huyết Tử. Đó là y thuật và võ công. Nếu không người thám không cần phải nói”.

Mọi người có biểu tình như vậy nhưng Băng Băng lại như người ngoài cuộc, nét mặt vô cùng bình thản. Linh Linh ở bên cạnh Linh Đương nhìn nét mặt của Băng Băng nghĩ là nàng đang mất hứng. Liên giật giật vẩy Linh Đương, giọng nói đủ cho hai người nghe: “Tỷ tỷ, không nên như vậy.”

“Nếu muội lo sự phụ của muội bị thua thì muội yên tâm đi, ta chỉ là muốn học hỏi thôi.” Linh Đương nháy mắt tinh nghịch với Linh Linh. Linh Linh biết tính khí của tỷ tỷ mình nên cũng yên tâm bỏ tay ra theo dõi tình hình.

Băng Băng này giờ đang yên lặng đột nhiên lên tiếng Thanh âm của nàng rất nhẹ chỉ đủ cho mọi người gần đó nghe thấy, mọi người không thể đoán được tâm trạng của nàng như thế nào. Nàng nói: “Trần nhị tiểu thư xác định muốn cùng ta tỷ thí?”

“Đúng” Linh Đương chắc nịch nói.

“Vậy chúng ta làm một vụ cá cược tiểu thư thấy sao?” Băng Băng ôm ngực nói. Khuôn mặt hiện lên nụ cười rất... vô lại. Nhìn thấy vậy, Lan Nhi Tinh Nhi lại càng cảm thấy nhị tiểu thư Trần gia này rảnh dỗi đi thách đấu với tiểu thư. Nàng ta thật là thâm rồi.

“Được, vậy vương phi muốn cược gì?” Linh Đương rất hào khí nói.

“Ừm... Nếu ta thua, ta cho cô một bông tuyết liên. Nhưng nếu cô thua, cô phải cho ta một bông hoa Tinh.” Băng Băng nói.

Nàng mang Tuyết Liên và hoa Tinh ra để làm đặt cược đơn giản vì hai loài hoa này hiếm như nhau. Muốn hái Tuyết Liên hoa đồng nghĩa với việc dùng mạng ra đặt cược. Tinh hoa nói hiếm không hiếm cũng không quá khó tìm, độc của hoa Tinh chưa ai có thể giải được cho nên nàng muốn tìm hiểu rõ về loại độc này, nếu cơ hội đã ở trước mắt nàng không ngại mà dành lấy.

Nghe thấy điều kiện của nàng, tất cả mọi người trong đại sảnh không khỏi hít một hơi thật sâu. Tuyết Liên, ai mà không biết, ai mà không muốn có nó. Được tinh của Tuyết Liên rất hữu ích. Linh Đương nghe được điều kiện như vậy, đôi mắt sáng lên cười sáng khoát đáp: “Được, vậy chúng ta đấu”.

Khu luyện võ ở Trần gia, cực kỳ rộng lớn. Các loại binh khí trên giang hồ đều có sẵn ở đây. Đủ để thấy vị Trần minh chủ này nghiêm khắc về chuyện võ học như thế nào. Dẫn mọi người đến đây, Linh Đương rất tự nhiên đi đến chỗ để binh khí, lấy một thanh kiếm gỗ. Nàng nhìn về phía Băng Băng, hất cằm nói: “Vương phi muốn dùng binh khí nào?”

“Vì sao cô lại dùng kiếm gỗ?” Băng Băng bỏ qua câu hỏi của Linh Đương trực tiếp hỏi câu khác. Nàng để ý từ ban đầu cây roi này có linh khí rất cao, coi như nàng có đôi chút tò mò về nó vậy đi.

“Vương phi muốn ta dùng cây roi này?” Linh Đương xờ xờ cây roi, nghi hoặc nhìn Băng Băng hỏi. Roi này của nàng, được làm từ gân của linh thú sắp trở thành thần thú. Cây roi này rất chắc chắn, sắc như đao, rất trân quý. Vậy nên nàng rất ít khi dùng. Hôm nay, nữ tử trước mặt này lại muốn nàng sử dụng nó.

“Đúng, ta muốn xem cây roi của người sắc hay dải lụa của ta sắc hơn” Vừa nói, tay nàng đem áo choàng cởi ra đưa cho Tinh Nhi, sau đó tháo dải lụa buộc bên hông ra. Tiểu Bạch thấy chủ nhân của mình muốn tỷ thí võ công, nó nhanh chóng từ tay áo của Băng Băng chui vào áo choàng ngủ tiếp. Chỉ cần mấy ngày nữa thôi, nó có thể phá bỏ phong ấn đó rồi. Quay lại Băng Băng, tháo xong dải lụa, nàng lấy từ trong y phục ra một đôi bao tay màu trắng thêu hình mạn châu xa hoa, rất sắc xảo. Mang bao tay vào rồi quấn dải lụa quanh tay. Nhìn dải lụa, mọi người đều nhận ra đó là dải lụa mà Băng Băng từng ngủ trên nó. Không ngờ, trong đợt tỷ thí này, nàng lại sử dụng để đánh nhau, đã vậy còn nói xem cây roi hay dải lụa sắc hơn. Thật làm người khác phải lo sợ mà.

“Được, tất cả chiều theo ý của vương phi.” Linh Đương nháy mắt nói.

Xong xuôi, Băng Băng cùng Linh Đương ra giữa sân luyện võ. Trước khi bắt đầu, Băng Băng nhìn về hướng Linh Linh, cười nói: “Linh Nhi, nhìn cho kĩ chiêu thức của ta sau đó nói cho ta biết đó là gì”

“Dạ...” Linh Linh không hiểu vì sao Băng Băng lại nói như vậy. Không phải sự phụ với nhị tỷ chỉ đấu tay đôi thông thường thôi sao? Sao đột nhiên mình phải quan sát xem chiêu thức là gì. Không đợi Linh Linh kịp lên tiếng, Băng Băng đã rời bước đi thật nhanh. Thấy Linh Linh khổ sở suy nghĩ đến nỗi mặt mày cũng nhăn nhó thành một cục, Tinh Nhi có lòng tốt nói: “Bài kiểm tra của tiểu thư để xem muội có xứng đáng làm đồ đệ của người không thôi đó mà.”

“Sao lại phải kiểm tra? Không phải sự phụ đã nhận Linh Nhi trước đó rồi hay sao?” Linh Linh càng mờ mịt hỏi.

“Muội xem tiểu thư của chúng ta là ai, người là Huyết Tử đại danh鼎鼎. Không phải ai người cũng có thể nhận làm đệ tử. Lại nhìn xem, những người trên giang hồ nghe đến danh Huyết Tử đều loạn hết cả lên, có phần phiền phức, ài...” Lan Nhi giải thích. “Muội muốn ở bên cạnh tiểu thư càng không thể là một người tầm thường được. Tiểu thư chỉ không muốn tránh những chuyện rắc rối không cần thiết mà thôi.”

“Nhưng nếu Linh Nhi không qua được thì làm sao? Chẳng nhẽ muội sẽ không được làm đồ đệ của sự phụ nữa sao?” Linh Linh lo lắng hỏi. Huyết Tử sự phụ vừa là ân nhân, vừa là người mà cô bé muốn theo học nhất.

“Ừ... theo tỷ biết, theo tính tình của tiểu thư, người sẽ lạnh lùng rời đi. Vì vậy, thay vì ở đây lo lắng, muội hãy tập trung tinh thần xem tiểu thư sử dụng cái gì đi.” Tinh Nhi nói.

“Linh Nhi nhất định sẽ cố gắng, Linh Nhi muốn làm đồ đệ của sự phụ.” Linh Linh kiên định nói. Xong ngồi bệt xuống đất, tay chống cằm, căng mắt theo

đôi nhất cử nhất động của Băng Băng. Nhìn cô bé giống như...quần ngực đang canh một tên tử tù ranh ma xảo quyệt vậy. Dáng vẻ của cô bé khiến cho tất cả mọi người ở đó không thể không cười. Riêng Minh Nhật, hẳn vẫn chăm chú nhìn Băng Băng, đùa sao, lão bà của đó, hỏi sao hẳn không lo lắng chứ.

Đôi phu thê Trần gia nhìn nhau trao đổi. Huyết Tử nhận nữ nhi của họ làm đồ đệ, đó là phúc họ tu mấy đời còn không được. Trên tam quốc này, ai mà không biết Huyết Tử. Nàng là Thần y cứu người tùy hứng, có ngàn vàng cũng không thể yêu cầu nàng chữa bệnh cho được, chỉ mong sao lọt vào mắt xanh của nàng thì may ra được cứu sống.

Quay lại chỗ Băng Băng.

Băng Băng nhìn Linh Đang, hỏi: “Cô đã chắc chắn chưa, ta sẽ không nương tay.”

“Bốn tiểu thư không nhất gan như vậy.” Linh Đang hừ mũi nói. Có thể dùng coi thường nàng được không? Võ công của nàng cũng thuộc hàng cao thủ bậc nhất đó. “Đã vậy, ta không khách khí.”

Vừa dứt lời, Linh Đang vùng roi lên. Cây roi như con mãnh xà lao đến chỗ Băng Băng. Nhìn cây roi đang đến gần, Băng Băng nhếch lên một nụ cười nửa miệng. Muốn đấu với nàng, nhị tiểu thư này còn chưa đủ trình độ, võ công của nàng ta chỉ bằng Chi Nhi thôi.

Cây roi chỉ cách Băng Băng một khoảng rất gần nhưng nàng vẫn đứng đó chưa chịu nhúc nhích, thấy vậy Linh Đang liền mừng thầm trong lòng, nhưng trong chớp mắt Băng Băng nhẹ nhàng né người sang một bên. Cây roi này không chỉ có linh khí mạnh còn có độ linh tính rất cao, liên tục bám theo sau Băng Băng không ngừng. Người bên ngoài không khỏi hít một ngụm khí lạnh, Tử thần y cũng một số vị khác nghĩ, Băng Băng nàng ta thật là TMD nó khinh người mà, chắc đúng là người cường đại có khác. Độc vương nghĩ, đúng là lão bà của hắn đánh nhau cũng xinh đẹp như vậy, hẳn có nên đem nàng nhốt bên người không cho người khác nhìn thấy nàng hay không.

Một khắc sau, thấy Linh Đang đã mệt, nàng bắt đầu sử dụng dải lụa của mình quấn chặt lấy cây roi. Thấy vậy, Linh Đang hoảng hốt vội thu hồi roi lại nhưng dải lụa mỏng kia thật giống như sắt thép siết chặt lấy roi của nàng, càng không thể tin được cây roi sắc bén của nàng không thể cắt được nó. Một hồi kéo giựt, Băng Băng không có dấu hiệu buông tha, Linh Đang càng không thể buông vũ khí trong tay nàng ra. Một người kéo còn một người bình thân đứng đó nở nụ cười lạnh. Khiến người xem không khỏi cực kỳ hâm mộ thiếu chút nữa đã kiểm trống gỗ hò hét.

Hai người giữ tư thế đó ước chừng mấy khắc. Cứ nghĩ họ chỉ giằng co ngoài mặt nhưng bên trong, hai người đang ngầm đấu nội lực. Lúc này, Linh Linh vẫn hết sức chăm chú vào nhất cử nhất động của hai người trên võ đài. Nhìn sang bên nhị tỷ của mình, thấy đôi chân của Linh Đang run run. Trong lòng Linh Linh bùng sáng, tuy rằng bản thân nhỏ tuổi hiểu biết chưa quá nhiều nhưng từ bé mình đã chứng kiến không ít các vị tiền bối giang hồ tỉ thí, lại thêm đọc sách không ít, Linh Linh vui vẻ nghĩ, ‘Sự phụ con nhất định sẽ khiến cho người an tâm mà nhận tiểu đồ đệ đáng yêu này’.

Tưởng rằng hai người tiếp tục duy trì tư thế này đến sáng. Đột nhiên, Linh Đang khụy xuống, bàn tay cầm cây roi run run. Băng Băng thả dải lụa ra, đến bên nàng, tùy tiện lấy một cây ngân châm từ mảnh vải nàng quấn ở chân, đâm vào cánh tay của Linh Đang, nàng lạnh nhạt nói: “Nội lực quá kém.” Rồi đi đến bên cạnh Độc Vương.

Đội Băng Băng đi gần đến chỗ hắn, hắn vội lấy tay áo lau đi mồ hôi vương trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Thấy vậy, Băng Băng khẽ nở nụ cười vừa hạnh phúc vừa chua xót. Hạnh phúc là vì sau khi đi nương mất, đây là lần thứ hai nàng nhận được cảm giác săn sóc ấm áp như vậy. Chua xót là vì thời gian này quá ngắn, nàng lại tham lam muốn khoảnh khắc này mãi mãi dừng lại, để nàng không phải đối mặt với chuyện đó. Nhưng mà chuyện gì nên đến sớm muộn cũng phải đến.

Linh Đang đứng lên, thấy tay mình không còn run nữa, thu hồi cây roi và dải lụa lại. Lúc mới cầm vào dải lụa, cảm giác thật mềm mại. Chắc chắn là loại lụa thượng hạng. Nhưng ban đầu vương phi bảo dải lụa này rất sắc, nàng thật không hiểu nổi.

Băng Băng nhanh chóng quay lại nhìn Linh Đang nói: “Dải lụa đó làm từ tơ của tầm tinh, dệt xong rồi ủ trong hầm băng bảy bảy bốn chín ngày. Bình thường thì là vật vô hại nhưng khi truyền nội lực vào sẽ biến nó thành một loại vũ khí vô cùng sắc bén. Càng không thể làm đứt nó.”

“Oaaaa...thần kì như vậy sao?” Linh Đang kinh ngạc nói. Nàng cứ nghĩ cây roi của nàng đã trân quý lắm rồi nhưng hôm nay, nàng lại thấy một dải lụa trân quý còn hơn cả cây roi đó.

“Sự phụ, người thật tài giỏi.” Linh Linh chạy đến cầm tay Băng Băng nói.

“Linh Nhi, người đã nhìn ra được gì?” Băng Băng cười nói. Chiêu thức vừa nảy của nàng chủ yếu là dùng nội lực, dùng nội lực để cảm nhận cây roi của Linh Đang, cũng dùng nội lực để điều khiển sợi dây của nàng. Nếu Linh Linh không tìm ra được không thể nào luyện công đến trình độ cao nhất, là đệ tử của nàng càng không thể giống người bình thường được.

“Linh Nhi không làm người thất vọng. Vừa nảy nhìn người nhảy bên này tránh bên kia, xong bay đi bay lại, đập gió đập bụi, tung lụa múa như một...” Linh Linh bắt đầu thao thao bất diệt. Mọi người ở đây nghe mà trên đầu nhanh chóng chảy xuống vài tia hắc tuyến. Đây là cô bé đang nói về vấn đề gì thế. Mà đầu óc của cô bé cũng thật quá phong phú đi. Từ đầu đến giờ, không hề có lấy một con gió nào. Còn đập bụi, tung lụa.. rốt cuộc là mắt họ mờ không trông thấy hay là...

Nghe Linh Linh thao thao bất diệt, Băng Băng nhướn đôi mày thanh tú tại, lạnh nhạt nhìn cô bé. Nàng lạnh nhạt nói: “Nói vấn đề chính.”

“Ách...vì sự phụ chỉ bay tới bay lui, không sử dụng chiêu thức nào hết nên Linh Nhi đoán người sử dụng nội lực từ đầu đến cuối. Người thấy Linh Nhi giỏi không?” Linh Linh tự hào nói.

“Không tồi, trước cứ luyện tập nhiều một chút.” Bỗng Bỗng vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt nói. Xong nàng tay trong tay với Minh Nhật đi ra khỏi nơi luyện tập ở Trần gia. Đám người Tử Thần y không khỏi cười đau khổ thật là muốn nhận cứ nhận đi còn bày ra trò thử nghiệm, có mù cũng biết nàng sử dụng nội lực.

Linh Linh nghe thấy vậy thì nhú mày, nhìn theo bóng lưng Bỗng Bỗng, giật giạt tay áo Lan Nhi nói: “Lan Nhi tỷ tỷ, ý sư phụ là gì?”

“Tiểu thư muốn muội luyện sử dụng nội lực để điều khiển dải lụa” Vừa nói, Tinh Nhi vừa chỉ vào dải lụa trên tay Linh Đang “Nhưng ta khuyên muội một câu, sử dụng những dải lụa bình thường trước, khi dùng nên mang bao tay. Mà ta là Tinh Nhi chứ không phải Lan Nhi.” Nói xong, Tinh Nhi cùng mọi người đi ra khỏi nơi đây. Bọn họ muốn đi tham quan Trần gia trang này một vòng để xem cái sầm uất của nơi này ra sao.

Đôi phu thê Trần gia nhìn nhau, rất ấn ý đến vở vai Linh Linh cổ vũ cho cô bé rồi bước ra ngoài đi dạo. Linh Đang thấy chỉ còn nàng và Linh Linh ở đây thì liền tiến tới chỗ tiểu muội, nhét dải lụa vào tay Linh Linh, vỗ vỗ vai bé nói: “Tiểu muội muội, cố lên.” Rồi chạy mất hút theo đám người Tinh Nhi. Oà đi chung với người cường đại cũng rất là cường đại nha.

Linh Linh nhìn dải lụa hồi lâu. Một lúc sau, cô bé lấy trong ngực ra một đôi bao tay màu trắng. Sở dĩ cô bé dùng bao tay là vì ngày trước khi vẫn còn nhỏ, bản thân thường xuyên bị dị ứng khi động vào thứ gì đó. Nên Trần phu nhân đặc biệt làm đôi bao tay này cho con gái. Không biết đã dùng loại vải gì để may, nhưng đến mùa hè rất mát, còn mùa đông thì vô cùng ấm. Xong xuôi, Linh Linh cố gắng tập hợp nội lực của mình tụ hết về hai bàn tay, cố gắng để cho dải lụa màu trắng di chuyển nhưng mãi không có chuyển biến. Vì vậy, bỏ quên thời gian, Linh Linh vẫn đứng ở nơi này để tập luyện, đến tối mặt không thấy Linh Linh lên dùng bữa thì mọi người mới phát hiện ra. Nhưng đó là chuyện tối nay, còn hiện tại nên trở về với đoàn người của chúng ta.

Khi vừa ra khỏi cổng Trần phủ, Bỗng Bỗng hết nhìn đông nhìn tây, không biết nên đi đâu đầu tiên. Thấy vậy, Minh Nhật lên tiếng hỏi: “Bỗng Nhi nàng đang nhìn gì vậy?”

“Nhật, chàng nói nên đi hướng nào đây?” Bỗng Bỗng như chú chim nhỏ nép vào lòng Minh Nhật, đôi mắt hắc linh châu của nàng nhìn thẳng vào mắt hắc làm hắc thất thần trong giây lát. Bỗng Bỗng thấy hắc không nói câu nào, chỉ nhìn nàng đến thất thần thì giận dỗi chu đôi môi đỏ mọng. Đẩy hắc ra, nàng đi ra giữa đường, bắt đầu đấu tranh nên đi hướng nào. Phải biết là Trần phủ này thật là rảnh TMD nó mà không biết xây bao nhiêu cái đường đi nữa. Vì vậy, với một người không biết phương hướng, nói trắng ra là mù đường như nàng, không cẩn thận lại bị lạc như chơi, đến lúc đó thật vô cùng mất mặt.

Thấy nàng giận dỗi, khuôn mặt băng sơn của Minh Nhật nở một nụ cười sùng sục, bước vội đến ôm ngang eo nàng, bước đại về phía trước. Chắc là nàng không hay nhớ đường, cho nên muốn chọn đường nào dễ đi một chút để lát nữa đi nàng có thể tự tìm đường trở về. Nhưng nàng có nghĩ đến là Trần gia trang nhỏ bé thế này tùy tiện đi lạc cũng có thể tìm đại người làm nào đó hỏi đường mà. Thật không ngờ, nữ nhân của hắc luôn suy nghĩ chu toàn lại có lúc quên mất vấn đề đơn giản này, càng không thể tin được nàng lại mất bệnh mù đường. Biết sao được, nàng là nữ nhân mà hắc xác định là muốn bảo vệ cả đời. Hắc đành ủy khuất mình làm người chỉ đường cho nàng vậy.

Bỗng Bỗng xấu hổ đỏ bừng mặt, cảm thấy nam nhân bên cạnh đang cố nén cười, nàng giận dỗi nói: “Cười đi, cười thật to vào, tốt nhất là cười chết chàng luôn đi.”

“Áy áy Bỗng Nhi, tướng công của nàng mà chết không phải nàng trở thành quả phụ thủ tiết đến già sao. Ta làm thế nào có thể nhẫn tâm để nàng ở lại đây cô độc một mình.” Minh Nhật bày ra cái bộ mặt rất ư là... vô lại, chọc cho nàng càng ngượng hơn. “Đừng mơ ta thủ tiết, chàng chết ta tái hôn, đi theo người khác.”

“Nàng dám.” Nghĩ tới nữ nhân của hắc núp trong lòng ngực của một tên nam nhân khác, bình giấm nào đó lại đổ ra, thật chua thật chua. Bỗng Bỗng tròn mắt: “Sao bốn tiểu thư không dám?”

“Nàng mà tái hôn, ta có chết cũng kéo nàng theo cùng làm một đôi phu thê dưới âm phủ.” Minh Nhật nhìn thẳng vào mắt Bỗng Bỗng như muốn nhìn đến sâu tận đáy lòng nàng: “Vi bây giờ, nàng đã trở thành trái tim của ta, là điểm yếu của Độc vương ta. Nếu thiếu nàng, ta không thể nào sống tiếp được.”

Xong, chưa kịp để Bỗng Bỗng có ý kiến gì, hắc đã hạ cánh môi, in lên đôi môi căng mọng của nàng, dịu dàng phác hoạ đôi môi của nàng. Còn Bỗng Bỗng, nàng chỉ biết ngây ngốc đáp trả lại nụ hôn đó của Minh Nhật. Thấy nàng đáp trả, hắc vui mừng ôm chặt lấy thân hình mảnh mai của nàng như muốn nhập nàng vào trong người của hắc. Hắc ôm chặt đến nỗi hai người không có một kẽ hở. Bỗng Bỗng cánh tay vô thức vòng lên cổ Minh Nhật ôm chặt lấy. Nhìn hai người, thật hạnh phúc.

Nhưng vào lúc lãng mạn nhất, ở đâu chui ra chín người mặt dày đến phá hoại khung cảnh. Trúc Chi đỏ mặt khụ khụ để báo cho đôi phu thê kia là ở đây còn có người, đã thế những người ở đây đa số là độc thân đến nhẵn răng, nên mong người nào đó muốn ân ái thì vào phòng đóng cửa rồi tiếp tục ân ái.

Bỗng Bỗng xấu hổ, trốn trong lòng ngực của Minh Nhật. Còn Minh Nhật, mặt không hề đỏ dù là một chút, trừng mắt nhìn đến những người mặt dày phá hoại tình cảm gia đình người khác. Phải biết hắc mất biết bao nhiêu công sức mới được nương tử đồng ý cho hắc bước vào lòng nàng.

Mấy người kia bị trừng, ai cũng đều có một vẻ mặt ai oán. Tên vương gia này, hắc chọn chỗ nào không chọn lại đi chọn trước cổng Trần phủ bọn họ chỉ là vô tình đi ngang qua. Hắc lại đi trách người khác, đã vậy sao không trách bốn tên gia đình gác công kia luôn đi, chẳng nhẽ bốn tên gia đình Trần phủ đó đều là tượng hết hay sao. (bốn tên gia đình nghe vậy kêu trong lòng: “Cứ coi bọn họ là đá, tượng, không khí hay trực tiếp coi bọn họ không tồn tại, bọn họ không muốn bị ánh mắt của Độc vương liếc đến đâu. Bọn họ không đỡ nổi (T^T)”)

“Chúng ta đi dạo thôi.” Bỗng Bỗng nãy giờ núp trong ngực Minh Nhật bây giờ mới lên tiếng. Câu nói nàng vừa thốt ra đã giải vây giúp chín người. Ai cũng hùa theo Bỗng Bỗng. Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đứng trước con phố sầm uất nhất ở Trần gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Lễ trưởng thành - Tiểu tam diêm dúa

Đám người bọn họ đã dạo phố được một canh giờ nhưng vẫn chưa đi hết tất cả các nơi ở Trần gia trang. Trúc Chi và Linh Đang có vẻ hợp nhau, bọn họ từ khi bắt đầu đến giờ vẫn thì vẫn dính lấy nhau không rời. Đi đến sạp hàng nào hai nàng ta cũng nhìn đây một cái, nhìn kia một tý. Trông hai nàng như hai tiểu hài tử lần đầu được phụ mẫu đưa đi dạo phố vậy. Nhìn rất đáng yêu. Lan Nhi Tình Nhi thì...có thể nói là vô cảm với những thứ này. Nhiều lúc mọi người phải nghĩ hai nàng có thật sự là nữ tử không? Thật không thể tưởng tượng được. Hạo Nhiên thì tỏ ra là một vị hoa hoa công tử, cảm thiết phiến, nhìn thấy nữ tử nào đi qua cũng đều nháy mắt đưa tình. Thật hết nói nổi mà. Tử Mặc thì khuôn mặt phải so với than còn đen hơn. Đi dạo ở các khu phố này chủ ý là y muốn tìm những thảo dược tốt để về dự trữ. Nhưng đi hết một canh giờ rồi, đừng nói đến quầy hàng, ngay cả một cọng thảo dược cũng không thấy. Thật phí công mà. Hữu Ảnh Hồng Ảnh bộc lộ tiềm năng của cận vệ thật tối cao, ôm kiếm đi đằng sau Minh Nhật, cảnh giác cao độ nhìn tứ phía. Tiểu Bạch này giờ trốn trong áo choàng của Băng Băng.

Còn cặp phu thê nào đó, tình cảm đến mức đá cũng chảy thành mật ngọt. Từ lúc bắt đầu đi đến bây giờ, bọn họ dính lấy nhau không rời, không tách ra dù một khắc. Thật ra, mọi người không biết, không phải hai người bám dính nhau mà là Băng Băng bị người nào đó ôm eo mà kéo đi. Hắn đi đâu cũng kéo nàng đi theo. Nhìn ánh mắt ái muội phóng tới nơi này, nàng muốn kêu la lên. Thật con mẹ nó oan uổng. Cái tên Độc vương này, ai nói hắn là người vô tình, ai nói hắn đồng tính luyến ái, nàng sẽ lôi tên đó lên đỉnh núi Tuyết Liên, treo hắn trên cành cây tình ngàn năm, lột y phục của hắn để cho hắn biết như thế nào mới là vô tình.

Đi cũng đã mỏi, mọi người đều nhất trí vào một trà lâu gần đó nghỉ ngơi. Tiểu nhị trong đó thấy bọn họ vào không nịnh nọt nhưng cũng rất đúng mực một tiểu nhị đi đến, hơi cúi người nói: “Các vị khách quan, chào mừng các vị. Các vị muốn ngồi đâu?”

“Cho bọn ta bàn gần cửa sổ trên lầu hai” Linh Đang nói.

“A, Trần nhị tiểu thư, thật vinh hạnh. Các vị theo tiểu nhân.” Tiểu nhị giơ tay ra giấu mời rồi dẫn đường lên lầu hai. Khi đã yên vị, tiểu nhị cung kính nói: “Các vị dùng gì ạ”

“Cho chúng tôi một vài món điểm tâm đặc biệt và một ấm trà.” Linh Đang nói với tiểu nhị. Khi tiểu nhị đi xuống dưới lấy đồ, Linh Đang quay sang mọi người cười nói: “Nơi này rất thuận để ngắm phong cảnh.”

“Đúng a, không ngờ có thể nhìn thấy hết phong cảnh ở Trần gia trang.” Trúc Chi hưng phấn nói.

Từ lúc đi dạo phố đến giờ, Băng Băng vẫn luôn thắc mắc. Nàng thấy đứa trẻ nào cũng đeo một thanh chủy thủ bên người. Phụ mẫu bọn họ không sợ chúng nhất thời xúc động rút dao đánh nhau sao. Không nhìn được, Băng Băng lên tiếng hỏi Linh Đang ở đằng trước: “Linh Đang tiểu thư, vì sao những đứa trẻ ở đây đều mang theo chủy thủ bên người, như vậy không phải là rất nguy hiểm sao?”

“Độc...à...Băng Băng cô nương, ở Trần gia trang đây là nơi ẩn cư của hầu hết các bậc anh hùng, đã chán ghét giang hồ chém giết lẫn nhau. Khi họ về đây, dựa vào mấy tài lẻ mà lập nghiệp mưu sinh. Phụ thân ta chỉ dựa theo ý nguyện của bọn họ, mở rộng Trần gia trang ra thành một thành trì lớn. Họ dù về ở ẩn nhưng vẫn là người của giang hồ. Họ cũng sẽ có vô số các kẻ thù khác. Vậy nên, từ khi mới biết đi, có ý thức và bắt đầu học hỏi thì họ đã dạy bọn chúng cầm đao như thế nào, làm thế nào để kiềm chế lại chính mình. Đến khi tròn bốn tuổi, họ sẽ chọn bất kì một ngày nào đó để làm lễ trưởng thành cho bọn chúng rồi từ ngày hôm sau, những đứa trẻ đó sẽ bắt đầu học võ” Linh Đang kiên trì giải thích.

“Cái gì, học cầm đao từ khi mới biết đi, có ý thức và bắt đầu học hỏi. Đó chẳng phải là hơn một tuổi một tý sao?” Trúc Chi kinh ngạc kêu lên. Nàng bắt đầu học võ từ khi hơn bảy tuổi. Nàng cứ nghĩ như vậy là sớm rồi nhưng những đứa trẻ ở đây còn học sớm hơn nàng bao nhiêu.

“Với mọi người thì đó là chuyện rất ngạc nhiên nhưng trong Trần gia trang là một việc rất bình thường.” Linh Đang nhún vai nói. “À, nhắc tới lễ trưởng thành mới nhớ, các người thật may mắn, đến đúng ngày lễ trưởng thành.” Linh Đang cười nói.

“Lễ trưởng thành?” Băng Băng nhíu mày bỏ áo chùng xuống để lộ dung nhan khuynh thành nghi ngờ hỏi. Nàng không nghe nhầm thì làm lễ này cho những đứa trẻ mới bốn tuổi. Bọn chúng còn nhỏ, làm gì đã đủ tuổi mà làm lễ.

“Lễ trưởng thành, như ta vừa nói, nó được tổ chức vào một ngày nào đó do phụ thân ta chọn ra để làm lễ cho các tiểu oa nhi ở Trần gia trang khi đã tròn bốn tuổi. Trong ngày lễ này, phụ mẫu của bọn chúng sẽ tự chuẩn bị những loại vũ khí khác nhau để nhử từ bọn họ chọn. Nếu bọn chúng chọn cái nào thì đó sẽ là vũ khí phòng thân của bọn chúng cho tới chết. Còn khi lớn lên bọn chúng thích dùng vũ khí gì thì phụ mẫu bọn họ không ép, dĩ nhiên là không được làm mất vũ khí phòng thân.” Linh Đang nói.

“Vậy vũ khí phòng thân của Đương Nhi đâu?” Trúc Chi tò mò hỏi. Nghe thấy câu hỏi của Trúc Chi, Linh Đang kéo cao váy lên cho bọn họ thấy đôi chân ngọc ngà, đôi hài cao đến bắp chân. Trong đôi hài, lộ ra một chuôi dao găm rất tinh xảo. Linh Đang lấy con dao găm ra, đưa cho Trúc Chi xem. Nhìn cán dao thôi đã biết nó là cực phẩm rồi. Khi nhìn đến lưỡi dao, bọn họ, trừ Băng Băng, Minh Nhật ra thì hít sâu một cái. Lưỡi dao đỏ như vừa được tẩm qua một lớp máu, phản chiếu ánh sáng. Dù trời vào thu, vẫn còn nóng nhưng sống lưng của họ cảm thấy lạnh buốt.

Linh Đang nhận lại con dao găm, bỏ vào vỏ rồi nhét vào trong hài như cũ. Xong xuôi, nàng nói: “Có phải mọi người rất hiếu kì về con dao găm này?”

“Đúng đó, Trần nhị tiểu thư, tại sao lưỡi dao của người lại có màu đỏ. Phải chăng lưỡi dao không làm sắt?” Hạo Nhiên hiếu kì hỏi.

“Lưỡi dao của ta làm từ sắt. Ngày trước, nó có màu bạc như những thanh kiếm khác. Một ngày ta lên núi chơi, gặp một con linh thú. Cũng không rõ là loại gì nhưng nó điên cuồng lao đến muốn giết ta. Vô tình ta dùng dao này giết linh thú đó, sau đó lưỡi dao chuyển thành màu đỏ, ban đầu chỉ nghĩ là máu nhưng về sau ta làm cách gì cũng không chùi được màu đỏ trên lưỡi dao. Chuyện chỉ có vậy thôi.” Linh Đang nói.

Lúc này, tiểu nhị bê một khay đồ lên. Trong đó có ba đĩa điểm tâm ngọt, một ấm trà lớn. Khi đã để đồ hết lên bàn, rót cho mỗi người một ly trà, xong rồi lui ra.

Băng Băng cầm một món điểm tâm có màu xanh cốm lên bắt đầu nhấm nháp. Um... thật ngon a. Cắn một miếng, cảm giác mềm mềm dẻo dẻo, ngọt nhưng không ngấy. Đầu bếp ở đây mà vào làm ngự trù trong cung thì chắc chắn người đế sẽ được hoàng thượng và hoàng hậu sủng ái cho coi. Nàng phải bảo Lan Nhi Tinh Nhi học làm món này mới được a. Lan Nhi Tinh Nhi ngồi phía đối diện nhìn thấy ánh mắt của Băng Băng, hai người bắt đầu thờ dãi rồi đứng lên đi xuống dưới. (chắc mọi người cũng biết hai nàng kia đi đâu đúng không, vậy thì seal không nói nữa nha)

Mọi người, trừ Băng Băng đều rất hiếu kì, không hiểu Lan Nhi Tinh Nhi tại sao tự dưng lại đứng dậy như vậy. Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của mọi người nhìn nhau. Nuốt xuống khối điểm tâm, nàng nói: “Lan Nhi Tinh Nhi đi tìm đầu bếp của trà lâu.”

“Hả, tại sao lại tìm đầu bếp của trà lâu. Quán trà lâu là một trong ba quán đệ nhất ở Trần gia trang đó. Chẳng nhẽ món điểm tâm ở đây có vấn đề. Mà từ lúc điểm tâm mang lên, hai nàng vẫn chưa động đến mà.” Linh Đang nói.

“Hai tỷ ý đi tìm đầu bếp để hỏi người làm món điểm tâm này để học cách làm.” Băng Băng nhún vai nói. Hết cách a, hai tỷ ấy quá hiểu nàng mà.

Nghe nàng nói, trong mắt mọi người trừ Minh Nhật ra, trên khuôn mặt bọn họ hiện vẻ ngưỡng mộ. Trúc Chi chống tay ra vẻ mơ mộng nói: “Nếu Chi Nhi có được tỷ nữ như Lan Nhi Tinh Nhi thì tốt biết mấy”.

“Đúng a, tỷ nữ của ta được một phần của hai nàng ý thì ta thật hạnh phúc a” Linh Đang làm động tác giống y hệt Trúc Chi nói.

“Hai người ngồi đấy mà mơ mộng. Người như Lan Nhi Tinh Nhi có mà thấp đèn đầu đi tìm cũng không có.” Từ Mặc khinh thường nói.

Băng Băng nghe đối thoại của bọn họ, thoải mái vừa ăn điểm tâm vừa uống trà thưởng thức cảnh đẹp. Lan Nhi Tinh Nhi, dù hai nàng ta ở với nàng có bốn năm nhưng nàng muốn gì, cần gì hai nàng ta đều nắm bắt được hết. Nàng thật hạnh phúc vì có hai tỷ tỷ như vậy.

Lúc này, một đám người được tiểu nhị dẫn lên trên lầu hai, cũng ngồi vị trí cửa sổ nhưng lại ngồi cách bọn họ một bàn. Dẫn đầu là một vị nữ tử mặc một bộ y phục màu đỏ, rất diễm dứa, rất chói mắt. Cô y phục khoét sâu tới rãnh ngực của nàng ta, lộ ra gần nửa bộ ngực đầy đặn trắng muốt. Tay áo xẻ một đường, để lộ cánh tay thon dài, trắng nõn. Váy của nàng ta cũng xẻ một đường để lộ đôi chân cân xứng ngọc ngà. Đôi bàn chân tinh tế giấu trong đôi hài màu đỏ cao tới mắt cá chân. Vòng eo thon gọn được nàng cố định bằng một dải lụa màu đỏ thắm. Mái tóc đen óng ả được nàng vẫn lên cố định bằng một dải lụa màu đỏ, giắt thêm thanh bảo kiếm có chuôi và bao của nó đều có màu đỏ ở ngang eo. Bộ dạng của nàng muốn có bao nhiêu phần lẳng lơ thì có bấy nhiêu. Thật không khác nữ tử phong trần là bao. Đã vậy nàng còn dẫn đầu một đám nam nhân cũng coi như tuần tú nhưng trong mắt bọn họ, thật giống như tặc nhân mà.

Nhưng trong đó, riêng một nam nhân, mặc cẩm bào, khuôn mặt như trích tiên có khí chất khác hẳn đám người đó. Ánh mắt của hắn thờ ơ như thể cả thế giới này không có gì làm hắn phải để ý cả. Sau lưng hắn là hai thanh bảo kiếm giắt chéo nhau. Nhìn nam nhân này, Băng Băng đã có hảo cảm ngay tức khắc. Minh Nhật thấy Băng Băng nhìn một nam nhân khác thì bắt đầu ăn một hũ giấm to, ôm chặt lấy vòng eo của Băng Băng làm nàng nhũn mày nhìn hắn: “Chàng lại làm sao vậy?”

“Nàng muốn ngắm thì chỉ được ngắm ta” Minh Nhật bá đạo nói.

“Chàng thật là, ăn giấm vô tổ chức a.” Băng Băng nở nụ cười véo vào cánh tay đang ôm lấy eo của mình. Sức của nàng không mạnh nên Minh Nhật chỉ cảm giác như nàng gãi ngứa nhưng hắn vẫn làm ra vẻ mặt đau đớn, trung bộ mặt oán phụ nói: “Nương tử, nàng thật tàn nhẫn.”

Nhìn vẻ mặt của Minh Nhật, đầu tất cả mọi người trừ Linh Đang ra, đều xuất hiện ba vạch hắc tuyến, miệng giật giật, không biết nói sao. Được rồi, nam nhân trước mặt bọn họ không phải là Độc vương mà bọn họ từng quen. Linh Đang không hiểu vì sao mọi người đều có biểu tình như vậy.

Nàng hứng thú cảm miếng điểm tâm lên vừa ăn vừa theo dõi tình hình. Thật thú vị a.

Đúng lúc này, một người đến bàn bọn họ, nhìn về phía Minh Nhật nói: “Chàng tên gì, ta tên Hoà Uyển Hinh, ái nữ duy nhất của Cung chủ Hoà cung”.

Nghe thấy có người nói chuyện với mình nhưng Minh Nhật trực tiếp coi nàng ta như không tồn tại, lấy một miếng điểm tâm đưa lên miệng Băng Băng muốn nàng ăn. Nương tử của hắn dù là Huyết Tử thần y nhưng nhìn nàng có vẻ hơi ốm. Nếu Băng Băng mà biết hắn suy nghĩ gì chẳng hẳn nàng sẽ đập bàn đứng dậy hét: “Dáng người của bốn cô nương được khối nữ tử từ mơ ước đó.”

Hoà Uyển Hinh thấy Minh Nhật không để ý đến mình mà chỉ chú ý đến nữ tử chằm chằm cái áo chàm màu đen che hết dáng người, chỉ để lộ khuôn mặt khuyếch thành của nàng. Thấy dung nhan của Băng Băng, Hoà Uyển Hinh cảm thấy nhan sắc của mình thật tầm thường. Dù ở Hoà cung và các Cung khác, với dung nhan quyền rũ của nàng, biết bao nhiêu nam nhân đều quỳ dưới gấu váy của nàng chỉ mong nàng liếc bọn họ một cái. Tất cả nam nhân như vậy, tuần nữ như vậy mà vẫn không ai có thể lọt vào mắt xanh của nàng. Đại hội võ lâm lần này nàng không ngờ lại có nam nhân tuần nữ như người đang ở trước mắt nàng đây. Nhìn cách hắn quan tâm nữ nhân kia, trong lòng Hoà Uyển Hinh vô cùng ghen tị, đúng vậy, người nam nhân hoàn mỹ như vậy mới xứng đáng với nàng.

“Chàng không nói cũng không sao, ta sẽ cho người đi điều tra. Nhưng bây giờ, ta muốn nói, ta muốn làm nương tử của chàng.” Hoà Uyển Hinh bá đạo

tuyên bố. Lời nói của nàng làm tất cả mọi người đều nhìn nàng ta. Từ Mặc, Hạo Nhiên có biểu tình xem kịch vui. Trúc Chi thì muốn đánh cho Hoả Uyển Hình một trận như tử. Nàng ta muốn làm nương tử của đại huynh, không xứng. Loại nữ nhân lăng lợ như kia, chẳng biết đã qua tay bao nhiêu nam nhân rồi, đã không còn là băng thanh ngọc khiết, không xứng. Linh Đương thì trực tiếp thản mặt ra, Hoả tiểu thư này không thấy phu thê người ta ân ái như thế kia hay sao mà dám nói cái đó. Hữu Ảnh Hồng Ảnh ném cho nàng ta ánh mắt khinh thường. Nam tử có khuôn mặt như trích tiên kia, đôi lông mày kiếm chỉ hơi nhíu lại thể hiện sự không tán thành trước hành động mất thể diện của Hoả Uyển Hình. Đám người đi sau Hoả Uyển Hình trực tiếp phóng ánh mắt ghen ghét về phía Minh Nhật. Hoả Uyển Hình là nữ nhân mà bọn họ ái mộ, tên nam nhân khuôn mặt như yêu nghiệt kia dám cướp nàng làm của riêng, thật không thể tha thứ.

Băng Băng đang uống hớp trà thì trực tiếp sặc đến mức độ ho đỏ cả mặt. Chuyện cười gì đang diễn ra vậy, nàng ta từ đâu chui ra, không thấy Nhật và nàng rất ân ái hay sao. Không thấy nương tử của Nhật đang ngồi đây sao. Chẳng nhẽ nàng ta ngại nàng ta sống quá lâu rồi, muốn xuống gặp Diêm Vương sớm?

Minh Nhật thấy Băng Băng bị sặc, vội vàng đưa đôi bàn tay lên, vỗ nhẹ lên lưng của nàng để nàng thuận khí. Thấy nàng không còn ho nữa, Minh Nhật lạnh lùng nhìn Hoả Uyển Hình, giọng nói không chút độ ấm làm mọi người ở đây lạnh run, trừ Băng Băng và nam tử trích tiên kia ra, ai cũng đều rung mình. “Vị tiểu thư này, chúng ta không quen biết, nương tử của ta đang ngồi đây. Chẳng lẽ cô nương không thấy sao?”

Tất cả mọi người cảm thấy như mình đang ở trong hầm băng. Nhưng có một người hình như độ da mặt quá dày nên vẫn có thể duy trì được nụ cười quyền rũ: “Ta không ngại chàng đã có nương tử, ta làm nhị phu nhân của chàng cũng không sao”. Vừa nói, Hoả Uyển Hình rất tự nhiên ngồi xuống cùng Minh Nhật, áp sát bộ ngực sữa vào tay Minh Nhật. Đó là sự khiêu khích trắng trợn đối với một nam nhân. Nàng ta nghĩ rằng vị Độc vương gia này sẽ giống những nam nhân khác của ả sao? Độc vương gia xưa nay không gần nữ nhân. Tuổi của hắn bây giờ, người ta đã là cha của mấy đứa nhỏ rồi. Hôn sự của hắn, Hoàng thượng không chỉ hôn thì hắn sống cô đơn đến già mất. Minh Nhật lạnh lùng đẩy Hoả Uyển Hình xuống đất, xong còn chán ghét cầm chiếc khăn Hồng Ảnh đưa lau đôi bàn tay vừa đụng vào người nàng ta. Chán ghét lau thật mạnh như thể nàng ta là thứ dịch bệnh nào đó vậy.

“Nhật, tay chàng xước rồi, đừng lau mạnh quá.” Băng Băng nhìn bàn tay của Minh Nhật vì lau quá mạnh hiện lên những vết máu li ti làm lòng nàng rất đau. Lấy từ trong ngực áo ra một lọ dược chữa vết thương, lấy một mảnh vải sạch thấm dược vào và bôi lên vết thương trên tay hắn.

Hình ảnh hai người tình cảm như vậy càng khiến cho người ngoài không thể nào chen một chân vào giữa hai người họ được. Hoả Uyển Hình bị đẩy xuống xong trực tiếp bị lơ đi. Thủ hạ của nàng ta thấy vậy, chạy đến đỡ nàng ta dậy. Vì bị lơ nên Hoả Uyển Hình vừa ngượng vừa giận đến nổi đỏ cả mặt. Hắn có biết hắn có phúc lắm mới được nàng chú ý đến không? Vậy mà, hắn dám chà đạp lên tôn nghiêm của nàng, làm nàng mất mặt trước đám thủ hạ và đứa con rơi kia. Chắc chắn là nàng ta, vì nàng ta hắn mới không để ý đến nàng. Khí chất cao ngạo lạnh nhạt kia làm người ta nể phục nhưng sâu trong đó là một con hồ ly luôn đi quyến rũ người khác. Chắc chắn nàng ta đã bỏ bùa mê làm cho hắn không để ý đến nữ nhân nào khác nữa. Nàng phải vạch trần bộ mặt hồ ly của nàng ta, như thế hắn mới để ý đến nàng. Xưa nay, thứ nàng muốn nàng phải có bằng được.

“Ngươi, đồ hồ ly đáng chết. Ngươi mê hoặc chàng để chàng không để ý đến ai hết. Ngươi thật là bỉ ổi mà.” Hoả Uyển Hình cao ngạo chỉ ngón tay vào mặt Băng Băng, đáng vẻ như là một vị nương tử vì phu quân mình không chung thủy mà đi đánh ghen. May mà ở trên lầu hai này vắng vẻ không thì ở đây chắc đông đúng người vào xem lắm đây.

Dù vậy nhưng đám người Từ Mặc vẫn không thể nén được cơn giận. Băng Băng là nương tử được cưới hỏi đàng hoàng, được chính hoàng thượng hoàng hậu làm chủ hôn. Sao bây giờ lại trở thành hồ ly tinh mê hoặc trượng phu người khác. Hoả tiểu thư kia, riêng nàng lăng lợ không nói làm gì. Muốn quyến rũ phu quân người ta trước mặt Băng Băng. Bây giờ lại như là một phụ nhân đánh ghen vậy. Chẳng nhẽ phu quân nàng ra tay nặng quá, làm cho nàng ta té đến hồng đầu rồi.

Băng Băng đang bồi dược cho Minh Nhật, nghe thấy Hoả Uyển Hình nói vậy, nàng cảm thấy Hoả tiểu thư này hình như không có lý lẽ. Nàng đưa ánh mắt đáng thương nhìn Minh Nhật, giọng điệu không khác gì một nữ tử yếu đuối bị uy khuất: “Nhật, sao Hoả tiểu thư lại có thể nói ta là hồ ly tinh. Chẳng lẽ nương tử lại không được quyến rũ tướng công của mình?”

“Băng Nhi ngoan, nàng là nương tử ta đường đường chính chính, được hoàng thượng cùng hoàng hậu công nhận. Nàng đừng để ý đến những kẻ lăng lợ khác. Được nàng yêu thương tướng công ta còn vui mừng không kịp.” Minh Nhật dịu dàng an ủi Băng Băng.

“Đúng đó tẩu tẩu, người đừng chấp với nữ tử chốn phong trần kia. Không biết nàng ta đã qua tay bao nhiêu người.” Trúc Chi khinh thường nói.

“Băng Nhi, muội đừng để ý đến nữ tử không biết xấu hổ đó.” Từ Mặc thêm chân.

“Đúng đó tẩu tẩu, hạng người như nàng ta, đệ gặp nhiều lắm rồi, chỉ không ngờ nàng ta mặt lại dày đến thế.” Hạo Nhiên cảm thiết phiến quạt quạt.

“Đúng đó Độc vương phi, đừng để ý đến nàng ta.” Linh Đương hòa theo.

“Mọi người nói đúng đó, nàng không cần để ý đến hạng nữ tử đó. Nàng chỉ cần chú ý đến ta.” Minh Nhật nói. Lời nói của hắn làm bốn người vừa tung đề hắn hứng kia nghe xong ngã ngửa ra sau. Tên Độc vương này có thể dùng có thâm tình như vậy được không? Bọn họ còn đang độc thân.

“Các ngươi...” Hoả Uyển Hình giận tím mặt. Nàng đúng là rất phóng túng. Dù nàng đã mười tám tuổi rồi, đã sắp qua tuổi cập kê, dù bây giờ nàng không còn tấm thân hoàn bích nhưng bọn họ không thể chà đạp lên tôn nghiêm của nàng được.

“Thì ra là Độc vương gia và Độc vương phi. Đại tỷ của tại hạ đã mạo phạm, xin hai người lượng thứ.” Nam nhân tựa trích tiên cúi người nói.

“Hoả Phi Ứng, Hoả Uyển Hình ta không có đệ đệ nào. Ngươi là nhi tử của tiện tỷ, thân phận bản tiện mà muốn trèo cao. Mơ tưởng” Hoả Uyển Hình đang bực liền tìm chỗ trút giận đúng lúc có tiếng người vang lên là Hoả Phi Ứng liền mắng.

-Chát- “Người có thể khinh thường ta nhưng đừng bao giờ khinh thường nương ta.” Hoả Phi Ứng không lưu tình tát thẳng vào mặt của Hoả Uyển Hình. Nương của hắn không phải là người vô lại như vậy. Nếu không phải nương của nàng ta tính kế, nương của hắn có phải trở nên khổ sở vậy không.

“Người... người dám đánh ta...” Hoả Uyển Hình ôm má, đôi mắt ứ nước. Bộ dạng nàng như thế này, làm cho nam nhân nào nhìn thấy cũng đều muốn hung hăng yêu thương.

“Sao ta lại không dám?” Hoả Phi Ứng lạnh lùng nói.

“Người... hôm nay ta phải giết chết tên nghiệt chủng người.” Hoả Uyển Hình tức giận rút kiếm ra chém về phía Hoả Phi Ứng. Hoả Phi Ứng thấy vậy thì tránh thật nhanh. Thành ra hai người xông vào đánh nhau. Đám thù hạ đi theo tỷ muội họ Hoả kia thì đứng một bên làm rùa rút cổ. Đùa. Vô công bọn họ dù là cao thủ đi chăng nữa cũng chưa bằng cái móng tay của tỷ đệ họ Hoả kia. Họ xông vào can thì chỉ có chết thôi.

Phía bên Băng Băng.

“Aizzzz... Hoả tiểu thư kia thật là... Chẳng biết Hoả cung chủ nuôi nữ nhi như thế nào nữa mà nuôi thành một loại nữ tử chốn phong trần.” Hạo Nhiên nói.

“Ê, Hạo Nhiên đệ đệ, làm sao đệ biết được Hoả tiểu thư kia không còn hoàn bích.” Băng Băng nghi ngờ hỏi.

“Đúng a nhị huynh, làm sao huynh biết.” Trúc Chi nhìn chằm chằm Hạo Nhiên.

“Thì ta thấy ở cổ Hoả tiểu thư có một dấu hôn rất rõ. Chắc hẳn nàng ta không biết đâu, nếu biết nàng ta sẽ quấn một chiếc khăn lụa để che đi. Nhìn dấu hôn này, chắc hẳn vừa mới tới qua thôi. Vì vậy ta biết nàng ta không còn hoàn bích.” Hạo Nhiên giải thích.

“Nhị huynh, huynh đúng là người có kinh nghiệm, khác thật a. Nhưng muội khuyên huynh một điều, huynh phóng túng quá cẩn thận về sau huynh vô năng đó.” Trúc Chi nói.

“Ta đã nói là ta không bao giờ bị vô năng.” Hạo Nhiên bắt đầu dĩ dĩ nói.

“Nhị đệ, ta là thần y, nếu vô năng cứ đến tìm ta.” Băng Băng chen chân vào trêu Hạo Nhiên.

“Đệ mà đến tìm nàng, ta cho đệ làm thái giám.” Minh Nhật ăn giấm bữa bãi bá đạo ôm lấy Băng Băng nói.

“Thì ra Huyết vương gia là người phóng túng vô độ. Về sau nữ tử nào mà lấy ngài, có sợ bị lây bệnh gì không a.” Linh Đương trêu.

“Đã nói là ta không bao giờ vô năng, ta cũng không phải hàng dưng rồi nên không có bệnh truyền nhiễm. Ta chưa bao giờ thân mật với nữ tử.” Hạo Nhiên bực tức nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nữ tử phong trần

“Nhị huynh không cần phải ngại, có ai vào lầu xanh chỉ để uống nước đâu” Trúc Chi vỗ vỗ vai Hạo Nhiên cười nói.

“Có, ta” Hạo Nhiên mất kiên nhẫn nói.

Lần này thì mọi người không còn lời gì để nói nữa. Huyết vương này thật đặc biệt mà. Mọi người đang trong suy nghĩ của mình thì bị một loạt tiếng ồn làm cho họ không thể không nhìn đến chỗ kia. Cảnh tượng hiện ra trước mắt bọn họ là Lan Nhi đang ngồi dưới đất khóc rất thương tâm, trước mặt nàng là ba đĩa điểm tâm mà Băng Băng vừa ăn. Tình Nhi và Hoả Uyển Hình đang mở to mắt trừng nhau, Hoả Phi Ứng thì luống cuống đỡ Lan Nhi nín khóc.

Chuyện là như thế này. Lan Nhi và Tình Nhi thấy Băng Băng thích ăn một trong ba món đó thì hai nàng liền đứng lên đi xuống lầu tìm đầu bếp ở đây. Vì đầu bếp là một đại thúc trong giang hồ, tính tình lại rất cởi mở nên hai nàng mới mở lời muốn học, ông ta rất hào hứng dạy cho các nàng. Đã vậy còn cho hai nàng cuốn cẩm nang về tất cả các loại điểm tâm ông ta đã từng làm. Bỏ qua chuyện đó, các nàng muốn làm ba món điểm tâm đặc biệt kia trước, để đem lên cho tiểu thư. Thật vất vả mới làm xong, hai nàng hào hứng bung lên cho tiểu thư nếm thử. Ai biết, vừa mới đặt chân lên lầu hai, hai nàng đột nhiên cảm thấy có nguy hiểm đang hướng tới mình. Ngay lập tức linh hoạt tránh né, Lan Nhi không quên bảo vệ ba đĩa điểm tâm trên tay. Không ngờ rằng, nàng vừa mới đứng thẳng thì lại bị một người va vào. Vậy là ba đĩa điểm tâm mang theo công lao của các nàng đều đổ hết.

Lan Nhi ngồi sụp xuống khóc như đứa trẻ, người va vào Lan Nhi không ai khác chính là Hoả Phi Ứng. Do hắn tập trung tránh đường kiếm của Hoả Uyển Hình nên mới không cẩn thận va vào cô. Thấy Lan Nhi khóc, trái tim hắn chợt nhói, không muốn nữ tử kia phải khóc thương tâm như vậy. Bất quá, bản tính hắn từ xưa đến nay luôn lạnh lùng cho nên không biết dỗ nữ tử đang khóc như thế nào, thế là luống cuống hết cả tay chân.

Tình Nhi, khi vừa mới tránh được một kiếm của Hoả Uyển Hình liền rút bảo kiếm của nàng ra để phòng vệ. Nhưng khi nàng quay lại để xem muội muội

của mình có bị thương hay không thì thấy Lan Nhi đang khóc rất thương tâm, bên cạnh là nam nhân mặc cẩm bào, dung nhan tựa như trích tiên đang luống cuống đỏ nàng, nguyên nhân là vì ba món điểm tâm đã bị đổ. Tinh Nhi tức giận, cầm kiếm đến giao đấu với Hoả Uyển Hinh. Nếu không phải vì nữ tử lẳng lơ này, Lan Nhi của nàng cũng không có khóc đến mức thương tâm như vậy, tâm huyết của các nàng muốn mang đến cho tiểu thư thứ có bị đổ hết? Nàng phải dạy dỗ nữ nhân lẳng lơ này thật tốt.

Tinh Nhi xuất kiếm đánh về phía Hoả Uyển Hinh, nàng cũng không biết rằng nàng đã vô tình cứu mạng muội phu tương lai của mình. Hoả Uyển Hinh thấy Hoả Phi Ứng không phòng bị nên muốn nhân cơ hội này giết chết hắn. Hắn chết, tất cả gia tài của Hoả cung đều là của nàng. Nhưng kiếm chưa chạm vào được cọng tóc của Hoả Phi Ứng thì nàng cảm thấy nguy hiểm đến gần. Vì vậy nàng vội vàng cầm một kiếm kia của Tinh Nhi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy tẩu tẩu?” Trúc Chi ghé tai Băng Băng hỏi.

“Ta không biết” Băng Băng nhún vai đến bên cạnh Lan Nhi, ngồi xổm xuống nói “Lan Nhi tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

“Oaoaoaoaoaoa... tiểu thư, bọn họ là người xấu, bọn họ làm đổ hết tâm huyết của Lan Nhi...oaoaoaoa” Lan Nhi ôm lấy Băng Băng, rúc mặt vào hõm cổ Băng Băng khóc. Lan Nhi dù khóc nhưng khoe miệng nàng nhếch lên cười. Làm hồng điểm tâm của nàng và tỷ tỷ làm cho tiểu thư, các người xem ta trả thù các người ra sao.

“Người bảo ai là người xấu. Các người từ đâu chui ra, ngăn cản ta giết tên nghiệt chủng kia, giờ còn dám mắng bỗn tiểu thư là người xấu!” Hoả Uyển Hinh cầm kiếm tức giận quát.

“Nữ nhân lẳng lơ, người đeo đuổi người ta không được thì mắng người ta là nghiệt chủng. Người va vào muội muội của ta cũng không thêm xin lỗi. Đồ vô liêm sỉ.” Tinh Nhi trừng mắt mắng.

“Người... người dám nói Hoả Uyển Hinh vô liêm sỉ, ta phải giết chết tiểu tiện nhân nhà người.” Hoả Uyển Hinh tức đến muốn thổ huyết, tay cầm kiếm tăng thêm mấy phần nội lực đấu với Tinh Nhi. Nàng ta muốn Tinh Nhi chết. Nhưng, xét về nội lực, Tinh Nhi sớm đã luyện được Quái y, dù không thể bằng Băng Băng nhưng Hoả Uyển Hinh này chưa phải là đối thủ của nàng.

Trong lúc hai người đang ngằm đấu nội lực kịch liệt với nhau thì những người khác rất nhàn nhã ngồi uống trà ăn điểm tâm. Lan Nhi đã được Băng Băng đỡ lên, ngồi trên ghế, Hoả Phi Ứng thì rất tự nhiên ngồi cạnh Lan Nhi làm mọi người phóng ánh mắt ái muội về phía nàng.

Lúc này, hai bóng người từ cửa sổ nhảy vào, tung một quyền phá vỡ trận đấu nội lực của Tinh Nhi làm hai nàng bị hất ra. Bọn họ không muốn tiểu bảo bối của mình chọc phải phiền toái. Hoả tiểu thư này chính là tiểu phiền toái đó. Băng Băng thấy hai người tới là ai nên nở nụ cười, dựa người vào lòng Minh Nhật đợi xem kịch hay. Những người khác thì rất tò mò, bọn họ không biết hai người tới là ai. Tinh Nhi vì nội lực thâm hậu nên không sao, chỉ lùi vài bước là ổn định lại được. Chỉ có Hoả Uyển Hinh kia là có vấn đề lớn, nàng ta ngã một cú rất đau. Hơn nữa vì mặc y phục quá hở hang nên khi ngã y phục của ta hở ra thêm ít nữa, cảnh xuân gần như được phơi bày.

Hai người vừa vào đều giật mình, quay đầu đi không dám nhìn. Một người trong hai người đó nói, giọng điệu nhí nhảnh như một tiểu tử nói. “Cô nương này, bọn ta dù nghèo nhưng không có ăn mặc rách rưới như cô. Hay nhà cô nương nghèo quá, không có tiền mua y phục. Vậy hai lão già ta đành chịu uỷ khuất nhường vài đồng bạc để cô nương đi mua đồ vậy”. Nói xong ông lão giơ bàn tay bần thiêu chia ra, trong đó có ba lạng bạc trắng.

“Tránh ra, bỗn tiểu thư không cần mấy đồng bạc thối của hai lão già các người” Hoả Uyển Hinh càng tức giận lớn tiếng chửi.

“Câm, cô nương kia nói gì vậy” lão nhân buộc hai chòm tóc trên đầu hỏi lão nhân buộc một chòm tóc. Lão nhân một chòm nghe thấy vậy thì ư ư a a mình hoá để lão nhân kia hiểu. Trong khi đó, đám thủ hạ của Hoả Uyển Hinh rất chân chó đến đỡ nàng ta dậy. Còn hai lão khuất cái “nói” chuyện với nhau gần một khắc. Khi nói xong, lão nhân hai chòm nhìn Hoả Uyển Hinh nói: “Cô nương, sao cô nương dữ đáng như vậy. Cô nương mắng hai lão già ta thì thôi đi, đáng này cô còn mắng luôn bạc của ra, thật đáng ghét a.”

“Lão ăn mày đáng ghét, ta phỉ vào mặt các người.” Hoả Uyển Hinh chỉ vào mặt của hai người, mắng.

“Câm à, người biết ta không nghe thấy gì rồi, người phải biểu đạt lại lời của vị cô nương này cho ta chứ.” Lão một hai chòm trách lão một chòm

“Ư...ư...a...a...(ta chưa kịp làm thì người đã mắng ta rồi)” Lão một chòm “nói”.

“Người nhìn ta đi, tính ta nóng thế đó. Nàng ta nói cái gì?” lão hai chòm nói.

“Ư...ư...a...a (nàng chửi người, nàng khinh cả bạc của người)” lão một chòm dùng hành động biểu đạt. Cũng như lần đầu tiên, sau gần một khắc, lão hai chòm chu môi như đứa trẻ giận dỗi nói: “Bạc của bọn ta là dung mỗ hôi sương máu để đổi lấy, còn bạc của người, chắc hẳn dùng thân để đổi. Đồ nữ nhân không biết xấu hổ, vô liêm sỉ, hạ lưu. Hừ”

“Người... đồ ăn mày đáng chết. Ta... ta... người là đồ ăn xin quần áo rách rưới, cả người hôi thối. Xui xẻo” Về mặt Hoả Uyển Hinh có chút không kiên nhẫn mắng hai lão nhân kia. Nhìn tác phong của nàng ta, thật không giống một tiểu thư khuê các mà giống những người tặc tiểu ở ngoài đường hơn.

Hai lão nhân lại tiếp tục cuộc hành trình trao đổi tiếp. Lần này, Hoả Uyển Hinh thật sự mất tính kiên nhẫn, bất chấp cả người ề ảm do bị thương, nàng ta vùng kiếm xông về phía hai lão nhân. Đang nói chuyện, lão cảm thấy vậy, vận khinh công kéo lão điếc ra chỗ khác. Thật là nguy hiểm. Hoả tiểu thư này, chẳng biết Hoả cung chủ sao lại nuôi dưỡng ra loại nữ nhi gì vậy. Thật mất mặt Hoả cung lừng lẫy lắm. Thế là người đánh ta né tạo thành trận chiến thứ hai, tất cả bàn ghế ở lầu hai này phải thay mới toàn bộ rồi. Haizzz...thật là tiếc.

Chỉ còn lại chiếc bàn duy nhất cũng là chiếc bàn nguyên vẹn từ đầu tới cuối, có thể nói là những người đang đánh nhau kia không có ảnh hưởng tới bọn

họ. Nhìn hai người một cầm một điếu nói chuyện, tất cả mọi người ở đây, riêng Băng Băng và tỷ muội Lan Nhi, Tinh Nhi, trên trán bọn họ đều xuất hiện hắc tuyến. Hai lão nhân này, mỗi lần nói chuyện với nhau đều mắt ít nhất nửa khắc. Cứ thế này, nếu ai nói chuyện với họ có khi tức đến thổ huyết mất. Và mình chứng tốt nhất chính là Hoả tiểu thư này. Chẳng phải nàng ta vì không thể nhẫn nhịn nữa mà ra chiêu đánh hai lão nhân đó sao.

Có thể mọi người đang phân vân, vì sao mấy người kia đánh nhau phá đồ của trà lâu mà chủ quán không lên tiếng can thiệp đúng không? Đơn giản thôi, ở Trần gia trang, ai cũng là cao thủ võ lâm ẩn cư. Nhờ may có kẻ thù đến đây gây hấn, thiệt hại tính lên người họ. Thế thôi.

Nhìn chán, Băng Băng đứng dậy, chum mũ áo lên che đi khuôn mặt của mình, định đi đến chỗ cửa sổ chạy trước. Hai lão nhân kia rất rắc rối, nàng phải nhân cơ hội hai lão ta đang bận đối phó với Hoả tiểu thư kia mà chạy thôi. Nhưng khi nàng chưa có đi được một bước thì cánh tay nàng bị nắm lấy. Nhìn chủ nhân của cánh tay kia, nàng hỏi “Chàng định làm gì?”

“Nàng đi đâu?” Minh Nhật hỏi, giọng điệu chứa đầy sùng nịnh.

“Ta phải chạy trước khi hai lão nhân kia để ý. Hai lão ta rất rắc rối” Băng Băng nhăn mặt nói. Nàng phát hiện hai cái lão gia hoả kia chỉ đùa giỡn với Hoả tiểu thư kia. Bởi vì, với võ công của hai người, trong một khắc muốn Hoả tiểu thư kia thua là việc tất nhiên, có khi còn chưa đến một tích tắc.

“Ta đi cùng nàng” Minh Nhật nói xong ôm eo Băng Băng nhảy từ lầu hai xuống, rất ung dung đi dạo phố cùng nàng. Lan Nhi Tinh Nhi cũng vận dụng khinh công nhảy theo. Tất cả mọi người thấy vậy đều đi theo, ngay cả Hoả Phi Ưng cũng nhảy theo. Đám thuộc hạ của Hoả Uyển Hình nhìn nhau, không biết nên làm gì.

Ba người kia cứ mãi miết người đánh ta tránh không biết người ở trên lầu hai này đã đi gần hết. Ước chừng đến khi Hoả Uyển Hình đã mệt, không thể đánh tiếp. Nàng dừng lại thở không ra hơi. Nàng là một cao thủ, nàng biết hai cái lão khuất cái này không tầm thường. Hai lão ta rất nhân nhả tránh được tất cả các chiêu kiếm chí mạng của nàng, mà mặt không một chút đổi sắc. Nàng chắc chắn hai cái lão khuất cái chết tiệt này đang chơi trò mèo vờn chuột với nàng. Nhưng nàng không biết rằng, nàng bây giờ mới phát hiện thì đã quá muộn rồi.

Đúng lúc này tiểu nhị lên tiếng, mặt không chút thay đổi nói “Ba vị khách quan, các vị đã làm cho trà lâu chúng tôi hôm nay thiệt hại rất lớn. Ba vị, vị nào là người đền lại mấy bộ bàn ghế bị hư này?”

“Câm, tiểu nhị kia nói gì vậy?” Lão nhân hai chòm hỏi lão nhân một chòm.

“Ư...r...a...a” lão nhân một chòm nói lại cho lão nhân hai chòm. Cũng là đôi mắt gần nửa khắc, lão nhân hai chòm hướng tiểu nhị nói “Tiểu nhị đại ca, người nhìn hai lão già bọn ta thật nghèo nàn. Đồ của người là bị binh khí làm hư. Ở đây, người đang cầm binh khí chỉ có cô nương kia. Sao người lại hỏi một câu buồn cười như vậy”.

Lão nhân một chòm khi vừa nói lại lời của tiểu nhị cho lão nhân hai chòm thì đột nhiên phát hiện có điều không đúng trong lời nói của tiểu nhị. Lúc bọn họ vào đây, lầu hai này có khoảng tám gần ba mươi người, sao tiểu nhị lại nói là ba người. Lão nhân một chòm thắc mắc quay về phía chỗ ngồi của đám Băng Băng nhưng...bây giờ chỗ đó trống trơn. Nếu không có mấy cái chén và ba đĩa điểm tâm ăn dở thì chắc hẳn tưởng mình bị hoa mắt. Bảo bối của bọn hắn đi từ lúc nào? Tại sao không nói cho bọn hắn biết? Thật đáng ghét.

Hoả Uyển Hình thì càng tức giận hơn. Đoàn người của nàng có ít nhất là chục người, tính thêm cả tên nghiệt chủng kia. Tại sao, tại sao bây giờ, ngoài nàng ra thì không còn ai nữa vậy. Nếu thoát khỏi nơi này, nàng sẽ không tha cho bọn chúng. Hừ.

Trong lúc tiểu nhị đang giải quyết ba người kia thì đám người Băng Băng rất nhân nhả đi dạo phố. Nhưng đoàn người có vẻ thêm...một quả hoả dược thì phải. Nổ lung tung, thật là đáng sợ. Phải, hoả dược đó không ai khác chính là Lan Nhi của chúng ta. Từ lúc ra khỏi trà lâu, thấy Hoả Phi Ưng đi theo sau nàng, nàng đã bắt đầu phát hỏa. Lan Nhi giận dữ như ai đốt Trần gia trang, nhưng mục tiêu bị nàng nhắm vào vẫn rất...giống một tên...ummmmm...hoa hoa công tử. Đúng, Hoả Phi Ưng rất giống một tên hoa hoa công tử chỉ thiếu một cái thiết phiến nữa là đúng đáng về của một hoa hoa công tử thôi. Đôi mắt hào hoa luôn nhìn Lan Nhi làm nàng nổi hết cả da gà lên. Đôi môi hơi mỏng nở một nụ cười như có như không. Nụ cười đó là người ta để phòng nhưng nếu ai nhìn kĩ sẽ thấy trong nụ cười của hắn chứa thêm một loại cảm xúc khó nói. Có thể như có hứng thú với Lan Nhi hay là...thích. Nói chung là không thể nói được.

Tinh Nhi không muốn bị vạ lây nên chạy lên đi cạnh Băng Băng. Thấy mọi người không chú ý đến hai nàng, Tinh Nhi nói “Tiểu thư, hai lão già đó đã tìm được người, nên làm gì tiếp theo?”

“Kệ thôi, cho hai lão gia hoả kia theo. Ta còn muốn càn quét ít bạc của hai lão nhân đó” Băng Băng nhún vai không có gì nói.

Lời nói của Băng Băng làm cho khoé miệng Tinh Nhi giật giật, trên trán xuất hiện vô số hắc tuyến. Tiểu thư, người có thể không nghĩ đến bạc mà nghĩ đến hậu quả khi mọi người biết Huyết Từ thân y lại có quan hệ mật thiết với sát nhân Quỷ Sai thì sẽ như thế nào?. Tiểu thư không sợ nguy hiểm hơn sao?

“Tiểu thư, chẳng lẽ người không lo lắng gì sao?” Tinh Nhi e dè hỏi.

“Chuyện gì? Tỷ sợ hai cái lão gia hoả đáng ghét đó không đưa bạc sao? Không cần lo đâu Tinh Nhi tỷ. Ta đi chữa bệnh cũng phải lấy bạc chứ” Băng Băng nói.

“Ta không lo chuyện đó. Ta lo...” Tinh Nhi đang định nói thì bị một tiếng động cắt ngang. Rồi có hai cái bóng màu đen vụt qua hai nàng. Vì Băng Băng và Tinh Nhi võ công được xếp vào hàng cao thủ nên tránh được kịp thời. Rồi sau đó, một bóng dáng màu đỏ cầm kiếm đâm về phía Băng Băng, nói đúng hơn là đâm về phía hai bóng đen kia. Băng Băng dù tránh được nhưng áo choàng của nàng bị kiếm xoẹt qua làm rách một đường.

Minh Nhật từ vừa nãy đến giờ đang đi cùng Hữu Ảnh, Hồng Ảnh nghe báo cáo tình hình trong cung. Không ngờ thừa tướng to gan đến vậy, dám ám hại

Hoàng thượng để cướp ngôi. Dù Hoàng thượng là kẻ thù của hần nhưng dù gì ông ta cũng là một hoàng đế, là hoàng thúc của hần, Tiểu Hạo và Chi Nhi. Bị một tên quan lại cướp ngôi, còn gì là mặt mũi của hoàng thất. Hần không muốn giang sơn mà gia gia và phụ hoàng gây dựng lên lại bị hủy hoại trong tay của hoàng thúc này. Đang nghe dở, hần bỗng thấy một nội lực cường hần đang di chuyển tới đây, mục tiêu là Băng Nhi của hần. Hần định đến nhưng lại thấy nàng tránh được nên thoáng yên tâm. Nhưng hần yên tâm chưa được lâu thì Băng Nhi của hần lại bị một thanh kiếm làm rách một đường trên áo choàng. Hần liền chạy đến, không để ý hoàn cảnh, bỏ áo choàng của Băng Băng ra kiểm tra xem nàng có bị thương ở đâu không. Tiểu Bạch thấy chủ nhân bị nguy hiểm thì đứng trên vai Băng Băng, dựng lông găm giữ với Hoà Uyển Hinh.

Băng Băng thấy nam nhân trước mặt bỏ đi về lạnh lùng thường ngày, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Nàng cười, nắm lấy hai bàn tay đang xoay nàng ngang dọc, trong lòng tràn đầy ấm áp. Nếu đại hội võ lâm có thể kéo dài thì tốt biết mấy. Nhìn hần, nàng nở một nụ cười làm hần an tâm, nàng nói “Ta không sao, chàng đừng lo.”

Khi đã xác nhận nàng không có việc gì, Minh Nhật nhìn đến bóng dáng màu đỏ xuýt nữa làm cho tiểu bảo bối trong lòng hần bị thương, ánh mắt lạnh hơn cả băng làm cho mấy người đứng đó run run. Hần lạnh lùng nói: “Hừ ngươi dám làm hại nàng ấy!”

Hoà Uyển Hinh khi nhìn thấy Minh Nhật quan tâm đến Băng Băng như vậy, trong lòng nàng ta thật không cam lòng. Tại sao? Nàng ta có gì hơn nàng? Chẳng lẽ nàng ta dựa vào thân phận là nghĩa nữ của Hoàng Thượng? Dựa vào thân phận tôn quý đó sao? Thân phận của nàng cũng tôn quý không kém nàng ta. Nàng có cả Hoà cung chống lưng, mẫu thân là đại phu nhân, tương lai nàng sẽ là cung chủ. Nhan sắc nàng ta sao? Phải, nhan sắc nàng ta lạnh nhạt, thoát tục tựa như thiên tiên.

Nhưng nhan sắc nàng không kém nàng ta. Võ công sao? Không. Nàng ta là một nữ tử thường dân, làm sao có võ công. Dù tỷ nữ bên cạnh là cao thủ đi nữa cũng không che giấu sự thật nàng ta không có võ công. Nàng biết, vương triều này trọng những người luyện võ hơn là thư sinh. Xét về góc độ đó, nàng vẫn hơn hần nàng ta. Nhưng tại sao, tại sao hần không cho nàng nổi một ánh mắt thâm tình như khi nhìn nàng ta. Nghe thấy hần hỏi, Hoà Uyển Hinh nở một nụ cười quyến rũ nói: “Thế nào? Chàng đau lòng cho con tiểu tiện nhân này sao?” (seal: các chế có thấy một sự vô lý không hề nhẹ ở đây không?)

“Hoà tiểu thư, chúng ta từng gặp nhau sao?” Băng Băng cười nói. Lan Nhi Tinh Nhi khi nghe Băng Băng nói, hai nàng không khỏi rung mình, nhìn Hoà Uyển Hinh bằng ánh mắt thương hại. Nàng ta tự cầu phúc đi. Hai bóng dáng chạy đến bên Lan Nhi Tinh Nhi trốn, tiểu bảo bối của bọn họ giận rồi. Bọn họ tránh trước đã.

“Không, đây là lần đầu ta gặp ngươi” Hoà Uyển Hinh nói.

“Vậy tại sao ngươi lại tấn công ta?” Băng Băng nở nụ cười càng ngày càng rạng rỡ.

“Ngươi dám quyến rũ nam nhân mà ta coi trọng” Hoà Uyển Hinh nhìn thẳng vào Băng Băng nói.

Băng Băng nghe xong, nụ cười đạt đến mức giới hạn. Nàng nhìn Minh Nhật nói: “Phu quân, Hoà tiểu thư coi trọng chàng, nàng ta hình như muốn làm nương tử của chàng.”

“Nàng không nên quan tâm đến người điên.” Minh Nhật thâm tình ôm chặt Băng Băng nói.

Vì đang ở giữa phố, các nàng âm ỉ dẫn đến sự chú ý của mọi người. Những người ở đây, nghe thấy Băng Băng nói vậy đều đồng tình với Băng Băng, khinh bỉ nhìn Hoà Uyển Hinh. Có người còn nói: “Đạo này tiểu tam thật là to gan, cướp phu quân nhà người ta trước mặt họ thì thôi đi, đằng này công khai ngoài phố mắng người ta là tiện nhân. Thật đáng khinh bỉ. May là phu quân của cô nương kia chung tình với nàng. Không thì thật tội nghiệp cho cô nương đó.”

“Đúng a, ta hành tẩu giang hồ hơn hai mươi năm còn chưa có gặp tiểu tam nào như vị tiểu thư áo đỏ kia.” người khác cũng nói.

“Nhìn y phục của nàng ta mà xem, chắc chắn là nữ tử lầu xanh” Một vị thẩm thẩm nói.

....

Nghe mọi người nói như vậy, Băng Băng kìm nén cười. Hoà Uyển Hinh này, muốn đấu với nàng, nàng ta còn non lắm. (seal: người ta hơn tỷ hai tuổi đó). Vì nàng đang úp mặt vào lòng của Minh Nhật, kìm nén cười đến vai run run nên mọi người nghĩ nàng đang khóc.

Hoà Uyển Hinh nghe mọi người nói, khuôn mặt nàng chẳng khác nào con tắc kè hoa, đổi từ màu đỏ đến tím, xong chuyển sang đen. Nàng nhìn Băng Băng bằng ánh mắt hận thù. Tại nữ nhân này nên thanh danh của nàng mất sạch. Như vậy, về sau nàng có thể gặp ai, ai dám lấy nàng. Nữ nhân này, nàng sẽ để cho nàng ta chết không được yên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cho người tôi tớ

“Này, các ngươi nhìn con Bạch hồ ở trên vai vị nữ tử áo trắng đi, trông thật kì lạ.” không biết ai nói lên, chỉ vào Tiểu Bạch đang ngồi trên vai Băng Băng. Tiếng nói của người đó làm cho mọi người trên đường hướng ánh mắt về phía Tiểu Bạch.

“Con Bạch Hồ này ta nhìn cảm thấy rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi!” Người A nói.

“Đúng a, con Bạch Hồ kia ngươi thấy ở đâu?” Người B nói.

“Đúng rồi, con Bạch Hồ kia là sủng vật của Huyết Tử thần y. Nhi tử của ta từng gặp người đó, nó về về hình của Huyết Tử thần y và sủng vật của người và treo trong phòng của nó.” Người C đột ngột nói làm cho mọi người im lặng.

Tiểu Bạch nghe thấy mọi người gọi nó là Bạch Hồ, nó tức giận dựng lông găm gù. Nhìn nó giống Bạch Hồ lắm sao? Chỉ là nó nhỏ bé và có hai cái đuôi thôi. Sao ai cũng nói nó là Bạch Hồ vậy. Nếu nó khôi phục linh lực, điều đầu tiên nó làm sẽ là giết hết tất cả các con Bạch Hồ trên Tam quốc này.

Băng Băng nhận thấy Tiểu Bạch đang tức giận, chui ra khỏi lòng Minh Nhật, tay giơ lên thuận tiện vuốt lông cho nó. Ở với nhau gần bốn năm, nàng phát hiện Tiểu Bạch rất thích được vuốt lông. Tiểu Bạch được vuốt trong lòng dễ chịu liền grừ...grừ...rồi nhắm mắt hưởng thụ.

“Nó không phải Bạch Hồ” Băng Băng lên tiếng đính chính lại.

“Vậy nó là con gì vậy?” Người A hỏi.

“Linh thú của ta.” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Tiểu Bạch là linh thú của cô nương, giang hồ đồn nó lại là sủng vật của Huyết Tử thần y. Chẳng nhẽ, cô nương chính là Huyết Tử thần y?” Người C hỏi.

“Đúng đúng a, bảo bối của ta chính là Huyết Tử thần y mà các ngươi tìm kiếm đó.” Lão nhân một chòm nói. Băng Băng nghe thấy vậy, mắt trừng về phía hai lão nhân. Hai lão gia hỏa này, chẳng nhẽ nàng làm cho bọn họ cảm thấy trở lại để chờ rách việc hơn.

Lão nhân một chòm thấy mình lỡ lời thì vội vàng ngậm miệng lại, trốn sau lưng của Lan Nhi Tinh Nhi. Lần này thì lão chết chắc rồi.

“Thì ra Huyết Tử thần y có dung mạo đẹp tựa như thiên tiên thế này. Nhi tử của ta mà được nhìn thấy thần y chắc chắn nó vui lắm” Người C nói.

“Ê, sao ngươi bảo nhi tử ngươi vẽ Huyết Tử thần y và sủng vật của nàng mà. Làm sao ngươi lại không biết dung nhan của thần y?” Người A hỏi.

“Nhi tử của ta chỉ vẽ người mặc một bộ y phục trắng, trên y phục trắng thêu hoa Tuyết Liên. Nhi tử ta vẽ thần y lúc đó dùng một mảnh vải lụa trắng che hết cả khuôn mặt của mình.” Người C giải thích.

“Thì ra ngươi chính là Huyết Tử thần y” Hoà Uyển Hinh khinh bỉ nói. Nàng nghe phụ thân mẫu thân ca ngợi Huyết Tử thần y rất nhiều. Nàng còn nghĩ là thần y đó đáng vẻ ra sao. Thì ra chỉ là một nữ tử yếu đuối, chỉ được cái nhan sắc và chút y thuật mà ra oai.

“Đúng a. Tẩu tẩu ta là Huyết Tử thần y đó. Ngươi sợ chưa?” Trúc Chi hất hàm nói.

“Hừ...Huyết Tử thần y, bốn tiểu thư nghe nói ngươi là cao thủ trong giang hồ. Hôm nay ngươi có thể cùng ta tỷ thí một phen!” Hoà Uyển Hinh hừ mũi nói. Nàng không tin là nàng ta hơn nàng.

“Haizzz...hôm nay ta đã gây tội gì với trời chẳng, liên tục có người thách đấu. Các ngươi thật rảnh rồi, không còn chuyện gì khác để làm” Băng Băng oán thăm trong lòng.

“Sao, chẳng nhẽ ngươi sợ” Hoà Uyển Hinh khinh bỉ nói.

“Hừ...ta chỉ sợ thắng quá nhanh.” Băng Băng hừ lạnh nói. “Ta luôn làm việc có lợi ích, nếu ta thắng?”

“Ngươi thắng, ta sẽ cho ngươi rạch một đường trên khuôn mặt ta. Còn nếu ngươi thua thì ngươi chịu số phận bị huỷ dung đi.” Hoà Uyển Hinh nói. Nàng nhất định phải thắng, nàng phải huỷ đi khuôn mặt đáng ghét của nữ nhân kia. Như vậy, nam nhân đó mới chú ý đến nàng.

“Được. Các vị tiền bối giang hồ ở đây làm chứng. Hôm nay, Hoà đại tiểu thư của Hoà cung đã thách đấu với ta. Những lời của nàng ta, các vị đã nghe thấy. Lát nữa nếu nàng ta có làm gì để nuốt lời mong các vị lấy lại công bằng cho ta.” Băng Băng nở một nụ cười rất tươi nói nhưng sâu trong mắt nàng là một mảng lạnh băng.

“Đừng nhiều lời, bắt đầu đi, bốn tiểu thư ta tuyệt đối không nuốt lời.” Hoà Uyển Hinh gắt.

Xờ xờ bên hông ý định lấy dây lụa của mình ra, Băng Băng phát hiện một điều, dải lụa đã cho Linh Linh rồi. Haizzz...nàng đành phải dùng đến kiếm vậy. Bước về phía Minh Nhật nàng nói: “Cho ta mượn kiếm của chàng”

Nghe thấy nàng nói, Minh Nhật nở nụ cười sùng nịnh, tháo bảo kiếm bên hông ra đưa cho Băng Băng, không quên bổ sung một câu: “Nếu nàng thắng, thanh Huyền kiếm này thuộc về nàng”

“Chàng yên tâm, Huyền kiếm này nhất định là của ta, đến lúc đó chàng đừng tiếc.” Băng Băng nháy mắt nói.

“Sẽ không.” Minh Nhật cam đoan nói.

“Huyết Tử, ngươi có muốn tỷ thí không?” Hoả Uyển Hình mắt kiên nhẫn nói.

“Hoả tiểu thư, không cần phải vội. Hôm nay Huyết Tử ta sẽ cho ngươi biết nữ tử phong trần ăn mặc như thế nào mới thu hút nhiều nam nhân!” Băng Băng cười lạnh, rừng rinh rút kiếm ra khỏi bao. Nghe thấy Băng Băng gọi mình là nữ tử phong trần, Hoả Uyển Hình tức giận, đâm thẳng kiếm về phía Băng Băng.

Băng Băng rất linh hoạt tránh ra phía sau lưng Hoả Uyển Hình. Tay cầm thanh Huyền kiếm nhẹ nhàng đâm xuyên qua y phục vốn đã toi tả của Hoả Uyển Hình, sau đó chậm rãi cắt đứt một mảnh y phục phía sau lưng nàng ta. Thấy vậy Hoả Uyển Hình lập tức xoay người lại đưa kiếm định đâm vào tim Băng Băng. Băng Băng ngửa người ra phía sau tránh né, đồng thời xuyên rách một đường nữa trên y phục của Hoả Uyển Hình. Cứ như vậy, không có máu thịt chảy ra, không có vết thương to tát chỉ thấy những mảnh vải trên y phục Hoả Uyển rơi xuống.

Đến khi Băng Băng dừng lại, không một chút thương tổn, yên vị ngồi ở trên một cái mái của lầu lâu, tay nàng cầm lấy một mảnh y phục Hoả Uyển Hình đưa qua mũi gùi, sau đó đôi mày thanh tú lập tức nhíu lại liền cầm kiếm xé đứt nó. Nàng nhếch khóe môi cười: “Ngay cả mùi hương trên người cũng giống chủ, đều tỉ tiện như vậy.”

Lúc này, xuất hiện trước mặt mọi người, một nữ tử rất...quyến rũ. Tay áo nàng ta xẻ năm xẻ bảy. Váy nàng ta ban đầu vốn đã lộ cảnh xuân, nay còn lộ thêm nữa. Y phục nàng bị kiếm làm rách phần bụng, hở ra một mảng. Nhìn Hoả Uyển Hình bây giờ, thật làm cho nam nhân muốn phạm lỗi. Có những nam nhân nhìn thấy thèm thuồng, nhưng có những nam nhân lại khinh thường không thèm nhìn. Điển hình là Hạo Nhiên, Tử Mặc và Hữu Anh. Minh Nhật không nói đến làm gì vì từ đầu tới cuối, ánh mắt hắn vẫn chỉ đặt trên người Băng Băng.

Hoả Uyển Hình thấy tình hình hiện giờ rất không ổn, vội ngồi xụp xuống ôm người tránh lộ da thịt ra. Nhưng nàng không biết, hành động của nàng lại làm cho máu của một số nam nhân ở đó sôi sục hơn. Tức giận, nàng chỉ cánh tay trắng nõn vào Băng Băng mắng: “Tiện nhân, ngươi dám cắt y phục ta?” Nàng ta vừa nói xong thì đột nhiên một cảm giác đau nhói ở bên má trái. Nàng sờ lên mặt, cảm giác dính nhớt, bên má truyền đến một trận đau rất. Nhìn về phía sau, nàng thấy ngay một tiểu đao nhỏ bằng hai ngón tay chum lại yên vị ngay tại quày hàng sau nàng. Che đi vết thương trên mặt, nàng run run nhìn Băng Băng. Nữ nhân này, rốt cuộc có phải là người không? Nàng ta phóng đao đó từ bao giờ, sao nàng không phát hiện?

Băng Băng rất táo nhả nhảy xuống đất, bước từng bước về phía Hoả Uyển Hình, vừa đi nàng vừa nói: “Hoả tiểu thư, ngươi biết, ta, ghét nhất cái gì không?” Dứt lời, nàng đã đứng trước mặt của Hoả Uyển Hình, thanh kiếm giờ lên nâng cầm Hoả Uyển Hình để nàng ta nhìn thẳng vào mắt nàng.

Hoả Uyển Hình bắt đầu biết sợ rồi. Nữ nhân này thật đáng sợ. Run rẩy nhìn thẳng vào mắt Băng Băng, nàng cố nặn ra được một câu nói: “Ngươi...ngươi...ghét gì?”

“Ta ghét nhất, chính là...có người chỉ tay vào mặt ta mắng. Nếu có người biết hắn bây giờ như thế nào không?” Băng Băng lạnh nhạt nhìn vào mắt Hoả Uyển Hình nói.

“Hắn...như thế nào?” Hoả Uyển Hình run rẩy nói.

“Hắn, bây giờ, là một kẻ phế nhân nằm một chỗ, tứ chi bị chặt, kinh mạch toàn thân đều bị đứt.” Băng Băng cười tươi nói. “Ngươi không nghe giảng hò nói gì sao?”

“N...nói...nói...gì?”

“Huyết Tử ta, không có người ta không cứu được, chỉ có người ta không muốn cứu.” Băng Băng cúi người gần sát Hoả Uyển Hình, chậm chạp nói.

“Nó...nó có liên...liên...quan gì?” Hoả Uyển Hình lắp bắp nói.

“Có chứ. Không có người ta không cứu được cũng như không có người mà ta không thể giết, chỉ...có người ta chưa muốn giết thôi...” Dứt lời, Băng Băng đứng thẳng người lên, chĩa kiếm về phía Hoả Uyển Hình nở nụ cười nửa miệng nói: “Hoả tiểu thư, ngươi...cảm thấy sao?”

“Ngươi...ngươi muốn giết ta? Đừng quên, ta...ta là đại tiểu thư của Hoả cung. Ngươi chỉ là một công chúa thường dân mà dám... Đến Hoàng thượng cũng phải nể Hoả cung ba phần.” Hoả Uyển Hình sợ hãi lùi ra phía sau ý muốn thoát ra khỏi mũi kiếm lạnh lùng kia. Bây giờ nàng bắt đầu hối hận rồi, hối hận vì chọc phải nữ nhân này.

“Nghĩa phụ ta phải nể ngươi ba phần. Đúng. Nhưng...Hoả cung chủ còn phải nể ta mười phần. Ngươi nói, ai có lợi hơn?” Băng Băng từng bước từng bước tiến đến gần, nhưng vẫn duy trì một khoảng nhất định với Hoả Uyển Hình.

Nghe Băng Băng nói, khuôn mặt đã tái nhợt vì mất máu, bây giờ càng nhợt nhạt thêm. Chợt nghĩ tới gì, nàng ta nhìn về phía Hoả Phi Ưng, giọng điệu yếu ớt thâm tình, tựa như nàng ta với Hoả Phi Ưng rất thân thiết vậy. Nàng nói: “Tiểu Ưng, cứu tỷ, ngăn nữ nhân tàn bạo này lại!”

Nghe nàng ta nói, Hoả Phi Ưng đang cố gắng lấy lòng Lan Nhi thì da gà da óc đồng thời nổi hết lên. Đơ người ra. Hắn với cái nữ nhân phóng đảng kia là tỷ đệ thân thiết từ bao giờ vậy? Hoả Phi Ưng trực tiếp không để ý đến nàng ta, làm như tai điếc mắt mù, không nhìn thấy không biết, tiếp tục...pha trò cười lấy lòng. Mọi người chứng kiến sự việc này lắc đầu thương hại cho Hoả Uyển Hình. Chắc hẳn nàng ta đã bắt nạt đệ đệ mình đến mức độ hắn thấy chết không thêm cứu luôn.

Băng Băng thấy tình cảnh này, nhìn Hoà Uyển Hình, nở một nụ cười nửa miệng nói: “Hắn không giúp ngươi đâu. Thường ngày ngươi xúc phạm nương của hắn và hắn, hắn không tính sổ với ngươi là tốt lắm rồi. Bây giờ, ngươi muốn hắn cứu ngươi, có phải ngươi ngây thơ quá không?” Dừng một lúc, nhìn về phía Lan Nhi đang nén cười trên Hoà Phi Ứng, nàng quay lại nhìn Hoà Uyển Hình cười nửa miệng: “Hơn nữa, bây giờ hắn đang bận lấy lòng giai nhân. Chắc không lâu đâu, hắn sẽ trở thành ty phu của Huyết Tử ta đó”.

“Oaaaaaaa, Lan Nhi sắp thành thân rồi à, đại hỷ đại hỷ.” Lão hai chồm từ sau lưng Tinh Nhi nhảy ra la hét vui mừng như nhật bấu vật, nói. “Đúng a, thật là đại hỷ. Lan Nhi năm nay cũng là mười bảy xuân rồi. Nếu không mau thành thân là không còn ai lấy đâu.”

“Tiểu thư, hai lão gia hoá kia, đừng có nói linh tinh.” Lan Nhi đỏ mặt nói: “Lan Nhi muốn ở bên Tiểu thư cả đời.”

“HOÀ PHI ỨNG, NGƯỜI SẼ KHÔNG ĐƯỢC SỐNG YÊN ĐÂU. CẢ NGƯỜI NỮA, HUYẾT TỬ. THÙ NÀY TA NHẤT ĐỊNH SẼ TRẢ.” Nói xong, từ trong đôi hải, Hoà Uyển Hình lấy ra một loại dược tròn đỏ rồi ném mạnh xuống đất. Băng Băng thấy vậy, vội vàng vận khinh công tránh xa ra. Ngay lúc đó, nàng rơi vào một vòng ngực ấm áp quen thuộc. Minh Nhật vừa thấy Hoà Uyển Hình ném hoá dược xuống đất thì vội vàng vận khinh công chạy về phía Băng Băng. Khi ôm dược nàng vào ngực, hắn an tâm quay lại vị trí ban đầu.

Những người đứng gần Hoà Phi Ứng đều phải nhanh chóng tránh xa. Khi khói đã biến mất, vón Hoà Uyển Hình rất chặt vật bây giờ không thấy nữa. Băng Băng trực tiếp rửa thần một tiếng. Hoà Uyển Hình này, đừng để nàng gặp. Nếu để nàng gặp lại, gặp ở đâu nàng đánh ở đó, đánh cho đến khi Hoà cung chủ và Hoà cung chủ phu nhân không nhận nổi ra nữ nhi của mình nữa. Thật không thể tha thứ. Hoà Uyển Hình này không chỉ có ý cướp nam nhân của nàng mà còn chỉ thẳng tay vào nàng, mắng nàng là tiện nhân. Xong còn mắng nàng là nữ nhân ác độc nữa chứ. Bây giờ còn hăm dọa nàng. Thật không thể chịu đựng nổi. Nàng ta nghĩ nàng sợ sao, còn lâu.

Minh Nhật nhìn Băng Băng một hồi, khi xác định nàng không làm sao thì mới yên tâm. Vì đám người Từ Mặc ở sau Minh Nhật nên không lo lắng về Hoà dược. Tiểu Bạch từ tay áo của Băng Băng lộ đầu ra. Dù nó là thần thú nhưng nó lại sợ những tiếng động to. Diễn hình là sấm và pháo. Hoà dược của nữ nhân đáng ghét kia nó còn muốn mô to hơn. Tai nó ù mất.

Thấy không còn gì thú vị, mọi người tản ra, ai về thu dọn tàn cục do trận tỷ thí vừa nảy để lại. Thấy mọi người đã đi, Băng Băng thoát ra khỏi người Minh Nhật, đi từng bước, từng bước một, rất chậm chạp đi về phía hai lão nhân. Vừa đi nàng vừa nở một nụ cười rất tươi, vừa nói: “Hai người hình như đã quên ai mới là sư phụ.”

Mỗi bước đi của nàng làm cho trái tim hai lão nhân càng ngày càng đập nhanh, mồ hôi chảy ròng ròng: “Bảo bối là sư phụ của ta”. Nói xong hai ông nhanh chân trốn sau lưng Tinh Nhi.

“Vậy sao lần này tự tiện đồng ý với người ta như vậy. Hai người lão gia hoá các ngươi, hai người đều là Quỷ Sai, đều giỏi dụng độc. Vậy tại sao hai người các ngươi lại không chuẩn đoán loại độc?” Băng Băng dừng trước mặt hai lão nhân nói.

Lời nói của nàng làm cho tất cả mọi người trừ Lan Nhi Tinh Nhi, ai cũng đều ngạc nhiên, kinh sợ nhìn hai lão nhân khuất cái kia. Ai cũng đều giả vờ làm việc của mình nhưng tai của họ lại hoạt động hết tần suất. Theo bọn họ được biết, Quỷ Sai là hai tên ác nhân trong giang hồ, ẩn cư ba năm rồi. Ngày trước, mọi người được biết hai người bọn họ là một nhóm một cầm một điếu cùng nhau hành tẩu giang hồ. Hai người đó chủ yếu là hạ những độc dược mới chế vào một người nào đó để xem tác dụng. Vì vậy, ai cũng sợ hai lão nhân này. Trước hành động trời đất không dung tha của hai lão nhân này, các anh hùng hảo hán đã cùng nhau tiêu diệt hai lão ma đầu này, trừ hại cho võ lâm. Nhưng không ai ghiết được hai lão vì bọn họ không biết dụng mạo thật của hai lão nhân này. Hôm nay, sau ba năm mất tích, cuối cùng hai lão nhân này đã xuất hiện. Nhưng bọn họ lại cho tất cả mọi người một bất ngờ. Thật là quá bất ngờ mà.

“Áy áy, nóng mắt đẹp. Bảo bối của ta đừng nóng!” Lão nhân hai chòm không để ý ánh mắt của mọi người lấy tay quạt quạt cho Băng Băng.

“Lão nhân hai người, lần này không gửi cho ta biết bệnh tình của người bệnh. Nói cái gì mà nhìn tiểu hài nhi đó nhìn còn dọa người hơn hai ngươi. Nếu ta mà không tỉnh cơ nhật được Linh Nhi ở khe núi tửu thần thì chắc bây giờ cô bé đã đi xuống âm phủ ghi danh rồi đó.” Băng Băng nở một nụ cười tươi. Nụ cười này không làm cho Quỷ Sai bình tĩnh lại mà làm cho hai người căng thẳng thêm. Hai lão già bọn ông chết chắc rồi.

“Azzzzz... tiểu oa nhi đó nhìn như chỉ bị ốm yếu thôi, làm sao bọn ta biết được bệnh nó lại nặng hơn bọn ta tưởng tượng. Hai lão nhân bọn ta chỉ biết hạ độc thôi chứ không có biết bắt mạch” Lão Sai- lão nhân một chòm nói.

“Không bắt mạch làm sao các ngươi lại biết những người trước bị trúng độc gì?” Băng Băng nhún mày nói. Hai lão gia hoá này, có tài đến vậy sao?

“Bọn ta nhìn sắc mặt đoán độc.” Lão Quỷ nói.

“Vậy sao các ngươi không đoán ra Linh Nhi bị trúng loại độc gì?” Băng Băng hỏi như là bức cung làm cho hai lão nhân á khẩu. Một lúc sau, lão Quỷ nói “Rốt cuộc tam tiểu thư đó bị trúng độc gì vậy?”

“Đúng đó, Huyết Tử thân y, muội muội của ta bị trúng loại độc gì vậy?” Linh Đương tò mò hỏi.

“Là Tử trùng” Băng Băng nói: “Trần gia các ngươi có đắc tội với ai mà để họ hạ cả Tử trùng lên người một tiểu nhi tử mới sinh vậy?”

“Trần gia ta luôn chính trực, hành hiệp trượng nghĩa, không đắc tội với ai.” Linh Đương giọng chắc nịch nói.

“Bảo bối, Tử trùng là loại độc gì vậy?” Lão Sai hỏi.

“Tự đọc đi.” Băng Băng ném cho hai lão nhân một cuốn sách. Nói “Đọc hết cái này cho ta”. Nói xong nàng quay người bước đi. Nàng muốn tiếp tục

dạo phố. Minh Nhật thấy nàng đi, vội vàng chạy theo, ôm lấy vòng eo thon gọn của nàng cùng nhau dạo phố. Hắn không thắc mắc hai lão nhân mà giang hồ e sợ này và Băng Nhi có quan hệ như thế nào. Nếu nàng muốn nói với hắn thì nàng sẽ nói, hắn không cần phải tò mò. Hữu Ảnh Hồng Ảnh một bước không rời theo sau Minh Nhật.

Nhận lấy cuốn sách dày cộp từ tay Băng Băng, lão Quỷ thắc mắc: “Này này, cái này là gì vậy, bảo bối? Nè quay lại nói đã. Nè...”

Đang định đuổi theo thì hai lão nhân Quỷ Sai thấy vai của mình nhiều hơn một cánh tay. Lan Nhi Tinh Nhi rất đồng nhất nói: “Tư liệu về tất cả loại cổ trùng.” Rồi đi theo Băng Băng. Trước khi đi còn tặng cho hai lão nhân một cái nháy mắt rất tinh nghịch. Hoả Phi Ưng thấy Lan Nhi đi, rất nhanh nhẹn làm cái đuôi của nàng, bám theo. Lần này Lan Nhi trực tiếp coi hắn như không tồn tại nhưng có vẻ điều này không làm cho hắn nản lòng.

“Nè, lão nhân gia...” Trúc Chi e dè gọi hai lão nhân. Dù nàng được học võ công, là cao thủ trong giang hồ nhưng đối mặt với hai lão nhân kia, nàng có cảm giác sợ hai bọn họ.

“Cô nương xinh đẹp, cô gọi bọn ta?” lão Sai chỉ vào mặt mình nói.

“Đứng. Hai lão nhân các ông thật sự là Quỷ Sai?” Trúc Chi không vòng vo mà đi luôn vào đề tài. Câu hỏi của nàng chính là câu hỏi của tất cả mọi người ở đây.

“Đứng, hai lão già bọn ta chính là Quỷ Sai. Sao nào, sợ sao?” Lão Quỷ cười haha vui vẻ nói.

“Vậy hai cái lão khuất cái đó đích thực là Quỷ Sai sao?” Linh Đang kích động nói.

“Không tin sao?” Lão Sai nói.

“Quỷ Sai, ba năm trước các ngươi gây hại cho giang hồ khiến nhà nhà đều căm, người người đều hận. Hôm nay bản vương không thể không giúp giang hồ trừ hại” Hạo Nhiên nói xong, đồng thời hắn rút kiếm ra, đấu với Quỷ Sai.

Quỷ Sai thấy tình hình không tốt, vội lấy trong y phục ra mấy quả Hoả dược giống như của Hoả Uyển Hình. Đứng, hai lão đã “mượn” của Hoả tiểu thư đó. Khi nào chơi chán bọn họ sẽ trả (-_- sẽ sao?). Hai lão đồng thời ném xuống đất rồi tẩu thoát. Đùa. Bảo bối của bọn họ rất khủng bố. Nếu nàng biết hai lão nhân này đánh nhau với đệ phu của nó, hai lão già bọn họ không chết mới là lạ.

Khi khói tan, tất cả mọi người không còn thấy hai lão nhân đó nữa. Hạo Nhiên lấy thiết phiến bên hông quạt cho đỡ nóng. Hai lão nhân sinh vào năm rùa hay sao mà toàn trốn vậy?

“Nhị huynh, chúng ta đi dạo phố tiếp đi.” Trúc Chi đến ôm tay Hạo Nhiên, kéo hắn đi dạo phố. Linh Đang cũng đi theo. Từ thần y thì bây giờ mới hoàn hồn, vội vàng chạy theo đuổi kịp hai người kia. Dù y rất tò mò, tò mò không biết tam sư muội và hai lão nhân này có quan hệ gì nhưng y vẫn nhịn xuống.

Tất cả mọi người khi thấy vở kịch đã hạ màn thì xúm vào đứng chất chợ búa, buôn chuyện của người ta là thú vui của bọn họ a.

“Huyết Tử thần y với Quỷ Sai có quan hệ như thế nào vậy?” Đại thẩm A

“Chịu a. Nhưng nhìn Quỷ Sai đối với Huyết tử rất tốt. Ta đoán Quỷ Sai không hề tầm thường!” Người B thêm

“Có khi nào là giả mạo không?” Người C

“Không thể nào!” Người A nói.

“Hay là bọn hắn nhận ra việc làm của họ là sai, nay Quỷ Sai đã quay đầu, hướng thiện” người C.

“Không thể nào a” Người B nói.

“Sao lại không thể. Trên đời này thiếu gì chuyện lạ” Người C.

“Vậy chúng ta cá. Ta cá là Quỷ Sai không bao giờ hướng thiện mười lạng bạc.” Người B vừa dứt lời, để một túi bạc nặng trĩu lên một quầy gần đó.

“Ta cá là Quỷ Sai đã hướng thiện. Một trăm lạng bạc” Người C nói.

“Ta cùng tên đó, Quỷ sai đã hướng thiện, năm mươi lạng bạc.” Người A nói

....

Ngồi ẩn mình trên một nóc nhà nào đó, lão Quỷ tức muốn nổ đom đóm mắt. Bọn họ quay đầu hướng thiện không được à. Không tin tưởng thì thôi đi, đằng này còn lấy bọn họ ra làm vậy cá cược của bọn họ. Đợi xem, lão sẽ lấy hết tất cả bạc của những người cá cược này.

Lão Sai ở bên cạnh, lắc đầu nhìn lão Quỷ lắc đầu. Nếu lão không ngăn lão già kia lại thì chắc chắn xảy ra án mạng mất. Bảo bối của bọn họ ngấm tiết lộ thân phận của bọn họ ra ngoài, cố sao lão lại không hiểu tâm ý của đứa trẻ đó. Ngoài mặt thì lạnh nhạt nhưng bên trong lại rất lương thiện. Lão biết, thật ra bảo bối của bọn họ muốn hai lão già này sống thật dưới thân phận của mình. Nhưng con bé không biết, năm nay hai lão già bọn họ đã sáu mươi tuổi, hai lão già này đã dùng hết gần nửa đời để hành tẩu giang hồ, cái gì mà không biết, lòng người như thế nào mà không hiểu chứ. Con bé lại làm việc vô bổ

rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đại hội võ lâm

Nháy mắt đoàn người Băng Băng đã ở trong Trần phủ một tuần. Hôm nay sẽ là ngày mở đầu cho đại hội võ lâm, không phải nói đến mọi người ai lại chẳng hưng phấn. Vì sao? Đường nhiên là bởi sự hấp dẫn của chiếc ghế minh chủ. Cái ghế đó, có bao nhiêu vị anh hùng hào kiệt đã mơ ước nó rất lâu rồi. Vì vậy, đại hội võ lâm là thời điểm Trần gia trang làm ăn thịnh vượng nhất. Khách điểm, trà lâu coi như chật kín người làm cho chủ quán ở đây ôm bạc cười tít hết cả mắt. Ngoài trang, bao nhiêu lều trại được dựng lên. Nhìn tình cảnh này, người ta không hình dung nổi đây là đại hội võ lâm, thật là... không có từ nào để miêu tả.

Đại hội võ lâm bảy năm tổ chức một lần, tổ chức để chọn ra một vị anh hùng xuất chúng để làm người kế vị cho minh chủ hiện tại từ chức hoặc chết. Đại hội võ lâm gồm có hai vòng. Vòng thứ nhất, các vị hào kiệt tham gia phải đi vào rừng U Linh cách Trần gia trang một dặm, tìm một cái hà bao mà Minh chủ giấu trong đó. Khi tìm được, người đó phải tìm đường đến trở về. Hai mươi tư người trở về đầu tiên sẽ vào vòng thứ hai. Mới đầu, mọi người cứ nghĩ ra vào rừng U Linh là dễ như rút một thanh kiếm ra khỏi vỏ. Nhưng khi bọn họ ra khỏi đó thì mới biết, rừng U Linh, nghe cái tên cũng biết nó không tốt lành gì rồi. Bên trong cực kì u ám, chưa kể vừa tiến vào đã có một luồng khí lạnh thấu người làm người ta không tránh khỏi run rẩy. Hơn nữa, trong U Linh còn có rất nhiều linh thú cao cấp sinh sống. Linh thú cao cấp có linh tính mạnh hơn những con linh thú khác nếu thấy có đối tượng nó cho là nguy hiểm hoặc đến gần nơi nó sống thì nó sẵn sàng tấn công. Linh thú cao cấp tương đối mạnh, đến cao thủ cũng phải chật vật khi đấu cùng. Vì vậy, thấy linh thú cao cấp tốt hơn là nên đi đường vòng.

Còn vòng hai, hai mươi tư người kia sẽ bốc thăm xem ai sẽ tỷ thí với ai. Chia ra làm mười hai cặp tỷ thí, mười hai người thắng sẽ tiếp tục bốc thăm và đấu cho đến khi còn một người duy nhất. Người đó sẽ là minh chủ kế nhiệm.

Trong Trần phủ, phía Thanh Trúc các (biệt viện dành cho khách nhân)

Nơi đây có vẻ an nhàn. Băng Băng hôm nay không mặc y phục nữ tử mà mặc bộ dạ hành bạch y. Hoa văn trên bộ dạ hành này giống y hệt hoa văn ở những bộ nữ y của nàng, đều lấy hoa Tuyết Liên làm trọng điểm. Vạt áo dài đến đùi. Eo buộc nhiều hơn một đai lưng, để giắt thêm thanh Hắc kiếm mà Minh Nhật tặng. Tay áo dạ hành không dài như bộ nữ y. Ở cổ tay dùng một cái đai bó lại. Chân nàng đi một đôi hài màu trắng cao đến bắp chân. Mái tóc như thác nước của nàng được nàng buộc cao phía sau bằng một sợi dây lụa trắng, một vài sợi tóc nhẹ nhàng buông xuống, ôm lấy hai má của nàng. Nhìn nàng bây giờ, mất đi một chút lạnh nhạt, nhiều hơn một chút tình nghịch và toả ra một chút hào khí của nữ tử giang hồ.

Minh Nhật thì vận hắc bào như mọi lần, bên hông cũng có một thanh Bạch kiếm. Còn nhớ khi hắn lấy ra thanh kiếm này, Băng Băng rất ngạc nhiên, hỏi hắn đây là kiếm gì vậy. Hắn đã nói với nàng, hắn có một đôi Hắc Bạch kiếm nổi danh trên giang hồ. Hai thanh kiếm này đều có linh tính với nhau. Nếu một người cầm một trong hai thanh kiếm này dù ở nơi nào thì người sở hữu thanh còn lại cũng sẽ tìm ra người kia. Hắn còn nhớ biểu hiện của Băng Nhi lúc đó, có hạnh phúc, có trầm tư và cũng có...khó sở. Khó sở? Nàng vì sao lại có biểu hiện đó. Mấy ngày nay hắn vẫn suy nghĩ về chuyện này tuy nhiên vẫn không thể hiểu được. Hắn không muốn thấy bộ dạng khó xử của Băng Băng nên cũng không hỏi.

Bây giờ, trên tay Băng Băng là một cuốn sách nói về tất cả các loài linh thú, ngồi ở bộ ghế đá ở ngoài các đọc. Minh Nhật ngồi cạnh nàng, nghịch tóc nàng trầm tư. Trần Linh Linh thì đang luyện nội công. Mấy ngày trước, thấy con bé tập luyện không có xú tiến triển gì, sư phụ đã bảo nên luyện nội công trước. Từ đó, con bé không ở trong khuê phòng của mình mà chạy sang đóng đô ở Thanh Trúc các này. Lan Nhi đang luyện công cùng Hoà Phi Ung. Hai người này qua mấy ngày nay, có vẻ đã tiến triển được một bước rồi. Tinh Nhi và Trần Long, Trần đại công tử, nhi tử của Trần Minh chủ không biết nói gì mà vui vẻ như vậy. Trần Long này như bán sáo của Trần minh chủ, chẳng qua hắn còn trẻ mà thôi. Vì vậy, qua lần đầu gặp Băng Băng đã biết hắn là nhi tử của Trần minh chủ. Đôi mắt thể hiện khí chất không giận mà uy. Đôi môi mỏng luôn treo lên nụ cười, nhưng nụ cười đó lại làm người ta đề phòng hắn hơn. Sau lưng hắn là một cây đao to, cổng kèn. Nhớ lần đầu tiên Tinh Nhi và Trần Long gặp nhau, hôm đó là lúc bọn họ đi dạo phố về. Có thể hai vị này trúng sét cả nhau nên có vẻ rất thân cận. Nhiều lúc, Băng Băng trêu Lan Nhi Tinh Nhi là nàng sắp bị cô đơn rồi. Lúc đó, Lan Nhi Tinh Nhi mặt đỏ lựng, nói là không bao giờ xa Băng Băng. Điều này làm Băng Băng vui vẻ trong lòng. Nàng thật là hạnh phúc mới có hai tỷ tỷ tốt như Lan Nhi Tinh Nhi. Còn cái tên vương da mặt lạnh này thì lại ôm lấy nàng nói gì mà hai người kia bỏ nàng thì vẫn còn có hắn. Nghe xong hắn nói, tất cả mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt ái muội làm nàng ngượng chín cả mặt. Nhưng một điều làm cho Băng cảm thấy thắc mắc là Lan Nhi Tinh Nhi có dung mạo giống y hệt nhau, chẳng qua khí chất khác thôi. Làm sao hai nam nhân kia có thể phân biệt chính xác họ như vậy?

Từ Mặc thì vẫn giữ nguyên bản chất trầm mặc, làm một kẻ một sách chính hiệu, suốt ngày cúi đầu vào sách y dược. Hạo Nhiên nằm trên thảm cỏ, thiết phiến để lên mặt nhắm mắt dưỡng thần. Trúc Chi thì ngồi cạnh hắn chơi cùng Tiểu Bạch. Hữu Ảnh Hồng Ảnh tận lực làm một âm vệ tiêu chuẩn, người ôm kiếm, người ôm ngực đứng sau lưng Minh Nhật. Khung cảnh lúc này thật là hài hoà, hài hoà đến mức người ta không nỡ phá vỡ khung cảnh đó.

Đúng lúc này, Trần Linh Đang đi vào nói: “Đến giờ rồi, mọi người chuẩn bị đi, chúng ta đến rừng U Linh”

Trần Linh Linh nghe thấy tỷ tỷ của mình nói thì dừng luyện tập lại, chạy đến bên cạnh Trần Linh Đang nắm tay nàng nói: “Đang Đang, cho Linh Nhi đi với.”

“Không được, rừng U Linh rất nguy hiểm, Linh Nhi chưa thể tự bảo vệ mình được. Linh Nhi ngoan ngoãn cùng với phụ thân ở bên ngoài đợi đi.” Trần Linh Đang ngồi xuống nắm lấy vai Trần Linh Linh nói.

“Không Linh Nhi muốn đi vào.” Nói xong Trần Linh Linh chạy đến chỗ Băng Băng, nắm lấy tay nàng, đáng thương nói: “Su phụ, người cho Linh Nhi theo cùng đi, Linh Nhi muốn đi theo mọi người vào rừng U Linh mà”.

“Trong đó rất nguy hiểm, Linh Nhi có muốn vào không?” Băng Băng buộc nốt dây áo choàng lạnh nhạt hỏi.

“Linh Nhi không sợ nguy hiểm!” Trần Linh Linh kiên cường nói.

“Tốt, đồ đệ Huyết Từ ta phải thế” Băng Băng nở một nụ cười, chum mũi lên che đi dung nhan của nàng. Nàng huyết một tiếng sáo, Tiểu Bạch đang ở trong lòng Trúc Chi, thoáng cái đã chui vào trong áo choàng của nàng, nằm vắt ngang trên vai nàng ngủ tiếp. Chỉ hôm nay thôi, chỉ cần hôm nay nữa là nó có thể giải được cái phong ấn đáng ghét của lão Thiên Hoàng kia rồi.

Minh Nhật đứng dậy, ôm lấy eo nàng cùng nhau bước đến đại sảnh Trần phủ. Ở đó chắc chắn Trần minh chủ và Trần minh chủ phu nhân đang đợi bọn họ rồi. Bọn họ thật là thất lễ mà. Mọi người thấy Minh Nhật đi thì nói nhau đi theo.

Đến đại sảnh, đứng như Minh Nhật nghĩ, hai vị Minh chủ và Minh chủ phu nhân đang rất nhàn nhã uống trà. Không biết Trần minh chủ nói gì mà Trần phu nhân che miệng cười rất vui vẻ. Trần Linh Linh và Trần Linh Đang khi vừa mới đặt chân vào đại sảnh, hai người lập tức như hai tiểu hài nhi xa nhà chạy lại mỗi người ôm một vị, làm nũng làm cho Trần minh chủ và Trần phu nhân nở nụ cười cưng chiều. Trần Tiên Sinh ngắt mũi Trần Linh Đang trêu “Đang Nhi khi nào mới trưởng thành đây a. Sắp qua tuổi cưới vợ gả chồng rồi mà con vẫn như đứa trẻ con thế này, phụ thân thật lo nha.”

“Phụ thân xấu, lại trêu Đang Nhi rồi.” Trần Linh Đang chu môi oán.

“Đúng đó Đang Đang, tỷ như vậy khi nào Linh Nhi mới có tỷ phu đây a” Trần Linh Linh hùa vào trêu.

“Linh Nhi muội muốn có tỷ phu, trước tiên muội phải bảo đại ca cưới tẩu tẩu trước, lúc đó tự khắc muội sẽ có tỷ phu” Trần Linh Đang chuyển mục tiêu từ mình sang Trần Long. Vừa nghe Trần Linh Đang nói xong, Trần Long liền nở nụ cười, cầm lấy tay của Tinh Nhi nói “Đang Đang, ta với Tinh Nhi tiến triển rất tốt, nhanh thôi muội sẽ có tẩu tẩu. Vậy nên muội lo mà kiếm phu quân cho mình đi.”

Tinh Nhi nghe thấy Trần Long nói xong, ngượng chín mặt, rút tay ra khỏi tay hắn, chạy đến cạnh Lan Nhi làm con rùa rút cổ. Lan Nhi thấy tỷ tỷ mình như vậy thì cười trêu: “Tinh Nhi tỷ tỷ, tỷ thật tài a, mới đó đã bắt được trái tim của Trần đại công tử rồi a”.

“Gần đến giờ rồi, chúng ta đi thôi” Băng Băng lạnh nhạt lên tiếng giải vây. Từ giọng của nàng, người ta không biết được bây giờ nàng có cảm xúc gì. Lan Nhi Tinh Nhi nghe thấy, đáy lòng nâng lên một nỗi lo lắng. Tiểu thư có phải đang giận các nàng không?

Thực chất Băng Băng không hề giận Lan Nhi Tinh Nhi, nàng chỉ lo lắng cho tương lai của hai nàng ta. Dù Trần minh chủ và Hoả cung chủ là hai người có uy tín trên giang hồ nhưng có ai giám chắc được nhị tử của bọn họ cũng như vậy. Sau đợt này, nàng muốn khảo sát hai người kia, muốn xem xem bọn họ có xứng với tỷ tỷ của nàng không. Như vậy nàng mới an tâm được.

“Được rồi, chúng ta đi thôi” Trần minh chủ đứng lên nói. Dứt lời, ông thi triển khinh công hướng rừng U Linh mà đến. Trần phu nhân cũng không kém, bà cũng vận công theo sau phu quân mình. Thật không hổ là Minh chủ phu nhân, thật không tầm thường. Minh Nhật ôm eo Băng Băng thi triển khinh công đi theo. Băng Băng để yên cho hắn làm vậy, đơn giản vì có người ôm đi, không mất sức, tội gì không tận dụng.

Trần Long công Trần Linh Linh, quay lại nháy mắt với Tinh Nhi rồi cùng Trần Linh Đang vận khinh công đi. Lan Nhi Tinh Nhi cũng nói đuôi theo. Mọi người dần dần nói đuôi nhau đi, riêng có một người đang rất nhàn nhã đọc sách, không hề biết mọi người đã đi rồi. Đó chính là Từ Mặc. Một lúc sau khi mọi người đi rồi, Từ Mặc mới cảm giác không gian yên tĩnh một cách lạ thường. Từ cuốn sách ngẩng đầu lên, thấy ngoài y ra thì không còn một ai nữa. Thấy mình bị bỏ đằng sau, Từ Mặc ai oán đến tận trời xanh. Bọn họ thật là... tại sao lại bỏ lại y, sao không ai thông báo cho y một tiếng. Y muốn cáo trạng, y hận, hận cả thế giới. Ai oán xong, Từ Mặc vận khinh công, hướng rừng U Linh đến.

Rừng U Linh, một nơi đầy bí ẩn, cũng đầy rẫy những nguy hiểm. Vào nơi này, chưa có một ai lành lặn mà đi ra. Ít nhất là trên cơ thể họ cũng đều có một vết thương dù nặng hay nhẹ.

Trước con đường đi vào khu rừng, Tất cả các vị anh hùng hào kiệt, hảo hán trên giang hồ, những người là tinh anh của một quốc gia nào đó đều hội tụ đầy đủ ở đây.

Trần minh chủ đứng trên một cái bục dựng tạm ở đó. Hào khí nói: “Đa tạ tất cả các vị đã đến dự đại hội võ lâm này, Trần mỗ thật lấy làm vinh hạnh. Hôm nay, Trần mỗ sẽ tuyên bố đại hội võ lâm chính thức bắt đầu”. Lời Trần Tiên Sinh vừa dứt, ở dưới nổi lên một tràng vỗ tay rất vang dội. Gió tay ra y bảo mọi người dừng lại, Trần Tiên Sinh nói tiếp “Theo như các vị được biết, đại hội võ lâm, bảy năm một lần, tổ chức để tìm ra một minh chủ kế nhiệm. Như mọi lần Đại hội có hai vòng, chắc các vị đã tìm hiểu, Trần mỗ không nói đến nữa. Trước khi vào rừng U Linh, Trần mỗ có điều muốn nói. Nếu vị nào công lực không đủ, không chắc chắn rằng mình an toàn ra khỏi đây thì không nên đi vào. Còn nếu đã vào, ta mong các vị an toàn ra khỏi đây”.

“Nếu các vị đã suy nghĩ kĩ, Trần mỗ sẽ nói quy định của vòng một. Lần này, các vị vào không vào tìm hà bao nữa mà lần này, ta đã buộc hai mươi tư dây lụa ở các nơi khác nhau. Bên kia là lương thực trong ba ngày. Nếu ba ngày các vị không tìm được thì nên tự tìm đường ra khỏi khu rừng”.

“Trần minh chủ, nếu không tìm được đường ra thì sao?” Một người lớn tiếng hỏi.

“Nếu đến ngày thứ tư mà các vị không tìm được đường ra, người của Trần gia trang sẽ vào tìm các vị.” Trần Tiên Sinh trả lời. “Được rồi, chúng ta bắt đầu nào. Trần mỗ chúc các vị may mắn.”

Tất cả mọi người khi nghe Trần Tiên Sinh nói xong, tất cả liền mỗi người một túi, đeo lên vai mình và đi vào rừng. Càng vào rừng, bọn họ càng cảm thấy khu rừng này càng lạnh hơn. Đoàn người của Băng Băng, tổng cộng có mười ba người. Tính ra bọn họ phải nhanh chân lấy được mười ba dải lụa. Vì vậy, đoàn người Băng Băng rất nhanh chân đi sâu hơn vào rừng.

Băng Băng lôi Tiểu Bạch từ trên vai của nàng xuống, vừa lay vừa gọi nhưng Tiểu Bạch không hề có bất cứ phản ứng gì. Điều này thật là lạ. Thường thường, Tiểu Bạch dù có ngủ nhưng chỉ cần nàng kêu một câu là nó dậy rồi. Lần này thật là lạ, hay Tiểu Bạch đã có chuyện gì? Nghĩ đến đây, Băng Băng đột nhiên cảm thấy sợ, bất mạch ở cổ Tiểu Bạch, thấy mạch vẫn bình thường, nàng thở phào nhẹ nhõm. Thật hù chết nàng mà. Chắc Tiểu Bạch đang mệt, nên ngủ sâu hơn bình thường. Vậy nàng nên để yên cho nó nghỉ ngơi vậy.

Quay sang Lan Nhi Tinh Nhi, nàng đưa ánh mắt ra hiệu. Lan Nhi Tinh Nhi nhìn thấy Băng Băng gián tiếp chỉ thị, các nàng tập trung gọi Song xà ra. Mọi người không còn ngạc nhiên như lần đầu tiên nữa nhưng huynh muội Trần gia và Hoả nhị công tử lại khác. Bọn họ tiếp xúc với Linh thú được coi là nhiều nhưng chưa gặp được con linh thú nào lại có hoa văn như hai con xà này. Nhìn chúng đã biết chúng là linh thú cao cấp, có khi vượt qua cả linh thú cao cấp.

Lan Nhi ôm đầu một con Băng xà, nói gì vào tai nó. Một lúc sau, khi xong chuyện, Song xà trườn nhanh hơn cả gió về phía trước. Mọi người ôm một bụng nghi vấn khi nhìn thấy hành động của Song xà, muốn hỏi nhưng lại không biết mở lời. Trúc Chi, nữ tử vô tư nhất ở đây, là người đã mở miệng thay mọi người thắc mắc “Lan Nhi Tinh Nhi, Song xà đi đâu vậy?”

“Bí mật” Lan Nhi nháy mắt nói.

“Bật mí đi, Lan Nhi” Trúc Chi bày khuôn mặt đáng yêu dụ dỗ Lan Nhi. Cái chiêu này của Trúc Chi chính là chiêu sát thủ của nàng, làm cho bao nhiêu người chết dưới tay nàng ta mà không hề hay biết. Lan Nhi im lặng không nói, nàng thật không muốn làm cho cô công chúa này thất vọng.

Tinh Nhi thấy muội muội của mình như vậy, không biết làm sao, chỉ biết lắc đầu cười. Lan Nhi của nàng, ngày ngày lấy việc đấu khẩu với tiểu công chúa kia làm thú vui. Ai ngờ, muội ta lại là người dễ bị tiểu công chúa đó làm mềm lòng nhất. Muội ta không biết rằng da mặt Phong Thiên huynh muội này rất dày sao? Tiểu thư còn không làm bọn họ tự ái huống chi là các nàng. Thật là...

“Đi thôi, nếu đứng đây, dây lụa cũng không có từ trên trời rơi xuống đâu. Chúng ta còn phải kiếm mỗi người một sợi dây lụa nếu muốn vào vòng trong” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Băng Nhi, không cần phải mỗi người một sợi dây lụa, một đoàn người một sợi cũng được. Các người đến từ Phong Thiên quốc, chỉ cần lấy một sợi dây là các người đều được vào rồi. Huynh muội bọn ta cũng phải cần một sợi, Hoả công tử chắc cũng phải tự tìm một sợi” Trần Linh Đăng lên tiếng nói. Chắc hẳn tất cả các anh hùng hảo hán đều hiểu sai ý phụ thân rồi.

Những năm trước là tìm hà bao rồi làm nhiệm vụ trong hà bao đó. Hai mươi tư người hoàn thành nhiệm vụ và ra khỏi rừng trước là những người bước vào vòng tiếp. Nhưng năm nay, phụ thân không làm vậy nữa. Nàng nghe những cao thủ đi cùng phụ thân nói những nơi buộc dây lụa đều là nơi của đám linh thú cường hãm nhất. Chắc phụ thân muốn xem tinh thần đồng đội của các anh hùng hảo hán này.

“Nếu vậy cũng là ba sợi. Chúng ta có thời gian ba ngày để lấy ba sợi. Người tham gia vào vòng này ít nhất cũng là trăm người mà dây lụa chúng ta chỉ có hai mươi tư sợi. Không nhanh chân chúng ta sẽ mất đó” Trúc Chi nói.

“Ba ngày trong khu rừng này chắc hẳn chúng ta không lo buồn đâu” Băng Băng nở nụ cười nửa miệng. Vì nàng đang chìm mủ lên nên không ai biết được biểu tình của nàng bây giờ. Băng Băng nhìn về phía đám cây rậm rạp. Người đi theo nàng, nàng không biết là ai. Nhưng nàng cảm nhận rất rõ, ánh mắt thù hận, hận không thể ngay lập tức xé xác nàng ra. Nàng đã cảm nhận được ánh mắt này từ khi nàng mới đến nơi này. Nhưng nàng là ai chứ, nàng sẽ sợ sao. Người đó nếu muốn chơi, nàng chơi với người đó đến cùng. Nàng bây giờ rất rảnh rồi mà.

“Trong này có trò vui sao sư phụ” Trần Linh Linh hỏi.

“Linh Nhi, trong ba ngày này, con hãy tìm một con linh thú tình nguyện làm sủng vật của con. Nếu được, nội lực của con sẽ mạnh lên rất nhiều” Băng Băng quay hướng Trần Linh Linh, không trả lời của bé mà nói sang chuyện khác. Lan Nhi Tinh Nhi, Hữu Ảnh Hồng Ảnh khi nghe được ẩn ý trong câu của Băng Băng, bọn họ đồng loạt trong tư thái cảnh giác cao độ, nhìn xung quanh bảo vệ an toàn cho Băng Băng và Minh Nhật. Có thể người trong tối kia biết mình đã bị phát hiện nên thu lại hơi thở, lợi dụng địa thế mà ẩn mình.

“Đi” Minh Nhật từ lúc mới vào rừng U Linh, hắn vẫn duy trì bộ mặt băng sơn, không hề rảnh nói một câu nhìn xung quanh. Và tất nhiên, hắn cũng phát hiện ra người đang ẩn nấp trong bóng tối kia. Thấy Băng Băng không vạch trần người đó, hắn biết nàng muốn chơi. Vì vậy, hắn sẽ cùng nàng chơi với người kia tới cùng. Muốn làm hại nương tử của hắn, vậy thì xác định nửa đời sau của người kia sống không bằng chết đi. Thấy mọi người mất ba khắc rồi mà vẫn đứng ở một chỗ này, hắn lạnh lùng nói rồi ôm eo Băng Băng đi về phía trước.

Đến đoạn ngã rẽ ba ngã, tất cả mọi người không biết đi hướng nào. Băng Băng hướng Lan Nhi Tinh Nhi nói “Lan Nhi tỷ, Tinh Nhi tỷ, đến đây làm phiền tỷ rồi”

“Tiểu thư không nên nói thế” Lan Nhi nói “Đường nào thì dấu vết của Song xà, chỉ có hai người bọn tỷ cảm nhận được nên tiểu thư đừng khách sáo như vậy”

“Đúng đó” Tinh Nhi thêm vào.

Nói xong, hai người đi lên phía trước. Đứng trước ba lối đi, Lan Nhi Tinh Nhi nắm tay nhau, vận dụng nội lực của mình, nhắm mắt vào cảm nhận hơi thở của Song xà. Một lúc sau mở mắt ra, mắt hai người đang từ màu nâu chuyển thành màu ngọc bích, thật đẹp, thật làm người ta trầm mê vào nó. Hai nàng

quay về phía Băng Băng, Tinh Nhi nói, giọng nói ừ ừ “Mắt dấu rồi”.

Lúc hai nàng quay đầu nhìn Băng Băng, tất cả mọi người đều nhìn thấy ánh mắt ngọc bích. Mọi người trừ Minh Nhật, tất cả đều bị đôi mắt đó hút hồn. Một lúc sau, bọn họ cũng có phản ứng trở lại. Hoả Phi Ưng tiến đến, nhìn vào mắt của Lan Nhi, hai mắt sát gần nhau, gần như chỉ cách một đốt tay. Hơi thở nóng ẩm phả vào mặt nàng làm nàng đỏ mặt. Hoả Phi Ưng nói “Lan Nhi, mắt nàng, mắt nàng có màu ngọc bích”. Giọng nói của hắn không giấu nổi vẻ kích động cùng ngạc nhiên.

Trần Long cũng như Hoả Phi Ưng, đến trước mặt Tinh Nhi. Nhưng Trần Long không làm quá như Hoả Phi Ưng, hắn chỉ cầm tay Tinh Nhi, giữ một khoảng cách vừa đủ, nhìn vào đôi mắt của Tinh Nhi nói “Nàng sử dụng nội công gì vậy, sao mắt của nàng lại có thể chuyển màu?”. Dù giữ khoảng cách đó nhưng Tinh Nhi là người da mặt mỏng nên rất nhanh mặt đỏ hết cả lên, có khi còn đỏ lợi hại hơn Lan Nhi.

Băng Băng thấy hai tỷ tỷ của mình ngượng đến mức quên cả phản ứng. Vì vậy, nàng lên tiếng để cho hai người kia bớt ngượng ngừng nhưng có vẻ nàng lại làm cho cả không khí ngượng ngừng theo. “Bốn người muốn bày tỏ tình cảm thì nên chọn địa điểm khác đi a, nơi đây đã lạnh ta càng không muốn nổi sóng lưng đầu.”

Băng Băng vừa dứt lời, Lan Nhi Tinh Nhi ngượng quá mà chọn đại một lối đi mà đi. Hoả Phi Ưng và Trần Long thấy nữ nhân của mình chạy vì ngượng thì chạy đuổi theo. Trước khi đi, hai người họ không quên trừng Băng Băng một cái làm nàng lè lưỡi cười gượng. May mà có áo trùm, không thì mọi người sẽ thấy vẻ mặt này của nàng mất. Nhanh chóng gạt đi vẻ mặt đó, nàng lại trở lại với bộ mặt lạnh nhạt, cùng Minh Nhật đi theo lối bốn người kia đi.

Mấy người đằng sau khi thấy kịch hay kết thúc nhanh quá thì tiếc ngậm. Thật là, bọn họ chưa xem đủ, bọn họ muốn xem thêm.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Phá giải phong ấn - Thần thú thiên tôn và Ma thú chí tôn

Đi hết cả buổi sáng, mọi người vẫn chưa có nhìn thấy sợi dây lụa nào cả. Đã thế đoàn bọn họ còn lạc mất Lan Nhi Tinh Nhi, Trần Long và Hoả Phi Ưng. Thật là, ngượng cũng phải đúng lúc chứ. Mà có ngượng thì trốn sau lưng hai tên nam nhân của các nàng ý. Ai đòi lại chọn đại một đường để chạy. Chọn đại thì thôi đi, đằng này chọn phải con đường... phải nói con đường này rất... bá đạo. Những cái cây thì di chuyển không ngừng làm bọn họ chóng hết cả mặt. Lại thêm cứ một tý là lại gặp mấy con linh thú. Bọn họ cực kì chật vật tránh bọn linh thú đó. Bọn linh thú kia không phải dạng thường mà. Từ chúng hiện lên hơi thở khát máu. Có lúc bọn họ đi qua một con linh thú, mà con linh thú đó đang chiến đấu với một vị anh hùng nào đó. Không quá ba khắc, người đó đã đi trình diện với Diêm Vương. Thật là đáng sợ mà.

Dừng lại một nơi tạm an toàn, Băng Băng ngồi luyện công trên một tảng đá to nhô lên. Minh Nhật cũng như nàng, ngồi cạnh Băng Băng, nhắm mắt luyện công. Hôm nay bọn họ cũng đã mệt mỏi rồi. Trần Linh Đương và Trần Linh Linh lấy nhiệm vụ lấy mấy cành cây gần đó bắt lửa. Hữu Ảnh Hồng Ảnh đi kiếm củi gần đó. Hai người không dám đi xa, sợ đi xa không may họ sẽ lạc mất. Trúc Chi xem xem đồng lương thực có những gì. Hạo Nhiên nhảy lên cành cây chắc chắn, ngồi trên đó theo dõi xung quanh. Từ Mặc lấy vài thảo dược và dụng cụ chế thuốc, ngồi hí hục làm. Mấy ngày trước, không biết ý đi đâu về mà quần áo y phải gọi là tối tã, so với người ăn xin còn muốn tối tã hơn. Từ lúc đó đến giờ, y cứ thích cắm đầu vào sách. Thật là...

Trúc Chi tìm xong đồ ăn, đưa cho Trần Linh Đương nướng lên. Trần gia trang này thật là tốt, trong túi lương thực của ai cũng có mấy khối thịt đặt trên tảng đá ướp lạnh. Thật tốt. Ngồi nhìn ánh lửa lên cao, nàng nhìn Trần Linh Đương và Trần Linh Linh, không nhịn được hỏi “Hai người các ngươi không lo lắng cho ca ca của mình sao?”

“Có lo lắng cũng là chuyện thừa” Trần Linh Đương buộc thịt trên một thanh gỗ, đặt hai đầu thanh gỗ lên hai chỗ nàng buộc từ trước để nướng thức ăn. Nghe thấy Trúc Chi hỏi, nàng nở nụ cười nói. Ca ca nàng từ nhỏ đến lớn, nếu nói huynh ấy lớn lên cùng với khu rừng này cũng không hề sai. Từ nhỏ, khi biết khu rừng này tồn tại, huynh ấy đã đi vào đây luyện tập. Vì vậy, chỗ lớn chỗ nhỏ, quy luật dịch chuyển của các cây và nơi cấm kị, những con linh thú không nên đụng vào, ca ca của nàng nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Hả?” Trúc Chi không hiểu hà một cái.

“Trúc Chi tỷ tỷ, trong Trần gia trang bọn ta, ngươi tùy tiện hỏi một người ‘ai là người quen thuộc rừng U Linh nhất?’ Chắc hẳn câu trả lời chỉ có một, ca ca của bọn ta. Phải nói là ca ca của bọn ta rất là gan dạ, mới có bảy tuổi, ca ca đã trốn vào khu rừng U Linh chơi, trong khi đó, muốn vào khu rừng này, phải là người thân võ công cao cường mới miễn cưỡng tiến vào. Một tuần liền huynh ấy không ra, phụ mẫu bọn ta rất lo lắng, còn phái cả người dân trong trang vào tìm nhưng không thấy huynh ấy đâu. Mọi người nghĩ ca ca ta đã gặp chuyện không may nhưng đúng ngày thứ mười, huynh ấy lại xuất hiện trước mặt mọi người, nội lực cũng tăng cao đến không ngờ. Từ đó, có người cũng muốn đưa nhi tử của họ vào rừng luyện tập nhưng bị phụ thân ta ngăn cản. Người nói, ca ca của ta là do gặp may, vào đó gặp được một con linh thú nhưng ai chắc chắn rằng nhi tử của bọn họ may mắn như vậy. Từ đó, không ai nói đến chuyện này nữa” Trần Linh Linh tuân ra một tràng.

“Oaaaaa... vậy là ba người kia đi cùng huynh ý, rất dễ dàng lấy dải lụa đúng không?” Trúc Chi kinh hi nói. Vậy là bọn họ sẽ nhanh chóng ra khỏi đây đúng không?

“Không. Dải lụa là do phụ thân và mẫu thân bọn ta buộc, ca ca của bọn ta không biết gì hết.” Trần Linh Đăng nói.

Nghe thấy vậy, mặt Trúc Chi xị xuống. Nàng rất chán a. Mọi lần có Lan Nhi đầu khẩu với nàng, nàng mới không buồn tẻ. Hôm nay, Lan Nhi ở đâu còn chưa biết, nhưng nàng ở đây chán đến mức mốc meo lên rồi.

Giải quyết qua loa bữa trưa, bọn họ lại lên đường đi. Càng sâu vào rừng, nhiệt độ ngày càng giảm. Băng Băng may mắn có áo chùng nên không cảm thấy lạnh. Do tỷ muội Trần gia thì biết đặc tính của khu rừng nên trước khi đi đã mang rất nhiều áo lông. Vì vậy mọi người có thể đi tiếp vào trong.

Đến khi bọn họ dừng lại trước một cái hồ nước lớn thì mặt trời đã xuống núi. Cây cối mọc um tùm quanh hồ. Mặt hồ toả ra những làn khói lạnh băng, dày đặc như sương mù. Vì là ban đêm nên sương mù không dày đặc bằng ban ngày khi có mặt trời chiếu vào nên đoàn người Băng Băng có thể thấy được bên kia bờ hồ, dù nhìn có hơi mờ. Như nhìn thấy thứ gì, Trúc Chi nói “Ta tìm thấy rồi”

“Thấy gì vậy Chi Nhi?” Hạo Nhiên nhíu mày hỏi.

“Dải lụa thứ nhất của chúng ta” Trúc Chi vui mừng nói.

“Hà đâu?” Trần Linh Đăng nhìn xung quanh nhưng cũng không có thấy mảnh lụa nào.

“Dải lụa ở cái cành cây giữa hồ ỹ” Trúc Chi nói.

Lúc này, mọi người mới để ý đến, ở bờ bên kia, đứng thật là có một cành cây. Cây này không hề có một chút lá nào, trơ trụi như vậy. Nổi bật nhất chính là dải lụa đỏ rực vắt ngang qua.

Nhìn thấy dải lụa như vậy, nhưng mọi người không biết làm cách nào để qua nơi đó để lấy. Nếu chọn đi đường vòng thì ít nhất phải mất mấy canh giờ chứ không ít gì. Còn nếu đi đường tắt thì bọn họ phải vận khinh công, lướt qua hồ nước này mà đi. Nhưng hồ nước này rất rộng, phải người nào nội lực thật là thâm hậu thì mới có thể đi sang đó. Đang suy nghĩ, bọn họ bị một tiếng “tôm” gây chú ý. Nhìn người ném một vật thể lạ xuống hồ, bọn họ nhíu mày không hiểu. Băng Băng thấy vậy lạnh nhạt nói “Ồ đây có mấy tấm gỗ, người vận khinh công đi trước thả gỗ, những người sau đi theo. Như vậy, không lo lắng về nội công không đủ để đến bờ bên kia”. Nếu Lan Nhi Tinh Nhi ở đây sẽ hiểu nàng định làm gì và nói ra. Thật là, không có Lan Nhi Tinh Nhi thì có một ngày nàng đã không có quen rồi. Vậy sau này hai tỷ đó xuất giá, nàng phải làm sao đây?

“Nhưng ai đi trước đây?” Trần Linh Linh nghi hoặc hỏi.

“Tất nhiên là...” Hạo Nhiên định nói nhưng một tiếng động mạnh ở mặt hồ làm cho tất cả mọi người chú ý. Một con linh thú to bằng ba người nam nhân cao to, đứng trên mặt nước hướng bọn họ gầm gừ.

Nhìn con linh thú này, câu đầu tiên bọn họ muốn nói là “Mẹ nó, đây là cái của nợ gì mà nhìn kì vậy?”. Nếu con linh thú kia mà nghe thấy chắc chắn nó sẽ giết chết những ai nói câu này. Con linh thú này, bảo nó giống con ngựa thì không phải, giống một con kì lân thì cũng không, mà giống một con rồng thì cũng không có giống. Trên đầu nó có hai cái sừng to dài. Đầu giống một con rồng, ở cổ nó có lông dài màu đỏ như bươm bướm. Chân nó như chân của thần mã. Cả thân nó giống như một con kì lân. Ở nó toát ra hơi thở của tứ thần, hơi thở lạnh lùng, lạnh tựa như nước ở hồ kia làm người ta cảm tưởng như họ đang ở trong động băng ngàn năm vậy. Tất cả mọi người đều bị kinh sợ, Băng Băng và Minh Nhật chỉ lạnh nhạt nhìn nó giống như thấy một vật rất bình thường.

Băng Băng không sợ là vì Tiểu Bạch của nàng cũng đã dọa người rồi nên bây giờ nàng đã miễn dịch với tất cả mấy cái này. Còn Minh Nhật, hẳn không sợ không phải vì từng nhìn thấy. Mà là, hẳn thấy hẳn và con linh thú kia như có thần giao cách cảm, như rất quen thuộc với nhau vậy. Con linh thú thấy Minh Nhật nhìn nó thì nó cũng nhìn lại. Khi chạm vào ánh mắt của hắn, con linh thú khẽ ngán người. Trong mắt nó không còn sự cảnh giác mà là một mảng hoài niệm, một mảng nhớ mong. Nó nghe lời chủ nhân ở đây hơn ba nghìn năm rồi. Chủ nhân bảo nó ở đây chờ đợi để cứu nữ nhân của người. Sau đó bọn họ có thể sống bên nhau, nó cũng sẽ có nữ chủ nhân mới chính là phu nhân tương lai của chủ nhân. Từ lần đó trở đi nó không thấy chủ nhân trở lại nữa. Nghe những con ma thú truyền nhau là chủ nhân của nó đã đi vào vòng luân hồi cùng với nữ tử của người. Nó rất đau lòng a, vì sao chủ nhân lại không nghĩ đến nó, chủ nhân này vào vòng luân hồi, ai sẽ chăm sóc cho nó đây. Nó tức giận nhưng không dám bỏ đi, nếu nó đi, chủ nhân về không thấy nó sẽ rất lo lắng. Hôm nay, vốn đang ở dưới đáy hồ tu luyện linh lực thì bị một tiếng vang đánh thức. Tưởng là kẻ nào chán sống phá nó. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nam nhân hắc bào kia thì nó như thấy chủ nhân của mình. Không, đó chính là tiền kiếp của chủ nhân.

Khuôn mặt đó, ánh mắt đó, đôi lông mày đó, khí chất vương giả đó, cái lãnh ý toả ra đó, hơi thở cao quý đó. Trừ chủ nhân của nó ra thì còn ai có được nữa.

Linh thú nhẹ nhàng lướt qua trên nước, ý muốn đến gần Minh Nhật. Băng Băng ở bên thấy vậy, nghĩ linh thú này muốn làm hại đến hắn. Nàng nhanh tay, rút kiếm, vận khinh công hướng thẳng linh thú đánh. Nàng phải nhân lúc nó chưa lên bờ mà đánh cho nó chìm xuống đáy hồ, tốt nhất là nó không còn sức mà mò lên. Như vậy mọi người mới có thể thuận lợi sang hồ bên kia.

Linh thú đang lướt về phía Minh Nhật, tự nhiên thấy một nữ nhân mặc áo chùng màu đen hướng kiếm đến chỗ nó. Theo phản xạ tự nhiên, nó đập nước bay lên cao tránh công kích của Băng Băng, miệng gầm gừ tỏ vẻ không vui. Vì đường kiếm đâm hụt nên Băng Băng gần như lao đầu vào trong làn nước lạnh băng. Mà nàng đang ở giữa hồ, dù là cao thủ trên cao thủ cũng không thể giúp được nàng. Minh Nhật nhìn thấy lo lắng không thôi. Lấy thanh gỗ ở gần cây, hắn vừa thả gỗ xuống hồ, vừa vận khinh công đập lên gỗ nhanh chóng về lướt về phía Băng Băng.

Băng Băng mắt thấy hồ nước càng ngày càng gần, nàng nhắm mắt đợi cảm giác lạnh thấu xương đó. Nhưng, đợi mãi mà không thấy cảm giác như nàng tưởng tượng. Nhìn lên, thì ra là con linh thú kia đã cứu nàng. Cái đuôi dài của nó đang quấn quanh cái eo thon của nàng, giữ không cho nàng rơi xuống nước. Điều này làm cho nàng rất ngạc nhiên. Nàng vừa có ý định tổn thương đến nó nhưng nó lại cứu nàng. Nhưng con linh thú này lại làm cho Băng Băng trực tiếp tròn tròn mắt. Cái con linh thú chẳng giống loài nào nói “Nữ nhân là loài vật phiền phức nhất”

“Ngươi biết nói?” Bắng Bắng nghi ngờ hỏi.

“Hồi thưa, hừ” Linh thú hừ mũi khinh thường.

“Ngươi...” Bắng Bắng đang định hỏi tiếp thì Tiểu Bạch nằm vắt ngang trên vai nàng tuột xuống. Nàng hốt hoảng chụp lấy nó. May mắn là chụp kịp. Khi ngón tay nàng tiếp xúc với thân thể Tiểu Bạch, thân nhiệt nóng như lửa của nó làm nàng sững sờ. Tiểu Bạch của nàng bị bệnh à? Nhưng Bắng Bắng không để ý, thời điểm lúc Bắng Bắng chụp được Tiểu Bạch, một cái đuôi của nó đã ở trong nước hồ.

Linh thú nhìn thấy Tiểu Bạch thì hừ mũi nói “Bạch Miêu, ngươi cũng rơi vào tình cảnh này sao, hừ”. Nói xong linh thú dùng đuôi đưa Bắng Bắng về bờ, khi đi không quên dùng chân của mình bắt Minh Nhật – cái người đang rất ung dung đứng trên tấm gỗ nhỏ trên mặt hồ. Đáng lẽ, hắn đang dùng gần như hết nội lực của mình để cứu Bắng Bắng. Nhưng khi thấy linh thú kia đã cứu nàng, hắn yên tâm hơn phần nào. Hắn không hiểu vì sao nhưng hắn rất tin tưởng vào con linh thú đó.

Bắng Bắng thì vẫn suy nghĩ về câu nói của linh thú nói với nàng khi ở giữa hồ. Nó nói Bạch Miêu, là đang nói Tiểu Bạch sao? Nếu nói Tiểu Bạch, con linh thú kia biết Tiểu Bạch sao?

Đến khi hai người an toàn trên bờ, những người trên bờ bây giờ hồi hồn lại. Vừa đặt chân xuống đất, Minh Nhật vội vàng kiểm tra xem Bắng Bắng có bị thương ở đâu không. Thấy nàng lành lặn, không có lấy một vết thương thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Dù hắn tin tưởng con linh thú kia không làm gì Bắng Bắng nhưng, không có vạn nhất, chỉ có nhất vạn. Hắn phải chắc chắn rằng nàng không bị làm sao thì hắn mới yên tâm.

Linh thú kia thấy hắn như vậy, lòng thoáng chùng xuống. Chủ nhân không có lòng tin với nó. Ngày trước, chủ nhân tin tưởng nó tuyệt đối mà, tại sao bây giờ chủ nhân lại như vậy. Nhưng linh thú này đã quên, chủ nhân của nó không còn là chủ nhân ngày trước của nó. Minh Nhật bây giờ, không hề biết nó là ai, bảo hắn dựa vào cảm giác mà giao mạng sống cho người đó thì hắn không làm được.

Mấy người kia không làm gì cả, chỉ ở đó rất nhàn nhã, người khoanh tay, người ôm ngực, người dựa cây, rất là... giống mấy bà thích xem kịch. Chịu thôi, ai bảo bọn họ có máu tò mò, thích xem kịch vui trong người làm gì. Có kịch miễn phí, không xem mới là đồ ngốc.

Bắng Bắng cảm thấy thân nhiệt của Tiểu Bạch càng ngày càng lạnh, nàng hoảng hốt ôm chặt lấy nó nhằm ủ ấm. Vừa nãy thôi, nàng động vào Tiểu Bạch còn cảm thấy thân nhiệt của Tiểu Bạch nóng như lửa. Nàng cứ nghĩ nó bị bệnh. Nhưng sao thân nhiệt của nó lại thay đổi nhanh như vậy. Như nhớ cái gì, nàng quay sang linh thú đang rất ung dung đứng ở bên bờ kia, nghi ngờ hỏi “Ngươi là cái gì? Tại sao ngươi lại gọi Tiểu Bạch là Bạch Miêu? Chẳng lẽ ngươi với Tiểu Bạch biết nhau từ trước?”

“Nữ nhân đáng chết, ta là Ma thú chí tôn, là một trong hai con Thần Ma thú cao quý nhất trong giới linh thú, Hoang Mãnh thú. Xuất hiện trước mặt ngươi, lại thành cái gì, thật là một sự sỉ nhục không hề nhẹ mà.” Hoang Mãnh giận dữ nói.

“Nói, ngươi quen với Tiểu Bạch có đúng không?” Bắng Bắng không còn tâm tình đùa giỡn với Hoang Mãnh, lạnh lùng nói. Minh Nhật thấy dù nàng có tỏ ra lạnh lùng nhưng trong giọng nói nàng đang run rẩy, tiết lộ nàng đang rất khẩn trương, nàng đang lo lắng cho Tiểu Bạch.

“Làm gì mà nóng vậy, đùa một chút cũng không cho” Hoang Mãnh hừ mũi nói “Nếu nói ta với Bạch Miêu quen biết sơ thì không phải, là tình bạn thì cũng không đúng, mà nói kẻ thù thì càng không phải. Nói chung quan hệ của bọn ta rất phức tạp. Ta với nó sinh cùng ngày, cùng giờ, cùng một quả trứng. Nhưng mà bọn ta không có lấy chút xíu nào giống nhau. Bạch Miêu từ khi sinh ra đã là Thần thú thiên tôn còn ta là Ma thú chí tôn. Khi trưởng thành rồi, Tiểu Bạch Miêu đi theo Bắng Cơ tiên nữ, nguyên lập khế ước với nàng ta. Còn ta, ta được Thái tử Minh giới thu phục làm ma thú. Ta và Bạch Miêu, khi buồn chán sẽ so tài với nhau. Nơi không có ai sẽ nói chuyện qua lại, còn khi có người lạ bọn ta sẽ tỏ ra không quen biết. Nói chung, quan hệ của ta với Bạch Miêu rất phức tạp.” Hoang Mãnh nhớ lại chuyện cũ rất hưng phấn kể.

“Ngươi nhắc đến Bắng Cơ tiên nữ và Thái tử Minh giới. Ngươi đã chứng kiến hết tất cả chuyện của bọn họ à?” Trúc Chi lúc này lên tiếng hỏi.

“Ta là Ma thú của Thái tử, tất nhiên là ta biết rồi. Chuyện tình của hai bọn họ có thể nói là bi ai đến mức thảm thương. Thái tử Minh giới, niên hiệu là Minh Quân. Ngươi là một Ma quân trung lai. Dù là thái tử nhưng trong phủ của người không có lấy một vị thể thiếp nào. Ta tưởng như người sẽ ở vậy đến khi nào người không muốn duy trì nữa. Nhưng vào năm Bắng Cơ tiên nữ tròn một trăm mười sáu tuổi, Thái tử thay Ma vương đương thời đi dự mà mang quà mừng cho tiên nữ. Ài đó cũng chính là ngày bắt đầu xảy ra tất cả bi kịch của hai người họ.” Hoang Mãnh thú dùng một chút, bi ai nói:

“Bắng Cơ tiên nữ là thất nữ nhi của Thiên hoàng và Vương hậu, là nữ nhi được sủng ái nhất. Vì vậy, nàng ta rất kiêu ngạo ngang ngược. Vào ngày nàng tròn một trăm mười sáu tuổi, nàng gặp Thái tử Minh giới. Mới đầu chỉ như một đứa trẻ, quần quýt chơi đùa bên Thái tử. Nhưng lâu dần, hai người nảy sinh tình cảm không nên có. Từ trước đến nay, tình cảm giữa tiên và ma là một điều cấm kỵ nên tình yêu của bọn họ bị phản đối kịch liệt. Đến ngày đó, cái ngày thái tử bỏ ta đi và từ đó không trở lại nữa. Hôm đó, Thái tử từ những ma linh biết được Thiên hoàng muốn ném hắn xuống Chu Tiên. Nhưng Thiên Hoàng chưa kịp làm thì bị Bắng Cơ tiên nữ ngăn cản. Nàng vì muốn bảo vệ Thái tử nên chấp nhận nhảy xuống vòng luân hồi. Thái Tử nghe xong, đưa ta đến hồ nước băng này, người bảo ta ở đây đợi người quay trở lại. Từ đó ta không thấy người nữa. Đến nay cũng đã ba nghìn năm rồi”.

“Đừng nói chuyện khác, nếu ngươi biết Tiểu Bạch, nói cho ta biết, rốt cuộc Tiểu Bạch bị làm sao? Tại sao lúc nóng lúc lạnh như vậy?” Bắng Bắng kích động nói. Mọi người chú ý đến con Hoang Mãnh, không hề biết giọng nói của nàng đang rất run. Bị khí lạnh từ thân nhiệt của Tiểu Bạch chỉ là một phần, phần còn lại là lòng nàng. Nàng lo lắng, lo lắng sau này không được nhìn thấy một cục bông tròn tròn nhỏ nhỏ nằm ngủ trong lòng nàng. Lo không còn nhìn thấy cục bông nhỏ hướng nàng làm nũng. Lo không thấy cục bông nhỏ thỉnh thoảng biến lớn để cho nàng dựa vào ngủ. Lo...nàng lo mất đi Tiểu Bạch của nàng.

Minh Nhật là người duy nhất chú ý thấy sự bất thường của nàng. Nhưng hắn chỉ nghĩ nàng vì lo lắng cho Tiểu Bạch nên hắn ngồi xuống, ôm nàng vào lòng nhằm an ủi nàng. Nhưng khi hắn chạm vào Bắng Bắng, hắn khí từ người nàng phát ra làm cho hắn hốt hoảng. Hắn nhanh chóng cõng áo trùm của

nàng ra. Xuất hiện trước mặt hắn là dung nhan tái nhợt của nàng. Mỗi nàng vì lạnh mà thâm tím lại, run run. Nhìn thấy vậy, hắn hoảng hốt ôm lấy cơ thể lạnh băng của nàng, nói “Băng Nhi, nàng làm sao vậy, vì sao người nàng lại lạnh như thế này?”

“Nói, Tiểu Bạch rốt cuộc bị làm sao?” Băng Băng bỏ qua câu hỏi của Minh Nhật, nàng nhìn thẳng vào con Hoàng Mãnh đang ngạc nhiên, gằn giọng hỏi.

Trúc Chi, tỷ muội Trần gia nghe thấy Minh Nhật nói, nhìn về hướng Băng Băng thì sửng người. Dung nhan của Băng Băng thường hồng hào nhưng bây giờ, trước mắt bọn họ, cái dung nhan hồng hào tươi tắn đó không thấy đâu mà chỉ thấy một khuôn mặt tái nhợt, đôi môi đỏ mọng không thấy mà chỉ thấy đôi môi nứt nẻ thâm tím lại. Ba người hốt hoảng chia nhau đi kiểm củi để đốt lên. Hạo Nhiên, Từ Mặc thì cũng hoảng hốt không kém. Nữ nhân lạnh nhạt Huyết Từ thân y người được xếp hàng đầu trong giang hồ, nay lại yếu đuối không khác gì một nữ tử bình thường. Nhanh chóng lấy lại tâm tình, hai người bọn họ cũng cùng phụ ba nữ nhân kia kiểm củi đốt. Hữu Ảnh Hồng Ảnh thì lấy trong tay nải ra mấy kiện áo khoác lông, đến choàng lên cho Băng Băng để cơ thể nàng ấm lên.

Hoàng Mãnh thú từ trong cảm xúc kinh ngạc đi ra. Không phải chứ. Mất nó có phải bị hoa không, tại sao nữ nhân có dung nhan tái nhợt kia lại giống Băng Cơ tiên nữ vậy? Lại nhìn sang Tiểu Bạch nằm trong ngực nàng, Hoàng Mãnh thú mới hiểu ra. Thì ra là tiền kiếp của Băng Cơ tiên nữ, thoả nào lại thấy Bạch Miêu bên cạnh nàng ta. “Nữ nhân nông cạn(nông cạn???), cần gì phải nóng như vậy? Bạch Miêu đang phá giải phong ấn linh lực của nó nên mới ngủ như vậy. Nhiệt độ của nó sẽ dựa trên lớp ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Giải phong ấn, nếu ở các thần thú bình thường, tất nhiên sẽ đơn giản hơn. Nhưng bọn ta là Thần thú và Ma thú, bẩm sinh trong người lại mang theo năm nguyên tố nên quá trình phá phong ấn có phần nguy hiểm hơn. Nếu ở Hỏa, nhiệt độ cơ thể quá cao mà vẫn không ngừng tăng mới thật sự nguy hiểm. Còn ở Thủy vẫn rất an toàn, nếu có việc không may, cũng lắm chỉ rơi vào trạng thái ngủ thôi. Còn ngủ đến bao lâu thì không biết được. Có khi là một ngày, cũng có thể một tháng, một năm... việc đó tùy thuộc vào ý thức của Ma thần thú đó”. Hoàng Mãnh thú tuôn ra một tràng.

“Vậy là Tiểu Bạch không sao!” Băng Băng nói như chắc chắn. Tâm nàng như bỏ đi tảng đá đang đè nặng lên.

“Hừ, hỏi thừa. Thần Ma thú bọn ta mà dễ chết thế sao?” Hoàng Mãnh thú hừ lạnh. Chẳng biết chủ nhân với cả Bạch Miêu nhìn thấy nữ nhân nông cạn này có gì tốt mà hai người cứ vây quanh nàng ta.

“Thật may quá” Băng Băng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, trước mắt nàng tối sầm lại, đặt hết toàn bộ sức nặng tựa vào Minh Nhật trực tiếp ngất đi. Hoàng Mãnh thú thấy vậy, ném cho một câu rồi nằm trên bờ ngủ. Nó nói “Nếu cứ để Bạch Miêu trong lòng nàng ta, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ chết vì lạnh.”

Minh Nhật nghe thấy vậy, cảm Tiểu Bạch từ trong lòng nàng ra. Nói cảm thì vẫn còn nhẹ, hắn trực tiếp cảm gáy Tiểu Bạch, xách lên(đã man -_-) quăng xuống chỗ áo lông Hồng Ảnh để đó. Xong hắn bế ngang Băng Băng, đến chỗ gốc cây cách bờ hồ một khoảng, cho nàng ngồi trên đùi hắn, cả người nàng dựa vào ngực hắn. Còn hắn ôm chặt lấy nàng, sưởi ấm cho nàng.

Năm người kia nhặt củi trở về, mỗi người ôm một bó củi, bắt đầu nhóm lửa sưởi ấm. Vì nhóm lửa gây ra tiếng ồn, dù nhỏ nhưng rất thành công làm cho Hoàng Mãnh thú bức xúc. Nó ngẩng đầu đầu lên, miệng phun một mũi lửa vào trong chỗ củi tỷ muội Trần gia vừa mới xếp làm xú nữa là hai người bị bỏng. Nó đang ngủ, rất ghét bị làm phiền à nha.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ngũ Sắc thú - Thứ gì càng đẹp thì càng độc

Ngày thứ hai trong rừng U Linh.

Mặt trời vừa ló dạng, ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt hồ. Nơi đây đầy sương mù, nên khi có ánh mặt trời chiếu xuống trở thành một mảng mờ hồ. Nếu không may đi lạc thì người đó coi như xong. Vì Minh Nhật có Hoàng Mãnh thú nên ở đây không có một tý sương mù nào. Minh Nhật dựa lưng vào thân cây nằm ngủ, trên người đắp một cái chăn lông, trong ngực hắn là Băng Băng. Ngày hôm qua, trên dung nhan của nàng vẫn còn trắng bệch, nhưng sau một đêm được người nào đó ôm, dung nhan của nàng đã khôi phục được bảy, tám phần huyết sắc.

Bên kia, Hữu Ảnh Hồng Ảnh ngồi cạnh đồng lửa không để nó tắt để sưởi ấm cho mọi người. Cạnh hai người là Từ Mặc và Hạo Nhiên lưng tựa lưng, người ôm kiếm, người ôm hòm thuốc ngủ, bên cạnh là một bọc chăn to. Bên trong không ai khác chính là tỷ muội Trần gia và Trúc Chi.

Bên cạnh Hoàng Mãnh thú, Tiểu Bạch nằm trên áo khoác lông, động động tai của mình. Đôi mắt xanh biếc khẽ mở ra, nhìn dáo dác xung quanh như để tìm hình bóng quen thuộc nào đó. Đột nhiên, một giọng nói “Tình” vừa xa lạ vừa quen thuộc làm cho nó đề cao cảnh giác. Nhìn thấy chủ nhân của giọng nói đó, nó vội vàng đứng dậy, lông trên người dựng đứng lên, gừ...gừ để phòng. Sao Hoàng Mãnh đáng ghét này lại ở đây, muốn tỷ thì với nó sao? Nhưng nó không rảnh rồi đi đánh nhau.

Như hiểu Tiểu Bạch đang nghĩ gì, Hoàng Mãnh thú lên tiếng châm chọc “Bạch Miêu, người nghĩ với cái hình hài đáng yêu đến mức đáng thương của người, có sức quyến rũ hấp dẫn ta tỷ thí với người sao? Sai rồi, không có đâu”.

“Vậy tại sao người lại ở đây?” Tiểu Bạch lạnh lùng hỏi. Do hai con Thần Ma thú nói chuyện bằng giao cảm nên không ai biết.

“Các ngươi xâm phạm vào lãnh địa của ta thì thôi đi, nay ngươi lại đi chất vấn ta. Ba nghìn năm không gặp, ta càng thấy ngươi càng vô lý rồi nha” Hoàng Mãnh thú khoanh hai chân trước, khinh bỉ nói. Nếu không phải thấy tiền kiếp của chủ nhân nó, là người khác đi vào đây thì nó đã xé xác người đó thành nghìn mảnh rồi, còn đâu mạng ở đây để chất vấn nó. Hừ. “Sao? Thế nào? Ngươi đã phá giải được phong ấn chưa?”

“Ngươi nghĩ bản Thân thú ta kém cỏi vậy sao? Hừ” Tiểu Bạch hừ lạnh.

“Vây là phá được rồi. Nhưng tại sao ngươi không trở về hình dạng cũ, ở trong hình dạng lúc mới sinh vui lắm sao?” Hoàng Mãnh thú hiểu kì hỏi. Chẳng hiểu sao Bạch Miêu lại thích duy trì cái hình dáng đáng ghét kia. Nó thấy hình dáng đó rất mất mặt.

“Ồ trong hình dạng này ta mới có thể thuận lợi làm điều ta muốn” Tiểu Bạch nói.

“Ngươi thật là... Sau ba nghìn năm, ta thấy ngươi thông minh ra đó” Hoàng Mãnh thú đã kích.

Tiểu Bạch nghe xong, trên đầu nó xuất hiện ba vạch hắc tuyến. Cái con Ma thú này có cần phải đã kích mình như vậy không? Nó với mình có phải sinh ra cùng một trứng không? Tại sao hai bọn nó như nước với lửa vậy? Trực tiếp cho Hoàng Mãnh thú một ánh mắt khinh bỉ, Tiểu Bạch nhìn khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Băng Băng. Hoàng Mãnh thú thấy vậy, trêu chọc nói: “Tốt nhất ngươi nên nằm ở đây đi, đừng làm phiền phu thê người ta ân ái. Khó khăn lắm bọn họ mới được ở bên nhau”.

“Đôi phu thê? Khó khăn? Bên nhau? Ngươi nói ai vậy?” Tiểu Bạch nhất thời chưa tiêu hoá hết lời nói của Hoàng Mãnh thú.

“Còn ai nữa a, chính là Thái tử Minh giới và Băng Cơ tiên nữ đó. Nói ngươi ngốc thật không sai mà” Hoàng Mãnh thú khinh bỉ nói. Ông trời sinh ra nó thông minh tuyệt đỉnh như này tại sao lại cố tình sinh ra một Bạch Miêu ngu ngốc đến không còn lời nào tả. Đã vậy Bạch Miêu ngu ngốc đó lại là sinh đôi với nó chứ. Đúng là chủ nào thú đó. Chủ của Bạch ngu ngốc là nữ nhân nông cạn, Bạch ngu ngốc sao có thể thông minh lên được. (-_- tự cao)

“Thái tử Minh giới, cái tên trăm năm một biểu tình đó à. Tên đó là cái tên vương gia kia sao?” Tiểu Bạch chỉ chỉ cái móng vuốt bé nhỏ về phía đôi phu thê đang ngủ kia, biểu tình không thể tin được nói. Có ai giải thích cho nó với, tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Như nghĩ đến chuyện gì, Tiểu Bạch nhìn sang Hoàng Mãnh thú nói “Chẳng lẽ Thái tử Minh giới cũng nhảy vào vòng luân hồi?”

“Đúng, sau khi ngươi xuống trần gian không được bao lâu” Hoàng Mãnh thú buồn bã nói.

Nghe tới đây, Tiểu Bạch hồi tưởng lại sáu kiếp mà chủ nhân của nó trải qua. Không khỏi thấy căm tức Thiên hoàng. Tên lão già đó lừa nó, lừa luôn chủ nhân nữa. Nó khinh.

Căm tức nằm xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi lấy sức. Nó vừa trải qua một cuộc chiến nếu nói trong giới Thần thú là tàn khốc nhất, nguy hiểm nhất nên bây giờ nó phải dưỡng sức trước đã. Hoàng Mãnh thú thấy vậy thì cười lắc đầu, nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần. Bạch ngu ngốc vẫn mãi là Bạch ngu ngốc mà. Nó nghĩ rằng Băng Cơ tiên nữ nhảy vào vòng luân hồi thì tên Thiên hoàng cô chấp đó sẽ tha cho chủ nhân sao? Không hề. Chẳng qua chủ nhân đi trước lão ta một bước, người nhảy vào vòng luân hồi nguyên đi đầu thai cùng Băng Cơ tiên tử hơn là phải sống trong cái tam giới không có tình cảm kia.

Bên này Tiểu Bạch vừa nhắm mắt lại, từng giọng nói của chủ nhân trong sáu kiếp hiện lại trong đầu nó. Lúc đó, người có nhắc đến một người nam nhân, hai người yêu nhau nhưng luôn bị chia cắt. Mới đầu nó không để ý lắm. Nay, khi biết Thái tử Minh giới cũng đầu thai, nó mới phát hiện. Sáu kiếp kia, chủ nhân khổ vì một chữ tình. Mà người trực tiếp làm cho nàng đau khổ như vậy chính là Thái tử Minh giới.

“Tiểu Bạch, gia đình người đó không chấp nhận ta vì ta lớn tuổi hơn người đó.

Người đó nguyện chết vì ta chứ không muốn lấy nữ nhân khác làm nương tử. Từ khi người đó đi, đến nay đã bảy mươi năm. Người đó muốn ta sống tốt, sống thật tốt. Tại sao? Ta đã hỏi ông trời như vậy. Tại sao hai ta thật lòng yêu nhau mà ông trời nhẫn tâm chia cắt chúng ta, âm dương cách biệt” một giọng già nua ai oán hướng lên trời cao.

“Miêu miu, tại sao chứ? Tỷ không bằng nàng ta ở điểm nào? Tại sao gia đình chàng lại coi trọng nàng ta hơn? Mọi thứ tỷ đều có, đã vậy tỷ còn là người mà chàng yêu. Tại sao gia đình chàng không chấp nhận tỷ?” một thiếu nữ ôm lấy một con mèo con thương tâm khóc. Tại sao ông trời lại ác độc vậy.

“Tiểu Bạch, cái nhìn của người khác quan trọng vậy sao? Ta biết ta chỉ là một nữ tử thấp hèn, một nữ tử lâu xanh. Nhưng vì người đó ta cố chấp giữ tấm thân này đợi hắn thì cử thành danh, sẽ quay trở lại đón ta rồi khỏi nơi này. Chờ, cuối cùng ta cũng chờ đến ngày hắn thành danh. Nhưng vào ngày đó, nương tử tương lai của hắn đến bảo ta buông tha cho hắn nếu không muốn con đường thăng tiến của hắn bị hủy hoại. Tại sao? Tại sao không ai chịu hiểu cho ta? Tại sao không ai để ý đến tâm trạng của ta dù chỉ một chút?” một nữ tử khuynh thành ôm chặt lấy Tiểu Bạch khóc như đứa trẻ.

“Bạch Bạch, tại sao chàng có thể từ rồi lại còn đi trêu chọc tỷ. Chàng nói, thê tử của chàng chỉ là trên danh nghĩa. Chỉ cần đến thời cơ, chàng sẽ ly hôn. Nhưng khi đó, mọi người sẽ nói tỷ như thế nào? Một tiểu tam đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, một người phụ nữ ghê tởm. .. Có lẽ tỷ và chàng có duyên không có phận”. Thiếu nữ không khóc nhưng giọng nói đã nói lên cảm xúc của nàng. Đau khổ, bị ai làm sao?

“Bạch Nhi, tại sao gia đình ta với gia đình hắn lại có mối thù truyền kiếp. Tại sao đời trước làm sai lại bắt con cháu phải gánh chịu. Ông trời thật không công bằng. Ông trời thật không công bằng” một nữ nhân giọng kiêu chỉ thẳng lên trời xanh, lớn tiếng mắng to. Một con Thần thú nhìn nàng, tâm như bị người ta bóp nghẹn.

“Mèo nhỏ, kiếp trước tỷ ác độc lắm phải không? Chắc vậy rồi. Kiếp trước tỷ là một vị Vương phi đánh đá, chua ngoa, hay đánh đập hạ nhân. Không thì là một kẻ buôn người, một người mẹ kẻ độc ác. Vì vậy, kiếp này tỷ không được hạnh phúc. Mèo nhỏ, em biết không? Tỷ thích một người hơn mười năm rồi. Nhưng tại sao ông trời lại ác độc vậy, chàng bị bệnh nặng, chỉ còn sống vài tuần ngắn ngủi nữa thôi. Tại sao ông trời lại trừng phạt tỷ như vậy?” một nữ nhân ôm chặt lấy Bạch Miêu, giọng ngất ngưởng như người điên nói.

Từng câu, từng chữ mà chủ nhân nó nói trong sáu kiếp kia làm cho trái tim bé nhỏ của Tiểu Bạch đau như ai đang hung hăng bóp chặt. Tại sao chứ? Chủ nhân của nó là người nhân hậu, tốt bụng, dù nàng có hơi nang nạnh, bướng bỉnh. Hơn nữa, nàng lại là nữ nhi được sủng ái nhất của Thiên Hoàng. Tại sao Thiên hoàng lại nhẫn tâm như vậy. Chẳng nhẽ thù hận giữa tiên ma khó giải vậy sao? Thật là một lão già cổ chấp, ngang bướng.

//////////////////// Ta là dài ngắn cách. . .linh thú xinh đẹp////////////////////////////////////

“Băng Nhi, nàng thật không việc gì chứ?” đây là lần thứ n Minh Nhật hỏi câu này. Từ khi Băng Băng tỉnh lại, ôm Tiểu Bạch một chút, ăn một chút lương khô,

không đề ý đến Hoàng Mãnh thú, trực tiếp muốn khởi hành. Mọi người thì im lặng thu đồ đạc lên đường. Hoàng Mãnh thú kia không tỏ thái độ gì, sau một hồi giằng dụa của Tiểu Bạch, nó không tình nguyện biến nhỏ như Tiểu Bạch, gặm dãi nằm vắt ngang trên vai Minh Nhật. Minh Nhật thấy vậy cũng kệ nó, không nói gì hết. Vì nhìn Băng Băng vẫn còn yếu mà muốn đi tiếp nên tạo ra tình cảnh người lạnh lùng như Minh Nhật cứ cách một chút là hỏi Băng Băng. Hắn thực giống mấy bà thím lắm chuyện ngoài chợ mà.

“Chàng hỏi thêm một câu nữa ta sẽ cho chàng uống Tịch dược” Băng Băng trừng mắt nói. Dù đã có một dải lụa nhưng bọn họ còn hai dải nữa trong khi đó thời gian có hạn. Nếu không nhanh chân, làm sao qua được vòng này. Với lại nàng cũng rất lo lắng cho Lan Nhi Tinh Nhi.

Minh Nhật thấy nàng giận, hấn thức thời im lặng. Hoàng Mãnh thú ở bên thấy vậy, lên tiếng bất bình thay Minh Nhật “nữ nhân nông cạn, chủ nhân là quan tâm người, tại sao người lại mắng chủ nhân?”

“Cả người nữa, người mà mở miệng ta cho người cầm một tháng” Băng Băng

trừng mắt cả Hoàng Mãnh thú nói.

“Đáng đời” Tiểu Bạch ngồi ở trên áo choàng của Băng Băng, ngẩng đầu nhìn Hoàng Mãnh thú cấp cho ánh mắt vui vẻ khi thấy kẻ khác gặp họa.

“Hừ...” Hoàng Mãnh thú trực tiếp khinh thường, không thêm nói nữa. Nó thừa nhận, thực chất là nó sợ nữ nhân nông cạn này.

Cuối cùng quãng đường đi cũng được yên tĩnh. Mọi người thông thả đi, nói là đi thông thả là vì bọn họ không cảm thấy người đó đi theo nữa. Chắc vì cái cây thay đổi vị trí nhiều quá nên người đó đã lạc rồi. Băng Băng ngậm tiếu nuốt. Tưởng là có con chuột bạch cho nàng thử thuốc, cuối cùng bị tuột mất. Thật chán mả.

Bọn họ đã đi được rất lâu rồi, đột nhiên, trước mặt họ xuất hiện một khung cảnh rất đẹp. Trong khu rừng đầy lạnh khí như thế này mà lại có một nơi nhiều hoa như vậy. Mà hoa nào hoa nấy đều là tuyệt sắc. Thật là không thể tưởng tượng nổi. Ở giữa bụi hoa, mọc lên một cái cây cổ thụ thân cây màu trắng, không hoa không lá. Nổi bật trên thân cây đó là một dải lụa đỏ như máu.

Nhìn thấy dải lụa, tâm tình của mọi người không khỏi vui sướng. Cuối cùng cũng thấy dải lụa thứ hai. Có dải lụa này bọn họ có thể ra khỏi cái khu rừng đáng ghét này rồi. Nhưng không vì tâm trạng vui sướng mà họ lại bỏ qua cảnh giác. Trong khu rừng này, nguy hiểm trùng trùng. Chẳng qua là bọn họ là cao thủ, với lại tránh những con linh thú chứ không đấu với nó nên bọn họ mới thuận lợi ở nơi này đến ngày thứ hai mà không có bất kì vết thương nào.

Từng người, từng người cảnh giác đi đến cái cây. Khi mọi người bước vào khu rừng hoa, hoa cao đến đầu gối, mọc khít nhau che đi mặt đất. Lúc người cuối cùng bước vào rừng hoa, đột nhiên những bông hoa rung một cách dữ dội. Từ trong rừng hoa, nhảy ra một cục bông màu trắng, trên đầu và đuôi có mấy sợi lông vũ ngũ sắc. Trúc Chi nhìn thấy, không khỏi kêu lên “Oaaaaaa...đễ thương quá à”

“Tiểu Bạch, người có biết cục bông kia không? Nhìn nó với người rất giống nhau đó a” Hoàng Mãnh thú nói

“Người cũng không kém đâu, đừng có mang ta ra so sánh, Tiểu Mãnh à” Tiểu

Bạch trêu chọc lại.

“Ta cấm người gọi ta là Tiểu Mãnh” Hoàng Mãnh thú lạnh lùng nói.

“Tiểu Mãnh, Tiểu Mãnh, Tiểu Mãnh” Tiểu Bạch không ảnh hưởng, vẫn tiếp tục trêu.

“Bạch ngu ngốc, nguoi im cho ta” Hoang Mãnh gắt lên.

“Ế, ta ngu ngốc chỗ nào, có mà nguoi ngu ngốc ý” Tiểu Bạch không hề hà gì nói.

“Bạch ngu ngốc, nguoi ngu ngốc, cả dòng họ của nguoi đều ngu ngốc” Hoang Mãnh mắng.

“Hả, nguoi tự mắng mình ngu ngốc sao? Ta với nguoi sinh cùng một trứng, cùng một phụ mẫu, cùng một dòng họ mà” Tiểu Bạch liếc mắt xem thường. Mãnh Mãnh thật là ngu ngốc.

“Nguoi...” Hoang Mãnh á khẩu, không biết nên nói gì. Nó giận dỗi nằm im trên

vai Minh Nhật, không thèm nói một câu gì nữa.

Hiệp 1: Tiểu Bạch thắng.

Mọi người nghe một con Ma thú, một Thần thú cãi nhau mà trên đầu họ không biết có bao nhiêu hắc tuyến. Bọn chúng có phải là sinh cùng một trứng không? Hay là có sự nhầm lẫn ở đây?

Nhìn về phía con linh thú kia. Hình dáng nó như một con chim non, bông bông,

tròn tròn, rất là dễ thương. Con linh thú đang hướng mọi người kêu “chíp chíp” rất không hài lòng vì bọn họ xâm phạm địa bàn của nó. Nhưng nó không biết, nó làm như vậy, người ta càng thấy nó đáng yêu hơn.

“Tiểu Bạch, con linh thú này là loài gì?” Băng Băng lên tiếng.

“Chủ nhân, con chim kia là Ngũ Sắc thú. Nó là một linh thú đã luyện đến đỉnh cao của linh thú cao cấp. Chỉ cần nó luyện thêm, nó có thể thành thần thú trung cấp. Ngũ Sắc thú thuộc nguyên tố Kim. Nó điều khiển gió trong phạm vi một trăm dặm. Còn một điều ở Ngũ Sắc thú nữa, nó còn biết thôi miên người khác bằng cách tạo ra một cái gương, kéo mọi người vào ảo giác tâm hồn họ. Ai bị thôi miên mà không tự thoát được, người đó sẽ bị Ngũ Sắc thú sai khiến đến khi không còn hơi thở” Tiểu Bạch nói.

“Nhìn nó nhỏ bé dễ thương thế kia, Tiểu Bạch có nhầm lẫn không” Trúc Chi chỉ vào con thú nào đó đang “chíp...chíp” nghi hoặc nói.

“Đúng vậy” Trần Linh Đăng thêm vào. Theo nàng biết, Linh thú cao cấp trung rừng này nó phải to gấp đôi hai người nam nhân to lớn. Làm gì có con linh thú

nào nhỏ bằng quả cầu bông như con chim kia. Có lẽ thần thú của Băng Băng nhận nhầm rồi.

“Tiểu Bạch nói không sai. Vì con linh thú kia đã luyện đến đỉnh cao của linh thú cao cấp nên nó có thể tùy ý biến nhỏ để ẩn thân. Chẳng qua nó chưa phải thần thú nên không có hoa văn thôi” Hoang Mãnh thú nói

Ngũ Sắc thú, nó thấy mọi người mãi nói chuyện, bỏ qua lời cảnh báo của nó. Với cả hai nữ nhân bát quái kia, đôi lúc nữ nhân mặc áo choàng đen còn chỉ chỉ

trò trò nó. Thật đáng giận, nó ngửa mặt lên trời kêu dài một tiếng. Lập tức, cánh hoa của những bông hoa bay lên. Hoa muốn hình muôn vẻ, hương thơm ngát ngào mê hoặc lòng người. Nhất thời mọi người chưa hiểu ra chuyện gì. Đột nhiên bọn họ nhìn thấy những cánh hoa tụ lại với nhau rồi biến thành một tấm gương to. Mọi người nhìn vào gương đó, nhất thời bọn họ bị mê hoặc, chìm trong ảo giác của mình.

Ngay cả Tiểu Bạch và Hoàng Mãnh đều không thoát khỏi bị ảo ảnh, dù bọn chúng không hề nhìn về cái gương kia. Thật ra, cái gương chỉ là thuật che mắt, làm người ta nghĩ là Ngũ Sắc thú dùng gương hoa để thôi miên. Nhưng thực chất, cái làm bọn họ bị thôi miên là do mùi hương hoa ở nơi này.

Băng Băng khi nhìn vào gương, nàng nhìn thấy di nương của mình. Bà dùng ánh mắt thất vọng nhìn nàng. Bà nói “ta nuôi con từng ấy năm mà con lại coi ta không bằng người mới nhận con làm nghĩa nữ có mấy tháng. Bọn họ đối xử tốt với con một chút thì con đã quên mối thù giết ta. Ta thật thất vọng về con mà”. Nói xong bà lạnh lùng quay người bước đi. Băng Băng thấy di nương của mình đi thì muốn chạy đến giữ bà lại nhưng chân nàng như bị thứ gì giữ lại, không thể nhấc lên được. Nàng tuyệt vọng hướng di nương của mình thương tâm vừa gọi vừa khóc. Di nương của nàng có nói, người không bao giờ bỏ nàng mà. Tại sao bây giờ người lại làm trái lại lời hứa.

Minh Nhật ở bên cạnh Băng Băng, khi nhìn thấy ảo ảnh thì lập tức, hắn thấy bên cạnh hắn trống trơn. Rồi đột nhiên hắn thấy nơi ở tiểu nương tử hắn cháy rất to, còn có nãi nãi đang ôm mặt khóc rất thương tâm. Lúc đó hắn tám mười, mười một tuổi. Do không ngủ được, hắn đi dạo xung quanh. Ai ngờ, hắn lại thấy vài thị nữ thái giám hoảng hốt ôm chậu nước chạy đến một nơi. Hắn hiếu kỳ chạy theo xem sao. Xuất hiện trước mặt hắn là tình cảnh hắn không bao giờ quên được. Khi đám cháy được dập, đám nô tài báo là tìm thấy xác của một nữ nhân đang ôm lấy tiểu hài nhi bị cháy đen, không nhận diện được rõ khuôn mặt. Lúc đó hắn như rơi vào vực sâu không đáy. Bây giờ, đối diện lại tình cảnh đó, tìm hắn thất lại, muốn chạy đến đám cháy nhưng chân lại bị giữ chặt lại. Đột nhiên, hắn thấy trong đám cháy là Băng Băng, nàng nhìn hắn cười rất tươi. Lửa đỏ vây lấy nàng, nàng không hề quan tâm, chỉ nhìn hắn cười, nụ cười đó vừa thê lương lại vừa chứa đựng hạnh phúc.

Trúc Chi nhìn thấy mình đứng trước cửa phòng nơi tiểu tẩu tẩu nàng đã chết. Đột nhiên nàng nhìn thấy Băng Băng trong căn phòng đó, lửa đỏ vây quanh Băng Băng, nhưng nàng không bận tâm. Nàng nhìn về phía Trúc Chi, ánh mắt nàng toát lên vẻ bi thương.

Hạo Nhiên, bây giờ nhìn thấy một con nhện to, nó to bằng hai tên nam nhân, đang đi về phía hắn. Hắn rất sợ nhưng không thể nào động đậy, chỉ có thể nhìn con nhện to đang đến gần.

Trần Linh Đang thì nhìn thấy con linh thú mình đã giết. Nó nhìn nàng với ánh mắt hận thù với sự không cam lòng. Nó lao về phía nàng để thoả mãn nỗi hận thù của mình. Trần Linh Đang cố gắng cử động thân thể nhưng nàng không thể nào làm được, bên cạnh nàng không có bất cứ ai. Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại chờ cái chết đến gần.

Từ Mặc thì nhìn thấy người nhà bị giết trước mặt mình mà mình không làm gì được. Y vừa căm hận vừa bất lực đứng nguyên tại chỗ. Y thề, nếu y gặp lại đám sát thủ đó, y sẽ cho bọn chúng sống không bằng chết.

Hồng Ảnh Hữu Ảnh thì trở lại cái tuổi thơ, tuổi thơ lúc bọn họ còn là một đứa trẻ ăn xin, bị người ta phi nhổ.

Người duy nhất không bị ảo giác chính là Trần Linh Linh. Bé không hiểu nhìn mọi người, người khóc, người sợ hãi, người nhắm mắt đầy tuyệt vọng, người thì ánh mắt toát lên vẻ hận thù. Nhớ lại lúc Tiểu Bạch nói, bé biết được là mọi người bị nhốt trong chính tâm ảnh của mình. Bé không biết nên làm sao. Đây là lần đầu tiên bé phải đối mặt với sự việc này. Đột nhiên, tầm mắt của bé rơi vào quả bông nhỏ ở góc cây trắng kia. Đúng, chỉ cần Ngũ Sắc thú dừng lại thì mọi người sẽ không bị sao.

Bé chạy về phía Ngũ Sắc thú, trong người cố gắng tụ nội lực vào hai tay rồi truyền vào dây lụa. Dây lụa này không phải dây lụa của Băng Băng mà là dây buộc tóc trên đầu bé. Không phụ sự kì vọng của bé, cuối cùng dây lụa cũng bắt đầu như có linh tính. Trần Linh Linh không khỏi vui mừng. Nhưng bé không để sự vui mừng này làm mình quên đi tình cảnh trước mắt. Bé vung dây lụa về phía Ngũ Sắc thú, khiến nó hốt hoảng tránh né. Lúc này, những cánh hoa tạo thành cái gương bị đổ nát, mọi người thì ngã ra đất hôn mê. Trần Linh Linh thấy vậy càng hoảng hốt hơn.

Ngũ Sắc thú vừa ngạc nhiên vừa tức giận nhìn tiểu hải tử kia. Ngạc nhiên là vì đó là người đầu tiên không bị nó nhốt trong tâm ảnh, tức giận là vì nó đang thi pháp, rất ghét người ta phá rối. Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của tiểu hải tử, nó khinh thường nghĩ. Tiểu hải tử này thật ngây thơ, con bé nghĩ là đánh nó thì bọn họ có thể tỉnh lại sao? Không có chuyện đó đâu.

Xong, Ngũ Sắc thú nhắm mắt lại, tích tụ linh lực biến to lên. Tất cả các cánh hoa

đều vây quanh nó, gió bắt đầu nổi lên, tạo thành nhiều lốc xoáy lao về phía Trần Linh Linh làm cho bé chật vật tránh né.

Khi gió dịu đi, xuất hiện trước mặt bé là một con chim... rất đẹp. Một bộ lông trắng tinh khiết, trên đầu có vài sợi lông vũ ngũ sắc, đuôi nó cũng có đủ màu ngũ sắc như vậy, dài quét đất. Hai cái chân màu tím trắng tấy. Cái mỏ nhọn, nhìn thấy đã lạnh xương sống. Đôi mắt thể hiện phong thái uy nghi, dù không bằng Phượng Hoàng nhưng cũng không kém hơn là bao. Ngũ Sắc thú to lớn, nhìn thấy nó, Trần Linh Linh như muốn ngất đi.

Thấy con bé lùi lại đằng sau như muốn tránh né, Ngũ Sắc thú cười lạnh. Bây giờ biết sợ thì cũng muộn rồi. Sau đó lao về phía Trần Linh Linh....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nguyên lập khuế ước – Người đã làm gì chủ nhân của ta

Thấy con bé lùi lại đằng sau muốn trốn, Ngũ Sắc thú cười lạnh. Bây giờ đã sợ thì cũng muộn rồi. Không chút suy nghĩ, Ngũ Sắc thú lao thẳng về phía Trần Linh Linh muốn dón bé vào chỗ chết. Trần Linh Linh trốn sang một bên tránh công kích của Ngũ Sắc thú.

Công kích thất bại, Ngũ Sắc thú càng ra sức hơn. Trần Linh Linh chạy đến đâu, nó ép sát tới đó. Rừng hoa vốn đang đẹp, sau khi bị bé dẫm lên, lại thêm công kích điên cuồng của Ngũ Sắc thú, rừng hoa đã trở nên xơ xác đến đáng thương. Trần Linh Linh chạy qua chạy lại, bất giác bé đã chạy đến gốc cây Bạch. Thấy Ngũ Sắc thú vẫn hăng sức, tấn công về phía này, bé mượn đà nhảy bật lên. Vì Ngũ Sắc thú lao nhanh, mắt thấy mình sẽ dẫm vào thân cây, Ngũ Sắc thú nhắm mắt lại chờ con đầu trâu xuong đến. Đúng như nó nghĩ, không lâu sau, một con đầu trâu xuong ập đến, khiến đầu nó hiện lên mấy tiểu Ngũ Sắc bay vòng quanh. Lần đầu tiên đầu nó tiếp xúc thân mật với thân cây Bạch như vậy. Thật là đau mà...

Trần Linh Linh thấy Ngũ Sắc thú không chú ý tới mình, bé chạy thật nhanh ra đằng sau cây Bạch. Thấy sau thân cây Bạch là một bụi hoa. Bé không nghĩ nhiều, lập tức trốn vào trong đó. Bé rất sợ mà. Đây là lần đầu tiên bé chiến đấu với một con linh thú cấp cao. Vì bé bị trúng cổ từ nhônên chỉ có thể luyện nội công chứ không thể luyện võ công. Có nhiều lần bé thử học võ công thì con đầu của bé càng kéo dài hơn. Vì vậy, từ đó về sau bé chỉ có thể tu luyện nội công.

Hai tay ôm chặt đầu gối, mặt áp vào hai đầu gối. Từ bé đến giờ, bé sống trong sự bao bọc của gia đình, chưa từng trải qua tình cảnh như vậy. Tháng trước, bé có trốn ra khỏi nhà. Nhưng lúc bé nghĩ mình sắp chết, trong suy nghĩ của bé chỉ nghĩ tìm một nơi không ai biết rồi kết liễu mình. Ai ngờ đến khe núi Từ thần, bé lại ngất đi. Đến khi tỉnh lại, trùng cổ trong người bé được sự phụ giải. Sự phụ, Linh Nhi phải làm gì đây, Linh Nhi sợ lắm.

“Rầm...rầm...rầm” đang run rẩy, Trần Linh Linh bị giật mình bởi tiếng bước chân nặng nề của Ngũ Sắc thú. Nó đi quanh thân cây Bạch để kiểm bé.

Trần Linh Linh nhắm chặt mắt lại, càng run rẩy kịch liệt hơn.

“Ngươi thật sự muốn làm đồ đệ của ta? Phải biết rằng Huyết Tử ta không thu dưỡng phế vật. Khi đối mặt với nguy hiểm mà chỉ biết sợ hãi thì ta không cần”

Bên tai Trần Linh Linh chợt vang lên câu nói của Băng Băng, Sư phụ có nói, người không thu dưỡng phế vật. Nhưng con linh thú kia không phải là con linh thú bình thường. Bé không có võ công, làm sao chiến thắng?

“Linh Nhi, biết không, đối với những người có võ công cao hơn mình, thay vì chạy trốn, ta sẽ chọn cách đùa giỡn cho họ một chết. Lúc đó, bọn họ đã nằm trong tay ta rồi”

Đúng, bé không có võ công nhưng nội công của bé cũng đứng nhất nhì ở Trần

gia trang. Suy nghĩ thông suốt, Trần Linh Linh nhảy ra từ bụi cây lớn giọng nói

“Ê, con chim to xác, muốn bắt ta đúng không, vậy thì đến đây đi”

Ngũ Sắc thú đang kiếm tìm bóng dáng của Trần Linh Linh, chợt nghe thấy tiếng cô bé ở sau lưng, đã vậy còn gọi nó là con chim to xác. Thật không thể tha thứ được. Ngũ Sắc thú quay lại, ánh mắt hiện lên tia lửa, nó lấy đà, hướng mỏ nhọn về phía trước, bay nhanh về phía cô bé. Nếu cô bé không tránh thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của cô bé. Điều này đủ thấy Ngũ Sắc thú không phải tức giận bình thường.

Nhưng vì quá tức giận, Ngũ Sắc thú không để ý đến, sau lưng Trần Linh Linh là cây Bạch to lớn. Khi Ngũ Sắc thú gần đến gần Trần Linh Linh, đột nhiên cô bé ngồi xụp xuống. Đối với hành động đột ngột của cô bé, Ngũ Sắc thú rất ngạc nhiên. Đến khi nhìn sang cây Bạch càng ngày càng gần, nó như hiểu ra, nó bị tiêu oa nhi này tính kế. Thật mất mặt mà.

Nhưng nó hiểu ra đã quá muộn, chỉ có thể để đầu đâm vào thân cây. Khi đầu nó đụng vào thân cây Bạch, cây Bạch rung một cái. Còn Ngũ Sắc thú, nó nằm yên trên đất. Nó chết mất.

Trần Linh Linh thấy Ngũ Sắc thú nằm im trên đất thì đi ra. Nhân lúc nó chưa tỉnh táo, cô bé dùng dải lụa của mình buộc chặt chân và cánh của nó. Xong xuôi, cô bé ngồi lên người Ngũ Sắc thú, nở nụ cười tà ác. Cô bé nói “ngươi được gọi là Ngũ Sắc thú, phải chăng vì mấy cái sợi lông vũ ngũ sắc trên đỉnh đầu và đuôi của ngươi. Hôm nay, ta cho ngươi làm thú ngũ sắc trăm phần trăm a. Ta sẽ nhổ từng sợi lông vũ trắng này của ngươi. lấy lông vũ của ngươi, làm áo lông khẳng định sư phụ rất thích đó”

Ngũ Sắc thú nghe thấy lời nói của Trần Linh Linh, vốn đầu óc đang ong ong mơ hồ, bỗng chốc thanh tỉnh được hơn phân nửa. Đùa à, nhổ hết lông vũ màu trắng trên người nó, chẳng phải nó thành Trại lông thú sao? Phải biết nó coi trọng nhất là sắc đẹp của mình. Mất lông, nó sẽ không còn xinh đẹp, như vậy thì giết nó đi còn hơn”

Khi hiểu ra Trần Linh Linh muốn làm gì, Ngũ Sắc thú sợ hãi dấy dựa nhưng cánh và chân của nó đã bị buộc lại. Định biến nhỏ lại để dễ dàng thoát thân. Giống như nhìn thấu suy nghĩ của nó, Trần Linh Linh lại lần nữa tà ác nói “ngươi mà biến nhỏ thì bổn tiểu thư cho ngươi trại cả lông đầu luôn”

Nghe vậy, Ngũ Sắc thú sợ hãi, rất ngoan ngoãn nằm im. Thấy con chim to xác kia đã nằm im, Trần Linh Linh hài lòng. Nhưng nhớ tới mọi người đang chìm trong tâm ảnh của bản thân, cô bé lại lần nữa uy hiếp “nếu ngươi không giải tâm ảnh cho mấy người kia, ta trực tiếp cho ngươi thành Trại lông thú”

“Chip...chip...chip...(ta không thể giải a)” Ngũ Sắc thú kêu lên. Nhưng vì nó với Trần Linh Linh không cùng ngôn ngữ nên cô bé không thể hiểu nó nói gì. Lấy từ cổ chân một con dao nhỏ, cầm lên đe dọa Ngũ Sắc thú “ngươi có giải không? Ta nói trước cho ngươi nha, con dao này của ta, chém đá như chém bùn, rất bén đó. Chỉ cần ta cắt nhẹ một cái là một mảng lông của ngươi rơi đó. Nghĩ cho kỹ, có giải không? Nếu có, gạt đầu một cái cho ta”

Ngũ Sắc thú nghe vậy, sau ót chấy một tầng mồ hôi lạnh. Nó đụng phải người nào vậy? Sao mà ác vậy? Chẳng có một xiu gì đó gọi là thương hoa tiếc ngọc cả. Bọn họ xâm phạm vào lãnh địa của nó không nói làm gì, bây giờ tiêu oa nhi này còn cầm cả dao đe dọa nó. Hôm nay là cái ngày gì vậy? Với cả, tâm ảnh là những gì mà bọn họ thật lòng muốn hoặc là những quá khứ mà họ muốn quên nhất. Bây giờ, bọn họ bị nhốt trong tâm ảnh của chính mình, nó không phải là thần thánh để đưa bọn họ ra khỏi chính tâm ảnh của mình. Nghĩ đến đây, nó nhìn Trần Linh Linh vừa lắc đầu vừa cố gắng biểu đạt cho cô bé hiểu. “Chip...chip...chip...(ta không thể giải a, làm ơn đừng cạo lông ta)”

“Ngươi muốn nói gì ta không có hiểu a. Hay là ngươi muốn thành Trại lông thú còn hơn là giải tâm ảnh cho mọi người? Có phải thế không?” Trần Linh Linh hơi giận nói.

“Chip...chip...chip...(không phải a, ngươi đừng có đoán lung tung)” Ngũ Sắc thú lắc đầu nguầy nguậy. Nó phải làm thế nào cho tiêu oa nhi này hiểu nó nói gì đây a. A...lập khuê ước. Chỉ cần nó với tiêu oa nhi này lập khuê ước thì nó có thể nói chuyện với cô bé bằng giao cảm. Nếu lập khuê ước, nó sẽ trở thành thú sủng của tiêu oa nhi này, thật mất mặt mà. Nhưng nếu không lập khuê ước, tiêu oa nhi này sẽ không hiểu nó muốn nói gì, như vậy nó trở thành Trại lông thú thật thì càng mất mặt hơn a.

Hạ quyết tâm, thả làm thú sủng còn hơn bị cạo lông. Ngũ Sắc thú nhìn bàn tay nhỏ nhắn cầm con dao giờ trước mặt, bất chấp nguy hiểm đến từ con dao, lấy mỏ mổ vào tay cô bé làm cho tay cô bé chảy máu. Giọt máu đỏ tươi rơi trên bộ lông trắng muốt của Ngũ Sắc thú, thật nổi bật, thật chói mắt. Thấy mình thành công, Ngũ Sắc thú nhắm mắt lại đọc câu thề khuê ước.

Trần Linh Linh chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cô bé rơi vào một mảng trắng muốt, bên tai vang lên một giọng nói trong trẻo “ta, Ngũ Sắc đười ươi thứ ba nghìn của tộc Ngũ Sắc thú, lập Huyết khuê với ngươi, nguyện làm một phần trong cơ thể của ngươi, thề trung thành với ngươi. Nếu ta mà làm trái lời thề, huyết của ta sẽ chảy đến khi ta chết thì thôi, linh hồn ta sẽ bị tan biến mãi mãi.”

“Ta, Trần Linh Linh, tam nữ nhi của Trần Tiên Sinh, đời thứ năm của Trần gia chấp nhận ngươi là linh thú của ta, chấp nhận Huyết khuyển giữa ta và ngươi” Trần Linh Linh như bị thôi miên nói.

Đến khi cô bé khôi phục lại, đã thấy Ngũ Sắc thú ở hình dạng của một cục bông nhỏ, đang bay trước mặt cô bé. Nhớ lại chuyện vừa rồi, cô bé không tin mở miệng hỏi “Ngươi vừa lập khuyển ước với ta à?”

“Đúng, chủ nhân” lập tức, trong đầu của cô bé lại vang lên giọng nói trong trẻo đó.

“Vậy, ngươi có giải tâm ảnh cho mọi người không?” Trần Linh Linh hỏi

“Chủ nhân, bọn họ bị nhốt trong chính tâm ảnh do bọn họ tạo ra. Cái này Tiểu Ngũ không thể nào giải được. Nếu bọn họ muốn thoát ra thì chính bọn họ phải tự thoát ra khỏi tâm ảnh của mình” Ngũ Sắc thú nói

“Không còn cách nào khác sao?” Trần Linh Linh nhíu mày nói.

“Các khác thì có nhưng cách này không thể hiệu quả với tất cả mọi người. Nếu người nào bị mắc quá sâu vào tâm ảnh thì phải do tự người đó thoát ra” Ngũ Sắc thú nói

“Không dài dòng, cách đó là gì?” Trần Linh Linh gắt

“Rất đơn giản, chỉ cần chuyển mấy người kia ra khỏi khu rừng hoa này, nhân tiện, lấy nhụy của mấy bông hoa kia, rắc vào mũi của họ. Mấy cái nhụy đó rất hôi a, nó gây cho người ta ngứa mũi dẫn đến hắt hơi. Như vậy họ tự khắc sẽ tỉnh” Ngũ Sắc thú nói. Nhưng đến khi nhìn đến tiểu oa nhi bên cạnh, tâm trạng của nó không biết nên diễn tả như thế nào. Thì ra từ vừa nãy đến giờ, nó nói cho không khí nghe à. Tại sao nó lại vì một phút sợ hãi mà nguyện ý lập khuyển ước với cái tiểu oa nhi đáng ghét kia chứ. Thật là...

Hiện giờ Trần Linh Linh đang cố gắng hết sức mình kéo mọi người ra khỏi khu rừng hoa này. Nhưng, sức của cô bé có hạn, không thể nào kéo được một người trưởng thành ra khỏi cái khu rừng này. Ngũ Sắc thú thấy vậy, thở dài lắc đầu. Thôi giúp tiểu oa nhi này vậy, đằng nào cô bé cũng là chủ nhân của nó.

Nghĩ vậy, Ngũ Sắc thú biến to ra, bước đến mấy người đang hôn mê trên mặt đất, dùng mỏ của mình, nó cắp áo từng người thả bên lề rừng hoa. Trần Linh Linh thấy Ngũ Sắc thú giúp mình, cô bé không nói lời nào, chạy đi lấy nhụy hoa, rắc vào mũi từng người một. Sau khi xong xuôi, Ngũ Sắc biến nhỏ lại, làm tổ trên đầu của Trần Linh Linh theo dõi tình hình.

Khoảng một khắc sau, hàng loạt tiếng hắt xì vang lên, cùng với đó là mấy tiếng mắng chửi đầy cáu gắt của hai nữ nhân.

“Khốn khiếp, bản công chúa đang ngủ ngon, tên ác ôn nào phá ta hả?” Trúc Chi tức giận mắng

“Aizzzzz... bản tiểu thư đang ngủ, kẻ nào chán sống phá ta hả?” Trần Linh Linh cũng không kém cạnh mắng.

Thấy trên mặt hai nàng hiện lên dòng chữ “kẻ nào phá ta thì coi chừng đó”. Trần Linh Linh lên tiếng “hai người ngủ ngon quá ha, chắc đang mơ giấc mơ đẹp lắm ha. Hai người thật là tốt, để cho một tiểu hài nhi như muội lo lắng chết đi được”

“Chíp...chíp...chíp...(đúng, hai nữ nhân đáng ghét, làm cho chủ nhân của Tiểu Ngũ phải lo lắng)” Ngũ Sắc thú hòa theo Trần Linh Linh, chíp...chíp kháng nghị. Nhưng có vẻ nó đã quên, nguyên nhân trực tiếp khiến cho mấy người kia hôn mê là do nó thi triển linh lực.

“Mà tại sao bọn tỷ lại ngủ dưới đất thế này? Bản thật đó” Trúc Chi nói.

“Đúng a, tỷ nhớ là chúng ta đang đi vào khu rừng hoa rất đẹp, rồi từ đó nhảy ra một con Ngũ Sắc thú rất dễ thương. Nhưng tại sao tỷ lại ngủ vậy” Trần Linh Linh nghi hoặc hỏi.

Trần Linh Linh đang định trả lời thì bị giật mình bởi tiếng mắng chửi của hai nam nhân.

“Kẻ nào, kẻ nào phá giấc ngủ của bản thần y?” Từ Mặc rống lên. Nhưng ngay lập tức, hắn bị người bên cạnh đánh vào đầu cản nhắc “Thần y thối, người rống cái gì? điếc hết tai của bản vương rồi”

“Ngươi...có phải ngươi phá ta không?” Từ Mặc một tay ôm đầu, một tay chỉ Hạo Nhiên nói.

“Hừ, ngươi nghĩ ta còn là tiểu hài tử mà đi nghịch ngươi sao? Ngây thơ” Hạo Nhiên hừ lạnh nói.

“Ngươi...ngươi nói ta là trẻ con?” Từ Mặc giận dữ đến khuôn mặt đỏ lên.

“Sao...ta có nói tên ngươi ra à? Là ngươi tự nhận” Hạo Nhiên nói.

“Ngươi...” Từ Mặc định nói gì nhưng lại bị cắt đứt bởi một chất giọng lạnh lùng mang theo chút khó chịu “Các ngươi im cho bản vương. Ồn ào”

Minh Nhật mở mắt ngồi dậy day day huyết thái dương. Hắn cảm thấy, hắn đã mơ thấy cái gì kinh khủng lắm. Nhưng hắn không nhớ hắn đã mơ cái gì. Không nghĩ đến giấc mơ đó nữa, hắn nhìn xung quanh tìm bóng dáng của Băng Băng. Khi hắn thấy nàng nằm dựa vào cái cây gần đó, mắt nhắm chặt lại,

khuôn mặt toàn nước mắt, đôi mày thanh tú nhũn lại gần như thành một đường. Nhìn khuôn mặt khó chịu của nàng, hắn biết được, nàng gặp phải ác mộng.

Hắn đến bên cạnh, lay lay Băng Băng dậy. Nhưng Băng Băng không hề mở mắt ra. Lay mãi không thấy nàng tỉnh lại, Minh Nhật phát hoảng. Hắn lớn tiếng gọi Từ Mặc lại “Từ thần y, đến đây cho ta”.

Từ Mặc đang mở to mắt trừng Hạo Nhiên, đột nhiên Minh Nhật gọi làm y giật thót tim. Nhưng khi nhìn về phía Minh Nhật, y giật mình. Từ sư muội của y đang nằm đó, tiếng ồn bên tai không hề ảnh hưởng gì tới nàng. Nhưng từ đôi mày đang nhũn chặt của nàng, y có thể biết được, từ sư muội của mình đang mơ phải ác mộng.

Từ Mặc vội vàng bước đến, không cần Minh Nhật nói, y cầm tay Băng Băng lên bắt mạch. Khi bắt mạch xong, y nhẹ nhàng đặt tay Băng Băng xuống, nhìn Minh Nhật vô lực nói “ta không tìm ra nguyên nhân muội ý bị như thế này”

“Cái gì, ngươi nói lại cho bốn vương. Ngươi là thần y, vì sao không tìm được căn bệnh này?” Minh Nhật lạnh lùng nói.

“Độc vương, ta là thần y nhưng ta cũng là người, không phải cái gì ta cũng biết

được” Từ Mặc phản bác.

“Hai người đừng cãi nhau nữa, sư phụ đang bị mắc kẹt trong tâm ảnh của chính mình, người không hề mắc bệnh gì hết” lúc này, Trần Linh Linh kịp thời lên tiếng giải vây cho Từ Mặc. Lúc Minh Nhật kêu Từ Mặc đã thành công thu hút chú ý của ba nữ tử bên kia. Trần Linh Linh nghe hai người nói, biết họ đang nói đến cái gì nên lên tiếng.

“Tâm ảnh? Băng Nhi làm sao bị mắc trong tâm ảnh vậy Linh Nhi?” Trúc Chi sốt ruột hỏi.

“Đúng đó, Linh Nhi, muội giải thích đi” Trần Linh Linh nói

“Tâm ảnh? Rốt cuộc nàng bị làm sao?” Minh Nhật lạnh giọng hỏi. Tất cả mọi người đều chú tâm nghe xem rốt cuộc Băng Băng bị sao. Ngay cả Hữu Ảnh, Hồng Ảnh từ lúc tỉnh dậy đến giờ vẫn im lặng cũng nhìn Trần Linh Linh đợi đáp án.

Thấy mọi người lo lắng như vậy, Trần Linh Linh chỉ chỉ lên đầu cô bé và kể hết tất cả chuyện xảy ra khi mọi người ngất. Mọi người lúc này mới chú ý trên đầu của cô bé có nhiều hơn một cục bông nhỏ rất dễ thương. Nhưng ngẫm lại mọi chuyện, mọi người mới hiểu ra. Minh Nhật lên tiếng hỏi “nói vậy, nàng bị mắc trong tâm ảnh do chính nàng tạo ra. Vậy khi nào nàng mới tỉnh?”

“Tiểu Ngũ, khi nào sư phụ ta mới tỉnh?” Trần Linh Linh hỏi Ngũ Sắc thú.

“Tuỳ thuộc vào nàng ta. Nếu nàng ta bị mắc trong đó quá ba ngày, nàng ta sẽ chết” Ngũ Sắc thú nói với cô bé. Nhưng chỉ có cô bé hiểu còn người ngoài chỉ thấy nó đang “Chip...chip...chip...” thôi. Nghe xong Ngũ Sắc nói, Trần Linh Linh truyền đạt lại cho mọi người hiểu.

Nghe vậy, Minh Nhật nhún mày nói “còn có cách nào giúp nàng tỉnh lại không?”

“Tiểu Ngũ nói là có. Nhưng cách đó rất là nguy hiểm” Trần Linh Linh nói.

“Cách gì?” Minh Nhật lạnh lùng nói. Cách gì hắn cũng nguyện ý thử, chỉ cần có hi vọng hắn sẽ làm. Băng Băng là trái tim của hắn. Nếu nàng chết, hắn cũng không thể sống tiếp được.

“Đó là Tiểu Ngũ sẽ đưa một người nào đó vào trong tâm ảnh của sư phụ. Người đó có trách nhiệm tìm ra sư phụ và kéo người ra khỏi tâm ảnh đó. Nếu thành công thì không sao. Nhưng...nếu không thành công, người đó sẽ bị nhốt trong tâm ảnh cùng sư phụ. Như vậy, hai người sẽ cùng chết” Trần Linh Linh nói.

“Vậy còn không mau thi hành, ta sẽ kéo nàng ra khỏi tâm ảnh của nàng” Minh Nhật nói.

“Vương gia, ngài có nghe rõ Linh Nhi nói gì không? Không thành công, hai người sẽ chết” Trần Linh Linh nhún mày nói.

“Đúng đó đại huynh, huynh mà chết thì Chi Nhi biết làm sao?” Trúc Chi chạy đến, bám lấy áo của Minh Nhật nói.

“Đại huynh, huynh là trái tim của Phong Thiên quốc này, có huynh thì đất nước mới tránh được ngoại xâm. Huynh đi rồi, người dân Phong Thiên quốc phải làm sao? Còn nữa đệ phải nói sao với vị thiên tuế kia?” Hạo Nhiên nói.

“Vương gia, người không thể làm vậy, người đi rồi, chúng thuộc hạ phải làm sao?” Hữu Ảnh Hồng Ảnh nói.

“Lời của bốn vương đã quyết, các ngươi không cần nói nhiều” Minh Nhật lạnh lùng nói.

“Độc vương, ta không khuyên ngài vì có khuyên ngài cũng không nghe. Nhưng ngài nên xem nơi này là nơi nào. Nơi đây rất nguy hiểm. Tốt nhất là chúng ta nên ra khỏi nơi đây hãy bắt đầu thi pháp” Trần Linh Linh nói

“Được, bốn vương đáp ứng người” Minh Nhật nói xong, đang định ra ôm Băng Băng để đi ra khỏi khu rừng này. Đàng nào bọn họ đã có hai dải lụa rồi nên bây giờ ra cũng không sao. Nhưng một giọng nói trẻ con mang lẫn sự tức giận cùng hoảng hốt vang lên “Ngũ Sắc thú, người đã làm gì chủ nhân của

bản tôn”

Ngũ Sắc thú khi nghe thấy giọng nói đó, sống lưng của nó lạnh toát. Những linh thú mà xưng tôn, trong thiên hạ này chỉ có hai con. Đó là Thần thú thiên tôn và Ma thú chí tôn. Nhưng Ma thú chí tôn đang ở trong Hồ Hàn ở trung tâm của khu

rừng này. Còn Thần thú thiên tôn đã mất tích ba nghìn năm trước rồi. Vậy con linh thú đang đứng trên vai sư phụ của chủ nhân có thân phận như thế nào.

“Chip...chip...chip...(ta không có làm gì a)” Ngũ Sắc thú bỏ qua cái cảm giác kia nhún vai nói. Nếu mấy người này không xâm phạm lãnh thổ của nó thì có chuyện này xảy ra không?

“Nè, Bạch Miêu, ngươi đừng có động đến chuyện của chủ nhân ngươi thì biến thành một con thần thú vô lý được không? Ngươi thừa biết Tộc Ngũ Sắc là những con linh thú chuyên dùng linh lực thôi miên, làm người ta tự nhốt mình trong cái tâm ảnh của mình. Nếu người nào không có tâm ảnh, tất nhiên là bình an vô sự. Vì vậy, chủ nhân của ngươi bị thế không hoàn toàn là lỗi của con Tiểu Ngũ kia” Hoang Mãnh thú nói. Dù bọn chúng là Thần Ma thú nhưng vẫn có dã tâm riêng. Vì vậy, chúng không thể nào thoát khỏi linh lực thôi miên của Tộc Ngũ Sắc. Nhưng vì bọn chúng là Thần Ma thú nên hai bọn chúng chỉ bị ngủ một chút thôi. Khi tỉnh dậy, lại thấy cảnh Bạch ngu ngốc vô lý gằm gừ với con Tiểu Ngũ kia. Thật là... tại sao nó lại có anh em sinh đôi ngu ngốc như vậy chứ. Thật là sỉ nhục thanh danh của Ma thú chí tôn của nó mà

“Hừ...” Tiểu Bạch đuối lý, không biết làm gì, chỉ giận dỗi, nằm vắt ngang trên vai Băng Băng. Nó dụi dụi vào cổ Băng Băng, mong nàng sẽ mở mắt và thuận lòng cho nó. Lần nào cũng thế mà. Nhưng lần này, mặc cho Tiểu Bạch có dụi thế dụi nữa, Băng Băng cũng không tỉnh dậy. Tiểu Bạch buồn bực yên vị trên vai của Băng Băng, không ngu chỉ thỉnh thoảng nhìn xem nàng như thế nào.

Minh Nhật thấy vậy, không nói gì, đến bên Băng Băng, cảm mũi đội lên cho nàng, ôm nàng vào lòng rồi bước đi. Tiểu Bạch thì nhanh chóng chui vào lòng Băng Băng tránh bị rơi xuống. Hoang Mãnh thú thì nhảy lên vai của Minh Nhật nằm vắt ngang nghỉ ngơi. Mọi người thấy hẳn đi thì leo đèo theo sau. Còn Ngũ Sắc thú, nó vẫn còn đờ người ngạc nhiên. Đó có phải là Ma thú chí tôn không? Tại sao ngài lại đi cùng đám người này? Ngài còn gọi con linh thú của sư phụ chủ nhân là Bạch Miêu. Chẳng lẽ...đó chính là Thần thú thiên tôn? Oaaaaaa...số nó thật là may mắn, cùng một lúc gặp được hai vị Thần thú thiên tôn và Ma thú chí tôn. Thật là may mắn mà...hahaha

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đừng sợ, bốn vương ở đây

Trước lối vào khu rừng U Linh, nơi đây rất nhộn nhịp. Người luyện công, kẻ đánh bạc. Ở đây toàn những người vì không đủ mạnh nên không vào rừng hoặc là những người vào rồi nhưng không chịu nổi mà phải đi ra. Ngoài ra, ở đây còn có thêm người dân Trần gia trang. Tất cả bọn họ ở đây chỉ với một mục đích: xem hai mươi tư người vào vòng trong là ai. Ở trong một cái lều trại ở cách đó không xa, Trần Tiên Sinh nhìn bốn người nhếch nhác trước mặt mình, khuôn mặt thâm trầm, không biểu lộ bất cứ biểu cảm gì. Trần phu nhân thì đi đi lại lại, ra ra vào vào làm cho mấy người ở đó rất chóng mặt. Bốn người đang đứng trước mặt của Trần Tiên Sinh chính là bốn người không may bị lạc tỷ muội sinh đôi Lan Nhi Tinh Nhi, đại công tử Trần gia Trần Long và nhị công tử Hoả cung Hoả Phi Ứng.

Bốn người, khi bị lạc mất nhóm Băng Băng, bọn họ không đứng nguyên một chỗ mà một đường đi tiếp. Thật là trời cao không phụ lòng bọn họ, cuối cùng bọn họ cũng tìm được một dây lụa. Nhưng ai ngờ, trong đó bọn họ gặp được một bầy Hoả Lang ngay gần đó. Cuối cùng, dù thoát được bầy Hoả Lang nhưng nhìn bọn họ, quần áo xộc xệch, y phục bị rách vài chỗ do cây quết vào, đầu tóc rối bời. Nhìn bốn người, không ai bảo bọn họ là công tử cô nương nào mà người ta trực tiếp nói bọn họ là mấy tên khất cái ngoài đường. Đi suốt cả một đêm, đến trưa ngày hôm sau thì bọn họ ra được khỏi cái khu rừng kia. Khi ra ngoài, tưởng rằng đám người Băng Băng đã ra rồi. Nhưng mấy người đó vẫn còn ở trong đấy. Mà họ cũng không lo mấy, đám người Băng Băng, có ai không phải là cao thủ, trừ tam tiểu thư Trần gia?

“Tiểu Long, con làm đại ca như thế nào mà có thể dễ dàng lạc được hai muội muội của mình được. Con biết là trong khu rừng kia nguy hiểm như thế nào rồi mà” một lúc lâu sau, Trần Tiên Sinh lên tiếng nói. “Nếu lạc không sao, những người ở đây đều được tiếp xúc với khu rừng kia khi trưởng thành. Nhưng...Linh Nhi khác, nó mới chỉ là một tiểu hài nhi, đã vậy nó còn không có võ công, không đánh nổi một tiểu hài tử năm tuổi. Nay con lạc nó, Linh Nhi nó...aizzzz...phụ thân thật là thất vọng về con” Trần Tiên Sinh tức giận quay mặt đi.

“Phụ thân, Tiểu Long biết Tiểu Long có lỗi. Nhưng người không cần lo quá, trong đoàn người của Độc vương gia, có ai mà không phải là cao thủ” Trần Long nói.

“Đúng đó Trần minh chủ, tiểu thư của tỷ muội ta là một cao thủ trên cao thủ, trên tam quốc này rất ít người có thể so chiêu với người. Linh Nhi đi với tiểu thư chắc chắn không có việc gì xảy ra đâu” Lan Nhi lên tiếng.

“Muội muội của ta nói đúng đó, ngài đừng lo lắng quá” Tinh Nhi nói

“Trần minh chủ, ta là người của Hoả cung, không biết mấy người kia lợi hại ra sao. Nhưng nếu Lan Nhi đã chắc chắn như vậy thì ngài đừng lo lắng nhiều” Hoả Phi Ứng thêm vào

“Mấy người im hết cho ta. Tiểu Long, ngay cả con là người quen thuộc với khu rừng kia nhất, võ công của con cũng là cao thủ trong cao thủ. Thế mà khi

ra khỏi đó, con nhìn con có chỗ nào lạnh lặn. Vậy mà giờ con còn nói, đoàn người Độc vương, bọn họ dù là cao thủ nhưng vào khu rừng đó, cao thủ sẽ trở thành phế vật” Trần Tiên Sinh lớn tiếng mắng.

“Phu quân, chàng ở đó mắng Tiểu Long thì hai đứa kia có xuất hiện trước mặt chàng không? Bây giờ việc chàng cần làm là cầu cho hai tỷ muội bọn họ bình an ra khỏi đó đi, không là ta sẽ không nhìn mặt chàng nữa” Trần phu nhân đứng ra giải vây giúp bốn người. Trần Tiên Sinh thì hậm hực quay mặt đi chỗ khác. Bốn người kia đang tận lực cúi đầu xuống, cố gắng giảm xuống sự tồn tại của mình. Khi nghe thấy lời Trần phu nhân nói, bọn họ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cảm kích nhìn bà. Nhưng không để bọn họ cảm kích được lâu, Trần phu nhân phun ra một câu làm bốn người chết đứng “Còn mấy người, mấy người là tội nặng nhất. Đang Nhi Linh Nhi mà không trở về ta nhốt mấy người vào mật thất từ từ mà hành hạ”

Không khí trong lều trại rất ngột ngạt. Đúng lúc này, một tên gia đình vội vàng chạy vào trong lều, nói “Trần lão gia, nhị tiểu thư và tam tiểu thư đã ra”

“Đang Nhi Linh Nhi đã trở lại rồi” Trần phu nhân vui mừng, vút một cái đã không thấy bóng dáng của bà đâu. Tên gia đình chưa kịp hiểu cái gì, nhìn về phía ghế chủ tọa. Nhưng... nơi đó đã trống người từ bao giờ rồi. Hai người kia có phải là Minh chủ và Minh chủ phu nhân không vậy, nhìn hai người, hẳn thấy không giống. Lão gia và phu nhân của hắn, hai người rất trầm tĩnh, sáng suốt. Hắn chưa thấy hai người như thế này bao giờ. Tên gia đình nhìn sang phía bốn người kia... nhưng... không có bất cứ ai. Hắn đáng thương ngẩng mặt lên trời oán. Chẳng nhẽ hắn là người tàn hình, là không khí mà không có một ai nhìn thấy hắn vậy. Hắn hận... hận cả thế giới.

////////// Ta là dài ngân hà ngăn cách... chưa có nghĩ ra//////////

Minh Nhật ôm Băng Băng, không để ý đến bất cứ ai, thi triển khinh công đi về phía Trần phủ. Từ Mặc, Hữu Ảnh Hồng Ảnh và Trần Linh Linh, Trần Linh Đang thì chỉ có miễn cưỡng theo sát hắn. Còn hai người còn lại trực tiếp bị tụt ở đằng sau. Nhìn theo bóng dáng ba người đi khuất, Trúc Chi vừa thở phì phò vừa oán “Đại... đại huynh có cần đi nhanh như vậy... vậy không, một chết Chi Nhi rồi”

“Chi Nhi nóng không, nhị huynh cảm thiết phiền quạt quạt như này cho muội có đỡ nóng đi không?” Hạo Nhiên cảm thiết phiền quạt quạt cho Trúc Chi. Nhưng hắn không hề nhận được nụ cười của bảo bối muội muội mà là một cái cóc đầu đau điếng và một tràng giáo huấn của nàng “Nhị huynh, lúc này là lúc nào mà huynh còn quạt, huynh thích quạt Chi Nhi sẵn sàng cho huynh vào làm thái giám trong cung, lúc đó huynh quạt cho thoải thích”

“Thấy bảo bối của huynh vừa mệt vừa nóng nên huynh muốn quạt cho muội một chút, muội thật là đáng ghét mà” Hạo Nhiên hờn dỗi nói.

Trúc Chi thấy nhị huynh của mình hờn dỗi với mình, nếu là ngày thường, nàng sẽ đến làm nũng với nhị huynh của mình thì chuyện sẽ không sao. Nhưng hôm nay là ngoại lệ. Tầm tẩu của nàng không biết bây giờ ra sao rồi? Linh Nhi đã thi pháp chưa? Nàng đang rất lo lắng.

Đúng lúc này, Trúc Chi thấy mấy bóng dáng hướng nàng bay tới. Người đi đầu là Lan Nhi Tinh Nhi. Hai người nói về võ công có thể kém một vài người nhưng so về khinh công, trừ lão quái, tiểu thư và cô gia ra thì không ai có thể so với hai nàng. Hai người đến đầu tiên, chỉ thấy có hai huynh muội Trúc Chi thì nhú chặt đôi mày lại, Lan Nhi đứng ra hỏi “Trúc Chi công chúa, tiểu thư của bọn ta đâu?”

“Tầm tẩu được đại huynh đưa về Trần phủ trước rồi” Trúc Chi nói

“Đưa về trước, chẳng lẽ... tiểu thư xảy ra chuyện gì?” Tinh Nhi nhíu đôi mày thanh tú lại hỏi.

“Tầm tẩu bị mắc vào tâm ảnh do chính người tạo ra. Nếu sau ba ngày tầm ấy không tỉnh lại thì...” Trúc Chi chưa nói xong thì thấy Lan Nhi Tinh Nhi đã hướng Trần phủ đi rồi.

Lan Nhi Tinh Nhi khi nghe Băng Băng bị nhốt trong tâm ảnh của chính nàng, một cổ lo lắng dâng lên trong lòng hai người. Tâm ảnh, nếu là người bình thường thì tâm ảnh có thể là một giấc mộng đẹp hoặc một cơn ác mộng nhất thời. Nhưng tiểu thư của các nàng là khác. Tâm ảnh chính là nỗi sợ bấy lâu của tiểu thư. Vì vậy, nếu người bị mắc trong tâm ảnh thì cả đời có khi cũng không thể tự thoát được chứ đừng nói là ba ngày.

Lan Nhi Tinh Nhi đi được một lúc thì mấy người kia đuổi kịp đến đây. Trần minh chủ và Trần phu nhân vừa đến nhìn đảo dác xung quanh tìm hình bóng của hai tỷ muội Trần Linh Đang và Trần Linh Linh. Còn hai tên nam nhân Trần Long và Hoà Phi Ứng thì tìm bóng dáng của Lan Nhi Tinh Nhi. Trúc Chi thấy vậy thở dài nói “các vị không cần phải tìm nữa, tất cả mọi người đều ở Trần phủ”. Nói xong nàng không nói gì thêm, vận khinh công bay về phía Trần phủ. Mấy người kia thấy vậy thì vận khinh công đuổi theo.

Trần phủ - Thanh Trúc các

“Bắt đầu được chưa?” một giọng nói lạnh lùng mang theo vài phần nóng nảy vang lên. Minh Nhật nhìn nữ nhân an tĩnh trên giường lo lắng.

“Độc vương gia, có thể bắt đầu. Nhưng Tiểu Ngũ có nói, nếu ngài cảm thấy có điều gì bất thường, hay trong tâm ảnh sư phụ chống trả không muốn thức dậy thì ngài phải đi ra ngay. Như vậy thì ngài sẽ không ảnh hưởng gì” sau khi trãi dỗi với Ngũ Sắc thú, Trần Linh Linh nhìn Minh Nhật nói.

“Dài dòng, mau” Minh Nhật khó chịu nói.

Từ Mặc, Trần Linh Đang, Hữu Ảnh, Hồng Ảnh nhìn nhau không biết nói gì. Vị vương gia này xấu tính vậy. Trần Linh Linh chỉ là nhắc nhở một chút đã khó chịu với người ta rồi. Bốn người đều đi ra ngoài. Bọn họ có ở trong này cũng không có giúp được việc gì, đi ra ngoài ngồi chơi tốt hơn.

Trần Linh Linh nhìn Minh Nhật, không chút sợ hãi nói “dài dòng thì ngài cũng phải nghe. Khi vào trong tâm ảnh của sư phụ, ngài sẽ được tham gia vào trong tâm ảnh của người. Vào tâm ảnh, việc ngài cần làm là đi tìm sư phụ và đánh thức người dạy. Nhưng tâm ảnh càng trống, càng yên tĩnh thì sẽ khó tìm được người”

“Được rồi” Minh Nhật không kiên nhẫn nói.

“Rồi, bây giờ ngài nằm cạnh sư phụ để cho Tiểu Ngũ thi phép”

Ngoài Thanh Trúc các

“Ê, các người có nghĩ rằng Độc vương thành công đưa Huyết Tử cô nương ra khỏi tâm ảnh không?” Trần Linh Đang ngồi trên ghế đá nói.

“Ta tin chắc là vương gia sẽ thành công” Hữu Ảnh nói

“Ta cũng tin là vậy” Hồng Ảnh thêm vào

“Ta ở phía trung lập, ta không chắc chắn” Tử Mặc nhún nhún vai nói.

“Ê, Chi Nhi đâu rồi?” Trần Linh Đang cuối cùng cũng phát hiện ra thiếu đi một người. Lúc này mọi người mới nhìn xung quanh. Thật là... bọn họ vì lo cho Độc vương nên bỏ công chúa tụt lại đằng sau rồi. Mà không có thấy bóng dáng của Huyết vương, chắc hẳn đã ở lại với muội muội bảo bối của mình rồi.

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo tới liền. Mọi người đang nghĩ về Trúc Chi thì nàng đã xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Theo sau nàng là Hạo Nhiên, Lan Nhi Tinh Nhi, gia đình Trần gia và Hoả nhị công tử. Vừa mới tới, Lan Nhi đã nôn nóng nắm lấy áo của Hồng Ảnh nói “Tiểu thư của ta đâu, người đã tỉnh chưa?”

“Lan Nhi, muội bình tĩnh” Tinh Nhi đến bên Lan Nhi, kéo bàn tay đang nắm lấy áo của Hồng Ảnh nói.

“Lan Nhi cô nương, Tinh Nhi cô nương, hai người đừng lo, ta tin chắc vương gia sẽ kéo vương phi ra khỏi tâm ảnh của người. Tin Hồng Ảnh ta đi” Hồng Ảnh nói

“Nếu là bình thường thì ta và tỷ tỷ sẽ tin. Nhưng trường hợp của tiểu thư là khác. Người có một sự việc ám ảnh người suốt năm năm nay. Nếu bị mắc vào, chưa chắc tiểu thư có thể thoát ra hay không. Với cả, những lúc bình thường, sự việc đó là điều cấm kỵ của tiểu thư” Lan Nhi nói

“Sự việc đó là gì vậy?” Trúc Chi hỏi.

“Cái này bọn ta không thể nói” Tinh Nhi nói.

Trong tâm ảnh của Băng Băng

Minh Nhật đi vào trong tâm ảnh này cũng một thời gian rồi mà vẫn không hề thấy Băng Băng đâu. Hắn thấy, nơi đây rất lạ, có những thứ rất kì, thứ này hắn chưa thấy bao giờ. Như người chui vào một cái thùng to rồi cái thùng đó di chuyển. Hay là con đường rất bằng phẳng, những căn nhà ở đây cấu trúc rất lạ. Chúng không làm bằng gỗ mà làm bằng thứ gì rất cứng. Minh Nhật đi mãi, đột nhiên, hắn thấy một tiểu oa nhi chín tuổi đang nhảy chân sáo đi về phía hắn. Dung nhan đó, không phải là Băng Băng thì là ai. Thấy nàng đi qua hắn như không quen biết, tâm hắn thoáng khó chịu.

Không để ý nữa, hắn xoay người đi theo Băng Băng. Đến khi thấy nàng bước vào một căn nhà, hắn cũng bước vào theo. Khi vào trong hắn thấy nàng đang đứng sững người lại trước cửa, nhìn một đám thi thể đang nằm im lìm trong đó. Rồi hắn thấy nàng chạy về một phía. Không muốn mất dấu nàng, hắn chạy theo. Khi hắn theo Băng Băng vào trong một căn phòng thì hắn đã thấy nàng đang ôm một nữ nhân. Nữ nhân đó hắn không thể nào nhìn thấy mặt dù đứng ở khoảng gần. Còn Băng Băng, ôm cả nữ nhân đó, miệng luôn gọi là di nương. Cách Băng Băng một khoảng gần, là người nam nhân trung niên đang bị thương rất nặng. Và một kẻ áo đen đang cầm kiếm đi về phía Băng Băng.

Hắc y nhân đó đến gần Băng Băng, giờ kiếm muốn chém nàng. Minh Nhật thấy vậy đến muốn can kiếm đó của hắc y nhân. Nhưng khi kiếm của hắc y nhân chạm người hắn, đột nhiên xung quanh tối thui. Minh Nhật thấy xung quanh toàn màu đen thì chạy bừa một hướng. Hắn phải nhanh lên, nhanh chóng tìm ra Băng Băng nếu không thì cả hắn và nàng sẽ chết.

Đi một lúc lâu, cuối cùng Minh Nhật thấy một tia sáng. Hắn chạy thật nhanh đến tia sáng đó. Lúc này, khung cảnh của hắn lại thay đổi sang một hang động khác. Trong hang động đó có những viên dạ minh sáng mờ mờ, làm cho hang động thêm mờ ảo. Minh Nhật đi thật sâu vào trong hang động đó, thấy bên trong cũng chỉ mờ mờ như vậy. Khi đến điểm cuối của hang động, hắn thấy nơi đây như một căn phòng vậy. Nơi đây có đầy đủ mọi thứ. Trên chiếc giường gỗ, nơi đó có một người đang ngồi úp mặt vào hai đầu gối. Đó chính là Băng Băng.

Minh Nhật bước đến, nhẹ nhàng ngồi lên giường gỗ, ôm lấy Băng Băng. Băng Băng vốn đang chìm trong nỗi đau cùng với nỗi bất lực và tự trách. Nếu năm đó, nàng không đi chơi, chắc chắn khi hắc y nhân đó đến, di nương sẽ không bị sao. Nếu năm đó nàng học thêm vài kiến thức về y thuật, chắc chắn giờ này di nương đang ở đây cùng nàng. Nếu năm đó... và rất nhiều điều mà Băng Băng hối hận.

Lúc này, nàng cảm thấy mình được một vòng tay ôm lấy, cảm nhận được hơi ấm làm nàng cảm giác an toàn và bình yên. Nàng giờ tay ra, ôm lấy Minh Nhật.

“Băng Nhi, nên tỉnh dậy rồi” Minh Nhật nói.

“Hà” Băng Băng giật mình vì câu nói, nàng ngẩng đầu lên nhìn người đang ôm nàng. Thấy Minh Nhật, nàng ngạc nhiên nói “Nhật, sao chàng lại ở đây?”

“Ta đến đánh thức nàng dậy” Minh Nhật nói.

“Đánh thức? Nhật, chàng nói gì lạ vậy?” Băng Băng vẫn không hiểu Minh Nhật đang nói gì. Chẳng lẽ, tất cả việc nàng chứng kiến từ nãy đến giờ chỉ là mơ.

“Băng Nhi, nàng hãy tỉnh lại đi, mọi người rất lo cho nàng đó. Nếu bây giờ nàng không tỉnh lại thì nàng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa đó” Minh Nhật nắm chặt hai vai Băng Băng, nhìn thẳng vào mắt nàng nói.

Nghe vậy, Băng Băng nở một nụ cười thê lương, đôi mắt ửng nước, nàng nói “Không tỉnh lại, vậy cũng tốt, vậy cũng tốt”. Nàng không tỉnh lại, vậy thì nàng sẽ được gặp di nương. Nàng sẽ không phải sống trong lo lắng và thù hận. Nàng mệt mỏi lắm rồi.

“Băng Nhi, nàng nói gì vậy, nàng không tỉnh lại thì nàng và ta sẽ chết. Nếu nàng chết, mọi người sẽ rất đau lòng. Nàng hãy nhắm mắt nhìn mọi người đau khổ sao?” Minh Nhật tăng lực đạo trên tay làm Băng Băng cảm thấy đau. Nhưng nàng không để tâm, nàng nhìn Minh Nhật, hai hàng nước mắt rơi xuống. Nàng nói “Nhật, ta mệt mỏi lắm rồi, ta sợ nữa, ta muốn được nghỉ ngơi”

“Được, nếu nàng mệt, hãy dựa vào vai ta. Còn khi nàng sợ, vậy thì đừng sợ, bổn vương ở đây. Ta sẽ bảo vệ nàng, thay nàng tạo một bầu trời để nàng có cảm giác an toàn khi ở trong đó. Ta sẽ nắm tay nàng, cùng nàng bước đi” Minh Nhật ôm Băng Băng vào lòng, thâm tình nói.

Băng Băng nghe thấy vậy, ôm chặt lấy Minh Nhật. Nàng thật là may mắn. Nàng có một nam nhân yêu nàng như vậy, vậy thì nàng cần gì hơn. Bàn tay to lớn của Minh Nhật đều đều vỗ vỗ lưng Băng Băng. Nói “vậy, bây giờ nàng đã muốn tỉnh chưa, mọi người đang chờ nàng với ta đó”

“Được, nếu chàng muốn, ta đều nghe theo chàng” Băng Băng nói.

“Được, vậy, nàng nhắm mắt lại, đếm đến ba chúng ta sẽ tỉnh lại” Minh Nhật nói. Không biết đã qua bao nhiêu thời gian rồi, chắc mọi người lo lắng đây.

Đúng như Minh Nhật nghĩ, mọi người rất lo lắng cho hai người. Và thời gian đã trôi qua hai ngày rưỡi rồi. Nếu hết hôm nay, Băng Băng mà không tỉnh lại thì cả Minh Nhật và Băng Băng cũng sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Mấy ngày nay, mọi người cũng đã rất mệt mỏi rồi. Bây giờ, tất cả mọi người đều tụ tập trong phòng của Băng Băng. Trúc Chi tựa vào vai Hạo Nhiên ngồi dưới đất ngủ, Lan Nhi Tinh Nhi cũng tựa vào vai Hoả Phi Ưng và Trần Long ngồi dưới đất chợp mắt. Trần Linh Linh gối đầu lên đùi Trần Linh Đang ngủ còn Trần Linh Đang thì ngồi tựa vào tường nhắm mắt. Ngũ Sắc thú làm ổ trên vai Trần Linh Đang xù lông lên ngủ. Đưa một người vào tâm ảnh của người khác tiêu hao hai phần ba linh lực của nó nên bây giờ nó phải ngủ bù. Từ Mặc ngồi ôm hòm thuốc của mình ngủ. Hữu Ảnh Hồng Ảnh đứng tựa người vào tường nhắm mắt. Dù nhắm mắt nhưng ý thức của hai người rất thanh tỉnh. Còn đôi Tiểu Bạch và Hoang Mãnh Thú thì bây giờ đang mỗi con một người, nằm trên bụng của chủ nhân của mình ngủ. Nhưng một tý hai bọn chúng lại đồng loạt mở mắt nhìn chủ nhân của mình xem họ tỉnh chưa. Trần Tiên Sinh và Trần phu nhân thì lo chuyện đại hội nên tối hai người họ mới đến đây một chút.

Minh Nhật mở mắt, nhất thời chưa thể thích nghi với ánh sáng nên đưa tay ra che mắt. Hành động của hắn đánh thức hai con thần thú, ma thú và thêm Hữu Ảnh Hồng Ảnh. Hữu Ảnh cung kính đến bên giường nói “Mừng vương gia tỉnh lại”

“Hữu Ảnh, mấy ngày rồi” Minh Nhật chớp chớp để cho ánh mắt mình thích nghi với ánh sáng, lạnh lùng hỏi.

“Dạ, bây giờ là giờ mùi (13 – 15 giờ), hết hôm nay là tròn ba ngày” Hữu Ảnh nói.

“Ta vào đó lâu vậy sao” Minh Nhật chống tay ngồi dậy. Hoang Mãnh thú thấy chủ nhân ngồi dậy thì nhảy lên vai hắn, không quên dụi dụi vài cái rồi nằm vắt ngang trên vai hắn. Tiểu Bạch thấy Minh Nhật tỉnh lại mà chủ nhân vẫn chưa tỉnh, nó lập tức đứng lên, đến trước mặt Minh Nhật nói “Sao chủ nhân ta chưa tỉnh lại?”

“Rồi nàng sẽ tỉnh” Minh Nhật lạnh lùng nói. Lúc này, Băng Băng “Úm...” một tiếng khiến mắt Tiểu Bạch sáng lên. Nó nhảy về phía cổ nàng, dụi dụi làm nũng với nàng.

Băng Băng cảm thấy có cái gì đó mềm mềm ở cổ, mở mắt ra nhưng nhất thời mắt chưa thể thích nghi với ánh sáng nên nàng nâng tay lên che. Nhưng tay đưa ra, chưa đến mắt thì đã nằm trong một bàn tay to khác, cùng với đó là giọng nói trầm thấp quen thuộc mang theo phần sùng nịnh vang lên “Băng Nhi, nàng đã tỉnh lại”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bổn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vòng hai – Gây thù với Vô Tà cung

Hôm nay Trần gia trang rất náo nhiệt, còn náo nhiệt hơn cả mười ngày trước. Vì sao ư? Tất nhiên vì hôm nay là ngày chọn ra tân minh chủ rồi. Các vị anh hùng hảo hán, sau ba ngày từ rừng U Linh ra, không có người nào lảnh lặn cả. Nhưng cũng không phụ kì vọng của Trần minh chủ, trước khi ánh trăng của ngày thứ ba lên cao, cuối cùng cũng có đủ hai mươi bốn người cầm dải lụa đỏ đến báo danh. Và như vậy, vòng một của Đại hội võ lâm kết thúc tại đây. Bây giờ, mọi người đang rất háo hức đợi vòng hai của Đại hội. Vòng hai này là phần đặc sắc nhất.

Vòng hai của Đại hội võ lâm được tổ chức ở trung tâm Trần gia trang. Vì Trần gia trang là nơi ở ẩn cho các vị anh hùng nên khi tu sửa lại nơi đây, Trần minh chủ đã cho xây một đài tỷ thí ngay gần Trần phủ. Đài tỷ thí đó, bình thường là nơi cho các đứa trẻ luyện tập. Vì vậy, nơi đây có đầy đủ tất cả các loại vũ khí bằng gỗ. Nhưng hôm nay là dịp đặc biệt, nên đài tỷ thí nghiêm nhiên trở thành nơi thi đấu của hai mươi bốn vị chủ nhân của dải lụa đỏ. Hôm nay, nơi này chật ních người, có khi chen cũng không có khe hở để chen. Có người còn trèo lên cây, có người còn trèo lên cả nóc nhà để tiện theo dõi trận tỷ thí, hơn nữa, còn có người...ngồi lên đầu nhau nữa. Khung cảnh thật...là hỗn loạn.

Bên trái đài tỷ thí, đối diện Trần phủ có một tiểu đình, trong đó có hai chiếc ghế và chiếc bàn làm bằng gỗ thượng hạng. Nơi đó có hai người Trần minh chủ và Trần minh chủ phu nhân đang an tọa. Về phía hai bên của tiểu đình, một hàng ghế cho các anh hùng hảo hán chủ nhân của dải lụa đỏ. Đám người Băng Băng cũng ở đó.

Hôm nay, Băng Băng vẫn dùng áo trùm nên không ai thấy dung mạo của nàng. Nàng ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn cứ nghĩ rằng nàng đang ngồi im theo dõi trận tỷ thí này. Nhưng thực chất, nàng đang...nhắm mắt dưỡng thần. Điều này không thể trách nàng nha, ai bảo hai vị trên đài tỷ thí kia quá nhạt nhẽo. Đánh nhau mà cứ như múa kịch, làm nàng nhìn đến mệt mỏi a.

Ngồi bên tay trái của Băng Băng, Minh Nhật bây giờ rất thông thả đùa nghịch tay của nàng. Hai người đang tỷ thí trên kia quá chán, mà hắn cũng chẳng có hứng thú. Thà hắn nghịch tay Băng Nhi còn thú vị hơn. Hữu Ảnh Hồng Ảnh thì đứng đằng sau Minh Nhật, cảnh giác cao độ bảo đảm an toàn cho Minh Nhật. Tiểu Bạch và Hoang Mãnh thú đang nằm trong áo trùm của Băng Băng ngủ. Thông cảm, bọn chúng không có hứng thú xem loại người đánh nhau. Lan Nhi Tinh Nhi thì trực tiếp ngáp ngắn ngáp dài. Hai nàng đang không biết hai người trên kia làm sao mà có được dải lụa nữa. Trần Long thì ngồi nghịch tóc Tinh Nhi giải sầu. Hoả Phi Ưng ngồi bóc vỏ hoa quả cho Lan Nhi ăn. Xem hai cái tên trên kia, thà hắn ngồi tâm bồ cho Lan Nhi của hắn còn hơn.

Trúc Chi ngồi dựa vào vai Hạo Nhiên, chơi đùa với Phượng Nhi của nàng. Mấy hôm trước, khi nhìn thấy Ngũ Sắc thú, cùng cấp bậc với Phượng Nhi của nàng biến nhỏ trông rất đáng yêu. Vốn nàng chỉ sinh lòng hiếu kì không biết Phượng Nhi của nàng biến nhỏ thì sẽ như thế nào. Ai ngờ, khi nó biến nhỏ, nàng thích quá nên đã yêu cầu Phượng Nhi duy trì hình dạng này. Hạo Nhiên phát phát thiết phiến, thỉnh thoảng sẽ lấy thiết phiến che mặt...ngáp. Aizzzz...có bảy đôi lên tỷ thí mà hắn chưa thấy đôi nào nổi bật cả. Mấy người đó làm thế nào để lấy được dải lụa vậy?

Còn cái khung cảnh nhốn nháo trèo cây, leo nóc nhà...thì nằm ra tám chuyện với nhau. Những người dưới đài thì ngồi tùm năm tùm ba nói chuyện. Trong tiểu đình, Trần minh chủ và Trần minh chủ phu nhân dù rất nhàm chán nhưng không thể nào làm mất hình tượng nên cố gắng ngồi xem. Không có ai biết, hai người phải cầu đầu mình bao nhiêu lần để tránh buồn ngủ nữa. Thật là nhàm chán mà...

Cuối cùng, khi trận đấu thứ 7 kết thúc, tất cả mọi người, chẳng ai có tinh thần cả theo dõi ai là người thắng cuộc cả.

Khi công bố người thắng xong, người chủ trì nói ra tên hai người tiếp theo tỷ thí với nhau. Trận tiếp theo là Vô Tà cùng đấu với Phong Thiên quốc. Trúc Chi nghe thấy Quốc gia mình được nhắc đến, tinh thần đang uể oải, bỗng chốc hưng phấn lên. Nàng đứng lên, nhìn về phía Minh Nhật nói “Đại huynh, trận này để Chi Nhi lên đấu nha, Chi Nhi nhàm chán lắm rồi”

“Tuỳ muội” Minh Nhật lạnh lùng phun ra hai từ, không để ý nghịch ngón tay Băng Băng tiếp. Ngón tay của Băng Nhi thật đẹp nha.

Được sự đồng ý của Minh Nhật, Trúc Chi để Phượng Nhi đứng lên tay cầm ghế nàng ngồi, nghiêm mặt nói “Phượng Nhi, ngươi không được nhúng tay vào”

“Chíp...chíp...chíp...(vâng, chủ nhân)” Phượng Nhi gật đầu nói.

Xong xuôi, Trúc Chi vận khinh công bay lên đài tỷ thí. Lúc này, trên đó đã có một nam nhân đang đứng. Nam nhân đó, tóc búi lên gọn gàng, y phục màu trắng rất trang nhã, tay cầm thiết phiến quạt quạt. Cả người hắn toát lên một vẻ thuần khiết, sạch sẽ. Nhưng trên khuôn mặt của hắn lại đeo một chiếc mặt nạ che một nửa bên kia khuôn mặt. Đôi mắt híp dài của hắn hiện lên vẻ gian xảo. Thật uống phí cho cái khí chất kia.

Trúc Chi khi lên, nàng đánh giá tên nam nhân đó một chút, hắn cũng im lặng đánh giá nàng. Hôm nay Trúc Chi không mặc bộ dạ hành đồ mà một thân dạ hành lam y. Mái tóc dài của nàng được buộc lên bằng dây lụa lam. Bên hông vắt một thanh bảo kiếm. Trúc Chi bây giờ, mất đi vài phần quyền rũ nhưng thêm vào đó là mấy phần khí chất của nữ hào hán.

Một lúc sau, nam nhân kia lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này. Hắn nói “Tại hạ họ Vô tự Nhai, xin hỏi danh tính cô nương”

“Ta là Trần quốc công chúa Phong Thiên Trúc Chi” Trúc Chi trả lời. Lời nói của nàng thể hiện phong thái cao quý của hoàng gia. Dù từ nhỏ nàng đã cùng nãi nãi rời xa hoàng cung, đến cái nơi nhạt nhẽo, hoang vắng kia. Nhưng nàng vẫn có phong thái, khí chất của một công chúa cao quý nên có. Có lẽ phong thái này được di truyền từ nãi nãi và mẫu hậu của nàng.

“Oh...thì ra là công chúa, vậy thì Vô Nhai ta phải nhẹ tay thôi, không nhờ tay làm công chúa bị thương thì ta xót lắm. Hay trận này không cần đánh, nàng theo ta về làm nương tử, có được không?” Vô Nhai vô lại nói.

“Mơ tưởng, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga. Ngươi nhìn lại mình đi, ngươi còn không bằng một góc móng tay của đại huynh và nhị huynh của ta. Bảo ta theo ngươi...hừ...ấu trĩ” Trúc Chi khinh thường hừ mũi. Vô Nhai này không phải là xấu. Nhưng đôi mắt của hắn lại rất gian xảo. Nàng không có thiện cảm với hắn.

“Vậy thế này nha, ta với nàng đánh, nàng thắng, Vô Nhai ta sẽ làm ba điều cho nàng. Nhưng nếu nàng thua, nàng nên chuẩn bị làm nương tử của ta ha” Vô Nhai cợt nhả nói.

“Ngươi không cần nói nhiều, bản công chúa không thua ngươi đâu” nói xong, Trúc Chi rút kiếm lao về phía Vô Nhai.

Vô Nhai thấy nàng lao về phía mình thì chỉ đứng yên phát phát thiết phiến. Đến khi mũi kiếm chỉ cách hần một khoảng gần, đột nhiên Vô Nhai lắc người né tránh. Thấy kiếm của mình đâm hụt, Trúc Chi nhún nhuyển lắc người bám theo sát hần. Hai người cứ người đuổi ta né. Dần dần, những người đang còn đang chán nản vì những trận đấu trước, bây giờ đều chú tâm theo dõi trận đấu này.

Dần dần, từ không khí uể oải, bây giờ trở nên náo nhiệt hẳn lên. Ta hò, người hét cổ vũ, thật là nhộn.

Trên đài tỷ thí, Vô Nhai mất thấy kiếm của Trúc Chi bám sát hần. Nàng đuổi không một nhưng hần tránh một lăm rồi. Lần này không tránh nữa, Vô Nhai lấy thiết phiến lên chặn thanh kiếm hướng về phía mình. Mọi người thấy vậy, nghĩ rằng thiết phiến sẽ bị thanh kiếm kia đâm thủng. Nhưng không, thanh kiếm khi chạm đến thiết phiến thì nó như một dải lụa uốn cong rồi bật ra. Trúc Chi vì lực đẩy của kiếm nên bị đẩy lùi về đằng sau. Nàng đập mạnh bàn chân xuống để mình không bị đẩy lùi nữa. Nhưng không hề cho nàng đứng vững, Vô Nhai đã tiến lên ra chiêu với nàng. Trúc Chi thấy vậy thì vội vàng tránh đi một chiêu này. Nhân lúc này, nàng vung kiếm hướng về phía Vô Nhai. Lần này, trận đấu mới chính thức lên cao trào.

Băng Băng đang nhắm mắt dưỡng thần nhưng vì ồn ào quá nên phải mở mắt ra. Đập vào mắt nàng là trận đấu thú vị. Nàng biết, Chi Nhi võ công được xếp vào hàng cao thủ rồi. Nhưng khi nhìn nam nhân kia, Băng Băng thoáng nhíu mày. Sao Chi Nhi lại đấu với cung chủ Vô Tà cung. Trên giang hồ, danh tiếng của hần không được tính là tốt. Gian xảo, ác độc hơn nữa còn là một tên hái hoa tặc. Nữ nhân nào rơi vào tay hần chắc chắn sẽ bị huỷ hoại. Vô Nhai này vốn đã là cái gai trong mắt mọi người. Nhưng vì một thân võ công cao cường và giỏi về dùng mưu nên không ai có thể trừng trị hần.

Trên đài tỷ thí, hai người đang đánh nhau rất hăng say. Nhưng Trúc Chi lại chiếm ưu thế hơn. Mất thấy mình gần thua, Vô Nhai động tay áo, một thanh thủy chu xuất hiện. Nhân lúc Trúc Chi không chú ý, hần giơ tay lên, hướng đai lưng của nàng mà cắt. Trúc Chi vì không kịp đề phòng nên đai lưng bị đứt. Mất thấy y phục của mình sắp bung ra, tâm nàng thoáng hoảng hốt. Ở đây có hàng trăm người, nàng là Trần quốc công chúa cảnh vàng lá ngọc. Nếu hôm nay, ở đây nàng bị vũ nhục thì cả đời này của nàng đừng mong gả đi.

Lúc mọi người nghĩ rằng sẽ thấy nội y nữ nhân, đột nhiên một bóng dáng màu trắng chợt xuất hiện bên cạnh Trúc Chi. Trên người Trúc Chi lúc này nhiều hơn một chiếc áo chùng. Nhìn sang người bên cạnh, Trúc Chi ửy khuất kêu lên “Tiểu Băng Băng, tên đó vũ nhục Chi Nhi”

“Chi Nhi ngoan, xuống dưới kia đi, để ta trả thù cho muội” Băng Băng dịu dàng nói. Trúc Chi nghe thấy vậy, vội khinh công đi xuống chỗ của mình. Nàng tin tưởng Tiểu Băng Băng của nàng sẽ cho hần ta một trận nhớ đời.

Tất cả mọi người, khi nhìn thấy dung nhan của Băng Băng, ai cũng đều hít một ngụm khí lạnh. Trời đất, tiên nữ hạ phàm. Hôm nay Băng Băng vận bộ bạch y thêu hoa Tuyết Liên như thường, ống tay dài rộng để Tiểu Bạch chui trong đó. Hôm nay tay áo nàng ngoại lệ có thêm Hoang Mãnh thú nên có hơi nặng. Mái tóc óng mượt buộc một nửa bằng dải lụa trắng, một nửa tùy ý thả ra. Làn da trắng hồng, đôi mắt to tròn, đôi môi nhỏ nhắn, đỏ hồng làm người ta yêu thích chỉ muốn cắn. Ở nàng toát ra khí chất thanh cao, lạnh nhạt như đoá Tuyết Liên.

Khi dung nhan của nàng hiện ra, có người si mê, có người ghen tỵ, có người thì trầm ngâm nghĩ ngợi. Họ cảm thấy hình như đã gặp nữ tử này ở đâu rồi.

Khi thấy Trúc Chi đi xuống đài tỷ thí, Vô Nhai không thèm để ý, nhìn Băng Băng, ánh mắt hiện lên vẻ si mê, phát thiết phiến cột nhà nói “Mỹ nhân, nàng là muốn thay vị công chúa kia làm nương tử của ta sao? Vậy không sao, ta rất chiều lòng mỹ nhân”

“Hừ, muốn lấy ta, nằm mơ. Chi Nhi là muội phu của ta” Băng Băng lạnh lùng nói.

“Muội phu? Mỹ nhân nàng đã có phu quân rồi sao? Thật là đáng tiếc. Nhưng không sao, Vô Nhai ta không ngại nàng có phu quân, nàng theo ta, ta cho nàng hưởng vinh hoa phú quý cả đời không hết” Vô Nhai nói

“Hừ, muốn ta bỏ phu quân theo người, người không xứng” Băng Băng hừ lạnh nói. Vàng bạc của nàng có thể so với ngân kho của một tiểu quốc gia rồi, từng đó nàng dùng mấy đời cũng chưa có hết. Với lại, Nhật của nàng là cao thủ trong cao thủ. Vô Nhai này mang ra so với chàng, có khi không được cái móng tay.

Minh Nhật ở dưới, khi thấy dung nhan của Băng Băng lộ dưới mặt tất cả mọi người, mày kiếm thoáng nhíu lại. Dung nhan của Băng Nhi chỉ có hần mới có thể ngắm, những người khác không có quyền. Đến lúc nghe Vô Nhai nói nàng bỏ hần đi theo hần ta, một cỗ tức giận xông lên làm cho hần chỉ muốn dùng một chưởng đánh chết tên Vô Nhai đó. Nhưng khi nghe câu nói của Băng Băng, hần như được ngâm trong mật vậy. Thật là ngọt.

Lan Nhi Tình Nhi thì lắc đầu tiếc thương cho một con người xấu số chộc phải tiểu thư của hai nàng.

Trên đài, Vô Nhai nghe Băng Băng nói, không giận, ngược lại cười rất tươi. Hần nói “Được, bây giờ đặt cược, như lần trước ta nói với Trúc Chi công chúa, nếu ta thắng, mỹ nhân theo ta về làm nương tử của ta, còn nếu ta thua, tùy nàng xử lý”

“Được. Theo ta thấy, người rất thích thoát y của người khác đúng không?” Băng Băng đeo bao tay vào, vừa lấy dây lụa ở ngang hông ra, lạnh nhạt nói.

“Đúng, thì sao?” Vô Nhai nghi ngờ hỏi Băng Băng. Thoát y có liên quan gì đến trận tỷ thí này?

“Được, vậy hôm nay, ta sẽ cho người nếm thử cảm giác thoát y” nói xong, chưa để Vô Nhai chuẩn bị, Băng Băng điều khiển dải lụa đánh về phía Vô Nhai. Vô Nhai thấy nàng đột ngột ra chiêu thì hoảng hốt tránh đi. Tưởng rằng dải lụa này chỉ là món đồ trang trí của nữ nhân. Ai ngờ, dải lụa như có linh tính, bám lấy hần không tha. Vô Nhai tránh bên này, dải lụa sang bên này, hần tránh bên kia, dải lụa sang bên kia. Nói chung là Băng Băng chỉ đứng một chỗ điều khiển dải lụa còn hần gần như chạy quanh đài.

Đến lúc hần thấy mình bị vây tứ phía, không còn cách nào khác, Vô Nhai sử dụng thanh thủy chu vừa này, ý muốn cắt đôi dải lụa để tránh thoát. Nhưng ai ngờ, hần có làm gì đi nữa, dải lụa rất kiên cố, không dễ dàng cắt. Một lúc sau, mọi người chỉ thấy Vô Nhai bị bọc trong dải lụa màu trắng, chỉ hở cái

đầu ra. Hắn cố gắng đẩy dựa, cố gắng tìm đủ mọi cách nhưng dải lụa này rất chắc chắn, làm thế nào cũng không đứt được.

Băng Băng thấy Vô Nha bị trói lại, lạnh nhạt nói “Vô ích, dải lụa của ta, dù là thanh kiếm tốt nhất cũng không có làm đứt nó được, huống chi là một thanh thủy chủ bình thường. Bây giờ, ta sẽ cho ngươi biết thoát y có cảm giác như thế nào”

Nói xong, Băng Băng động dải lụa một cái rồi thu hồi dải lụa về. Khi nàng thu dải lụa về, Vô Nha vẫn như vậy xuất hiện trước mặt mọi người, không có xú thương tổn nào. Nhưng chưa kịp để mọi người ý kiếm gì thì từng mảnh từng mảnh vải trên y phục của Vô Nha rơi xuống. Đến khi rơi hết chỉ chừa lại nội y bên trong, Vô Nha mới biết chuyện gì xảy ra. Hắn tức giận vận khinh công bay về phía chỗ người của mình, lấy áo choàng che thân thể lại. Thật là mặt mũi của hắn bị á tiện nhân này phá hủy hết rồi. Rồi sẽ có ngày hắn mang á ta đặt dưới thân để hành hạ, trả thù cho mối nhục hôm nay.

Khi bóng dáng của Vô Nha và đoàn người Vô Tà cung đi xa, mọi người mới định thần lại. Rồi một, hai và một khoảng trời rộn lên những tiếng cười. Băng Băng không đợi người chủ trì công bố kết quả đã vận khinh công đi về chỗ của mình ngồi.

Khi nàng vừa xuống đến nơi, Trúc Chi chạy ra, ôm nàng một cái thật chặt, miệng nói “Tiểu Băng Băng của muội là giỏi nhất a, Chi Nhi thích Tiểu Băng Băng nhất”

Băng Băng dù khó chịu vì bị ôm đột ngột nhưng nàng vẫn không có đẩy Trúc Chi ra. Tưởng rằng nàng sẽ bị ôm đến tối thì đột nhiên, Trúc Chi bị một lực kéo ra khỏi Băng Băng. Cùng lúc đó, Băng Băng rơi vào vòng ngực quen thuộc, trên đỉnh đầu còn vang lên câu nói vừa lạnh lại vừa bá đạo của Minh Nhật. Hắn nói

“Băng Nhi là của ta, không cho muội ôm nàng như vậy” Lời nói của Minh Nhật mang theo cả sự bướng bỉnh của tiểu hài tử khi bảo vệ món đồ mình thích vậy. Thật là đáng yêu mà.

Trúc Chi thấy Minh Nhật hành động như vậy thì chu môi lên oán “đại huynh, huynh thật là bá đạo nha, Chi Nhi chỉ ôm tẩu tẩu một chút đã bị huynh đồ nguyên cả bình dấm vào người muội rồi. Thật là đáng ghét mà”

“Muội nói thêm câu nữa, ta lập tức tìm phu quân cho muội” Minh Nhật trầm giọng

cảnh cáo.

“Hừ...” Trúc Chi hừ một cái rồi giận dỗi về chỗ ngồi. Thật đáng ghét mà. Ngày trước cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Thật chán.

Băng Băng một bên chứng kiến hai người “chiến tranh” vì nàng, trên trán của nàng xuất hiện ba đường hắc tuyến. Bộ nàng là món đồ chơi sao? Sao mà hai người đó trẻ con vậy? Trúc Chi công chúa trẻ con nàng còn không để ý. Nhưng, tại sao phu quân của nàng cũng vậy. Thật là đau đầu à.

Thấy chiến tranh của hai người cũng đã hết, Băng Băng mặc cho Minh Nhật ôm về chỗ. Nhưng khi nàng chưa có ngồi nóng ghế, đột nhiên, phía khán giả, có một người nói to lên. Nghe thấy người đó nói, cả người nàng cứng lại.

“A...ta nhớ rồi, vị bạch y nữ tử kia là Huyết Từ thần y. Mấy ngày nàng còn tỷ thí với một vị nữ tử thanh lâu khiêu chiến với nàng” Người đó nói to đến nỗi, không khí đang ồn ào cũng im ngắt lại. Cảm thấy sự quá thò của mình, người đó ngại ngùng cúi gầm mặt xuống, cố gắng thu điểm lại hơi thở, cố gắng làm cho mình không tồn tại. Thật là xấu hổ chết đi được.

“Hả, người đó là Huyết Từ thần y đi không thấy người, đến không thấy bóng đó sao? Không biết hôm nay ta gặp phải cái vận tốt gì mà được diện kiến dung nhan của nàng. Thật là may mắn mà” vị hảo hán A cao hứng nói.

“Huyết Từ thần y thật tựa như tiên nữ hạ phàm. Thật là xinh đẹp mà” vị hảo hán B say mê nói.

“Hả, tại sao Huyết Từ thần y lại là nữ, trái tim của ta đã trót trao cho người đó rồi. Thật là đau lòng mà” nữ hảo hán C nói.

....

Chỉ trong một khắc, không khí của nơi tỷ thí náo nhiệt hẳn lên. Nguyên nhân là do Huyết Từ thần y – Băng Băng gây nên. Thanh âm náo nhiệt đến nỗi, Tiểu Bạch và Hoang Mãnh thú ngủ trong tay áo của nàng cũng khó chịu chui ra. Tiểu Bạch không để ý điều gì, chấy lên vai Băng Băng “Chi...Chi...” kháng nghị. Nó định nói nhưng chủ nhân không cho nó nói. Vì vậy nó chỉ có uý khuất kêu “Chi...Chi...”.

Nhưng Hoang Mãnh thú thì không như vậy. Vì nó sống trong rừng U Linh, nơi nó là nhất nên nó hình thành tính khí thích làm theo ý mình, không vừa ý là nói. Vì vậy, khi rời khỏi tay áo Băng Băng, giọng nói mang theo nét trẻ con cất lên. Giọng nói không lớn không nhỏ nhưng lại thành công làm mọi người im bật. Nó nói “IM LẶNG”

Mọi người nhìn nhau ngạc nhiên. Đó, đó, linh thú, con linh thú kia nó nói. Con linh thú kia, nó nói. Trời ạ...

Trần minh chủ và Trần minh chủ phụ nhân cũng ngạc nhiên không kém. Nó đã tu luyện đến cấp bậc nào rồi. Thật là kì diệu...

Hoang Mãnh thú là Ma thú chí tôn, tất nhiên nó nghe được loài người thấp kém kia đang nghĩ và nói gì. Nó nhìn giống linh thú lắm sao? Nó giống linh thú ở điểm nào?

Lúc Hoang Mãnh thú đang định mở miệng lần nữa thì miệng nó bị tiểu móng vuốt của Tiểu Bạch bịt miệng nó lại, không cho nó nói. Hoang Mãnh thú tức giận muốn thoát nhưng mãi không lòi được tiểu móng vuốt kia ra. Nó định biến to, nhưng chưa kịp thực hiện, một thanh âm lạnh lùng vang lên trong đầu

nó. Đó là giọng của chủ nhân. “Ngồi im cho ta”.

Hoang Mạnh thú, trời không sợ, đất không lo. Nhưng riêng chủ nhân của nó là nó nghe theo từng câu, không dám cãi lại. Hoang Mạnh thú hàm hàm tức giận ngồi bệt trên đùi Băng Băng, không thèm làm gì nữa.

“Các vị anh hùng hào hán xin yên lặng, Trận tỷ thí của chúng ta vẫn còn” im lặng

một lúc, người chủ trì cất cao giọng nói. Mọi người nghe vậy thì im lặng theo dõi trận tỷ thí tiếp theo, nhưng vẫn len lén nhìn về phía Băng Băng.

Khi thấy mọi người đã im lặng, người chủ trì hài lòng nói “trận trước, Phong Thiên quốc thắng. Trận tiếp theo là Hoả cung đấu với Trần gia trang”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hỏa linh hồ - Thủy linh hồ

“Hả, đấu với Trần gia trang? Hỏa cung ta? Lan Nhi, làm thế nào ta cũng không được nha. Trần nhị tiểu thư là hảo tỷ muội của nàng, Trần đại thiếu gia là tỷ phu tương lai của nàng. Trần tam tiểu thư... haizz... ta không đấu với con nít. Nhưng nếu ta không lên đấu, lúc trở về phụ thân chắc chắn sẽ trách phạt, cho là ta không có khí phái nam nhi. Lan Nhi, thật là đau đầu a!” Nghe chủ trì đọc xong, Hỏa Phi Ưng hiện ra vẻ mặt đáng thương nhìn Lan Nhi.

Lan Nhi thấy hán làm ra bộ mặt đó thì phì cười. Nàng vuốt vuốt đầu của Hỏa Phi Ưng, cười nói: “Ngươi không phải đau đầu, đã có người lên thay ngươi rồi!”

“Ai nha, bỏn thiếu gia mấy ngày nay vẫn...” Hỏa Phi Ưng nghi hoặc nói. Mấy ngày nay, ai chả biết là hán đi cùng đoàn người Phong Thiên quốc, không hề đi cùng đoàn người hỏa cung. Nhưng khi nhìn lên đài tỷ thí, giọng nói của hán nhỏ dần: “...đi cùng nàng”

Trên đài tỷ thí, một nữ tử mặc y phục không khác gì nữ tử chốn thanh lâu. Chỗ nên hở thì hở, dáng người cực kì quyến rũ. Làn da trắng hồng như mời gọi người ta đến thưởng thức. Bất quá dùng một chiếc khăn sa che đi khuôn mặt của bản thân. Dù đám nam nhân vô cùng tiếc nuối vì không được chiêm ngưỡng khuôn mặt của đại nữ nhân. Tuy nhiên lại vô tình tăng thêm sự quyến rũ cho nàng ta. Tất cả nam nhân nhìn thấy, đều muốn đem nàng đặt dưới hạ thân hành hạ một phen. Đương nhiên cũng có những ngoại lệ không thèm nhìn hoặc nhìn nàng ta với ánh mắt ghét bỏ. Mấy vị nữ hảo hán cùng các vị thẩm thẩm ta một câu, người một lời đều là nói Hỏa cung không biết là chốn lầu xanh hay nơi như thế nào mà lại có thể nuôi ra một nữ tử như thế này... Thật là quá mất mặt.

“Hả, sao nàng ta lại ở đây? Biết vậy bỏn công tử vớt dải lụa đi cho rồi. Thật là, ta làm nàng ta hường!” Hỏa Phi Ưng bĩu môi lầm bầm.

“Phi Ưng, như vậy cũng tốt nha, như thế này, ngươi vừa không bị mắng, lại vừa không phải khó xử nên làm như thế nào. Điều bây giờ ngươi cần làm là quan sát trận đấu a.” Lan Nhi khoanh tay trước ngực, cười khinh thường nhìn Hỏa Uyển Hình trên đài tỷ thí. Che mặt như kia, xem ra là nàng ta bị hủy dung thật rồi. Dù vậy, nàng ta có vẻ vẫn giữ được phong cách của nữ tử lầu xanh đó nha. Thật là cao siêu.

“Lan Nhi của ta thật là thông minh” Hỏa Phi Ưng cười nói. Xong hán lại tiếp tục bóc trái cây bón cho Lan Nhi ăn.

Trần Linh Đương thấy người tới là ai, cười lạnh trong lòng. Nàng ta xứng thi đấu với nàng sao? Một nữ tử dâm đẳng, võ công còn thua xa đám tiểu hài tử ở đây, xứng đáng đấu với nàng sao? Thật xi nhục cho thân võ công của nàng mà. Nhưng không đánh không được. Như vậy thì... nàng sẽ xả hận cho ân nhân của Linh Linh.

Không nghĩ nhiều, Trần Linh Đương phi thân lên đài tỷ thí, nhếch mép khinh thường nói “Ngươi, võ công còn không bằng một đứa tiểu hài tử ở Trần gia trang mà cũng muốn lên đài tỷ thí với Trần gia trang ta. Ta nên khen ngươi cam đảm hay nên bảo ngươi ngu ngốc a”

Mọi người nghe thấy liền nhếch khóe miệng cười đồng tình. Thì ra chỉ là một cái bình hoa. Không ở nhà mà học tam tòng tứ đức mà lại chạy đến đây tỷ thí. Thật là ngu xuẩn mà.

“Hừm, bốt xàm ngôn, bỏn tiểu thư ta hôm nay thi đấu võ công chứ không phải võ miệng!” Hỏa Uyển Hình tức giận nói. Giọng nói như tiếng cò cảm thu hút người ta như vậy mà lại là một nữ tử tâm địa độc ác, thật đáng tiếc.

“Được, ta muốn xem hôm nay ngươi có bao nhiêu phần buồn cười!” Nói xong, Trần Linh Đương rút cây kiếm bên hông ra, không bỏ võ kiếm, cứ thế hướng Hỏa Uyển Hình đâm đến. Cây kiếm này chỉ là một cây kiếm bình thường, nhưng nó lại rất sắc bén. Vì vậy nàng luôn mang theo bên mình để sử dụng thay cho cây roi.

Mắt thấy thanh kiếm thường kia đến gần, nàng ta lắc người tránh né. Nhưng nàng ta tránh đến đâu, thanh kiếm đều theo sát đến đó. Hỏa Uyển Hình vội rút bảo kiếm ngang hông ra, kiếm ra khỏi bao chặn lấy thanh kiếm của Trần Linh Đương. Tuy vậy ai cũng thấy Hỏa Uyển Hình rõ ràng là đang bị yếu thế trước Trần gia đại cô nương. Trách sao được a! Võ công thì không bằng tiểu oa nhi nơi này, lại bày đặt đánh với đại tiểu thư Trần gia. Đúng thật là ngu ngốc rồi.

Trận đấu trôi qua được hơn một khắc. Trong khi Hỏa Uyển Hình một đến mức muốn ngất thì Trần Linh Đương lại rất ung dung tự tại, đùa giỡn với Hỏa Uyển Hình. Hỏa Uyển Hình vừa mệt lại vừa tức. Nàng lập tức nhắm mắt lại. Khi nhắm lại, trên trán của nàng ta hiện lên một vầng sáng màu đỏ. Vầng sáng đó dần dần bao phủ lấy Hỏa Uyển Hình. Đến khi vầng sáng tan biến đi, bên cạnh nàng ta xuất hiện một con linh hồ, toàn thân đỏ chói. Bộ lông mượt mà, thân hình to bằng một nam nhân cường tráng. Đôi tai nhọn, đôi mắt màu đỏ sáng lung linh.

Mọi người nhìn thấy con hồ ly đỏ đều sáng mắt ra. Đỏ, đỏ không phải là Hồ ly lửa sao? Máu của nó có thể chữa được bách độc. Bất cứ thứ gì trên người Hồ ly lửa đều là thứ trân quý. Tuy nhiên loài hồ ly này đã mất tích từ nhiều năm về trước. Bọn họ không hiểu, vì sao nữ nhân kia lại có nó. Thật không thể tin được.

Hỏa Uyển Hình nghe mọi người hâm mộ cùng ghen tị như vậy, nàng ta rất cao ngạo ngẩng cao đầu. Các người hâm mộ đi, ghen tị đi. Ta có thứ làm cho tất cả đại lục này phải thêm thưởng.

Băng Băng đang ngồi theo dõi trận đấu, thấy Hỏa linh hồ, liền nhếch miệng khinh thường. Ở núi Tuyết Liên của nàng, có loài dược vật trân quý nào mà nàng chưa có gặp qua. Hỏa linh hồ bé nhỏ kia không phải là trân quý. Nó vẫn chưa có trưởng thành. Nếu lấy máu nó để chữa bệnh thì... người lấy sẽ thất vọng lắm. Nhưng, Hỏa linh hồ dù là dược vật nhưng không hề dễ bắt. Nếu máu của nó có thể giải độc thì móng vuốt của nó lại chứa chất kịch độc. Dù Hỏa linh hồ kia còn nhỏ, độc chưa có thể giết người nhưng chỉ cần dính thôi, người đó coi như thành phế vật.

“Băng Nhi, nàng biết con hồ ly kia sao?” Minh Nhật ghé sát vào tai Băng Băng nói.

“Không chỉ biết, mà còn rất hiểu rõ đó!” Băng Băng nhìn Hỏa linh hồ trên kia nói. “Mà vật nhỏ kia không phải là hồ ly, nó là Hỏa linh hồ. Loài vật không thuộc ma linh cũng không thuộc thiên linh. Nhưng nó cũng không phải mấy con linh thú bình thường. Nếu nói theo y dược thì nó được xếp vào hàng dược vật.” Băng Băng giải thích.

“Sư phụ, như vậy là con Hỏa linh hồ kia vô hại rồi!” Trần Linh Linh cao hứng nói.

“Không, nếu là con Hồ ly bình thường thì nó là vô hại. Nhưng đây là Linh hồ, là loài vật từng đứng cùng Ngũ thú trấn thủ. Móng vuốt của Hỏa Linh hồ chứa kịch độc rất biến thái. Tiểu thư đã nghiên cứu nhưng chưa có tìm ra giải dược. Hơn nữa, Hỏa linh hồ đích thực là rất hiếm.” Lan Nhi nói.

“Tại sao nàng lại biết rõ vậy? Chẳng phải nó rất hiếm sao?” Hỏa Phi Ưng nghi hoặc hỏi.

“Hỏa linh hồ có một sở thích rất biến thái. Chúng là mang hệ hỏa, nhưng chúng không ở trong nơi nóng nhất mà chui vào nơi lạnh nhất. Càng lạnh chúng càng thích!” Lan Nhi nói.

“Càng lạnh, càng thích. Đó chẳng phải núi Tuyết Liên sao? Nơi đó là nơi lạnh nhất đó.” Hạo Nhiên nói.

“Đúng, nơi đó là nơi lạnh nhất. Nhưng ta sống trên đó mấy năm rồi, thật sự ta chưa có nhìn thấy một con Hỏa linh hồ nào cả. Ngay cả sư phụ cũng không có phát hiện ra có Hỏa linh hồ sinh sống.” Từ Mặc nói.

“Từ thân y, theo lời của lão quái, ngài ở trên núi mấy năm nhưng tâm của ngài luôn ở dưới núi. Vì vậy, ta hỏi ngài một câu, ngài đã đi hết cả dãy núi Tuyết Liên chưa?” Tinh Nhi ôm ngực dựa vào ghế nói.

“...” Từ Mặc á khẩu không nói được câu gì. Y đúng thật là tâm luôn đặt ở dưới núi. Y muốn nhanh chóng cường hãm để đi tìm phụ mẫu. Nhưng khi xuống được rồi, y được biết rằng hai người đã bị sát hại, song muội của y thì mất tích. Cùng lúc đó, y gặp được Độc vương gia.

“Hỏa linh hồ đó biến thái như vậy, Đương Đương phải làm sao đây?” Trần Linh Linh gấp gáp như ngồi trên đống lửa.

“Mọi vật đều có khắc tinh của nó. Hỏa linh hồ dù có độc đến mấy nhưng lại không độc bằng Thủy linh hồ. Nhưng, Hỏa linh hồ đã quý rồi, Thủy linh hồ còn quý hơn. Đến nay ta chưa có gặp con Thủy linh hồ nào.” Lan Nhi nói.

Trên đài tỷ thí, Trần Linh Đương nhìn con Hỏa linh hồ nhũn mày nghi hoặc. Nữ nhân này muốn đùa nàng sao? Tự nhiên mang ra một con Hồ ly lửa ra. Nàng nên nói nữ nhân này bị điên hay là gặp đến phát điên rồi. Con hồ ly kia, nàng chỉ cần cho một kiếm là nó về với tổ tiên ngay tức khắc.

Nhưng đúng lúc nàng đang suy nghĩ, một giọng nói vang lên trong đầu của nàng. Giọng nói này, làm người nghe say mê, nó mang lại cảm giác thoải mái, mát lạnh. Nói: “Đương Đương, đừng có khinh thường con Hỏa linh hồ đó, phải cẩn thận, đừng để nó làm bị thương.”

“Thủy Nhi, người nói Hỏa linh hồ?” Trần Linh Đương nhũn mày nhìn con Hỏa linh hồ đứng đằng sau Hỏa Uyển Hình. Chẳng nhẽ con vật này là tộc Hỏa linh hồ. Là kẻ thù truyền kiếp của tộc Thủy linh hồ, kẻ thù truyền kiếp của Thủy Nhi sao?

“Đương Đương, hãy triệu hồi ta.” Thủy linh hồ nói.

“Thủy Nhi, người thật sự muốn làm vậy?” Trần Linh Đương nhũn mày nói. Thủy Nhi bây giờ đang trong thời kì tiến hóa. Chỉ cần thuận lợi qua được giai đoạn này thì có thể trưởng thành. Nhưng nếu không thuận lợi, nó sẽ chết. Thủy Nhi ở cùng nàng mười mấy năm rồi nên nàng thật sự không muốn nó mạo hiểm vì nàng.

“Đương Đương, người không cần lo, con tiểu Hỏa linh hồ kia không phải là đối thủ của ta.” Thủy linh hồ kiêu ngạo nói.

Trần Linh Đương nghe vậy, nhắm mắt lại gọi Thủy linh hồ ra. Lúc này, trên trán nàng xuất hiện một vầng sáng màu xanh da trời thuần khiết. Vầng sáng đó dần dần bao phủ xung quanh Trần Linh Đương. Đến khi vầng sáng đó tan biến, xuất hiện trước mặt mọi người là một con hồ ly khác. Một bộ lông màu

xanh hòa với bầu trời. Đôi mắt xanh thuần khiết. Nó lớn gấp đôi Hỏa linh hồ. Nếu Hỏa linh hồ kia mới có ba đuôi thì Thủy linh hồ này có tận tám đuôi.

Thủy linh hồ khi vừa ra, nó lập tức đứng chắn trước mặt Trần Linh Đăng như bảo hộ nàng ở đằng sau. Người của nó, ai dám bắt nạt, giết.

Lúc Hỏa linh hồ kia xuất hiện đã làm cho mọi người sáng mắt thêm thường rồi. Bây giờ, Thủy linh hồ xuất hiện, lại gây nên một hồi rung động lớn hơn. Thủy hồ ly, loài vật hiếm hơn cả hiếm, còn hiếm hơn cả Hồ ly lửa. Trận đấu hôm nay thật quá sức tưởng tượng.

Băng Băng khi nhìn thấy Thủy linh hồ, nàng hết sức ngạc nhiên. Nếu nói là Hỏa linh hồ có lối sống rất biến thái rồi thì Thủy linh hồ còn sống biến thái hơn. Tiểu Bạch từng nói với nàng, mỗi con Thủy linh hồ sinh ra, hình dạng đầu tiên của nó là một ánh sáng nhỏ. Nếu muốn thành hình, nó phải chọn một đứa trẻ mới sinh để sống kí sinh trên đó. Nếu người nó sống kí sinh mà không có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng thì nó sẽ không bao giờ tiết lộ sự tồn tại của nó cho người nó kí sinh. Khi tiết lộ, đồng nghĩa với việc, nó gián tiếp lập khuê ước với người đó. Nếu Hỏa linh hồ phải ở nơi lạnh mới có thể tiến hóa thêm thì Thủy linh hồ chỉ cần người nó kí sinh mạnh lên, nó sẽ mạnh cùng. Đó là lý do không ai tìm ra Thủy linh hồ.

“Băng Nhi, đừng nói là nàng cũng biết tung tích của con hồ ly kia!” Minh Nhật nói.

“Đúng, có một chút. Mà nó là Linh hồ không phải là hồ ly!” Băng Băng đính chính lại.

“Đằng nào cũng là hồ ly.” Minh Nhật biện minh.

“Không, linh hồ khác hồ ly. Hồ ly chúng là những con vật có thể biến hình người, có thể mê hoặc người ta và nó phải dùng linh khí của nam nhân để duy trì nhan sắc. Còn linh hồ, bọn chúng có chân đan. Mỗi một cái đuôi là một chân đan. Nó cũng đại diện cho mạng của linh hồ. Nếu mất hết chân đan, linh hồ sẽ chết!” Băng Băng giải thích.

“Thì ra là vậy! Nàng thật có hiểu biết rộng rãi!” Minh Nhật nói.

Trên đài tỷ thí, Hỏa Uyển Hình nhìn Hỏa linh hồ của mình đang có vẻ e sợ con Thủy linh hồ kia thì tức giận. Con linh hồ của nàng thật là vô dụng. Chỉ là một con hồ ly bình thường thôi mà đã sợ như thế này. Thật mất mặt của nàng.

“Tiểu Hỏa hồ, ngươi muốn cùng nữ nhân lăng lợ kia bắt nạt Đăng Đăng của ta, ngươi chán sống rồi sao?” Thủy linh hồ dùng ngôn ngữ của hồ ly nói chuyện với Hỏa linh hồ. Chịu thôi, nó chưa có trưởng thành, không thể nói được.

“Ta...ta chưa có làm gì nha. Mắt nào của ngươi nhìn thấy ta bắt nạt nàng ta hả?” Hỏa linh hồ hơi run run nói. Không thể trách nó không có tiền đồ. Dù hai tộc Thủy linh hồ và Hỏa linh hồ là kẻ thù không đội trời chung, nhưng nó không có tu vi cao bằng con Thủy linh hồ kia. Nó bây giờ mới tu được ba đuôi, còn con Thủy linh hồ kia đã đạt đến đuôi thứ tám và đang trong thời kì tiến hóa lên số đuôi cao nhất. Nó không thể bằng con Thủy linh hồ kia.

“Hừ, ngươi chưa có động thủ. Nhưng ngươi đã có ý định đó rồi!” Thủy linh hồ lạnh lùng nói.

“Ta biết, ta không bằng ngươi. Nhưng không có nghĩa là ta sợ ngươi. Tộc Hỏa linh hồ ta không có nhát gan như vậy!” Hỏa linh hồ mạnh mẽ nói.

“Được, ta xem ngươi mạnh mẽ được bao lâu” dứt lời, Thủy linh hồ phi thân hướng về phía Hỏa linh hồ đánh. Lúc đi qua Hỏa Uyển Hình, nó không quên bí mật tạo ra một vết thương trên người nàng mà nàng cũng không hay biết. Hừ, muốn khi dễ Đăng Đăng của nó, mơ tưởng. Nó xem ả ta sống được bao lâu.

Đăng từ cuộc tỷ thí của người, bây giờ lại chuyển thành cuộc tỷ thí của thú. Mọi người, ai cũng nhìn chăm chăm bóng dáng hai con linh hồ. Nhưng bọn họ không nhìn thấy gì ngoài những bóng đỏ và xanh va vào nhanh rồi tách ra. Dù không nhìn rõ, nhưng tất cả mọi người đều nhận ra, bóng dáng màu đỏ vẫn yếu hơn.

Trên tiểu đình, Trần phu nhân ghé vào tai Trần minh chủ nói: “Tướng công, chàng nói xem, Đăng Nhi của chúng ta thu phục được linh thú gì vậy? Ta chưa có thấy bao giờ!”

“Ta cũng không biết. Nhưng có thể thấy, nó không phải linh thú bình thường.” Trần minh chủ nhìn hai bóng đỏ và xanh trên đài tỷ thí nói.

“Nghĩa là...” Trần phu nhân nhú mày nói.

“Cứ theo dõi trận đấu trước, sau này có thể hỏi Đăng Nhi mà.” Trần minh chủ nói.

“Ế, vị Hỏa đại tiểu thư làm sao kia?” vốn mọi người đang chăm chú theo dõi trận đánh giữa hai con linh hồ thì một tiếng nói làm bọn họ dồn hết sự chú ý lên người nữ tử hồng y trên đài tỷ thí.

Hỏa Uyển Hình bây giờ, cả người đều là màu tím. Nhưng nàng không hề hay biết, mà nàng cũng không có một chút cảm giác nào cả. Nhìn nàng bây giờ, nào ai nói nàng là mỹ nữ. Họ thấy nàng giống một quái vật hơn. Thật đáng ghê sợ...

Hỏa Uyển Hình đang theo dõi trận đấu, đột nhiên nghe thấy vậy thì nghi hoặc nhìn xuống dưới. Đập vào mắt của nàng là biểu tình kinh sợ, ghét bỏ của mọi người nhìn nàng. Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Lan Nhi nhìn thấy vậy, từ dưới nói vọng lên: “Hỏa tiểu thư, ngươi định làm tặc kẻ hoa sao? Sao cả người đều màu tím vậy?”. Tất cả mọi người nghe thấy

nàng nói đều cười to lên.

Hỏa Uyển Hinh bây giờ mới biết được nguyên do. Nhìn xuống da của mình, nàng hít một ngụm khí lạnh. Thật kinh tởm mà. Mọi người ở xa nên không có nhìn rõ, nhưng nàng ở gần, nàng lại nhìn rất rõ. Từng mạch máu lồi lên, từng dòng máu đen chạy trong cơ thể nàng làm nàng cảm giác muốn nôn. Là trúng độc sao? Sáng nay nàng vẫn chưa hề đụng đến thứ gì mà sao lại có thể!

“Nàng ta trúng độc gì vậy, Băng Nhi?” Minh Nhật ghé sát tai Băng Băng nói, Nhìn từ góc độ của tất cả mọi người, hai người như đang chằng chằng thiếp thiếp rất tình ý.

“Nàng ta là bị Thủy linh hồ hạ độc.” Băng Băng nói. Thủy linh hồ dù nhanh, nhưng cũng không có thoát khỏi mắt của nàng. Để biết Hỏa Uyển Hinh kia bị sao, nàng cũng không cần thiết phải nghĩ nhiều làm gì cho mệt.

“Hả, nàng ta bị hạ độc từ khi nào vậy, ta không có thấy vết thương, mà ta cũng không có thấy Thủy linh hồ hạ độc.” Minh Nhật nghi hoặc hỏi.

“Chàng từ nãy đến giờ nghịch tay ta, chàng mà nhìn thấy Thủy linh hồ hạ độc thủ, vậy ta không cần phải hành tẩu giang hồ làm gì” Băng Băng nở nụ cười nói. Vì bây giờ nàng không còn chum áo chằm nên Minh Nhật nhìn nụ cười của Băng Băng đến thất thần.

“À, nàng có giải được không?” Minh Nhật nghi hoặc hỏi.

“Chàng có tình ý với nàng ta sao?” Băng Băng lạnh nhạt nhìn Minh Nhật nói.

“Haha, ta chỉ muốn biết nương tử của ta tài giỏi đến mức nào nữa thôi.” Minh Nhật rất không có tiền đồ lấy lòng Băng Băng. Cuối cùng nhận được cái liếc mắt khinh thường của mấy người còn lại. Vương gia của bọn họ thật không có tiền đồ.

“Độc này, ta chưa có gặp qua nên không thể giải được. Độc của linh hồ là một trong năm loại cực độc của đại lục. Nhưng linh hồ cũng chia ra nhiều loại độc. Độc của Hỏa linh hồ sẽ làm người ta khó thở chỉ trong vài giây sau khi bị nó cào. Dần dần, người đó thối vừa dần rồi chết. Quá trình như vậy rất đau đớn. Còn nếu con non cào thì người đó chỉ bị mất huyết căn cốt vỡ công, cả đời này đừng mong luyện võ. Độc của Hỏa linh hồ người ta nghĩ là độc nhất, nhưng độc của Thủy linh hồ còn độc hơn gấp chục lần. Độc con non cũng có thể giết người rồi. Khi bị Thủy linh hồ cào, người bị cào toàn thân sẽ chuyển thành màu đen sau một khắc. Từ xa chúng ta không nhìn rõ. Nhưng khi đến gần, chúng ta sẽ thấy từng mạch máu sẽ nổi lên, đến khi nổi căng quá, nó sẽ vỡ ra. Quá trình này xảy ra trong ba ngày, nếu trong ba ngày không giải, người đó chết không nghi ngờ” Băng Băng kiên nhẫn giải thích.

“Băng Nhi, muội nói là muội chưa gặp Thủy linh hồ, sao muội lại biết rõ như vậy?” Từ Mặc nghi hoặc hỏi.

“Tiểu thư của bọn ta đều là độc sách mà ra.” Lan Nhi nói.

“Sách gì vậy? Sao ta chưa nghe qua bao giờ?” Từ Mặc nghiêng đầu hỏi.

“Từ ngu ngốc, người suốt ngày chỉ muốn xuống núi, giải cổ còn không biết, làm sao

người biết được các loại kịch độc quý!” Lan Nhi khinh bỉ nói.

“...” Từ Mặc trực tiếp á khẩu. Đúng, do ngày trước y không học đến nơi nên có nhiều loại độc y không biết. Bây giờ y đang học bổ sung đây. Tại sao Lan Nhi cứ gọi y là Từ ngu ngốc chứ. Y không ngu ngốc à nha.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Người đã làm gì chủ nhân của ta?” Hỏa linh hồ rống giận nói. Dù cho có không thích, đúng hơn là không hề ưa gì Hỏa tiểu thư này. Nhưng nói cho cùng nó là sủng vật của Hỏa tiểu thư này. Nếu nàng ta chết, e rằng nó không thể sống nổi. Nó vẫn còn nhỏ, chưa muốn chết sớm như vậy đâu.

“Ta chỉ cho nàng ta một chút giáo huấn thôi” Thủy linh hồ lạnh nhạt nói.

“Người thừa biết độc linh hồ biến thái như thế nào. Nhân loại chỉ cần dính một chút thôi, người đó cũng đã đi đời nhà ma. Huống hồ là cái giáo huấn nhỏ của người? Người có ý đúng không?” Hỏa linh hồ gầm gừ nói.

“Đúng, là ta có ý đó. Có giỏi, tự mình giải độc cho nàng ta đi. Nhớ, chỉ có ba ngày thôi” Thủy linh hồ cười nhạt nói. Nó rất muốn chứng kiến độc của nó ai có thể giải được.

“Người... người...” Hỏa linh hồ dựng bộ lông đỏ chói gầm gừ.

“Thay vì ở đây gầm gừ với bốn hồ, ta nghĩ người nên nghĩ cách giải độc cho Hỏa đại tiểu thư đi” Thủy linh hồ khinh bỉ dời ánh mắt nhìn đến nữ nhân toàn

thân đang dần dần chuyển thành màu tím đen. Nữ nhân như thế kia, không xứng làm đối thủ của Đang Đang. Thật là mắt mặt Hỏa cung. Nó thấy thương thay cho Cung chủ Hỏa cung kia.

Hỏa linh hồ nghe vậy, hết nhìn Hỏa Uyển Hình rồi lại đến nhìn Thủy linh hồ. Phải qua một lúc sau, nó mới cắn răng nói, “Cầu xin người cứu chữa cho nàng ta”. Tộc hỏa hồ, phải nói là cao ngạo không phải bình thường. Bình thường, sẽ không thấy bọn chúng cúi đầu trước ai, huống chi lại là cừu địch. Hôm nay, tiểu Hỏa hồ này lại vứt bỏ cái cao ngạo đó chỉ vì mạng sống của mình. Thật là bội nhọ danh dự của Tộc hỏa hồ mà.

“Chữa, được thôi. Người đảm bảo sau này cả người và nàng ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt bản hồ nữa. Nếu không, cả người ta cũng không tha” nói xong, Thủy linh hồ lạnh lùng nhưng cũng cao quý đứng nhìn Hỏa linh hồ, đợi câu trả lời của nó.

“Được, ta đồng ý, người đã đồng ý giải độc cho nàng ta thì không được nuốt lời” Hỏa linh hồ nói.

“Sẽ không” nói rồi, Thủy linh hồ đáp xuống trước mặt nữ tử đang hóa đá từ nãy đến giờ, từng bước từng bước đến gần nàng ta.

Thấy Thủy linh hồ đến gần mình, Hỏa Uyển Hình giương mắt đề phòng. Nàng chắc chắn, nàng bị như thế này là do con hồ ly trước mặt này. Từ nãy đến giờ, mỗi nó là có thể đến gần nàng trừ Hỏa linh hồ và Trần nhị tiểu thư kia. Hỏa linh hồ là thú sủng của nàng, cho gan hùm nó cũng không dám hạ độc thủ với nàng. Trần nhị tiểu thư nàng có biết một chút. Nàng ta là một tiêu chuẩn của một nữ hảo hán chân chính, sẽ không bao giờ làm cái chuyện đó. Vì vậy, nàng nghi sang cái con nghiệt chủng tộc Thủy hồ kia.

Thủy linh hồ là linh hồ đã trưởng thành, há lại không biết Hỏa Uyển Hình nghĩ gì. Nó hừ lạnh. Nói nó là nghiệt chủng, có mà nàng ta là nghiệt chủng thì đúng hơn. Thật là nữ nhân thâm lăng vô tri giác. Nó thật sự chẳng muốn giải độc cho nàng ta đâu.

Không tình nguyện như thế, nhưng Thủy linh hồ vẫn cắn răng cắt một vết ở chi trước, nhanh nhẹn bôi vết máu lên trên vết thương nó tạo ra. Máu của Thủy hồ bọn nó còn hiểm hơn cả Hỏa hồ, tất nhiên có cái lý của nó. Máu của Thủy hồ chỉ cần uống một giọt sẽ kháng được bách độc, trở thành người bách độc bất xâm. Vì vậy, tộc của nó mới lần trốn trong cơ thể của một người mà bọn nó chọn để tránh bị truy đuổi.

Mọi người dưới khán đài không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đại tiểu thư Hỏa cung và Trần nhị tiểu thư tỷ thí, rồi hai người gọi thú sủng của mình ra đấu. Xong đại tiểu thư kia bị độc phát, rồi đến hai con hồ ly trao đổi cái gì, xong là Thủy hồ ly đi giải độc cho đại tiểu thư đó. Rồi cuộc ai có thể nói cho bọn họ biết, chuyện gì đang xảy ra...

.....

“Tiểu Bạch, hai con linh hồ trao đổi cái gì vậy?” Băng Băng dùng giao cảm nói chuyện với Tiểu Bạch. Nàng là người, không có hiểu ngôn ngữ của hồ ly. Vì vậy đành xin sự chỉ giáo của Tiểu Bạch vậy.

“Chủ nhân, con Hỏa linh hồ kia là cầu xin Thủy linh hồ cứu Hỏa tiểu thư. Thủy linh hồ nói, nếu nó cứu thì Hỏa linh hồ không được xuất hiện trước mặt nó nữa. Hỏa linh hồ đồng ý” Đoạn Tiểu Bạch thuật lại.

“À ra vậy. Vậy Hỏa tiểu thư không còn vấn đề gì rồi” Băng Băng nói.

“Có thể nói là như vậy” Tiểu Bạch nói.

“Có thể?” Băng Băng nghi hoặc nói.

“Thủy hồ tộc, chủ nhân nghĩ độc của chúng đơn giản vậy sao? Dù giải độc rồi, nhưng nếu giải độc theo cách bôi máu vào vết thương thì sẽ không hiệu quả như cho người đó uống trực tiếp. Theo cách bôi, độc chỉ giải được gần hết. Bất quá, một chút độc được còn sót lại cũng để người đó sống không được mà chết cũng không xong rồi” Tiểu Bạch giải thích.

“Chắc về sau ta không nên chọc phải tiểu tử đó. Nếu không...chắc chắc...” Băng Băng lắc đầu. Dù nàng có hứng thú với Thủy linh hồ. Nhưng, trả giá bằng cả mạng sống thì...nàng không cần.

.....

Đại sảnh Trần phủ

“Tỷ tỷ, tiểu tử kia là có từ bao giờ vậy?” Trần Linh Linh ép sát Trần Linh Đang nói. Nhưng với cái chiều cao chỉ đứng đến ngực của Trần Linh Đang mà làm cái hành động đó nhìn trông rất...đáng yêu.

Hôm nay, có lẽ màn tỷ thí của tỷ tỷ con bé là thú vị nhất. Màn tỷ thí giữa người với người đã thú vị rồi. Đã thế, về sau còn xuất hiện hai nhân vật gây mưa gây bão trong giang hồ, ai nghe thấy đều muốn có được nó. Thật là thú vị hết sức mà.

“Thủy Nhi đã sống với tỷ mười bảy năm rồi” Trần Linh Đang nói.

“Cái gì, mười bảy năm? Đang Nhi, con không bị mơ ngủ chứ” Trần phu nhân kinh ngạc nói. Nếu cái tiểu bảo bảo kia mà sống cùng nữ nhi của nàng mười bảy năm, thân là mẫu thân, sao nàng không hề hay biết. Thật không thể tin nổi.

“Đúng mà mẫu thân” Trần Linh Đang nói.

“Tạm gác chuyện đó đi. Trận tỷ thí ngày mai là trận quyết định. Các con, ai cũng đánh bại đối thủ của mình để vào vòng trong cùng. Nhưng có một điều ta lo lắng, mọi người thân với nhau như vậy, trận ngày mai cũng không tránh khỏi đụng mặt nhau. Vậy mọi người có tỷ thí tiếp được không?” Trần Tiên Sinh nghiêm túc nói. Ông nói câu này, thật ra ông lo lắng tình hữu nghị của mấy nhi tử của ông. Chức tân Minh Chủ này, biết bao người mong muốn. Nếu chỉ vì cái chức đó mà làm tổn thương nhi tử của ông, ông thật không thể tha thứ.

“Trần lão gia yên tâm, Phong Thiên quốc chúng ta không hề đặt cái ghế đó vào mắt. Và lại, ai làm minh chủ đều không quan trọng, miễn là thiên hạ thái bình, còn lại bốn vương không để ý” Hạo Nhiên nói.

“Đệ phu của ta nói đúng đó, ta thích phiêu diêu tự tại, cái ghế minh chủ đó ta không để ý. Ngày mai lên tỷ thí cho lấy lệ thôi. Nhưng Trần lão gia, ngày trước khi bốn y đưa Linh Nhi về Trần phủ ngài có nói, nếu ta có gì cần ngài giúp, ngài chắc chắn sẽ không chối từ. Đúng không?” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Trần mỗ nói ra, ắt không nuốt lời. Độc vương phi có chuyện gì cần đến Trần mỗ?” Trần Tiên Sinh nói.

“Chuyện này có lẽ hơi khó, nhưng ta tin rằng Trần minh chủ làm được” Băng Băng nghiêm túc nói.

“Xin vương phi cứ nói, nếu giúp được, Trần mỗ tuyệt không chối từ” Trần Tiên Sinh khàn khàn nói.

“Ta có hai vị bằng hữu. Hai người này, là do ta tình cờ cứu được. Trước khi gặp ta, danh tiếng của hai người họ không tốt chút nào. Nhưng bây giờ, hai người đó đã hồi cải rồi. Bọn họ bây giờ đang là người nhận và điều tra những người muốn chữa bệnh và gửi cho ta. Mạng của Linh Nhi cũng một phần là nhờ hai người họ gián tiếp giúp. Điều Băng Băng muốn chính là làm cho tất cả các anh hùng hảo hán trong giang hồ chấp nhận hai người họ. Ngài có thể giúp ta không?” Băng Băng nói. Từ khi gặp hai người kia, sống cùng họ hai tháng nàng hiểu ra, thật sự thì hai người kia rất tốt bụng. Nhưng nàng không hiểu, vì sao bọn họ lại muốn cả tam quốc căm thù họ, sợ họ. Rồi đến một ngày nàng mới hiểu ra tất cả. Từ đó, nàng luôn tìm cách để cho họ có thể sống dưới ánh sáng chứ không muốn họ như những thứ ô uế mà trốn chui trốn lủi.

“Không tốt như thế nào?” Trần Tiên Sinh hai tay đan vào nhau, nghi hoặc nhìn Băng Băng hỏi. Danh tiếng không được tốt, vậy trong giang hồ hàng đồng người, mức độ khác nhau. Vậy, người này danh tiếng không được tốt ở đâu? Không được tốt như thế nào?

“Hai vị bằng hữu của ta, ngày trước họ thường xuyên dùng người để làm chuột bạch. Tất cả mọi người ở giang hồ đều muốn giết họ” Băng Băng lạnh nhạt nói. Nhìn bề ngoài của nàng, có lẽ rất bình tĩnh. Nhưng, nàng đang rất khẩn trương. Nàng lo lắng nếu Trần minh chủ từ chối, nàng còn có thể nhờ ai. Nam nhân trước mặt này chính là cơ hội để có thể sống dưới ánh sáng của hai người kia. Nàng nhất định phải nắm thật chặt.

“Chuyện này đúng là khó thật. Nhưng Trần mỗ sẽ cố gắng hết sức để giúp vương phi. Vậy mạo phép cho Trần mỗ hỏi, hai vị bằng hữu đó là ai?”

“Hai người đó chính là...Độc y Quỷ Sai”

“Choang...” cùng với lời nói của Băng Băng, một tiếng sứ vỡ thanh tú vang lên. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần phu nhân. Lúc này, Trần phu nhân khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt mở lớn đầy sự sợ hãi. Trần Tiên Sinh thấy nương tử của mình như vậy, đôi mắt hiện lên vẻ đau lòng, cầm lấy bàn tay đang run rẩy của Trần phu nhân an ủi. Khi thấy tâm trạng của nàng đã đỡ đi nhiều, Trần Tiên Sinh mới quay về phía Băng Băng, thờ dãi nói “Vương phi, chuyện này có khi Trần mỗ không thể giúp được người rồi”.

“Các người có ân oán với Quỷ Sai?” Băng Băng nhìn biểu hiện của Trần phu nhân nghi ngờ hỏi. Nếu thật sự là như vậy, chuyện sau này càng khó hơn rồi.

“Có thể nói là như vậy. Vì vậy, mong vương phi thông cảm cho Trần mỗ” Trần Tiên Sinh nói.

“Ta không bắt ép Trần lão gia làm chuyện đó. Nhưng, ngài có thể hay không nói cho ta biết, ân oán của mấy người. Có khi ta lại có cách hóa giải” Băng Băng đề nghị.

“Chuyện này...” Trần Tiên Sinh khó xử nhìn sang Trần phu nhân. Trần phu nhân thấy vậy, lên tiếng: “Chuyện này phải bắt đầu từ bốn năm trước. Từ nhỏ ta có một hảo tỷ muội. Người đó với ta như hình với bóng. Khi lập gia thành thất, ta và nàng cùng gả đi. Ta gả cho Đại công tử Trần gia còn nàng gả cho một vị thân sĩ giang hồ. Phu thê bọn họ rất ân ái, hai người đi khắp nơi, giúp đỡ dân nghèo nên được rất nhiều người yêu mến. Nhưng số phận thật bi ai. Bọn họ có người yêu quý, nhưng đồng thời cũng đắc tội với vài người không nên đắc tội” Trần phu nhân dừng một chút, nghĩ đến người hảo tỷ muội đó, đôi mắt nàng nhuộn đầy bi thương. Nàng kể tiếp “Vì đắc tội với những người không nên đắc tội, mười hai năm trước họ đã đánh mất đại nhi tử của mình của mình. Lúc đó, nhi tử của nàng ấy chỉ có mười ba tuổi. Hai người họ cũng có một đôi song sinh năm tuổi. Vì không muốn hai nữ nhi của mình gặp nguy hiểm nên đã về Trần gia trang lập nghiệp. Tưởng như cuộc đời sau của họ sẽ yên ổn. Nhưng ai ngờ, vào đêm bốn năm trước, cũng là năm song nhi của họ tròn mười ba tuổi, cả gia đình họ bị huyết tẩy, chẳng còn một ai. Khi ta biết được, ta còn không tin vào tai của mình. Nhưng...khi đứng trước phủ Từ gia, ta mới tin. Từ phủ tan hoang. Băng hiệu đỏ nát, vật dụng không còn thứ gì lành lặn, ngay cả tường cũng hiện lên dấu vết xung đột. Ta điều tra, điều tra ra kẻ đã hại gia đình họ để trả thù. Và trời cũng không phụ lòng ta, ta cuối cùng cũng tìm ra thủ phạm. Người đã giết gia đình họ chính là Quỷ Sai. Nhưng hành tung của hai tên đó vô cùng thần bí. Ta...thật vô dụng...vô dụng không thể giúp hảo tỷ muội rửa đi mối thù này...”

“Trần...Trần phu nhân, đôi phu thê đó...tên gì?” Từ Mặc giọng run run đứng dậy nói. Chẳng lẽ...chẳng lẽ...

“Thân sĩ đó họ Từ tên Mặc Nhân, còn nương tử của hần họ Hà tên Phương Nhã” Trần Tiên Sinh nói.

“Từ...Mặc...Nhân...Hà...Phương...Nhã” Từ Mặc ngồi phịch xuống ghế thất thần. Đúng là phụ mẫu của y, hai người đó đúng là phụ mẫu của y. Y vô dụng, vô dụng không bảo vệ được họ. Còn song muội của y, y thật là một nhi tử, một ca ca vô dụng. Vô dụng...

Băng Băng nghe xong, thở dài trong lòng. Kiểu này nàng hết hy vọng rồi. Nhìn Từ Mặc, nàng nhủ mảy nghi ngờ. Biểu hiện đau khổ kia, như thể Từ Mặc là người thân ruột thịt bị xa cách của phu thê họ Từ kia vậy. Khoan... họ Từ... nhi tử... chẳng lẽ...

“Người là nhi tử thất lạc của Tiểu Nhã, đúng không?” Băng Băng chưa kịp lên tiếng, Trần phu nhân giọng run run, kích động nói.

Lời của Trần phu nhân khiến tất cả mọi người trừ Băng Băng ai cũng nhìn về phía Từ Mặc. Đúng thật là hắn là cô nhi, được một ân y thu làm đồ đệ. Y mang họ Từ, y từng nói là y có song muội chưa gặp mặt. Chẳng lẽ... đó là thật...

“Đúng” Từ Mặc đau khổ nói. Một lúc sau, mắt của y từ cái tự trách, đau khổ chuyển thành sự hận thù. Y đứng dậy, nhìn phu thê họ Trần hỏi “Các người chắc chắn, kẻ thù giết phụ mẫu cùng song muội của ta là Quý Sai?”

“Ta chắc chắn...” Trần phu nhân chắc nịch nói.

“Không phải Quý Sai làm” Trần phu nhân chưa nói xong, một giọng nói thanh tú vang lên, cắt đứt câu nói của Trần phu nhân. Mọi người nhìn về phía chủ nhân giọng nói đó. Lan Nhi, giờ nước mắt đã thấm ướt khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đôi mắt hiện lên sự bi thương. Nàng đứng đó, mỏng manh như một cánh hoa. Hòa Phi Ưng nhìn thấy vậy, trái tim đau như ai đó hung hăng bóp lại, đau lắm.

“Lan Nhi cô nương, ta đã bỏ ra rất nhiều công sức mới tìm ra được thủ phạm. Nay cô nương lại nói, hắn ta không phải. Chẳng lẽ, cô nương nghi ngờ ta sao?” Trần phu nhân tức giận nói.

“Không phải, ta không có ý đó” Lan Nhi biện hộ.

“Vậy ý cô nương là gì?” Trần phu nhân đứng lên nói.

Lan Nhi bối rối, không biết nên nói như thế nào. Tình Nhi một bên thấy vậy, đứng dậy, đứng cạnh Lan Nhi, cầm tay nàng, nhìn về phía Trần phu nhân lạnh nhạt nói “Quý Sai không phải là thủ phạm giết phụ mẫu tỷ muội ta”

“C... cái... cái gì... phụ mẫu... hai người... chẳng lẽ hai người là Mặc Tình Mặc Lan, song sinh của Tiểu Nhã?” Trần phu nhân kích động nói. Hôm nay là ngày gì vậy? Nàng không chỉ nghe thấy tên kẻ thù từ miệng ân nhân cứu mạng tiểu nữ nhi mà còn gặp lại ba nhi tử của Tiểu Nhã. Nhưng, tại sao hai bọn họ đều nói Quý Sai không phải hung thủ. Vậy hung thủ là ai?

“Hai người là muội muội của ta?” Từ Mặc kích động nói. Thì ra, hai tiểu muội muội của y không có chết, thật là may mà.

“Đúng” đáp lại lời của Trần phu nhân và Từ Mặc, Lan Nhi nói “Nếu như theo Trần phu nhân nói, Quý Sai là hung thủ giết phụ mẫu bọn ta, vậy tại sao hai tỷ muội ta không phát hiện ra. Cái đêm mà phụ mẫu bị ám sát, hai tỷ muội bọn ta đang trốn dưới gầm giường của phòng bọn ta. Phụ thân biết đêm nay sẽ có chuyện nên lừa bọn ta. Người nói, nếu hai tỷ muội ta ngoan ngoãn ở trong đó đến khi trời sáng, phụ thân sẽ dẫn bọn ta ra chợ chơi. Nhưng, bọn ta đợi đến nửa đêm... thấy... thấy...” Lan Nhi nói đến đây, run sợ nhắm chặt mắt lại, không muốn nói.

Tình Nhi thấy vậy, nắm chặt tay Lan Nhi, tiếp lời “...Đợi đến nửa đêm, cửa phòng tỷ muội ta bị phá. Cùng lúc đó, bóng dáng của phụ mẫu bọn ta bay vào, đập mạnh vào tường. Hai tỷ muội ta định chui ra, nhưng phụ thân không cho, người dùng khẩu ngữ nói bọn ta, ở yên trong đó, không được lên tiếng, không được ra ngoài, nguy hiểm. Một lúc sau tỷ muội ta thấy một bóng dáng đen đi vào. Hắn nói phụ mẫu bọn ta nợ hắn, bây giờ phải trả” Lúc đó nàng không biết vì sao phụ mẫu lại cố gắng không cho hai người bọn họ ra khỏi cửa như vậy. Nhưng từ giây phút nhìn hai người chết, nàng mới ngộ ra, phụ mẫu là đang bảo vệ hai nàng. Lúc đó, Lan Nhi ở bên cạnh nàng sợ đến mức sắp khóc đến nơi. Nàng bịt miệng con bé, không cho nó khóc. Nàng muốn hai nàng phải sống, sống để tìm ra kẻ thù giết phụ mẫu. Nàng muốn cho hắn sống không được mà chết cũng không xong.

“Lần đầu tiên chúng tôi gặp Quý Sai là vào ba năm trước, lúc đó là lúc tỷ muội chúng tôi cùng tiểu thư đi chữa bệnh cho một người. Lúc đó, chúng tôi tình cờ nhìn thấy Quý Sai bị thương nặng nằm bên một dòng sông. Lúc chúng tôi cứu Quý Sai tình mới biết đó là hai lão nhân già vừa điên, một người câm và một người điếc. Mang hai lão già cùng đến địa điểm của bệnh nhân, chúng tôi đã tiếp xúc với hai lão. Hai người như tiểu thư nói, Quý Sai không phải một tên ác ma” Lan Nhi nói.

“Vậy hai con có nhìn thấy mặt tên sát nhân đó không?” Trần phu nhân nói.

“Không, chúng ta không nhìn thấy. Nhưng chúng ta không bao giờ quên, giọng nói cùng bóng lưng của hắn” Tình Nhi nói.

“Đúng, nếu tình cờ để chúng ta tìm được, hắn đừng mong sống yên” Lan Nhi gần từng tiếng nói.

“Tạm gác chuyện này. Hai người thật sự là muội muội ta đi tìm suốt bốn năm. Ta thật ngu ngốc, hai người ở gần ta như vậy mà ta không nhận ra. Ta không xứng làm ca của hai muội” Từ Mặc đau khổ nói.

“Đúng, Từ ngu ngốc mãi mãi chỉ là từ ngu ngốc. Cho dù ca học như thế nào, kiến thức uyên thâm đến đâu cũng vẫn là Từ ngu ngốc” Lan Nhi không nề tình mắng.

“Ngu ngốc” Tình Nhi thêm vào.

Tất cả mọi người ở đây nghe thấy, ai cũng đều té ngửa. Làm ơn, hai cô nương, người ta đang tự trách, đang đau khổ. Hai cô nương có thể nhẹ lời được một chút không vậy? Có cần mở miệng là đã kích người ta đến mảnh giáp cũng không còn không? Thật là...

Từ Mặc thì nở nụ cười. Hai người mắng y đúng lắm. Nhưng hai người mắng y như vậy, chắc chắn đã tha thứ cho y rồi. Thật tốt, thật tốt....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Lời mời nguy hiểm – Vô Tà cung gõ cửa

Cuối cùng, sau màn huynh muội Tử gia nhận nhau thì không ai còn nhắc đến chuyện của Quý Sai. Mọi người rất ấn ý với nhau, nói chuyện sẽ tránh đề tài đó ra. Dù Quý Sai không phải hung thủ giết chết phụ mẫu huynh muội Tử gia, nhưng dù sao quá khứ hai bọn họ cũng đã làm ra rất nhiều chuyện trái với đạo lý. Vì vậy, nếu muốn tất cả anh hùng hảo hán nhận thức con người mới của Quý Sai, e là không được. Băng Băng hết hy vọng hoàn toàn.

Ngày hôm sau, đúng như Hạo Nhiên nói, trừ những vị anh hùng hảo hán khác, tất cả người của Phong Thiên đều đánh cho lấy lệ. Vì vậy, cuộc tỷ thí này chán đến mức chẳng ai thêm chú ý. Đến khi công bố tân minh chủ thì mọi người vỗ tay vài cái rồi kéo nhau đi về. Đại hội võ lâm kết thúc từ đây...

--- -----Thanh Trúc các-----

“Sư phụ, ngày mai người trở về thật sao? Sao người không ở lại với Linh Nhi thêm vài ngày?” Trần Linh Linh khuôn mặt rũ xuống, buồn bã cùng lưu luyến hỏi nữ nhân đang bận bịu dọn đồ trước mặt.

Sau ngày đại hội võ lâm, chính là hôm qua, Băng Băng muốn trở về kinh thành Phong Thiên quốc. Lý do chính là... nghĩa phụ của nàng đưa tin, nghĩa mẫu của nàng mang long thai. Nhìn nữ nhi đang buồn bã đứng cạnh nàng, Băng Băng xoa đầu Trần Linh Linh, dịu dàng nói: “Linh Nhi, người có thể đến thăm ta mà”

“Àn...” Trần Linh Linh không vui đáp lại. Thật là chán nản.

Đang dọn đồ đạc, Băng Băng nhìn thấy Minh Nhật từ cửa bước vào. Nàng nở nụ cười với hắn, nói: “Nhật, đồ của chàng ta đã sắp xếp hết rồi”.

Trong thời gian ở đây, nàng với Minh Nhật ở chung một phòng. Nhưng, hắn rất quân tử, cũng rất tôn trọng theo ý của nàng. Nếu nàng không đồng ý, hắn sẽ không ép nàng thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Nhiều lúc nàng thức giấc giữa đêm, không thấy hắn bên cạnh, nàng hiếu kỳ rời giường đi tìm. Cuối cùng nàng thấy hắn ở cái giếng nhỏ ở Thanh Trúc các. Cả người hắn ướt nhoẹt, nội y mỏng dán chặt vào thân hình rắn chắc, cân đối của hắn. Và nàng cũng biết, lý do hắn phải thường xuyên tắm nước lạnh như vậy. Nàng rất vui vì được hắn yêu thương như vậy.

“Băng Nhi, vừa nãy ta nói chuyện với Trần minh chủ, đúng lúc đó, có người đến và đưa một bức thư. Người tới là Vô Tà cung, họ muốn mời chúng ta đến để tạ lỗi” Minh Nhật đứng trước mặt Băng Băng, đưa bức thư đã đọc cho nàng.

“Cung chủ Vô Tà cung mời, chắc hẳn không có ý tốt.” Băng Băng nhíu mày nói. Hôm trước nàng vừa đắc tội với cung chủ Vô Tà Cung – Vô Nhai. Hôm nay hắn muốn mời các nàng đến. Thật không biết trong hồ lô của hắn chứa thứ quý giá gì nữa.

“Chúng ta có nên tìm đại một lý do để tránh hay không?” Minh Nhật đề nghị. Không phải hắn sợ, mà là Vô Tà cung quá mức quý dị. Nơi đó không phải là nơi để đến.

“Không nên, nếu không đi, bọn chúng sẽ có lý do để chỉ trích chúng ta. Để ta, ta là người đã đánh cho tên họ Vô đó không còn mảnh áo. Minh ta đi là được rồi.” Băng Băng trầm mặc nói. Minh nàng đi, nếu có trả thù, mình nàng có thể ứng phó được.

“Không được” Hai người kia đồng thanh đáp.

“Sư phụ, Linh Nhi quyết không cho người đi.” Trần Linh Linh túm tay áo của Băng Băng kiên quyết nói. Dù không biết Vô Tà cung là cái thứ khi gió gi. Nhưng nhìn vẻ mặt của sư phụ, nàng biết nơi đó không hề an toàn chút nào. Nếu Vô Nhai mà biết có người lại gọi Vô Tà cung của hắn là nơi quá quý giá thì chắc chắn hắn sẽ lôi tất cả anh em đến dần cho người đó một trận nên thân.

“Ta không thể để nàng một mình lâm vào nguy hiểm.” Minh Nhật thâm tình nói.

////////// Ta là dải ngân hà ngăn cách nguy hiểm gần kề //////////

Vô Tà cung – Đại viện

“Ai da, bản cung chủ ta thật là vinh hạnh à nha. Hôm nay ta chỉ muốn hàm duyên cùng Chi Nhi muội muội và vương phi xinh đẹp. Nào ngờ... aizzz... một đội quân kéo đến cái Vô Tà cung tồi tàn của ta. Thật vinh hạnh, vinh hạnh...” Vô Nhai ngồi ở vị trí chủ vị, cọt nhả nói. Đến đông đủ càng tốt, như vậy hẳn càng được lời a. Hahahahaha...

“Bớt xàm ngôn, nói gì nói nhanh, bản công chúa không có thời gian đùa với người” Trúc Chi hừ lạnh nói. Thật là phí thời gian quý báu của nàng mà.

“Chi Nhi, xa nhau mới có hai ngày, nàng đã nhớ bản cung chủ rồi sao? Nàng yên tâm, lát nữa ta sẽ hảo hảo bồi nàng.” Vô Nhai đá lông nheo với Trúc Chi.

“Bồi, bồi con bà nhà nguời” Trúc Chi nghe cái giọng cợt nhả của Vô Nhai, tức giận mắg.

“Ài, Chi Nhi, nàg đừg nóng vội nhá. Vương phi nưg từ còg chừa có vội, nàg vội cái gì. Lát nửa ta sẽ hảo hảo phụng bồi hai nàg.” Vô Nhai giưg ánh mắt đầy dục vọng nhìn về phía Bắg Bắg.

Đang trong suy nghĩ của mình, đột ngột bị điểm tên, Bắg Bắg đầu lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Vô Nhai phun một chữ: “Phiền” rồi lúi Tiểu Bạch đang ngủ trong tay áo ra nghịch lông. Bí mật nhìn một đoàn nguời đang ngồi trong Đại Viện này, đôi mày thanh tú của nàg nhúg chặg lại. Vốn nàg chỉ muốn một mình nàg đi. Ai ngờ, Linh Nhi quá cuơg quyết. Sau một trận “âm ỉ”, cuối cùng nàg ta kéo theo một đám nguời. Lúc đó còg nói, đòg nguời mới nắm chặg được phần thắg. Nếu đòg nguời càn nắm chặg phần thắg thì nàg không ý kiến. Nhưng sao, Minh chủ võ lâm và Minh chủ phụ nhâg cũng đi vậy. Thật là đau đầu mà... Vì là nàg có thói quen đi đâu cũng mặc áo chùm đen nên không ai trong này thấy được nét mặt của nàg.

“Vương phi nưg từ, tính cách của nàg, ta thích rồi đó. Nhưng nếu nàg bỏ cái áo chùm chặg tiết kia ra, ta sẽ càn thích hơn” Vô Nhai nháy mắt ái muội về phía Bắg Bắg.

“Đề tiện” Bắg Bắg hừ lạnh nói.

“Thật hợp khẩu vị của bõn cung chủ mà” Vô Nhai nở nụ cười cợt nhả nói.

“Nếu hõm nay nguời mời bõn ta đến đây chỉ để trêu chọc nưg từ và muội muội của ta thì chúng ta không có thời gian để chơi đùa với nguời.” Nói xong, Minh Nhật đứng dậy, cầm tay Bắg Bắg lạnh lùng quay lưng bước đi. Hắg không nhin được khi thấy nưg từ cùng muội muội của mình bị tên vô lại kia trêu chọc. Tất cả mọi nguời thấy vậy, đều đòg nhắg đứng lên đi theo sau Minh Nhật.

Mất thấy kế hoạch của mình sắp thất bại, Vô Nhai ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói “Các vị đến đây, không gặp hai vị bắg hữu ta đặc biệt mời tới đây mà đã đi, ta biết ăn nói làm sao với hai lão nhâg đó đây”. Muốn đi, hừ, không dễ thế đâu.

Nghe thấy Vô Nhai nhắc đến hai lão nhâg, Bắg Bắg cùng Lan Nhi Tinh Nhi khựng lại, đòg thời xoay nguời nhìn về phía chủ toạ. Bắg Bắg nheo mắt lạnh lùng nói. Dù nàg chùm áo choàng, nhưng ánh mắt quá ư là lạnh lùng đến mức nguời đang ngồi chủ toạ kia phát run lên. Nhưng hắg là ai? Vô Nhai của Vô Tà cùng. Bắg Bắg nói “Nguời nói hai lão nhâg?”

“Đúng, bắg chủ nói hai lão nhâg, một kẻ câm, một kẻ điếc, một kẻ buộc tóc một chỏm, một kẻ buộc tóc hai chỏm” Vô Nhai nhẹ nhàng nói, ánh mắt ra hiệu cho thủ hạ đưa nguời đến.

“Nguời đã làm gì hai nguời họ” Bắg Bắg lạnh lùng nói. Hai lão gia hoả này, thoả nào mấy ngày nay không thấy đâu. Thì ra là...

Tất cả, trừ Lan Nhi Tinh Nhi và Vô Nhai, ai cũng ngạc nhiên nhìn Bắg Bắg. Nàg quen hai lão nhâg đó sao?

“Hai nguời họ à, đang rất “vui vẻ” được bắg chủ tiếp đãi” Vô Nhai nhắg mạnh hai chữ vui vẻ, đôi mắt gian xảo híp lại đầy nguy hiểm.

“Tên họ Vô kia, nếu hai lão già đó mất một còg lông, nguời đừg có trách Lan Nhi này ác” Lan Nhi tức giận nói. Hai lão gia hoả kia, chẳng biết trong hồ lô chứa thuốc gì nữa. Tự dưng ăn no rảnh mở đi đến Vô Tà cung làm “khách”. Thật là lo lắng cho hai lão già đó mà...

“Tiểu mĩ nhâg yên tâm, hai lão nhâg đó là ‘khách’ của ta, sao ta lại nhắg tâm làm vậy chứ” Vô Nhai nở nụ cười lãnh khốc.

“Ta phi vào. Danh tiếng của nguời trên giang hồ như thế nào chẳng lẽ bõn cô nưg không biết. Tin nguời, thà ta tin gà mái biết gáy còg hơn” Lan Nhi khinh bỉ nói.

“Aizzzz... tiểu mĩ nhâg, nàg nói vậy ta đau lòng à” Vô Nhai ôm ngực giả bộ đau lòng.

“Bớt xàm ngôn, hai lão gia hoả đó đâu?” Tinh Nhi lạnh lùng lên tiếng.

“Tiểu mĩ nhâg, lão nhâg đó chẳng phải là ở đây sao?”

Vô Nhai vừa dứt lời, hai bõn nguời thủ hạ áp giải hai lão nhâg già, tóc tai bù xù, chân tay gòg xiềg, trên quần áo còg thấy những vết rách cùng vết máu. Nhìn là biết hai lão bị tra tấn dã man như thế nào. Lan Nhi Tinh Nhi nhìn vậy, đáy mắt hiện lên ngọn lửa tức giận. Họ Vô chặg tiết, hắg đám, hắg đám, hắg đám...

Tất cả mọi nguời hít một ngum khí lạnh. Hai lão nhâg này thật cuơg hắg. Tuổi già như vậy, đã vậy còg bị hành hạ đến mức kia. Thế mà hai lão nhâg kia vẫn còg có thể đi được. Thật là bácg phục...

“Đang Đang, họ Vô kia thật là tàn nhắg. Ngay cả hai ông lão già yếu mà cũng không tha” Trần Linh Linh kéo tay Trần Linh Đang bắt bình.

“Đúng, hắg thật tàn nhắg” Trần Linh Đang tức giận nói.

“Aizzzz... không chỉ già không tha, ngay cả nguời câm nguời điếc cũng không thả à” Hạo Nhiên thở dài nói.

“Vô Tà cung càn ngày càn phách lối” Trần Tiên Sinh lắc đầu ngao ngán.

“Đúng vậy.” Trần phu nhân hưởng ứng theo.

“Hai lão nhân kia bị trúng độc” Từ Mặc nhíu mày nói

“Cái gì? Trúng độc? Từ thần y, người không nhầm?” Trần Long giật mình nói. Tên Vô Nhai này, đủ độc ác.

“Ta không sai. Hai lão nhân kia, hai mắt sưng lên. Đó không phải do đánh mà là do chất độc. Trong mắt có thêm tia máu. Nhìn như kiểu người mắt ngủ nhưng thật ra không phải. Những vết thương bị bung mủ. Mà hơn nữa, những vết thương kia không phải do roi mà là... móng. Độc này ta mới thấy lần đầu. Thật là lạ” Từ Mặc nói.

Vừa nghe Từ Mặc phân tích, mười một người còn lại: gia đình Trần gia, huynh muội Phong Thiên, Hữu Ảnh Hồng Ảnh và Hoả Phi Ứng đều hít một ngụm khí lạnh. Tên Vô Nhai này, thật là ác độc...

.....

Băng Băng nhìn hai lão nhân, đáy mắt lạnh đi. Vô Nhai này, đừng nên trách nàng ác. Những gì hắn gây ra cho hai cái lão gia hoả kia, nàng muốn từ từ tính trên người hắn. Từng món từng món, cho hắn sống không được mà chết cũng không xong. Nhìn thấy hai lão nhân hướng mình ra hiệu không được kinh động, nàng nhíu mày. Nhìn miệng hai lão, nàng ngăn người ra. Nơi đây có bẫy...

Nhưng chưa để nàng kịp định thần, hai bóng dáng một hồng nhạt, một xanh nhạt hướng Vô Nhai ra chiêu. Hai bóng dáng đó là Lan Nhi và Tinh Nhi. Hai nàng dù hay cãi nhau với hai cái lão gia hoả kia. Nhưng chưa bao giờ các nàng đối xử nặng tay với hai lão. Hai lão đã đủ đáng thương rồi. Nhưng tên Vô Nhai kia, sao hắn lại dám tàn nhẫn như vậy. Hai nàng hôm nay phải thay hai lão gia hoả kia đòi lại công lý.

Vũ khí của các nàng thường là kiếm hoặc là mảnh lụa nào đó. Nhưng hôm nay, nhìn thấy người các nàng quan tâm bị như vậy, các nàng muốn hung thủ phải chịu cái chết đau đớn nhất. Vì vậy, hôm nay Lan Nhi Tinh Nhi không sử dụng dải lụa hay kiếm mà là một đôi gang tay. Đôi gang tay này làm bằng bạc. Trên đỉnh ngón tay đều có một lưỡi dao nhỏ nhưng rất sắc. Và hơn thế nữa, các lưỡi dao đó đều là chất kịch độc. Mà chất kịch độc này được chế từ nọc của Băng xà. Vì vậy, ai chẳng may bị dính phải thôi, người đó chỉ có sống không được mà chết cũng không xong.

Vô Nhai mắt thấy nguy hiểm gần kề, hắn không lo lắng hay sợ hãi. Nở một nụ cười gian xảo, tay hắn bí mật đè vào một nút ở ghế của hắn. Ngay lập tức, bốn dây xích không biết từ đâu đến, trói chặt hai tay của Lan Nhi Tinh Nhi. Do chỉ một lòng muốn bảo thủ cho hai lão gia hoả kia, Lan Nhi Tinh Nhi không hề có một chút phòng bị nào. Vì vậy, dây xích rất thuận lợi trói hai nàng lại. Khi hai tay của hai nàng bị trói, lập tức dưới chân hai nàng lại xuất hiện bốn dây xích nữa, trói nốt chân hai nàng lại. Lan Nhi Tinh Nhi biết mình bị tính kế, tức giận mắng.

“Họ Vô kia, có giỏi thì đấu một trận với bản cô nương đi. Làm cái chuyện này. Hừ thật là một kẻ tiểu nhân. Bỉ ổi. Ta khinh. Ta phi vào. Hừ” Lan Nhi mắng.

“Tiểu nhân, bỉ ổi. Hừ” Tinh Nhi lạnh lùng hừ một cái.

“Ài... hai tiểu nữ nhân, hai nàng thật là hung dữ à nha” Vô Nhai cợt nhả nói.

Băng Băng nhìn xung quanh, nhíu mày. Nơi đây thật quỷ dị. Kết cấu căn nhà này vô cùng đơn giản, nhưng nàng chắc chắn ở đây, ngay cả góc ngách nhỏ đều có cơ quan bẫy. Vô Nhai này, không thể khinh thường. Mắt thấy Trần Long và Hoả Phi Ứng định xuất chiêu để cứu Lan Nhi Tinh Nhi, Băng Băng vội vàng đứng ngăn trước mặt hai người này. Nàng không muốn có hai người bị dính bẫy, bây giờ lại thêm hai người nữa đâu. Nhìn về hướng Vô Nhai, nàng lạnh lùng nói “Vô Nhai, rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Ta muốn gì? Tất nhiên là muốn nữ nhân băng về làm thị thiếp thứ mười của ta rồi. Thế nào, nàng có đồng ý không?” Vô Nhai cợt nhả dựa vào ghế nói. Vừa dứt

lời, ngay lập tức hắn nhận được một ánh mắt đầy sát khí nhìn hắn. Ánh mắt này là của nam nhân đứng bên cạnh nàng – Minh Nhật.

Minh Nhật nắm chặt tay lại, cả người tản ra một hơi thở của địa ngục. Nữ nhân của hắn cũng dám tranh. Tên này chán sống? Hắn thật muốn tiến lên đánh cho họ Vô kia gọi ông gọi bà. Nhưng Băng Nhi không cho bất cứ ai manh động. Thật là tức chết mà.

“Vây ta thả chết còn hơn” Băng Băng lạnh lùng cười

“Mĩ nhân băng, nàng bỏ mũ chùm ra nói chuyện với ta có vẻ hay hơn không, chùm như vậy, nàng không thấy nóng à” Vô Nhai nhìn chằm chằm Băng Băng nói.

“Hừ” Băng Băng từ chối cho ý kiến. Nhìn dung nhan của nàng, hắn không xứng.

Đúng lúc này, một tên thủ hạ nói nhỏ bên tai Vô Nhai. Ngay lập tức, khuôn mặt của hắn hiện lên vẻ kinh sợ. Hắn nhìn về phía đám người Băng Băng, nở nụ cười nuối tiếc “Mĩ nhân, ta không thể đón tiếp nàng cùng các bằng hữu của nàng rồi. Nhưng không sao đâu, ta sẽ để Hắc lao của ta đón tiếp mọi người thật chu đáo”

Nói xong, chân hắn ấn nhẹ lên một viên gạch. Ngay lập tức, sàn nhà mở ra một cái lỗ rất lớn. Do đột nhiên bị mất điểm đứng, tất cả mọi người cùng bị rơi xuống. Minh Nhật phản xạ nhanh, nhanh chóng ôm lấy Băng Băng, bảo hộ nàng trong ngực. Trần Tiên Sinh cũng vậy, nhanh chóng ôm Trần Linh Linh vào ngực. Con bé còn nhỏ, không có võ công. Ông không thể để con bé bị bất cứ tổn thương gì được.

Hai lão nhân gia thấy mọi người bị rơi xuống hết, hai lão đồng nhất giẫm cả hai chân vào chân của hai thù hạ đang giữ lão. Đột ngột bị đau làm bốn tên thả tay, ôm chân của mình. Nhân lúc đó, hai lão nhân gia nhảy vào hố đó.

Lan Nhi Tình Nhi thấy mọi người bị rơi xuống hết, hai nàng tức giận nhìn về phía Vô Nhai. Lan Nhi không nhịn được mắng “Con mẹ nó, có giỏi ngươi thả bọn ta ra. Dừng bầy để đánh bại bọn ta, ngươi không đáng xuất hiện trong giang hồ. Thật bẩn thỉu”

“Ài, mĩ nhân, đừng nóng, hai nàng sẽ được đoàn tụ với bằng hữu của nàng ngay thôi. Mất đi hai nàng, ta đau lòng lắm a. Nhưng ta có việc rồi, không thể giữ hai nàng lại. Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại” nói xong, Vô Nhai ấn một nút trên tay cầm của ghế. Ngay lập tức, mấy dây xích tự động thả hai nàng ra. Vì dây xích thả đột ngột và tốc độ rút về của chúng quá nhanh nên Lan Nhi Tình Nhi không kịp nắm lấy dây xích. Cả hai cùng ngã vào khoảng không.

Đến khi không thấy bóng dáng của hai nàng, sàn nhà lại khôi phục bộ dáng ban đầu. Vô Nhai hài lòng cười. Như vậy mới hợp ý hần. Một lúc sau, hần đứng lên, đi ra cổng chính của Vô Tà cung. Trong đại viện vang lại giọng nói vô lại của hần “Nào, chúng ta cùng đón lão cung chủ trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vô Tà cung, từ nay ta với người thê không đội trời chung (1)

Vô Tà cung, một giáo phái đã xuất hiện từ lâu trên giang hồ. Địa bàn của Vô Tà cung là một phủ viện cách Trần gia trang hai canh giờ đi ngựa. Nơi đó, trước là rừng, sau là núi, dễ thủ, khó công. Vì vậy Vô Tà cung cho tới nay vẫn rất hưng thịnh. Ngày trước, Vô Tà cung rất được các vị anh hùng hảo hán trong giang hồ kính nể, thậm chí chỉ cần Vô Tà cung chủ hô một tiếng, không có ai là không nghe theo. Nhưng cách đây hơn chục năm, đột nhiên Vô Tà cung đột nhiên thay đổi. Cung chủ ham mê nữ sắc, dung túng thuộc hạ lạm sát người vô tội. Vì vậy, các anh hùng hảo hán từng tụ họp lại, muốn tẩy trừ Vô Tà cung, trừ hại cho võ lâm. Các vị anh hùng tham gia thì vô kể, vào Vô Tà cung với một tư thái hiên ngang. Nhưng, đến khi ra thì chẳng còn mấy người, đã vậy ai cũng đều rất chật vật. Từ đó, không có người nào đến Vô Tà cung nữa. Và Vô Tà cung cũng được liệt vào danh sách tà môn.

Sở dĩ là do nơi này nơi đâu cũng có thiết kế cơ quan, nơi đâu cũng đặt bẫy. Và cái bẫy lợi hại nhất chính là ở Đại viện của Vô Tà cung. Cái bẫy đó, rất quý dị. Chỉ cần người chủ ấn vào ô gạch ở dưới chân, cái bẫy này sẽ bắt đầu hoạt động. Sàn gạch tách ra làm hai với một tốc độ chóng mặt, không để cho người ta chuẩn bị. Dưới cái bẫy này là một cái hố vừa sâu vừa tối. Cái hố này dẫn đến Hắc lao. Nhưng, những cung chủ đời sau của Vô Tà cung không có ai biết, Hắc lao kia có cái gì. Bọn họ chỉ biết, Cự cung chủ đã tạo ra Hắc lao để nhốt một con quái vật. Chỉ cần ai xuống đó thì sẽ không có mạng mà lên.

Hắc lao, một mảng tối đen. Nhưng không lâu sau, nơi đây được ánh sáng yếu ớt của dạ minh châu chiếu sáng. Dù ánh sáng không được mạnh, nhưng như vậy cũng đủ để mọi người nhìn rõ hơn về nơi này. Cả nơi đây đều mang mùi đất rất nồng, nơi bọn họ đứng ba mặt đều là tường đá, chỉ có một lối đi duy nhất. Bức tường đá này không cao, chỉ cần nhóm chân lên là sẽ nhìn được bên kia bức tường.

Băng Băng cảm dạ minh châu, bỏ mũ chùm chạy về phía hai lão gia hoá đang chật vật đứng dậy, đỡ hai lão lên, nàng lo lắng nói “Hai lão gia các ông, già rồi thì ở nhà đếm vàng đếm bạc cho ta. Hai lão chớ mệnh mình quá dài hay sao mà lại chạy vào đây mà chơi?”. Nhìn trên dưới hai lão gia hoá này không có chỗ nào là lành lặn. Lại thêm ngã từ trên cao kia xuống. Nghĩ đến Băng Băng đã cảm thấy tim thắt lại. Nàng không bị thương, cộng thêm là có Tiểu Bạch bảo hộ nên nàng tiếp đất rất an toàn. Nhưng hai cái lão gia hoá này...thật là...

“Bảo bối, đừng nóng, nóng mất xinh” Lão một chồm gượng cười trên.

“Đúng đó, nóng quá nhanh già đó” Lão hai chồm thêm vào.

“Cười cười, hai lão gia hoá các ông tốt nhất là cười đến chết đi” Nói xong Băng Băng quay người bỏ đi sang chỗ khác. Tiểu Bạch đứng trên vai của nàng cũng cảm nhận được tâm trạng của nàng không vui. Tiểu móng vuốt má Băng Băng an ủi nàng. Thường ngày, khi nó không vui, chủ nhân cũng hay lấy tay nàng vuốt vuốt má nó. Nó chỉ muốn chủ nhân cười thôi. Cảm nhận được tiểu móng vuốt của Tiểu Bạch đang vụng về vuốt má an ủi nàng, Băng Băng nở nụ cười gượng, đưa tay lên vỗ nhẹ hai cái vào đầu nó. Tiểu Bạch được vỗ, vui vẻ nhăn mặt dụi dụi khuôn mặt đầy lông vào má nàng, chọc cho Băng Băng vui vẻ.

Minh Nhật nhìn theo bóng lưng của Băng Băng, nghi hoặc nhìn về phía hai lão nhân đang được Lan Nhi Tình Nhi tháo gông. Nhưng cũng không hỏi gì, hần đi về phía Băng Băng.

Lan Nhi Tình Nhi khi gỡ xong gông cho hai lão nhân gia thì nhìn hai lão thở dài. Nhìn thấy hai nàng thở dài, lão nhân một chồm cười “Lan Nhi Tình Nhi của ta sao lại nhìn bọn ta thở dài vậy. Hai đứa là thần y nha, thở dài nhiều nhanh già thì sao. Bảo bối thì có phu quân rồi, hai tiểu nha đầu các ngươi còn hơn tuổi nàng ta, saocòn chưa chịu gả đi thế?”

“Lão Quỷ đáng ghét kia, ông còn cười được. Bản thân ăn no rảnh mỡ sao mà lại đâm đầu vào cái nơi đáng chết này. Vào thì phải có bản lĩnh mà thoát ra. Hai lão già rồi thì ngồi im cho bản cô nương. Đi vào đây để chịu khổ. Đã vậy còn bị hạ cổ vào người. Chẳng phải hai lão là Độc y sao? Ngay cả hai con sâu nhỏ cũng không đối phó được. Hai người khi nào mới làm cho bọn ta hết lo đây hả?” Lan Nhi tức giận mắng, nhưng đôi mắt lại nhoè nước.

Thấy nàng khóc, hai lão gia hoá kia luống cuống. Đôi bàn tay bẩn thỉu, đầy máu muốn đưa lên lau đi những giọt nước mắt như những viên ngọc trên khuôn mặt của Lan Nhi nhưng không dám. Hai lão sợ làm bẩn khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Đừng... đừng khóc mà...” lão một chồm luống cuống nói.

“Không cần hai lão gia hoá các người quan tâm. Bản cô nương không quan tâm hai lão nhân các người” Lan Nhi ngồi sụp xuống, úp mặt vào hai cánh tay khóc. Hai lão gia hoá này, bản thân đã không còn sống được bao lâu. Nay còn bị hạ Song cổ... hai lão làm sao để sống tiếp đây...

Hoà Phi Ưng nhìn thấy Lan Nhi khóc, lòng đau như cắt. Hắn bỏ qua sự nghi ngờ quan hệ của nàng với hai lão nhân kia, đến bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng. Lan Nhi đang khóc rất thương tâm, cảm thấy có một vòng tay ôm lấy nàng. Thuận theo, nàng dựa vào vòng tay đó khóc thật to.

Tĩnh Nhi đứng một bên suy nghĩ. Nàng quen hai cái lão gia hoá này cũng đã được ba năm. Hai lão nhân này, dù đầu óc không bình thường. Nhưng hành xử luôn cẩn trọng. Nếu đã muốn làm chuyện gì nguy hiểm thì hai lão phải chắc chắn có một con đường an toàn để thoát thân. Nàng chưa thấy hai lão nhân này hành động thiếu suy nghĩ bao giờ. Nhìn hai lão nhân đang luống cuống tay chân, Tĩnh Nhi nghĩ ngờ hỏi “Hai lão đến Vô Tà cung làm gì?”

“À... ờ... ờm...” hai lão nhân đồng nhất cúi đầu xuống, chọc chọc hai ngón tay với nhau, cùng duy trì im lặng không nói. Chuyện này có liên quan đến hai nha đầu kia, hai lão thật sự không muốn hai nha đầu này giống bảo bối của lão. Thù hận, một khi đã dần thân vào để trả thù thì thật sự không còn con đường nào để thoát ra.

Nhưng, sự trầm mặc của hai lão làm cho Tĩnh Nhi nổi giận. Nàng gần từng tiếng lên “Q... U... Ý... S... A... I... hai lão gia hoá các người không nói... đừng trách Tĩnh Nhi này vô tình”. Lời nàng vừa dứt, không khí xung quanh trầm xuống. Ai cũng đều nhìn về phía hai cái lão gia hoá kia. Hai lão già đó... là... Quý Sai? Thật không thể tin được...

Trừ Trần Tiên Sinh và Trần phu nhân, thật ra tất cả những người ở đây đều đã gặp hai lão nhân này rồi. Đó là ngày đầu tiên Băng Băng đến Trần gia trang. Nhưng bọn họ không ai nhận ra hai lão nhân này là do... lần trước hai lão dịch dung và ăn được thay đổi giọng nói. Vì vậy, không ai có thể ngờ rằng, Quý Sai đang đứng trước mặt mình.

Lan Nhi đang khóc, nghe thấy tỷ tỷ của mình nói vậy, đành chỉ khóc, nhìn lên hai lão nhân gia kia.

“Tĩnh Nhi nha đầu, ta nói, người phải thật là bình tĩnh nha” Im lặng một lúc, lão Sai ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói.

“Được, lão nói đi” Tĩnh Nhi nói.

“Ba năm trước, ta bị thương và được các người cứu. Về sau các người có hỏi bọn ta, kẻ đã tấn công bọn ta là ai? Nhưng lúc đó ta nói gì, người có nhớ không?” lão Quý nói.

“Hai lão nói, hai lão bị đánh lén. Vì vậy không thể nào nhìn thấy mặt hắn” Tĩnh Nhi nói.

“Lúc đó là bọn ta nói dối. Thật ra, bọn ta nhìn thấy mặt của hắn ta. Nha đầu người có biết vì sao hai lão nhân ta khi thương thế khỏi, bọn ta lại chọn ngôi miếu hoang trong Trần gia trang làm nơi trú ẩn không?” Lão Sai nói.

“Vì sao?” Lan Nhi nhìn hai lão, nghi hoặc hỏi. Lúc thương thế của hai lão nhân này khỏi, tiểu thư muốn hai lão nhân gia này đi về núi Tuyết Liên cùng nàng. Tiểu thư của bọn họ muốn đưa hai lão nhân này lên để sự phụ cứu hai lão. Nhưng lúc đó, hai lão nhất quyết cự tuyệt. Nói cái gì mà tuổi gần đất xa trời, sống chết có số, rồi cái gì mà chút độc còn con, hai lão không sợ. Rồi hai lão nhân gia này đóng cọc tại Trần gia trang. Mới đầu hai nàng nghĩ, hai lão nhân này có quá khứ không tốt đẹp gì. Nếu chọn Trần gia trang làm nơi trú ẩn. Như vậy an toàn hơn rất là nhiều. Nhưng hình như các nàng nghĩ sai rồi.

“Hắn ở đây?” Băng Băng quay người lại lạnh lùng nói. Dù nàng quay lưng với hai lão nhân. Nhưng chuyện hai lão nhân nói, nàng vẫn lắng nghe hết, không bỏ sót một từ nào.

“Đứng, hắn ở đây” lão Sai nhìn Băng Băng.

“Hắn là người Vô Tà cung?” Băng Băng vẫn duy trì thái độ đó nói.

“Hắn không chỉ là người của Vô Tà cung, đã vậy còn là lão cung chủ nữa” Lão Sai cảm hận nói. Ngày trước hai lão mặc dù làm mấy chuyện trời đất không thể dung, đắc tội với không ít người. Nhưng hai lão bọn họ chắc chắn rằng, Vô Tà cung, bọn họ chưa hề động đến, dù chỉ là một cọng tóc. Nhưng thật không hiểu, vì sao lão cung chủ Vô Tà cung lại vô cớ hạ độc hai lão. Trong hai năm gần đây, hai lão suy nghĩ rất nhiều. Xâu chuỗi tất cả sự việc xảy ra trên giang hồ. Lúc này, hai lão chợt ngộ ra, hai lão là kẻ chết thay cho hung thủ giết phụ mẫu hai nha đầu kia. Và hung thủ không ai khác là lão cung chủ Vô Tà cung.

“Lý do?” Băng Băng nói.

“Bọn ta là kẻ chết thay. Bốn năm trước, Từ gia bị huyết tẩy. Trên giang hồ lúc đó đột nhiên lòng xục bọn ta, nói cái gì mà hai lão nhân bọn ta là hung thủ. Rồi một năm sau, lão cung chủ Vô Tà cung xuất hiện ở nơi trú ẩn của bọn ta, muốn giết hai lão nhân bọn ta. Hắn ta nói, hắn cần một kẻ chết thay. Nhưng bọn ta là ai chứ, muốn giết là có thể giết sao? Nhưng, tên này là một tên ngụy quân tử, hắn dám sử dụng ám khí với bọn ta. Vì bị thương nên cả hai bọn ta đã ném cho lão già đó một bột được độc. Chỉ cần hắn ta vận công, lập tức trở thành phế vật. Chuyện sau này bảo bối biết rồi đó.” Lão Quý kể.

“Kẻ giết phụ mẫu của ta là lão cung chủ Vô Tà cung sao?” Từ Mặc gần từng tiếng nói.

“Phụ mẫu? Ngươi là ai?” Lão Sai nói.

“Lão gia hoà, y là ca ca thất lạc của tỷ muội bọn ta” Tinh Nhi nói.

“V...Ô...T...À...C...U...N...G” Lan Nhi rít qua kẽ răng. Thù của phụ mẫu, nàng không thể không báo.

“Lan Nhi nha đầu, ta nói này, bỏ hết hận thù đi, sống vui vẻ. Oan oan tương báo, bao giờ mới dứt nha” Lão Quỷ nói.

“Không phải, phải là ông trời có mắt. Bọn họ làm điều ác, chắc chắn sẽ bị báo ứng” Lão Sai nói.

“Báo ứng? Hai lão ngày trước làm bao chuyện không thể dung. Vậy báo ứng của hai lão đâu?” Lan Nhi tức giận nói. Nói nàng quên đi thù hận. Vậy phải để cho phụ mẫu của nàng phải chịu cảnh chết oan sao?

“Chẳng phải ba năm trước là báo ứng của bọn ta sao?” Hai lão nhân như nàng đầu nhỏ, cúi đầu nói.

“Hừ” Lan Nhi tức giận hừ một cái.

“Mà, Lan Nhi nha đầu, thù hận có vui về gì đâu? Thù hận chỉ làm cho con người đau khổ. Vậy hà tất gì phải sống trong thù hận. Ngươi nhìn tiểu thư của các ngươi đi, từ khi bước vào con đường đó, con bé có ngày nào là vui vẻ.”

“Thù này, ta không thể không báo.” Băng Băng lạnh lùng nói. Di nương của nàng, chẳng lẽ phải để người chết oan.

“Aizz...bảo bối, ta nói rồi. Oan oan tương báo, bao giờ mới dứt. Vứt hết đi, ngươi sống một cuộc sống vui vui về về. Như vậy có tốt không?” lão Quỷ thờ dãi.

“Hai lão đã giờ trải qua cảm giác, nhìn người quan trọng nhất chết trước mặt của ngươi, mà chính bản ngươi bất lực, không thể nào làm gì. Ngươi có biết cảm giác đó đau như thế nào không?” Băng Băng lạnh lùng nói. Nhưng trong mắt nàng hiện lên nhàn nhạt về bi thương cùng thù hận. “Ngươi có biết lúc đó, cả thế giới của ta như sụp đổ. Ý nghĩ duy nhất để ta tiếp tục sống, ngươi biết là gì không? Đó là tìm ra kẻ đã giết di nương của ta, cho hắn sống không được mà chết cũng không xong” Câu cuối, nàng gằn từng chữ như thể hiện sự hận thù cùng đau khổ trong lòng.

Tất cả mọi người theo dõi câu chuyện của năm nhân vật chính này đều ngạc nhiên. Đầu tiên, bọn họ được nhìn thấy dung nhan của Quỷ Sai. Tiếp theo, bọn họ còn biết được kẻ đã huyết tẩy Từ gia. Cuối cùng, điều làm bọn họ ngạc nhiên nhất chính là biểu hiện của Băng Băng. Mọi hôm, nàng xuất hiện trước mặt mọi người với hình tượng một mỹ nhân cao ngạo, lạnh nhạt, đôi mắt kia luôn lạnh nhạt với mọi thứ. Nhưng hôm nay, đôi mắt kia không còn vẻ lạnh nhạt nữa. Thay vào đó, bọn họ thấy được sự bất lực, tự trách, bi thương cùng...thù hận nồng đậm. Bọn họ thật không hiểu, điều gì đã khiến nàng như vậy?

Minh Nhật nhìn thấy nàng như vậy, trái tim đau như hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm vào. Hắn thật sự chỉ muốn nàng luôn cười. Nụ cười của nàng là thứ đẹp nhất, là thứ quý nhất trong tâm trí hắn. Hắn không muốn nàng mất đi nụ cười đó. Minh Nhật tiến lên, ôm lấy Băng Băng, cho mặt của nàng úp vào ngực của mình. Băng Băng đang chìm trong nỗi bi thương, đột nhiên mũi nàng ngửi thấy mùi hương nam tính đặc trưng quen thuộc. Và sau đó, nàng được một vòng tay ấm áp ôm lấy. Một giọng nói từ tính vang lên, dù vẫn lạnh lùng nhưng trong đó, nàng cảm nhận được nồng đậm dịu dàng cùng đau lòng mà hắn dành cho nàng. Hắn nói “Băng Nhi, đừng như vậy, ta sẽ rất đau lòng”

Băng Băng nghe vậy, ôm chặt thắt lưng của Minh Nhật, đầu chôn sâu vào trong ngực hắn mà lặng lẽ khóc. Một lần thôi, cho nàng yếu đuối nốt lần này thôi. Rồi qua lần này, nàng sẽ không rơi một giọt nước mắt nào khi nhắc đến chuyện của di nương. Nàng phải cười. Nếu nàng mà khóc, di nương sẽ đau lòng.

Minh Nhật cảm thấy ngực áo ẩm ướt. Bàn tay to lớn nhẹ vỗ lên tấm lưng mảnh khảnh của Băng Băng. Nhìn nữ nhân của hắn bình thường rất là mạnh mẽ. Nhưng không có ai ngờ, đó chỉ là lớp nguy trang của nàng. Thật ra, nàng rất cần có người bên cạnh nàng, an ủi và cho nàng dựa vào. Và hắn sẽ là nơi để nàng dựa vào. Hắn muốn nàng luôn nở nụ cười vui vẻ.

“Hai lão gia hoà đáng ghét, hai lão làm cho tiểu thư buồn rồi.” Lan Nhi mắng.

“Grừ...grừ...” Tiểu Bạch đứng trên đầu Băng Băng găm gừ chỉ trích hành vi của hai lão nhân. Hoang Mãnh thú nhìn Tiểu Bạch như vậy thì trực tiếp hừ mũi khinh thường. Ngu ngốc.

“Bảo bối, bọn ta không cố ý, đừng như vậy nữa, được không?” Lão Quỷ luống cuống nói.

“Đúng đó bảo bối, là bọn ta không tốt, bọn ta là người xấu” Lão Sai thêm vào.

Qua một lúc lâu, lâu đến mức hai lão nhân Quỷ Sai nghĩ rằng Băng Băng sẽ giận bọn họ thì nàng lên tiếng, giọng nói hơi khàn khàn “Hai lão đừng tự trách nữa, ta không sao đâu.”

“Linh Nhi biết lúc này mà xen thì rất mất lịch sự. Nhưng...mọi người có thể nghĩ cách ra khỏi nơi này không? ở đây có người chết a” Trần Linh Linh run sợ nói. Nghe nàng nói, mọi người mới chú ý đến xung quanh. Từ ánh sáng mờ ảo của dạ minh châu, bọn họ nhìn được nơi đây la liệt đều là xương người. Nơi này thật đáng sợ...

“Đừng rồi, chúng ta phải nghĩ cách ra khỏi đây thôi” Trúc Chi nói.

“Chỉ Nhi, nơi này xung quanh là tường, có mỗi một lối đi duy nhất. Chắc chúng ta phải đi dọc theo lối đi này rồi” Hạo Nhiên xoa cằm nói.

“Nhưng nhờ đâu nó lại là một cái bẫy thì sao?” Trúc Chi nói

“Bẫy thì chúng ta cũng phải đi. Nơi này ngoài lối đó cũng không còn lối nào. Nếu chúng ta không muốn trở thành một trong số họ thì nên đi thôi” Hoả Phi Ứng chỉ chỉ vào đám đầu lâu nói. Xong hất nắm tay Lan Nhi kéo đi về con đường duy nhất.

Lan Nhi đang chăm chú đánh giá xung quanh, đột nhiên bàn tay bị người nào đó nắm. Đã vậy còn không báo trước kéo nàng đi. Lan Nhi đỏ mặt rút tay ra. Nhưng người nào đó không hề phối hợp, nắm chặt bàn tay của nàng. Lan Nhi thẹn quá hoá giận, mắng “Nè, tên họ Hoả kia, buông tay ta ra. Người đừng có chiếm tiện nghi của ta”

“Tiện nghi của nương tử tất nhiên là do phu quân ta chiếm rồi” Hoả Phi Ứng nở nụ cười nói.

“Nươ...nương tử...ngươi...ngươi đừng có nói bừa” Khuôn mặt Lan Nhi lúc này đỏ ửng. Nhìn mà chỉ muốn cắn cho cái.

“Nàng nói câu nữa là ta hôn nàng ngay trước mặt mọi người đó” Hoả Phi Ứng đe dọa.

“...” Lan Nhi lần này yên lặng triệt để. Đùa, nàng chưa muốn trở thành đề tài cho tiểu thư và Tình Nhi chọc đùa.

Băng Băng nhìn cảnh đó, nở nụ cười. Nàng sắp phải rời xa Lan Nhi rồi. Thật không nỡ mà.

Minh Nhật không nói câu gì, ôm lấy eo của Băng Băng, đi sau Hoả Phi Ứng. Mấy người sau cũng nối đuôi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vô Tà cung, từ nay ta với người thê không đội trời chung (2)

Không biết hiện tại đã bao lâu kể từ lúc bọn họ bị giam ở đây, nhưng đoàn người Băng Băng đi cũng cảm thấy rất lâu rồi. Ai cũng cảm thấy bụng mình đang đánh trống mà bọn họ vẫn chưa có thoát ra khỏi cái mê cung chết tiệt này. Đi đến đâu, bọn họ đều nhìn thấy đầu lâu xương sọ, nhìn mà lạnh hết cả người. Trong Hắc lao này có một không khí rất là quỷ dị. Nó làm cho người ta cảm thấy lạnh sống lưng, như thể nơi đây là nơi của ma quỷ vậy.

“Oaoaoaoa...thật ra nơi đây là cái nơi quái quỷ gì vậy? Đi mãi không thấy lối ra là sao?” Trúc Chi uể oải ai oán. Biết phải rơi vào cái hoàn cảnh chết tiệt này, nàng thà đắc tội với Vô Tà cung chứ không đồng ý cho mọi người đến cái nơi chết tiệt này.

“Đừng a, chúng ta đang ở cái nơi chết tiệt gì vậy? Nơi này chẳng khác gì mê cung vậy” Trần Linh Đang ngồi bệt xuống, dựa lưng vào tường nói.

“Đang Đang, Linh Nhi biết tỷ là một nữ tử rất gan dạ. Nhưng tỷ có cần ngồi cạnh một bộ xương khô để chứng minh không? Thật đáng sợ mà...” Trần Linh Linh run sợ trốn sau lưng Trần Tiên Sinh nói. Nơi này thật là đáng sợ, toàn là người chết.

Nghe Trần Linh Linh nói vậy, Trần Linh Đang nhìn sang bên trái rồi nhìn sang bên phải của mình. Lúc này nàng không để ý, bây giờ nàng mới phát hiện, hai bên trái phải của nàng, mỗi bên đều có một bộ xương người. Đáng sợ nhất là bọn chúng đều quay mặt về phía nàng. Thật là đáng sợ mà...

Trần Linh Đang sợ hãi, đứng dậy chạy về phía Trần Tiên Sinh. Nàng muốn nhanh chóng ra khỏi cái nơi này. Nàng thật sự không chịu nổi rồi.

.....

“Hữu Ảnh, Hồng Ảnh, bạn của hai người kia” Hạo Nhiên chỉ chỉ vào mấy bộ xương, nhìn hai người đang ôm kiếm đi đằng sau đũa cột.

“Huyết vương, ngài thật là khéo đùa. Theo như Hồng Ảnh thấy thì mấy bộ xương đó mới là bạn của ngài. Hay là ngài ra chào hỏi bọn chúng một chút đi” Hồng Ảnh không vừa đáp lại.

“Nhưng bốn vương thấy bọn chúng rất giống các người nha” Hạo Nhiên tiếp tục đùa cợt.

“Ngài hâm mộ hai người thuộc hạ sao? Vậy chỉ cần một kiếm, thuộc hạ có thể khiến người giống y chang mấy bộ xương kia, không khác một chút gì. Ngài có muốn thử không?” Hữu Ảnh vuốt ve thanh kiếm nhẹ nhàng nói. Nhưng lại khiến người nghe lạnh cả sống lưng.

“Không cần” Hạo Nhiên cười trừ rồi im lặng tuyệt đối.

.....

“Tiểu Bạch, ngươi nói xem nơi này là nơi nào” Tiểu Bạch dùng giao cảm nói chuyện với Hoang Mãnh thú đang trốn trong mũ áo choàng của Băng Băng.

“Nơi này, ta cảm giác giống như Minh giới của ta. Nhưng không khí ở đây vẫn không quý dị bằng.” Hoang Mãnh thú nói.

“Minh giới sao?” Tiểu Bạch lẩm bẩm.

.....

“Hai lão gia hoả, hai lão có biết nơi này không?” Lan Nhi nhìn hai lão Quỷ Sai hỏi. Nhưng đáp án nàng nhận được là một cái nhún vai cùng lắc đầu không biết. Nhìn thấy vậy, nàng ưỡ ẹo oái cả người. Thật là chán chết đi mà.

“Tiểu thư, Tinh Nhi thấy nơi đây rất lạ thường” Tinh Nhi nhìn xung quanh nói với Băng Băng.

“Ta cũng thấy vậy, các tỷ phải cẩn thận” Băng Băng nói.

“Tiểu Bạch, ngươi có biết nơi đây là nơi nào không?” Băng Băng dùng giao cảm nói chuyện với Tiểu Bạch. Tiểu Bạch đang mở to đôi mắt ngọc bích ra cảnh giác nhìn xung quanh. Nơi đây làm cho nó cảm thấy không thoải mái. Khi nghe thấy Băng Băng hỏi vậy, nó đáp: “Chủ nhân, Tiểu Bạch không biết đây là nơi quái quỷ gì. Nhưng chắc chắn cái mê cung này có một cơ quan nào đó. Có thể là những bức tường này sở dĩ không hề được xây liền mạch như bề ngoài. Với lại, nhìn mấy bộ xương kia, chúng bị một thứ gì đó đẩy đi đẩy lại, có vài bộ dường như thiếu vài phần hoặc bị nghiền nát. Vì vậy Tiểu Bạch nghĩ rằng, những bức tường này di động được”

“Di động?” Băng Băng nghi hoặc nói. Chẳng lẽ cái mê cung này cũng tương tự như trận pháp bảo hộ của phụ thân ở núi Tuyết Liên. Nếu vậy thì nàng có thể giải được. Nhưng mấy bức tường này, nàng chưa gặp qua trận pháp nào kín kẽ, không hề có một lỗ hổng nào như thế này. Ngay cả trận pháp của phụ thân nàng cũng có nhược điểm của nó. Băng Băng nhìn xung quanh rồi lại nhìn mấy bức tường. Bỗng, Băng Băng thấy tường này thực chất được dựng, chiều cao của chúng không đồng nhất. Với lại, trên mặt tường có những dấu chân dù là rất mờ. Băng Băng vận khinh công, nhảy lên tường đứng. Đúng như nàng nghĩ, mấy bức tường này bề ngang đủ cho một người đứng. Nhìn xung quanh, thấy mọi thứ đều tối thui. Nhưng trước mặt nàng lại có một đốm sáng nhỏ ở rất xa. Chắc đó chính là lối ra duy nhất. Nhìn xuống dưới, Băng Băng nói “Mau vậy khinh công lên những bức tường, ta tìm được lối ra rồi”

Mọi người mới đầu nhìn thấy hành động của Băng Băng thì ai cũng có một dấu hỏi chấm to tướng trên đầu nhưng cũng nghe theo Băng Băng vận khinh công nhảy lên tường. Khi vừa lên đến nơi, mọi người ai cũng tức giận. Thì ra từ vừa nãy đến giờ bọn họ bị lừa. Đường bọn họ đi, có vài chỗ bị thay đổi hướng. Thật tức chết mà...

Nhưng chưa để cho bọn họ tức lâu, bức tường dưới chân họ bắt đầu di chuyển. Mọi người thấy vậy, nhảy sang bức tường khác. Nhìn tình hình này, Băng Băng biết là không thể vận khinh công mà chạy trên tường được. Nhờ may đang chạy trên này, đột nhiên có bức tường di chuyển thì bọn họ sẽ ngã mất. Như vậy rất nguy hiểm. Nhưng khi nhìn thấy Tiểu Bạch bên cạnh, Băng Băng đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Nếu không chạy được trên tường, không thể đi dưới đất thì chỉ có bay trên không trung.

Nhìn Tiểu Bạch, nàng nói “Tiểu Bạch, biến lớn đi”

Tiểu Bạch nghe thấy vậy thì lập tức rời khỏi vai của Băng Băng, đứng giữa không trung. Lần này, Tiểu Bạch thay đổi nguyên hình có vẻ khác với lần trước. Lần trước, khi biến lớn, xung quanh Tiểu Bạch sẽ xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ lớn bao bọc Tiểu Bạch trong đó. Nhưng lần này, trong đó là ngọn lửa đỏ không nói làm gì, nhưng nếu nhìn kỹ, mọi người đều thấy trong ngọn lửa này có màu xanh. Khi ngọn lửa biến mất, Tiểu Bạch hiện ra trước mắt mọi người. Vầng trăng khuyết trên trán không còn là màu đen nữa mà thay vào đó một nửa là màu đỏ, một nửa là màu xanh. Đôi mắt ngọc bích trong veo hơn. Hai chiếc đuôi của nó, một bên có đường lông màu đỏ còn một bên có đường lông mà xanh chạy dọc xuống. Tiểu Bạch xà xuống bên cạnh Băng Băng, dụi cái đầu to lớn vào ngực nàng. Băng Băng thấy Tiểu Bạch làm nũng, nở nụ cười xoa đầu nó. Nhìn sang mọi người, nàng nói “Mọi người mau gọi linh thú ra đi. Chúng ta đi bằng cách khác vậy.”

Mọi người ai cũng gọi linh thú của mình ra. Hoang Mãnh thú khi nghe Băng Băng nói vậy thì rời khỏi chiếc mũ trùm của nàng. Một luồng hắc khí bao quanh nó. Đến khi luồng hắc khí đó tan biến, thân hình to lớn của Hoang Mãnh thú xuất hiện. Vẫn là thân hình lúc lớn để chịu hơn.

Phượng Hoàng Hoả của Trúc Chi, Ngũ Sắc thú của Trần Linh Linh đều xuất hiện và hai con linh thú nữa. Hai con linh thú này, một con có một bộ lông đen tuyền, mắt vàng, có một chiếc sừng trên đỉnh đầu. Con linh thú này chính là Hắc Báo, và chủ nhân của nó là Trần Long. Còn con còn lại có một bộ lông màu đỏ chói, đôi mắt màu xanh lạnh lẽo. Nó chính là Hoả Lang và chủ nhân của nó là Hoả Phi Ưng. Vì Song xà của Lan Nhi Tinh Nhi chỉ đi được ở dưới đất nên hai nàng không cần phải gọi ra. Còn Thủy Linh hồ của Trần Linh Đang vẫn đang trong quá trình tiến hoá nên cũng không tiện ra nốt.

Băng Băng cùng Trần Linh Đang ngồi trên lưng Tiểu Bạch. Minh Nhật cùng Hạo Nhiên ngồi Hoang Mãnh thú. Trúc Chi cùng Trần Tiên Sinh và Trần phụ nhân cười trên lưng Phượng Hoàng Hoả. Trần Linh Linh cùng Hữu Ảnh Hồng Ảnh cười trên lưng Ngũ Sắc thú. Trần Long và Tinh Nhi cười trên lưng Hắc Báo còn Hoả Phi Ưng cùng Lan Nhi ngồi trên lưng Hoả Lang. Khi đã ổn định, tất cả mọi người đều đi về hướng ánh sáng duy nhất ở đây.

Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng mọi người cũng đến được nơi đó. Thì ra, đây là một cánh cửa biết phát sáng. Nhìn xuống dưới cánh cửa, bọn họ không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Bậc thang màu đen tuyền như có như không, vừa cao lại vừa dốc. Trên bậc thang đó dài dặc toàn là xương người. Nhìn mà lạnh hết cả sống lưng.

“Thật là đáng sợ” Trần Linh Linh ôm hai tay nói.

“Nơi đây có khi là âm giới rồi cũng nên” Trần Linh Đang thêm vào.

“Sư phụ, tiếp theo nên làm gì?” Trần Linh Linh nhìn Băng Băng nói.

“Ở đây mỗi cánh cửa kia là lối ra. Chúng ta đi đến cánh cửa kia” Băng Băng nói xong, Tiểu Bạch liền bay về hướng cánh cửa đó. Nhưng nó còn chưa có đến gần được cánh cửa thì đột nhiên, nó cảm thấy có nguy hiểm đến gần. Tiểu Bạch cả kinh lập tức lùi lại đằng sau tránh ám khí.

“Lạch cạch, lạch cạch” Tiếng những bộ xương ma sát với mặt đất vang lên. Đầu lâu trắng muốt, như nổi bật lên. Tất cả đầu lâu xương sọ như thể có dây nối, gắn kết lại với nhau thành từng mảnh. Có những đầu lâu còn từ nơi xa nào bay đến làm cho đám người Băng Băng đề phòng cao độ tránh né. Đến khi những bộ xương gần như tập hợp lại đây thì xuất hiện trước mặt mọi người là một bộ xương không lồ. Ở nó toát ra mùi tử khí cùng oán khí nồng đậm.

“Sao nó lại ở đây?” Tiểu Bạch bất giác phát ra giọng nói. Giọng nói của nó, không giận mà uy. Đúng thật là Thần thú thiên tôn có khác. Nhìn con quái vật trước mắt, Tiểu Bạch nhìn sang Hoang Mãnh thú, nhú mày nói “Người thả nó à?”

“Không phải là Lâu Ma. Tử khí của Lâu Ma nồng hơn, đến mức người ở xa cũng có thể ngửi được.” Hoang Mãnh thú nói.

“Vậy nó là cái thứ gì vậy?” Băng Băng nhìn chằm chằm con quái vật được tạo từ những bộ xương người, nhú mày nói. Nhưng chưa để nàng có câu trả lời, con quái vật đó lên tiếng “Kẻ nào?”. Giọng nói của con quái vật như thể giọng nói của người cõi âm vọng về. Mọi người nghe xong mà rợn cả tóc gáy lên. Nhưng những con linh thú lại không cảm giác với giọng nói của con quái vật. Trong tiềm thức của chúng, chúng sợ linh thú mạnh hơn mình chứ không sợ ma quỷ.

“Ta là Ma thú chí tôn, ma thú của thái tử Minh giới” Hoang Mãnh thú nói. Nếu nó không lầm, con quái vật này được dựa trên các đặc tính của Lâu Ma. Chắc chắn kẻ nào có liên quan đến Minh giới đã giúp cự cung chủ Vô Tà cung tạo ra nó rồi. Nếu vậy, con quái vật này không khó đối phó.

“Minh giới? Ma thú chí tôn? Người là Hoang Mãnh thú đại nhân” Lâu ma nói.

“Biết vậy thì tốt, tốt nhất người nên để cho ta qua, không người không còn xương để phục hồi đâu” Hoang Mãnh thú cao ngạo nói.

“Ha ha ha, Hoang Mãnh, ở Minh giới ta phải nghe theo người. Nhưng đây không phải là Minh giới của người, việc gì ta phải nghe theo người.” Lâu ma cười lạnh.

“Người nghĩ người là đối thủ của ta?” Hoang Mãnh thú khinh bỉ nói. Một Lâu Ma bé nhỏ cũng dám khiêu khích quyền uy của nó, thật là chán sống.

“Hoang Mãnh, người đừng quên, người ở cạnh Thái tử Minh giới thì người là bất diệt. Nhưng bây giờ Thái tử Minh giới mất tích. Người nghĩ rằng người còn như trước sao?” Lâu ma khinh bỉ nói.

“Người...” Hoang Mãnh thú tức giận không nói nổi câu nào. Lâu ma nói đúng, ngày trước nó đứng bên Thái tử Minh giới thì ma thú nào cũng đều e sợ nó. Lâu Ma là một ma thú mạnh chỉ sau nó nhưng vẫn phải nghe lời nó. Bây giờ, Thái tử Minh giới đã rơi vào vòng luân hồi, người không còn như xưa. Hơn nữa nó ẩn cư cũng đã lâu. Nếu muốn tất cả ma thú nghe theo nó thì phải có thời gian. Nghĩ đến đây, Hoang Mãnh thú không khỏi ảo não.

“Tiểu Mãnh, người không cần để ý đến cái bộ xương khô này” Tiểu Bạch đứng ra bảo vệ Hoang Mãnh thú. Dù nó với Hoang Mãnh thú không hoà thuận mấy, chủ yếu là đánh nhau. Nhưng dù sao Hoang Mãnh cũng là sinh đôi cùng trứng với nó. Với nó, Hoang Mãnh như thân thích duy nhất của nó vậy.

“A, linh thú nào vậy? à không, phải là thần thú chứ. Nhưng trên người người nồng nặc hơi thở của đám tiên nhân đáng chết kia. Người là...sinh đôi cùng trứng với Hoang Mãnh – Bạch Miêu – Thần thú thiên tôn. Đồng thời, người là thần thú của Băng Cơ tiên tử. Ta nói không sai chứ?” Lâu Ma nhìn Tiểu Bạch bằng ánh mắt thèm thuồng. Chỉ cần ăn Bạch Miêu cùng Hoang Mãnh thú thì nó có thể ra khỏi đây. Hơn nữa nó không phải chịu không chế của Lâu Ma thật nữa.

“Người biết nhiều đó” Tiểu Bạch khinh bỉ nói.

“Tiểu Bạch, các người đang bàn luận chuyện gì vậy, ta nghe không hiểu” Băng Băng nhú mày nhìn Lâu Ma. Câu chuyện của Tiểu Bạch và Hoang Mãnh thú mọi người ai cũng nghe thấy nhưng chẳng có ai hiểu cả. Cái gì mà sợ với không sợ, cái gì mà Minh mới chả giới.

“Chủ nhân, con quái vật kia chỉ là một bộ xương khô thôi, người không phải để ý nó làm gì” Tiểu Bạch kinh bỉ nói.

“Khẩu khí lớn lắm, đợi đến khi ta ăn người rồi, xem người còn có khẩu khí này không” Nói xong, Lâu Ma vươn bàn tay đầy xương đánh đến phía Băng Băng. Tiểu Bạch chờ Băng Băng cùng Trần Linh Đăng nhanh nhẹn né tránh bàn tay đó. Nhân tiện, từ miệng của Tiểu Bạch phun ra một ngọn lửa về phía Lâu Ma. Lâu ma nở một nụ cười lạnh nói “Người nghĩ Lâu Ma ta là ai, một ngọn lửa con con này mà có thể hạ ta sao”. Nói xong, nó phun một luồng khói đen về hướng Tiểu Bạch. Luồng khói bao quanh Tiểu Bạch vây nó trong đó. Nhưng trước khi luồng khói đó đến nơi, Tiểu Bạch đã tự tạo ra một kết giới bảo vệ nó và Băng Băng cùng Trần Linh Đăng.

Hoang Mãnh thú thấy vậy, nói “Tất cả mọi người bịt miệng lại, linh thú, ma thú tạo kết giới”. Nói xong, nó tạo một kết giới, phun một ngọn lửa đen về phía Lâu Ma.

“Lửa địa ngục, thật vinh dự nha” Vừa nói, bóng dáng Ma Lâu biến mất trong bóng tối. Lúc này, làn khói bao vây Tiểu Bạch cũng đã tan. Không thấy Ma Lâu, Tiểu Bạch nhú mày nhìn Hoang Mãnh thú nói “Ma Lâu đâu?”

“Nó đang ẩn thân. Nó sợ lửa địa ngục của ta” Hoang Mãnh thú nói. Thì ra bản sao của Ma Lâu cũng chỉ có vậy, nó đều sợ lửa địa ngục của Hoang

Mảnh nó.

Lúc mọi người không chú ý, một cánh tay nhọn hoắt, toàn là xương người từ dưới dùng một tốc độ mắt thường không thể thấy, đâm về phía Tiểu Bạch. Không kịp đề phòng, Tiểu Bạch bị đâm vỡ kết giới. Cánh tay đó đâm xuyên qua bắp chân của Tiểu Bạch làm nó đau điếng. Băng Băng thấy vậy, rút Bạch kiếm ngang hông chém đứt cánh tay xương đó.

Tiểu Bạch bị đâm trúng, dù không chảy máu nhưng bây giờ trong người nó có một lượng hắc khí rất lớn. Nó không thể nào còn đủ sức duy trì hình dạng này. Vì vậy, Tiểu Bạch dần dần nhỏ đi, rồi rơi xuống. Băng Băng không ngờ rằng Tiểu Bạch nhỏ đi. Nhưng nàng cũng phản ứng kịp, vội vàng rút dải lụa bên hông, đều khiến nó bay lên trên, quần chặt lấy bụng Hoang Mãnh thú. Đầu còn lại quần chặt lấy Tiểu Bạch. Một cánh tay nàng nắm chặt lấy dây lụa, một cánh tay khác nắm chặt tay Trần Linh Đang.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vô Tà cung, từ nay ta với người thê không đội trời chung (3)

Tiểu Bạch bị đâm trúng, dù không chảy máu nhưng bây giờ trong người nó có một lượng hắc khí rất lớn. Nó không thể nào còn đủ sức duy trì hình dạng này. Vì vậy, Tiểu Bạch dần dần nhỏ đi, rồi rơi xuống. Băng Băng không ngờ rằng Tiểu Bạch nhỏ đi. Nhưng nàng cũng phản ứng kịp, vội vàng rút dải lụa bên hông, đều khiến nó bay lên trên, quần chặt lấy bụng Hoang Mãnh thú. Đầu còn lại quần chặt lấy Tiểu Bạch. Một cánh tay nàng nắm chặt lấy dây lụa, một cánh tay khác nắm chặt tay Trần Linh Đang.

Nhưng chưa kịp cho nàng chuẩn bị gì, cánh tay xương đó lại từ dưới lao lên nhắm về phía nàng. Băng Băng nhìn chăm chăm cánh tay nhọn hoắt toả ra từng đợt từ khí đang càng ngày càng tới gần. Đại não của nàng như đình chỉ hoạt động. Nàng nghĩ, chẳng lẽ nàng sẽ chết như vậy... Nghĩ, nàng nhắm mắt chờ đợi cái chết đến gần...

Khi cánh tay gần như chạm được tới Băng Băng thì đột nhiên dừng lại. Lâu sau, không thấy cảm giác đau đớn, Băng Băng mở mắt ra. Đập vào mắt nàng, cánh tay đó cách nàng ở một cự ly rất gần. Nàng nhìn thấy nguyên nhân làm cho cánh tay đó dừng lại. Một dải lụa rất quen thuộc quần quanh cánh tay đó, kéo cánh tay đó lại. Dải lụa này, chính là dải lụa nàng đã tặng cho Linh Nhi. Vì vậy dùng đầu gối cũng biết được ai là người đang sử dụng nó. Nhân lúc này, Trần Long cùng Hoà Phi Ứng cười linh thú bay đến chỗ Băng Băng, đón nàng và Trần Linh Đang. Băng Băng thu dải lụa lại, ôm chặt lấy Tiểu Bạch.

Không đụng đến Tiểu Bạch thì thôi. Vừa mới đụng đến, một trận khí lạnh truyền vào tay nàng làm cho nàng hoảng hốt. Thường ngày, Tiểu Bạch của nàng rất ấm. Nhưng bây giờ, Tiểu Bạch của nàng, cả thân lạnh như khối băng ngàn năm. Máu lông trắng như tuyết tinh khiết của nó như bị vấy bẩn, từng đợt lông chuyển thành màu xám tro. Thấy vậy, Băng Băng vội vàng ôm thật chặt Tiểu Bạch vào lòng, muốn xua đuổi khí lạnh trên thân của nó. Tiểu Bạch của nàng... Tiểu Bạch của nàng...

Về phía Trần Linh Linh, sức của nàng không thể nào giữ được cánh tay kia. Không đầy một khắc sau, cánh tay đó kéo một cái, dải lụa của nàng tuột ra khỏi tay nàng, tạo ra những vết thương dài trên bàn tay nhỏ nhắn. Sư phụ đã từng nói với nàng, dải lụa này lúc bình thường thì rất vô hại. Nhưng khi mình vận nội công lên nó, dải lụa sẽ như một thanh kiếm sắc bén rất nguy hiểm. Người nói, khi sử dụng dải lụa phải dùng gang tay, như vậy sẽ không bị thương. Nhưng lúc này gấp quá, nàng không còn nghĩ gì nhiều. Nàng chỉ muốn nhanh chóng cứu sư phụ thôi.

Hồng Ảnh thấy Trần Linh Linh bị vậy, vội vàng xé góc áo băng bó tạm thời lại cho nàng. Cánh tay xương được tự do, lập tức nó tấn công về phía Trần Linh Linh. Ngũ Sắc thú thấy nguy hiểm, vội vàng lách người tránh né. Cái bộ xương này không phải dạng xoàng đâu. Cùng lúc này, từ phía dưới xuất hiện thêm mấy cánh tay xương nữa tấn công về phía mọi người. Các linh thú nấp thú chặt vật tránh né. Hoang Mãnh thú thì không phải tránh né, mỗi lần có cánh tay nào tấn công về phía nó, nó đều phun một ngọn lửa phá huỷ những cánh tay đó.

Ngồi trên Hoà Lang, ánh mắt Băng Băng dần lạnh đi. Người không phạm ta, ta

không phạm người. Người mà phạm ta, ta muốn người đó không còn tồn tại trên đời này. Lâu Ma, ta muốn ngươi chết, ta muốn ngươi tan thành mây khói. Để Tiểu Bạch an vị trong một chiếc túi nhỏ nàng đeo bên hông, cởi áo trùm ra vắt lên lưng Hoà Lang. Hôm nay, Băng Băng vẫn vận một bộ bạch y. Cổ tay áo vừa rộng vừa dài. Một chiếc đai to thắt ngang eo của. Trên bộ bạch y nổi bật lên những bông Mạn châu sa hoa đỏ chót. Mái tóc đen mượt xoả dài đằng sau. Nhìn nàng tựa như một tiên nữ cao cao tại thượng, vừa tinh khiết lại vừa lạnh lùng.

Lấy gang tay vào, xé một mảnh vải dài ở gấu váy, một đầu nàng buộc vào cổ tay, đầu còn lại nàng buộc vào Bạch kiếm. Dải lụa của nàng, Băng Băng buộc một vòng ngang eo. Hai đầu của dải lụa buông dài trên váy, kéo dài xuống quá chân của nàng. Nhìn phía dưới đen ngịt, Băng Băng nở nụ cười lạnh. Ma Lâu, ngươi nghĩ chỉ mình ngươi có thể ở trong bóng tối sao. Không thèm để ý đến mọi người, một tay Băng Băng nắm chặt lấy Bạch kiếm, một tay nắm lấy dải lụa. Tư Tâm tinh vận nội công cho nó quần lấy một cánh tay xương gần đó. Xong xuôi, chưa để cho mọi người kịp định thần, nàng tung người hướng phía dưới mà đến. Trước khi đi, nàng để lại một câu nói “Cám đi theo ta” rồi biến mất. Mọi người muốn đi theo nàng nhưng những cánh tay xương này vô cùng khó dứt. Đánh vỡ một cánh, nó lại xuất hiện một cánh khác. Không ai có thể đi theo Băng Băng. Minh Nhật muốn đi theo, nhưng lại bị lời của Hoang Mãnh thú làm cho dừng lại. Nó nói “Chủ nhân, người phải tin tưởng Băng Cơ tiên nữ, nữ nhi bảo bối của Ngọc Hoàng không dễ chết đâu”. Nhưng mọi người không có đó ý, khi bóng dáng của Băng Băng vừa biến mất, lập tức có hai bóng dáng nhảy xuống theo nàng.

Trở lại với Băng Băng, vì nàng có dải lụa nên khi đáp mặt đất, nàng vẫn rất an toàn. Nhìn xung quanh, nơi này không tối lắm. Những ánh sáng yếu ớt phản chiếu từ một hòn đá dạ quang rất to ở trong góc. Băng Băng nhìn xung quanh, tinh thần cảnh giác lên cao độ. Nàng nhất định phải tìm được Lâu Ma. Nàng muốn nó không bao giờ hồi sinh, nàng muốn nó tan biến mãi mãi.

Lúc này, một bóng người từ trên cao rơi xuống, ngã sấp trên mặt đất. Rồi không lâu sau, một bóng dáng khác cũng rơi xuống, đè lên bóng dáng kia. Cả hai bóng dáng đó phát ra tiếng: “Ai ư” làm cho Băng Băng nắm chặt thanh kiếm, từng bước đi đến bên hai người vừa ngã. Vừa nhìn rõ khuôn mặt hai người, Băng Băng nhủ chặt đôi mày. Hai cái lão già hoà này, theo nàng làm cái khi gì.

Đúng vậy, hai người vừa rơi xuống là Quỷ Sai. Người nằm dưới là Sai và người nằm trên là Quỷ. Hai lão này, thấy Băng Băng nhủ chặt đôi mày không vui nhìn hai lão, hai lão quên cả đau, quên cả phải đứng dậy ngăn đầu lên cười trừ. Băng Băng chẳng thèm quan tâm đến hai lão, hạ thanh kiếm đi về phía trước. Hai lão thấy nàng không để ý đến lão, vội vàng đứng dậy đi theo sau Băng Băng. Không biết là đi hết bao lâu, lúc này xuất hiện trước mặt bọn họ là Lâu Ma. Nhưng Lâu Ma này rất lạ. Nó cũng là tạo từ xương nhưng nhìn những bộ xương này, nhìn như mấy nghìn năm rồi. Còn Lâu Ma mà bọn họ nhìn thấy, nó tạo từ những bộ xương mới có hơn mười năm. Chưa đến gần Lâu Ma, Băng Băng chợt cảm thấy khó thở. Giật mình, nàng vội vàng lấy chiếc khăn tay lên bịt mũi. Hai lão già đằng sau thấy vậy, cũng làm theo nàng, xé áo mình lên bịt mũi.

Bọn họ đến gần Lâu Ma, nhưng một điều rất lạ, nó không hề động đậy. Nhìn nó như đang bị phong ấn vậy. Khoan, phong ấn, chẳng lẽ... cục xương trên kia chỉ là phân thân của Lâu Ma này. Nhìn kĩ, Băng Băng thấy ở trước ngực trái của Lâu Ma cắm một cây kiếm rất cũ kĩ, cũ đến mức không còn nhìn rõ nó là màu gì. Chuôi kiếm có buộc một lá bùa màu vàng chữ đỏ. Băng Băng chắc chắn, đã có người phong ấn Lâu Ma ở đây, chắc hẳn người đó muốn giấu một thứ gì đó.

Điều khiển dải lụa hướng tới thanh kiếm kia. Nhưng dải lụa còn chưa đến nơi, từ trong bóng tối vuren ra một cánh tay xương nắm lấy dải lụa của nàng, giữ chặt trong tay. Cùng lúc đó, bóng dáng phân thân của Lâu Ma hiện ra. Nó nhìn Băng Băng khinh bỉ nói: “Thật ngu ngốc, dám xuống tận đây để bắt ta”.

“Cái bộ xương khô kia, ngươi đừng có coi thường bảo bối của bọn ta, cẩn thận ta cho ngươi cả xương cũng không còn để mà hồi phục đấy” Lão Sai mắng.

“Đừng đó” Lão Quỷ phụ hoạ.

“Ha...ha...ha...các ngươi nghĩ ta dễ bắt nạt như vậy sao?” Nói xong, từ ngón tay nhọn hoắt kia vuren ra, tấn công về phía Băng Băng cùng Quỷ Sai. Băng Băng giờ kiếm lên chém những ngón tay tấn công về phía nàng. Hai lão Quỷ Sai thì sử dụng gậy của hai lão, đánh vỡ những ngón tay tấn công hai lão.

Vì dải lụa vẫn còn bị phân thân của Lâu Ma nắm lấy nên hoạt động của Băng Băng bị hạn chế. Nhưng điều đó cũng không gây ảnh hưởng gì đến nàng. Băng Băng đập đất, tay nắm chặt kiếm đâm về phía phân thân của Lâu Ma. Lâu Ma thấy vậy cười lạnh. Muốn đánh với nó, bọn người này vẫn chưa xứng. Lâu Ma há miệng, ngay lập tức, trong miệng nó xuất hiện một đoàn xương binh. Chúng gầm một tiếng rồi xông về phía Băng Băng. Băng Băng vừa dùng kiếm, lại vừa điều khiển đầu kia của dải lụa nên đám binh xương không đụng được đến một góc áo của nàng. Nhưng sức của con người có hạn. Một lúc sau, Băng Băng cảm thấy mình kiệt sức. Bất chấp tất cả, nàng đâm kiếm về phía ngực của của Lâu Ma. Nhưng kiếm của nàng đâm xuyên qua thân phân thân của Lâu Ma mà nó không hề bị sao. Nó cười – nụ cười làm người ta lạnh sống lưng nói, “Ngươi nghĩ một thanh kiếm nhỏ nhỏ có thể đã thương được ta sao?”. Vừa dứt lời, từ xương sườn của nó vuren ra như một con rắn quấn chặt lấy nàng. Băng Băng cố gắng đẩy dựa nhưng tất cả vô dụng.

Quỷ Sai dù dùng hết sức đối phó với mấy ngón tay xương chết tiệt kia nhưng tâm trí của hai người vẫn đặt trên người của Băng Băng. Thấy nàng bị trói, lão Sai vừa đánh vừa mắng “Bộ xương thôi kia, thả bảo bối của bọn ta ra không ngươi sẽ phải hối hận.”

“Bộ xương thôi, bỏ mấy cái xương thôi đó ra khỏi người của bảo bối nhanh, không thì đừng trách bọn ta ác” Lão Quỷ thêm vào.

“Ha...ha...ha...các ngươi nghĩ các ngươi là ai. Ta là Lâu Ma, không có loại binh khí nào có thể đã thương được ta. Ha...ha...ha” phân thân của Lâu Ma quý dị cười. “Các ngươi muốn ta thả nữ nhân này ra, ha...ha...ha...mơ tưởng, ta muốn nhìn nàng ta chết dần trong tay ta. Ha...ha...ha...” Nói xong, chiếc xương trói Băng Băng đột ngột siết chặt hơn. Băng Băng dần cảm thấy khó thở. Khuôn mặt hồng hào bây giờ trở thành trắng bệch vì thiếu khí. Lúc này, tầm mắt của nàng bị một thứ thu hút. Lá bùa trên thanh kiếm kia. Băng Băng cố hết sức, điều khiển đầu còn lại của dải lụa, đánh về phía thanh kiếm kia.

Dải lụa như một con rắn có linh khí, yển chuyển không động tĩnh lách qua từng khe xương phân thân của Lâu Ma, hướng về thanh kiếm có mảnh vải phong ấn. Khi phân thân của Lâu Ma phát hiện thì cũng đã muộn. Dải lụa chạm vào thanh kiếm, làm cho miếng bùa rơi ra.

Bộ xương không lồ ngàn năm dần dần cử động. Cánh tay đen giờ lên, hai ngón tay nhọn hoắt cầm lấy thanh kiếm rút ra. Nhìn thanh kiếm trong tay Lâu Ma, người ta cảm giác thanh kiếm đó nhỏ đến mức đáng thương. Phân thân của Lâu Ma thấy vậy, tức giận nhìn Băng Băng, ném nàng lên không trung rồi một ngón tay nhọn hoắt hướng trái tim của nàng đâm tới. Chỉ vì nữ nhân này, chỉ vì nữ nhân đáng chết này mà nó mất đi cơ hội của nó. Nữ nhân này phải chết, như vậy nó mới có thể nguôi giận.

Băng Băng nhìn ngón tay nhọn hoắt đang hướng về phía mình, đại não của nàng như ngừng hoạt động, tại nàng ư đi. Trong đầu nàng chỉ có ý nghĩ, mình sẽ chết sao? Vậy cũng tốt nàng sẽ không phải khó xử khi đối mặt với người kia.

Lúc ngón tay xương đó sắp chạm vào người của Băng Băng thì một bóng dáng bắn thủ, rách rưới và già nua lao về phía nàng, đẩy nàng ra khỏi công kích chí mạng đó. Nhưng người đó không tránh kịp, ngón tay xương lạnh ngắt đâm thẳng vào bụng của hắn rồi rút nhanh ra. Không có điểm tựa, bóng dáng đó như một chiếc lá tàn rơi xuống. Nhưng bóng dáng đó chưa tiếp đất thì được một bóng dáng khác nhanh gọn đón lấy.

Băng Băng nhắm mắt lại, nhưng nàng không cảm nhận được đau đớn mà thay vào đó, nàng cảm thấy mình bị đẩy ra. Rồi thân hình nàng đập mạnh vào bức tường gần đó rồi mới ngã xuống đất. Vừa ngã xuống, nàng nôn ra một ngụm máu tươi. Nhìn về hướng người đang rơi xuống, lòng nàng đau như thể bị ai đó chặt từng khúc từng khúc một vậy. Cố nhìn đau, nàng vận khinh công bay lên đỡ bóng dáng đó. Đập đất an toàn, nàng ôm chặt người đó, giọng nói nghẹn ngào run run “Lão Sai, tại sao...tại sao chứ...?”

“Th...thật tốt...thật tốt nha...bảo bối của ta khô...ng có làm sao...” Lão Sai giọng cười nói. Vết thương của lão không hề có máu, nhưng lại có một luồng hắc khí bay ra. Lão cảm thấy ruột gan như bị ăn mòn dần, rất đau. Nhưng nhìn Băng Băng khóc như vậy, lão chỉ có thể cố gắng nở nụ cười trấn an nàng. Băng Băng của lão, nàng đủ đáng thương lắm rồi. Lão muốn một lần nhìn thấy đôi mắt kia mất đi sự lạnh lùng cùng thù hận. Lão muốn nhìn là một tiểu cô nương đơn thuần, vui vẻ và hạnh phúc. Hình dạng như vậy mới là Băng Băng của lão. Nhưng có lẽ, lão không thể thấy rồi.

“L...ão...lão Sai...ô...ng không sao chứ?” Lão Quỷ giọng từng bước ngồi cạnh lão Sai, một tay ôm ngực, một tay cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của lão Sai.

“Lão Quỷ...x...xin lỗi...ta...khiến lão như vậy...” Lão Sai áy náy nói. Bọn họ trúng Song cổ. Nếu người này bị gì thì người còn lại cũng sẽ bị tương tự như vậy. Lão đã làm liên lụy đến lão kia rồi.

“K...hông...lão không làm...thì...thì ta cũng làm” Lão Quỷ giọng nói.

“Quý Sai, hai người yên tâm, Băng Nhi sẽ trị thương giúp người, hai người phải sống, phải sống với Băng Nhi” Băng Băng nói xong, cuống quýt lấy từ ngực y phục ra bộ ngân châm muốn trị thương cho hai lão. Nhưng cánh tay của nàng lại bị hai cánh tay già nua kia giữ lại. Nàng ngược đôi mắt nhoè nước lên nhìn hai lão, nghẹn ngào nói, “Hai người...có ý gì?”

“Đừng...đừng lãng phí...ngân châm...lão già như ta không sống được lâu nữa...mong người hãy...hãy hoàn thành một tâm...tâm nguyện của ta...được không?” lão Sai khó nhọc nói.

“Người muốn gì, ta đều đồng ý. Cầu xin người, đừng bỏ Băng Nhi” Khuôn mặt của Băng Băng bây giờ toàn là nước mắt, nhìn rất chặt vật, nào còn bộ dạng lạnh nhạt ngày nào.

“Đừng...đừng trả thù ai...đừng thù hận ai...thù hận...như...như chất độc...nó...ngấm từ từ rồi giết chết người lúc nào không hay...nha đầu...đồng ý với bọn ta...buông...buông hết mọi hận thù...sống thật vui vẻ...” Lão Sai nắm chặt tay Băng Băng, đôi mắt cầu xin nhìn nàng nói.

“Được, được, lão đừng nói gì, để Băng Nhi giúp người trị thương” Tay của nàng run run cầm lấy ngân châm nói.

Lão Sai cầm chặt lấy bàn tay run run của nàng nở nụ cười nói “Đừng” xong lão quay sang phía lão Quỷ thở khó nhọc: “L...ão già...ta biết...biết nếu ta chết...ông...ông cũng không sống được...nh...ung...ông phải sống...sống cho cả phần của tôi...chăm...chăm sóc tốt cho bảo bối...thay...thay cho phần của ta”

“Đừng...đừng nói nữa...để bảo bối cứu ông đi” Lão Quỷ nghẹn ngào.

“Vô...vô dụng thôi...ta...ta rất...vui...vì...” Chưa nói hết, lão Sai cả người không có lực, trút đi hơi thở cuối cùng, tay tuột khỏi tay Băng Băng, mắt mở nhìn thẳng nàng. Ánh mắt đó, Băng Băng không nhìn được khóc to. Tại sao? Tại sao những người bên cạnh nàng ai cũng đều chết dần đi, ai cũng đều bỏ rơi nàng? Tại sao chứ? Nàng đã làm gì sai? Tại sao?...

“Lão già, ông chưa nói hết, ông rất gì? Nói nhanh...tình dạy nói đi...” Băng Băng lay mạnh người lão Sai không ngừng nói.

“Bảo bối, đừng như vậy, lão Sai đã ra đi rồi” lão Quỷ cố nén khóc nói. Khi lão sai trút đi hơi thở, lão cảm thấy cơ thể mình bình thường trở lại. Lão biết, song cổ có nhược điểm, chỉ cần một trong hai người chết, song cổ cũng sẽ chết. Nhưng lão thả để song cổ hành hạ để lão Sai bên cạnh còn hơn là sống mà mất đi một người tri kỉ. Như vậy lão sống còn ý nghĩa gì nữa...Lão già chết tiết, tại sao lại muốn đi trước tôi? Tại sao?...

“Ha...ha...ha...thật là cảm động, để ta tiễn hai người đến với lão già đó” Nói xong, hai ngón tay nhọn hoắt hướng Băng Băng cùng lão Quỷ đâm xuống. Nhưng khi cánh tay đó gần chạm vào được hai người, đột nhiên một bàn tay xương đen khác xuất hiện, che chở cho hai người. Cùng với đó, một tiếng nói quý dị nhưng lại uy nghiêm vang lên “Phân thân, người ở ngoài quá lâu rồi, mau trở lại với ta thôi”.

Dứt lời, cả bộ xương màu đen như có ma lực, kéo bộ xương trắng lại. Phân thân của Lâu Ma cổ giấy dựa nói “Đáng chết, ta không muốn ở trong người, người là bộ xương khô như nhược, rõ ràng nắm giữ được Minh giới trong ta mà không làm. Ta muốn làm chủ Minh giới”

“Người không hiểu, nếu ta muốn làm chủ mình giới thì ta đã làm. Cái ghế đó ta không ngồi vừa, sức nặng đó ta không gánh nổi. Ta chỉ là được tạo từ các bộ xương cùng tro của các linh hồn bị hồn phi phách tán, không thể siêu sinh. Công việc của ta là cho bọn họ có thể tồn tại để có cơ hội đầu thai. Người chỉ là một phần oán hồn trong ta được tách ra, cuối cùng không biết đúng sai mà lại làm bao nhiêu chuyện không thể tha thứ. Khi về, ta sẽ trừng phạt người thích đáng!” Nói xong, Lâu Ma nuốt lấy phân thân của mình.

Băng Băng bây giờ như một người vô hồn, ôm chặt thân thể đã sớm lạnh ngắt của lão Sai, ngồi đó nhìn đến một nơi nào đó chính nàng cũng không biết. Ôm lão Sai, nàng mong muốn thân thể của lão sẽ ấm lên, mong muốn lão sẽ mở mắt cười đùa nàng, luôn miệng gọi nàng là bảo bối. Dù tiếp xúc với lão chỉ có ba năm, nói ngắn không ngắn mà nói dài cũng không phải là dài. Nhưng nàng đã coi Quý Sai như là người thân mà nàng cần bảo vệ. Và nàng biết, Quý Sai như tay với chân. Một người chết, người kia chưa chắc sẽ sống được.

Lúc này, có vài tiếng bước chân dồn dập về hướng này. Lão Quỷ đề cao cảnh giác nhìn về hướng đó. Khi nhìn thấy người đến là ai, lão mới buông lỏng phòng bị. Minh Nhật chạy đầu tiên. Khi nhìn thấy bóng dáng nhếch nhác của Băng Băng, tim hẫc thất lại. Nữ nhân chết tiết này, thật không thể khiến cho

người ta hết lo mà. Nhanh chân chạy đến, ôm chặt lấy Băng Băng, lúc này tảng đá trong lòng hấn mới buông xuống. Nhưng, hấn chợt cảm thấy tiểu thiên hạ trong lòng có điều bất thường. Ngồi xổm trước mặt nàng, Minh Nhật nâng mặt nàng lên nhìn thẳng vào hấn. Băng Băng đang chìm sâu vào nỗi đau, đột nhiên có cảm giác người nâng mặt mình lên. Nhìn thấy người đến, nước mắt nàng lại rơi “Nhật, lão Sai chết rồi, lão bỏ ta đi rồi”

Nghe nàng nói, Minh Nhật mới nhìn đến người đang nằm trong lòng nàng. Lão Sai khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím bầm lại. Dấu hiệu này là dấu hiệu bị trúng độc. Chẳng lẽ lão già này rơi vào nơi không nên đứng. ....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Vô Tà cung, từ nay ta với người thê không đội trời chung (4) – Băng Băng mất tích

“Tí tách”... “tí tách” Trong lối đi ẩm ướt, một đoàn người nối đuôi nhau. Không biết là đi bao lâu, cuối cùng bọn họ cũng thấy được sự tồn tại của thiên nhiên. Trước mặt họ bây giờ là một giàn cây leo rủ xuống. Hữu Ảnh Hồng Ảnh làm rất tốt chức trách của mình, rút kiếm chặt đứt giàn cây đó. Làm xong hai người kiểm tra xem có nguy hiểm không, sau đó đồng thời nghiêng người cho Minh Nhật đi qua.

Băng Băng rất yếu ớt nằm trên tay Minh Nhật. Nàng không nói, không rằng, khuôn mặt không biểu lộ bất cứ tia cảm xúc nào. Nhìn nàng bây giờ làm người ta liên tưởng đến một con rối gỗ. Để tùy người ta thích làm gì thì làm. Bạch y trên người nàng bây giờ không còn được như lúc đầu. Chỗ này một mảng chỗ kia một lỗ thoạt nhìn trông thật thê thảm.

Đằng sau Minh Nhật là Tiểu Bạch, trên lưng nó đang cõng di hài của lão Sai. Lão Quý khuôn mặt đầy sự bi thương đi bên cạnh. Sau nữa là những người còn lại. Trần Linh Linh mệt mỏi nhắm mắt ngủ trên lưng của Trần Long. Cũng phải thôi, nàng mới chỉ là một tiểu oa nhi, biết một chút võ công mèo quào, dĩ nhiên sức lực không thể nào so với người lớn được. Vì vậy, nàng mệt mỏi là lẽ thường tình. Lan Nhi Tinh Nhi không có tinh thần bước theo đoàn người. Hỏi bọn họ làm sao có thể có tinh thần được. Lão Sai chết, lão Quý cũng ít nói đi, Băng Băng – tiểu thư của hai nàng nhìn chẳng khác nào một con rối không một tia cảm xúc. Trúc Chi, Trần Linh Đăng, Hạo Nhiên, Tử Mặc và đôi phu thê Trần gia yên lặng đi sau cùng.

Bước qua giàn cây đó, xuất hiện trước mặt họ là một dãy núi lớn. Cũng phải, Vô Tà cung trước rừng sau núi mà. Vì vậy, chắc hẳn bọn họ đã đi đến phía sau của Vô Tà cung rồi. Vừa ra khỏi dãy, ai có linh thú biết bay thì gọi ra để đưa bọn họ về Trần phủ. Chuyến đi nguy hiểm này đến đây là kết thúc.

Hai ngày sau...

“Tiểu Băng Băng, tẩu vào phòng đi, ban đêm gió lạnh, cẩn thận bị nhiễm lạnh thì đại vương huynh của ta sẽ rất lo” trong Thanh Trúc các, Trúc Chi cầm chiếc áo choàng khoác lên vai Băng Băng, lo lắng nói. Hai ngày trước bọn họ thoát ra khỏi cái nơi u tối kia thì mặt trời đã xuống núi rồi. Bọn họ về đến Trần phủ, ai cũng đều ăn một chút gì đó dù ăn không vào, tắm rửa rồi đi ngủ. Nhưng Trúc Chi biết, có người không hề nghỉ ngơi một chút nào. Đó là vương huynh vương tẩu của nàng, hai người Lan Nhi Tinh Nhi cùng lão Quý. Nàng biết, lão Sai mất, bọn họ không vui về gì. Cứ như thế qua hết một đêm. Sáng hôm sau, nàng không thấy lão Quý và Lan Nhi Tinh Nhi. Ngay cả Tiểu Bạch của tẩu tẩu cũng không thấy. Cứ như vậy trôi qua hai ngày. Vương tẩu của nàng vẫn cứ như một người không có linh hồn. Sáng thì ở trong phòng ngồi ngẩn người, đến tối lại ra ngoài hiên ngồi đến khi mặt trời ló rạng mới đi vào. Chỉ mới hai ngày thôi mà nhìn Tiểu Băng Băng tiền tuy đi rất nhiều. Đại vương huynh, nhị vương huynh, Tử Mặc thần y cùng Trần Linh Linh hai ngày nay lo cho tẩu ấy đến mức ăn cơm không ngon, ngủ không được yên. Đêm nay cũng vậy. Hai đêm trước còn có đại vương huynh ngồi cùng, nhưng đêm nay, đại vương huynh của nàng đang bàn chuyện chính sự nên bây giờ không có mặt. Nàng thật sự không muốn tẩu tẩu ngã xuống nên muốn đến khuyên nhủ một chút.

Băng Băng nhìn ánh trăng trên cao không mở miệng nói một từ. Nàng biết, biết hai ngày nay đã làm cho mọi người lo lắng. Nhưng cái chết của lão Sai nàng không thể nào chấp nhận được. Nàng vẫn còn nhớ rõ ngày ấy như in, cái ngày mà lão Sai đã thay nàng đỡ một kích trí mạng đó. Nàng sau khi định thần lại, nàng liền bắt bộ xương khô kia nhả con quái vật kia ra. Nhưng dù nàng có công kích hay làm thế nào đi chăng nữa thì cũng vô dụng. Lúc đó, bộ xương khô đó nói cái gì mà cùng một thể, nó là phân thân của ta rồi không nói không rằng biến mất. Nơi đó là địa bàn của Vô Tà cung, lão Sai chết cũng là do Vô Tà cung gián tiếp hại. Vì vậy, sau ngày mà nàng được ra khỏi nơi đó, nàng đứng trước linh cữu của lão Sai, thê sẽ trả thì cho lão, thê nàng không đội trời chung với Vô Tà cung.

Hôm nay là ngày thứ ba rồi, lão Sai chết đã ba ngày rồi. Nàng thật sự không dám tưởng tượng, lão Quý sẽ trở nên như thế nào khi mất lão sai. Nàng sẽ như thế nào khi thiếu đi một người luôn luôn miệng gọi nàng là bảo bối, một người chọc cười nàng mỗi khi nàng nhớ đến chuyện buồn, một người luôn khuyên nàng bỏ đi sự thù hận, sống thật vui vẻ. Nhưng, nếu bỏ được thù hận, nàng đã sớm bỏ từ rất lâu rồi.

Lâu không thấy Băng Băng trả lời, cả người cũng không buồn nhúc nhích, Trúc Chi càng lo lắng hơn. Nàng đưa tay lên, để cho Băng Băng nhìn thẳng vào mặt nàng, Trúc Chi nói “Tiểu Băng Băng, tẩu đừng như vậy, lão Sai trên trời có linh thiêng cũng không thể nào yên lòng khi thấy tẩu tiểu tụy như vậy đâu.”

“Đầu thai...” Băng Băng cười lạnh: “Con quỷ kia đã nói gì, chẳng lẽ muối đã quên?”

“Nhưng Ma Lâu cũng không nói lão Sai mãi mãi không được luân hồi.” Trúc Chi nói.

“Linh hồn bị từ khí ẩn mòn, sợ rằng linh hồn của ông ta đã hoà vào với đất trời. Nếu ông ta may mắn, vào thời điểm mặt trăng bị mặt trời nuốt, những mảnh linh hồn của ông ta mà hợp lại một chỗ thì ông ta sẽ được luân hồi. Đó chính là câu nói của con quái vật đó. Nó nói là nếu may mắn. Trên đời này, ta không tin vào vận may.” Băng Băng lạnh lùng nói.

“Tiểu Băng Băng...” Trúc Chi không biết mình nên nói gì nữa. Thật sự là đau lòng thay mà. Có thể là ngày trước, nàng không có ấn tượng tốt với Quỷ Sai, thậm chí còn có phần chán ghét vì những việc vô nhân đạo mà hai lão làm. Nhưng khi lão vì cứu tẩu tẩu của nàng, đột nhiên nàng cảm thấy, hai lão già đó không phải là người xấu, không phải là lão ma đầu mà trên giang hồ đồn thổi.

Băng Băng lại nhìn ánh trăng, ánh mắt của nàng lại ánh lên sự ưu tư. Mặt trời nuốt mặt trăng, bao giờ mới xảy ra. Một năm, mười năm, một trăm năm hay là một nghìn năm...

.....

Lại hai ngày nữa âm đạm trôi qua. Lan Nhi Tinh Nhi vẫn chưa có trở lại. Nhưng, trên dưới Trần gia không lo lắng thứ đó. Điều bọn họ lo lắng chính là, vị vương phi của Độc vương mất tích. Hôm qua vẫn bình thường, vậy mà hôm nay đã không thấy bóng người đâu. Cái vị vương gia nào đó, vì thế tử của mình mất tích mà làm cho cả Trần phủ thành hầm băng. Ai cũng lo lắng, lo mình làm cái gì không thuận mắt vị vương gia này, để cho hấn không vui, mạng của họ sợ là không giữ được.

Đến giữa trưa, Minh Nhật từ bên ngoài trở lại Trần gia, đi sau hấn là Hữu Ảnh Hồng Ảnh. Cùng lúc với Minh Nhật, Trúc Chi, Hạo Nhiên và Từ Mặc cũng trở về. Nhưng mặt của bọn họ không được tốt cho lắm. Nhìn biểu cảm của bọn họ, phu thê Trần gia cũng hiểu được. Trần Linh Linh lo lắng đứng ngồi không yên, lo lắng nói “Rốt cuộc sự phụ đi đâu chứ?”

“Linh Nhi, con đừng lo lắng, Tiểu Long và Đặng Nhi đã vào trong rừng U Linh tìm rồi. Nhờ may vương phi vào đó giải sầu thì sao?” Trần phu nhân an ủi nữ nhi của mình.

“Làm gì có ai vào trong cái nơi đó mà giải sầu chứ, trừ phi nào người đó bị nhúng nước” Trúc Chi nói.

“Đúng đó, mẫu thân, khu rừng đó không phải là nơi an toàn gì, người cũng biết rồi. Sự phụ chắc chắn không đến nơi đó đâu” Trần Linh Linh nói.

Nghe Trần Linh Linh nói vậy, không gian như rơi vào im lặng. Băng Băng đi đâu, nghỉ gì, chắc chỉ có tỷ muội song sinh kia mới biết. Bây giờ, hai tỷ muội đó không có ở đây, hai người đó đi đến đâu bọn họ cũng không biết, làm sao tìm được hai người đó về đây?

Một lúc sau, một bóng dáng màu lam đáp xuống đại sảnh Trần phủ. Nhìn người đến, Trần Linh Linh âm thầm nói “Phi Úng, huynh cũng không thấy sự phụ!” Câu hỏi của nàng, cũng như câu khẳng định làm cho không khí càng thêm bế tắc. Mọi người ai cũng vận hết óc suy nghĩ xem Băng Băng còn đi đến những đâu nữa. Bất giác, thời gian cũng đã gần qua giờ Ngọ. Nhìn mọi người, Trần Tiên Sinh đứng lên nói, “Cũng không còn sớm, mọi người nên ăn một chút gì đó thôi”.

“Trần minh chủ, ta không đói.” Minh Nhật lạnh lùng nói.

“Cảm tạ ý tốt của Trần minh chủ, nhưng hiện tại chúng tôi không có tâm tình.” Trúc Chi lễ phép nói.

“Mọi người phải ăn để lấy sức, nếu không làm sao có thể tiếp tục đi tìm Độc vương phi” Trần phu nhân nói.

Nghe Trần phu nhân nói có lý, mọi người mới đi theo gia đình vào phòng ăn.

.....

Thời gian lại thấm thoát trôi qua, bất giác Băng Băng đã mất tích được hai ngày. Chiều ngày hôm qua, hai huynh muội Trần gia mới từ rừng U Linh trở về. Nhưng hai người đều lắc đầu ý nói Băng Băng không có ở đó làm cho tất cả mọi người đều thất vọng. Rốt cuộc, nàng ta đi đâu được chứ. Hôm nay, bầu trời trong xanh nhưng cũng rất âm đạm. Tất cả mọi người đều ngồi trong đại sảnh Trần phủ trầm ngâm. Họ nghĩ, rốt cuộc Băng Băng đã đi đâu? Nhưng, dù có nghĩ nát óc ra, bọn họ cũng không hề nghĩ ra nơi nàng có thể đi. Ngay cả Minh Nhật cũng không suy nghĩ được gì.

Thật ra, Minh Nhật nghi ngờ một nơi. Nhưng rất nhanh hấn bác bỏ ngay nơi đó. Chưa chắc nương tử của hấn ở đó. Nơi đó vừa xa, vừa lạnh, với lại nàng không thể đi mà thiếu hai tỷ muội song sinh kia.

Nhoáng cái, thời gian đã trôi qua đến chiều ngày hôm sau. Thanh Trúc các vẫn mang vẻ âm đạm. Người ngồi trên mái nhà, người ngồi trên ghế đá, nằm dài ra chiếc bàn đá gần đó, người thì ngồi trên bãi cỏ, người ngồi dựa vào cây. Mọi người dù đang ở tư thế khác nhau, linh hồn khác nhau nhưng bọn họ không hề có một chút xú tính thần nào. Băng Băng vẫn chưa có một chút xú tính tức, bảo bọn họ làm sao có tính thần cho được.

Đột nhiên, một bóng dáng xà xuống sân của Thanh Trúc các thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở đó. Bóng dáng đó chính là Bạch Miêu – Thần thú của Băng Băng. Nhưng trên lưng nó không phải là Băng Băng như mọi người mong ngóng, trên lưng Bạch Miêu là đôi song sinh Lan Nhi Tinh Nhi.

Tiểu Bạch vừa tiếp đất, nó liền hóa về hình dạng nguyên thể của mình, nhanh chóng chạy vào trong phòng của Băng Băng. Lan Nhi nhìn thấy hành động của nó, nở nụ cười nói “Tiểu tử này, mới có xa tiểu thư mấy ngày đã nhớ như vậy rồi”

“Nhớ cũng phải thôi, nó với tiểu thư như hình với bóng mà” Tinh Nhi nói. Nhưng chợt nhận ra có gì đó không đúng, nàng nhìn tất cả mọi người ở Thanh Trúc các.

Một lúc sau, thấy Bạch Miêu hoảng hốt chạy ra rồi chạy khắp nơi quanh Thanh Trúc các, nụ cười của Lan Nhi Tinh Nhi liền biến mất. Tinh Nhi nhìn tất cả mọi người, trầm giọng hỏi, “Các người, mau nói cho ta biết, đã xảy chuyện gì?”

Mọi người ở đây nghe thấy nàng hỏi, ai cũng đều ỉu xìu quay mặt đi. Bọn họ không biết mở lời với tỷ muội nhà này như thế nào. Chẳng nhẽ dùng bộ mặt đau khổ nói, Băng Băng đã biến mất. Như vậy chắc chắn bọn họ sẽ điên lên mất. Bọn họ không muốn xuất hiện thêm bóng dáng bi thương của Độc vương thứ hai thứ ba đâu. Nhìn cái tên đang ngồi ở dưới gốc cây cầm y phục của Băng Băng là biết, từ hôm qua đến giờ, hẳn không hề có một chút tinh thần nào, tay luôn cầm y phục của Băng Băng. Nhìn hẳn chẳng khác gì Băng Băng của mấy ngày trước là bao. Với lại, chẳng lẽ nói, bọn họ cùng với người ở Trần phủ hơn trăm người nhưng lại không trông nổi một nữ tử sao?

Không nhận được câu trả lời, Tinh Nhi nhíu mày càng chặt, giọng nói càng trầm hơn tiết lộ nàng đang cố gắng khắc chế chính mình. Nhìn tất cả mọi người một lượt, nàng lạnh lùng nói: “Nói cho ta biết, tiểu thư của bọn ta đâu?”.

Lần này cũng chẳng khác lần trước là bao. Không ai dám nhìn vào mặt Lan Nhi Tinh Nhi. Lần này, người nổi giận là Lan Nhi. Nàng hét lên: “CÁC NGƯỜI CẢM RỒI À, NÓI, TIỂU THƯ ĐÂU?”

Phải một lúc lâu sau, Trúc Chi mới lên tiếng “Bọn ta cũng không biết Tiểu Băng Băng đi đâu. Mấy hôm trước đã không thấy nàng rồi”. Giọng của Trúc Chi không to cũng không nhỏ nhưng lại như một quả búa nặng đập mạnh vào lòng của Lan Nhi Tinh Nhi. Phải mất một lúc sau, hai người mới lấy lại được phản ứng. Tinh Nhi mở miệng, lắp bắp nói “Không...không thấy...”

Mọi người thấy biểu cảm của hai tỷ muội bọn họ, đầu càng cúi thấp hơn. Lan Nhi thấy bọn họ như vậy, đã tức giận, nay càng tức giận hơn. Nàng nhìn mặt từng người một, quát “Các người có mắt để đi đâu vậy? Ngay cả một người cũng không trông được. Các người biết tâm trạng của tiểu thư không được tốt, vậy sao các người có thể để nàng ở một mình chứ. Ở một mình, nhờ tiểu thư có việc gì thì sao? Các người có chịu trách nhiệm được không? Các người có chịu trách nhiệm được không? Há”.

Không một ai lên tiếng. Bọn họ cúi gằm mặt xuống, nhưng ánh mắt của bọn họ dồn về một phía. Đó chính là Từ Mặc. Từ Mặc nhận được ám hiệu, đành thờ dãi bước lên gánh đầu sóng. Chịu thôi, ai bảo y lại là huynh trưởng của hai cái nha đầu kia chứ. Không đứng lên khuyên giải thì chẳng biết hai nha đầu kia còn mắng như thế nào nữa. Nhìn Lan Nhi Tinh Nhi, Từ Mặc nói “Lan Nhi, Tinh Nhi, hai muội bình tĩnh. Băng Nhi mất tích không phải là mong muốn của mọi người. Bọn ta cũng rất lo lắng cho nàng ấy không kém gì hai muội. Có gì, ngồi với nhau từ từ nói. Có khi chúng ta lại tìm ra Băng Nhi nhanh hơn thôi”.

“Huynh im đi” Lan Nhi quát. Từ Mặc nghe xong, như nàng dâu nhỏ uất ức đứng cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân. Không khí lại một lần nữa rơi vào trầm mặc. Một lúc lâu sau, Tinh Nhi nhìn Lan Nhi, hỏi “Lan Nhi, bây giờ là ngày nào rồi?”

“Há? Tỷ hỏi cái đó làm gì?” Lan Nhi nhíu mày nghi ngờ hỏi. Nàng biết, cái gì Tinh Nhi cũng tốt hơn nàng. Nhưng Tinh Nhi lại có một khuyết điểm, nàng ta không bao giờ để ý ngày giờ. Nhưng tự nhiên sao lại hỏi cái đó chứ?

“Nói đi, bây giờ là lúc nào?” Tinh Nhi hơi gắt.

“Bây giờ sao? Đang giữa tháng nhâm ngọ. Sao vậy?” Lan Nhi hỏi.

“Tỷ biết tiểu thư đi đâu rồi” Tinh Nhi nói.

“Sao, người biết Tiểu Băng Băng đi đâu?” Trúc Chi như nhìn thấy hi vọng, vội nói.

“Năm ngày nữa là ngày giỗ di nương của tiểu thư” Tinh Nhi nói.

“Vậy có liên quan gì đến sự muội?” Từ Mặc hỏi. Nhưng cuối cùng, y nhận ngay cái cốc vô cùng đau. Nhìn hung thủ phía sau, hắn oán “Cái tên kia, người làm gì vậy?”

“Người hỏi ngu quá. Ngày giỗ di nương người ta, tất nhiên người ta phải về cúng giỗ chứ” Hỏa Phi Ưng nói.

“Nếu cúng giỗ, vậy tẩu tẩu về núi Tuyết Liên” Hạo Nhiên nói.

“Chính xác” Trúc Chi nói “Chúng ta đi thôi” (Seal *chống cảm đảm chiêu*: có vẻ mọi người quên một chuyện quan trọng thì phải. Băng Băng của chúng ta hình như là dân mù đường)

“Khoan” mọi người đang chuẩn bị đi thì đột nhiên Tinh Nhi gọi lại, vẻ mặt rất là nghiêm trọng làm cho bọn họ không thể không lo lắng. Trúc Chi dè dặt hỏi “Có chuyện gì vậy?”

“Có, chuyện này rất là quan trọng, ta cần mọi người thành thật cho ta biết” Tinh Nhi ôm ngực trầm trọng nói.

“Chuyện gì vậy Tinh Nhi?” Lan Nhi nghi hoặc hỏi. Tung tích của tiểu thư đã tìm được, vậy còn chuyện gì nữa sao?

“Ta muốn hỏi...” Tinh Nhi nói đến đây thì ngừng. Mọi người ai cũng đều nín thở nghe nàng nói như thể phạm nhân đợi quyết định của quan thẩm phán vậy. Phải đến một lúc lâu, nàng nở một nụ cười rất gian tà “Trần phủ có mất đi con ngựa nào không?”

Đứng hình...

Đứng hình...

Đứng hình...

Đứng hình...

Đứng hình...tuyệt đối...

Bóp sau một khắc đứng hình, Trúc Chi là người có phản ứng đầu tiên. Nàng không nghĩ ngợi gì, giáng một cú rất đau lên đầu của Tinh Nhi quát “Chuyện đó người đi mà hỏi gia đình Trần phủ. Hỏi bọn ta làm gì? Đã vậy làm cái bộ mặt như chuyện quan trọng lắm không bằng nữa. Thật là bực mả...”

“Ai ui, Lan Nhi, có người uy hiếp tỷ” Tinh Nhi giả đáng thương rút khăn tay ra chấm chấm mắt.

Đứng hình toàn tập...

“Lan Nhi, đây là nhị muội của ta, tỷ tỷ của muội? Muội xác định nàng không bị hoán đổi chứ?” Từ Mặc xích lại gần Lan Nhi, nhỏ giọng nói.

“Muội xác định” Lan Nhi sau vài phút đứng hình thì khuôn mặt bình tĩnh trở lại. Nếu không phải là tỷ muội song sinh với lại hai người từ bé đến lớn dính nhau như keo thì có lẽ nàng cũng như đám người ở đây mất. Tinh Nhi tỷ là một nữ nhân có thể nói là bản sao không hoàn thiện về tính cách của tiểu thư. Tại sao lại là không hoàn thiện? Nhìn lúc này đi. Tiểu thư những lúc lo lắng, sắc mặt nàng sẽ không đổi, nàng không bao giờ để lộ cảm xúc cho người khác biết. Còn tỷ tỷ của nàng, những lúc này, nàng sẽ như một kẻ ngốc vậy. Thật là...

Nghe thấy Lan Nhi chắc chắn như vậy, Từ Mặc nhìn Tinh Nhi thật kĩ, như muốn từ trên người nàng tìm ra được một điều gì đó.

Trúc Chi, sau khi oánh một cú vào đầu của Tinh Nhi, chưa kịp suy nghĩ gì, đột nhiên Tinh Nhi một tay ôm đầu tìm cứu viện, một tay rút chiếc khăn tay ra chấm chấm mắt rất đáng thương, nàng lên có cảm tưởng muốn tìm thứ gì đó đập đầu vào cho rồi. Đây là Tinh Nhi mà nàng biết sao?

“Tinh Nhi, người không bị thứ ô uế gì nhập vào chứ?” Trúc Chi dè dặt hỏi.

Tinh Nhi sau khi nghe xong, lập tức oa lên, ôm chặt lấy Lan Nhi khóc nức nở “Lan Nhi, tiểu thư không có đây, bọn họ liền coi tỷ là thứ ô uế rồi, tâm hồn tỷ bị tổn thương nặng nề rồi. Oaoaoaoao...”

Trên đầu Lan Nhi liền xuất hiện ba vạch hắc tuyến. Tỷ tỷ, có hơi quá không đó. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Lan Nhi vẫn đành thờ dài, đưa tay lên vỗ lưng an ủi Tinh Nhi “Tinh Nhi tỷ, tỷ đừng quá lo lắng. Tiểu thư là ai chứ? Chúng ta gộp lại không phải là đối thủ của nàng. Tỷ đừng cư xử như vậy nữa. Tinh thần của muội và tiểu thư đều là thép hết, còn mọi người ở đây, sợ tỷ làm quá thêm một tỷ nữa, bọn họ ngất ra đây thì làm sao?”.

Nghe Lan Nhi nói vậy, Tinh Nhi buông nàng ra, khuôn mặt không có một xíu nước mắt nào, lạnh nhạt đứng thẳng người lại. Lần này mọi người hóa đá toàn tập đợt hai. Người này, thay đổi mặt còn nhanh hơn cả lật tay.

Từ Mặc xích xích đến gần Lan Nhi, hỏi nhỏ “Lan Nhi, muội chắc chắn rằng đây là Tinh Nhi sao?”

“Huynh nói thêm câu nữa, ta lập tức đá huynh ra ngoài.” Lan Nhi thờ dài nói. Tỷ tỷ, tỷ thật là...

“Ai...tồn thời gian quá, nãy người có đi tìm Tiểu Băng Băng không?” Trúc Chi nhú đôi mày đẹp nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nam nhân mang mặt nạ bạc

Đường từ Trần gia trang đến núi Tuyết Liên chỉ gần hai ngày đường nếu theo tốc độ ngựa chạy. Còn theo tốc độ đi bộ, đường đến núi Tuyết Liên dài gấp đôi. Nếu theo người biết phân biệt hướng, biết đi thì chỉ cần bốn ngày là đến nơi. Nhưng, nhân vật chính của chúng ta lại là một dân mù đường chính hiệu.

Lão Sai chết, Băng Băng rất đau lòng. Thực ra ban đầu nàng muốn đi ra ngoài tản bộ một chút chứ không hề có ý định đi đâu xa. Nhưng đến khi ý thức lại, nàng lại không biết mình đang ở đâu. Xung quanh hoang vắng, không có lấy một bóng người. Với người mù đường như nàng, bây giờ mà cố tìm về Trần gia trang thì đó lại là một chuyện rất khó. Vì vậy, đã đi thì nàng đi thẳng, gặp ai nàng sẽ nhờ người ta đưa đến Trần gia trang vậy. Nhưng ai ngờ, đi hết hai ngày liền, nàng không gặp được bất cứ một người nào. Bụng đói, nàng săn bắt một con thú nào đó rồi nướng ăn, mệt thì nàng sẽ trèo lên cây ngủ để tránh thú dữ. Cuối cùng, trời không phụ lòng người, mặt trời của ngày thứ ba vừa nhô lên, Băng Băng liền đặt chân đến một Trần phủ nhỏ. Tùy tiện tìm một người dân hỏi, nàng mới biết, Trần phủ tên Liên Trần. Liên Trần, chẳng phải nơi đây cách núi Tuyết Liên gần nhất nên đặt là Liên Trần sao?

May mắn là Băng Băng có thói quen mang chút ngân lượng trong người nên nàng tùy tiện tìm một khách điểm, thuê một phòng để nghỉ ngơi cho tốt. Nếu

đã đến đây rồi, vậy nàng nên nghỉ ngơi một chút rồi lên đường lên núi thăm di nương một chút. Cũng hơn ba tháng rồi nhĩ.

Ngủ một mạch đến buổi trưa, Băng Băng thức dậy, sai tiểu nhị chuẩn bị cho nàng một thùng nước ấm để tắm. Thay bộ y phục cũ bằng một y phục mới nàng tùy tiện mua khi đi tìm khách điểm, trùm áo khoác lên, nàng bước ra khỏi phòng. Nàng tùy tiện ăn thứ gì đó lót dạ rồi đi mua một ít hoa quả tiền vàng cùng một chút đồ dùng mang theo dọc đường, tìm mua một con ngựa rồi chạy theo hướng người dân chỉ để đi lên núi Tuyết Liên.

Băng Băng một lòng chỉ nghĩ đến núi Tuyết Liên, nàng không để ý, khi nàng ra khỏi khách điểm, một nữ nhân đi ra. Nàng vận bộ y phục đồ tươi, nhưng, nàng lại ăn mặc rất hờ hang. Dáng vẻ yêu điệu quyền rũ biết bao nam nhân đi đường. Ngang eo, giắt một thanh bảo kiếm. Trên mặt nàng thêm một chiếc khăn lụa mỏng cùng màu che đi nửa khuôn mặt càng làm nàng thêm thần bí. Đôi mắt đẹp đầy phong tình quyền rũ nhưng lại chứa đầy vẻ căm hận nhìn theo bóng dáng của Băng Băng, nàng nghiêng răng nói “Tiện nhân, người hủy đi gương mặt của ta, hại ta mất mặt với biết bao nhiêu người. Lần trước, trong rừng U Linh bắt đầu người. Ta đang xem xem nên tìm người ở đâu. Thật không ngờ, người lại xuất hiện ở đây. Lần này, người đừng trách ta ác”.

.....

“Nè, khi nào đến nơi vậy? Ta ê mông lăm rồi nha”. Rừng núi hoang sơ, đoàn người Trúc Chi cười ngựa đi trên một con đường nhỏ. Vàng, chính xác là đi chứ không phải là chạy. Ngày hôm qua, sau khi biết được nơi mà Băng Băng đi, bọn họ liền mỗi người một ngựa chạy thật nhanh đến núi Tuyết Liên. Một ngày một đêm trôi qua, người không mệt nhưng ngựa của bọn họ cũng đã mệt là rồi. Vì không muốn làm chậm tiến độ, bọn họ liền chọn phương pháp cười ngựa đi từ từ để ngựa vừa đi vừa nghỉ.

Đoàn người của bọn họ thiếu đi ba người, mặt lạnh vương gia Minh Nhật cùng hai hộ vệ của hắn. Hôm qua, khi mọi người chuẩn bị đi, định gọi hắn theo cùng. Ai ngờ, chàng ta mất tích không dấu vết, ngay cả hai hộ vệ cũng không thấy tăm hơi. Dựa vào tình hình bây giờ, ai cũng đoán được hắn ta đi đâu. Nếu hắn không đi đến núi Tuyết Liên thì tên của bọn họ viết ngược.

Đúng như mọi người suy đoán, chàng vương gia của chúng ta đang cười ngựa chạy rất nhanh về núi Tuyết Liên, sau hắn còn có hai hộ vệ Hữu Ảnh Hồng Ảnh. Minh Nhật cười ngựa, một tay cầm dây cương, một tay ôm một cục bông tròn màu trắng vào lòng. Cục bông tròn đó chính là Tiểu Bạch. Ngày hôm qua, nó tìm khắp nơi trong Trần phủ cũng không thấy bóng dáng của chủ nhân. Vốn đang định ra ngoài tìm, ai ngờ đụng phải người mà nó ghét nhất ở ngoài cửa phủ. Nó chưa kịp làm gì đã bị bắt trời lại rồi bị ôm lên ngựa đi suốt đêm. Cái tên tiểu tử này định đưa nó đi đâu vậy? Trên đường đi, Minh Nhật cũng đã bảo Tiểu Bạch thử dùng khuê ước xem có nói chuyện được với Băng Băng không. Nhưng cuối cùng, mỗi lần như vậy, hắn đều nhận được một cái nhìn xem thường. Tiểu Bạch của chúng ta nói “Ta mà liên kết được với chủ nhân thì ta không về đến Trần gia trang, ngu ngốc”.

Bị một con thú nhỏ xem thường, Minh Nhật sờ sờ mũi. Hoang Mãnh Thú từ trong ngực của Minh Nhật, nghe thấy Tiểu Bạch khinh bỉ chủ nhân của nó, nó liền thò đầu ra, nói “Người nói như thế người khôn lăm không bằng. Người với nàng ta kí khuê ước vạn kiếp, vậy mỗi khi dùng thần giao cách cảm nói chuyện với nàng cũng không nói được à. Người còn ngu hơn heo nữa”.

“Nè, Tiểu Mãnh đáng ghét, ta không nói chuyện với người, ta mắng hắn ta, người xen vào làm cái khi gió gì hả?” Tiểu Bạch nổi nóng. Phải rồi, làm sao mà Tiểu Bạch không nổi nóng. Từ chi của nó bị trời chặt, cộng thêm nó đang rất lo lắng cho chủ nhân. Dù nằm trong lòng của cái tảng băng này rất thoải mái nhưng nó vẫn không hết giận được.

“Người nói chủ nhân của ta, khác gì nói ta hả?” Hoang Mãnh Thú nói lại.

“Hừ, ta nói hắn đó, nói hắn đó” Tiểu Bạch nói.

“Người...” Hoang Mãnh Thú định nói thêm nhưng lại bị Minh Nhật lạnh lùng cắt ngang. Hai con đành im lặng giao chiến bằng mắt.

.....

Núi Tuyết Liên, ngọn núi thần thánh không ai dám đi vào. Trăm người đi vào tìm linh dược thì chỉ có một người ra được. Nhưng người đó cũng chỉ còn hai phần ba cái mạng. Vì vậy, cũng chẳng ai dám mạo hiểm lên núi tìm linh dược nữa. Núi Tuyết Liên, quanh năm phủ trắng tuyết. Nhưng ở chân núi lại bao quanh bởi một khu rừng xanh tốt. Cây cối ở dưới chân núi lại là nơi rất tốt cho những loài vật nguy hiểm ngụ trú.

Dừng ngựa tại lối vào của núi Tuyết Liên, Băng Băng thả ngựa cho nó một mình đi, còn nàng thì đi vào trong bằng một con nhỏ. Đường lên núi Tuyết Liên, nàng là người rõ nhất. Dù nàng là dân mù đường chính hiệu, nhưng sống ở đây hơn bốn năm, những con đường lớn nhỏ ở núi này nàng đã đi chán rồi. Nếu muốn tìm một đường an toàn mà không tốn sức, vậy thì rất là dễ. Phải biết khu rừng ở chân núi này rất là nguy hiểm. Lối nàng đang đi không phải là lối đi an toàn nào cả, mà là một trong những lối đi có nhiều thú dữ nhất. Nhưng nàng chọn lối nàng đang đi, sợ dĩ vì đằng sau nàng có một cái đuôi. Nàng phát hiện cái đuôi này từ lâu rồi, nhưng nàng không để cho người đó phát hiện ra điều gì khác thường. Nàng muốn biết, người này theo nàng là có mục đích gì.

Đi sâu vào trong, Băng Băng cảnh giác nhìn xung quanh. Ở đây hơn bốn năm, nàng biết rất rõ. Dưới núi này tập hợp rất nhiều linh thú. Dù chúng vẫn còn là cấp thấp nhưng chúng lại sống thành bầy. Nếu muốn hạ gục hết bọn chúng, e là rất khó. Không biết đã đi bao lâu, đột nhiên nàng cảm nhận được sát khí đằng sau. Băng Băng lập tức di chuyển, nàng nhanh chóng vận khinh công tránh đi. Khi đứng ở một nơi an toàn, nàng nhìn về phía nàng vừa đứng. Chỗ đó vài giây trước còn đầy cỏ dại xanh tươi, vậy mà bây giờ đã héo hết. Cắm ở dưới đất là ba con dao nhỏ. Nhìn thấy vậy, Băng Băng không khỏi rung mình một cái. Nếu vừa nãy nàng chậm một bước, có khi nàng trở thành một thi thể trên mặt đất mất. Nhìn xung quanh, Băng Băng lạnh lùng cất tiếng nói “Ai?”

Qua một lúc lâu, Băng Băng liền thấy từ sau cái cây cổ thụ cách nàng mấy bước chân, một cánh tay giơ ra, ba con dao nhỏ từ cánh tay đó chuẩn xác phi về phía nàng. Băng Băng vội vàng tránh về chỗ khác. Đồng thời, nàng vận khinh công vào dây lụa đánh về phía cây cổ thụ đó. Cây cổ thụ đó ngay lập tức bị dây lụa xuyên qua. Băng Băng rút dải lụa về, nhìn cây cổ thụ bị nàng đục một lỗ ở trên thân cây lạnh nhạt nói “Nếu là hảo hán thì không nên sử dụng mấy cái trò tiểu nhân như vậy, có gì ra chúng ta gặp mặt nói chuyện”.

Lời nàng vừa dứt, một tràng cười vang lên. Từ sau thân cây, một nữ nhân vận y phục màu đỏ tươi, khuôn mặt được che bởi một chiếc khăn lụa mỏng cùng màu, eo giắt một thanh bảo kiếm bước ra. Nữ nhân đó nhìn Băng Băng đầy với ánh mắt đầy thù hận làm cho Băng Băng nhũn mày khó hiểu. Nàng và nữ nhân này từng gặp nhau sao? Hay là nữ nhân này nhận nhầm người.

“Cô nương tìm ta có việc gì?” Băng Băng vừa lạnh nhạt vừa khách sáo nói.

“Trần Băng Băng, ngươi chẳng lẽ quên bốn tiểu thư rồi?” nữ nhân đó nở nụ cười nửa miệng. Hừ, một nữ nhân ngu xuẩn, được mỗi võ công là cao, còn lại chẳng có gì xứng đáng để mang ra so sánh với nàng. Vậy mà nàng lại bị ả ta hủy đi dung nhan này, lại còn bị nam nhân nàng nhìn trộm khinh bỉ. Không những vậy, nàng còn bị mất hết thể diện trước mặt bao nhiêu người. Tất cả đều là do ả ta ban cho. Hôm nay nàng phải đòi món nợ này, nếu không, nàng thật sự không thể nào nuốt trôi cục nghẹn này. Đúng vậy, nữ nhân che mặt này chính là Hỏa Uyển Hình.

“Cô nương, chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Băng Băng nhũn mày hỏi. Mấy ngày qua, nàng gặp bao nhiêu người. Nhưng nàng không nhớ cô nương này là ai. Dù nàng cảm thấy cô nương này quen quen thật đấy.

“Hừ, không cần hỏi nhiều, nạp mạng đi.” vừa dứt lời, Hỏa Uyển Hình rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, đánh về phía Băng Băng. Băng Băng cũng không phải là một nữ nhân vô dụng. Nàng nhẹ nhàng lách mình tránh khỏi nhát kiếm đó. Hỏa Uyển Hình thấy mình đâm hụt, liền linh hoạt sử dụng tuyệt kỹ võ công nàng ta vất vả học trong ba năm, ép sát Băng Băng. Dù hành tẩu giang hồ gần hai năm, nhưng Băng Băng cũng chưa từng gặp một thân thủ võ công như thế này. Nữ nhân này, không tầm thường.

Vì thân thủ của Hỏa Uyển Hình rất quý dị, Băng Băng tránh không kịp một nhát kiếm đâm đến. Vì vậy, áo choàng của nàng rơi xuống, lộ ra dung nhan xinh đẹp lạnh lùng. Nhìn vết thương đang rỉ máu ở vai phải, Băng Băng lạnh lùng nhìn Hỏa Uyển Hình nói: “Vị này, ta không quen biết cô nương có gì ra tay tàn nhẫn với ta như vậy. Đã thế đừng mong sống sót ra khỏi nơi này”.

Vừa dứt lời, Băng Băng lập tức vận công, hai đầu dây lụa như hai con rắn trắng tấp đánh về phía Hỏa Uyển Hình. Hỏa Uyển Hình nhẹ nhàng tránh đi một chiêu này của Băng Băng. Lần trước, nàng được lĩnh giáo nội lực của nữ nhân này, ả ta có nội lực đáng để cho người ta ngưỡng mộ. Riêng việc sử dụng dải lụa để làm vũ khí đã khiến người ta tặc lưỡi cảm thán. Nếu là bình thường, chắc chắn nàng sẽ cùng ả ta kết giao. Nhưng sau những chuyện phát sinh, nàng hận không thể giết ả ta ngay lập tức chứ đừng nói đến kết giao. Hai lần trước là nàng chỉ sử dụng một phần ba võ công của nàng ra, nàng không muốn mọi người biết thân thủ thật sự của nàng. Nhưng hôm nay khác, ở đây rừng u tối vắng, một bóng dáng thú vật không có nói gì đến người. Vì vậy, nàng không cần phải che giấu thực lực thật của mình, nàng muốn giết nữ nhân trước mặt này.

Qua nhiều lần né tránh đòn phản công của Băng Băng, Hỏa Uyển Hình lại sử dụng thân thủ quý dị tránh đi đường dải lụa, cầm kiếm đâm về phía trái tim của Băng Băng. Băng Băng thấy vậy, nhanh chóng né tránh. Nhưng vì lưỡi kiếm đã gần chạm đến nàng nên nàng không tránh khỏi bị kiếm đâm vào cánh tay bên trái. Không thêm để ý vết thương, nàng liền dùng dải lụa tạo thành một vòng tròn bao Hỏa Uyển Hình trong đó. Hỏa Uyển Hình nào có để yên, nàng ta đâm khắp nơi, nhưng dải lụa như một bức tường kiên cố, có đâm như thế nào cũng không đứt ra. Băng Băng thấy Hỏa Uyển Hình đã bị chế ngự ở trong bức tường dải lụa của nàng, ngay lập tức, nàng cho dải lụaéo dần vào. Đến khi dải lụa như dính lên người Hỏa Uyển Hình thì mới dừng lại. Băng Băng bước đến gần, tháo dải lụa ở trên mặt Hỏa Uyển Hình xuống. Nàng muốn xem người đến là người phương nào, tại sao lại muốn giết nàng.

Giật khăn che mặt xuống, Băng Băng thoáng sửng sốt. Thì ra là con khổng tước lẻo lẻo dám giành phu quân với nàng. Nhưng, lúc nàng với nàng ta ti thỉ, nàng ta không hề lợi hại như thế này. Nếu ngay cả nàng cũng bị nàng ta qua mặt, vậy nàng ta không phải là nữ tử tầm thường. Nếu là bình thường, nàng với nàng ta hẳn sẽ kết giao thành bằng hữu. Nhưng tình hình này khác, nàng ta dám thách thức giới hạn của nàng. Mà nàng cũng đã từng nói, nếu để nàng gặp lại nàng ta, nàng sẽ không tha cho nàng ta con đường sống nào nữa.

Lạnh lùng nhìn Hỏa Uyển Hình, Băng Băng nói “Ngươi còn lời nào để nói không?”

“Hừ, muốn chém muốn giết tùy ngươi, nhưng ta làm ma cũng sẽ không tha cho ngươi” Hỏa Uyển Hình nói.

“Vậy đợi ngươi chết rồi hãy nói” dứt lời, Băng Băng tăng nội lực vào dải lụa của nàng. Dải lụa như hiểu được ý nàng, nó dần dần siết chặt lại. Nhưng vì không dùng gang tay nên hai bàn tay của Băng Băng dường như bị dải lụa cứa vào đến bật máu. Máu thấm qua dải lụa trắng tinh, thật chói mắt. Nhưng Băng Băng dường như không quan tâm đến vết thương ở tay của nàng, nàng chỉ nhũn mày một cái rồi nàng mặc kệ vết thương, dồn thêm nội lực vào dải lụa siết chặt Hỏa Uyển Hình. Hôm nay, nàng muốn ở đây giải quyết nữ nhân này. Nàng không phải là thánh nhân, không phải là quả mềm để ai vào nhào cũng được. Hỏa Uyển Hình bị siết đến mức mặt đỏ bừng. Nàng cảm thấy từng đốt xương của nàng đang dần dần nứt ra vậy. Dù bị siết đến mức như vậy, Hỏa Uyển Hình cũng không hề hé một lời xin tha. Nàng chỉ mở to mắt trừng Băng Băng như để giải tỏa nỗi uất hận của nàng. Không biết qua bao lâu, đột nhiên dải lụa của Băng Băng đột nhiên bị đứt, Băng Băng vì dồn nhiều nội lực vào dải lụa nên khi dải lụa bị đứt, nàng liền bị mất thăng bằng ngã xuống. Khi nàng ngã xuống đất, nàng liền thấy cổ họng nàng ngai ngái. Băng Băng ho ra một ngụm máu. Lúc này, mặt nàng trắng bệch ra, đủ để biết nàng bị nội thương nặng như thế nào.

Không để ý đến nội thương của chính bản thân nàng, Băng Băng nhìn về phía Hỏa Uyển Hình. Lúc này, trước Hỏa Uyển Hình là một nam nhân đeo mặt nạ màu bạc, mà Hỏa Uyển Hình suy yếu dựa vào ngực nam nhân đó. Ôm ngực, cố gắng đứng dậy, nhìn thẳng đôi nam nữ đó, Băng Băng lạnh lùng nói “Người đến là ai, sao lại xen vào chuyện của ta?”

“Cô nương, xin rộng lượng từ bi, tha cho đồ nhi của ta một con đường sống” Nam nhân mặt nạ đỏ nói. Giọng hần trong trẻo mát lạnh nghe rất dễ chịu. Cả người một bộ cảm phục màu lam ôm trọn giá trị người cân đối. Chiếc mặt nạ bạc che cả khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt hồ ly. Con người màu lam nhìn về phía Băng Băng không hề có một chút cảm xúc gì. Nhìn vào con người đó, người ta cảm tưởng mình đang nói chuyện với thần chết vậy.

Nhìn nam tử đó, Băng Băng nở nụ cười lạnh nhẹ nhàng nói “Rộng lượng? Ta tha mạng cho nàng, ngươi có dám chắc chắn nàng sẽ không truy sát ta không? A, ngươi vừa nói nàng là đồ đệ của ngươi. Nếu đã vậy, ngươi với nàng ta cũng không khác gì nhau đâu. Nhìn bề ngoài thì đẹp đẽ nhưng bên trong không biết đã thối nát như thế nào rồi”.

“Vậy cô nương đã làm gì để tiểu đồ nhi buộc phải ra độc chiêu? Việc này phiền cô nương ngắm lại kĩ càng.” Nam nhân đó nhìn Băng Băng, lạnh nhạt nói. Hắn hiểu đồ nhi của hắn nhất. Nàng ta lẳng lơ như vậy, nhưng không đến phút chót hoặc là bị rơi vào tình thế bất buộc, nàng ta sẽ không bao giờ để lộ ra thân thủ thật của nàng ta. Điều này chính là hắn dạy. Vì vậy, hắn chắc chắn nữ nhân trước mặt này đã đắc tội với đồ nhi của mình.

“Hừ... Có lẽ ngươi đã hỏi nhầm người.” Băng Băng lạnh lùng hừ một cái. Đúng là một ruột mà.

Nam nhân đó nghe vậy, nhú mày nhìn nữ nhân đang suy yếu nằm trong ngực mình. Chẳng lẽ là hắn đã sai, đồ nhi của hắn đã đắc tội với người ta. Hóa Uyển Hình yếu ớt nằm trong ngực nam nhân đeo mặt nạ, cảm nhận được cái nhìn nghi hoặc của hắn, nàng liền ngược con mắt đáng thương nhìn hắn, suy yếu nói “Đồ... đồ nhi chỉ là đề ý... đề ý phụ quân của nàng ta... đồ nhi khi biết... khi biết hắn ta có nương tử... đồ nhi liền ủy khuất mình... ủy khuất mình... vậy mà nàng ta không chỉ chửi đồ nhi... là kĩ nữ... mà còn hủy đi dung nhan của đồ nhi... đồ nhi muốn rửa mối hận này là sai sao?”. Nghe giọng nàng suy yếu, cộng thêm khuôn mặt khuynh thành và đôi mắt phong tình ấy, nếu không phải vết sẹo bên má trái thì khuôn mặt đó thật hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức làm người ta muốn chiếm lấy nàng làm của riêng. Nhưng những người đó không bao gồm của nam tử mặt nạ này. Nhìn dung nhan đó, hắn vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt của Hóa Uyển Hình thật lâu thử để xác định độ thật giả trong lời nói của nàng ta. Một lúc lâu sau, hắn ngẩng mặt lên, không chút cảm xúc nhìn Băng Băng nói: “Đồ nhi ta coi trọng nam nhân của ngươi, nó đã chịu ủy khuất làm vợ lẽ, chẳng lẽ ngươi lại vì chuyện đó mà đuổi cùng giết tận? Nam tử năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình.”

“Ngươi không phải người nơi này đúng không?” Băng Băng nở nụ cười nửa miệng hỏi. Nam nhân này, chắc chắn là ở nơi khác đến đây. Dù nàng không đề ý sự tình nhưng nàng vẫn biết được. Nơi đây rất tôn trọng bình đẳng trong quan hệ phu thê. Một nam nhân chỉ được cưới một nữ nhân, mà nữ nhân đó phải đồng ý thì lễ thành hôn mới được tiến hành. Còn nếu nữ nhân đó không thể nào sinh được con nối dõi cho gia đình đó thì nam nhân đó mới được cưới nữ nhân khác làm vợ lẽ. Nhưng lễ cưới này phải được sự đồng ý của vợ cả nam nhân đó.

“Điều này có liên quan gì đến chuyện ta đang nói?” Nam nhân mặt nạ đó lạnh nhạt nói.

“Vậy chắc ngươi không biết, Phong Thiên quốc ta tôn trọng nhất phu nhất thê, không có tục lệ gì mà nam năm thê bảy thiếp?”

Lần này, nam nhân mặt nạ không trả lời. Đúng thật là hắn không phải người ở đây, mà hắn lại là không hay đề ý đến phong tục các nước. Vì vậy, hắn không hề biết quốc gia này lại có cái luật lệ đặc biệt như vậy. Đó có phải là một trong các lý do mà Phong Thiên quốc luôn đứng đầu trong tam quốc?

Mặc kệ thế nào, nam nhân mặt nạ lạnh nhạt nhìn Băng Băng, nói “Tại hạ đang bận không tiện tiếp lâu, lần sau gặp lại, sẽ nói rõ ràng”.

“Ngày gặp lại thì đó cũng là ngày chết của ngươi” Băng Băng lạnh lùng nói. Chẳng qua bây giờ nàng bị nội thương, nếu không thì nam nhân này cũng không nhàn nhã đứng đó mà nói chuyện đâu.

“Vậy thì để ta coi cô nương có tài cán gì. Cáo từ.” Nói xong, bóng dáng hắn biến mất.

Đến khi cảm thấy an toàn, Băng Băng ôm ngực ho ra một ngụm máu. Lúc có nam nhân lạ ở đây, nàng phải nhẫn nhịn để hắn không biết thực chất nàng bị thương như thế nào. Nếu để hắn biết được, như vậy nàng sẽ rất nguy hiểm. Thật sự không biết nam nhân kia là người phương nào? Vô nội công của hắn không hề kém nàng, có khi là hơn là đẳng khác. Nhưng, Hóa Uyển Hình thì lại không như vậy, nội công của nàng ta không cao, nàng ta chỉ có thể mạnh về thân thủ linh hoạt. Nam nhân đó là sư phụ của nàng ta, vậy nam nhân đó là người của Hóa cung sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Băng Băng bất tỉnh

Không biết ngồi tới bao lâu, Băng Băng cố bám trụ vào thân cây đứng lên. Thật khó, vì nàng đi lạc nên nàng không mang bất kì loại thuốc nào trên người. Mà nội thương của nàng thế này, sợ là bảy ngày sau còn chưa chắc đến kịp nơi ở của phụ thân trên núi Tuyết Liên. Vỗ vỗ tay nài sau lưng, Băng Băng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, nàng đánh nhau với Hỏa tiểu thư kia nhưng vẫn nhớ đến cái túi này. Nếu không mấy ngày trên núi này nàng phải ăn tuyết sống qua ngày mất. Lúc này, một con đau truyền đến từ hai bàn tay. Nhìn hai bàn tay bị dài lụa tằm tinh lam bị thương, nàng nhú mày. Hai người kia, đừng để nàng gặp lại, nếu không nàng không biết sẽ làm gì với bọn họ đâu. Hừ. Tìm một cành cây khô chắc chắn, nàng gắng từng bước đi sâu vào khu rừng. Nếu nàng nhớ không lầm, đi tầm nửa ngày đường sẽ đến chân núi Tuyết Liên.

Phía Đông, bìa rừng dưới chân núi Tuyết Liên.

Nam nhân mặt nạ sau khi vừa ra khỏi rừng, hắn liền không lưu tình ném Hóa Uyển Hình xuống dưới đất. Ném xong, hắn còn cầm khăn tay lau tay như thể hắn vừa chạm vào thứ gì đó rất bẩn vậy. Lau mãi, cuối cùng không hài lòng, hắn cởi áo khoác ngoài, ghét bỏ vứt đi. Xong xuôi, hắn lạnh lùng chấp tay ra sau lưng nhìn Hóa Uyển Hình, nói “Trước khi ngươi rời khỏi Hóa cung, ta đã nói với ngươi những gì?”

Hóa Uyển Hình từ khi được nam nhân đó cứu ra cho tới bây giờ không nói câu nào, đúng hơn là không dám nói câu nào. Nam nhân này là nam nhân đáng sợ nhất mà nàng từng gặp, dù hắn là sư phụ của nàng. Nàng biết, nam nhân này rất vô tình, dù nàng là đồ nhi duy nhất của hắn, nhưng nếu nàng động vào cảm kị của hắn, hắn sẽ không tiếc mà giết nàng. Yếu ớt nhìn hắn, Hóa Uyển Hình lo sợ nói: “Người nói, dù có chuyện gì xảy ra, không được sử dụng võ công mà người dạy trên Phong Thiên quốc”.

“Vẫn nhớ sao? Vậy mà người lại dám sử dụng, đã vậy còn đánh nhau với người hoàng thất Phong Thiên quốc. Người chề mạng mình quá dài ư!” Nam nhân nhếch miệng. Dù không có câu gắt, nhưng từng lời từng chữ của hắn lại làm cho Hòa Uyển Hinh lo sợ hơn.

“Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi, người cho đồ nhi một cơ hội, cho đồ nhi một cơ hội nữa thôi.” Hòa Uyển Hinh sợ hãi quỳ xuống, dập đầu liên tục.

“Hừ, biết sai là tốt, nếu đề ta bắt gặp người sử dụng võ công ta dạy ở Phong Thiên quốc...” Lời nói dờ dang Hòa Uyển Hinh cũng tự đoán được câu sau là gì, nam nhân phất cánh tay áo xoay người bước đi. Sở dĩ hắn tha cho nữ nhân ngu ngốc này một con đường sống là vì nàng ta còn có giá trị. Đến khi hắn làm xong đại sự, ắt hẳn giết bỏ nàng ta. Linh Nhi, nàng đợi ta, ta nhất định sẽ cứu nàng.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng dứt khoát của nam nhân mặt nạ, đôi mắt hiện lên sự bi thương. Đó, đó chính là nam nhân mà nàng yêu thương nhất. Nhưng, hắn lại lạnh lùng giẫm lên trái tim của nàng. Ngay cả quần áo của hắn nàng cũng không được động. Hắn tránh nàng như tránh dịch. Điều đó làm tim nàng rất đau. Tại sao hắn làm cho nàng yêu hắn, để rồi gần đây lại tôn nghiêm của nàng chứ. Tại sao chứ... Còn hôm nay, bại dưới tay của ả nữ nhân kia, nàng thề, nàng nhất định phải trả thù. Nàng muốn nàng ta bị nàng giẫm dưới chân. Nàng thề...

Chân núi Tuyết Liên.

Đúng như Băng Băng dự định, khi mặt trời vừa ngả về Tây, Băng Băng đến được chân núi Tuyết Liên. Cả người nàng nhìn chật vật vô cùng. Áo chàm nàng đã ném đi từ lúc nó bị Hòa Uyển Hinh đâm rách. Khuôn mặt trắng hồng bây giờ trở nên trắng bệch. Không trách được, nội thương của nàng ngày càng nghiêm trọng, mà nàng không chữa trị nên sức lực yếu đi. Nếu không kịp thời chữa trị nữa thì mạng của nàng cũng chẳng còn đâu. Trên thực tế, Băng Băng đáng nhẽ đã gục từ khi nam nhân kia rời khỏi. Nhưng không hiểu tại sao trong cơ thể của nàng đột nhiên lại có một sức lực nào đó giúp nàng chống đỡ đến lúc này. Băng Băng đoán, đó chính là Tiểu Bạch của nàng, chính nó đã giúp nàng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng xuất hiện rất nhiều vết xước do cành cây quệt vào. Bộ y phục trên người nàng cũng bị rách vài phần. Mà nàng quanh năm chỉ mặc một màu trắng nên ở vai phải và cánh tay bên trái của nàng lộ ra một mảng đỏ thẫm do máu thấm ra và khô. Điều này đủ để nói, nàng không hề tự băng bó lại vết thương một cách cẩn thận. Đùa, trong khu rừng này nguy hiểm trùng trùng, nếu nàng mà dừng lại để băng vết thương, mấy con vật nào đó lần theo mùi máu của nàng mà đến thì nàng chỉ có gặp nạn. Vì để tránh những con thú đánh hơi mùi máu, Băng Băng đã bôi lên y phục của nàng một mùi hương. Mùi hương này có mùi thanh nhẹ, nó làm át đi mùi máu trên người nàng. Nếu không ở gần nàng, căn bản sẽ không phát hiện ra. Thật may mắn là nàng mang theo lọ hương này, chứ không chắc nàng phải bỏ mạng ở đây mất.

Đi ra khỏi khu rừng đó, trước mặt Băng Băng xuất hiện một mảnh trắng xóa. Mảnh trắng xóa đó như một mảnh trời riêng, ngăn cách với khu rừng bởi một con suối nhỏ. Trên con suối nhỏ đó có một chiếc cầu gỗ lâu năm để nối hai bên bờ lại với nhau. Đó không phải là điều Băng Băng để ý, điều nàng để ý chính là ở gần chiếc cầu kia, ở đó có hai người. Một trong hai người chính là người nàng rất quen thuộc, người mà nàng giao cả tấm lòng của mình cho hắn. Độc vương – Phong Thiên Minh Nhật.

Minh Nhật lo lắng ngồi cạnh ôm kiếm. Đáng lẽ là hắn đang cưỡi ngựa đi bình thường, cốt để ngựa nghỉ một chút, đằng nào thì con ngựa đó cũng đã chở hắn đi cả đêm rồi. Nhưng đúng lúc này, hắn nhận ra được Tiểu Bạch khác thường. Cơ thể đột nhiên co quắt lại. Hắn cứ nghĩ là nó bị trời lâu nên khó chịu. Vì vậy hắn cỡi trời ra cho Tiểu Bạch. Ai ngờ, vừa cỡi trời cho Tiểu Bạch, nó đột nhiên ho ra một ngụm máu. Máu của nó thấm vào vào cằm bảo đen của hắn, dù màu đen đã che đi màu đỏ chói mắt của máu, nhưng hắn lại như nhìn thấy màu đỏ chói mắt đó. Tiểu Bạch là khuyển ước thú của Băng Băng, nếu nàng có mệnh hệ gì, khuyển ước của nàng cũng sẽ như vậy. Tiểu Bạch như thế này, chắc chắn Băng Băng đang gặp nguy hiểm. Không chần chừ, Minh Nhật gọi Hoang Mãnh thú ra, cưỡi lên lưng nó bay thật nhanh về núi Tuyết Liên. Nhưng khi đến núi Tuyết Liên, hắn lại càng cảm thấy vô lực. Tiểu Bạch nói, vì hơi thở của Băng Băng rất yếu nên nó không thể nào sử dụng khuyển ước để cảm nhận được. Vì vậy, nó không biết nàng đang ở đâu. Nhưng Tiểu Bạch cũng chỉ cho Minh Nhật đường đi đến nơi nói duy nhất giữa núi Tuyết Liên và khu rừng. Nó nói, tất cả con đường ở khu rừng này đều dẫn đến đây, chỉ cần chờ ở đây, nếu nàng còn sống, chắc chắn nàng sẽ đến nơi này. Còn nếu nàng chết, nó cũng sẽ rơi vào giấc ngủ. Nói xong, Tiểu Bạch rơi vào trạng thái tu luyện. Nó muốn truyền sức mạnh cho chủ nhân của mình. Hoang Mãnh thú ở một bên truyền thần khí trợ giúp.

Chờ, chờ đến khi mặt trời lên đỉnh đầu, hắn liền thấy hai ánh vệ của mình đuổi đến nơi. Hai người đó không nói nhiều, chỉ là yên lặng đứng một bên canh chừng, không để bất kỳ nguy hiểm gì xảy ra với hắn. Lại không biết chờ đến bao lâu, hắn liền thấy ở một hướng khác của bia rừng xuất hiện một tốp người. Xác định người đến là người của mình, hắn lại ngồi im như pho tượng nhìn mắt cảm nhận biến đổi xung quanh. Càng chờ, lòng hắn càng khó chịu, hắn lại càng lo lắng hơn cho Băng Băng. Chờ, hắn cảm thấy mình đang đứng bên bờ vực thẳm, thật sự chỉ cần nghe một tin của Băng Băng là quyết định hắn bị rơi xuống hay là được cứu lên. Hắn thật sự không biết, tháng ngày không có nàng hắn sẽ sống ra sao.

Đám người Trúc Chi vì có Song Xà, Băng Băng xảy ra chuyện, bọn chúng có thể cảm nhận được qua mối liên kết với Tiểu Bạch. Vì vậy sau khi biết nàng gặp chuyện không lành, mọi người không nói nhiều, gọi linh thú của mình ra rồi dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến núi Tuyết Liên. Có Lan Nhi Tinh Nhi dẫn đường, bọn họ chẳng mấy chốc mà đến chiếc cầu duy nhất ở núi Tuyết Liên. Khi nhìn thấy Minh Nhật cùng Hữu Ảnh Hồng Ảnh, bọn người Trúc Chi có xúc động muốn đề ba người đó ra đánh cho một trận. Nhưng cuối cùng, bọn họ nhịn xuống mà chia nhau làm việc, ba người một đội chia ra nhiều phía để tìm Băng Băng. Hồng Ảnh lúc đó cũng tham gia vào đội tìm kiếm, chỉ còn Hữu Ảnh ở lại cùng Minh Nhật.

Không biết qua bao lâu, lúc này, Minh Nhật đột nhiên cảm thấy ở bên bia rừng phía Tây có tiếng động. Tiếng động đó không phải do nhiều người mà chỉ có một người. Minh Nhật mở mắt ra, chăm chú nhìn về phía bia rừng phía Tây. Không lâu sau, một bóng dáng chật vật xuất hiện trước mặt hắn. Bóng dáng đó, không phải cái nữ nhân thà chết không chịu ngồi yên một chỗ sao, cái nữ nhân đáng ghét làm hắn lo lắng mấy ngày nay thì còn là ai. Chết tiệt, tại sao nhìn nàng yếu ớt như vậy? Hình ảnh nữ nhân băng thanh ngọc khiết ngày thường của nàng đâu? Đáng chết, máu ở trên y phục của nàng là của nàng hay là của ai? Khuôn mặt nàng sao lại tái nhợt như vậy? Thật đáng chết mà...

Không để ý đến bất cứ thứ gì, Minh Nhật vận khinh công chạy thật nhanh về phía Băng Băng. Đến khi ôm thân thể mảnh khảnh vào lòng, hắn vẫn không có cảm giác an tâm. Hắn cảm thấy hắn thực sự bị nàng bắt làm tù binh rồi. Luôn lo được lo mất với nàng. Hắn đường đường là Độc vương lĩnh huyết vô tình, nữ nhân dù trần truồng trước mặt hắn mà hắn vẫn có thể lạnh lùng không cảm xúc nhìn các nàng. Vậy mà, cứ động đến nữ nhân trong lòng này là hắn lại như không còn là chính mình. Qua mấy ngày nay, hắn càng chắc chắn hơn, cuộc sống của hắn với nàng đã hòa là một. Nếu mất đi nữ nhân này,

thế giới của hắn cũng sẽ sụp đổ. Vì vậy, hắn phải dùng hết toàn bộ sức lực để bảo vệ thiên hạ của mình, không được để nàng chịu bất cứ tổn thương nào.

Băng Băng vẫn còn ngây ngốc trong vòng ôm của Minh Nhật. Nàng thật sự không biết, thì ra nàng đã lưu luyến vòng tay này tựa bao giờ. Ban đầu, nàng tập cách yêu, nàng chỉ nghĩ rằng nàng có cảm giác với hắn. Nhưng đến bây giờ, nàng mới nhận ra, trong vòng tay người nam nhân này nàng lại cảm thấy thật an toàn. Đột nhiên, nàng có cảm giác muốn giải tỏa uất ức lúc này. Ôm chặt lấy Minh Nhật, nàng vùi mặt vào ngực hắn, yên lặng rơi nước mắt. Cho nàng yếu đuối lúc này đi, yếu đuối trong vòng tay của nam nhân này thôi.

Cảm thấy nữ nhân trong ngực đột nhiên ôm chặt lấy mình, Minh Nhật kinh hoàng lẫn vui mừng. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động ôm hắn. Có phải con đường bước đến trái tim của nàng đã rút ngắn đi rồi không. Nhưng không để cho hắn vui vẻ lâu, một cảm giác âm ỉ trước ngực làm cho hắn giật mình. Cảm vai đây nhẹ Băng Băng ra, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, vừa cuống quýt vừa lo lắng nói “Băng Nhi, nàng sao vậy, có phải ta động vào vết thương của nàng không? Ta xin lỗi, nàng đừng khóc”.

Nhìn vẻ mặt cuống quýt của Minh Nhật, Băng Băng cảm thấy ấm áp trong lòng. Nam nhân này, nàng định rồi. Nhưng, chưa kịp nói câu gì, đột nhiên mất nàng tối sầm lại. Băng Băng ngất đi trong vòng tay của Minh Nhật.

Nhìn thấy Băng Băng mất đi ý thức ngất đi trong ngực hắn, Minh Nhật cảm thấy trái tim như bị treo lơ lửng lên. Lo sợ ngập tràn trong lòng hắn. Minh Nhật lo lắng lay lay Băng Băng, vừa lay vừa gọi “Băng Nhi, Băng Nhi, nàng tỉnh lại đi, đừng làm ta sợ, nàng tỉnh lại đi...”

Nhưng, dù cho hắn gọi bao lâu đi chăng nữa, Băng Băng vẫn chỉ tĩnh lặng như vậy, không hề có chút phản ứng nào. Không biết bao lâu, Minh Nhật thấy đằng xa, Lan Nhi cùng với Hữu Ảnh đang vận khinh công thật nhanh chạy đến chỗ hắn. Chắc là Hữu Ảnh sau khi nhìn thấy Băng Băng liền lập tức đi tìm tỷ muội song sinh Lan Nhi Tinh Nhi rồi.

Vừa mới đến nơi, Lan Nhi vội nói “Vương gia, tiểu thư sao rồi?”

“Người mau xem nàng bị thương như thế nào? Hơi thở của nàng rất yếu.” Minh Nhật gấp gáp nói.

Lan Nhi sau khi nghe vậy, cầm bàn tay của Băng Băng lên bắt mạch. Một lúc lâu sau, khuôn mặt nàng hiện lên nét giận giữ. Là ai, ai lại hại tiểu thư của nàng bị nội thương nặng như thế này.

Nhìn nét mặt căm phẫn của Lan Nhi, Minh Nhật không yên lòng hỏi “Băng Nhi, nàng thế nào?”

“Tiểu thư bị nội thương rất nghiêm trọng. Đã vậy không chữa trị kịp thời, nên hơi thở của người mới yếu như vậy.” Lan Nhi cố nén giận nói.

“Còn không nhanh chữa cho nàng.” Minh Nhật nói.

“Ta rất muốn, nhưng trên người ta không có thuốc trị nội thương, ngân châm cũng không mang theo. Nếu muốn chữa, chúng ta chỉ có đường lên núi. Ở trên núi Tuyết Liên là nhà của bọn ta Lan Nhi nói.

“Đi”.

“Được, người theo ta” nói xong, Lan Nhi vận khinh công chạy nhanh về hướng cây cầu để lên núi Tuyết Liên. Tiểu thư của nàng, nếu không chữa trị kịp thời, chắc chắn mạng của tiểu thư khó giữ.

“Ồ lại đợi mấy người kia” Bỏ lại câu đó, Minh Nhật ôm ngang Băng Băng vận khinh công chạy theo Lan Nhi. Còn Hữu Ảnh ở lại, hắn nhìn chủ tử của mình rồi nhìn trời. Thôi vậy, chắc trên đó cũng không có nguy hiểm gì đâu. Hắn nên nghe lời ở đây làm nốt nhiệm vụ được giao. Còn Hoang Mãnh thú, khi thấy chủ nhân của mình đi, nó liền cấp gáy Tiểu Bạch, nạy theo hắn. Chủ nhân đi rồi, nó ở đây làm gì.

Đi không biết bao lâu, vòng vèo không biết bao chỗ, đến khi không còn thấy mặt trời đâu thì Minh Nhật mới thấy Lan Nhi dừng lại. Nàng dừng lại ở một gốc cây cổ thụ bị tuyết phủ trắng xóa. Cây cổ thụ đó, trong môi trường lạnh như thế này mà nó vẫn có thể sống được, hơn nữa, nó còn sống rất tốt, dù chỉ là một mình chơ chọi không có người thân. Có thể là do môi trường sống, lá của cây cổ thụ này lại có một màu trắng tinh khiết như tuyết. Nhìn xa, có khi không nhận ra đó là lá cây dâu. Cả cái cây, trong đêm tối, một màu trắng càng thêm nổi bật.

Đặt Băng Băng ngồi xuống dưới gốc cây theo ý của Lan Nhi, Minh Nhật đi quanh gốc cây tìm những cành cây bị gãy vùi trong đồng tuyết dốt lên. Thật ra với cơ thể của hắn và Lan Nhi thì cái lạnh của núi Tuyết Liên không tạo ra ảnh hưởng gì. Nhưng Băng Băng đang rất yếu, cơ thể nàng không thể nào chịu được thêm lạnh nữa. Dù có áo choàng của hắn, nhưng đó vẫn chưa đủ.

Vừa nhóm lửa lên, một khoảng trời như được thấp sáng lên. Lan Nhi lúc này trở lại, trên tay là hai con thỏ trắng tinh. Nàng là người ở đây, tất nhiên săn bắt sẽ dễ dàng hơn rồi. Thuận thực làm sạch thổ, nàng bắt đầu nướng. Nơi các nàng ở là gần đỉnh núi Tuyết Liên. Thường thì các nàng đi rất thông thả, đi mất gần năm ngày thì đến nơi. Nhưng tình hình bây giờ không giống, tiểu thư đang bị nội thương rất nghiêm trọng, nếu không nhanh, có khi nàng không giữ được mạng sống mất. Nhưng với khinh công của nàng, sợ rằng ít nhất phải hai ngày sau mới đến nơi. Với tình trạng của Băng Băng bây giờ, nàng sợ rằng nàng ấy không chịu nổi đến hai ngày nữa mất.

“ Bao lâu nữa đến nơi?” Minh Nhật sau khi nhóm lửa lên thì ôm lấy Băng Băng, để nàng ngồi trên đùi hắn, nửa cơ thể của nàng dựa vào lồng ngực hắn. Còn hắn ôm chặt nàng, truyền hơi ấm cho nàng. Hắn cảm nhận được cơ thể của Băng Băng càng ngày càng lạnh. Hắn chỉ có thể làm vậy để nàng được ấm lên một chút. Nhưng nghĩ đến nội thương của nàng, Minh Nhật lạnh lùng nhìn Lan Nhi hỏi.

“Nếu sử dụng khinh công cả ngày mai, thêm một nửa ngày kia là chúng ta sẽ đến nơi. Nhưng...” nói đến đây, Lan Nhi không nói nữa. Đúng ra là nàng

không dám nói ra. Nam nhân ở trước mặt này thật đáng sợ. Nàng thật sự không dám nói ra.

“Nhưng?” Minh Nhật lạnh lùng nhìn Lan Nhi hỏi.

“Nhưng... cơ thể tiểu thư sợ là không chịu được thêm hai hôm nữa” Lan Nhi sau một hồi đấu tranh, cuối cùng nàng nói ra.

“Có cách nào không?” Minh Nhật vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng hỏi.

“Cách, ta chưa nghĩ ra. Bây giờ ta cũng đang nghĩ xem có thứ gì có thể giúp tiểu thư kéo dài thời gian. Nhưng, ta thật sự không nghĩ ra loại thuốc nào như vậy” Lan Nhi rồi rầm nói. Nhưng nhớ ra gì đó, nàng liền bước đến nơi Tiểu Bạch và Hoang Mãnh thú đang nằm. Ngồi xổm xuống, nàng lấy tay chọc chọc Tiểu Bạch nói “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, dậy đi”

Nhưng dù nàng có gọi như thế nào thì Tiểu Bạch cũng không dậy. Nó như uống phải mê dược, ngủ rất say. Nhìn thấy vậy, Hoang Mãnh thú ngẩng đầu nhỏ bé lên nói “Đừng có tốn công gọi nữa, Bạch Miêu không dậy đâu”.

“Tại sao vậy?” Lan Nhi nghi hoặc nhìn thân hình đáng yêu nhỏ bé của Hoang Mãnh thú hỏi.

“Không phải cái nữ nhân kia thì còn vì lý do gì. Nếu không phải Bạch Miêu, có khi bây giờ nữ nhân đó đang báo danh với Diêm Vương lão gia rồi. Hừ” Hoang Mãnh thú không vui nói. Thật không biết nữ nhân kia có gì hấp dẫn mà từ chủ nhân đến anh em sinh đôi của nó, ai cũng đều quần lấy nữ nhân đó. Thật tức chết nó mà.

“Vậy sao? Vậy theo ngươi, tiểu thư có thể chịu đựng được thêm hai ngày nữa không?” Lan Nhi không hề tức giận thái độ của Hoang Mãnh thú, ngược lại hỏi nó câu hỏi.

“Ngủ giấc, có Bạch Miêu ở đây, trừ phi chòm lông trên đầu của nó từ đen chuyển sang trắng thì nàng ta mới chết” Hoang Mãnh thú hừ hừ nói.

“Thì ra là vậy” Lan Nhi gật gật đầu như đứa trẻ hiểu chuyện, nhìn chòm lông màu đen trên trán của Tiểu Bạch. Nhưng đột nhiên, nàng nhìn thấy chòm lông màu đen đó chuyển thành màu xám. Lập tức nàng chỉ vào chòm lông đó, nói “Hoang Mãnh thú, ngươi xem, chòm lông trên trán Tiểu Bạch bị chuyển màu rồi”.

Hoang Mãnh thú thấy vậy, lập tức quay đầu nhìn chòm lông trên đầu của Tiểu Bạch. Nó nhìn xong, thành kiến của nó đối với Băng Băng càng nhiều. Nếu không có nữ nhân đó, chủ nhân của nó vẫn sẽ là Thái tử Minh giới cao cao tại thượng, nếu không có nàng ta, Bạch Miêu vẫn sẽ mãi là một thần thú vô ưu vô lo, ngày ngày cùng nó đấu khẩu rồi đánh nhau. Nếu không có nữ nhân đó thì Bạch Miêu không phải đau đớn như bây giờ. Nếu không có nữ nhân đó... Nếu không có nữ nhân đó... Trong đầu của Hoang Mãnh thú hiện lên hàng ngàn hàng vạn câu nói đó. Nhìn Tiểu Bạch, nó cảm thấy xót thương. Dù hai bọn nó hay cãi nhau, có khi đánh nhau, nhưng hai nó cũng là anh em sinh đôi, làm sao có thể ghét nhau được.

Mãi không thấy Hoang Mãnh thú nói câu gì, Lan Nhi sốt ruột nói “Hoang Mãnh thú, rốt cuộc Tiểu Bạch làm sao vậy?”

“Bạch Miêu đang dần kiệt sức, nếu không nhanh chữa trị cho nữ nhân kia, không lâu sau nàng ta sẽ bị chết” Hoang Mãnh thú lạnh nhạt nói.

“Còn cách nào khác để cứu tiểu thư không?” Lan Nhi sau khi nghe Hoang Mãnh thú nói xong, nàng liền lo lắng hỏi.

“Cách thì có, nhưng không biết ngươi có dám mạo hiểm không?” Hoang Mãnh thú lạnh nhạt nói. Nếu không phải thấy tình hình của Bạch Miêu xấu đi, còn lâu nó mới dùng đến cách này.

“Cách gì, chỉ cần có hi vọng cứu tiểu thư, ta đều thử” Lan Nhi kiên định nói.

“Tốt, máu của ta mang tính hàn, máu của Bạch Miêu mang tính hỏa, cho nàng ta uống máu của bọn ta, chắc chắn nàng ta sẽ được kéo dài thêm vài ngày. Nhưng, vì máu của hai bọn ta tương khắc, vì vậy, khi nàng ta uống, nếu không chịu đựng được tương khắc đó, nàng ta sẽ bị vỡ mạch máu mà chết. Ngươi có dám thử không?” Hoang Mãnh thú nói. Thật ra nó nói dối phần tương khắc, máu của bọn nó dù tương khắc nhưng cái tương khắc đó lại đưa đến một tác dụng diệu kì. Nếu ai áp chế được phần tương khắc đó, về sau nội công của người đó sẽ được cải thiện một cách đáng kể. Còn nếu không áp chế được thì cũng chẳng sao. Còn kéo dài sinh mạng thì đó chính là sự thật.

“Cái này...” Lan Nhi bắt đầu lưỡng lự. Nếu dùng cách này, tiểu thư chẳng may chết thì nàng chính là tội đồ mất. Nhưng khi nàng đang lưỡng lự không biết nên làm thế nào, một giọng nói lạnh lùng vang lên làm cho một người một thú đề kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn. Người nói là Minh Nhật. Hắn nói “Làm đi”.

“Độc vương, làm vậy rất nguy hiểm” Lan Nhi vội vàng ngăn cản.

“Vương phi của bốn vương không yếu ớt như vậy. Ta tin nàng sẽ bình an vô sự.” Minh Nhật nói, ánh mắt thâm tình nhìn khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Băng Băng. Hắn tin tưởng nàng, tin nàng sẽ không sao. Không biết tại sao, nhưng hắn lại có một loại tin tưởng mãnh liệt như vậy với nàng.

“Chủ nhân, người chắc chắn sao?” Hoang Mãnh thú hỏi lại.

“Ta rất chắc chắn, ngươi mau làm đi, đừng dài dòng nữa.” Minh Nhật nói.

“Được.” Nói xong, Hoang Mãnh thú cấp gáy Tiểu Bạch bay đến gần Minh Nhật. Đến nơi, nó thả Tiểu Bạch nằm vắt ngang lên vai của Minh Nhật, giờ chân trước của Tiểu Bạch và nó ra gần miệng của Băng Băng. Minh Nhật hiểu ý, bóp miệng của nàng để nàng mở miệng ra. Hoang Mãnh thú thấy vậy,

chỉ còn lại hiện ra một chiếc móng vuốt sắc bén. Không hề nhúu mảy lông lấy một cái, nó cài một đường nhỏ trong lòng bàn chân của nó và Tiểu Bạch. Vì bàn chân của nó đang cầm chân của Tiểu Bạch, vì vậy máu của Tiểu Bạch chảy ra, cùng với máu của nó hòa với nhau rồi rơi vào miệng của Băng Băng. Xong xuôi, nó liếm liếm lòng bàn chân của nó và Tiểu Bạch. Máu của bọn nó chính là linh dược, không thể lãng phí. Vết thương sau khi được Hoang Mãnh thú liếm liền lành lại. Xong xuôi, Hoang Mãnh thú đặt Tiểu Bạch xuống đất rồi yên vị ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thần dược chữa nội thương

Mãi một lúc sau, tưởng chừng như Minh Nhật không thể đợi được nữa thì khuôn mặt của Băng Băng cuối cùng cũng có chút huyết sắc. Hắn liền áp má mình vào má của nàng. Nhưng, hắn phải giật mình vì thân nhiệt của nàng. Nóng, cơ thể nàng thật là nóng. Nhìn Hoang Mãnh thú, Minh Nhật lạnh lùng hỏi “Chuyện này là sao? Sao cơ thể nàng lại nóng như vậy?”

“Nóng là đúng thôi, lát nữa cơ thể nàng ta sẽ lạnh như băng cơ. Vì vậy, chủ nhân, người đừng có lo lắng. Nếu mạch máu muốn nở, mặt của nàng ta không có như thế này đâu” Hoang Mãnh thú hừ hừ nói. Hừ, chỉ vì nữ nhân chết tiết đó mà chủ nhân dùng thái độ lạnh lùng đó đối xử với nó. Thật tức quá a. Như nhớ ra gì, Hoang Mãnh thú nhìn Minh Nhật, nói: “Chủ nhân, Hoang Mãnh khuyên người nên để nàng ta nằm xuống, máu của ta và Bạch Miêu kết hợp, kị nhất là có hơi của người thứ ba. Điều đó vừa làm cho nàng ta vỡ mạch máu nhanh thôi”. Hừ, lạnh lùng với nó, nó sẽ trả thù. Hừ hừ.

Minh Nhật nghe vậy, không nói nhiều, đặt Băng Băng ngồi dựa vào cây cỏ thụ. Hắn cởi áo khoác ngoài ra đắp lên người nàng. Xong xuôi, hắn ra ngồi cạnh đống lửa. Xách gậy của Tiểu Bạch giơ lên trước mặt hắn, Minh Nhật trầm ngâm nhìn kĩ chòm lông hình lưỡi liềm của nó. Một lúc sau, Minh Nhật nói “Chòm lông này chính là điểm yếu của Tiểu Bạch đúng không?”

“Đúng a, dù bọn ta là thần thú và ma thú tối cao nhưng vẫn có điểm yếu. Tiểu Bạch điểm yếu là cái chòm lông đen trên đầu. Nếu dùng lực đánh vào đó, nhẹ thì nó chỉ ngủ vài ngày, nặng thì ngủ trăm năm, còn nặng nữa là hồn phi phách tán.” Hoang Mãnh thú nói.

“Vậy điểm yếu của người là gì?” Minh Nhật nhìn từ trên xuống dưới thân thể nhỏ bé đáng yêu của Hoang Mãnh thú như để nhìn xem nơi nào chính là yếu điểm của nó. Nhưng từ trên xuống dưới, thân thể nhỏ bé đáng yêu đó chẳng có chỗ nào có thể là điểm yếu cả.

Nhìn thấy ánh mắt dò xét của Minh Nhật, Hoang Mãnh thú hừ hừ mũi nói “Chủ nhân muốn biết điểm yếu của Hoang Mãnh để làm gì?”

“Người có nói không?” Hắn lạnh lùng hỏi. Hắn không thích những người chống đối hắn.

“Được, được, Hoang Mãnh nói, chủ nhân không cần phải nhìn Hoang Mãnh như vậy.” Hoang Mãnh thú đành thỏa hiệp. Chịu thôi, ai bảo nó bị bại dưới tay của Thái tử Minh giới làm chi. “Điểm yếu của Hoang Mãnh là hai cái sừng trên đầu. Nếu hai cái sừng này gãy, ta sẽ chết.”

“Nhìn hai cái sừng đáng yêu vậy mà lại là điểm yếu, thật đáng tiếc.” Lan Nhi tặc lưỡi tiếc nuối.

“Ai cho người dùng cái từ đáng yêu đó miêu tả ta.” Hoang Mãnh thú giận đến run người, xù lông gầm gừ với Lan Nhi.

“Bốn cô nương chỉ nói sự thật, người lại tức giận.” Lan Nhi nhún nhún vai nói. Đúng là nàng nói sự thật mà. Lúc Hoang Mãnh thú ở thân thể to lớn, cái sừng đó nhìn thật dũng mãnh. Nhưng khi nó biến nhỏ đi, nhìn hai cái sừng đó như một cái chàm tròn nhỏ lên trên cái đầu nhỏ bé kia, không nói đáng yêu thì nói là đáng ghét a.

“Hừ hừ, bốn tôn không so đo với người không có mắt như người” Hoang Mãnh thú hừ hừ quay mòng về phía Lan Nhi, nằm xuống nhắm mắt. Hừ, nó đi ngủ còn vui vẻ hơn là nói chuyện với mấy người này.

Lan Nhi thấy nàng bị xem thường, ngượng ngùng xờ xờ mũi ngồi chuyên tâm nướng thịt. Thật là, nhìn dễ thương như vậy mà tính tình thối không thể tả.

Cuối cùng mọi thứ cũng trở về yên tĩnh. Đêm, thật lạnh, cũng thật cô tịch.

--- ----- Ta là dài ngân hà ngắn cách. .--- -----

Sáng rồi tối, tối rồi lại sáng, ngày cứ luân phiên như vậy, bất giác hai ngày đã trôi qua. Lan Nhi cùng Minh Nhật vận khinh công nhanh chân đi về phía trước. Trên lưng của Minh Nhật, Băng Băng lúc nóng lúc lạnh nằm trên đó. Hoang Mãnh thú và Tiểu Bạch đều nằm trong ngực của Minh Nhật nghỉ ngơi. Ba người, không, đúng ra phải là hai người vận công đi xuyên ngày. Dù đi xuyên ngày như vậy, hai người cũng không hề cảm thấy mệt một chút nào. Cuối cùng, thật sự trời không phụ lòng của bọn họ, đến khi mặt trời khuất bóng sau những ngọn núi rồi lại nhỏ lên đón chào ngày thứ ba thì bọn họ đến nơi.

Cả ngọn núi Tuyết Liên đều được bao phủ bởi tuyết, nhưng nơi đây lại là nơi đặc biệt, nó không hề bị tuyết bao phủ. Dù thực vật vẫn mang một màu trắng tinh khiết, nhưng dưới đất không hề có lấy một xú tuyết nào. Thay vào đó là những khóm cỏ dại trắng muốt mọc cao đến mắt cá chân. Thêm sống động cho nơi đây, tiếng nước suối rí rách nghe rất vui tai. Nếu không lầm, cách nơi đây không xa, hẳn có một con suối.

Đi vào thêm một chút, hần ai cũng đều phải cảm thán, nếu nói quá hơn nữa là chảy nước rãi thêm thường. Vì sao? Tất nhiên là vì nơi đây trồng không biết là bao nhiêu dược quý. Phải nói là một đồng ruộng bát ngát toàn thảo dược. Riêng mùi của chúng thoảng qua thôi cũng đã làm tinh thần người ta dễ chịu rồi, huống chi là sử dụng chúng. Cạnh ruộng thảo dược này là năm, sáu căn nhà gỗ cỡ trung. Nhìn vừa kiên cố lại vừa ấm cúng.

Lan Nhi và Minh Nhật xuyên qua cánh đồng thảo dược, vào căn nhà ở ngoài cùng từ trái sang. Đó chính là khuê phòng của Băng Băng khi ở đây. Vừa vào đến nơi, Lan Nhi liền phụ giúp Minh Nhật đặt Băng Băng nằm lên chiếc giường đơn trong góc.

Thấy Minh Nhật định đứng lên, Lan Nhi biết được hần định làm gì. Nằm đứng chắn trước mặt của hần, nói “Độc vương, nơi đây ngài không quen thuộc, ngài ở lại trông chừng tiểu thư đi, còn mọi việc để ta làm”. Nói xong, không để hần có ý kiến nàng liền ra ngoài làm việc phải làm.

Minh Nhật thấy vậy, im lặng ngồi trên chiếc ghế tựa bằng gỗ ở gần đó, quan sát căn phòng này. Căn phòng này cũng rộng bằng phòng của Độc vương phủ. Trong phòng không có quá nhiều đồ trang trí. Ở giữa phòng là một bộ bàn ghế bằng gỗ đình hương. Ở tường là từng kệ từng kệ tủ bằng gỗ, trên đó để hết sách rồi đến những lọ sứ to bằng lòng bàn tay. Trên mỗi lọ sứ đều có một tờ giấy dán lên, trên mỗi tờ giấy là tên của các loại dược. Và cạnh những kệ gỗ đó là một chiếc ghế quý phi. Ở cuối góc giường là một chiếc giường to làm bằng gỗ đình hương. Trên chiếc giường đó khắc một bông hoa Tuyết Liên và một chữ Băng. Chiếc giường đó bị khóa bởi một chiếc khóa. Chắc trong đó là đồ vật rất quan trọng của Băng Băng. Bên cạnh chiếc giường đó là một chiếc tủ đựng y phục. Nhìn tổng thể chiếc phòng này, thật sự không ai nói đó là phòng của một nữ nhân. Nó không hề được trang trí, không hề có một cái bàn trang điểm hay một chiếc gương hộp phấn nào. Thay vào đó toàn là sách về y học, dược và những lọ dược. Đúng là thần y có khác.

Tầm một khắc sau, Lan Nhi bê một chậu nước nhỏ vào trong. Đặt chậu nước lên giường cạnh Băng Băng, Lan Nhi đi đến tủ đựng y phục của Băng Băng, lấy cho Băng Băng một bộ y phục mới. Đặt ngay ngắn lên giường, Lan Nhi đi đến kệ tủ trên tường, lấy một vài lọ dược và một hộp gỗ to bằng bàn tay. Xong xuôi, nàng bắt đầu bắt tay bào tẩm rửa thay trị thương và thay y phục cho Băng Băng. Nhưng, một mình nàng không thể nào vừa đựng Băng Băng dậy, vừa lau người thay y phục cho băng Băng được. Nhìn thấy Minh Nhật ngồi cách đó không xa, nàng nói “Độc vương, phiền ngài có thể đến giúp ta tẩm rửa thay y phục cho tiểu thư, được không?”

“Người nói ta giúp người tẩm rửa thay y phục nàng? Nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể?” Minh Nhật sau khi nghe xong, khuôn mặt đỏ lựng nói.

“Độc vương đại nhân, ngài nói câu này có phải áp dụng sai rồi không? Nếu ngài nói nam nữ thụ thụ bất thân, vậy mấy ngày nay ngài trái ôm phải ấp với tiểu thư là cái gì vậy? Với lại, hai người đã là phu thê, có gì mà ngài phải ngại nhỡ?” Lan Nhi khinh thường nói.

Minh Nhật nghe thấy vậy, im lặng đến bên cạnh giường nói “Ta phải làm gì?”

“Nhiệm vụ duy nhất của ngài là để tiểu thư dựa vào lòng ngài cho ta tẩm rửa thay y phục cho người” Lan Nhi nói.

Minh Nhật nghe vậy, giúp Lan Nhi đỡ Băng Băng ngồi dựa vào lòng hần. Sắp xếp xong xuôi, Lan Nhi bắt đầu cởi áo ngoài. Vừa mới cởi áo ngoài của Băng Băng, Lan Nhi liền hút một ngụm khí lạnh. Trên làn da trắng mịn, nổi bật toàn những màu tím của máu bầm. Nhìn máu bầm này, nàng biết được là tiểu thư sử dụng biết bao nội lực. Hai cánh tay của Băng Băng phải nổi là từng mảng từng mảng máu bầm to vậy. Không để ý đến vết máu bầm nữa, nàng lấy chiếc khăn vắt trên chậu, nhúng nước vắt kiệt rồi bắt đầu lau người cho Băng Băng. Vừa lau cánh tay cho Băng Băng, nàng vừa âm thầm nắn bầy đôi tám kiếp của kẻ hại tiểu thư ra nông nỗi này. Nhưng, vừa mới lau đến lòng bàn tay, Lan Nhi không nhìn được phải nói một tiếng “Mẹ nó”. Tiểu thư của nàng, quan tâm chăm sóc không kịp, người các nàng dùng cả sinh mạng để bảo vệ. Vậy mà lại có người không có mắt hại người ra nông nỗi này. Tốt nhất là kẻ đó đừng nên xuất hiện trước mặt của nàng, nếu không, nàng thề phải băm hần ra làm trăm làm nghìn mảnh để tiêu đi con tức này.

Lau người sạch sẽ cho Băng Băng, Lan Nhi bắt đầu rắc thuốc lên những vết thương ngoài da. Xong xuôi, nàng không vội mặc y phục chỉnh tề cho Băng Băng, chỗ trọng yếu trên cơ thể của Băng Băng chỉ cho một chiếc yếm trắng và một chiếc chăn mỏng đắp ngang eo. Lúc thi triển ngân châm và trị nội thương, bệnh nhân không được mặc y phục, đó chính là kiến thức nàng được học. Mở chiếc hộp gỗ, trong đó là ba tầng đựng ngân châm từng kích cỡ một, dài có, ngắn có, to có, nhỏ cũng có. Lan Nhi chọn một loại ngân châm phù hợp, mở nắp một lọ dược không có dán tên, thả ngân châm vào đó ngâm rồi ngồi đợi. Lọ dược vừa được mở ra, một mùi hương thanh thoát, dễ chịu làm cho tinh thần con người sáng khoái.

Minh Nhật từ lúc Lan Nhi lau người rồi bôi thuốc cho Băng Băng liền căng thẳng. Không phải là hần chưa bao giờ nhìn thấy nữ nhân khỏa thân. Ngày trước, bao nhiêu nữ nhân muốn trở thành nữ nhân của hần, bọn họ ai cũng đều sử dụng một chiêu duy nhất, đó là cởi hết đồ trước mặt hần. Nhưng không một ai gọi lên cho hần bất cứ một cảm xúc nào khác ngoài chán ghét. Hôm nay, nữ nhân hần yêu đang dựa vào người hần, không một mảnh vải, hần lại có cảm xúc không được tự nhiên. Có phải chăng là vì nàng là nữ nhân mà hần nhận định nên hần mới có cảm xúc đó. Nhưng không để hần nghĩ nhiều về chuyện đó, ánh mắt hần vô tình nhìn thấy vết bầm tím trên cánh tay trắng ngần của Băng Băng, nhìn thấy vết cứa ở bàn tay xinh xắn của nàng. Đôi mắt của Minh Nhật sầm xuống, khí lạnh tỏa ra nồng đậm. Nếu để hần biết ai hại nàng ra nông nỗi này, hần thề, người đó sẽ sống không bằng chết.

Đang tức giận, Minh Nhật liền nhìn thấy Lan Nhi thả một nắm ngân châm vào một chiếc lọ không có tên, hiểu kì hần hỏi “Lọ đó chứa thứ gì?”

“Lọ này á? Chắc ngài nghe nói về Tuyết Liên hoa rồi đúng không?” Lan Nhi nói.

“Đã từng nghe nói” Minh Nhật lạnh nhạt trả lời.

“Đó chính là tinh dầu Tuyết Liên hoa. Tiểu thư của ta đã dành ra mấy tháng để nghiên cứu ra nó” Lan Nhi nói với vẻ mặt đầy tự hào.

“Người thả ngân châm vào lọ tinh dầu Tuyết Liên hoa làm gì?”

“Tuyết Liên là thần dược chữa bệnh rất tốt. Tiểu thư của ta nghiên cứu hết mấy tháng, cuối cùng người nghiên cứu ra cách chữa nội thương bằng cách kết hợp ngân châm cùng tinh dầu Tuyết Liên hoa. Ngâm Tuyết Liên hoa trong lọ tinh dầu tẩm một khắc rồi châm vào những huyệt trọng yếu. Mỗi lần châm truyền một lượng nhỏ nội lực vào đó, rồi truyền nội lực cho người bị nội thương. Lúc truyền, hai người phải được một không gian yên tĩnh. Vì nếu

chỉ cần một âm thanh gây ảnh hưởng đến một trong hai người, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Lát nữa ta sẽ sử dụng cách này chữa thương cho tiểu thư. Nhưng, ta sợ nội lực của ta không đủ để cùng tiểu thư trị nội thương sau khi châm ngân châm. Nếu nội lực không đủ, chắc chắn sẽ gây đến hậu quả nghiêm trọng” Lan Nhi rói rầm nói.

“Để ta làm, ngươi ra ngoài canh chừng.” Minh Nhật lạnh nhạt nói. Nếu Lan Nhi không có khả năng, vậy hắn sẽ thế vào chỗ của nàng ta.

“Vậy có ổn không?” Lan Nhi hơi lưỡng lự, không biết nên làm sao.

“Nội lực của ta không thua kém gì Băng Nhi, ngươi không cần lo lắng.” Minh Nhật vẫn giữ nguyên thái độ chắc chắn nói.

“Vậy được rồi” nói xong, Lan Nhi bắt đầu thi triển châm pháp. Từng ngân châm đều chuẩn xác, không hề có một chút gì đó sai lệch. Mỗi ngân châm đều mang một chút nội lực, cộng thêm được tính của Tuyết Liên hoa, những vết bầm tím mờ nhạt dần và có dấu hiệu biến mất. Nhìn thấy thành công gần một nửa nhưng Lan Nhi không hề mất tập trung. Nàng biết, chỉ cần nàng mất tập trung thôi, dù chỉ là một tích tắc cũng có thể gây bất lợi cho Băng Băng.

Khi cây ngân châm cuối cùng được châm xuống, Lan Nhi liền giúp đỡ Minh Nhật đỡ Băng Băng, để hắn thi triển nội lực truyền vào cơ thể Băng Băng. Khi thấy hai người có vẻ ổn định rồi, Lan Nhi nhẹ nhàng bê chậu nước bẩn và y phục bẩn đi ra ngoài để không gian lại cho Minh Nhật và Băng Băng.

Không biết đã qua bao lâu, mặt trời đang từ hướng Đông đã đứng giữa trời chiếu rọi xuống. Chắc hẳn bây giờ đã giờ Ngọ rồi. Lan Nhi ở ngoài đi đi lại lại, gấp đến độ không thể ngồi im. Còn hai người trong phòng thì khác. Minh Nhật, khuôn mặt hơi đỏ sẫm thể hiện hắn đang rất mệt. Phải thôi, trong một thời gian bỏ ra bao nhiêu nội lực như vậy, nếu đổi lại là Lan Nhi chắc hẳn nàng đã ngất rồi. Trên vầng trán cao rộng lấm tấm những giọt mồ hôi, dọc theo khuôn mặt chảy xuống thấm vào bộ hắc bào trên người hắn.

Khi vừa mới truyền nội lực vào cơ thể của Băng Băng, hắn liền phát hiện có một nguồn sức mạnh đang chạy loạn trong cơ thể của nàng. Nguồn sức mạnh này rất lạ, hắn không thể nào biết được nó là gì. Nhưng không để ý nhiều, Minh Nhật liền truyền thêm nội lực để kiềm chế nó lại, cho nó hòa làm một với Băng Băng. Linh cảm của hắn nói rằng, nếu hòa làm một được với nó, chắc chắn có rất nhiều lợi. Nhưng, cái nguồn sức mạnh này rất là khó dung hòa, nó luôn luôn chống lại nội lực của hắn, không chịu cho nội lực của hắn truyền vào cơ thể Băng Băng. Cứ để tình hình như này cũng không phải là cách hay.

Lan Nhi đợi ở ngoài càng ngày càng sốt ruột. Bây giờ mặt trời đã ngã về Tây, cơ hồ muốn xuống núi đến nơi rồi. Thật sự không biết Băng Băng và Minh Nhật như thế nào. Lúc Lan Nhi đang đi đi lại lại, từ xa có mấy bóng người đang vận khinh công chạy đến đây. Nhìn thấy người đến là ai, Lan Nhi liền nhào vào lòng nữ tử lam y ghen ngào nói “Tình Nhi tỷ tỷ, tiểu thư... tiểu thư...”

Tình Nhi từ khi biết Băng Băng bị thương nặng qua miệng của Hữu Ảnh, lòng nàng đã lo lắng đến rồi cả lên. Nhưng nàng chỉ có thể nén lo lắng xuống, đợi mọi người tập hợp lại đông đủ mới có thể lên núi được. Thật ra núi Tuyết Liên thần bí như vậy, một phần là do nơi đây có rất nhiều cơ quan mật. Nếu không may động phải thì chỉ có đi đòi nhà ma. Nàng lo lắng mấy người kia không chịu ngồi im, tự mình lên núi chuốc lấy nguy hiểm nên chỉ có thể ở lại thôi. Đến khi tập hợp đông đủ, nàng không quản ngày đêm, thi triển khinh công tránh những cơ quan đi lên núi Tuyết Liên. Vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng sập tối ngày thứ tư cũng đến nơi. Vừa mới đến khu trồng dược liệu cùng khuê phòng của nàng và tiểu thư thì đột ngột một bóng dáng xanh dương nhào vào ngực của nàng. Đến khi nghe thấy giọng nói yếu ớt của Lan Nhi, trái tim của Tình Nhi gần như bị treo ngược lên. Nàng đẩy nhẹ Lan Nhi ra, nhìn vào mắt của Lan Nhi hỏi “Tiểu thư bị thương như thế nào? Người có sao không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Tiểu thư, người rất thảm a. Trên cơ thể của người không biết có bao nhiêu vết thương, bàn tay lại bị dài lụa tơ tằm cứa đứt. Đã vậy, người còn bị nội thương rất nặng, lực phủ ngũ tạng gần như bị tổn hại.” Lan Nhi vừa quệt nước mắt vừa nói.

“Cái gì, Tiểu Băng Băng bị thương nặng như vậy sao? Không được, Tiểu Băng Băng đang ở đâu, ta phải đi tìm tẩu ấy” Trúc Chi vừa nghe xong, không kiềm được muốn đi tìm Băng Băng. Nhưng chưa đi được đã bị Hạo Nhiên giữ lại. Nhìn Hạo Nhiên, nàng nóng nảy nói “Nhị huynh, huynh thả Trúc Chi ra, Trúc Chi muốn đi tìm Tiểu Băng Băng”.

“Muội biết tẩu ấy ở đâu sao? Mà có biết tẩu ấy ở đâu, vậy muội có biết y thuật sao? Muội có thể chữa trị cho tẩu ấy sao?” Câu hỏi của Hạo nhiên khiến Trúc Chi bình tĩnh lại. Đúng vậy, nàng không biết một chút gì về y thuật, có muốn giúp cũng không giúp được. Bình ổn lại, nhìn Lan Nhi, nàng hỏi: “Tiểu Băng Băng sao rồi? Ngươi là tỷ nữ bên cạnh tẩu ấy, chắc hẳn ngươi cũng biết y thuật. Ngươi chữa trị cho tẩu ấy chưa?”

“Tiểu thư được ta châm cứu, bây giờ đang đợi Độc vương truyền nội lực trị thương. Nhưng, hai người đó ở trong phòng từ sáng đến giờ mà vẫn chưa ra. Tình Nhi, có khi nào Độc vương cũng không thể chữa trị cho tiểu thư không?” Lan Nhi dường như nghĩ đến trường hợp xấu nhất, nàng liền cầm chặt lấy tay của Tình Nhi nói.

Tình Nhi thấy vậy, vỗ vỗ vào bàn tay của Lan Nhi, ý bảo nàng yên tâm. Nói “Lan Nhi, muội yên tâm, đừng tự hù dọa bản thân của mình. Tiểu thư của chúng ta là ai, người là Huyết Từ thần y, người sẽ không dễ chết như vậy. Nếu mà Độc vương đang ở trong giúp tiểu thư trị thương, vậy chúng ta đợi ở đây đi”.

“Tình Nhi, tỷ chắc chứ?” Lan Nhi yếu ớt hỏi.

“Tỷ chắc chắn.” Tình Nhi nói.

“Tình Nhi, sao tỷ lại chắc chắn như vậy” Hòa Phi Ứng nghi ngờ hỏi.

“Ta không biết, nhưng ta cảm nhận được, tiểu thư sẽ không sao. Người là người duy nhất làm ta nể phục.” Tình Nhi vẻ mặt tự hào nói.

“...” mọi người trực tiếp im lặng. Không cần cứ, chỉ dựa vào cảm giác, ai tin. Lời nói của Tình Nhi không làm cho mọi người bớt lo, trái lại còn làm cho

mọi người lo lắng hơn. Khoảng một khắc sau, một giọng nói vang lên làm mọi người chú ý.

“Tình Nhi, Lan Nhi, sư phụ đâu? Sao ta không nhìn thấy người?” Từ Mặc nghi ngờ hỏi.

“Lão quái à? Chắc là xuống núi rồi. Cứ ba năm một lần, vào thời điểm này lão sẽ xuống núi. Còn đi đâu thì muội không biết” Lan Nhi nói.

“Aizzzz...sư phụ vẫn không thay đổi, vẫn hành tung bí ẩn như vậy” Từ Mặc lắc đầu nói.

“Thì lão quái vẫn vậy mà, hành tung thần bí bí, không thèm nói với ai. Người duy nhất mà lão nói là tiểu thư. Mà cũng phải thôi, người là nữ nhi duy nhất mà người yêu thương, nữ nhi thất lạc lâu năm của lão mà. Lão không yêu thương người thì yêu thương ai” Tình Nhi nói.

“Tiểu Băng Băng là nữ nhi thất lạc của lão quái nhân trên giang hồ, cái người mà được nói là thần y quái đản, hành tung đã bất định, tính cách lại còn bất định hơn, có phải không?” Trúc Chi kích động nói. Nàng kích động là tốt thôi. Trên giang hồ có sáu người được xếp vào những thần y trên giang hồ thì có đến hai người là ở cạnh nàng, hai người nàng từng gặp và một người là một kẻ đáng ghét nàng gặp ở phạt đường nơi nàng và nãi nãi ở. Và trong sáu người đó chỉ còn một người là nàng chưa được gặp. Chính là cái kẻ đi không thấy người đến không thấy xác. Người mà một năm không lấy được một cái tin tức, hỏi nàng sao không mừng rỡ khi biết nơi ở của hắn.

“Đúng, lão ta tính tình bất định, tiểu thư còn bất định hơn” Lan Nhi nói, xong, nàng lắc đầu thờ dài “Đúng là hồ phụ sinh hồ tử mà”.

“Đúng đó, mà thôi, đừng nói về vấn đề này nữa, đi cả một ngày đường, chắc hẳn mọi người đã mệt mỏi rồi. Hai phòng ở phía giữa là của ta và Lan nhi, mọi người vào trong nghỉ ngơi đi” Tình Nhi nói.

Nghe Tình Nhi nói vậy, mọi người cũng cảm thấy mệt. Cũng phải thôi, bọn họ không ngủ, vận khinh công đi hết nhiều ngày như vậy, không mệt mới là lạ. Vì vậy không ai phản đối, ai cũng đều phân chia nhau vào hai phòng nghỉ. Đến khi còn hai người, không bốn người mới đúng. Lan Nhi nhìn Hóa Phi Ưng và Từ Mặc, nhún mày hỏi “Hai người cần gì sao?”

“Không, ta muốn ở đây với nàng” Hóa Phi Ưng nở nụ cười nói.

“Ta lo cho sư muội, ta muốn ở đây” Từ Mặc ngồi bệt xuống đất, mặc kệ bộ y phục trắng sẽ bị đất làm bẩn.

Lan Nhi thấy hai người như vậy, nàng mới nhìn Tình Nhi, nói “Tỷ tỷ, tỷ mau đi nghỉ ngơi đi, ở đây có muội là được rồi, còn hai người nữa, là người chứ có phải sắt thép gì đâu mà không nghỉ ngơi. Mau nghe lời ta, đi nghỉ ngơi một chút đi”.

“Lan Nhi, tỷ dù chắc chắn tiểu thư sẽ không sao nhưng tỷ thật sự không yên tâm được. Tỷ muốn ở lại đây đợi Độc vương đi ra. Tỷ muốn chính mắt nhìn thấy người bình an” Tình Nhi thờ dài nói. Lúc này, nàng làm vẻ kiên định như vậy là muốn mọi người yên tâm hơn thôi, chứ nàng không hề chắc chắn. Nàng phải thật sự nhìn thấy người không sao mới yên tâm được.

“Lan Nhi, nàng ở ngoài này, làm sao ta yên lòng nghỉ ngơi đây” Hóa Phi Ưng thâm tình nói. Lan Nhi nghe thấy vậy, trái tim đập nhanh một nhịp. Nhưng cuối cùng, ép cái rung động đó xuống, nàng thờ dài nói “Tùy mọi người” rồi đi đến trước cửa phòng Băng Băng đợi. Nàng muốn đợi, đợi tin tiểu thư bình an. Như vậy tảng đá trong lòng nàng mới có thể buông xuống.

Tình Nhi, Từ Mặc và Hóa Phi Ưng thấy Lan Nhi không nói gì nữa, bọn họ ngầm hiểu là Lan Nhi đã đồng ý cho họ ở đây. Vì vậy, ai cũng đều tìm chỗ cho mình, ngồi trước cửa phòng của Băng Băng. Bọn họ cũng đều muốn đợi tin tức của hai người trong phòng. Đợi tin tốt, hai người đều bình an.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Oaoaoaoaoa...Băng Băng bị lạc...

Trong phòng, dù Minh Nhật đang truyền nội lực cho Băng Băng nhưng vẫn chú ý động tĩnh ở ngoài. Xác định được những người đến không phải là địch, hắn mới yên tâm. Có một nguồn chân khí khác ngăn cản nội lực của Minh Nhật. Hắn cảm nhận được, nguồn lực này cũng không làm hại cơ thể Băng Băng, giống như đang bảo vệ nàng, tự động không cho bất kì nguồn chân khí khác xâm nhập. Nếu muốn chữa nội thương cho Băng Băng thì phải dùng hợp nguồn chân khí đó. Khoan, bảo vệ Băng Băng? Nếu hắn không đoán nhầm, đó chính là ý thức của Tiểu Bạch. Nếu vậy thì dễ dàng rồi.

Xác định được rồi, Minh Nhật vẫn không dừng việc truyền nội lực, hắn mở miệng nói “Tiểu Bạch, nếu ngươi không muốn Băng Nhi chết, ngươi nên cho bốn vương chữa cho nàng”.

Vừa dứt lời, Minh Nhật liền cảm nhận được lực đó yếu dần đi nhưng vẫn ngăn cản hắn. Hắn đoán là Tiểu Bạch đang do dự. Vì vậy, hắn lại nói tiếp “Chẳng lẽ ngươi muốn Băng Nhi chết? Ngươi có chữa được cho nàng không? Nếu không thì đừng ngăn cản ta.”

Như đã quyết định, nguồn lực kia biến mất. Lúc này, Minh Nhật mới dễ dàng chữa nội thương cho Băng Băng.

Chỗ Tiểu Bạch, từ khi về đến đây, Hoang Mãnh thú liền cấp gáy Tiểu Bạch bay lên trên bàn trà nằm. Vốn dĩ nó đang dùng linh cảm giữa hai bọn nó để

truyền cho Tiểu Bạch sức mạnh. Dù không thích nữ nhân kia thật, nhưng Tiểu Bạch này lại là anh em sinh đôi của nó, nó không thể làm ngơ. Lúc này, đột nhiên thấy Minh Nhật nói cái gì mà chết với sống, nó không hiểu gì hết. Đến khi cảm nhận được Tiểu Bạch thu hồi sức mạnh của nó, Hoang Mãnh thú liền hiểu ra. Chà trách vì sao Bạch Miêu đáng ghét này lại không thể duy trì ý thức. Thì ra...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, có thể là rất rất lâu sau, Minh Nhật mới nở nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt do kiệt sức, hắt tay lại, đỡ Băng Băng nằm xuống giường, đắp chăn lên ngang ngực nàng rồi chấp tay ra đằng sau đi ra ngoài. Cuối cùng cũng thành công, Băng Nhi của hắn không sao rồi.

//////////Ta là dài ngân hà ngăn cách dân mù đường, ahihi. ....//////////

Lại ba ngày nữa trôi qua kể từ cái hôm Minh Nhật thành công chữa nội thương cho Băng Băng. Minh Nhật không biết hắn đã ở cùng Băng Băng bao lâu, hỏi ra mới biết hắn đã ở trong đó một ngày một đêm. Lúc này, Từ Mặc nhìn hắn, bắt mạch xong rồi nghiêm mặt bắt hắn phải đi nghỉ ngơi. Hắn tiêu hao hết nước bọt chỉ để nói với cái tên thần y đó là hắn khỏe. Nhưng dù hắn có hết nước bọt cũng không thể lay chuyển được y. Đúng lúc này, Minh Nhật liền nhớ đến trong phòng Băng Băng có một chiếc ghế dựa, vì vậy không nói gì nữa, hắn vào phòng Băng Băng nghỉ ngơi trên chiếc ghế đó. Cứ như thế, trôi qua ba ngày, Băng Băng cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Tất cả mọi người ai cũng lo lắng, ai cũng nhìn Minh Nhật lặp lại đúng một câu hỏi duy nhất “Nội thương của nàng lành rồi phải không?”. Nghe đến gần không thể chịu được, cuối cùng mỗi lần có người định hỏi bạn vương gia tăng băng này thì hắn đều phát ra hàn khí làm cho người ta sợ đến mức độ đông cứng lại.

Đột nhiên, lúc này, giọng nói thanh thanh chứa đựng rất nhiều lo lắng vang lên, thu hút mọi người. “Tiểu Băng Băng, tẩu sao vậy, tỉnh lại đi, đừng như vậy, tỉnh lại đi”

Mọi người xúm lại vào giường nhìn xem đang có chuyện gì. Trên giường, Băng Băng đang liều mạng lắc đầu, nước mắt lăn dài trên huyết thái dương rồi thấm vào mái tóc đen óng của nàng. Minh Nhật sau khi đến cạnh giường, nhìn thấy nước mắt của Băng Băng, hắn liền cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹn. Ngồi xuống mép giường, hắn cầm chiếc khăn vắt ở chậu nước để gần đó, lau đi nước mắt cho nàng. Nhưng, giọt nước này được lau đi thì lại có giọt khác chảy ra. Minh Nhật không lau nước, ôm Băng Băng vào ngực, thủ thủ nói “Băng Nhi, đừng sợ, có ta ở đây, ta luôn bên cạnh nàng, đừng khóc, ta đau lòng lắm, mau tỉnh lại đi, Băng Nhi, nàng mau tỉnh lại đi”.

Nhìn Minh Nhật như thế này, mọi người không thể nào hình dung đây chính là vị vương gia mặt lạnh nữa. Nhìn hắn vẫn chỉ như một nam nhân bình thường, vì nữ nhân mình yêu mà khóc, vì nữ nhân mình thương mà đau lòng.

Băng Băng cảm giác mình đã mơ một giấc mơ rất dài, rất lâu. Nàng mơ, mơ thấy một nữ nhân bế nàng lên. Nữ nhân đó làm nàng cảm thấy rất ấm áp, nàng ta nhìn nàng bằng ánh mắt rất dịu dàng và yêu thương, và hơn thế nữa, trong đôi mắt đó có hoài niệm. Nữ nhân đó dường như đang tìm một hình bóng nào đó qua nàng. Trên người nữ nhân đó toát ra hơi thở tôn quý làm người khác kính nể. Nhưng, dù nàng nhìn có kĩ đến mấy cũng không thể nào nhìn thấy cả khuôn mặt của nữ nhân đó. Ngoại trừ đôi mắt và hình dáng thì cái gì cũng mờ nhạt. Rồi nàng mơ thấy ba tiểu hài tử, một nữ hai nam. Nàng cảm giác ba đứa trẻ này rất quen, nhưng quen như thế nào thì nàng không thể nào biết được. Nàng lại mơ thấy những kỉ niệm của nàng và di nương. Nhưng, lần này hình ảnh của di nương dường như rất mờ nhạt. Có phải là nàng đang dần dần quên đi di nương của mình. Không, không được, nàng không thể nào quên di nương được. Cuối cùng, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng di nương gọi nàng, bà đang gọi nàng. Lúc này, khung cảnh đột nhiên tối thui, Băng Băng nhìn thấy di nương của nàng đứng trước mặt nàng, hai người cách nhau mấy bước chân. Bà nhìn nàng, nở một nụ cười hiền từ yêu thương. Nụ cười đó, nụ cười đó chính là nụ cười trong quá khứ, nụ cười lâu lắm rồi nàng chưa được nhìn thấy. Nàng cố gắng chạy về phía di nương, nhưng dù nàng có chạy nhanh đến mức độ nào, chạy lâu đến mấy cũng không thể nào chạy được đến bên cạnh di nương của nàng.

Ngược đôi mắt đã nhòe từ bao giờ, Băng Băng nhìn di nương của nàng, muốn mở miệng nói nhưng đột nhiên cảm thấy nàng không thể mở miệng. Di nương của nàng vẫn đứng đó, vẫn nở nụ cười đó với nàng. Đột nhiên, bên cạnh di nương xuất hiện thêm một bóng hình già nua. Đó, đó không phải là lão Sai thì là ai. Băng Băng kích động. Lão Sai dường như biết nàng định nói gì, lão nở một nụ cười thương yêu, nói “Tiểu bảo bối, người mau tỉnh lại đi đừng đi theo chúng ta, mọi người rất lo cho người đấy”.

Băng Băng không thể phát ra âm thanh, nàng chỉ có thể liều mạng lắc đầu. Lão Sai nhìn thấy nàng khóc như vậy, đau lòng nói “Tiểu bảo bối, đừng buồn nữa, sống thật tốt, sống luôn cho cả phần của ta. Đi đi”.

Lời lão Sai vừa dứt, một vầng sáng bao vây lấy Băng Băng. Mở mắt ra, xung quanh nàng tối thui. Băng Băng hoang mang, không biết mình nên làm gì. Lúc này, bên tai nàng văng vẳng tiếng nói thủ thủ của một nam nhân. Hắn đang trấn an nàng, hắn đang dỗ nàng. Băng Băng liền nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra, do ngủ quá lâu nên chưa quen với ánh sáng, nàng liền nheo mắt. Đến khi đã thanh tỉnh hoàn toàn, nàng mới thấy bản thân nàng đang được một người ôm lấy, má nàng áp vào y phục vải thượng hạng, rất mềm mại. Dù là tư thế ngồi dựa vào ngực của hắn, nhưng Băng Băng không hề cảm thấy khó chịu. Nàng chỉ cảm thấy vòng ngực này thật ấm áp, thật an toàn, nàng chỉ muốn dựa vào vòng ngực này mãi mãi. Nhưng, sự đòi hỏi khó lường, chuyện đi này gần kết thúc rồi.

Vì Băng Băng được ôm quay mặt vào bên trong tường nên không ai phát hiện nàng đã tỉnh lại. Mãi đến khi Minh Nhật nghĩ không còn việc gì, hắn ý định cho nàng nằm xuống. Ngồi như vậy, nàng sẽ không thoải mái. Nhưng, vừa mới đẩy nhẹ cơ thể của Băng Băng ra, như một phản xạ có điều kiện, Băng Băng liền giơ tay lên ôm chặt lấy Minh Nhật. Bây giờ nàng rất sợ, sợ khi rời khỏi vòng ngực này thì nàng sẽ không thể nào ôm lại được nữa. Minh Nhật nhận ra điều khác thường, mà không chỉ có hắn, mọi người trong phòng ai cũng đều nhận thấy được. Băng Băng đã tỉnh lại. Nhưng, không ai lên tiếng, bọn họ ai cũng đều mang tâm trạng nhẹ nhõm nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng. Bây giờ là thời gian cho phụ thể của người ta, bọn họ không nên ở lại ngăn đường. Khi ra ngoài, bọn họ còn không quên đóng cửa lại cho đôi phụ thể nào đó. Thật là hiểu nhân tình mà.

Không gỡ được cánh tay đang ôm chặt hắn, Minh Nhật đành ôm lấy Băng Băng vào ngực. Bàn tay to lớn có nhịp nhẹ nhàng vỗ về trên lưng của nàng như đang an ủi nàng. Không ai nói câu nào. Qua một lúc lâu, Băng Băng là người mở lời phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này. Nàng nói “Nhật, ta mơ thấy di nương, mơ thấy lão Sai. Hai người đó không cần ta, bọn họ bỏ ta đi rồi”. Giọng của nàng rất bình thản, không hề có một chút cảm xúc gì. Nhưng, từng câu từng chữ của nàng lại như những con dao sắc bén lạnh lùng đâm vào trái tim hắn. Phải chăng trái tim của nàng đang rất đau.

Ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn, Minh Nhật thâm tình nói “Bọn họ bỏ nàng, nhưng nàng còn có ta, ta mãi mãi ở bên nàng, không bao giờ lìa xa”.

“Thật sao? Chàng sẽ không bao giờ bỏ rơi ta? Thật sự không bao giờ bỏ rơi ta sao?” Băng Băng từ trong lòng của Minh Nhật ngẩng mặt lên nhìn hắn, đôi mắt đầy vẻ mong chờ và hoang mang như con thú bị lạc đường nhìn chăm chăm hắn.

“Ta hứa, dù có chuyện gì xảy ra, ta vẫn mãi mãi bên nàng, không bao giờ lìa xa. Dù ta chết, ta cũng sẽ kéo nàng theo” Minh Nhật nở nụ cười sủng nịnh, véo mũi Băng Băng nói.

“Nhật, có chàng thật là tốt” Băng Băng lại áp mặt vào lòng Minh Nhật, nở một nụ cười gượng gạo và thê lương. Nhật, lời hứa của chàng, chàng chắc chắn thực hiện được không? Đến khi trở về hoàng cung, chắc chắn nghĩa phụ sẽ truy cứu chuyện của ta, ta có bảo toàn được tính mạng hay không thì đó là điều khó nói. Mà dù có bảo toàn được tính mạng, ta và chàng có thể ở bên nhau không? Chàng có bằng lòng vứt bỏ hết tất cả mọi thứ để ở bên ta không? Ta thật sự muốn hỏi chàng, nhưng lại lo sợ câu trả lời của chàng.

Minh Nhật không nhìn thấy biểu cảm của Băng Băng nên không có biết tâm sự của nàng. Hắn chỉ là nghĩ nàng đang đau buồn vì mất đi người thân, đau buồn vì mất đi những người thân nhân mà nàng coi trọng hơn mạng sống của chính nàng.

//////////Ta là dài ngân hà ngăn cách...đứng hình...//////////

“Tiểu thư, người thật sự làm cho ta và mọi người lo chết đi được. Lần sau mà còn có chuyện này nữa, Lan Nhi sẽ không để ý đến tiểu thư đâu.” Lan Nhi ngồi bên cạnh giường, nghiêm khắc giáo huấn người đang nằm trên giường. Lúc biết tiểu thư tỉnh lại, nàng cuối cùng cũng yên tâm. Đợi đôi phu thê bọn họ tâm sự xong thì là gần trưa. Vì gần giữa trưa nên Từ Mặc dẫn mấy tên nam nhân đi săn thú. Dù gì thì y cũng ở đây năm năm, vậy tìm thú rừng không khó đối với y. Vì vậy, ở lại chỉ toàn là nữ nhân. Vừa vào trong phòng, nàng liền ngồi xuống giường nghiêm khắc nói.

“Tỷ yên tâm, chuyện này sẽ không còn xảy ra nữa đâu” Băng Băng cầm lấy tay của Lan Nhi nói.

“Tốt nhất là như vậy đi” Lan Nhi nói.

“Tiểu Băng Băng, tẩu thật làm cho Trúc Chi lo chết đi được. Tại sao tỷ đi không nói một lời nào chứ?” Trúc Chi ngồi cạnh Băng Băng nói.

“Ta không có cố ý” Băng Băng nói. Nhưng, nàng vừa dứt lời, một tiếng nói làm cho nàng cứng lại, ngượng chín mặt. Người nói là Tinh Nhi. Nàng từ khi vào phòng, vẫn trầm mặc. Mọi người không hề để ý, tiểu thư là dân mù đường. Nói tiểu thư đi từ chân núi lên núi, nàng còn miễn cưỡng tin tưởng. Nhưng, nếu nói tiểu thư đi từ Trần gia trang đi đến núi Tuyết Liên, chuyện này không thể tin được. Chẳng lẽ... “Tiểu thư, người có thể nhớ đường đi rồi sao?”

Băng Băng nghe Tinh Nhi hỏi, cúi gằm mặt xuống, không dám đối diện với nàng. Nói thế nào được đây? Chẳng lẽ ôm mặt nói nàng bị lạc đường, hay là bình thân nói nàng bị lạc. Nhưng nàng đảm bảo trăm phần trăm, nàng vừa nói câu đó xong, chắc chắn nàng sẽ bị mắng cho một trận lớn. Lan Nhi, Trúc Chi đứng bên cạnh cũng à ừ ngậm ngùi. Lan Nhi nhìn Băng Băng, nghi ngờ cùng vui mừng hỏi “Tiểu thư, căn bệnh mù đường của người chữa khỏi rồi sao?”

“Tiểu Băng Băng, tẩu có thể tự đi xa rồi sao?” Trúc Chi vui vẻ hỏi.

Một lúc lâu sau, đáp lại tâm trạng vui vẻ của ba nữ nhân kia chính là thái độ ập úng mập mờ của Băng Băng. Nàng e dè nhìn ba nữ nhân đó, nở một nụ cười gượng, hai ngón tay chỏ chọc chọc vào nhau. Nàng nói “Thật ra... không phải Băng Băng nhớ đường đi”.

“Không nhớ đường đi? Vậy là tiểu thư không có chữa được bệnh mù đường?” Lan Nhi nhún mày hỏi. Vậy là sao?

“Ừm” Băng Băng đáp lại, tiếng nói nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu.

“Vậy làm sao tẩu đến được núi Tuyết Liên?” Trúc Chi hiếu kì hỏi. Nếu không nhớ đường, vậy làm sao Tiểu Băng Băng đi đến được núi Tuyết Liên. Vạn nhất đừng cho nàng một đáp án là tẩu ấy đã lạc thì đi luôn, rồi đi kiểu gì lại đi đến núi Tuyết Liên nha.

“Mấy ngày trong Trần phủ ta cảm thấy ngột ngạt nên đi ra ngoài đi dạo. Ai ngờ, đi rồi lạc đường luôn. Ta không biết ta ở nơi hoang vu nào. Vì vậy, ta chọn đại một đường bất kì, cứ thế đi thẳng, tìm được ai thì hỏi đường. Cuối cùng, đi mấy ngày trời thì đến trấn Tuyết Liên...” Băng Băng nói.

Đứng hình...

Đứng hình...

Đứng hình toàn tập...

Băng Băng nhìn biểu cảm của ba người thì im lặng không nói câu gì. Đùa, nếu mà nàng dám hé ra một lời, đảm bảo nàng sẽ bị Lan Nhi Tinh Nhi giáo huấn một trận nên thân. Ài chà, thật là... ông trời cho con hoàn hảo như thế này, tại sao lại cho con mắc bệnh mù đường chứ...

//////////Tôi là dài ngân hà ngăn...cắt//////////

Thấm thoát đám người Băng Băng ở trên núi Tuyết Liên đã nửa tháng. Nửa tháng này, thương thế của Băng Băng đã bình phục hoàn toàn. Vốn mọi người có thể lên đường về kinh thành, nhưng Băng Băng muốn ở lại chờ Tiểu Bạch nên tất cả mới ở lại đợi cùng. Băng Băng không biết Tiểu Bạch đã đi đâu. Sử dụng giao cảm thì nàng cảm nhận được Tiểu Bạch dường như đang ngủ một giấc ngủ rất là dài. Thật sự không biết nó đã đi đâu nữa. Băng Băng

mấy ngày trước nhận được tin tức, nghĩa mẫu của nàng đã có long thai. Nàng thật mừng thay cho nghĩa mẫu. Trong thư nghĩa phụ gửi, người muốn nàng trở lại chăm sóc cho nghĩa mẫu. Người cũng nói, người không trách chuyện nàng đã lừa gạt người. Điều này làm cho gánh nặng trong lòng nàng mất đi.

Sáng ngày hôm nay, như mọi ngày, Băng Băng đều ra thác nước trên núi này để luyện công. Thác nước ở đây rất là kì lạ. Ở trên ngọn núi lạnh như thế này lại có một thác nước không bị đóng băng. Nàng cũng phát hiện được, nước của thác này cũng rất là hữu hiệu cho những người bị nội thương. Được chữa nội thương là nàng dùng loại nước này để chế thành. Ở bên thác nước này có rất nhiều cây cỏ thụ, và có thể là thác nước này rất tốt nên có rất nhiều linh thú và thần thú dường như tập trung hết ở đây. Cứ đến thời điểm mặt trời khuất sau những ngọn núi, nơi đây lại chật ních những thần thú và linh thú. Nhưng nàng không hiểu vì sao những con thú kia không tấn công nơi ở của nàng. Nàng cảm nhận được, bọn chúng dường như sợ thứ gì đó.

Bên cạnh thác nước, một bóng trắng lên xuống, bay qua bay lại, thỉnh thoảng lại đập lên mặt nước rồi lại bay lên. Dải lụa trắng trong tay nàng đánh đến những hình nhân gỗ được đặt ở bên bờ, dưới nước cũng có một vài hình nhân. Nước bị dải lụa đánh trúng liền bắn lên tung tóe. Nhìn nàng, người ta cứ ngỡ rằng một tiên nữ tinh nghịch xuống trần nghịch nước. Băng Băng sau khi bình phục được hai phần ba, nàng liền phát hiện nội công của nàng thâm hậu hơn. Dù không biết nguyên nhân, nhưng nàng chắc chắn đây là việc tốt. Từ đó, nàng lại tích cực tập luyện để quen hơn với tình hình hiện tại của nàng.

Đang tập luyện, đột nhiên Băng Băng cảm nhận được một cổ nguy hiểm đang đến. Nàng liền nhanh chóng tránh thoát, đứng trên đầu một hình nhân ở dưới nước, đồng thời dải lụa của nàng như được nàng rót sinh lực đánh về phía phát ra nguy hiểm. Người kia lại rất lợi hại, tránh được chiêu của nàng, đã vậy còn thành công buộc chặt một đầu dải lụa của nàng ở trên thân của một hình nhân. Nhìn người đến, Băng Băng nở nụ cười “Thật không ngờ, Độc vương gia uy phong của chúng ta lại có võ công thâm hậu như vậy, ngay cả dải lụa của ta cũng không thể làm chàng bị thương”.

“Băng Nhi, sao nàng không nghỉ ngơi tiếp, nội thương của nàng chưa khỏi hoàn toàn” Minh Nhật không vui nhìn Băng Băng. Dù đã dưỡng thương nửa tháng, nhưng hắn vẫn muốn nàng dưỡng thương thêm.

“Không có việc gì đâu, ta đã khỏi hoàn toàn rồi” Băng Băng vận khinh công đập nước vào bờ, đứng trước mặt Minh Nhật nói.

“Nhưng nàng nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa đi, sức khỏe là quan trọng nhất.” Minh Nhật cầm tay áo lau giọt mồ hôi trên trán của nàng, cưng chiều nói.

“Chàng yên tâm, ta bây giờ rất là khỏe đó.” Nói xong, Băng Băng còn xoay mấy vòng chứng minh cho lời nói của nàng. Minh Nhật thấy vậy liền giữ vai của nàng lại, nói “Nàng đó, đã là thiếu nữ rồi mà vẫn bướng bỉnh như tiểu hài tử. Nàng nói thử xem sao ta có thể không lo lắng cho nàng chứ!”.

Băng Băng không nói gì, nở nụ cười thật tươi với Minh Nhật. Ánh nắng sớm của mặt trời chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Băng làm Minh Nhật nhìn mà thất thần. Hắn từ từ cúi xuống, đến khi hai cánh môi mềm chạm vào nhau, chưa để Băng Băng kịp định thần, hắn liền đổi khát hôn xuống. Hôn, hôn đến khi cả hai không thở được mới buông cánh môi mềm người kia ra, nhưng Minh Nhật vẫn còn lưu luyến摸摸 vài cái vào môi của Băng Băng. Đôi mắt mê li của Băng Băng từ từ mở ra, ngại ngùng tựa vào ngực của Minh Nhật. Dù hai người đã nhận định đối phương, nhưng số lần thân mật rất ít, mà thân mật chỉ dừng lại ở ôm hôn chứ không đến bước cuối cùng. Băng Băng biết, Minh Nhật đang cho nàng tâm lý để chuẩn bị trở thành nữ nhân của hắn. Dù rất nguyện ý, nhưng dù gì nàng cũng là một nữ nhi, không thể nào chủ động như vậy được.

Qua một lúc lâu, cuối cùng Băng Băng đành mở miệng phá vỡ không khí im lặng này. Nàng nói “Ngày mai, chúng ta về kinh thành đi”.

Nghe thấy lời nói của Băng Băng, Minh Nhật thoáng kinh ngạc. Không phải là nàng ở lại để chờ Tiểu Bạch sao? “Nàng không chờ Tiểu Bạch nữa à?”

“Tiểu Bạch chắc là đang có việc bận nào đó, với lại có Hoang Mãnh Thú đi cùng nó, ta cũng yên tâm hơn. Nếu nó xong việc, nó sẽ tự tìm tới ta. Lần nào cũng vậy mà” Băng Băng nhẹ nhàng nói.

“Được, mai chúng ta khởi hành về kinh thành.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 44: Nguồn gốc của lệnh bài Hoa Bát Tiên

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đều chuẩn bị rất đầy đủ để xuống núi. Lần này đi lâu hơn lần trước, hết một tuần lễ bọn họ mới xuống đến chân núi Tuyết Liên. Vừa đặt chân đến trấn Tuyết Liên, Minh Nhật liền cử Hữu Ảnh đến Trấn gia trang một chuyến thông báo cho Trấn gia là đã tìm được Băng Băng còn bọn họ thì tìm một khách điểm nghỉ qua đêm. Đến khách điểm, vừa hay cũng là buổi trưa, tất cả bọn họ gọi một bàn thức ăn.

Đang đợi thức ăn đưa lên, lúc này ở cửa xuất hiện một tốp người. Nam nhân đi đầu vận một bộ cẩm y, tóc được vấn lên cổ định bởi một cây trâm ngọc. Khuôn mặt sắc sảo như tia gọt, đôi mày kiếm cương nghị, đôi mắt luôn cười, nhưng sâu trong mắt lại là một mảng lạnh bạc. Đôi môi mỏng luôn nhếch lên. Tay cầm một chiếc thiết phiến, phe phe phẩy phẩy. Thất lung của hắn gài một miếng ngọc bội. Ở hắn toát lên một khí chất cao quý của bậc đế vương. Nữ tử đi bên cạnh hắn lại ngược lại, nàng dường như còn rất nhỏ, tầm chỉ mười bốn mười lăm tuổi. Đôi mắt nàng to tròn, sâu trong đôi mắt đó ánh lên vẻ linh động của một tiểu hài tử. Đôi mày lá liễu được vẽ cẩn thận, sống mũi cao thẳng, đôi môi như trái anh đào thơm nịm. Khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng mịn, tóc nàng tết nửa đầu lệch sang một bên. Trên người nàng vận một bộ hoàng y. Bên hông nàng không phải là ngọc bội mà là một chiếc lệnh bài. Nhìn nàng, người ta cứ ngỡ rằng đó là một tinh linh dạo chơi trần gian vậy. Sau lưng nàng có thêm hai nữ tử hầu hạ, bên hông các nàng mỗi người đều có một cây kiếm.

Đám người này vào, Băng Băng vốn chỉ nhìn qua chứ không để ý. Nhưng khi nhìn thấy lệnh bài đó, Băng Băng như người bị mất trí. Nàng như một con gió, lao về phía nữ tử kia, mục tiêu của nàng là tấm lệnh bài kia. Nhưng, nam nhân kia và hai nữ nhân đứng sau mục tiêu của nàng không phải là bù nhìn. Hai nữ nhân kia cảm nhận được nguy hiểm, hai người liền tiến lên phía trước bảo vệ chủ tử của mình.

Nhưng, hai nàng không phải là đối thủ của Băng Băng. Chưa chạm được sợi tóc của Băng Băng, hai nàng đã bị Băng Băng một cước đá bay sang một bên. Băng Băng hừ lạnh, hai nữ nhân kia thật không biết tự lượng sức mình. Nhưng, Băng Băng cũng chưa có động được vào người của nữ nhân đó, lập tức một cây thiết phiến đánh về phía nàng, Băng Băng vội vàng tránh đi. Khi đứng ổn định lại, nàng liền không thèm để ý đến bản thân đã đeo găng tay chưa, nàng rút dải lụa bên hông ra đánh về phía người cản bước đi của nàng. Nam nhân kia rất ung dung tránh đi những chiêu thức nàng đánh đến. Bàn ghế trong quán bị Băng Băng dùng dải lụa đánh hỏng hết, quan khách thì sợ hãi chạy nhanh ra khỏi nơi này. Lan Nhi Tình Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, muốn đến ngăn cản Băng Băng, nhưng dường như ý định của hai tỷ muội nhà này bị Băng Băng biết. Mỗi lần các nàng định tiến lên thì đều bị dải lụa đẩy ngược lại. Hạo Nhiên, Trúc Chi và Từ Mặc thì ngược lại, bọn họ vẫn còn ung dung ngồi uống trà. Băng Băng là ai chứ, nàng ta sẽ không bị thương đâu. Hồng Anh nhìn满眼 thị thi trước mắt, háng hái học hỏi. Đùa, nàng từ khi tiếp xúc với phu nhân của chủ tử đã muốn thị thi một lần với nàng ấy. Nếu không phải sợ chủ tử, nàng đã thực hiện rồi. Bây giờ có một màn thị thi đặc sắc như thế này, nàng không thể nào bỏ qua cơ hội học hỏi được. Nữ tử hoàng y từ lúc vào đến giờ, nàng đều không nói câu gì, khuôn mặt thể hiện một sự điềm tĩnh đáng khâm phục. Nàng dù không hiểu vì sao đột nhiên lại có người động sát tâm đối với nàng, nhưng nàng tin chắc hoàng huynh sẽ bảo vệ an toàn cho nàng.

Minh Nhật thì không hiểu Băng Băng vì sao đột nhiên tấn công nữ tử hoàng y kia. Nhưng, hẳn chắc chắn một điều, nương tử của hắn không bao giờ làm việc gì dư thừa. Nhưng, có vẻ nam nhân địch quốc kia không thể nào khinh thường. Nội công của hắn dường như ngang bằng với Băng Băng. Dù vậy, Minh Nhật cũng không có ý định ngăn cản nàng. Hắn chỉ đứng bên cạnh, tùy ý nàng. Trước khi có chuyện xấu xảy ra, hắn sẽ ra tay.

Băng Băng một bên ra chiêu với nam tử cùng hai thị nữ, một bên lại muốn bắt nữ tử kia. Hai thị nữ kia thật là kiên cường, bị nàng đánh cho trọng thương mà vẫn liều mạng bảo vệ chủ tử của các nàng. Thật là trung thành mà. Dải lụa như con rắn linh hoạt, trái đánh phải đánh, nhưng lần nào cũng bị nam tử kia phá hoại. Băng Băng cảm nhận được, nội lực của nàng yếu dần. Dù nội lực của nàng thâm hậu, nhưng nàng vừa mới bị trọng thương, bây giờ lại sử dụng một lực lượng lớn nội lực như thế này, dù người khỏe mạnh chưa chắc đã chịu đựng được. Đấu một lúc lâu, cảm thấy nàng không thể nào đấu được nữa, nàng liền thu tay lại, đứng sững vai cùng Minh Nhật. Thấy nàng dừng tay, đứng cạnh hắn, Minh Nhật liền cầm tay áo lau mồ hôi cho Băng Băng. Lan Nhi Tình Nhi thì thở hắt ra. Tiểu thư thật là nóng tính a.

Nam tử kia khi thấy Băng Băng thu tay, thiết phiến phát phát, nở nụ cười hỏi “Cô nương, tiểu muội muội của tại hạ đã vô tình đắc tội gì với nàng, xin nàng lượng thứ, đừng chấp vặt với tiểu muội. Có gì, nàng cứ nói với tại hạ, nếu tiểu muội muội tại hạ sai, tại hạ sẽ làm chủ cho cô nương”.

“Thứ này có phải của các người” Băng Băng lấy từ trong ngực áo ra một lệnh bài bằng bạc, giơ lên trước mặt của nam tử đó. Nhìn thấy lệnh bài, nam tử đó à một cái. Thì ra là vậy. “Cô nương, chắc là hiểu lầm rồi”.

“Hiểu lầm?” Băng Băng lạnh lùng nói “Bông hoa trên lệnh bài của nữ tử kia là Hoa Bát Tiên, trên lệnh bài này cũng là bông hoa đó. Người đừng nói là lệnh bài này không phải là của các người”

“Cô nương, có gì ngồi xuống từ từ nói chuyện. Lệnh bài này đích thực là của chúng tôi, nhưng cũng có thể nói không phải.” Nam tử nói. Xong, hắn không cần biết Băng Băng có đồng ý hay không, hắn liền gọi tiểu nhị đang đứng núp sau quầy thu ngân, lấy chuẩn bị cho hắn một gian phòng, hắn còn nói sẽ chi trả cho những bàn ghế hỏng này. Không để ý chuyện gì nữa, hắn liền kéo nữ tử hoàng y đi theo tiểu nhị đi lên phòng bao. Hai nữ nhân kia được lệnh của hắn đi chữa thương. Băng Băng không cảm xúc thu dải lụa lại, đi theo nam nhân đó lên phòng. Nhưng nàng chưa đi được bước nào, cánh tay liền bị giữ lại. Nhìn nam nhân đang giữ tay của nàng, Băng Băng nói “Nhật, ta đi theo hắn tìm hiểu một số chuyện, chàng đừng lo”.

“Nghĩ lung tung, ta không lo chuyện đó” Minh Nhật lườm Băng Băng một cái rồi nhìn Từ Mặc nói “Còn ngồi đó uống trà, mau lại đây xem thương tích của Băng Nhi”.

“Hả, thương tích?” Lan Nhi Tình Nhi không để Từ Mặc kịp phản ứng, hai nàng đã rất nhanh đến trước mặt Băng Băng, hai người mỗi người cầm một tay của Băng Băng, lo lắng. Vừa này không để ý, tiểu thư lại không đi gang tay khi sử dụng dải lụa này rồi.

“Tiểu thư, người có đau không?” Lan Nhi đau lòng hỏi. Nhìn vết thương, nàng lấy được và băng trong tay nải, kéo Băng Băng ngồi xuống ghế, còn nàng thì ngồi xổm trước mặt Băng Băng, băng bó vết thương cho Băng Băng. Tình Nhi cũng không cần ai nhắc, nàng cũng lấy được và băng Lan Nhi mang ra, chữa trị cho cánh tay còn lại của Băng Băng.

“Không sao đâu, hai người đừng lo, ta không sao” Băng Băng lên tiếng trấn an.

Khi đã băng bó xong, Băng Băng ôm hai bàn tay được băng bó cẩn thận theo tiểu nhị đi lên phòng mà nam nhân kia bao. Minh Nhật thì luôn theo sau Băng Băng, Lan Nhi Tình Nhi lại là người bên cạnh Băng Băng nên hai người cũng đi theo, Hồng Anh là cận vệ của Minh Nhật nên không thể rời hắn nửa bước được. Dưới lầu chỉ còn có Trúc Chi, Hạo Nhiên và Từ Mặc.

“Chuyện gì xảy ra vậy, ăn cơm mà cũng đánh nhau được sao.” Hạo Nhiên phẩy quạt nói.

“Nhị huynh, bọn họ lên kia có đánh nhau lần nữa không?” Trúc Chi dè dặt hỏi.

“Ta nghĩ là không đâu.” Hạo Nhiên cầm cốc trà lên nhấp một ngụm. Ừm, trà ngon...

“Vương gia, tại sao người lại nghĩ như vậy?” Từ Mặc nghi ngờ hỏi.

“Đoán thôi.” Hạo Nhiên trả lời xong còn rất hào phóng cho Từ Mặc một cái nháy mắt. Từ Mặc nhìn thấy vậy, không thèm nói gì nữa, hắn lấy cuốn sách y dược ra học hỏi thêm.

Trên gian phòng bao...

“Thứ lỗi, ta đến muộn.” Vừa mở cửa vào, Băng Băng đã phun ra một lời nói lạnh lùng, dù xin lỗi nhưng lại chẳng thấy một tia hối lỗi nào. Nhưng hai người trong phòng lại không để ý đến, cái bọn họ để ý là tấm lệnh bài trong tay của Băng Băng.

“Mời ngồi” Nam tử đó vẫn giữ nụ cười nói, “Trước khi chúng ta bắt đầu, Độc vương gia nên giới thiệu cho ta nữ tử bên cạnh ngài không?”

“Thái tử, vì này là nương tử của bản vương, Độc vương phi, Trần Băng Băng, cũng là nghĩa nữ của Hoàng thượng và Hoàng hậu.” Xong, Minh nhật lại nhìn Băng Băng nhu tình nói “Băng Nhi, vị này là Thái tử nước Ấu Dương Quốc, Ấu Dương Hạo. Nữ tử bên cạnh hần là muội muội của hần, Ấu Dương Ngọc”.

“Lúc này quá kích, có gì đặc tội với hai vị, xin hai vị thứ lỗi” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Không đánh không quen, ngược lại ta lại thích tính cách của vương phi.” Ấu Dương Ngọc mở miệng nói. Giọng nàng trong như nước, thanh như chuông và mang vài nét trẻ con.

“Đa tạ.” Băng Băng gật đầu một cái.

“Nè, ngươi là nghĩa nữ của cô cô à, vậy ngươi phải gọi ta một tiếng biểu tỷ đó” Ấu Dương Ngọc xách váy ngồi cạnh Băng Băng, cầm lấy bàn tay của nàng. Nhưng có vẻ kích động quá, mà tay của Băng Băng đang bị thương nên khi Ấu Dương Ngọc nắm tay Băng Băng, nàng thoáng nhủu mày một cái rồi nhẹ nhàng thoát khỏi bàn tay của Ấu Dương Ngọc.

Minh Nhật thấy vậy, khuôn mặt lạnh đi, hần không nói câu gì, cầm hai bàn tay của Băng Băng, đi lên gần miệng thổi. Băng Băng thấy hành động của Minh Nhật, trong lòng ngọt như mật. Nở nụ cười trấn an, Băng Băng nói “Ta không sao, chẳng dùng lo”.

Lan Nhi Tình Nhi đứng một bên cho Ấu Dương Ngọc một ánh mắt không mấy thiện cảm. Làm tiểu thư của bọn họ đau, người đó chính là kẻ thù của bọn họ.

Ấu Dương Ngọc mới đầu chưa hiểu chuyện gì, về sau, nhìn bàn tay băng bó của Băng Băng, nàng gãi đầu cười gượng. Ngại ngừng quay trở lại chỗ ngồi, Ấu Dương Ngọc xấu hổ không dám nhìn mặt của Băng Băng. Ai, nàng thật là hậu đậu mà...

Ấu Dương Hạo thấy muội muội mình thất lễ như thế, đành cười hòa. “Muội muội của ta bị ta chiều hư rồi, vì vậy nó không hề có quy củ làm cho hai vị chê cười. Mong hai vị đừng so đo với tiểu nữ tử được không?”

“Thái tử nói quá, ta không so đo với công chúa đâu” Băng Băng lạnh nhạt nói. Xong, nàng lấy từ trong ngực ra lệnh bài bằng bạc, đặt lên bàn nói “Thứ này có phải của các người không?”

Ấu Dương Hạo cầm lệnh bài lên, tỷ mỉ ngắm nhìn. Ấu Dương Ngọc nghe đến lệnh bài liền bỏ qua xấu hổ, nhìn thật kỹ lệnh bài trên tay hoàng huynh của nàng. Một lúc lâu sau, nàng nói “Lệnh bài này đúng thật là của gia tộc Ấu Dương nhưng không phải là của gia tộc”.

“Cái gì mà đúng với không đúng, công chúa nói rõ cho ta được không?” Băng Băng nhủu mày nói.

“Chuyện này phải kể từ đầu. Nhà Ấu Dương chúng tôi rất phức tạp. Nếu các vị không ngại ta xin kể rõ đầu đuôi.” Nhóm người Băng Băng im lặng, hần biết ý nói tiếp, “Tổ tiên chúng tôi xuất thân từ một hiệp khách giang hồ. Một lần tình cờ, ông gặp được một nữ nhân. Nữ nhân đó không biết lai lịch như thế nào chỉ biết bà được gọi là Nguyệt Nhi, nhưng bà là một nữ nhân rất cường hãn. Hai người yêu nhau nhưng lại gặp nhiều trắc trở. Cuối cùng, nữ nhân đó tự mình sáng lập ra một tiểu quốc, bà chỉ muốn tình yêu của bà được chúc phúc. Tiểu quốc đó, nhờ có tổ tiên đã trở thành một trong ba cường quốc lớn. Rồi tình yêu của bọn họ được mọi người chúc phúc. Nhưng, người càng ngồi trên cao thì càng có nhiều điều bất do kị” Ấu Dương Ngọc dừng một lúc, thở dài nói “Bình quốc được vài năm, tổ tiên Ấu Dương dưới gối vẫn chưa có đứa con trai nào. Một đại thần mới đưa con gái của hần vào hậu cung của ông. Không thể từ chối, ông đành đồng ý, Nguyệt Nhi cũng đồng ý. Nhưng, vị tiểu thư kia lại có dã tâm rất lớn, sau khi thành công mang long thai, nàng ta liền ý vào đó, chèn ép hoàng hậu. Không chỉ chèn ép bà, nữ nhân kia còn chèn ép cả công chúa do hoàng hậu sinh. Cuối cùng, không thể nào nhìn được nữa, bà mới lập ra một tổ chức ngầm để bảo vệ những con gái của bà. Tổ chức đó được lấy tên là Nguyệt, và lệnh bài được khắc tỷ mỉ có một bông hoa Bát Tiên. Kỹ thuật làm lệnh bài này rất đặc biệt, chỉ được truyền cho các thế hệ người đứng đầu của tổ chức, người khác không thể nào làm được. Còn nữ nhân kia, sau khi sinh ra được một hoàng tử liền được phong làm quý phi. Nhưng bà ta không biết điểm dừng, luôn luôn thủ thi hãm hại hoàng hậu bên tai hoàng thượng. Đến một lần, hoàng hậu bị bà ta hãm hại thông dâm với dã nam nhân, hoàng thượng giận quá, đem nhốt hoàng hậu vào đại lao, hôm sau tử hình. Ngày tử hình, hoàng hậu một thân lạnh nhạt, nhìn thẳng hoàng thượng, buông xuống một lời nguyện. Bà nói, chỉ có con cháu của bà mới có thể sinh được con trai nối dõi, còn bất kì nữ nhân không phải chính thất không bao giờ sinh con được. Vừa nói xong, sau đó hoàng hậu cắn lưỡi tự tử. Lời nguyện của bà vừa nói, hoàng tử kia liền chết yểu, quý phi kia từ đó cũng không thể sinh con. Trước khi chết, hoàng hậu đã đưa lại lệnh bài cho đại công chúa, bà muốn nàng dùng cả tính mạng bảo hộ cho những muội muội của mình”

“Chuyện này có gì liên quan đến phải với không phải trong lời vừa này của ngươi” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Chuyện chưa kết thúc ở đó, Ấu Dương hoàng thượng vì không có nhi tử, mà đại công chúa lại không thua kém gì nam nhân nên ông ta đã lập nàng làm vương hậu. Vương hậu đó ngồi trên vương vị được hai năm thì lại yêu một tên giang hồ khi người đi vi hành. Về cung, bà liền giao cho hần ta hết mọi vương quyền, còn bà thì lui về hậu cung. Bà nói, thân nữ nhi, bà không hợp với quan trường, vì vậy bà muốn trao toàn quyền cho phụ quân. Dù bị tất cả đại thần phản đối, nhưng bà vẫn khăng khăng làm theo ý bà, đã vậy lệnh bài chủ bà còn làm ra hai cái, một cái bằng bạc đại biểu cho chủ nhân, lệnh bài bằng ngọc đại diện cho chủ nhân phụ nhân” Ấu Dương Ngọc dừng lại uống một ngụm trà rồi lại tiếp tục kể lại “Sau khi lên ngôi được vài năm, hậu cung của Ấu Dương hoàng tân thời liền nập nữ tử liên tục, hoàng hậu bị lạnh nhạt. Ấu Dương hoàng túng dục quá độ, bỏ quên triều chính, hoàng hậu nuốt đau

phé ngôi của hần, trục xuất hần ra khỏi quốc. Nhưng ai ngờ, tên đó vừa ra khỏi quốc liền sử dụng võ công hần học được ở Nguyệt lập ra một tổ chức tà giáo. Và tổ chức đó là Vô Tà cung. Lệnh bài trên tay vương phi nguồn gốc là từ Âu Dương quốc chúng tôi, nhưng nó không phải là của Âu Dương quốc mà là của Vô Tà cung”.

“Vô...Tà...cung” Băng Băng nghiêng lợi nói. Thì mới hận cũ, nằng thề, nằng không bầm vằm vô tà cung ra trăm mảnh thì nằng sẽ không được sống yên ổn.

//////////Ta là phân tuyến ngăn cách//////////

Sau buổi nói chuyện với huynh muội Âu Dương, Băng Băng liền quyết định ở lại trấn này vài ngày. Cuối cùng, nằng quyết định chưa về kinh thành vội, nằng muốn trả lại Trần gia trang nghỉ cách đối phó với Vô Tà cung, đem người trên dưới Vô Tà cung một đám bầm vằm thành trăm mảnh. Nằng cũng đã có ý bảo huynh đệ muội Phong Thiên này cùng huynh muội Âu Dương về kinh thành, nhưng nằng lại bị bọn họ từ chối. Ở được vài ngày, nằng liền cáo biệt huynh muội Âu Dương rồi trở lại Trần gia trang. Trước khi đi, Băng Băng cũng nhờ huynh muội Âu Dương giữ bí mật chuyện hôm nay cho bản thân nằng. Băng Băng định giải quyết Vô Tà cung thật nhanh rồi trở lại kinh thành, chăm sóc nghĩa mẫu. Nhưng, Băng Băng thật không ngờ, chuyến đi này mất một năm. Không chỉ vậy, còn làm cho nằng tan nát cõi lòng...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Uống rượu làm bận

Thấm thoát Băng Băng đã ở lại Trần phủ ở Trần gia trang hơn nửa năm. Ngày Băng Băng rời cung đi đến buổi ti thì là tháng ba, nay đã là tháng một năm sau. Trong nửa năm này, Băng Băng ban ngày thì dạy Trần Linh Linh võ công, ban đêm thì bí mật điều tra về Vô Tà cung. Nhưng, thật đúng như lời đồn, Vô Tà cung này thật bí ẩn. Một lần nằng cùng Lan Nhi Tình Nhi xâm nhập vào sâu bên trong Vô Tà cung để tìm hiểu mà xem mất mạng. Lúc nằng trở về thương tích đầy mình làm cho Minh Nhật giận tái mặt. Vì vậy nằng bị cấm ra khỏi cửa mấy ngày liền. Từ đó đến nay, lúc nằng đi điều tra toàn có Minh Nhật đi theo. Minh Nhật cũng đã tập hợp tứ ảnh trở lại để tiện điều tra hơn. Nhưng vẫn không có kết quả. Trúc Chi cùng tỷ muội họ Trần kia rất hợp nhau, ngày nào cũng luyện công cùng nhau, không thì cũng ra phố dạo chơi. Chẳng biết Hạo Nhiên nghĩ gì mà lại đi cùng đám nữ nhận bát quái Trúc Chi kia. Băng Băng có hơi thắc mắc, nhưng Minh Nhật chỉ trả lời một câu rất ẩn ý, “Mùa xuân về rồi”. Nghe xong, Băng Băng gật đầu tán thành, cũng gần năm mới rồi. Còn nữa, nhân duyên của Lan Nhi Tình Nhi có vẻ rất tốt, ai cũng đều ngọt ngào như được ăn mật. Điều này làm cho Băng Băng thật vui vẻ. Băng Băng không muốn hai tỷ ấy vì mình mà để lỡ mất tuổi xuân. Dù hơn nửa năm không có về kinh thành, nhưng Băng Băng vẫn cùng Hoàng hậu cùng Hoàng thượng viết thư trao đổi. Nghĩa phụ giục nằng về kinh, nhưng nằng khéo léo từ chối, nằng muốn giải quyết xong chuyện mới quay về.

Gần tết Nguyên Đán, Trần gia trang liền náo nhiệt hơn mọi ngày. Những đèn hoa đăng, đèn trời được bao nhiêu người thả dưới nước, trên trời mang theo những ước nguyện của mọi người. Bầu trời và dòng sông ở Trần gia trang nổi bật muôn sắc màu trong trời đêm nay.

Do chưa làm xong chuyện nên Băng Băng không về kinh thành. Vì vậy, Băng Băng, huynh muội họ Phong Thiên và huynh muội họ Từ liền ăn bữa tất niên cùng Trần gia. Mọi người ai cũng cười đùa vui vẻ. Đến khi dùng xong bữa, tất cả mọi người trên dưới Trần phủ đều ra sân để thả đèn trời. Ở sân lớn trước đại sảnh Trần Phủ, người người đều quỳ xuống, cầm bút lông viết những mong ước của mình, nhìn thật là sinh động.

Không biết qua bao lâu, tỷ muội Lan Nhi Tình Nhi liền xuất hiện trước mặt Băng Băng, hai người đưa cho nằng một cây đèn trời cùng một chiếc bút lông. Băng Băng nở nụ cười nói: “Các tỷ cứ viết đi, Băng Nhi không có ước nguyện gì hết, mà nếu có thì ta sẽ nỗ lực để đạt được chứ không dựa vào trời”.

“Tiểu thư, không viết ước nguyện thì người cũng có thể viết lời muốn nói với di nương của người và lão Sai lên cây đèn. Như vậy, bọn họ trên trời cũng sẽ đọc được.” Lan Nhi nói.

Nghe nhắc đến di nương, tâm trạng của Băng Băng có chút ưu tư. Nhìn những cây đèn trời, Băng Băng lại nhớ đến ngày tháng được sống cùng di nương. Ngày đó, mỗi lần đến năm mới, di nương đều dạy nằng làm đèn trời, cùng nằng viết chữ lên những cây đèn trời đó, cùng nằng thả những đèn trời đó lên trên bầu trời cao kia. Lúc đó, nằng thấy di nương thả rất nhiều đèn trời, hiểu kì nằng liền hỏi người cầu nguyện gì mà lại dùng nhiều đèn trời như thế. Lúc đó di nương xoa đầu nằng, nở nụ cười buồn. Người nói, người không cầu nguyện cho bản thân, người cầu nguyện cho những người mà di nương nhớ luôn luôn mạnh khỏe chờ người dẫn bảo bối của bọn họ về. Băng Băng cho đến bây giờ cũng không biết bọn họ đó là ai, bảo bối đó là ai. Nhưng, nằng nhớ nụ cười hôm đó của di nương, nụ cười đó thật buồn, thật gượng, thật làm người ta đau lòng.

Nhìn thấy tâm tình của Băng Băng tệ đi, Minh Nhật liền nói: “Không muốn thả thì thôi, đừng tự dày vò chính mình, nằng như vậy sẽ khiến ta rất đau lòng”.

Băng Băng thoát khỏi hồi ức, nhìn Minh Nhật nở nụ cười. Xong, nằng cầm cây đèn trên tay Lan Nhi, để lên bàn rồi cầm bút lông trên tay của Tình Nhi, chấm mực rồi viết một hàng chữ trên cây đèn. Đợi mực khô, nằng liền kéo Minh Nhật ra ngoài cùng nằng thả đèn trời. Nhìn cây đèn bay lên không trung, nước mắt nằng khẽ lăn dài trên gò má. Di nương, lão Sai, hai người hãy an nghỉ, Băng Nhi sẽ sống tốt, sẽ không để bản thân phải chịu ủy khuất, không để hai người chết oan.

.....

“Có muốn uống một chút không?” trên mái nhà ở đại sảnh Trần phủ, Minh Nhật cầm một chai rượu đưa cho Băng Băng nói. Hôm nay, hần biết tâm

trạng của Băng Băng không được tốt. Vậy cho nàng buông thả hôm nay, uống một chút rượu quên đi buồn phiền.

Băng Băng nhận chai rượu trong tay Minh Nhật, uống từng ngụm từng ngụm rồi yên lặng nhìn bầu trời đêm. Những đèn trời như những ngôi sao đêm, lung linh thật đẹp. Một lúc lâu sau, Băng Băng uống một ngụm rượu rồi thở dài nói. Giọng nàng nhẹ nhàng như đang trở về với quá khứ, như xa mà lại như gần. Nàng nói “Từ khi ta có kị ức, người làm bạn bên ta là di nương. Di nương đối với ta nhiều lúc làm ta cảm giác xa cách, như thể người cung kính ta chứ không phải là đối xử với ta như con gái. Dù người không phải mẫu thân của ta, nhưng ta lại coi người như mẫu thân của mình. Khi ta lên ba tuổi, di nương bắt đầu dạy ta về nội công, về võ công. Ta nhiều lúc cũng không hiểu, vì sao, người lại phải dạy ta sớm như vậy. Có lúc ta hỏi người, vì sao? Chẳng biết người nói gì không?” Băng Băng dừng lại uống ngụm rượu, rồi lại nói tiếp “Di nương, người lúc đó ôm chặt lấy ta, người nói tình cảnh của chúng ta rất nguy hiểm, chúng ta không có thời gian. Người muốn ta trước khi trở lại nơi đó thì phải trở nên thật mạnh mẽ, mạnh mẽ để có thể tự bảo vệ được chính bản thân mình. Đó, đó là lần đầu tiên di nương ôm ta như vậy. Cái ôm đó cũng như là động lực, động lực để ta vượt khó cực học những bài võ của người. Có lúc ta nhìn những đứa trẻ bên cạnh mà ước ao, ước ao được như chúng, có một tuổi thơ vô ưu vô lo. Nhưng di nương nói ta với bọn chúng không cùng một thời gian, ta và họ khác biệt”.

“Ta sống cùng di nương cho đến khi ta mười một tuổi. Hôm đó ta học xong cuốn bí tịch võ công cuối cùng của di nương. Lúc đó ta rất vui, ta nghĩ ta đã có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ di nương và cũng đủ khả năng để... biết được sự thật. Nhưng, hôm đó, khi ta vừa mở cửa nhà, ta thấy căn nhà vắng tanh. Ta lên phòng di nương, ta thấy, người lúc đó đang nằm hấp hối ở góc tường. Một hắc y nam nhân cầm kiếm đâm áp sát về phía người. Ta lúc đó liền chạy về phía người ôm người. Rồi ta cảm giác quanh ta đang thay đổi. Đến khi mở mắt, ta thấy một rừng bát ngát toàn là tuyết. Lạnh, lạnh lắm, nhưng nó không lạnh bằng cơ thể của di nương. Lúc đó ta ôm thật chặt người, ôm người chỉ mong sao cơ thể của người ấm trở lại. Nhưng cơ thể người vẫn lạnh như vậy, ta cảm thấy sinh mạng của người như đang trôi dần đi” Băng Băng lần này ngửa cổ uống một ngụm rượu to, nước mắt theo đuôi mắt chảy vào tóc.

Do rượu này rất nặng, cộng thêm Băng Băng uống ngụm rượu lớn nên nàng bị sặc. Băng Băng ho từng cơn từng cơn, đến khi nước mắt dàn dụa. Nàng không biết là do ho quá mà nước mắt chảy ra hay là thật sự nàng đang khóc nữa. Nhưng nàng không quan tâm. Thấy nàng ho như vậy, Minh Nhật liền ôm nàng vào lòng. Lúc nghe nàng bắt đầu, hắn chỉ lắng nghe. Hắn biết, nàng đang bộc lộ nỗi niềm của nàng, như vậy là nàng đã chấp nhận hắn tham gia vào cuộc sống của nàng rồi. Nhưng, nghe nàng nói về đau thương, nhìn nàng khóc, hắn lại không thể nào nhìn được. Nàng khóc, tìm hắn đau lắm. Nước mắt của nàng, hắn nhìn ra được nàng đau lòng như thế nào. Ôm chặt lấy Băng Băng, vuốt vuốt lưng cho nàng, Minh Nhật nói “Nàng muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng đè nén bản thân như vậy”.

“Ai nói ta muốn khóc” Băng Băng đẩy Minh Nhật ra, cứng rắn nói “Chàng làm rồi, ta không hề muốn khóc, vì ta đã hứa với di nương là ta sẽ không khóc nữa, ngày ngày ta sẽ cười, cười thật tươi để di nương ở trên trời cũng sẽ cười theo”.

Giọng của Băng Băng mang theo hơi men say. Nhìn hai má đỏ hồng của nàng, Minh Nhật biết nàng đã say rồi. Muốn đưa nàng về phòng thì Băng Băng liền trở nên ương bướng, không muốn đi mà ở đây ngắm trời. Thờ dài, đành ngồi ôm nàng vào lòng, cho lưng nàng thoải mái dựa vào ngực hắn. Thật không biết bao lâu, Minh Nhật nghe thấy tiếng hít thở đều của người trong ngực. Biết tiểu nhân nhi trong lòng đã ngủ rồi, Minh Nhật liền mặc kệ mọi người ở đây, đưa nàng về phòng ngủ.

Về đến phòng ngủ, vừa mới đặt Băng Băng nằm xuống giường, Minh Nhật ý định với chân để đắp cho nàng. Nhưng dường như Băng Băng cảm nhận được hơi ấm sắp xa, nàng liền đưa tay ôm chặt Minh Nhật, miệng thì lầm bầm đừng đi. Minh Nhật nhìn thấy vậy đành thờ dài, cời giấy cho Băng Băng và hắn rồi nằm xuống giường, để nàng nằm thoải mái trên ngực của hắn. Lấy chân đắp cho cả hai, hắn nặng nề đi vào giấc ngủ.

Không biết đến giờ nào, đột nhiên Minh Nhật tỉnh dậy. Không phải có điều gì bất thường, mà là nữ nhân trong ngực hắn bắt đầu không yên phận. Xiêm y của nàng không biết từ lúc nào đã mở rộng hết ra, bàn tay nhỏ bé kia thì thò vào y phục của hắn, chạm vào làn da của hắn rồi xò xoạng. Hắn là một nam nhân sinh lý bình thường, đã vậy người hắn yêu lại khiêu khích hắn như thế này, thân là nam nhi hắn làm sao chịu nổi. Dù hắn hai lần năm nay chưa có kinh nghiệm yêu đương, cũng không tìm mấy cái thú vui này, nhưng dù sao hắn cũng biết sinh lý cơ thể của hắn. Nhưng, Băng Nhi của hắn bây giờ không hề tỉnh táo, nếu muốn nàng ngay lúc này, nàng tỉnh dậy sẽ rất giận hắn. Hắn không thể nào mạo hiểm.

Cầm bàn tay đang tác quái kia ra, Minh Nhật nói “Băng Nhi, ngoan nào, đừng làm loạn”.

“Nóng...nóng...” Băng Băng không hề nghe lời nói của Minh Nhật, bàn tay khác bắt đầu thoát y phục trên người nàng. Minh Nhật thấy vậy liền giữ tay nàng lại, nói “Băng Nhi, nàng đang dụ dỗ ta sao?”

Băng Băng đang trong mộng, đột nhiên nàng cảm thấy người rất nóng. Nàng chỉ là muốn làm cách nào đó để giảm bớt khô nóng trong người. Nhưng nàng nào biết hành động của nàng là đang khiêu khích một cách trắng trợn.

Minh nhật nhìn tiểu nữ nhân đang vận vẹo thân thể trên người hắn, dưới bụng hắn liền nổi lên phản ứng. Nhưng, hắn cố gắng nhịn xuống, nếu hắn muốn nàng bây giờ là không phải quân tử. Minh Nhật thì đang mặc niệm, nhưng nữ nhân nào đó vẫn còn không biết, nàng vẫn trên người nam nhân nào đó châm lửa. Cuối cùng, không nhịn được nữa, Minh Nhật liền lật người đem nữ nhân không yên phận nào đó áp dưới thân, đôi môi lạnh cũng áp vào đôi môi mềm mại tham lam mút lấy. Nụ hôn lần này của hắn không hề dịu dàng như thường ngày, lần này Minh Nhật như đói khát vậy. Dồn dập, mạnh mẽ. Băng Băng không tự chủ vòng tay ôm cổ Minh Nhật. Hành động của nàng khiến cơ thể hai người dán vào nhau không còn kẽ hở.

Cuối cùng lấy lại lý trí, Minh Nhật ngẩng đầu lên, nhìn nữ nhân nào đó mê ly mở mắt, nói “Cho ta, được không?”

Băng Băng đang không hiểu chuyện gì xảy ra, nàng chỉ cảm thấy có gì đó đè nặng lên cơ thể nàng, giữa hai chân cảm thấy nóng lạ thường. Môi nàng như bị ai đó mút rồi gặm cắn. Nàng rất tự nhiên đáp lại nụ hôn đó. Đến khi đôi môi đó rời khỏi môi nàng, Băng Băng mới mở mắt ra. Đập vào mắt là khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lùng của nam nhân trên người nàng, nam nhân này là nam nhân cho nàng cảm giác ý lạ. Nàng sớm muốn giao bản thân cho hắn, nhưng lại lo sợ. Hôm nay, nhìn hắn trên người nàng, mồ hôi trên trán vịn ra, mặt hắn đang rất ảm đạm, nhưng hắn vẫn muốn trung cầu ý kiến của nàng. Nàng biết, nàng biết nam nhân này đặc biệt đối tốt với nàng. Hắn đặt nàng trong lòng bàn tay để bảo hộ, hàng đêm, dù bị dục vọng hành hạ, nhưng hắn vẫn không hề ép buộc nàng mà bất chấp trời đông giá rét ra ngoài tắm nước lạnh. Điều này nàng biết hết. Có nam nhân như này yêu thương, nàng còn

cần điều gì hơn.

Thấy nữ nhân dưới thân “ngu ngơ” nhìn hần, Minh Nhật liền cố nhịn xuống. Nàng đang không tỉnh táo, vậy mà hần lại muốn nàng ngay lúc này. Hần thật là không đáng mặt quân tử. Định bước xuống giường đi tắm nước lạnh hạ nhiệt. Dù vẫn còn se lạnh, nhưng hần có nội công, hần sẽ không bị nhiễm lạnh đâu.

Thấy Minh Nhật định rời đi, Băng Băng liền ôm chặt lấy thân thể của Minh Nhật, đảo vị trí áp hần dưới thân, đôi môi anh đào chuẩn xác áp lên bạc môi kia, những vệt người không có kinh nghiệm thì đó chỉ là nụ hôn nhẹ. Hành động này làm cho Minh Nhật sững sờ thoáng chốc. Đến khi đôi môi đó rời đi, Minh Nhật mới bừng tỉnh, đảo nàng xuống dưới hạ thân, hần nói “Nàng đây là đang đùa với lửa đó”.

“Ta biết” Băng Băng khàn giọng nói.

“Nếu nàng đã đồng ý giao thân cho ta thì nàng phải phụ trách cho đến cùng” Minh Nhật nghiêm túc nói.

“Ta là nữ tử, người nên chịu trách nhiệm là chàng, sao lại đòi là ta rồi” Băng Băng nở nụ cười.

“Được, ta sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.” Nói xong, đôi môi hần hạ xuống, mạnh mẽ hôn lên đôi môi anh đào kia. Bàn tay của hần không rảnh rỗi, một bàn tay chống thân thể của hần để không để hần lên Băng Băng, một bàn tay cời từng y phục của nàng. Đến khi thân thể trắng mịn cân đối của giai nhân hiện ngay trước mắt, hần liền nuốt một ngụm nước bọt. Hôn từ cổ hôn xuống, mỗi nụ hôn của hần liền để lại một trái dấu tây đỏ tươi trên da thịt mịn màng của nàng. Hôm một lượt xong, hần không thể nào chờ đợi nữa, hần vội vàng thoát đi y phục của bản thân rồi thân hình cao to chậm rãi tách hai chân của nàng. Hạ thân của hần chống lên hạ thân của nàng, ma sát lẫn nhau.

Băng Băng bị khoái cảm làm cho đầu óc u mê. Đến khi cảm thấy có dị vật đè trước hạ thân của nàng ma sát, nàng liền cảm thấy vừa mong đợi lại vừa sợ hãi. Nhưng mong đợi vẫn nhiều hơn so với sợ hãi.

Đến khi cảm thấy nàng đã sẵn sàng, Minh Nhật liền mạnh mẽ tiến vào rồi dừng lại. Băng Băng đang trong khoái cảm, đột nhiên cảm thấy hạ thân như bị xé đôi. Móng tay của nàng đâm sâu vào da thịt của hần. Hàm răng cắn chặt lại. Nhìn nàng như vậy, Minh Nhật liền hôn lên môi nàng, cạy răng nàng ra để nàng không tự cắn mình nữa.

Một lúc sau, khi đã cảm thấy đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là sự khó chịu. Nàng thật không biết nàng khó chịu cái gì, chỉ là cơ thể theo phản ứng có điều kiện, nhẹ nhàng đưa chiếc eo thon. Minh Nhật biết nàng đã sẵn sàng, hần liền động thân. Một lần lại một lần muốn nàng nhiều hơn. Ngoài kia, ánh trăng tròn sau những đám mây, nhưng thỉnh thoảng lại ngó ra rồi lại ngại ngùng trốn vào như là thiếu nữ xem quyền xuân cung đồ trước khi lên kiệu hoa vậy. Một đêm này, hần thật không biết bản thân đã muốn nàng bao nhiêu lần, chỉ biết mặt trời dần có tia nắng thì hần mới dừng lại. Nhìn tiểu nhân nhi không biết đã ngủ lúc nào, hôn một cái lên cái trán tròn bóng của nàng rồi hần xuống giường, mặc y phục, đi giày rồi ra khỏi phòng.

(Seal: *chống cảm* thỏ con bị chó sói thịt rồi)

.....

Không biết đã ngủ bao lâu, Băng Băng cuối cùng cũng đã tỉnh lại. Nhìn ánh nến trong phòng, nàng thật không biết giờ này là giờ nào. Nhưng bụng nàng đang lên án chủ nhân không biết chăm sóc thân thể. Nhìn chỗ bên cạnh, thấy nó đã lạnh băng, nàng nghĩ hần đã đi đâu đó. Băng Băng liền đứng dậy chuẩn bị đi tìm đồ lót dạ. Nhưng vừa mới cử động thân thể, Băng Băng liền cảm thấy thân thể như không còn là của nàng. Thân thể nàng như thể có mấy chiếc xe ngựa cán vào, thật là nhức mỏi. Dưới hạ thân nàng có cảm giác thật đau. Thật không biết đã xảy ra chuyện gì. Chống người ngồi dậy dựa vào thành giường, Băng Băng nâng đầu suy nghĩ. Hôm qua nàng ăn bữa cơm tất niên cùng mọi người, rồi nàng thả đèn trời, xong nàng cùng Minh Nhật lên nóc nhà ngồi, và rồi nàng uống rượu, và rồi... nhớ đến đây, Băng Băng đỏ mặt. Thật là, tại sao nàng lại chủ động như thế chứ, thật là mất mặt mà. Nhưng, nàng cảm thấy trừ cơ thể mỏi mệt và hạ thân đau nhức ra cũng không còn khó chịu ở đâu nữa. Nhìn bạch y mỏng manh trên người, Băng Băng đoán Minh Nhật đã tắm cho nàng rồi. Đầu nàng cũng không có đau như các lần uống rượu khác, chắc hẳn là nam nhân đó cho nàng uống canh giải rượu.

Nhìn cảm giác khó chịu trên người, Băng Băng với lấy áo khoác vắt trên thành giường, khoác vào. Đi hai vào, xuống giường. Nhưng vừa mới bước xuống giường, chân nàng liền vô lực khụy xuống. Tường chừng như nàng và đất sẽ tiếp xúc thân mật, nhưng không hề có cảm giác đau đớn nào. Nàng chỉ cảm thấy một lồng ngực ấm, bên mũi là mùi hương nam tính quen thuộc. Mở mắt nhìn nam nhân đang nhắm mắt, nàng liền cười hòa “Ta đó?”.

Minh Nhật cảm thấy trái tim dường như sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực. Nữ nhân này, thật không dễ hần bắt lo mà. Vốn là hần thấy sắc trời không còn sớm liền đi chuẩn bị một chút đồ ăn. Hần sợ nàng tỉnh dậy lại đói. Nhưng ai ngờ, vừa mới bước vào thấy nàng sắp thân mật với đất. Nhanh chóng để khay đồ ăn lên chiếc bàn gần đó, vận khinh công nhanh chóng đỡ nàng. Đến khi nữ nhân nào đó đã nằm trong ngực hần, hần mới thở phào một hơi. Định nâng nàng một trận, nhưng hần lại bị giọng nói nũng nịu, khuôn mặt cầu hòa của nàng làm cho hần không nỡ nâng nàng câu nào. Thờ dài một cái, bẻ ngang Băng Băng lên, Minh Nhật đưa nàng đến trước bàn để thức ăn, để nàng ngồi lên đùi hần rồi bòn cho nàng ăn.

Nhìn thấy hành động của Minh Nhật, Băng Băng đỏ mặt nói “Ta tự ăn được”. Bàn tay nhỏ nhắn đưa ra định nhận đôi đũa trên tay hần. Nhưng đũa chưa đến tay, một bàn tay to khác đã nắm chặt lấy bàn tay của nàng. Minh Nhật nói “Nàng mệt rồi, để ta”.

Nghe câu nói đó, mặt của Băng Băng lại xấu hổ ửng đỏ, đầu óc không nhận được nhớ lại buổi tối kích tình hôm qua. Đúng là, rượu là thứ không thể uống mà...

Cuối cùng, Băng Băng ngại ngùng để Minh Nhật bòn từng miếng từng miếng. Hình ảnh của hai người thật hài hòa. Ánh nến hắt lên chiếc bóng quán quýt của hai người như hòa vào làm một. Đó như là nói đến tình cảm của hai người sẽ luôn khăng khít như keo như sơn, thiên trường địa cửu, không bao giờ tách rời...

Chương 46: Không vào hang hổ, sao bắt được hổ phụ và hổ tử

Beta: Thần Bơ

Năm mới qua được mấy ngày, Băng Băng hầu như trốn trong phòng không chịu ra. Ngày thứ ba sau khi nàng và Minh Nhật có quan hệ phu thê, nàng ra khỏi phòng. Mới đầu nhận được ánh mắt ái muội của mọi người trên dưới Trần gia nhìn nàng với một ánh mắt rất là... ái muội. Nữ tử nhìn nàng thì ngại ngùng đỏ mặt rồi quay mặt đi, nam nhân nhìn nàng thì thêm vài phần ái muội làm nàng không biết chuyện gì xảy ra. Đến khi nhìn gặp Lan Nhi và Hòa Phi Ưng, Lan Nhi mới đầu sững sờ, sau đó ngại ngùng rồi đẩy nam nhân đang nở nụ cười có ý tứ với Băng Băng – Hòa Phi Ưng ra chỗ khác. Xong, Lan Nhi liền kéo tay nàng thật nhanh vào phòng của nàng, để nàng ngồi trước gương để nhìn rõ bản thân. Đến khi nhìn, Băng Băng phải che miệng để không hét ra tiếng. Vì là sang năm mới, trời bắt đầu chuyển xuân nên nàng không cần phải áo lớn áo nhỏ nữa. Nàng chỉ mặc một bộ bạch y ngắn cổ. Cái cổ thon dài của nàng được để lộ ra. Và trên cổ nàng, chỉ chít dấu tẩy mực lên. Nhìn xong, Băng Băng có cảm tưởng muốn đập đầu vô đầu đó cho rồi. Như thế này thì nàng còn có mặt mũi nhìn ai đây...

Công nhận tiếng xấu vang thật xa. Băng Băng vừa mới bị kéo về phòng, chưa được một khắc sau, ba nữ nhân nào đó liền tông cửa xông vào, khi vào rồi, các nàng còn không quên đóng cửa lại. Băng Băng cuối cùng chỉ có thể trong lòng mang tổ tông tám đời nhà nam nhân kia ra thăm hỏi một lượt, nhưng miệng vẫn giữ nụ cười đứng tiêu chuẩn, không nện không nhát đối với các câu hỏi dồn dập của ba nữ nhân kia. Lúc này Băng Băng chỉ muốn ngửa đầu lên hỏi trời, ba cái nữ nhân này có phải là nữ nhân chưa chồng không? Tại sao đối với vấn đề nhạy cảm này lại mãnh liệt hứng thú vậy?... Cuối cùng, nhờ có Minh Nhật quay trở lại, Băng Băng mới thoát khỏi tình cảnh này.

Hôm nay Băng Băng không muốn làm gì, nàng chỉ lười nhác nằm trên ghế dựa đặt ở sân Thanh Trúc các. Vị trí của nàng rất thuận lợi cho việc lười nhác. Có bóng cây to che nắng cho nàng. Dù nắng này không gắt như nắng mùa hè mà mang theo một chút hơi lạnh. Không xa là một bóng dáng nhỏ nhắn đang luyện võ. Hồng y thướt tha, mái tóc bay trong gió, dài lụa trắng như con rắn quấn quanh nàng, đi đến những nơi nàng muốn. Đó chính là Trần Linh Linh. Hơn nửa năm trước Băng Băng gặp cô bé, cô bé mới có tám tuổi. Dáng người nhỏ gầy mảnh mai, nếu không phải là chiều cao của cô bé phát triển như những đứa trẻ bình thường thì có khi nàng cũng không đoán ra được độ tuổi của cô bé. Sau khi giải độc xong, sau khi được điều dưỡng hợp lý, cô bé đã trở nên mập mạp hơn, dáng người cũng đang bắt đầu phát triển bình thường.

Cô bé này, rất có thiên phú về nội công. Trong nửa năm này, nàng vừa điều tra Vô Tà cung, vừa dạy con bé nội công, không ngờ trò còn giỏi hơn thầy. Hồi trước, nàng học nội công còn mất ba năm mới được như bây giờ. Vậy mà, Trần Linh Linh chỉ có mất nửa tháng đã gần đuổi kịp nàng rồi. Thật là nàng không nhìn nhầm con bé.

Mấy tháng nay, tung tích của Tiểu Bạch vẫn là không có. Điều này làm cho Băng Băng cảm thấy lo lắng. Nếu không phải cảm nhận được sinh mạng của nó, có khi nàng cũng nghĩ rằng Tiểu Bạch đã không còn. Với lại, bên cạnh Tiểu Bạch còn có Hoang Mãnh thú nên Băng Băng cũng an tâm phần nào.

Hôm nay là ngày đẹp trời, vì vậy mọi người ai cũng đều đi ra ngoài dạo phố. Minh Nhật từ sáng đến giờ cũng không thấy đâu, chắc là đi làm việc của hắn rồi. Lười biếng cầm một quả táo lên cắn, thỉnh thoảng nói vài câu chỉ điểm cho Trần Linh Linh. Ăn hết một quả táo, Băng Băng liền bẻ một cành cây, lấy một chiếc lá rụng, truyền nội lực rồi phóng đến chỗ Trần Linh Linh.

Nhận thấy nguy hiểm, Trần Linh Linh liền lắc người tránh. Chiếc lá không trúng được Trần Linh Linh, cắm trụ trên đất. Chưa kịp để cho Trần Linh Linh kịp làm gì, Băng Băng liền ra chiêu dùng cành cây đó đánh về phía cô bé. Trần Linh Linh biết nàng đang muốn kiểm tra thân thủ của cô bé, cô bé liền vận dụng khinh công tránh, đồng thời sử dụng mảnh lụa đánh về phía Băng Băng. Băng Băng nhẹ nhàng tránh đi một chiêu của Trần Linh Linh, nói “Nhiệm vụ hôm nay, dùng mọi cách, cách gì cũng được, làm rách một đường trên y phục của ta, không thì đừng mong nghỉ”.

“Dạ” Dứt lời, Trần Linh Linh liền sử dụng dải lụa trắng đánh về phía Băng Băng. Mỗi chiêu cô bé tung ra cũng đều bị Băng Băng dễ dàng hóa giải. Giằng co hơn một canh giờ mà cô bé vẫn chưa thể động đến một góc áo của Băng Băng, Trần Linh Linh cảm giác thật thất bại. Chưa để cho Trần Linh Linh cảm giác được thất bại lâu, Băng Băng liền cầm cành cây quất một cái lên mông của cô bé. Đột nhiên bị đau, Trần Linh Linh liền ôm mông kêu lên, “Sư phụ, người chơi xấu”. Khuôn mặt cô bé nhăn lại, đôi môi nhỏ nhắn chu lên trông rất đáng yêu. Nhưng, lời nói của cô bé làm cho Băng Băng ngẩn người. Khuôn mặt nàng lúc hiện lên niềm vui, nhưng rất nhanh hiện ra nỗi bi thương. Trần Linh Linh thấy nàng như vậy, đôi tay bé nhỏ cầm lấy tay của nàng, nói, “Sư phụ, người đừng buồn, Linh Nhi sẽ cố gắng hơn nữa, Linh Nhi sẽ không làm người thất vọng”.

Nghe cô bé nói vậy, Băng Băng nở một nụ cười gượng nói “Không phải do lỗi của Linh Nhi, là ta không tự chủ nhớ lại quá khứ thôi”. Nói xong, Băng Băng xoay người đi về chỗ bàn ghế đá.

“Sư phụ, người có thể kể cho Linh Nhi không?” Trần Linh Linh nói vọng theo. Nghe lời của cô bé, bước chân của Băng Băng dừng lại. Thấy nàng dừng, Trần Linh Linh sợ nàng hiểu nhầm, vội vàng nói “Sư phụ nên kể chuyện với ai đó, đừng giữ trong lòng như vậy. Nếu cứ giữ chuyện trong lòng như vậy sẽ cảm giác mệt mỏi”.

“Linh Nhi, người có thật sự nguyện ý muốn nghe chuyện của ta không?” Băng Băng quay lại, nở nụ cười như ánh mặt trời nhìn Trần Linh Linh. Nụ cười này thật đẹp, nhưng cũng rất bi thương, lại cũng rất lạnh nhạt. Đường như ánh mặt trời kia cũng không thể nào hòa tan được.

“Linh Nhi luôn nguyện ý nghe sư phụ chỉ dạy.” Trần Linh Linh nói.

“Ừm... Thật ra từ khi bắt đầu có kỉ ức thì người bên cạnh duy nhất của ta là di nương. Người vừa là phụ thân, vừa là mẫu thân, và nhiều lúc người tạo cho ta cảm giác người như một thuộc hạ của ta vậy...” Băng Băng vừa nói vừa đi về phía ghế đã ngồi xuống. “Hồi nhỏ, ta bị người ép học võ từ khi còn rất nhỏ, lúc học ta mới hơn ba tuổi thôi. Nhiều lúc ta oán người, ta hỏi người tại sao ta không thể như những đứa trẻ khác. Lúc đó, di nương chỉ nở nụ cười với ta, người bảo ta đến lúc đó sẽ biết. Vì là còn nhỏ, ta luôn muốn được đi chơi, nên những lúc đó, di nương đều thách đấu với ta. Người bảo, nếu ta gây được thương tích cho người, dù là nhỏ nhất thì từ nay sẽ không ép ta học. Ta đã rất cố gắng để làm như vậy. Nhưng, lần nào cũng không thành công. Cuối cùng, ta nản chán, chẳng muốn đánh nữa thì người lại cầm cành cây nhỏ đánh vào mông ta. Những lúc đó, ta sẽ hờn giận vài câu đánh trả. Nhưng, lần nào ta cũng không thành công. Cuối cùng, ta chuyển tâm học võ và không để ý đến những tư tưởng khác nữa. Mới đầu học chỉ để cho có. Nhưng, một ngày, hôm đó là ngày tết thứ năm ta ở đó. Nhìn di nương làm rất nhiều đèn trời rồi thả, ta đã hiểu kì vọng người ước nguyện gì mà nhiều như vậy”. Dừng một lúc, Băng Băng nói tiếp “Người nói, người không cầu nguyện cho người, người cầu nguyện cho những người ở nơi người đến luôn luôn khỏe mạnh, vui vẻ. Lúc đó do hiếu kì, ta cũng hỏi người có muốn về không? Người không trả lời luôn mà nhìn những cây đèn trời xa xa đó. Lúc ta tưởng như người sẽ không trả lời nữa, người liền nói một câu ‘Khi quận chúa cường đại lên, lúc đó là lúc ta và người trở về’. Từ đó, ta liền chuyển tâm luyện võ. Ta muốn bản thân nhanh chóng cường đại lên, như vậy di nương sẽ không phải ở nơi đó nhớ đến người thân. Nhưng, lúc ta học được tất cả tài nghệ của người rồi thì biến cố đột ngột đến” nói xong, Băng Băng nở một nụ cười bi thương. “Di nương cực kì vì ta từng ấy năm, ở bên ta từng ấy năm. Vậy mà ta không thể nào đền đáp của người đưa trả về nơi người sinh ra, đưa trả về cho thân nhân của người. Trừ cái tên của người, ta không hề biết người là ai, từ nơi nào đến. Thỉnh thoảng, người sẽ vô tình mà gọi ta là quận chúa, có những lúc người như vừa gần lại vừa xa làm ta không biết làm sao. Linh nhi, con thấy ta có bất hiểu không? Ngay cả tâm nguyện sâu kín nhất của di nương mà cũng không thể nào hoàn thành được?” Băng Băng dứt lời, u buồn nhìn lên bầu trời trong xanh. Bầu trời kia thật trong xanh, trong lành như ánh mắt di nương vậy.

“Sư phụ, người không phải là nhi nữ bất hiếu. Người đau buồn như thế này, di nương của người trên trời cũng sẽ không vui vẻ được!” Trần Linh Linh cầm bàn tay của Băng Băng, vỗ nhẹ an ủi. Nhìn hành động của cô bé, Băng Băng nở nụ cười lưu manh xưa tan không khí này nói “Linh Nhi, sư phụ đột nhiên cảm thấy người thật là thuận mắt”.

“Ý người nói là bình thường Linh Nhi rất không thuận mắt người sao?” Trần Linh Linh liền xù gai lên nói. Có sư phụ nào như sư phụ của cô bé không, mặt trước vừa bi thương dễ bề mủn lòng, mặt sau liền không đầu không đuôi quăng cho cô bé một gáo nước lạnh. Thật là đáng ghét mà.

“Đúng, bình thường người rất không thuận mắt ta. Gầy như thân tre, khuôn mặt lại không xinh đẹp gì, thân thủ lại yếu đến mức đáng thương. Được mỗi khinh công còn khá, không thì sư phụ như ta thật không biết giấu mặt vào đâu nữa.” Băng Băng giả bộ buồn rầu nói.

“Sư phụ, người đừng khinh con quá đáng.” Trần Linh Linh giận đỏ mặt. Khuôn mặt nhỏ đang trong quá trình trở mặt giận đỏ lên nhìn thật là đáng yêu.

“Ta không khinh người, ta chỉ nói sự thật.” Băng Băng nhún nhún vai đứng dậy ý định đi ra ngoài. Nhưng, chưa để nàng đi ra, nàng liền cảm giác được nguy hiểm đằng sau. Không nói nhiều, Băng Băng liền nhảy lên tránh những chiêu thức của Trần Linh Linh. Di nương nói rất đúng, con người trong lúc tức giận sẽ bộc phát tiềm năng. Người đánh, ta lùi, người lùi ta kích, vậy mà qua một buổi sáng.

////////// Ta là dài ngắn hà ngắn cách bữa cơm trưa//////////

Trên bàn ăn hôm nay rất là náo nhiệt. Tiếng cười đùa, nói chuyện rôm rả vang lên. Băng Băng vẫn im lặng ăn. Nàng ăn nhưng suy nghĩ của nàng vẫn còn nghĩ xem có cách nào đột nhập vào trong Vô Tà cung. Bây giờ nàng mới thấm thía được vì sao giang hồ lại nói “Người đập nát Vô Tà cung còn chưa sinh ra”. Đúng thật là khó khăn. Ở khắp Vô Tà cung nơi nào cũng đều có bẫy. Ở ngoài đã toàn bẫy như vậy, vậy bên trong sẽ còn nhiều như thế nào nữa. Vậy mà lúc đầu vào không giám phải cơ quan nào, cũng không nhận ra cơ quan nào. Chắc hẳn bọn họ đã tạm dừng khởi động những cái bẫy đó rồi.

Nhìn thấy nàng không tập chung ăn, Minh Nhật liền gấp một miếng thịt cho Băng Băng, nói, “Ăn cơm không nên nghĩ đến chuyện khác. Như vậy không tốt cho dạ dày.”

(Seal: *khinh bỉ* bộ mấy người nói chuyện trong bữa ăn thì tốt cho dạ dày chắc/ Minh Nhật: *đá seal ra ngoài* lắm chuyện/ Seal: *ngồi vẽ vòng tròn nguyện rửa trong một góc* nương đây là muốn tốt cho các người. Ta chưa muốn truyện còn mà các người chết hết a. Thật là đau lòng mà T^T)

“Tiểu Băng Băng, tẩu biết hôm nay ra ngoài ta gặp được ai không? Chính là cái tên bị tẩu đánh cho y phục không còn ở Đại hội võ lâm đó.” Trúc Chi hớn hơ nói. “Tẩu có biết hắn đi đâu không?”

“Đi đâu?” Băng Băng bây giờ chỉ cần nghe đến những người liên quan đến Vô Tà cung thì sẽ rất là để ý. Nàng ở lại đây là vì sao chứ, tất nhiên là vì muốn tìm ra thân phận kẻ đã giết chết di nương của nàng.

“Hắn vào thanh lâu đó. Ta hỏi được một vài thông tin từ những vị đại hiệp gần đó, cứ sau năm mới tầm hai, ba ngày là hắn sẽ đi đến thanh lâu ở ba ngày. Khi đi, hắn sẽ ôm một cô nương mà hắn vừa ý về làm thiếp.” Trúc Chi nói: “Đúng là một tên ngựa đực. Tính ra, bắt đầu từ khi hắn phát xuân cho tới bây giờ cũng đã là hơn mười năm rồi, mỗi một năm hắn có một vị thiếp, vậy bây giờ hắn hẳn có hơn mười vị thiếp thất mất. Còn hơn cả Hoàng thượng thức thức”.

“Chi Nhi, muội lại nói vậy rồi, Hoàng thượng chỉ có một hoàng hậu và một quý phi. Hoàng hậu mấy chục năm sau mới có long thai, chưa biết là nam hay nữ. Nếu là nam thì tốt, còn không, chỉ sợ các đại thần lắm chuyện kia lại nhét nữ nhi của bọn họ vào hậu cung thừa thớt của hoàng thượng mất. Ai chả biết, dưới gối của hoàng thượng chỉ có hai công chúa do quý phi sinh ra. Dù vậy, người vẫn là thiên tử, làm sao lại lấy một cái tên tà phái giang hồ ra so với người. Như vậy thật mất mặt hoàng thất đó” Hạo Nhiên nhỏ nhẹ răn dạy. Aizzzz... nếu là Minh Nhật răn dạy, có khi tiểu công chúa Trúc Chi sẽ ăn đủ. Nhưng, người răn dạy là Hạo Nhiên thì lại là khác. Với độ cuồng muội muội của hắn, sợ rằng nói nặng sẽ chuyển thành nói nhẹ, nói nhẹ có khi thành khuyến khích mất. Nhìn hình ảnh đó, Băng Băng nâng trán. Đây gọi là răn dạy hay là dung túng?

“Chi Nhi biết rồi.” Trúc Chi lẻ lười cười gương.

“Chi Nhi, muội nói là Cung chủ Vô Tà cung hôm nay vào thanh lâu, và đến ba ngày nữa mới ra đúng không?” Băng Băng hỏi.

“Đúng, Tiểu Băng Băng, tẩu định làm gì vậy, đừng làm gì đại đột nha, cái gì cũng đều có cách” Trúc Chi lo lắng nói. Nếu mà tẩu tử của nàng mà có chuyện gì, đại huynh không bầm nàng ra thành thịt huyền thì hôm đó trời mưa máu mắt.

“Ta mới nảy ra một kế. Nếu chúng ta đơn phương độc mã dò la, biết đến bao giờ mới có thể tìm ra được cách giải các cơ quan ở trong Vô Tà cung. Vì vậy, ta muốn có người dẫn vào, mà người đó không ai khác chính là tên cung chủ háo sắc Vô Tà cung đó” Băng Băng nghiêm túc nói. Nếu tra như kia, có khi đến khi nàng đầu bạc cũng không thể nào vào được mất.

“Có nghĩa là ngươi muốn giả thành nữ tử thanh lâu để tên đó dẫn đi?” Trần Long dò hỏi.

“Đúng” Băng Băng dứt khoát trả lời.

“Băng Nhi, ta không cho phép nàng làm vậy” Minh Nhật trầm mặt xuống nói.

“Đúng đó, chúng ta cũng không cho tiểu thư mạo hiểm như vậy” Lan Nhi buông đũa, kiên định nói.

“Ta cũng cùng ý với muội muội” Tình Nhi cũng một mặt đó nói.

“Tiểu tẩu tử, người đừng làm cho Chi Nhi sợ, Chi Nhi không muốn biến thành bánh bao nhân thịt đâu.” Trúc Chi cũng lên tiếng ngăn cản.

“Băng Băng cô nương, ta trên giang hồ đã lâu, ta cũng biết được tên Vô Tà đó như thế nào. Nếu ngươi chọn cách đó, sợ rằng nguy hiểm của ngươi sẽ nhiều gấp đôi.” Hòa Phi Ưng cũng tham gia vào khuyên bảo.

“Hòa Phi Ưng nói đúng đó, tên Vô Tà đó là một tên rắn độc, chưa có chuyện gì hắn không làm. Người ở Trần gia trang chúng ta chính là tránh dây vào hắn.” Trần Linh Đang nói.

“Mọi người, ta là ai chứ, ta là Huyết Tử thần y. Để hành tẩu trên giang hồ, ta thật không thiếu những chiêu thức bí mật, không ta đã bị giết mấy trăm lần rồi.” Băng Băng nói.

“Dù là vậy, nhưng nàng cũng không được đâm đầu vào nguy hiểm như vậy.” Minh Nhật nhú mày không vui nói.

“Chàng nghe kế hoạch của ta đã nào...” Băng Băng nắm lấy bàn tay của Minh Nhật, vỗ vỗ nói, “Kế hoạch của ta là ta sẽ dịch dung thành hoa khôi ở thanh lâu đó. Đến khi hắn triệu ta, ta sẽ thôi miên làm cho hắn cảm giác hắn và ta đã trải qua quan hệ. Thuận thôi miên của ta cũng sẽ làm tâm trí hắn chỉ có một mình ta. Đến lúc đó, hắn chắc chắn sẽ mang ta về Vô Tà cung. Như vậy, ta yêu cầu mang theo thị nữ cùng hộ vệ cũng sẽ không làm cho hắn nghi ngờ” Băng Băng nói.

“Nhưng, Vô Tà cung không phải thứ dễ vào thì vào, ra thì ra” Từ Mặc lúc này mới lên tiếng.

“Vậy ta mới mang theo hộ vệ cùng thị nữ.” Băng Băng nói “Nếu không vào hang hổ, làm sao có thể bắt được cả hổ phụ và hổ tử đây”.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hoa khôi Mị Nhi

Beta: Thần Bơ

“Mị cô nương, hôm nay cô thật là may mắn. Được cung chủ Vô Tà cung nhìn trúng. Vậy sau này cô nương có thể hưởng vinh hoa phú quý rồi”. Trong phòng cao nhất của Thanh lâu nổi tiếng nhất Trần gia trang Hưng Vinh lâu vang lên tiếng nói lạnh lạnh của một nữ nhân. Miệng nói là hâm mộ, nhưng trong giọng nói lại mang theo sự khinh bỉ. Nữ nhân này tên là Bích Hương, là nha hoàn hầu hạ hoa khôi của Hưng Vinh lâu – Mị Nhi. Nàng hầu hạ nữ nhân này tính đến nay đã được hơn tám tháng. Nhưng nữ nhân này thật không biết thức thời. Đã vào trong thanh lâu mà còn tỏ ra thanh cao, không tiếp khách. Nhiều lần nàng bắt gặp nàng ta lên lút đi gặp một nam nhân khác, đến rạng sáng hôm sau mới rón rén đi về. Có lần nàng bí mật đi theo nàng ta, thấy nàng ta đi vào trong một ngôi nhà cùng một nam tử. Mà nam tử đó lại chẳng có tướng phú quý chi cả. Chắc chắn hẳn chẳng phải là vương tôn quý tộc hay là đại phú nào. Vì cái nam nhân không tiền tài đó mà từ chối biết bao nhiêu nam nhân khác, nữ nhân này thật ngu ngốc. Với lại, nữ nhân này, nàng cũng đã không còn là nữ nhân trong trắng gì, vậy mà không chịu tiếp khách. Dù nàng là hoa khôi ở đây, nhưng không tiếp khách thì nàng ta cũng chỉ là cái đỉnh. Nàng ta nghĩ nam nhân tìm đến thanh lâu để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để nghe các cô nương trong này ca múa cho họ xem sao? Thật là ý nghĩ quá ngây thơ.

Nữ tử tên Mị Nhi ngồi trước gương nhìn khuôn mặt phản chiếu của bản thân, đôi mắt phong tình chứa đựng nỗi sầu không thể nào nói. Nàng biết, nữ nhân kia không hề muốn phục vụ nàng. Nàng ta luôn mắt cao hơn đầu, làm sao chịu phục vụ cho một nữ nhân thấp kém như nàng chứ. Còn về Cung chủ

Vô Tà cung, nàng không tham lam thứ gì. Nàng chỉ muốn một đời cùng với người đó, sống một cuộc đời vô ưu vô lo. Nhưng, cuộc đời thật là chớ trêu. Hôm nay, đột nhiên chạm mặt với Vô Tà cung chủ, hắn nói muốn nàng làm nữ nhân của hắn. Nàng muốn từ chối, nhưng mama lại không cho nàng nói. Có vẻ Vô Tà cung chủ biết nàng không nguyện ý nên hắn đã để hai tên hộ vệ của hắn đến canh chừng nàng. Đêm nay chính là đêm Cung chủ Vô Tà cung muốn nàng. Một nữ tử yếu đuối như nàng có đủ sức để tránh khỏi sao? Tại sao ông trời lại đối xử với nàng như vậy? Chỉ vì phụ thân mê cờ bạc mà bán nàng cho bọn buôn nô lệ. Rồi nàng được coi là hàng hóa mà bán vào cái thanh lâu này. Nếu không phải nàng học tài nghệ của mẫu thân từ nhỏ, có khi bây giờ nàng cũng sẽ như mấy nữ nhân kia, chỉ biết ôm ấp với nam nhân. Trái tim nàng, tấm thân của nàng, nàng muốn trao trọn vẹn cho người đó.

“Bích Hương, ta muốn ở một mình” Mị Nhi lạnh nhạt đuổi khéo Bích Hương ra ngoài.

“Dạ, Mị Nhi cô nương, cô nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong, Bích Hương đi ra ngoài.

Trong phòng bây giờ chỉ còn một mình Mị Nhi, nàng liền không kìm được ôm mặt khóc. Nhưng nàng chỉ có thể khóc trong im lặng. Trong thanh lâu này không như những nơi khác, nếu nàng khóc to, vậy sau này nàng đừng mong yên ổn. Nàng muốn giữ lại phần tự do này để được gặp người đó. Chỉ có phần tự do ít ỏi này thôi, nếu mất, nàng không biết bản thân sẽ như thế nào nữa.

“Nếu đau khổ như vậy sao không trốn?”

Mị Nhi đang chìm trong cảm xúc đau thương của bản thân thì đột nhiên, một giọng nói lạnh nhạt bắt đầu vang lên. Mị Nhi hoảng hốt nhìn về phía chủ nhân giọng nói. Trên giường của nàng, một nữ nhân trùm áo choàng đen, khuôn mặt bị che đi hơn nửa, chỉ lộ ra đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Vì nàng ngồi trên giường nên áo trùm hở ra, lộ ra những đóa hoa tuyết liền được thêu tỷ mỉ trên bạch y của nàng. Bàn tay nhỏ nhắn thon gọn đặt ngay ngắn lên đùi. Ở nàng tỏa ra một loại quý khí làm cho Mị Nhi không nhìn được mà kính sợ. Nữ nhân này, không phải là nhân vật đơn giản. Không tiếng động đột ngột bước vào phòng của nàng mà không kinh động đến hai tên hộ vệ ngoài kia, chắc hẳn võ công của nàng ta rất cao.

Nhanh chóng bình ổn lại tâm trạng, Mị Nhi nở nụ cười nhạt nói “Cô nương, cô là ai, đến tìm Mị Nhi hẳn là cô nương cần Mị Nhi làm gì?”. Từ khi nàng lên mười, phụ thân của nàng bắt đầu mê cờ bạc, suốt ngày chỉ biết đến cờ bạc. Nhà chỉ còn có mẫu thân cùng nàng đi bán nghệ kiếm tiền. Tám năm, nói dài cũng không dài mà ngắn cũng không ngắn, như vậy cũng đủ để tôi luyện cho nàng. Bản thân nàng bây giờ không hề có một chút gì hết, ngoài danh hiệu hoa khôi Mị Nhi của Hưng Vinh lâu nổi danh thì nàng chẳng có chút giá trị nào cả.

“Ta rất thích nói chuyện với những người thông minh, nhất là nữ nhân thông minh.” Băng Băng nhếch miệng nói. Đúng là nàng không có nhìn nhầm, nữ nhân này, nếu sinh ra trong một gia đình gia giáo, nàng đảm bảo nàng ta sẽ trở thành một tài nữ có tiếng trong kinh thành, có khi còn xa hơn. Thật ra, khi ăn trưa xong, nàng với mọi người bắt đầu chia ra hành động. Lần này đi với nàng chỉ có Minh Nhật, Trần Long, Lan Nhi và Tinh Nhi. Khi đến Hưng Vinh lâu, nàng liền tách bọn họ ra. Nàng muốn đi tìm đối tượng để bản thân nàng giả mạo. Nhưng ai ngờ nàng lại nghe được một chuyện tốt đến mức không thể tốt hơn. Chỉ cần nàng giả mạo nữ nhân này là được.

“Quá khen, cô nương muốn Mị Nhi giúp gì cho cô?” Mị Nhi không siểm nịnh đứng dậy đi đến trước mặt Băng Băng, đứng cách nàng ba bước chân nói.

“Người không sợ ta giết người sao?” Băng Băng mở miệng hỏi, trong mắt nàng nhìn Mị Nhi thêm một phần tán thưởng. Nữ nhân này, nếu được, nàng muốn thu về dưới chướng của nàng. Đẳng nào thân phận của nàng rất là đặc thù, có người thu xếp cho cũng tốt. Dù Lan Nhi Tinh Nhi rất được, nhưng nàng vẫn muốn thu người tài về với nàng.

“Cô nương sẽ giết Mị Nhi sao?” Mị Nhi nở nụ cười hỏi lại. Thật không hiểu vì sao nàng lại cảm thấy nữ nhân này rất đáng để tin tưởng. Chỉ cần nàng nguyện ý tin, nàng ta sẽ không để nàng thất vọng.

“Thật đúng là nói chuyện với người thông minh thật là dễ chịu mà” Băng Băng cười, đứng lên, bước chân rút ngắn khoảng cách của hai người, nàng nói “Ta muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi”.

“Giao dịch?” Mị Nhi nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng, là giao dịch. Ta cần người phối hợp với ta, rồi ta sẽ cho người và nam nhân của mình cao chạy xa bay, sống một cuộc sống vô ưu vô lo như các người mong muốn. Còn nếu muốn ở bên cạnh ta thì ta rất là vui vẻ thu nhận. Dù sao, ta rất có cảm tình với người.” Băng Băng nói.

“Được, cô nương, cô nói đi.” Mị Nhi nghe thấy điều kiện của Băng Băng liền sáng khoái đồng ý. Đẳng nào điều kiện của nữ nhân này đưa ra rất hấp dẫn nàng.

//////////Phân cách tuyến//////////

“Thị vệ đại ca, đây là Mị Nhi cô nương mà đích danh Cung chủ chỉ tên, thỉnh ngài bẩm báo với cung chủ một tiếng.” Bích Hương khuôn mặt tươi cười nhìn mấy hai tên thị vệ nói. Hai tên này dù có khăn che mặt, nhưng ánh mắt lại lạnh đến mức đáng sợ. Bích Hương thầm cầu mong vị Cung chủ kia nhanh chóng cho kĩ nữ này vào để nàng còn đi chỗ khác. Thật đáng sợ mà.

Một tên thị vệ không trả lời Bích Hương, gõ cửa ba tiếng. Khi nhận được câu nói “cho vào” từ trong truyền ra, tên thị vệ đó liền mở cửa cho Mị Nhi. Mị Nhi hít một hơi thật sâu rồi cất bước vào trong phòng. Khi nàng vừa vào phòng, cánh cửa liền đóng lại. Mị Nhi lần này vận một bộ hồng y nổi bật lên làn da trắng mịn của nàng. Tay áo xẻ đôi, để lộ cánh tay ngọc ngà, vạt áo mỏng manh để lộ chiếc yếm cùng màu ở bên trong. Nhìn nàng, thật sự rất kiều gỏi.

Vô Tà cung chủ nhìn nữ nhân đến, cười đến bí ối. Hắn nửa nằm nửa ngồi trên giường, vận một bạch y. Nhưng đôi mắt dài hẹp ánh lên từng tia dâm tà kia lại làm hồng đi vẻ tiêu sái của hắn. Cánh tay đưa lên, ra hiệu Mị Nhi đến gần, hắn cười nói “Mị Nhi, đến đây với bản cung chủ”.

Ánh mắt Mị Nhi ánh lên vẻ sợ hãi, sau nhiều lần đấu tranh, cuối cùng nàng cũng cất bước đến gần Vô Tà cung chủ. Khi nàng vừa đến gần, nàng liền bị Vô Tà cung chủ kéo ngã vào lòng, cánh tay không yên phận mất đầu xò mở lên từng đường cong mê người của nàng. Không để Mị Nhi kịp phản kháng, hắn liền nhanh chóng đè nàng dưới thân, đôi môi ý đồ muốn dán vào đôi môi mê người của Mị Nhi. Nhưng, hắn chưa kịp động đến, đột nhiên hắn mất ý thức ngực trên người Mị Nhi. Mị Nhi thấy hắn không động đậy, nàng liền dùng một lực đẩy mạnh hắn ra khỏi người nàng. Đang định đứng dậy xử lý cái tên hỗn đản này tiếp, đột nhiên nàng bị kéo vào một vòng ngực. Cảm thấy vòng eo bị ôm chặt, nàng liền cười cười nói nhỏ, đủ cho hai người nghe “Nhật, đừng làm rộn, ta đang làm nhiệm vụ”. Đúng, Mị Nhi này chính là Băng Băng dịch dung. Giao dịch của nàng với Mị Nhi là nàng ta nhường chỗ này cho nàng và nàng ta sẽ đi cùng với tình lang của nàng ta. Mị Nhi mới đầu nghi ngờ, rồi một lúc sau cuối cùng cũng đồng ý. Vừa nãy, nàng đã châm vào huyết mạch của Vô Tà cung chủ, trong ngân châm của nàng còn có một loại dược làm người đó như bị ảo giác, mơ rằng bản thân đang hoan ái với nữ nhân. Bây giờ, chỉ cần đợi dược phát huy tác dụng thì không lo khi hắn tỉnh lại nghi ngờ nàng.

“Hắn ta chạm vào nàng.” Minh Nhật không vui nói.

Nghe giọng ai đó mang vị chua nồng đậm, Băng Băng vừa buồn cười lại vừa ngọt ngào. Nam nhân này thật là đáng yêu mà. Băng Băng không nói gì, nàng đặt hai tay lên vai của Minh Nhật, lấy đà nhóm chân lên hôn lên bạc môi đang mím chặt của Minh Nhật. Nụ hôn của nàng chỉ như chuồn chuồn lướt nước, rồi nàng ngại ngùng chôn mặt vào trong ngực của hắn. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động, thật là ngại chết mà.

Minh Nhật ngần ngại một lúc lâu sau, lúc hồi phục lại tinh thần, tiếng cười trầm thấp từ miệng hắn phát ra thể hiện bây giờ hắn rất là cao hứng. Nhưng, tiếng cười đó lại làm cho Băng Băng ngại ngùng đến khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ hơn cả trái cà chua chín, và cô còn có chiều hướng rúc sâu dần vào ngực của Minh Nhật.

Đang lúc không khí ngọt ngào nhưng không kém phần ngọt ngào này lại vang lên một tiếng rên trầm đục mang đầy dục vọng của nam nhân trên giường. Băng Băng theo bản năng định xoay đầu lại nhìn, nhưng nhanh chóng một bàn tay nhanh chóng ấn đầu nàng trở lại ngực của hắn. Minh Nhật nhú mắt nhìn nam nhân trên giường đang tự thoát ý, tự giải quyết mà miệng không ngừng vang lên tiếng rên đáng ghê tởm kia. Cuối cùng, không chịu đựng được nữa, Minh Nhật không để cho Băng Băng có ý kiến gì, bế ngang người nàng nhảy qua cửa sổ. Sáng hôm sau tỉnh tiếp.

//////////Tôi là dài ngân hà ngăn cách. . Vô Tà bị diệt//////////

Thảm thoát cũng đã được một tuần. Ngày đó, mãi đến gần sáng hôm sau Băng Băng mới có thể trở lại căn phòng của Vô Tà cung chủ. Nàng không nghĩ gì nhiều, thay một chiếc áo lụa rồi ngồi lên giường. Trên người nàng toàn là vết hôn do kẻ nào đó để lại. Khi Vô Tà cung chủ tỉnh lại, nàng lại giả dạng làm Mị Nhi rụt rè. Nhưng không biết tên này nghĩ gì, hắn ta liền mang nàng về Vô Tà cung trước thời hạn. Khi đi, nàng thấy được Bích Hương do Lan Nhi dịch dung đi theo, khi đi nàng còn mang theo một nha hoàn khác do Tinh Nhi dịch dung. Hai tên thị vệ gác cửa cũng đã trở thành Minh Nhật và Hạo Nhiên. Lần vào Vô Tà cung này, nàng chỉ muốn giết hai kẻ cầm đầu và tìm ra kẻ đứng phía sau chỉ dẫn Vô Tà cung.

Một tuần tìm kiếm, nàng vẫn không tìm được chút manh mối nào ngoài nhìn hai cha con cung chủ dâm tà này. Đúng là thế gian đồn không sai. Với lại, khi vào đây nàng còn biết được thêm chuyện nữa, nhưng nữ tử thanh lâu trong trắng đều bị Vô Tà cung chủ lấy đi lần đầu tiên, khi đưa về đây, nàng ta sẽ bị đưa đến cho lão Vô Tà cung chủ dùng. Nữ nhân đó một lúc sẽ hầu hạ hai cha con nhà này. May là y thuật của nàng giỏi, không thì nàng thật sự sẽ bị phát hiện mất. Nàng luôn nhân lúc hai cha con nhà này không để ý, châm cho một châm tâm dược gây ảo giác. Nhiều lúc nàng nhìn trời cảm thán, thật không biết bản thân chọc phải vị đại phạt nào mà cuộc đời nàng khổ như thế này. Vào đây được gần một tuần, đêm nào nàng và Minh Nhật và Hạo Nhiên đều sẽ tụ tập ở phòng của nàng để bàn chính vụ, hiểu thêm về cơ quan trong này. Còn Lan Nhi Tinh Nhi sẽ ở ngoài canh chừng. Đêm nay cũng không ngoại lệ.

“Đại tẩu, tẩu có ý nào để phá những cạm bẫy này không?” Hạo Nhiên nhìn bản đồ mà khó khăn lắm hắn và Minh Nhật mới lấy được, nhìn Băng Băng hỏi.

“Những cạm bẫy cơ quan này nhìn tưởng như không liên quan đến nhau, nhưng thực chất nó lại bí mật nối lại với nhau bằng một cơ quan chính. Chỉ cần tìm được cơ quan chính ở đâu, những cạm bẫy này không thể làm gì được chúng ta nữa” Băng Băng nói.

“Nàng có cách nào để tìm ra cơ quan chính không?” Minh Nhật hỏi. Hắn đã đọc nhiều về cơ quan nhưng thực sự chưa đọc được cơ quan nào như thế này.

“Ta cũng không biết cách nào. Nhưng chàng đừng lo, chúng ta không cần phải tìm mà tra hỏi là được.” Băng Băng nở nụ cười nửa miệng.

“Hỏi? Tẩu đừng nói là...” Hạo Nhiên lo lắng hỏi.

“Đúng đó. Minh Nhật, chàng đến cung của lão Vô Tà cung chủ, bảo là ta mời hắn tới đây. Hạo Nhiên, đi mời Vô Tà cung chủ, cũng nói như vậy.” Băng Băng nói.

“Nàng muốn làm gì?” Minh Nhật nhú mày hỏi.

“Thuốc gây ảo giác của ta có một thành phần phụ, chỉ cần ta động tay động chân một chút, hai người đó không thể không nghe theo sự sắp xếp của ta” Băng Băng cười nói.

“Đại tẩu, về sau ta mà có con, ta sẽ để nó bái tẩu làm sư phụ.” Hạo Nhiên dâng ánh mắt như nhìn thần tượng nhìn Băng Băng.

“Được rồi, hai người đi đi, gọi luôn Lan Nhi Tinh Nhi vào đây hộ ta.” Băng Băng phẩy phẩy tay, còn nàng quay lưng đi đến rương ở cuối giường, mở ra bắt đầu chế chút dược dẫn. Thật ra, không hẳn là trên ngân châm của nàng có thuốc, mà là trên người nàng có một loại hương dược gây ảo mộng. Hương dược này nàng lấy từ phần hương của Linh Hồ Diệp trong rừng sâu của núi Tuyết Liên. Minh Nhật và Hạo Nhiên không bị trúng dược là vì nàng bí mật cho hai người đó uống giải dược. Lan Nhi Tinh Nhi thì cũng không lo gì, trên người bọn họ cũng có.

Lúc cha con Vô Tà đến, Băng Băng cũng đã chuẩn bị xong. Lão Vô Tà cung chủ là một nam nhân ngoài năm mươi tuổi, trên khuôn mặt anh tuấn kia đã có vài nét chân chim rõ nét. Đôi mắt ông ta ánh lên dâm tà, kết hợp với vai bên ria mép như hai chiếc râu tôm, thật sự làm phá hỏng khuôn mặt anh tuấn kia. Hai cha con Vô Tà cung chủ vừa vào, nhìn thấy Băng Băng trong hình dạng của Mị Nhi, ánh mắt hai người nhìn nàng như thể nhìn thấy một món ăn ngon vậy. Ánh mắt đó làm Băng Băng cảm giác khó chịu, nhưng nàng vẫn nở một nụ cười quyến rũ. Nàng duyên dáng bước từng bước đến trước mặt hai người, kéo hồn hai người trở lại “Mị Nhi tham kiến hai vị cung chủ”.

“Mị Nhi, đứng lên đứng lên nào.” Lão cung chủ vội vàng đỡ nữ nhân đứng dậy, nhân tiện ăn chút đậu hũ thơm.

“Mị Nhi, nàng gọi ta và phụ thân cùng một lúc đến đây là có chuyện gì?” Lời này là lời của Vô Nhai. Không hổ là con trai của lão Vô Tà cung chủ, thật là tinh ý. Không thể trách hấn sao lại không tinh ý. Bình thường toàn là hấn và phụ thân tìm đến nữ nhân này, hôm nay, đột nhiên cho gọi cả hai cha con hấn, vậy hấn không thể không nghi ngờ động cơ của nữ nhân này được. Dù gì thì nàng ta cũng là một nữ tử thanh lâu, không thể coi thường.

“Đêm nay trăng thanh, Mị Nhi đột nhiên cảm thấy cô đơn nên mạo muội mời hai vị cung chủ đến đây uống rượu ngâm thơ với Mị Nhi. Bàn tiệc có thể đã chuẩn bị xong, kính mời hai vị cung chủ theo Mị Nhi đến bàn tiệc.” Nói xong, Băng Băng uyển chuyển bước đi vào trong phòng. Lão cung chủ thấy nàng vào vòng, một ý nghĩ dâm tà hiện lên trong đầu, ông ta khinh thường đưa con trai của mình nói “Người lo lắng gì, nàng ta chỉ là một kỹ nữ, không làm nên trò trống gì đâu.” Rồi bước theo Băng Băng.

Nhìn theo bóng của lão cung chủ, Vô Nhai nhú chặt đôi mày lại. Hấn cảm thấy, đêm nay, chắc chắn sẽ có chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

beta: Thần Bơ

Vừa vào phòng, nhân lúc lão cung chủ chưa kịp định thần, Băng Băng liền vung tay áo lên. Theo động tác của nàng, một mùi hương mê người bay ra, xâm nhập vào khứu giác của lão cung chủ. Ánh mắt có thần của lão dần trở nên vô hồn. Xong xuôi, Băng Băng nháy mắt cho Lan Nhi Tình Nhi đang nấp sau cánh cửa, đưa lão cung chủ ra sau bình phong. Đến khi Vô Nhai vào, hấn chỉ nhìn thấy Băng Băng đang ngồi trên giường, bắn mị nhân với hấn, đôi môi đỏ tươi dùng khẩu ngữ gọi hấn đến. Lúc này, hấn như bị vẻ đẹp ma mị của nàng thôi miên, từng bước từng bước đến gần nàng. Khi cảm thấy khoảng cách vừa đủ, Băng Băng liền vung tay áo lên. Nhưng lần này, thật không theo ý nguyện của nàng, Vô Nhai lại phản ứng nhanh chóng, hấn đưa tay lên che mũi, thân thủ nhanh chóng lùi lại kéo dài khoảng cách với Băng Băng. Đôi mắt hấn khôi phục bình thường, lạnh lùng nhìn Băng Băng, giọng điệu mang mười phần sát khí nói, “Người là ai? Phụ thân ta đâu?”

“Không cần phải nhớ ông ta, lát nữa người cũng được gặp phụ thân của mình thôi. Lan Nhi Tình Nhi, đốt hương.” Băng Băng vừa dứt lời, hai bàn tay cầm lấy hai đầu của dải lụa buộc ở trên chiếc eo thon nhỏ, vận nội công đi qua dải lụa. Dải lụa như được tiếp thêm sinh khí, hai đầu dải lụa như hai con rắn độc lao về phía Vô Nhai.

Lan Nhi Tình Nhi ở sau bình phong, nghe thấy Băng Băng nói, hai người liền cầm lửa đốt vào hai đèn đốt đã được chuẩn bị sẵn.

Vô Nhai nhìn dải lụa đang tấn công về phía hấn, hấn vận khinh công tránh thoát. Dải lụa bắt trượt, nhưng không hề dừng lại. Hai dải lụa như đùa hấn, hấn đi đến đâu, dải lụa đuổi đến đấy. Vô Nhai tránh một lúc lâu, hấn liền cảm thấy hơi sức như bị trút hết. Cảm thấy hấn yếu đi, Băng Băng lần này mới thật sự đánh. Nàng điều khiển hai dải lụa quấn chặt lấy Vô Nhai như con kén, chỉ hở mỗi cái đầu. Bị trói, Vô Nhai nhìn nữ tử đối diện, nở một nụ cười trào phúng nói, “Thì ra là Độc vương phi. Thật không ngờ, người còn có thể sống sót thoát ra khỏi nhà giam của Vô Tà cung. Thật khâm phục”.

Không bắt ngờ khi Vô Nhai lại nhận ra nàng. Dù gì thì nàng với hấn từng giao đấu với nhau, nếu không nhận ra nàng, thật sự là hấn ngu hơn heo. Lạnh nhạt nhìn con kén Vô Nhai, Băng Băng bước từng bước, khi đã cách hấn một bước chân, nàng liền hơi dùng sức, cách một lớp vải tay áo kéo bàn tay đang che mũi của Vô Nhai ra. Biết ý định của nàng, Vô Nhai nhất quyết không làm theo. Cái hương nữ nhân này đốt, chắc chắn không phải là thứ gì tốt lành. Nhưng, đang phản kháng, đột nhiên Vô Nhai trợn mắt đứng bất động, nhìn nữ nhân trước mặt đang thu bàn tay trái về. Nữ nhân này, nữ nhân này, nàng ta dám điểm huyệt của hấn. Bị điểm huyệt, Vô Nhai không thể nào chống đối Băng Băng, hấn chỉ có thể bất động nhìn nàng nói lỏng dải lụa trói hấn, kéo bàn tay đang che miệng của hấn ra.

Nhìn nam nhân đang nín thở, Băng Băng lạnh nhạt nói, “Người phản kháng vô dụng, bốn cô nương nhiều nhất là thời gian, ta xem người nhịn được đến bao lâu. Có giới thì người tự ngạt chết người đi.” Nói xong, nàng tự nhiên ngồi dựa lưng vào ghế quý phi, bàn tay nhận lấy chiếc khăn tắm được lau đi chất dịch dung, ung dung nhìn Vô Nhai.

Quá một khắc sau, Vô Nhai cuối cùng cũng không chịu được. Bộ ngực phập phồng lên xuống, hơi thở dồn dập. Đến khi hơi thở đã bình ổn, hấn tuyệt vọng nhắm mắt lại. Tiểu Tâm Can, Nhai ca của nàng đến với nàng đây.

Ước lượng vừa đủ thời gian, Băng Băng lên tiếng, “Vô Nhai, mở mắt ra”.

Vô Nhai lúc này mở mắt ra, đôi mắt không còn tiêu cự, đôi mắt này vô hồn đến mức người ta không dám nhìn đến. Lúc này, Lan Nhi Tình Nhi đã dẫn

lão Vô Tà cung chủ đứng bên cạnh Vô Nhai. Nhìn tình hình đã ổn định, Băng Băng liền hướng ngoài cửa sổ nói “Nhật, chàng vào được rồi”.

Băng Băng vừa dứt lời, hai bóng người rất nhanh đã có mặt ở trong phòng. Nhìn Vô Nhai rồi lại nhìn Hạo Nhiên, Băng Băng nói, “Lan Nhi Tinh Nhi, hai tỷ đưa Vô Nhai ra phòng ngoài hỏi chuyện cơ quan mật đạo trong Vô Tà cung, Hạo Nhiên đi cùng Lan Nhi Tinh Nhi đi”.

“Dạ” Lan Nhi Tinh Nhi gật đầu nhẹ rồi hai người mỗi người một bên lôi Vô Nhai ra ngoài.

“Đại tẩu, đệ sẽ không làm tẩu thất vọng.” Hạo Nhiên nháy mắt một cái rồi đi ra ngoài.

Trong phòng bây giờ chỉ còn Băng Băng, Minh Nhật và lão Cung chủ Vô Tà cung đã được Lan Nhi Tinh Nhi lôi ra khỏi tấm bình phong từ bao giờ. Băng Băng lấy tấm lệnh bài bằng bạc trong ngực ra, nâng nắm chặt nó trong tay, nhìn thẳng lão nam nhân đang đứng cách nàng vài bước chân. Một chút thôi, một chút nữa thôi là nàng sẽ biết kẻ nào đã giết chết di nương của nàng. Chỉ cần một chút thôi.

Biết được tâm trạng thấp thòm của Băng Băng, Minh Nhật yên lặng cầm lấy bàn tay hơi run của nàng, âm thầm tiếp cho nàng dũng khí. Nở một nụ cười ấm áp với Minh Nhật. Nàng có tài đức gì, tại sao lại có một nam nhân tốt như vậy yêu nàng, dành cho nàng trọn vẹn chân tình. Việc gì đến cũng sẽ đến, nàng đã bỏ ra năm năm cuộc đời, chịu đủ mọi hành hạ chỉ để tìm ra hung thủ giết chết di nương, báo thù cho người. Bây giờ, nàng đã gần chạm đến rồi.

Hít vào một hơi bình ổn lại cảm xúc, Băng Băng cầm lấy sợi vải buộc vào tấm lệnh bài bằng bạc, đứng đưa trước mặt lão Cung chủ Vô Tà, giọng nói nhẹ nhàng du dương như tiếng đàn, nói “Cung chủ Vô Tà, người có biết thứ này?”

“Biết.” Lão Cung chủ giọng không chút biểu cảm nói, đôi mắt chuyển động theo tấm lệnh bài.

“Nói ta biết, nó là gì?” Băng Băng hỏi.

“Tấm lệnh bài này là lệnh bài này là ám vệ của công chúa và Cung chủ Vô Tà.” lão Cung chủ nói.

“Nói rõ.” Băng Băng nhu mày nói. Cái gì mà công chúa? Cái gì mà Cung chủ?

“Tổ tiên của Vô Tà cung từng là Âu Dương hoàng đế, người vì lạnh nhạt hoàng hậu của mình mà bị trục xuất ra khỏi Âu Dương quốc. Nhưng, dù người là nam nhân thế nào đi nữa, người cũng là người cha yêu con. Sáng lập ra Vô Tà, ông liền sáng lập một ám vệ ngầm song song tồn tại với Vô Tà. Ám vệ này chuyên bảo vệ tất cả các công chúa của Âu Dương quốc, ngay cả Cung chủ Vô Tà cũng không thể sai bảo được bọn họ, người sai bảo được họ chỉ có người được bọn họ bảo vệ. Bọn họ là những người có thân phận bí mật, nếu muốn gặp được bọn họ thì phải đốt một chiếc đèn lồng ngũ sắc, không đến ba ngày bọn họ sẽ tìm đến vị công chúa đó.” Lão Cung chủ nói.

“Chỉ có công chúa Âu Dương quốc mới điều khiển được họ? Hơn mười năm trước, Âu Dương quốc có mấy công chúa?” Băng Băng hỏi. Thông cảm cho nàng, nàng đến nơi này năm năm trước, đã vậy còn rất ít xuống núi. Vì vậy, mấy cái thông tin này nàng cũng không nghe ngóng nhiều, mà có nghe nàng cũng không có hứng thú.

“Âu Dương quốc hơn mười năm trước có một nam một nữ, Âu Dương công chúa được hoàng đế sủng ái vô hạn, và cũng được đưa đến Phong Nguyệt quốc làm công chúa hòa thân.” Lão Cung chủ nói tiếp.

“Công chúa hòa thân? Chẳng lẽ... là nghĩa mẫu?” Băng Băng run rẩy lùi lại phía sau, chẳng may dẫm phải tà váy, nàng mất thăng bằng ngã ngửa ra sau. Minh Nhật thấy vậy, nhanh tay ôm lấy eo thon của nàng, kéo nàng vào ngực hắn. Nhìn nữ nhân yêu đang trở nên hoảng loạn, hắn cảm thấy trái tim như có ai bóp nát. Chuyện này càng ngày càng rắc rối.

“Băng Nhi, bình tĩnh, chuyện này chúng ta không thể nghe hắn ta nói mà quyết định Hoàng hậu là hung thủ. Chúng ta về Hoàng thành điều tra kỹ hơn rồi sẽ rõ.” Minh Nhật lên tiếng an ủi.

“Đúng, chúng ta nên về Hoàng thành điều tra lại.” Nói xong, Băng Băng lạnh lùng nhìn thẳng vào lão Cung chủ, động một cái, dải lụa của nàng như con rắn quấn chặt vào cổ của lão Cung chủ, một đầu kia của dải lụa, nàng điều khiển đánh đổ đèn hương. Mất đèn hương, lại cộng thêm khó thở, lão Cung chủ dần dần tỉnh lại. Lão nhìn Băng Băng, không hiểu nữ nhân này là ai? Nữ nhân Mị Nhi kia đâu? Nhi tử của lão đâu? Rồi lão cảm thấy hơi thở khó hẳn, mắt lão trợn lên, không hiểu chuyện gì xảy ra. Miệng lão chỉ nói được chữ “Người... người” rồi tắc thở. Như vậy chưa hết, Băng Băng còn rút chiếc châm cài trên tóc, đâm một nhát vào ngực của lão. Xong, nàng kéo Minh Nhật ra ngoài. Chuyện đã xong, lão ta không cần sống nữa.

Ở ngoài, Lan Nhi Tinh Nhi và Hạo Nhiên cũng đã hỏi xong, ba người đang đứng một bên nghiên cứu bản đồ. Vô Nhai bị trói gô lại ở trong góc, hai mắt nhắm lại, có vẻ bị đánh ngất. Nhìn thấy nàng và Minh Nhật đi ra, Lan Nhi Tinh Nhi liền hướng nàng nói. “Tiểu thư, chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ”.

“Tẩu tẩu, đệ đã hoàn thành nhiệm vụ tẩu giao, tẩu khen đệ đi.” Hạo Nhiên phát phát phiến quạt nói.

Băng Băng không thèm để ý đến lời nói của Hạo Nhiên, nàng quay sang Lan Nhi Tinh Nhi nói, “Đưa Vô Nhai ra đây, bắt hắn tỉnh lại”.

Lan Nhi Tinh Nhi không nhiều lời, hai người mỗi người một bên kéo tên nam nhân nào đó đến trước mặt Băng Băng. Không biết Lan Nhi lấy xô nước lạnh ở đâu dội thẳng lên đầu Vô Nhai. Dù bây giờ bắt đầu mùa xuân, nhưng bị dội cả nước lạnh này vào cũng không phải là điều tốt gì.

Bị nước lạnh dội vào, Vô Nhai dần dần mở đôi mắt mờ mịt ra. Nhưng khi nhớ đến hoàn cảnh của bản thân, hắn liền nở nụ cười trào phúng nói, “Thật không ngờ, chỉ vì muốn giết Vô Nhai ta mà một vị vương phi cao cao tại thượng như người phải cải trang thành nữ tử thanh lâu. Nhưng được ngủ chung giường với người, chết ta cũng cười được hahaha...”

“Có tu mười kiếp người cũng không có vinh hạnh đó.” Lan Nhi khinh thường nói.

“Hừ, chẳng lẽ là người sao?” Vô Nhai cười khẩy nói.

“Haha, người có đủ vinh hạnh cũng chỉ có thể là cha người.” Tinh Nhi nói. Câu nói này như sét đánh bên tai Vô Nhai. Hắn trợn to mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng. Cuối cùng, hắn nhắm mắt lại. Đến khi mắt hắn mở ra, trong mắt không còn vẻ cợt nhả nữa mà là một mảnh trầm tĩnh. Hắn nhìn Băng Băng hỏi, “Lão Cung chủ chết rồi!” Đây không phải là câu hỏi mà là một câu khẳng định. Thở dài, Vô Nhai nói, “Có thể đưa ta đến một nơi?”

“Người đừng định giờ trò.” Hạo Nhiên phát phát thiết phiến nói.

“Ta bây giờ còn làm được gì?” Vô Nhai hỏi lại.

“Làm theo hần đi” Băng Băng nói.

.....

Nơi Vô Nhai muốn đến là một mảnh vườn trong các cửa hần. Đi sâu vào trong, mọi người liền thấy trong này toàn là hoa thơm cỏ lạ. Cuối cùng, Vô Nhai dừng lại ở một cái cây cổ thụ, dưới cây đó là một ngôi mộ lạnh lẽo nằm đó. Trên bia mộ bằng đá là từng chữ khắc cứng cáp “Thân nương tử – Nhu Nhi”. Vừa đến, Vô Nhai liền đến dọn những cây cỏ dại con con mới mọc. Dọn xong, hắn quỳ trước mộ, nở nụ cười sùng sịnh nhìn ngôi mộ, nói, “Nhu Nhi, xin lỗi đã đến thăm nàng muộn như thế này. Phu quân có tin tốt cho nàng, lão cầm thú chết rồi. Nàng vui không!” Vừa nói Vô Nhai vừa vuốt lên trên tấm bia mộ. “Hắn là nàng rất vui. Nàng yên tâm, ta sẽ giúp nàng cảm tạ những người đã giúp chúng ta báo thù”.

“Người với lão Cung chủ không phải cha con à?” Lan Nhi tò mò hỏi. Thứ cho nàng hỏi vậy, tên này thật khiến nàng tò mò. Nhìn hắn thâm tình quỳ trước mộ kia, nàng thật sự không liên tưởng được với hắn mấy tháng trước hay mấy ngày trước. Thật ra nàng muốn hỏi, “Người không phải là Vô Nhai đúng không?”

“Tò mò sẽ gây chết người đó.” Tinh Nhi bên cạnh nhắc.

“Vô Nhai, chắc người muốn bọn ta theo người đến đây không phải để xem người thể hiện tình cảm với nương tử của người chứ?” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Độc vương phi thật tình tường. Hôm nay, hôm nay Vô Nhai nợ các người một ân huệ. Vì vậy, trước mộ nương tử của ta, ta muốn cảm tạ các người. Tiện trả luôn ân tình này.” Vô Nhai đứng lên, quay lại đối mặt với năm người nói.

“Trà? Người trà như thế nào?” Hạo Nhiên phát phát thiết phiến nói.

“Độc vương gia, người từng bị hạ cổ trùng đúng không?” Vô Nhai thờ ơ hỏi. Vừa dứt lời, đột nhiên hắn thấy không khí trong phổi đột nhiên giảm, chiếc cổ của hắn nhiều hơn một tấm lụa, mà chủ nhân tấm lụa đó đang nhũn mảy, đôi mắt đầy sát ý nhìn hắn. “Đừng nóng...” Vô Nhai nói không ra hơi.

Nhìn Vô Nhai dường như sắp chết vì hụt khí, Minh Nhật cầm lấy bàn tay của Băng Băng, ánh mắt ý bảo để hắn nói. Như vậy Băng Băng mới thu hồi tấm lụa lại. Lúc này, Minh Nhật mới lên tiếng, “Tại sao người biết bốn vương trùng trùng?”.

“Con trùng của người có màu đỏ tươi như máu đúng không?” Vô Nhai hỏi ngược lại.

“Người có ý gì?” Hạo Nhiên cảm thấy chuyện sắp nghe đây là chuyện chẳng lành. Hắn liền gấp thiết phiến lại, nghiêm túc nhìn Vô Nhai hỏi.

Nhìn biểu cảm của từng người, Vô Nhai nói, “Vậy thì đúng rồi. Độc vương trùng Huyết trùng, hay tên gọi khác của nó là Trùng Vô Tình, máu của nó được chế thành độc Vô Tình. Người trùng phải, sau khi động chân tình và hoan ái với nữ tử mà hắn yêu thì năm tháng sau hắn sẽ quên mất nàng. Rồi sau đó, hắn sẽ chết.”

“Người không biết rằng ta đã giải độc cho phu quân của ta rồi sao?” Băng Băng nhũn mảy nói. Đúng là con trùng này mới đầu nàng nhìn thấy nàng cũng thấy lạ, nàng chưa bao giờ nhìn thấy nó, cũng chưa được biết gì về nó.

“Độc vương phi, người thật ngây thơ, nếu là vừa mới bị hạ một đến hai năm, người giải cho Độc vương thì còn được. Nhưng, ta đoán không nhầm thì Độc vương bị hạ trùng hơn mười năm rồi. Hơn mười năm này, máu thịt của Vương gia đã ngấm chất độc của Huyết trùng, Độc Vô Tình đã ngấm vào máu người rồi.” Vô Nhai nói.

“Vậy, có cách nào giải không?” Hạo Nhiên lưỡng lự hỏi.

“Huyết trùng là loại trùng được nuôi trong nhụy của hoa Tình, khi hút hết tinh hoa của bông hoa, nó sẽ được đưa vào một chiếc bình bằng gốm để ngăn cách với bên ngoài. Cách chế biến này chỉ có ở Vô Tà cung. Nhưng, không có giải được.” Vô Nhai nói.

“Không có giải được?” Giọng của Băng Băng lạnh đi vài phần khi nghe thấy câu này. Trái tim nàng hung hăng co rút, trong tâm nàng đột nhiên cảm thấy hoảng hốt. Nếu không có giải được, Nhật của nàng sẽ...

Cảm nhận được nàng đang run rẩy, Minh Nhật cầm lấy bàn tay của nàng, nói, “Ta không tin trên thế giới này có loại độc mà không có giải được”. Giọng nói của hắn vẫn lạnh như vậy, nhưng lại làm cho Băng Băng cảm giác an tâm hơn. Đúng, nàng là Thần y, nàng không cho, không có từ thần nào dám bắt người trước mặt nàng đi.

“Chuyện nên làm, ta cũng đã làm rồi. Ta cũng nên đi theo nương tử của mình.” Vô Nhai nói, giọng hần nhẹ như không, như thể hần đi về nhà với nương tử chứ không phải chết. Hần rút một thanh thủy chủ từ trong giày, dứt khoát nhanh chóng đâm vào ngực. Khi thủy chủ đâm vào ngực, hần chỉ nhú mảy một cái rồi khuôn mặt chẳng có chút đau đớn nào. Hần cố gắng ngồi xuống, dựa người vào đất mộ. Máu thấm ướt một mảng ngực trên bạch y của hần, máu chảy ra từ miệng hần. Đôi mắt Vô Nhai nhìn lên bầu trời đã có vài tia nắng sớm. Trong những tia nắng sớm yếu ớt, hần thấy một thiếu nữ đang bước về phía hần. Vẫn đôi mắt làm hần yêu thương, vẫn nụ cười làm hần ấm áp, vẫn khuôn mặt mà hần ngày đêm nhung nhớ. Nhu Nhi của hần, Nhu Nhi của hần đến đón hần đi. Đôi tay của Vô Nhai lơ lửng khoảng không, miệng hần run run nói, đôi mắt của hần dần dần xuất hiện hai hàng nước mắt “N... Nhu... Nhu Nhi... nàng đợi ta... Nhu Nhi...”. Đôi mắt Vô Nhai mờ đi, trong mắt hần bây giờ chỉ còn hình bóng đó. Hần cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn mềm mại cầm lấy bàn tay của hần, hần nghe được Nhu Nhi nói với hần “Chúng ta đi thôi”. Vô Nhai nở một nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng, cuối cùng hần cũng được đoàn tụ với Nhu Nhi của hần, đoàn tụ với nữ nhân hần yêu thương.

.....

Băng Băng, Minh Nhật, Lan Nhi Tình Nhi và Hạo Nhiên nhìn nam nhân đã không còn sinh mệnh nửa nằm nửa ngồi dựa lưng vào ngôi mộ, năm người không biết có tư vị gì. Nam nhân này thực chất không phải là xấu, chỉ là sống trong cái môi trường này làm hần không thể chọn lựa được cuộc sống yên bình. Nhìn khuôn mặt khi chết của hần, dù chết vật như vậy, nhưng đôi môi của hần cong lên thành một đường cong. Khuôn mặt hần rất yên bình. Hần chết nhưng hần không đau đớn, mà hần chết là để giải thoát tất cả. Giải thoát khỏi cuộc sống mệt mỏi này.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Trở lại Kinh thành, độc phát

Sóng gió nổi rất nhanh. Sau một ngày đêm, khắp nơi trên Tứ quốc đều bàn luận xôn xao một chuyện – Vô Tà cung bị hủy. Trong các quán trọ, nơi đầu đường hay từ lâu đều nghe đến chuyện này. Có người kể, Vô Tà cung đắc tội với một môn phái lớn, vì vậy bị diệt sau một đêm. Nhưng có người lại nói Vô Tà cung chủ ham mê nữ sắc, bị nữ nhân giết trên giường. Nói chung là câu chuyện được thêu dệt hết sức là phong phú. Chỉ từ một chuyện, trong đêm tối, Vô Tà cung đột nhiên bị cháy lớn, khi người ở Trần gia trang đi qua đó xem thì thấy đồng thi thể đen thui không nhận rõ được diện mạo. Ấy vậy mà một truyền mười, mười truyền một trăm lại có thể trở nên phong phú như vậy. Khi nghe được lời đồn này, Băng Băng nhìn trời cảm thán. Đúng là miệng lưỡi thiên hạ...

Trần phủ

Sau khi xử lý xong Vô Tà cung, đoàn người Băng Băng ở lại Trần phủ một tuần rồi lên đường trở về kinh thành. Lần đi này có thêm hai người nữa, chính là tỷ muội Trần gia, Trần Linh Đương và Trần Linh Linh. Trần Linh Linh là có lý do, đi theo sư phụ học hỏi thêm, còn Trần Linh Đương lại nói, muốn đi đến kinh thành thăm quan. Nhưng, tất cả mọi người đều nghĩ thấy mùi gian gian ở đây, chỉ trừ một kẻ ngu ngốc u mê, đó là Huyết vương gia đại nhân – Phong Thiên Hạo Nhiên vẫn vô tư phát tiết phiền làm kẻ hào hoa là không đề ý.

Ngày xuất phát, Trần lão gia và Trần phu nhân cả hai đều đưa tiễn đến tận cửa thành Trần gia trang, ngay cả Minh chủ võ lâm mới nhận chức Trần Long cũng đến. Đôi phu thê Trần gia vì sắp phải xa hai nữ nhi bảo bối nên hai người hết nắm tay lại ôm rồi hết dặn này lại dặn nọ đến mỗi hai tỷ muội Trần gia không biết làm gì mà chỉ có thể gật đầu lia lịa. Còn Trần Long, vừa xác nhận tình cảm với Tình Nhi chưa bao lâu đã phải xa cách nên hai người đang rất thất thiết đằng sau phu thê Trần gia. Nhìn cảnh này, Băng Băng day day trán. Như thế này thì tối nay cũng chưa tìm được điểm dừng chân mất.

Khi đoàn người khởi hành thì cũng là giờ Tý. Băng Băng, Lan Nhi Tình Nhi, Trúc Chi và tỷ muội Trần gia ngồi trong xe ngựa nghỉ ngơi, Hồng Ảnh ngồi ngoài đánh xe ngựa, còn tất cả nam nhân đều cưỡi ngựa đi cạnh xe ngựa. Đi hết nửa tháng đường đi, đến tối mọi người dừng chân tại một khu rừng cách kinh thành một ngày đường nữa. Vừa xuống xe ngựa, Băng Băng liền vron vai, kéo Từ Mặc thân y thảo luận về Trùng Vô Tình. Nhưng, cả nửa tháng này, nàng đã tìm hết tất cả sách trong tay nàng, trong tay Từ Mặc đều không có nói về con trùng này. Thật sự là khó. Nàng dùng Điều nhi gửi thư cho phụ thân của nàng rồi. Nhưng, nàng không biết ông có đến được không. Mọi chuyện sẽ vẫn bình thường nếu không có chuyện Minh Nhật đột nhiên ngắt đi. Lúc biết chuyện này, Băng Băng liền chạy đến ngay lập tức, bắt mạch cho hần. Cảm thấy mạch đập của hần vẫn bình thường, không có dấu hiệu loạn nào. Nàng nghỉ hoặc, lấy ngân châm trong túi bọc ra, cắm vào động mạch. Đến lúc rút ra, đôi mày thanh tú của nàng nhíu càng sâu hơn. Nàng đưa ngân châm cho Từ Mặc nói “Thường thì độc mà tiếp xúc với ngân châm thì sẽ có màu đen, tại sao độc này lại có màu tím?”

“Màu tím? Thật lạ” Từ Mặc cầm ngân châm, sờ sờ cảm trầm ngâm. Băng Băng và Từ Mặc hoài nghi loài độc này, thật ra nó là thứ gì chứ? Lan Nhi Tình Nhi đứng bên cạnh im lặng. Vì vậy, không khí thoáng chốc trở nên trầm mặc, đè nén. Hạo Nhiên, Trúc Chi và Hồng Ảnh Hữu Ảnh đang đi săn thú nên không ở đây, Trần Linh Đương và Trần Linh Linh thì đi lượm củi khô nên chỉ có vài người ở đây.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên phá tan không khí trầm mặc này “Đây chẳng phải là biểu hiện của người trúng độc Vô Tình sao?”

Lời này thành công kéo sự chú ý của mọi người. Nhìn Trần Linh Đương, Băng Băng lạnh nhạt nói “Sao người lại biết độc Vô Tình?”

“Cái này có thể là duyên phận. Hồi nhỏ, lúc vào rừng U Linh một mình, ta đã đấu với một Linh thú, gân của linh thú đó chính là cây roi của ta. Nhưng, điều làm ta chú ý hơn là con linh thú đó lại trông coi một thứ. Đó chính là một quyền y vật được nhìn rất là cổ quái. Và sau nơi để quyền sách đó, ta mới lấy được một vài loài hoa Tình về để trồng và nghiên cứu dần. Vì dễ hiểu biết về hoa Tình, ta đã đọc hết quyển sách. Trong quyển sách này có nhắc đến một loại độc được gọi là độc Vô Tình, được chế tạo bằng một quả trứng của một con trùng, đặt vào một bông hoa Tình chưa nở. Đến khi hoa Tình nở,

liền sử dụng dòng máu ô uế nhất để nuôi quả trứng cho đến khi trứng nở. Khi đó, phải đặt nó trong một lọ gốm đựng đầy máu để đảm bảo Trùng sẽ không chết” Trần Linh Đăng ngồi xuống gần Minh Nhật vừa kiểm tra cho hân, vừa nói.

“Trong sách đó có nói đến cách giải loại độc này không?” Băng Băng nhú mày hỏi. Trong ánh mắt của nàng ánh lên một tia hi vọng. Nếu trong sách có cách giải, vậy Nhật của nàng được cứu rồi.

Nhưng, câu nói của Trần Linh Đăng phá tan hi vọng của nàng. Nàng ta nói “Ta không thấy được cách giải, ta chỉ thấy một dòng chữ được viết rất đặc biệt”

“Dòng chữ đặc biệt” Băng Băng hỏi lại.

“Đúng, hình như là... ‘khó giải nhưng cũng rất dễ giải, nghĩ khó thì khó, nghĩ dễ thì dễ, cốt yếu chỉ tình cảm, phu thê huyết nhục dẫn đầu, vô hữu hữu vô bất tương phùng’ ” Trần Linh Đăng nghĩ một lúc lâu rồi nói ra.

“Phu thê huyết nhục dẫn đầu, vô hữu hữu vô bất tương phùng” Băng Băng lẩm nhẩm đọc lại. Rốt cuộc là hai câu cuối này ý nói đến thứ gì?

“Aizzzz...ta chắc chắn người chế ra độc này chắc hẳn là một người bị tình nhân bỏ rơi” Từ Mặc lên tiếng nói.

“Ca ca ngốc, sao ca lại nói vậy” Lan Nhi nhú mày hỏi.

“Vô hữu hữu vô bất tương phùng đó chẳng phải nói là về sau hai người mỗi người một ngã sao?” Từ Mặc nói.

“Vậy cái câu phu thê huyết nhục dẫn đầu nói đến điều gì?” Tinh Nhi hỏi.

“Ta nghĩ rằng chắc chắn người đã sáng chế ra độc này và tình nhân đó là phu thê, nhưng hai người lại tương tàn lẫn nhau” Từ Mặc nói.

“Ta không nghĩ vậy. Người chế ra độc này và người viết dòng chữ này là hai người khác nhau” Trần Linh Đăng nói.

“Tại sao Linh Đăng muội muội lại nói vậy?” Từ Mặc nhú mày hỏi.

“Từ Mặc ca, ca là thần y, chắc ngài cũng biết rằng nếu ai muốn chế độc, ắt hẳn người đó sẽ không chế thuốc giải đúng không?” Trần Linh Đăng nói.

“Ồ thì đại đa số những người chế độc sẽ không chế thuốc giải” Từ Mặc nói.

“Vậy thì đúng rồi. Người đã viết lên cuốn sách này là một đại thần y, người đó chuyên đi tìm kiếm những loại độc khó giải để tìm ra giải được. Và ta nghĩ, con linh thú mà ta giết chính là con linh thú mà đại thần y đó giữ lại để canh chừng sách” Trần Linh Đăng nói.

“Đăng Nhi nói rất có lý. Nhưng hai câu đó thực chất ám chỉ điều gì chứ?” Tinh Nhi trầm ngâm.

“Tiểu thư, hai câu này có nghĩa là gì?” Lan Nhi quay sang Băng Băng hỏi.

Từ nãy đến giờ, sau khi nghe được dòng bút đó, Băng Băng liền không nói câu gì. Nàng nghĩ, nghĩ rất lâu. Cuối cùng như nhớ ra thứ gì, nàng liền hiểu ra. Nghe thấy Lan Nhi hỏi nàng, nàng liền nói “Nếu ta nói không sai, phu thê huyết nhục dẫn đầu ý nói đến muốn giải độc cho Nhật, ta phải dùng máu của ta, vì ta là nương tử của chàng. Còn vô hữu hữu vô bất tương phùng là chỉ đến bông hoa Tinh. Vì vậy, nếu muốn cứu Nhật, ta phải ăn bông hoa Tinh đó, rồi lấy máu của ta cho chàng uống. Như vậy chàng sẽ khỏi”.

“Cái gì?” Lan Nhi tròn mắt lên nói.

“Không được, người bị gai hoa Tinh đâm trúng thì người đó không thể có thất tình lục dục, nếu có thì sau bảy ngày sẽ chết. Nay ăn cả một bông hoa? Băng Băng, ngươi không muốn sống sao?” Trần Linh Đăng nói.

“Tiểu thư, người không thể làm vậy, người phải nghĩ đến tiểu hài tử của người chứ” Tinh Nhi nghiêm mặt nói. Đúng vậy, Băng Băng đã mang thai, nàng mới biết được mấy ngày trước, đang định cho Minh Nhật một kinh hi khi về đến kinh thành, ai ngờ lại xảy ra chuyện này. Nhưng, Băng Băng không biết, chuyện này dường như trở thành một mũi tên bắn thủng một lỗ trên tấm khăn tình cảm của hai người, trực tiếp đưa hai người đến cảnh biệt ly.

“Đúng đó, tứ muội muội, muội đừng nên gấp, có khi chúng ta lại tìm ra được phương thuốc khác an toàn hơn thì sao? Đừng làm điều gì để bản thân phải hối hận” Từ Mặc nói.

“Haizzzz...được rồi, chuyện giải độc để về đến kinh thành rồi chúng ta tính tiếp. Bây giờ, Lan Nhi Tinh Nhi hỗ trợ Linh Đăng và Linh Nhi nhóm lửa, muội và Từ Mặc sẽ chăm cứu cho Nhật” Băng Băng phân bổ xong, để minh nhật nằm lên đùi của nàng, còn nàng thì bắt đầu chăm cứu.

.....

Kinh thành vẫn phồn hoa như vậy, nhưng tâm trạng của từng người không có vui vẻ gì để hòa vào cái phồn hoa đó. Từ lúc biết cách giải độc Vô Tình cho Minh Nhật, Băng Băng liền tránh mặt Minh Nhật. Minh Nhật như rơi vào u mê. Từ lúc hân tình dạy, muốn ôm Băng Băng liền bị nàng nhẹ nhàng tránh thoát, muốn cầm tay nàng thì bị nàng khéo léo rút ra. Mỗi lần như vậy, nàng đều nói trong người không được khỏe. Minh Nhật cũng rất là rối rắm, không biết nên làm gì.

Đoàn người Băng Băng vừa về đến kinh thành, huynh muội Phong Thiên và Băng Băng được Hoàng thượng triệu vào cung. Người nói Hoàng thái hậu đã hồi kinh, muốn gặp cháu dâu của bà.

Trường An Cung bao nhiêu năm vẫn vậy, vẫn mang cảnh sắc như bông lai, vẫn giữ được vẻ đẹp như mười lăm năm trước. Như vậy chính tỏ Hoàng thượng đối với người mẫu thân là Hoàng thái hậu rất kính hiếu. Vừa vào Trường An Cung, Băng Băng liền theo thói quen nhìn quanh phòng. Tầm mắt nàng rơi trên một nữ nhân lớn tuổi, mái tóc như những sợi tơ tằm được búi lên, trang sức vàng tôn lên vẻ quý phái của bà. Khuôn mặt nhiều nếp nhăn nhưng nhìn rất phúc hậu. Đôi mắt nghiêm nghị không giận mà uy. Đây chính là phong thái của một quốc vương chi mẫu, đây chính là phong thái của nữ nhân tôn quý nhất, Hoàng thái hậu. Bà ngồi trên ghế chủ vị chính giữa. Bên tay trái của bà là Hoàng thượng, còn bên tay phải bà là Hoàng hậu.

Bốn người bước vào, vừa hành lễ xong, Trúc Chi liền như tiểu hầu từ chạy lên ôm cánh tay Hoàng thái hậu làm nũng “Hoàng nãi nãi, Chi Nhi thật nhớ người, nhớ muốn chết, nãi nãi có nhớ Chi Nhi của người không?”

Nghe nàng làm nũng, Hoàng thái hậu nhìn nàng bằng ánh mắt nhu hòa, búng trán của nàng, giọng điệu trách cứ nhưng lại mang theo nét sùng nịnh “Nha đầu thối, con chuẩn êm đi, nếu không phải nha đầu con có lương tâm, để lại lá thư cho ta, có khi nãi nãi ta đã bị con làm cho lo lắng đến chết mất”.

“Nãi nãi, người là người thiện lương nhất, đẹp đẽ nhất Tứ quốc, người chắc chắn được trời phạt phù hộ, sống lâu trăm tuổi” Trúc Chi làm nũng hi hi cười.

“Nha đầu thối, miệng càng ngày càng ngọt rồi” Hoàng thái hậu cười. “Tiểu Nhật, Tiểu Hạo, lại đây cho nãi nãi nhìn nào”.

Nghe thấy Hoàng thái hậu gọi, Minh Nhật và Hạo Nhiên bước đến trước mặt bà. Nhìn hai người, Hoàng thái hậu cảm thán trong lòng. Đúng là giống hoàng nhi quá cô của nàng mà, nhất là Tiểu Nhật. Thật là phong thái của hoàng nhi trước khi được sắc phong là thái tử. Cầm tay của Minh Nhật và Hạo Nhiên, Hoàng thái hậu xúc động nói “Các con lớn rồi, đều đã lớn rồi, tốt quá. Tiểu Nhật, ta nghe con đã thành thân với nghĩa nữ của Hoàng thượng”

Băng Băng đang đứng đó, kín đáo đánh giá lại Nghĩa mẫu của nàng – Hoàng hậu Âu Dương Trúc, công chúa hòa thân của Âu Dương quốc. Nhưng, nàng thật sự không thể nào đánh đồng nàng ta với người tâm địa độc ác gián tiếp hại chết di nương của nàng được. Một nữ tử hiền dịu trong mắt người khác sao lại có thể là người như vậy? Chắc chắn có điều gì đó không bình thường trong truyện này. Nàng nhất định sẽ điều tra, nhưng là khi giải xong độc trong người của Nhật. Đang trong thế giới của bản thân, đột nhiên bị điểm danh làm nàng theo phản xạ nhìn lên phía Hoàng thái hậu. Nếu nàng không lầm, lời vừa rồi của bà ta để lộ sát khí đối với nàng. Nhưng vì sao? Nàng nhớ là nàng chưa từng gặp nữ nhân này ở đâu mà.

“Dạ” Minh Nhật đáp một cái rồi quay xuống, nói “Băng Nhi, đến đây”. Nghe thấy Minh Nhật gọi, Băng Băng nở một nụ cười đoan trang, từng bước đi về phía Minh Nhật.

Lúc mới vào, vì có Trúc Chi thu hút sự chú ý nên Hoàng thái hậu không để ý đến Băng Băng. Nhưng khi nghe tôn tử bảo bối nói, bà mới để ý dung nhan của nữ tử này. Đôi mắt của Hoàng thái hậu mở to đầy ngạc nhiên, chiếc miệng nhỏ nhắn run run gọi một cái tên “Nguyệt Nhi”. Tiếng gọi đó làm cho tất cả mọi người trong phòng đều giật mình trừ Hoàng thượng, Hoàng hậu và huynh muội Trúc Chi và Hạo Nhiên. Mới đầu hai người nhìn thấy cũng nhầm Băng Băng với nghĩa nữ của Hoàng thái hậu đồng thời là nghĩa muội của Hoàng thượng sủng ái nhất – Minh công chúa Tiết Minh Nguyệt, nữ nhi duy nhất của công thần Tiểu Quý Nhân. Nhưng, nếu nhìn kĩ, Băng Băng cũng không hẳn là giống Minh công chúa. Minh công chúa từ nhỏ trở thành cô nhi được Hoàng thái hậu nhận nuôi và được sống như một công chúa, vì vậy ở nàng có một cỗ hơi thở thanh thuần, ngây ngô. Còn Băng Băng thì khác. Nàng từ nhỏ sống ở ngoài cung, ở nàng có hơi thở cao quý nhưng lại lạnh lùng xa cách. Cũng là vì Băng Băng có khuôn mặt gần giống với Minh công chúa và ông nhớ đến nữ nhi của nghĩa muội bị chết yểu nên Hoàng thượng sau khi “cứu” nàng thì liền nhận nàng làm nghĩa nữ. Băng Băng làm ông tưởng nhớ đến nghĩa muội của ông. Còn Hoàng hậu thì lúc mới nhìn thấy Băng Băng chỉ là giật mình đôi chút. Nhưng nàng rất nhanh bình ổn trở lại. Trên đời này người với người giống nhau là chuyện thường tình. Riêng Trúc Chi và Hạo Nhiên, chắc có lẽ là Minh công chúa mất khi hai người còn nhỏ nên hai người không thể nhớ khuôn mặt của Minh công chúa là chuyện thường.

Nhưng, hành động của ông trong mắt của Hoàng thái hậu lại mang ý nghĩa khác. Khi bình ổn lại, bà liền nghĩ kĩ. Nguyệt Nhi của bà đã chết, chất nữ của bà cũng đã được ở một nơi an toàn. Dù hai khối ngọc đã hợp nhất vào năm năm trước, nhưng Tri Nhi chưa có tin tức gì thì hai người vẫn an toàn. Hoàng thái hậu bình ổn lại nhìn Băng Băng, thái độ lạnh nhạt hỏi “Người tên gì? Là nữ nhi nhà ai?”

“Thưa Hoàng thái hậu, dân nữ tên Trần Băng Băng, là một dân nữ bình thường. Nhờ duyên phận mà được Hoàng thượng ưu ái nhận làm nghĩa nữ và được tứ hôn với Độc vương gia” Băng Băng không siểm nịnh, thái độ kính cẩn xa cách nói. Nàng không xưng cháu dâu mà xưng dân nữ, bởi nàng cảm nhận được Hoàng thái hậu này không thích nàng.

“Phụ mẫu của người đâu?” Hoàng thái hậu nheo mắt hỏi. Nữ nhân này, không chỉ khuôn mặt bảy phần giống Nguyệt Nhi, ngay cả tên cũng giống chất nữ của bà. Chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp thôi sao?

“Kính thưa Hoàng thái hậu, nương của dân nữ đã mất khi sinh ra dân nữ, còn phụ thân, năm trước vì gặp phải sơn tặc mà ta và phụ thân ly tán, tình cờ gặp được Hoàng thượng, được Hoàng thượng giơ tay cứu giúp dân nữ mới bảo đảm được mạng này” khi nói, đôi mắt Băng Băng ngập nước, như thể bà mà hỏi thêm nữa là ta đau lòng khóc cho bà xem.

“Nãi nãi, người đừng làm khó Băng Nhi của cháu từ” Minh Nhật thoát ra khỏi thế giới của bản thân, thấy tiểu tâm can như thể sắp khóc, hần liền hướng nãi nãi cầu xin. Vừa nãy, nghe nãi nãi nhớ đến tên của Hoàng cô cô, hần liền háo hức đem khuôn mặt của Hoàng cô cô và Băng Băng so sánh với nhau. Nếu không phải tiểu nương tử do nãi nãi chỉ định cho hần, cũng chính là nữ nhi của Hoàng cô cô đã chết trong trận cháy mười lăm năm trước thì hần cũng sẽ nghĩ nàng là nữ nhi của Hoàng cô cô mất. Nhưng hần chắc chắn đây chỉ là một trùng hợp thôi.

“Được rồi được rồi, chưa chi đã bảo vệ nàng dâu của con rồi. Ta hỏi con, hai người thành thân đã được một năm, sao ta chưa thấy tin vui?” Hoàng thái hậu nói.

“Nãi nãi, chuyện gì thì cứ từ từ, người không nên nóng vội, chắc không lâu nữa người sẽ được bế chất của người thôi” Hạo Nhiên đứng ra nói giúp cho

Băng Băng.

“Ta già cả rồi, sợ không đợi được nữa. Bây giờ Tiểu Nhật đã hai sáu rồi, tuổi này cũng đã là phụ thân của ba đứa rồi cũng nên” Hoàng thái hậu nói.

“Nãi nãi, người chắc chắn sống lâu trăm tuổi. Người đừng nghĩ như vậy. Chi Nhi chắc chắn với người tẩu tẩu sẽ rất nhanh có tin vui” Trúc Chi cũng đứng ra vì Băng Băng nói chuyện.

“Nãi nãi, người đừng lo lắng, tôn tử sẽ nhất định cố gắng để trong năm nay người có chất bế” Minh Nhật nói.

“Tiểu Thúy, vào đây” không để ý đến lời nói giúp của Minh Nhật và mọi người, Hoàng thái hậu liền lên tiếng gọi. Dứt lời, một cô nương cầm y, mái tóc được búi hai búi trên đỉnh đầu, một vài sợi tóc nghịch ngợm không nghe lời rơi trên khuôn mặt trắng nõn của nàng. Đôi mắt to tròn, đôi môi anh đào, đôi má hồng hồng. Nàng quả thật là một tiểu nữ nhân làm cho nam nhân điên đảo. Nhưng không phải là tất cả.

“Tiểu Thúy ra mắt Hoàng thái hậu, Hoàng Thượng, Hoàng hậu, Độc vương gia, Huyết vương gia, Trấn quốc công chúa.” Tiểu Thúy cất giọng nói nhẹ nhàng êm ái nói, hai bàn tay để bên hông, hơi cong gối hành lễ. Lúc ánh mắt của nàng nhìn đến Minh Nhật, hai má nàng liền hồng hơn, thẹn thùng cúi người.

“Nô tài lớn mặt, người dám không hành lễ với Độc vương phi?” Hạo Nhiên phe phẩy chiếc quạt nói “Hay người nghĩ là người là người của Hoàng nãi nãi là người có thân phận cao quý như công chúa muội muội của ta. Có phải là một thời gian sau người trực tiếp ngồi lên đầu Hoàng nãi nãi không?”. Ánh mắt vừa rồi, dù là vương huynh của hắn không nhìn thấy, nhưng hắn lại nhìn rất rõ. Nàng ta cùng lắm chỉ là một dân nữ được tiểu muội muội thương tình dẫn về. Nàng ta nghĩ bản thân tài giỏi lắm sao? Dung nhan thì không bằng một góc nhỏ của vương tẩu, tài năng thì không phải nói, ngay cả góc nhỏ nàng ta cũng không bằng. Muốn tranh vương huynh với vương tẩu, mơ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ý tứ của Hoàng thái hậu. Quyết định đau khổ

“Dân nữ không dám, dân nữ không dám” Thúy Nhi nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vội vàng quỳ xuống luôn miệng kêu không dám.

“Không dám, ta thấy là người rất dám đây. Người đâu, lời tiện tỳ này xuống, đánh cho bốn vương” Hạo Nhiên gọi, lập tức ngoài cửa bước vào hai tên thị vệ, mỗi người một bên kéo Thúy Nhi ra. Thúy Nhi thấy bản thân gặp nạn, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dựa nước mắt, nhìn Hoàng thái hậu liên tục kêu cứu “Hoàng thái hậu, cứu Thúy Nhi, Hoàng thái hậu...”

“Dừng lại” Hoàng thái hậu nhìn không nổi nữa, ra lệnh cho lính canh dừng lại rồi nhìn đứa tôn tử không bao giờ để bà có thể yên thân nói “Tiểu Hạo, Thúy Nhi sống trong chùa với ta, nàng không biết vương phi của Tiểu Nhật là chuyện bình thường thôi. Không để ý đến vấn đề này nữa, hôm nay nãi nãi gọi các con vào, vốn là có chuyện”

“Chuyện gì vậy nãi nãi?” Trúc Chi hết nhìn Thúy Nhi đến lượt nhìn Hoàng thái hậu. Nàng đã ở bên cạnh Hoàng thái hậu từ nhỏ, tâm tư của người nàng có thể đoán khá khá. Hôm nay nãi nãi gọi đại huynh và nhị huynh vào đây, lại còn gọi Thúy Nhi vào, chắc chắn không phải việc gì tốt.

“Ta muốn ban Thúy Nhi cho Tiểu Nhật làm Trắc phi” Hoàng thái hậu lạnh nhạt nói. Lời nói của bà như sấm nổ bên tai tất cả mọi người. Trúc Chi không thể tin nhìn Hoàng nãi nãi mà nàng kính yêu nhất. Người đã từng nói, hôn nhân của tôn tử tôn nữ của người, người muốn bọn họ có thể tự lựa chọn, người không đồng ý chế độ nữ nhân chung chồng. Vậy tại sao người lại có thể ban Thúy Nhi cho đại vương huynh? Đại vương huynh thành thân rồi mà...

Không riêng gì Trúc Chi, Hạo Nhiên và Minh Nhật cũng rất sửng sốt. Hoàng nãi nãi của hắn tính tình như nào hắn biết. Người không thể nào ra một cái lệnh như thế này được. Hoàng nãi nãi của hắn không bao giờ làm thế. Băng Băng không biết nghĩ gì, chỉ đứng im lặng một bên không nói, đầu nàng cúi thấp xuống, vì vậy không ai nhìn thấy biểu cảm của nàng. Thúy Nhi trực tiếp mừng rỡ ra mặt. Cuối cùng nàng cũng đã chờ được ngày này. Hai năm trước, tình cờ gặp được nam nhân này, nàng liền yêu hắn rồi. Nhưng ngại thân phận nàng thấp kém nên nàng không dám cầu xin Hoàng thái hậu. Đến khi nàng xuống mua đồ dùng thêm cho Hoàng thái hậu, nàng tình cờ nghe được người dân bàn luận về dân nữ nghĩa nữ Hoàng thượng mới nhận làm sao một bước từ chìm sẽ thành phượng hoàng, làm sao được tứ hôn cho Độc vương gia – người nàng yêu. Lúc đó, nàng liền ghen tị. Tại sao cùng là xuất thân bản hèn như vậy mà nàng ta được gả cho nam nhân đó làm vương phi? Tại sao nàng lại không được chứ?

Hoàng thượng và Hoàng hậu hai người nhìn nhau, rồi Hoàng thượng lên tiếng nói giúp cho Băng Băng “Mẫu hậu, người không phải không biết luật pháp Phong Thiên quốc ta. Từ đế quân đến thần dân, ai cũng chỉ được một vợ một chồng, không thông phòng, không thể thiếp, trừ trường hợp thể từ người đó không thể sinh nhi tử mới có thể nạp thêm. Nhưng cũng phải là nương tử người ta đồng ý. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Ngài là Hoàng thái hậu, quốc mẫu của một nước, người phải làm gương cho dân chúng ở dưới chứ. Nay, người ban lệnh đây là sao? Đây há chẳng phải tự bôi nhọ hoàng thất sao?”

“Hoàng thượng, người dám nói với ai gia như vậy? Tiểu Nhật thành thân đã một năm, cái bụng của nương tử nó vẫn không hề có một chút động tĩnh. Hoàng thượng muốn giải thích cho ai gia làm sao đây?” Hoàng thái hậu tức giận đập bàn nói.

“Hoàng nữ nãi, người đừng nóng giận, bây giờ người thử mời thái y đến, tôn tử đoán bụng của Băng Nhi đã có chất của người rồi đó” Minh Nhật lên tiếng, bàn tay không nắm lấy bàn tay đang nắm chặt dưới tay áo của Băng Băng, tiếp thêm cho nàng sức mạnh.

“Được, mời thái y” Hoàng thượng không nói hai lời truyền thái y. Ông tin đứa tôn tử này, nếu không chắc chắn nó sẽ không làm gì mạo hiểm. “Mẫu hậu, nếu Băng Nhi đã mang thai, người phải thu hồi lệnh hôn của người lại”.

“Được” Hoàng thái hậu nghiêng răng nói. Bà cũng lo lắng, nếu mà nữ nhân kia có thai thật, kế hoạch của bà sẽ đổ sông đổ bể hết. Bà không thể để một nữ nhân có liên quan đến tên súc sinh mặt người dạ thú này hại tôn tử tôn nữ của bà. Rốt cuộc bà nên làm gì bây giờ.

Riêng Băng Băng, từ lúc nghe Hoàng thái hậu nói muốn nạp thiếp cho Minh Nhật, lòng nàng liền hung hăng co thắt lại. Nhưng, khi nghĩ đến đại cục bây giờ, nàng liền bình tĩnh lại. Độc của Minh Nhật không thể trụ được lâu nữa, trụ lâu nhất là hai tuần nữa thôi. Tối hôm qua nàng đã suy nghĩ kỹ rồi, dù mọi người có ngăn nàng, nhưng nàng vẫn muốn dùng cách mà Trần Linh Đang nói. Thời gian thật sự không cho phép nàng tìm ra cách giải độc để vẹn đôi đường. Nhưng, nàng lo lắng, nếu mà nàng mà ra đi, Nhật của nàng phải làm sao đây. Nàng thật lo là không ai chăm sóc cho chàng. Nhưng, nếu bây giờ Hoàng thái hậu đã có ý đó, vậy thì càng tốt rồi, nàng sẽ yên tâm giải độc cho Nhật hơn. Nghĩ vậy, Băng Băng nhân lúc không ai chú ý, nàng liền nuốt một loại dược vào. Dược này là Hàn dược, nó không có hại gì đến nàng và thai nhi trong bụng nàng. Nó chỉ là che đi mạch đập của thai nhi, để không ai phát hiện nàng có thai. Và, nó còn làm cho nàng trở nên lạnh đi, làm như nàng là người có bệnh trong người, không dễ mang thai. Hoàng thái hậu đã kiên trì vậy, nàng nên giúp bà ta, như vậy sẽ tốt cho mọi người.

Không để mọi người đợi lâu, thái y đã được một thi vệ đưa đến. Thái y là một ông lão đầu tóc bạc trắng, chòm râu trắng dài ngang ngực, đôi mắt của ông ánh lên vẻ hiền từ của lương y. Ông chính là Phùng thái y, thái y được tôn kính nhất trong cung, ngay cả hoàng thượng cũng phải nể ông ba phần. Vừa vào trong. Phùng thái y liền chấp hai tay cúi người hành lễ “Vi thần khấu kiến Hoàng thái hậu nương nương, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Độc vương gia, Độc vương phi, Huyết vương gia, Trần quốc công chúa”. Lúc đợi Phùng thái y, Hoàng thái hậu đã ban ghế ngồi cho mọi người nên khi hành lễ, Phùng thái y phải xoay nửa vòng tròn mới hành lễ xong. Thật là hành hạ cái mạng già này của ông mà.

“Phùng thái y, mau bình thân. Ai gia hôm nay mời ngài đến đây là muốn ngài bắt mạch cho Độc vương phi. Ông mau bắt mạch đi” Hoàng thái hậu đoạn trang nói.

“Dạ, vi thần tuân chỉ” nói xong, Phùng thái y đi đến trước mặt Băng Băng, lấy khăn lụa trong hòm thuốc, cung kính nói với Băng Băng “Vương phi, xin người đưa tay cho vi thần bắt mạch”.

Hít một hơi thật sâu, Băng Băng đưa bàn tay trái ra để lên tay ghế. Phùng thái y để khăn lụa lên cổ tay của Băng Băng rồi bắt mạch. Nhưng, một lúc lâu sau, khuôn mặt ông ánh lên vẻ ngạc nhiên nhìn Băng Băng, nhưng lại nhận được cái lắc đầu nhẹ của Băng Băng. Cuối cùng, ông đành thở dài, thu khăn lụa để vào hòm rồi cúi người nói với những người đang đợi kết quả “Hoàng thái hậu nương nương, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Độc vương gia, Huyết vương gia, Trần quốc công chúa, vi thần vừa bắt mạch cho Độc vương phi. Mạch tượng của vương phi ổn định, nhưng cơ thể của người nhiễm hàn nặng, khả năng thụ thai là rất khó”.

Haizzzzz... nói lời trái với lương tâm thật là khó khăn mà. Nhưng, Phùng thái y lại cảm thấy hứng thú với loại thuốc mà Băng Băng uống. Theo ông bắt mạch, có mạch hỉ, nhưng nó rất yếu, như có như không, cộng vào đó, các mạch khác cũng có một chút rối loạn, nhưng không có ảnh hưởng gì nhiều. Nếu không phải là người y thuật cao siêu, có khi không biết vương phi này giờ trở để cho mọi người không biết nàng mang thai. Nhưng, ông cũng không có gan làm loạn, dù Hoàng thượng có nể ông ba phần, nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ông không thể vi phạm. Và, gia đình đế vương là không nên nhúng tay vào.

Nghe xong chuyện này, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Hạo Nhiên và Trúc Chi tất cả đều nhìn Băng Băng, có ánh mắt thương cảm, có ánh mắt không thể tin. Băng Băng là Huyết Từ thân y nổi danh, bọn họ ai cũng biết. Nhưng, cơ thể nàng lại mang tính hàn quá nặng, rất khó thụ thai. Như vậy còn gì đau khổ hơn. Hoàng thái hậu lại mang một tâm trạng không xác định được. Bà cảm thấy thương cho nữ nhân kia, nhưng bà không thể mềm lòng. Dù nàng ta có khuôn mặt giống nghĩa nữ của bà, nhưng bà không thể vì vậy mà hủy đi tương lai của tôn tử được. Với lại, nhi nữ của nghĩa nữ của bà cũng sắp trở lại rồi, vị trí Độc vương phi là của con bé, bà không thể cho bất kì nữ tử nào cướp đi. Thúy Nhi sau khi nghe xong, sự vui vẻ hiện rõ trên khuôn mặt. Như vậy là nàng có cơ hội đứng cạnh nam nhân nàng yêu. Dù nàng là Trắc phi, nhưng nếu nàng sinh được nhi tử, nàng sợ gì một vương phi không sinh sản được chứ. Đến lúc đó, có khi tâm của nam nhân đó đã sớm đặt trên người nàng, và con đường để đến với vị trí vương phi của nàng sẽ không xa đâu.

Riêng Minh Nhật, hẳn không để lộ bất cứ cảm xúc nào trên mặt, hẳn nhìn Băng Băng khó hiểu. Tại sao nàng phải làm vậy? Tại sao lại ủy khuất chính bản thân nàng chứ. Nàng có thai lại không nói, đã vậy còn động tay động chân để Phùng thái y bị che mắt. Nếu không phải Từ Mặc trước khi vào cung đã bí mật nói cho hắn biết, không thì thật sự hắn cũng bị nàng lừa. Nhưng, rốt cuộc tại sao chứ, tại sao nàng lại làm vậy?

“Bây giờ các người còn phản đối ý kiến của ai gia không?” Hoàng thái hậu nghiêm mặt nói.

“Mẫu hậu, Phùng thái y chỉ nói là khó mang thai chứ đâu phải không thể mang thai. Người nhìn con mà xem, mới đầu vào, thái y cũng bảo con mang tính hàn nặng, không thể mang thai, nhưng con đã mang thai được đây, con sinh cho hoàng thất này được một hoàng tử và một công chúa đó thôi” Hoàng hậu nhìn không được nữa đứng ra nói giúp cho Băng Băng. Nhưng, Hoàng hậu không thể nào biết được, nếu không có Băng Băng âm thầm bỏ dược vào thức ăn của Hoàng hậu, có khi đến già nàng cũng không thể thụ thai.

“Ý Hoàng hậu là sao? Muốn ai gia đợi hơn mười sáu năm nữa mới thấy tôn tử của ai gia có cơ nối dõi sao?” Hoàng thái hậu tức giận đập bàn nói.

“Mẫu hậu xin bớt giận. Người có mệnh Hoàng hậu cũng không làm cho Băng Nhi có thai. Nếu người muốn nạp thêm Trắc phi cho Tiểu Nhật, người phải theo quốc pháp, hỏi ý kiến của Băng Nhi...” Hoàng thượng còn chưa nói xong, một giọng nói thanh tú vang lên cắt đứt câu nói của Hoàng thượng, và cũng làm mọi người giật mình “Hoàng thái hậu, ta đồng ý”.

“Băng Nhi, con biết con đang làm gì không?” Hoàng hậu nhìn Băng Băng, khuôn mặt hiện lên vẻ lo lắng nói. Nhưng vẻ lo lắng đó rơi vào mắt Băng Băng

lại rất chậm trễ.

“Tiểu tẩu tẩu, tẩu có biết bản thân nói gì không đó?” Trúc Chi gấp gáp đến độ đứng lên, đi đến quỳ rạp dưới chân Hoàng thái hậu, cầm tay bà nói “Nãi nãi, người đừng chia cắt phu thê đại huynh có được không? Tiểu tẩu tẩu là một nữ nhân tốt”.

“Chi Nhi, đứng dậy, con là một công chúa cao quý, không được tự tiện quỳ vì một người khác, nhất là hạnh người thấp kém như thế này” Hoàng thái hậu nói lời cay độc.

Trúc Chi, Hạo Nhiên và Hoàng thượng sững sờ trước câu nói của Hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu là người như thế nào bọn họ biết. Bà là người luôn hướng phật, dù là ăn mày ngoài đường, người cũng không hề khinh thường một chút nào. Ấy vậy, sao hôm nay người lại nói ra lời lẽ như vậy chứ?

“Nãi nãi, người...” Trúc Chi cũng sờ che miệng, không nói lên lời. Hoàng thái hậu biết như vậy sẽ hủy đi hình tượng của bản thân trước mặt con cháu, nhất là với tên súc sinh kia. Nhưng vì tôn tử tôn nữ, bà không thể không trở thành người phụ nữ ác độc.

“Trần quốc công chúa, người đừng vì một người thấp cổ bé họng như ta mà gây mất hòa khí với Hoàng thái hậu. Tâm ý của mọi người ở đây, ta hiểu, ta cũng rất cảm kích. Nhưng ta bây giờ không thể nào hoài thai, mọi người đừng vì ta mà gây mất hòa khí. Hoàng thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Phùng thái y, Bạng Bạng cáo từ” cúi người xong, Bạng Bạng bí mật cho Phùng thái y một ánh mắt cảm kích, rồi nàng rất tiêu soái quay người bỏ đi. Nàng bước đi rất dứt khoát, như thể nàng sợ nếu mà bản thân dừng lại một chút thôi, nàng sẽ không màng gì hết, lao vào lòng ngực ấm áp của nam nhân kia, ôm chặt lấy hân mà khóc. Nhưng nàng không thể làm vậy, nàng không thể nào ích kỉ được cho bản thân nàng.

“Bạng Nhi” Minh Nhật thấy Bạng Bạng bỏ đi, định đuổi theo thì bị Hoàng thái hậu gọi lại. Định bảo hân mang Thúy nhi về phủ, ai ngờ Minh Nhật lại lạnh nhạt nhìn Hoàng thái hậu, nói “Hoàng nãi nãi, người thật làm tôn tử thất vọng”. Nói xong, Minh Nhật vội vàng chạy nhanh ra ngoài đuổi theo Bạng Bạng. Vừa này hân đã suy nghĩ rất kĩ. Dù chung đụng với Bạng Bạng hơn một năm, nhưng tính tình của nàng như thế nào hân biết rất rõ. Bạng Nhi của hân, làm việc gì luôn luôn nghĩ cho người khác. Nàng không bao giờ ích kỉ cho bản thân dù chỉ là một chút. Nhiều lúc, hân thật yêu cái phẩm chất đó của nàng nhưng nhiều lúc hân lại cảm thấy hận cái phẩm chất đó. Đuổi ra đến ngoài cửa, Minh Nhật liền không thấy Bạng Bạng đâu cả. Bàn tay của hân nắm chặt lại, vịn khinh công nhảy lên các nóc nhà đi tìm Bạng Bạng.

Trong phòng bây giờ, không khí rất là đè nén. Hoàng thượng và Hoàng hậu không chịu được nữa, hai người đứng lên cáo lui. Hoàng thái hậu cũng không gượng ép, phát phát tay cho hai người lui xuống. Rồi bà gọi thị vệ đưa Thúy Nhi đến Độc vương phủ. Xong xuôi, trong phòng chỉ còn lại ba người Hoàng thái hậu, Trúc Chi và Hạo Nhiên. Nhìn hai đứa tôn tử tôn nữ này, Hoàng thái hậu thở dài nói “Hai đứa trách nãi nãi đúng không?”

“Nãi nãi, tại sao lại phải làm vậy? Vương tẩu đối với vương huynh như thế nào, Chi Nhi biết rất rõ. Con người của tẩu ấy như thế nào, Chi Nhi cũng rất rõ. Thật sự là tại sao người lại có thể ra một quyết định thiếu suy xét như vậy. Người có biết như vậy sẽ đẩy vương huynh ra xa không?” Người có biết làm như vậy, Chi Nhi sẽ cảm thấy người xa cách không?

“Ta có lý do của ta” Hoàng thái hậu nói.

“Hoàng nãi nãi, người thật sự là rời xa nơi này thật lâu rồi đó” Hạo Nhiên nói xong, quay người bỏ đi. Hoàng nãi nãi ngày xưa của hân đâu rồi chứ. Sao một chuyến đi này về, Hoàng nãi nãi trở nên khác xa như vậy? Một Hoàng nãi nãi như vậy làm hân cảm thấy quá xa cách đến nỗi không thể chạm được vào.

“Hoàng nãi nãi, Chi Nhi cũng thất vọng về người. Chi Nhi sẽ không để Thúy Nhi vào được Độc vương phủ nữa bước đâu” nói xong, Trúc Chi cũng chạy ra ngoài. Chỉ còn lại Hoàng thái hậu, bà nhìn lên trần nhà, giọt nước mắt nóng nồm từ khóe mắt chảy xuống. Rốt cuộc, bà làm thế là đúng hay là sai?

.....

“Nè nè, mọi người nghe chưa, Độc vương gia nạp trắc phi mới đó” trong một quán tửu lâu nổi tiếng ở kinh thành, một nam nhân A hướng bạn của mình nói.

“Ngươi nghe ở đâu, có đáng tin không? Ta nghe nói Độc vương gia và Độc vương phi phu thê tình thâm, làm gì có chuyện ngài ấy lại đi nạp một trắc phi mới. Luật quốc chúng ta có ai là không rõ đâu” người B nghi ngờ.

“Đúng đó, Phong Thiên quốc của chúng ta là quốc gia suy nhất trong đại lục ra luật nam nữ nhất phu thê, làm gì có chuyện vương gia lại phạm luật quốc như vậy chứ. Chẳng lẽ ngài ấy không muốn ở Phong Thiên quốc sao?” người C nói.

“Hoàng thượng còn có hai thê đó thôi, các ngươi đừng nói Độc vương như vậy” người D nói.

“Ngươi đúng là không biết gì cả. Năm đó Hoàng hậu được cưới về ba năm không thụ thai. Các vị đại thần mới lo lắng Phong Thiên quốc không có hoàng tử nối dõi nên đã mở ra cuộc tuyển tú. Cuối cùng Hoàng thượng bắt đắc dĩ mới phải cưới đại tiểu thư Tả tướng cũ về làm Hoàng quý phi. Nhưng Hoàng quý phi kia hình như không được ông trời ủng hộ hay sao mà sinh ra người toàn nữ nhi. Thật đáng thương mà...” người B nói.

“Ta nghe nói, Tả tướng cũ bị Hoàng thượng phát hiện hân muốn tạo phản nên đã ra tay nhanh chóng lật đổ hân ta. Vậy Hoàng quý phi giờ sao rồi” người D hỏi.

“Ta nghe nói, Hoàng thượng nể tình phu thê bao năm nên chỉ giam lỏng nàng mãi mãi ở Linh Như điện. Dù gì nàng ta cũng có với Hoàng thượng ba nữ nhi mà. Ai nấy đều như hoa như ngọc, nhưng khí chất lại kém xa Độc vương phi” người A nói.

“Sao ngươi biết nhiều chuyện hoàng thất vậy?” người C hiếu kì.

“Chuyện, ta có rất nhiều người quen làm trong hoàng thất, tùy tiện hỏi một người thì ta cũng biết ỏi chuyện thú vị” người A tự hào.

“Thôi thôi, không nói vấn đề này, chúng ta quay lại câu chuyện chính của chúng ta. Người bảo người biết nhiều người trong cung, vậy người có thể cho bọn ta biết Độc vương phi phản ứng ra sao không? Độc vương gia làm vậy là phạm pháp mà” người D nói.

“Thật ra ý, Độc vương gia còn có cả Hoàng thượng, hoàng hậu, Huyết

trương và Trần quốc công chúa đều phản đối ý kiến nạp Trắc phi cho Độc vương” người A chưa nói xong thì người B nhảy luôn vào miệng nói “Ngay cả Hoàng thượng và Hoàng hậu đều phản đối, vậy đại thần nào dám đứng ra chống lại nhiều người như vậy chứ, thật là to gan mà”.

“Người cứ từ từ, người đưa ra ý này là Hoàng thái hậu, mà người được đưa đến làm Trắc phi của Độc vương gia là nha hoàn ở bên cạnh Hoàng thái hậu. Người không biết đâu, Độc vương phi bị khó thụ thai nên Hoàng thái hậu mới gấp rút đưa người lên giường của Độc vương vậy đó” người A nói.

“Ai chà chà, Độc vương phi thật đáng thương mà” người C cảm thán.

“Chuyện này chưa hết nha, ta nghe nói, Độc vương phi từ đó đến nay không ra khỏi viện của nàng nữa bước, còn Trắc phi chưa được cưới hỏi chính thức kia của Độc vương lại tự coi bản thân là chủ mẫu, hết sai này đến sai kia. Trần quốc công chúa nhìn chường mắt quá rồi nhưng nàng không thể nào làm gì được” người A bổ sung.

“Trần quốc công chúa không làm gì được là đúng rồi. Nữ nhân kiểu chim sẻ một bước lên phượng hoàng liền coi bản thân được sinh ra là phượng hoàng đó có Hoàng thái hậu chống lưng, nàng ta còn sợ ai nữa” một giọng nam trầm trầm mang theo nét trào phúng nói. Đến khi bốn người đang bàn luận tìm được người phát ra giọng nói thì chỉ còn thấy được hai bóng, một lam một cẩm, một nam một nữ sóng vai rời đi. Nhìn bóng lưng thôi, bọn họ liền đoán được ngay người này không giàu cũng quý.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nhị sư huynh, tam sư tỷ

Độc vương phủ - Tây Uyển...

“Tiểu tẩu tẩu, đã ba tuần rồi Vương huynh không đến đây thăm tẩu. Rốt cuộc là hai người có chuyện gì vậy? Đừng nói với muội là hai người chiến tranh lạnh chỉ vì nữ nhân không biết xấu hổ kia nha” Trúc Chi vừa cảm điểm tâm lên nhắm nháp vừa nhìn nữ nhân đang cầm quyển sách nghiên cứu về y học đọc. Từ sự kiện Hoàng nãi nãi nạp Trắc phi cho Vương huynh, nàng liền hằng ngày đến đây, tránh cho Trắc phi kia tìm đến Tiểu tẩu tẩu của nàng gây rối. Nếu Hoàng nãi nãi ban nữ nhân đó cho Vương huynh trước khi người gặp Tiểu tẩu tẩu thì nàng sẽ không có ý kiến. Nhưng đằng này, nàng tin chắc Hoàng nãi nãi biết tình cảm của Vương huynh đối với Tiểu tẩu tẩu, vậy mà người nữ chia cắt uyên ương. Điều này làm nàng không vui. Còn nữ nhân kia, trong ba ngày này vẫn đến thường xuyên, nhưng được nàng hạ lệnh với Lan Nhi Tinh Nhi cho nàng ta đợi ở ngoài, đến tối mới nói một câu một không tiếp. Hành động đó của nàng, Băng Băng không có ý kiến gì, Lan Nhi Tinh Nhi lại rất vui vẻ làm theo nên Trúc Chi không có kị nữ nhân kia có phải do Hoàng nãi nãi một tay đưa đến nay là gì, nàng thích thì hành thôi. Với lại, vì nữ nhân này mà Vương huynh không đến viện của Tiểu tẩu tẩu nữa bước mà ngày ngày đi đến quán doanh cách kinh thành nửa ngày đường, tầm hai ba ngày này chưa trở lại một lần. Nhưng nàng nghe nói, Vương huynh vừa chân trước trở lại, chân sau nữ nhân kia đã đến làm huynh ý chán ghét, cộng thêm huynh ý đang chiến tranh lạnh với Tiểu tẩu tẩu nên Vương huynh dứt khoát không thêm về vương phủ nữa. Thật làm nàng tức chết mà...

“Chi Nhi nghĩ nhiều, ta và Nhật làm gì có chuyện gì. Nếu người rảnh thì đến bồi Hoàng thái hậu đi, không thì bà ta càng oán ta hơn đấy” Băng Băng lạnh nhạt nói. Tình nàng vốn là vậy, có cảm xúc nàng luôn luôn giấu trong lòng. Như lúc này đây, dù có khó chịu và nhớ nhung đến mấy, nàng cũng sẽ không chủ động đến gặp Nhật. Hai ngày trước, Nhật lại một lần nữa ngắt đi, lúc đó nàng đang chăm sóc một chút thảo dược trong vườn thì bị Từ Mặc đến đây không nói lời nào kéo đi. Nhìn nam nhân nàng yêu, hân cang ngày càng gầy đi, hốc mắt đã gần hiện rõ làm nàng cảm thấy vừa đau lại vừa thương. Điều làm nàng đau khổ hơn vậy là khi Nhật tỉnh lại, hân liền nhìn nàng bằng ánh mắt xa lạ. Hân hỏi nàng là ai? Lúc đó nàng như bị đẩy xuống hầm băng vậy. Cái lạnh này làm cơ thể nàng lạnh, ngay cả tâm của nàng cũng lạnh theo. Nhật hỏi nàng là ai. Người từng dịu dàng nhìn nàng hỏi nàng là ai. Thật trớ trêu. Lúc đó nàng không biết bản thân đã đi về viện của nàng bằng cách nào. Nhưng nhìn khuôn mặt lo lắng của Lan Nhi Tinh Nhi và Trúc Chi, nàng liền nờ nụ cười gượng nói không sao. Ngay cả chuyện Nhật bị phát độc, sau khi bình tỉnh lại nàng đã nhờ viết thư nhờ Từ Mặc giấu chuyện này đi. Từ ngày đó đến giờ, nàng liền ở lý trong viện của nàng, nghĩ cách vẹn toàn cho cả hai. Nhưng, cuối cùng, nàng chỉ có phụ một trong hai phụ tử họ. Và nàng chọn, thả nàng nghĩ đứa bé này không có duyên với nàng chứ nàng không thể nào nhìn phụ thân của nó chết đi. Nếu hân chết, nàng không biết sống sao nữa. Hãy cho nàng ích kỉ một lần suy nhất, để hân sống thay nàng. Dù nàng biết, khi nàng không còn, hân sẽ đau khổ, nhưng đau khổ đó cũng sẽ phai dần theo thời gian thôi. Rồi hân cũng sẽ gặp được một nữ nhân khác làm hân yêu thương trở lại.

“Ta giận nãi nãi, ta không muốn đến đây để nhìn nữ nhân ghê tởm kia nịnh hót nãi nãi. Chi là một nữ nhân bản hàn, được chút may mắn mà nghĩ bản thân là người cao quý” Trúc Chi hừ hừ nói.

“Ta cũng là người bản hàn được chút may mắn đó thôi” Băng Băng thờ ơ nói.

“Tiểu tẩu tẩu, đừng làm những cô gái nghèo thêm tự ti. Tẩu mà bản hàn, vậy những cô gái nghèo khắp tứ quốc này được gọi là gì chứ. Với lại, Chi Nhi

đoán chắc một điều, tẩu là con nhà quyền quý. Nhìn thái độ và cử chỉ của tẩu là biết thừa rồi” Trúc Chi nói.

“Công chúa thật là tinh mắt” Lan Nhi giờ ngón tay cái lên.

“Chuyện, bản công chúa ta là người sống trong hoàng cung từ nhỏ. Dù rời xa hoàng cung hơn mười năm nhưng ánh mắt của ta rất tinh tường đó” Trúc Chi hai tay chống hông, ưỡn ngực nói.

“Được rồi, không còn sớm, Chi Nhi nên về phòng đi, ta mệt rồi” nhìn sắc trời, Băng Băng nói. Từ khi Hoàng thái hậu biết Trúc Chi ở chung viện với nàng, bà ta liền lệnh nàng ta về cung của bà. Nhưng Trúc Chi cứng đầu không chịu. Để cho vẹn đôi đường, Minh Nhật đã lệnh hạ nhân quét rọn một Minh Nguyệt viện cách viện của nàng nửa canh giờ đi bộ thì Hoàng thái hậu mới yên.

Nhìn sắc trời đúng là không còn sớm thật, Trúc Chi liền cáo biệt Băng Băng rồi đi ra khỏi phòng. Vừa đi ra khỏi cửa Tây Uyển viện được vài bước, Trúc Chi liền chạm mặt Thúy Nhi. Nàng ta thấy Trúc Chi liền nhu thuận hành lễ. Nhưng cái nhu thuận này của nàng ta làm Trúc Chi ngứa mắt. Nữ nhân gì mà nhìn yếu đuối không thể chịu. Như Tiểu tẩu tẩu của nàng ý, lúc nhu thuận thì nhu thuận, lúc cường hăng thì rất cường. Với lại Tiểu tẩu tẩu của nàng tài hoa đầy người. Nữ nhân trước mặt nàng, dù có học lễ nghi và khoác trên người bộ y phục lộng lẫy đến thế cũng không thể nào trở thành một trong số các nàng được. Hừ lạnh một cái, Trúc Chi không thèm để ý đi qua nàng ta. Đi qua được mấy bước, nàng liền dừng lại, không quay đầu nói “À, bốn công chúa cho người một lời khuyên, chim sẻ dù có ăn cắp được chiếc lông của phượng hoàng thì cũng không thể trở thành phượng hoàng được. Không nên mơ mộng những thứ không thể nào với tới được. Năm đó bốn công chúa xin Hoàng nãi nãi cưới mang người vì người thật thà, đáng yêu. Nhưng bây giờ, người thật làm bốn công chúa thất vọng. Người bây giờ có giống nữ nhân ham quyền quý không? Nhìn lại bản thân đi”. Nói xong, nàng cất bước đi.

Nghe Trúc Chi nói vậy, hốc mắt của Thúy Nhi đỏ lên. Trúc Chi công chúa từng là người coi nàng như tỷ muội, đối xử với nàng như người thân. Các nàng làm gì cũng có nhau. Nhưng sao bây giờ, Trúc Chi công chúa lại đứng về một người mới quen được một năm mà đối xử với nàng như vậy chứ. Nắm chặt tay, Thúy Nhi quay lại nghẹn ngào nói “Công chúa, tại sao không phải là ta chứ? Ta yêu chàng, yêu hai năm rồi. Ta biết chàng trước nàng ta. Vậy tại sao nàng ta được mà ta không được chứ? Ta với nàng ta cùng là người được cưới mang, chẳng qua nàng ta được sắc phong là công chúa còn ta chỉ là một nô tỳ bên cạnh Hoàng thái hậu. Vậy tại sao nàng ta có thể được sánh vai với chàng mà ta không được chứ? TẠI SAO CHỨ?” ba từ cuối, Thúy Nhi như hét lên.

Nghe nàng nói, Trúc Chi dừng bước lại, nhưng nàng không hề quay lại. Nàng lạnh nhạt nói “Như người nói, Tiểu tẩu tẩu được sắc phong là công chúa còn người chỉ là nô tỳ bên cạnh Hoàng thái hậu. Chỉ nói về thân phận, người đã không bằng tẩu ấy. Và chắc người không biết, Hoàng thượng sắc phong Tiểu tẩu tẩu là Bình Dương công chúa, thân phận ngang bằng với thân phận của ta. Bàn về nhan sắc, người không bằng tẩu ấy. Bàn về khí chất, người càng không đáng xách hủi cho tẩu tẩu. Chỉ tổng hợp từng đó, người có so được với tẩu ấy không? Đừng hỏi tại sao, mà hãy hỏi bản thân đã chọn đúng con đường, đúng mục tiêu chưa?” nói xong, Trúc Chi biến mất trong màn đêm đen ngịt. Thúy Nhi ngây ngốc nhìn theo màn đêm đen đó, không biết đang nghĩ gì. Đến khi nha hoàn bên người gọi nàng mới hồi hồn. Nhưng khi nàng chuẩn bị trở về viện của nàng, nàng liền thấy một bóng dáng nam nhân đi lén lút đi vào trong Tây Uyển. Dù nghi ngờ, nhưng nàng không đủ thực lực hay thân phận để vào đó nên đành trở về.

Ở trên một nóc nhà cách đó không xa, có hai bóng dáng một nam một nữ, một lam một cẩm đứng đó theo dõi hết tất cả mọi chuyện của Trúc Chi và Thúy Nhi. Khi không còn ai ở đó nữa, nữ nhân cầm y lười biếng dựa vào người nam nhân lam y nói “Ca ca, ca nói chuyện này Tứ muội giải quyết ra sao đây? Sư phụ truyền thư cho chúng ta bảo chúng ta đến Độc vương phủ giúp muội ấy giải độc cho người đàn ông của muội ấy. Vậy mà vừa đến chúng ta liền gặp được một màn hí kịch đặc sắc như vậy. Ai chà, thật là hay”.

“Tuyệt Nhi, muội có thật là đã gặp qua Tứ muội không? Có phải chúng ta đến nhầm nơi không?” nam nhân lam y xoa xoa cằm suy nghĩ. Không phải là hẳn không tin tưởng muội muội, mà là hẳn đã ở cùng sư phụ đủ lâu để hiểu người. Sư phụ của bọn hắn là người hận Hoàng thất thấu xương. Vậy tại sao lại đồng ý cho Tứ muội – nữ nhi bảo bối của ông ấy đi nhận một người hoàng thất làm nghĩa phụ, đã vậy còn là Hoàng thượng. Không những vậy, người còn để yên cho muội ý thành thân với Độc vương gia. Haizzzzz... thật không hiểu nổi trong hồ lô của người đang chứa gì.

“Muội chắc chắn. Vừa nãy, muội nhìn thấy Lan Nhi Tinh Nhi đi ra khỏi một căn phòng. Vì vậy, muội chắc chắn chúng ta đến đúng nơi” nữ nhân được gọi là Tuyệt Nhi chắc chắn nói. “Ca, chúng ta vào chào hỏi thôi” nói xong, Tuyệt Nhi vội vàng nhưn người muốn vận khinh công đến gần Băng Băng. Đã lâu rồi nha, nàng đã hơn một năm không gặp Tứ muội lạnh nhạt lại thú vị kia nha. Thật nhớ...

Nhưng, nàng chưa có đi được hai bước liền bị ca ca của nàng giữ lại. Hắn nói “Bây giờ cũng đã khuya, tứ muội đã nghỉ rồi. Chúng ta ngày mai hãy đến làm phiền muội ấy” nói xong, hắn nắm tay Tuyệt Nhi, vận khinh công biến mất trong màn đêm.

Còn Băng Băng, sau khi Quế Chi đi được một lúc, nàng liền bảo Lan Nhi Tinh Nhi trở về phòng. Nàng nói nàng mệt, nàng muốn nghỉ ngơi. Không biết nàng đợi bao lâu, một bóng đen từ cửa sổ nhảy vào. Người đó vừa vào, liền nói “Tứ muội, muội gọi ta đến đây là có chuyện gì?”

“Từ Mặc sư huynh, ta có tìm được một quyển sách nói về cổ độc. Trong quyển sách đó cũng nói về Huyết cổ, và ta đã tìm ra cách khác để giải độc cho Nhật rồi” Băng Băng tạo ra một nụ cười nhẹ nhõm nói. Nhắc đến Trần Linh Đang, hai tỷ muội Trần gia khi đến kinh thành liền ở trong một khách lâu nổi tiếng trong thành. Ngày nào Trần Linh Linh đều chăm chỉ đến viện của nàng luyện võ, còn Trần Linh Đang thỉnh thoảng mới đến, thời gian còn lại nàng lại dành cho Huyết vương Phong Thiên Hạo Nhiên.

“Thật sao? Vậy loài đó là loài gì vậy? Ở đâu?” Từ Mặc hào hứng nói. Tốt quá rồi, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, bọn họ cuối cùng cũng tìm được cách giải độc cho Vương gia một cách vẹn toàn rồi. Ngày đó, khi trở lại, hắn liền bị Vương gia gọi vào phòng hỏi về chuyện cái thai của Băng Băng. Hắn sau khi nghe liền cảm thấy chuyện này có gì không đúng. Chính hắn bắt mạch cho Băng Băng, vậy lý gì mà nàng lại thành cơ thể hàn khí quá nặng, khó có thể mang thai. Dù ngốc đến mấy hắn cũng biết Tứ sư muội của hắn động tay động chân. Nhưng cuối cùng, hắn lựa chọn giúp nàng giấu đi. Hắn nói, có thể là do hắn bắt mạch nhầm. Sau đó Vương gia đi ra ngoài, khi trở lại, ngài ấy liền lạnh lùng nói đến quân doanh. Hắn thật sự không biết chuyện gì nữa.

“Huynh đọc cái này đi” nói xong, Băng Băng liền đưa cho Từ Mặc một tờ giấy. Từ Mặc không nghi ngờ nhận lấy. Nhưng khi mở ra, một mùi hương

thoang thoang bay ra. Đến khi Từ Mặc nhận ra điều gì bất thường thì hắn đã bất tỉnh nhân sự. Nhìn Từ Mặc nằm dưới đất, khuôn mặt Băng Băng tràn ngập áy náy “Từ Mặc sư huynh, xin lỗi, ta không còn cách nào khác” vừa nói, nước mắt nàng lăn dài trên má. Xin lỗi Từ Mặc, xin lỗi Nhật, xin lỗi mọi người, và xin lỗi đứa con chưa kịp chào đời của ta...

Sắp xếp mọi chuyện, Băng Băng phi thân lên nóc nhà, tay cầm một hũ rượu vừa uống vừa nhìn ánh trăng tròn trên cao. Tầm khoảng thời gian này của năm trước, cũng là ánh trăng này, nàng xuất hiện chính thức trước mặt hắn với khuôn mặt thật. Lúc đó nàng chỉ muốn trả thù. Nhưng bây giờ, thù còn chưa báo, thề nguyện còn chưa thực hiện, nàng sắp phải ra đi rồi. Nước mắt chảy xuống hòa với những giọt rượu kéo dài xuống. Kiếp trước nàng đã làm gì, có khi nào nàng làm nhiều điều ác đến mức trời đất không dung để rồi kiếp này nàng chịu hết đau khổ này đến đau khổ khác. Nếu có Tiểu Bạch ở đây thì hay biết mấy. Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, người ở đâu, Tiểu Bạch.

Sáng hôm sau, mọi thứ vẫn như bình thường. Nhưng, mọi chuyện đã dần dần không còn được như ngày trước nữa. Vừa sáng sớm nay, Băng Băng còn chưa tỉnh ngủ đã phải tiếp hai vị khách không mời mà đến. Nàng lạnh lùng nhìn hai người một nam một nữ, một lam một cẩm, một đánh giá một mừng rỡ trước mặt. Một lúc sau, Lan Nhi Tinh Nhi bê điểm tâm bước vào. Băng Băng hừ hừ cầm một miếng điểm tâm lên ăn. Ừm, tay nghề của Lan Nhi và Tinh Nhi không phải là tốt bình thường. Nhưng...nàng còn được ăn đồ ăn của hai tỷ ấy nấu bao lâu nữa. Nghĩ đến đây, khối điểm tâm đang chuẩn bị nuốt xuống như bị nghẹn trên cổ, mắt nàng nóng nóng, dường như muốn khóc vậy. Nhưng cảm xúc đẩy nhanh chóng bị nàng khắc chế lại, ăn xong điểm tâm, nàng chậm chạp cầm khăn ướt Lan Nhi đưa lau tay, cầm cốc trà Tinh Nhi rót nhấp một ngụm rồi lạnh nhạt nói “Hai người chắc đã nhận được thư phụ thân của ta. Hai người đến đây, ta chỉ muốn nhờ hai người một chuyện thôi” nói xong, Băng Băng lấy từ trong ngực hai túi gấm, đưa cho hai người “Trong hai túi gấm này là điều ta muốn nhờ hai người, ngoài ta và hai người, đừng cho người thứ tư biết”.

“Tứ muội, muội có gì khó giải quyết thì nói với ta, ta sẽ giúp muội vô điều kiện” Hiên Viên Tuyết cảm lấy bàn tay của Băng Băng nói. Trong mắt nàng ngoại trừ lo lắng cũng là lo lắng. Ánh mắt này làm tim Băng Băng ấm lên. Vị tam tỷ này nàng không hay gặp mặt mấy, nhưng tính cách của nàng ta lại làm nàng khá có hảo cảm. Băng Băng nở nụ cười, cầm ngược lại bàn tay của Hiên Viên Tuyết, nở nụ cười nói “Tâm ý của tỷ ta xin nhận. Nhưng chuyện này tỷ cũng không giúp được ta đâu. A, vị này có phải ca ca mà tỷ hay nhắc đến – Nhị sư huynh Hiên Viên Phong không?”

“À, quên không giới thiệu với muội, đây là Hiên Viên Phong, ca ca của ta, cũng chính là nhị sư huynh của muội. Ca ca, đây là tứ sư muội mà muội hay nhắc đến – Phong Thiên Băng Băng, nữ nhi duy nhất của sư phụ đó” Hiên Viên Tuyết nói.

Hiên Viên Phong từ nãy đến giờ đều quan sát vẻ mặt của Băng Băng. Nhìn nàng cảm khối điểm tâm mà thần thò, ánh mắt có phần đại ra. Dù đó là thoáng qua, nhưng hắn vẫn nhìn ra được. Nhìn nàng nở nụ cười nói, dù nụ cười đó đối với Tuyết Nhi là thật, nhưng nó lại mang theo nét u buồn nào đó, dù nàng đã cố gắng giấu đi. Nhưng hắn là ai chứ, làm sao một tiểu cô nương như nàng mà có thể lừa được hắn. Nở một nụ cười nhạt, hắn nói

“Thì ra tứ muội thần thần bí bí của ta lại là một mỹ nhân, thật vinh hạnh khi được gặp muội”.

Băng Băng không nói gì, chỉ gật đầu một cái coi như chào hỏi. Xong như nhớ ra gì, nàng liền nhìn hai người trước mặt hỏi “Phụ thân của ta có nói khi nào đến đây không?”

“Không, sư phụ chỉ gửi thư bảo bọn ta nhanh chóng đến phủ Độc vương tìm Độc vương phi chứ chẳng chẳng nói bao giờ đến” Hiên Viên Tuyết nói.

“Vậy sao?” Băng Băng nhìn bầu trời qua khung cửa sổ. Nàng muốn gặp phụ thân. Nàng muốn nhờ phụ thân giúp. Chuyện lần này rất là nguy hiểm, nếu không làm tốt, Nhật cũng có thể gặp nguy hiểm. Với lại, về giải độc, phụ thân nàng là người giỏi nhất. Dù nàng học được rất nhiều từ ông, nhưng kinh nghiệm của nàng không thể nào bằng ông được.

Nhìn Băng Băng lại như rơi vào thế giới của nàng, Hiên Viên Tuyết cầm bàn tay đang để trên bàn của nàng, nói “Tứ muội, muội yên tâm, sư phụ cũng sắp đến rồi”.

“Ta không sao đâu” nhìn được Hiên Viên Tuyết an ủi nàng, Băng Băng đặt bàn tay còn lại lên bàn tay của Hiên Viên Tuyết, nở nụ cười nói. Rồi nàng quay sang Lan Nhi Tinh Nhi nói “Lan Nhi, Tinh Nhi, hai tỷ ra ngoài canh cửa cho ta. Nếu Trúc Chi công chúa đến thì bảo ta đang nghỉ ngơi”.

Lan Nhi Tinh Nhi nghe Băng Băng nói vậy, dù lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng hai nàng vẫn làm theo lời Băng Băng nói. Đây không phải là thói quen, mà đó là một sự tín nhiệm. Các nàng tin tưởng tiểu thư của các nàng sẽ không làm gì bất lợi cho các nàng.

Khi trong phòng chỉ còn lại ba người, Băng Băng mới nói “Hai người mở túi ra đi”. Thời gian của Nhật không còn nhiều, nàng muốn càng nhanh thực hiện càng tốt. Nàng cũng đã chuẩn bị sẵn đường lui cho bản thân nàng rồi.

Hiên Viên Tuyết và Hiên Viên Phong mở túi gấm ra, bên trong là một tờ giấy. Mở ra, đó là một hàng chữ. Đọc xong hàng chữ, người có ý kiến đầu tiên là Hiên Viên Phong. Hắn nói “Tứ muội, ý muội là sao?”

“Khi ta giải độc thành công cho Nhật, huynh sẽ giả làm thanh mai trúc mã được hứa hôn với ta. Chuyện còn lại để ta tự lo” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Nhưng...” nhưng hắn đến đây cốt yếu là để tìm cái nữ nhân kia. Nhờ may nàng hiểu nhầm thì sao?

“Có chuyện gì sao?” Băng Băng nhún mày hỏi.

“Tứ muội, muội không biết rồi, hai năm trước, Phong ca ca lên chùa cầu nguyện, tình cờ gặp được một cô nương. Thế là trái tim của huynh ý phàn

phạch chạy theo người ta rồi để lại cái hiệu thuốc to như cái đình lại cho cô nương yếu đuối như tỷ cai quản đến một năm trước mới quay lại, nói là người ta đã về nhà rồi. Lần này đến đây, điều thứ nhất là giúp muội, điều thứ hai là tìm lại cô nương đó” Hiền Viên Tuyết nói.

“Đây chỉ là giả, nhị sư huynh không cần lo cô nương đó giận huynh” Băng Băng nói.

“Nhưng...” Hiền Viên Phong vẫn cảm thấy lo lắng. Nữ nhân kia tính tình như thế nào hắn biết. Với lại, nàng lại là muội tử của tứ muội. Hắn mà làm vậy, nàng sẽ tuyệt giao với hắn mất.

“Được rồi, ta cam đoan với huynh, xong việc thì huynh với nữ nhân của huynh sẽ hạnh phúc mãi mãi bên nhau. Với lại, có cho ta cũng không thích một nam nhân như huynh đâu” Băng Băng vừa nói, vừa cầm cốc trà lên nhấp một ngụm.

“Ca ca, ca yên tâm, Tuyết Nhi sẽ hết sức giúp huynh mang tẩu tẩu về. Huynh từng này tuổi rồi, nam nhân nhà người ta bằng tuổi huynh đã có ba muốn nhi tử rồi” Hiền Viên Tuyết nhí nhảnh nói.

Nghe hai người cam đoan, cuối cùng Hiền Viên Phong cũng đồng ý. Hắn mong, chuyện này sẽ êm đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bỏ Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Giải độc

“Cạch” một tiếng, cánh cửa đá nặng trĩu di chuyển mở ra một lối vào. Cuối lối vào đó là một căn phòng. Căn phòng này có một chiếc giá sách và một bộ bàn ghế bằng gỗ thượng hạng. Nhưng, trên giá sách lại trống không, không có lấy một cuốn sách. Căn mật thất này, chắc hẳn đã bị bỏ hoang rất lâu rồi. Nhưng nay, nó lại được Băng Băng phát hiện ra. Nhưng nó chưa được nàng tận dụng thì bao nhiêu chuyện xảy đến. Thật là tiếc. Ở trong góc căn phòng có một chiếc cột chắc chắn to bằng vòng tay của một tiểu oa nhi tám chín tuổi. Mà cạnh chiếc cột, một nam nhân bị trói hai tay ngược vòng qua chiếc cột, cả người không có sức sống dựa người vào cột nhắm mắt dường như đã chết. Nghe thấy tiếng cửa đá mở, nam nhân đó ngẩng đầu lên, nhìn nữ nhân đang bước đến gần, thờ dãi nói “Tứ muội, chuyện này không thể nào đùa được. Muội có nghĩ đến khi vương gia biết được muội vì bảo vệ ngài ấy mà mạng sống của muội và tiểu vương tử cũng hi sinh, ngài ấy sẽ tự trách bản thân như thế nào. Tứ muội, muội ở cùng ngài ấy có hơn một năm, nhưng ta ở cạnh vương gia sáu năm rồi. Ta hiểu vương gia hơn cả muội đó”.

“Đại sư huynh, hôm nay ta sẽ giải độc cho Nhật. Huynh đợi ở dưới này thêm nhiều nhất hai tuần nữa, để ta chắc chắn chàng đã khỏe rồi, ta sẽ cho người đến đón huynh ra. Đến lúc đó, chắc ta cũng đã đi đến nơi nào đó thật xa rồi. Huynh yên tâm, Nhật không cô đơn, chắc chắn chàng sẽ rất nhanh quên đi ta thôi” Băng Băng vừa nói, vừa mở lọ thuốc lấy từ trong tay áo ra, đút cho Tứ Mặc. Đúng vậy, người ở dưới mật thất này chính là Tứ Mặc thân y. Hắn ngày đó bị Băng Băng lừa, từ hôm đó, cứ một ngày Băng Băng lại cho hắn ăn một viên dược bổ để duy trì dinh dưỡng và nước cho hắn. Đếm số lần hắn ăn, cả hôm nay đã là ngày thứ ba hắn bị nhốt. Ngày mai chính là hạn cuối giải độc cho Độc vương gia. Nếu không phải là trong dược có mê dược và bị Băng Băng điểm huyết, có khi hắn đã phá dây trói đi ra ngoài thông báo một tiếng cho Độc vương rồi. Nhìn cái nữ nhân ngốc nghếch đang chuẩn bị rời khỏi mật thất, hắn nói “Băng Nhi, muội có bao giờ nghĩ cho nhi tử trong bụng hay nghĩ đến những người thân của muội không, nhất là... sư phụ?”

Câu hỏi của Tứ Mặc làm Băng Băng dừng bước chân. Một tay nàng đặt lên chiếc bụng đã có chút nhô lên, đôi môi nở nụ cười gượng gạo, nhìn mà đau lòng. Nàng nói “Đại sư huynh, tình cảnh có mẫu thân mà không có phụ thân và có phụ thân mà không có mẫu thân, cảm giác đó ta rất hiểu. Ta cũng không muốn nhi tử của ta sinh ra để phải chịu cảnh đó. Còn phụ thân, ta chỉ có thể nói một câu xin lỗi. Ta biết ta là người thân duy nhất của người. Nhưng, nếu Nhật chết, ta sẽ sống không bằng chết. Như thế, phụ thân ta người sẽ càng đau lòng hơn. Không bằng ta cứu Nhật rồi chết, phụ thân đau khổ chỉ một thời gian sau sẽ vơi”. Nói xong, nàng liền tăng nhanh bước chân, bước thật nhanh ra khỏi mật thất. Cánh cửa đá vừa đóng lại, nước mắt của nàng không nhận được mà lăn dài trên đôi má hơi gầy. Đại sư huynh, ta có nghĩ đến chứ, ta nghĩ rất nhiều là đằng khác. Ta nghĩ cho Nhật, cho nhi tử của ta, cho người phụ thân đáng thương của ta, cho tất cả người quen và cho cả ta nữa. Nhưng, ta đã quá yêu Nhật, ta không thể nhìn chàng chết. Nếu chàng phải chết, ta nguyện lấy mạng mình ra để đổi...
.....

Vân Hương lâu – Từ lâu nổi tiếng nhất kinh thành, trong một nhà gian riêng, hai nữ nhân ngồi đối mặt với nhau. Không khí trong phòng ngột ngạt lại mang theo nồng đậm sự nghiêm túc. Không biết bao lâu, cuối cùng một trong hai nữ nhân đó mới lên tiếng “Băng Nhi, người sao lại hỏi cách ức chế độc Hoa Tinh?”. Vâng, nữ nhân đang nói chính là Trần Linh Đang. Hôm nay, đang muốn đến tìm Hạo Nhiên, đột nhiên muội muội của nàng trở lại nói là Băng Nhi hẹn nàng ở Vân Hương lâu. Vừa đến, chưa kịp uống nước, nàng liền nghe thấy Băng Nhi hỏi cách ức chế độc Hoa Tinh.

“Ta nghĩ chỉ cần biết được cách ức chế, có khi nào ta sẽ tìm được dược liệu giải độc” Băng Băng lạnh nhạt nói.

“Ta cũng không biết cách ức chế. Nhưng khi ta lấy Hoa Tinh về trồng, ở cạnh quyển sách kia ta lấy được một lọ dược. Trong lọ dược này tổng cộng có ba trăm viên. Trong quyển sách cũng có nói về nó. Đây là dược liệu được chế biến từ rất nhiều linh dược quý. Nhưng nó chỉ để ức chế độc Tinh tái phát” vừa nói, Trần Linh Đang lấy từ trong chiếc túi treo bên hông ra một chiếc lọ sứ. Băng Băng nhận lấy lọ dược, đổ ra một viên ngắm kỹ. Viên dược nhỏ như viên bi sắt, có màu đen tuyền, mùi hương thật là không dễ ngửi. Bỏ viên dược vào bình, Băng Băng nói “Ta có thể cầm lọ dược này chứ?”

“Được chứ, nếu lọ dược này ở cạnh người mà có thể tìm ra giải dược, ta nghĩ vị đại thần y kia chết cũng sẽ nhắm mắt” Trần Linh Đang nói. Nghe nàng nói, trong lòng Băng Băng âm thầm xin lỗi Trần Linh Đang. Sợ là vị đại thần y đó chết chưa nhắm mắt được rồi.

.....

Đêm nay, không trăng cũng không sao. Thật là âm u. Cách doanh trại ngoài thành vài dặm có hai con ngựa đang chạy thục mạng. Đến cửa doanh trại, hai người liền bị lính canh ngăn cản. Một người trong đó lên tiếng đồng thời giơ lệnh bài lên nói “Ta là Từ Mặc thân y bên cạnh Độc vương gia”.

Tên lính canh nhìn lấy lệnh bài liền vội vàng đứng sang một bên, cúi người nói “Thần y, vương gia đang ở trong doanh trại chính”.

Nghe xong, hai người liền thúc ngựa nhanh đến doanh trại chính. Ngoài doanh trại chính, Hữu Ảnh và Hồng Ảnh đang đứng ôm kiếm canh gác. Khi Từ Mặc cùng một người nam nhân lam y bên cạnh phi ngựa đến, trên khuôn mặt của Hồng Ảnh và Hữu Ảnh hiện lên vẻ hi vọng. Nhìn hai người đến gần, Hữu Ảnh nói “Thần y, ngài đã tìm ra thuốc giải rồi đúng không?”.

“Đúng, ta tìm được rồi. Vương gia sao rồi?” Từ Mặc lạnh nhạt hỏi.

“Thần y, vương gia vừa uống thuốc ngài phối, bây giờ đã ngủ rồi” Hồng Ảnh nói

“Tối. Thời gian không còn nhiều, ta muốn giải độc cho vương gia. Các người ở ngoài này canh gác, dù có bất cứ tiếng động gì cũng không được vào” Từ Mặc nói xong, dẫn theo nam nhân kia vào.

Trong doanh trại, Trên chiếc giường trúc, Minh Nhật nằm yên lặng ngủ ở đó. Từ Mặc đến gần giường, lấy từ trong ngực áo một lọ sứ, đổ một viên ra rồi nuốt vào miệng Minh Nhật. Nhi đã thấy hần nứt xuống, Từ Mặc mới lấy trong ngực áo ra một bọc vải, trong bọc vải đó là một bông hoa đỏ tươi như máu. Đó không phải là Hoa Tình thì là gì chứ. Nhìn Hoa Tình, nam nhân từ nãy đến giờ im lặng đi theo Từ Mặc nói “Hoa Tình, sao muội có bông hoa này?”

“Nếu nhị sư huynh có hứng thú với bông hoa này thì đến Trần gia trang Trần phủ, nơi đó có một rừng hoa cho huynh lấy. Bây giờ, huynh chỉ cần đứng bên cạnh ta, nếu ta ngắt, huynh hãy đưa ta đi”. Không sai, người này chính là Băng Băng dịch dung. Nàng lấy thêm từ trong ngực ra một bức thư, đề lên chiếc bàn làm việc rồi đi đến cạnh giường. Ngắt từng cánh hoa của Hoa Tình, vừa định cho lên miệng thì cánh tay của nàng bị ngăn lại, cùng với đó là lời nói lo lắng của Hiên Viên Phong. Hần nói “Tứ muội, muội điên à? Trong bụng của muội đang mang tiểu hài, độc Tình được tính mạnh như thế nào, dù không được chứng kiến nhưng ta lại rất rõ. Muội chẳng lẽ muốn chết sao?”

Nở nụ cười nhìn Hiên Viên Phong, Băng Băng nhẹ nhàng gỡ bàn tay của hần ra, nói “Huynh yêu chưa? Người yêu của huynh bị trúng độc, thời gian không còn nhiều, cách giải độc duy nhất là dùng mạng đổi mạng, huynh có chọn cách đó không?”

“Muội... không dùng cách này thì có thể dùng cách khác mà” Hiên Viên Phong nói.

“Nếu có thời gian, ta sẽ tìm được cách giải. Nhưng, Nhật của ta chỉ còn thời gian không quá mười hai canh giờ nữa. Huynh muốn ta phải làm sao đây. Nếu huynh nghĩ cho ta thì đừng ngăn cản ta” nói rồi, nàng nhanh tay cho cánh hoa vào miệng, nhai vụn rồi nuốt. Cứ lặp đi lặp lại hành động đó đến khi bông hoa chỉ còn một cành đầy gai, nàng liền gói lại cất vào ngực. Lấy một chiếc dao găm ở trong hải, Băng Băng nhắm động mạch chỉ ở cánh tay trái của nàng mà cắt. Từ thì một hàng máu từ vết thương đó chảy ra. Nàng vội vàng bóp miệng Minh Nhật, để cánh tay gần miệng hần, ép hần nuốt những giọt máu đó. Không biết bao lâu, nàng liền cảm thấy hoa mắt, bụng dưới bắt đầu quặn đau. Nàng liền thu tay lại, lấy chiếc khăn tay buộc vết thương lại, suy yếu nhìn Hiên Viên Phong, nói “Đưa... đưa ta đi...” nàng chưa dứt lời, ý thức của nàng liền mất đi, cơ thể mất đi trọng lượng ngã ngửa ra sau. Nếu không có Hiên Viên Phong đỡ, nàng đã tiếp xúc thân mật với đất rồi. Nhìn cô tay buộc khăn tay của Băng Băng, Hiên Viên Phong nhủ thầm. Đúng như tứ muội của hần nói, nếu nữ nhân kia trúng độc, thời gian không đủ để hần tìm giải được, mà chỉ cần hần đổi một mạng thì nữ nhân kia được sống, hần chắc chắn sẽ giống như tứ muội

của hần, hi sinh không chút oán than.

Lấy bình dược trong ngực ra, nuốt cho Băng Băng ăn rồi bế ngang nàng, vận khinh công như gió đi ra khỏi doanh trại. Hần mong được của hần sẽ kéo dài thời gian cho tứ muội này.

Hữu Ảnh Hồng Ảnh đang canh gác ngoài lều, đột nhiên thấy bóng dáng lam vút qua, hai người liền cảnh giác chạy vào trong lều. Trong lều ngoài trừ Minh Nhật ra hai người không thấy Từ Mặc và vị công tử lam y bên cạnh Từ Mặc, hai người liền nhớ đến bóng dáng lướt ra khỏi lều, chắc người đó chính là vị công tử lam y rồi. Hữu Ảnh đi xung quanh lều quan sát, còn Hồng Ảnh thì đến kiểm tra tình hình của Minh Nhật. Trong lều nồng nặc mùi máu tươi, trên khóe miệng của Minh Nhật vẫn còn vương chút máu. Hồng Ảnh thấy vết máu đó, vội vàng bắt mạch cho hần. Nhưng ngoài ngoài dự đoán, Minh Nhật mạch đập rất bình thường, dù hơi yếu một chút, nhưng cũng có dấu hiệu khỏe lên. Điều này làm nàng cảm thấy vui mừng. Thân y thành công rồi, chủ tử của nàng đã khỏe lại rồi, vương phi cuối cùng cũng yên tâm hơn rồi. Nàng thật cảm thấy cao hứng mà...

“Hồng Ảnh, người xem cái này đi” đang cao hứng, tiếng Hữu Ảnh từ đằng sau vang đến. Nàng quay lại, nhìn tờ giấy trong tay Hữu Ảnh, cầm lấy đọc. Đọc xong, nàng nhủ thầm nói “Có gì đâu, chỉ là thân y bị hao tổn nguyên khí, cần phải chữa trị một thời gian thôi mà”.

“Người không thấy chữ này quen sao?” Hữu Ảnh nói.

“Chữ viết?” Hồng Ảnh nghe vậy, nàng liền thật tốt đánh giá kỹ chữ viết. Một lúc sau, đôi mắt của nàng mở lớn, nói “Nét chữ này, sao lại giống với nét chữ của vương phi?”

“Chuyện này ta thấy không được bình thường” Hữu Ảnh nói. Mới đầu, vì nhìn thấy Từ Mặc thân y nên hần không để ý đến nam nhân bên cạnh thân y. Nam nhân đó, hần cảm thấy quen quen. “Hồng Ảnh, người ở lại đây chăm sóc vương gia, ta đi gửi mật thư cho Vô Ảnh”.

“Vô Ảnh đang ẩn núp bên cạnh Hoàng thượng, nếu không có lệnh của vương gia, hần ta không được trở lại” Hồng Ảnh nói.

“Nếu vậy, vương gia nhờ người, ta đi điều tra việc này” nói xong, Hữu Ảnh lắc người rời khỏi nơi này.

.....

Đồng Uyển...

Đồng Uyển, nơi ở của thứ phi vương gia. Nơi này, không hoang sơ, nhưng cũng không hoa lệ. Độc vương từ nhỏ đến nay không gần nữ sắc, nếu không có Hoàng thượng ban hôn, không biết hần còn ở không đến bao giờ. Nay, Hoàng thái hậu đột nhiên ban một trắc phi cho hần. Vốn Đồng Uyển rộng nhất trong phủ, nay chỉ có một thứ phi duy nhất dùng, ai nhìn đều đỏ mặt. Nhất là vị trắc phi này lại chỉ là một tỷ nữ bên cạnh Hoàng thái hậu, điều này càng khiến mọi người đỏ mặt hơn nữa. Nhưng, đáng thương thay, từ khi được vào Độc vương phủ, đã không được hạ nhân coi trọng, vị trắc phi này còn chưa có được vương gia động vào người dù chỉ là một góc áo.

“Trắc phi nương nương, trắc phi nương nương” một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Một nha hoàn ngũ quan đáng yêu chạy nhanh vào trong phòng của Thúy Nhi, miệng không ngừng hô. Nha hoàn này tên là Minh Nhi, là nha hoàn Hoàng thái hậu chọn ra để đi theo Thúy Nhi. Nhìn tiểu nữ nhân thờ không ra hơi, nàng nhún mày, nói “Tự rót cốc nước uống xong rồi nói”. Giọng nàng mang theo nét khinh miệt rõ ràng làm cho Minh Nhi khẽ hừ một cái. Nếu không phải Hoàng thái hậu cử nàng đi, nàng nào nguyện hầu hạ một nữ nhân thấp kém như thế này. Dù gì nàng không phải con nhà quan, nhưng gia đình nàng cũng là buôn bán được. Chẳng qua nàng hiểu kì trong cung nên mới ghi danh làm nha hoàn thôi. Nếu so ra, thân phận của nàng còn cao quý hơn nữ nhân này gấp vạn lần. Nghĩ bản thân đi theo Hoàng thái hậu là ngon á.

“Trắc phi nương nương, vương gia đã trở về, đang ở đại sảnh” sau khi uống một cốc nước, Minh Nhi liền lạnh nhạt nói.

“Cái gì? Vương gia trở lại? Mau mau trang điểm cho ta” Thúy Nhi khi nghe đến người trong lòng trở lại, nàng liền gấp gấp lên. Minh Nhi dù không tình nguyện nhưng vẫn chỉ có thể giúp nàng ta trang điểm. Chịu thôi, ai bảo nàng tự dưng hứng lên, không nghe lời phụ mẫu mà ứng tuyển làm cung nữ. Haizzzz... thật là ngu ngốc mà...

.....

Đại sảnh Độc vương phủ bây giờ đang trong không khí rất là ngột ngạt. Phong quân gia sợ hãi quỳ ở giữa sảnh. Không biết vương phi đi đâu, một tuần liền chưa thấy về. Lão sau mới biết vương phi không có trong phủ, nhưng lão chỉ nghĩ rằng nàng đang ở cùng vương gia. Ai ngờ sáng nay vương gia trở lại, người chưa nói gì mà việc đầu tiên người làm là chạy đến Tây Uyển xa xôi kia. Nhưng nào ngờ, trong Tây Uyển ngoại trừ Lan Nhi Tình Nhi và mấy tỷ nữ thì chẳng thấy bóng dáng của vương phi đâu cả. Khi vương gia biết được vương phi đã không ở trong phủ ba ngày, khuôn mặt của người liền trầm xuống. “Vương gia, lão nô không làm tròn chức trách, xin vương gia xử phạt”.

“Phong quân gia, ông cũng đã lớn tuổi rồi, không nên quỳ như vậy. Người đâu, đỡ Phong quân gia đứng dậy” Minh Nhật nói xong, quay mặt nhìn hai nữ tử đứng cúi đầu kia, lạnh lùng nói “Hai người là người thân cận của Băng Nhi. Nàng đi đâu, sao hai người lại không biết?”. Một tuần trước hần tỉnh lại, hần thấy hần đang ở trong quân doanh. Trong miệng hần toàn vị máu. Hỏi Hồng Ảnh hần mới biết Từ Mặc đã tìm được vị thuốc và đã giải hết độc cho hần. Nghe Hồng Ảnh kể lại, hần nhớ đến khi hần phát độc, dường như hần đã quên mất kỉ ức của hần với Băng Nhi. Nhớ đến nét mặt đau thương của nàng lúc đó, tim hần liền thất lại. Hần muốn trở lại Độc vương phủ gặp nàng, nhưng lúc đó cơ thể hần vẫn còn rất yếu. Dường thế một tuần, hần liền phi ngựa nhanh chóng trở về. Ai ngờ lúc trở lại, Băng Nhi của hần không biết đi đâu một tuần liền. Nghe tin này, ngực hần như có tảng đá nặng đè lên. Liệu nàng có giận hần vì hần không nhớ nàng, bỏ hần đi rồi...

“Mặc dù chúng tôi là người thân cận của tiểu thư, nhưng không phải chuyện gì tiểu thư cũng báo với hai tỷ muội ta. Nếu vương gia mà lo lắng cho tiểu thư của bọn ta như vậy, vậy thì mấy ngày nay ngài ở đâu? Tại sao có tiểu thư ta rồi lại còn nạp thêm một nữ nhân khác làm thiếp. Theo luật của Phong Thiên quốc, ngài là phạm vào quốc quy” Lan Nhi nghe vậy, không nhịn được nói. Tiểu thư của các nàng mấy ngày nay sống tốt lắm sao? Đột nhiên có một nữ nhân đến tranh giành phu quân với người, đã vậy phu quân của tiểu thư các nàng lại bỏ đi đến quân doanh. Tiểu thư của các nàng, người cảm thấy đau khổ lắm chứ.

“Nạp nữ nhân kia không phải là ý của vương gia, Lan Nhi cô nương đừng trách người” Hồng Ảnh nói.

“Không phải ý của hần, vậy sao hần không từ chối?” Lan Nhi lạnh lùng nói.

“Cô nương...” Hồng Ảnh định biện minh cho chủ tử của nàng thì Minh Nhật giơ bàn tay ý bảo nàng ngừng, Hồng Ảnh liền nghe lời, im lặng đứng đó. Nhìn Hồng Ảnh, cuối cùng nhìn tỷ muội Lan Nhi Tình Nhi, Minh Nhật nói

“Bốn vương tử nhận bốn vương không phụ lòng Băng Nhi, tại sao các người hết lần này đến lần khác nói ta phụ nàng?”

“Không phụ tiểu thư của chúng ta? Vậy ngài biết tiểu thư đang mang trong mình cốt nhục của ngài, sao ngài còn đồng ý nạp thiếp? Đã vậy còn tung tin là thái y nói tiểu thư nhiễm hàn. Ngài đã không yêu tiểu thư, vậy ngài đừng có quấy rầy tiểu thư của bọn ta” Tình Nhi lạnh lùng nhìn Minh Nhật nói. Chỉ riêng lúc này, hai tỷ muội Lan Nhi Tình Nhi thật khó làm người phân biệt ai là tỷ, ai là muội. Khuôn mặt giống hệt, sắc thái giống hệt, ngay cả ánh mắt cũng chả khác tỷ gì.

“Ý của Hoàng thái hậu, một tiện tỷ như người có thể nói sao? Một tiện tỷ như người dám vô lễ với vương gia như vậy sao?” chưa để Minh Nhật lên tiếng, một giọng nói nữ nhân bén nhọn vang lên. Tất cả mọi người trong đại sảnh nhìn nữ nhân đang ung dung bước vào, mỗi người đều có cảm xúc khác nhau. Minh Nhật cảm thấy phiền chán, Lan Nhi Tình Nhi thì căm ghét, Phong quân gia trực tiếp thờ dài. Nữ nhân kia, vận một bộ thanh y, tóc vấn theo kiểu quý nhân, mái tóc đen tuyền búi sau đầu, hai hàng tóc mai thả ra, đứng đưa theo chân nàng đi. Trên đầu cắm một bộ trang sức. Nàng không phải dung mạo chim sa cá lặn, nhưng lại mang theo nét ôn

nhu. Nhưng, ngữ điệu của nàng lại phá hủy cái ôn nhu đó.

“Ha, một trác phi chưa qua cửa mà dám lớn lối như thế này. Mà cho dù đã được nạp về rồi, người cũng không có cái quyền mắng hai tỷ muội bọn ta. Ta không phải là người hầu trong phủ, ta là người của tiểu thư. Cả đời này ta chỉ nghe lời duy nhất một người, đó là tiểu thư của ta. Độc vương gia, ha, muốn ta cung kính với hắn như hạ nhân đối với chủ tử, hắn chưa có cái tư cách đó” Lan Nhi hừ hừ nói.

“Tiểu tiện nhân, người đâu, đến và vào miệng nàng ta cho ta” Thúy Nhi tức giận hướng hạ nhân phía sau ra lệnh. Mấy tỷ nữ ở đằng sau nhìn nhau không biết nên tiến hay lùi. Hai cô nương kia là hai nha hoàn thân cận của vương phi, các nàng không đắc tội nổi. Mà hai nàng dám vô lễ với vương gia nhưng không bị đánh, đủ để biết vương gia dung túng vương phi như thế nào. Các nàng không đắc tội nổi.

Lúc nước sôi lửa bỏng này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên “Là ai muốn đánh người của bốn cung”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Sợ, Bốn Vương Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.